BÜŞRA TORAMAN

KANIN BÜYÜSÜ

EPHESUS

3.BASKI

BÜŞRA TORAMAN

KANIN BÜYÜSÜ

EPHESUS

KIRMIZI BAŞLIKLI KIZ SERİSİ-3

KANIN BÜYÜSÜ

BÜŞRA TORAMAN

EPHESUS®

Sevgili dostum Sevim Sarıyıldız için.
Yaşadığın tüm kötü anlar geçmişte kaldığında onları
birlikte hatırlayıp korkularımıza birlikte güleceğiz.

"Aslan, ceylan, sırtlan, zebra
yan yana koşuyorsa orman yanıyor demektir."
Afrika Atasözü

1

Kavgaların en büyüğü başlangıçta değil,
dibe vurduğunu hissettiğinde başlar.

Ada, avuçlarını ısıtan kahve bardağının yüzeyinde parmağını dolaştırırken oturduğu yerden Kanada'nın en güzel manzarasını izliyordu. Amerika sınırında olan Toronto'da bir alışveriş merkezinin en üst katındaydı. Hava, yüzünü ısıtacak kadar parlak ve güçlüydü. Yine de sadece elleri ve yüzü sıcaktı.

"İşte buradayım," dedi Creon, karşısındaki sandalyeyi çekip otururken. Ada'ya baktığında tek kaşını kaldırdı. "Kötü görünüyorsun demek isterdim ama durumu hafife almak pek bana göre değil. Kaç haftadır beslenmiyorsun?"

"Beş gün oldu sadece," dedi Ada kısık bir sesle. Sadece demesi saçmaydı çünkü o beş günün hepsi ölümcül bir yavaşlıkta geçmişti. Beş gündür yemek yemiyor, uyumuyordu. Elinde tuttuğu kahve bile ortama uygun görünmek içindi.

"Yanına gelene kadar gücünü hissedemedim. O kadar berbat haldesin."

"Ayrıntılar için sağ ol," dedi Ada sinirlenmemeye çalışarak. Ne de olsa zayıf olan kendisiydi. Creon'a dürüst olduğu için kızamazdı. "Burada olma nedenini konuşalım."

Creon, konuyu kapatmaya gönüllü değilmiş gibi baktıktan sonra başını sallayarak arkasına yaslandı. "Felicia senden haber getirdiğinde şaşırdım doğrusu. Av Dönencesi'nden sonra benimle iletişime geçmeni bekledim ama hiçbir şey yapmadın. Evlenmekle meşgul olduğunu anladım. Sahiplenilmişsin."

"Sahiplendim ve sahiplenildim, evet," dedi Ada sabırsızca. Başının arkasını kaşıyıp etrafına bakındı. Creon'un adeta onu çağıran enerjisi haricinde başka kurt hissetmiyordu. Bu daha rahat konuşması anlamına geliyordu. Aleut'tan uzak bir yerde olmalarının en büyük avantajı buydu. "Aliz'le görüşmek istiyorum. Bir celladın yardımına ihtiyacım var."

"Tavsiye vermek gibi olmasın ama zaten onlardan biriyle evlisin."

"Remus dayanışması yok mu?"

"Ada," dedi Creon açık olmasını isteyerek. Ada, dudaklarını ıslatırken kahve bardağını masaya bıraktı. Taramaya zahmet etmediği saçlarını geriye iterken Creon, onu izliyordu. Yanlış bir sonuca varması uzun sürmemişti. "Bir saniye, Dawson'ı mı öldürteceksin?"

Ada, gözlerini kapatıp nefesini bıraktı. "Saçmalama, Creon. Bir büyücüyü öldüreceğim. Yardım gerekiyor."

"İşte başladı. Harika," dedi Creon ellerini kaldırarak gözlerini devirirken. Ada, ona anlamlandıramadığı gözlerle bakınca Creon fısıltıyla konuştu. "Ne var? Silahlar ve büyücüler ilk defa çatışmıyor. Tarih boyunca çıkan doğaüstü savaşların yarısı biz ve onlar arasında oldu. Ayrıca tahmin et bakalım yok edilen taraf hangisiydi?"

Ada, bakışlarını kaçırarak şehir manzarasında gözlerini dolaştırdı, sonra Creon'a döndü. "Konu ben değilim. Tam olarak değil. Savaş çıkarmak da istemiyorum. Sadece tek bir büyücü," derken parmaklarıyla alnını hızla kaşıdı.

"Kaşınmayı kes," dedi Creon onun eline vururken. "Dinle beni, büyücüler birbirini tanımaz. Yabanilerdir. Ama içlerinden birine zarar geldiği zaman hepsi savaşa hazır olur. Birileri öldürülmeye başladığı zaman devamı da geliyor ve büyücüler bunu engellemek istiyor. Ayrıca büyüleri, ne kadar kullanılırsa o kadar artıyor. Bu yüzden daha fazla büyücüye ihtiyaçları var, daha az

değil. Kurtlar ve büyücüler ayın gücüne karşı rekabet ediyorlar, Ada. Hangi ırkın fazla olduğu önemli bir ayrıntı."

"Anlamıyorsun." Ada, dişlerini sıkarak konuşurken boğazından çaresiz ve öfke dolu bir hırlama yükseldi. Son zamanlarda en çok hissettiği duygulardı bunlar. İnsanların içinde olduğunu hatırlayıp kendini kontrol etmek için derin bir nefes aldı ama devamı gelmedi. Artık ne kalbinin atması hoşuna gidiyordu ne de nefes almak. "Amona, Dawson'ı benden aldı."

"Kaçırdı mı yani?" dedi Creon alayla tek kaşını kaldırırken.

"Kalp mührü."

"Daha kötü."

"Biliyorum," dedi Ada ve birkaç saniyeliğine ellerini yüzüne kapadı. Avuçlarını saçlarına doğru kaydırıp bir süre orada tuttu. "Aliz'e ihtiyacım var."

"Dur biraz. Öldürmek istediğin büyücü Amona mı?" Ada, başını bir kez öne salladı. "Sen aklını mı kaçırdın?" Ada, Creon'un kendisine gelmesini beklerken elini dumanı azalan kahvenin üzerinde dolaştırdı. "Erin seni parçalara ayırır. Kadın içinde *Öfke*'yi taşıyor. Pardon," deyip elini kaldırdı ve daha yüksek sesle konuştu. "Kadın, bildiğin öfkenin vücut bulmuş hali."

Ada, gözlerini kahve fincanından ayırarak Creon'a baktı. Üzerine anlamsız bir sakinlik çökmüştü. Bu uyuşukluktan hoşlanmıyordu ama acı çekmek daha kötü geliyordu. "Amona'yı öldüreceğim. Kararımı verdim. Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Bu yaptığın aptallık. İntihar etmekten farksız." Ada tepki vermeden onu izlemeye devam edince Creon iç geçirdi. Elini uzattı ama tereddütte kalarak duraksadı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve Ada'nın elini tuttu. "Önce araştırmama izin ver. Kalp mührünü kaldırmanın daha güvenli yolları var."

"Amona'nın yaptığı büyüyü kimse bozamaz." Ada, elini ondan çekti, anlamasını bekleyerek bakışlarını gözlerinden ayırmıyordu. "Biri bunu bozabilecek olsa bile kimse Amona'nın büyüsüne karşı gelmek istemez."

"Büyüye karşı gelmekten kaçınıp direkt öldürmeye mi geçmek istiyorsun?"

"Aynen öyle." Creon duyduğuna inanamadan arkasına yaslandığında Ada yanlış kişiden yardım istediğini anlamıştı. Arkadaşları her koşulda ona destek olur, tereddüt dahi etmezlerdi fakat Ada, eğer bu sorunu Creon'la halledebilirse diğerlerini asla karıştırmayacaktı. En azından Creon'a başvururken düşüncesi bu yöndeydi. "Seninle iletişime geçtiğim için özür dilerim. Daha iyi bir yol bulacağım. Ya da daha yardımsever birini."

"Otur," dedi Creon kalkmasını engellemek için bileğini tutarken. "Büyüyü kırmaktan bahsediyorum. Önereceğim şeye itiraz edebilirsin ama önce dinle. Yardım alacağımız kişinin büyülü güçleri yok. Daha çok şifacı gibi."

Ada, kolunu onun tutuşundan kurtararak kucağına indirdi. Sunulacak herhangi bir öneriyi dinlemeden reddetme lüksüne sahip değildi. Büyük bir çıkmazdaydı. Yalnız, korku dolu ve çaresizdi fakat Dawson'ı kurtarmasının ilk sebebi kesinlikle bunlardan biri değildi. Dawson'ı tanıdığında kalp mührü yüzünden büyük bir acı ve yalnızlık içindeydi. Üstelik mühür yapılalı yıllar olmuş, ilk etkilerini kaybetmişti. Buna rağmen içinde bulunduğu hüznü hatırlayabiliyordu. Büyüden kurtulduğunda bile Ada'nın onu yalnız olmadığına, sevildiğine ve her zaman sevileceğine ikna etmesi zaman almıştı. Aslında ufak tefek tereddütlerini yıkmış, bu yönden Dawson'ı tamamen kazanamamışken Amona, Ada'yı ilk başta olduğundan çok daha geriye götürmüştü. Dawson'a sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Belli edemese bile canının ne kadar yandığının farkında olduğunu göstermeliydi. Onu bir an önce zihninin ve duygularının hapishanesinden kurtaracaktı.

"Neden itiraz edeceğimi düşünüyorsun?" dedi Ada, Creon'un kabul edilebilir bir çözüm sunacağını umarak.

"Hiç aslında böyle olması gerektiğini düşündün mü?" dedi Creon dikkatli bir şekilde. "Belki de doğrusu budur. Onsuz yaşayabilirsin. Hatta onsuz daha iyi yaşayabilirsin. Neden buna ihtiyacın var ki?"

"Hayatın boyunca birine muhtaç hissettin mi? Sadece kendini kurtarmak için değil, her an. Gözlerini kırptığın, düşünmeye ve yaşamaya devam ettiğin her saniye. Âşık olduğum kişiyi ben

seçmedim, Creon. Belki seçim şansı elimde olsaydı daha normal ve insan olan birini seçerdim. Oldukça mantıklı bir şekilde. Ama olay da bu zaten. Dawson'ı kabul eden sadece mantığım değil, her şeyim. Ona ihtiyacım var. Onun da bana ihtiyacı var, biliyorum."

"Öyle mi? O zaman neden evden kilometrelerce uzaktasın? Ayrıca neden yanında değil? Dur ben söyleyeyim, acılara boğulmadan dokunamıyor bile. Bahse varım aynı sebepten dolayı aşkını dahi düşünemiyordur."

"Bunları bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi Ada sinirlenerek. Ellerini masaya koyup öne doğru eğildi. "Çözüm zor, hatta imkânsız olabilir ama hiçbir şey yapmadan duramam. Beş gün boyunca Dawson'la evde kaldık. Kendimizce buna çözüm bulmaya çalıştık. Ama işin aslı şu ki bana âşık olduğunu bilse ve bunu hatırlasa da artık hissetmiyor ve hissetmediği bir şey için acı çekmek istemiyor. Dawson benimle hislerini kazanmaktan vazgeçti Creon ama ben vazgeçmeyeceğim."

"Onunla nasıl aynı evde durabiliyorsun?"

"Bu onun suçu değil. Yardım edecek kişiden bahsedelim. Fazla zamanım yok. Gün doğmadan geri dönmem gerekiyor. Büyü olmadığından bahsetmiştin. Yardımcı olacak şey ne o halde?" diye sordu.

Creon, masanın üzerinde duran telefonunu eline alıp döndürürken zaman kazanamayacağının ya da durumu hafifletemeyeceğinin farkındaydı. "Bir bilim insanı, kimyager. Aslına bakarsan kendisi baban oluyor."

"Büyüleri kırabilen bir babam mı var?" dedi Ada dudaklarını ısırırken.

"Şuna bir açıklık getirelim, seni Remus sınırlarına sokmak istemiyorum. Ne de olsa karşı takımın infazcısıyla evlisin. Ama eğer istersen Leone'dan seninle görüşmesini isteyebilirim. Tabii gücünü ve kimliğini saklaman koşuluyla."

Ada, Creon'un bunu neden istediğine kafa yormadı. Uyuştukları hiçbir konuyu irdeleyip zaman kaybetmeyi göze alamazdı. "Gücümü saklamam artık kolay. Kendimi gölgeleyebiliyorum," deyip parmağını fincanın ağzında dolaştırdı. Soğuyan kahve artık parmaklarını bile ısıtamıyordu. "Dawson'a yardım edeceğini bilirsem

annemi deney faresi gibi kullandığını, beni terk ettiğini ve ölmüş olacağımı düşündüğünü görmezden gelebilirim."

Titremeye başlayan ellerini yumruk yaparak kucağına indirdi. Babasının adı Leone'du ve onun hakkında bildiği tek şey buydu. Tabii kimyager olması haricinde. Tuhaf, korkutucu ve tamamen sır olan bir adamdı. Tıpkı söylediği gibi eğer bir şeylerin yoluna girmesini sağlayacaksa kendini saklayabilirdi. Hatta ona tahammül bile edebilirdi. Şu anlık önceliği Dawson'dı ve diğer duygusal şeylere vakit ayırmayacaktı.

"Bunda kararlı mısın?" dedi Creon emin olamadan. Bir kurdun öğrenebileceği en zor şey duygularına hâkim olmasıydı. Yapıları gereği her şeyi doruklarda yaşamayı seviyorlardı. "Leone'un iyileştirme aşaması uzun ve acılı bir süreç olabilir ve buna rağmen sonuç elde edemeyebilirsiniz. Ne olursa olsun normalinden daha farklı davranmaman gerekiyor."

"Eğer kimliğimi öğrenirse ne olur? Hem bir dönem cellatlık yaptım. Bunu duymuş olamaz mı?"

"Muhtemelen gerçek adını biliyordur ama şimdi kullandığını değil. Ayrıca Kaiser seni kurtlarının arasına aldığında ve cellat olduğunu ilan ettiğinde henüz dönüşemiyor olsan bile kurt olarak kayıtlara geçtin. Sen, Leone'un denediği bir milyonuncu çocuk falansındır. Yüzyıllardır gücünü içinde taşıyan bir dişi ala kurt oluşturmaya çalışıyor. Uçurumun kenarından dönmeden elindeki son taşı salıvermiş ve arkasına dönüp bakmamış. Betimlemeyi açıklamama gerek var mı? O taş sendin."

"Benim yaşayıp yaşamadığımı bile merak etmedi. Anladım." Tekrar ısıtılmaya ihtiyacı olan içeceğinden büyük yudumlar alarak dilini ağzının içinde dolaştırdı. "Gerçek ismimi biliyorsa ve benim kızı olduğumu anlarsa..."

Creon, devam etmemesi için açıklama yaptı. "Bir zamanlar insan olduğunu unutuyorum. Benim hatam. Ailelerin tek görevi ismi vermektir. Sonrasında bunu kullanamaz, dillendiremez, aklından dahi geçiremez. Şeytani bir babaya sahip tek kurt sen değilsin. Doğa bunun önlemini elbette aldı."

"Peki ya ailesi olmayanlar?"

"Bunun konusunu açmamalısın," dedi Creon sessizce. Etraflarında konuşmalarını duyabilecek bir kurt olmamasına rağmen Creon'un tedbir alması, Ada'yı şüphelendirmeye yetmişti. Soru sormadan Creon'un açıklama yapmasını bekledi. "Anlatmak için daha güvenli yollar var ama hızlıca açıklayacağım ve sen bir daha bunun hakkında bana soru sormayacaksın. Ailesi tarafından terk edilen ya da herhangi bir sebeple ismi konulmayan kurtlar vardır. Bunları okuduğun kitaplardan da arkadaşlarınla yaptığın sohbetlerden de öğrenemezsin. Mecbur kaldığımız anlarda onlara İsimsizler diyoruz fakat bunun dillendirilmesi pek uygun değil."

"Irkçılık gibi bir şey mi?"

"Hayır. Daha basit bir sebebi var ki, onlardan korkuyoruz."

"Kurt dünyasında da Voldemortlar var demek. İsmi anılmaması gereken şahıslar, öyle mi?"

"Voldemort seni üzmüş olmalı."

"Hiç sorma," dedi Ada başını sallayarak. Creon destek verircesine eline dokunduğunda Ada neredeyse gülümseyecekti. Creon'un daha önce anlattığından hatırladığı kadarıyla Ada'nın iki erkek ve bir tane de kız kardeşi vardı. Diğer denemeleri ya erkek olduğu için öldürülmüş ya da kızlar zaten yaşamamıştı. Kardeşlerinden kız olanının kayıplara karıştığını, bir tanesinin onu takip ettiğini ve diğer erkek kardeşininse bambaşka bir şekilde ortadan kaybolduğunu söylemişti Creon. "Şu bahsettiğin diğer çocuklar. İki erkek ve bir kız. Onlarda hiç güç yok muydu?"

"Ala kurt gücü erkeklerde baskın değildir. Ne de olsa ala kurt soyumuzun başlangıcıdır ve güç Asena'dan gelir. Bu yüzden gücü taşıyan dişi olmalı. Kardeşlerinden kız olansa... üzerindeki baskıdan dolayı biraz agresif ve kaçık birine dönüştü. İçinde ala kurt baskınlığını taşıması bekleniyordu ama onun taşıdığı tek şey öfkenin yıkımıydı. Erkek kardeşinin onunla ilgilendiğine eminim. Daha iyi olmuştur."

Aile bağlarını geliştirmeyi sonraya bırakan Ada, konuyu şimdilik kapatma kararı aldı. "Leone'la hemen konuşacak mısın?"

"Eğer istiyorsan."

"Önce Dawson'a bahsedeyim. Kabul edip etmeyeceğine emin değilim. Sonuçta gereğinden fazla acı çekti. Sadece anıdan ibaret olan duygular için işkenceyi göze alır mı bilmiyorum."

Creon, ne söyleyeceğini bilemeden duraksadı. Ada, her şeyin sandığından daha kötü olduğunu anlaması için bundan daha iyi bir işaret bulamazdı. Creon'un susmasına bile neden olan böyle bir durumun içinden nasıl çıkacağını bilmiyordu. Her şey karmakarışık olmuştu ve tüm kötü zamanlarda dayanağı olan Dawson'ı kurtarması gerekiyordu. Bundan daha berbat bir duruma düşebilir miydi acaba?

"Artık gitmeliyim." Ada, saatine bakıp ayağa kalktı. İnsanların arasına karışırken yalnızca süs olarak yanında taşıdığı ceketini sandalyenin arkasından alarak giydi. Kanada'nın soğuğunda ince bir tişört ve kot pantolonla dolaşmak dikkat çekiyordu. "Dawson, Leone'u kabul etmezse Aliz'le bana görüşme ayarlayacağına söz verir misin? Onu hiçbir şeye zorlamayacağım. Sadece tecrübelerine ve bilgisine ihtiyacım var."

"Önce bu yolu deneyelim. Ama baştan belirteyim ki Aliz konuşmayı pek sevmez. Çok da aydınlatıcı bir görüşme olmayacak."

"Orasıyla sonra ilgilenirim."

Creon da onunla beraber kalktı. Aşağıya indiklerinde Ada, nereye gideceğini bilemeden kaldırımda durdu. Aleut'tan bu kadar uzağa gelmişti çünkü Creon'un Toronto'da olduğunun haberini almış, kuzeye dönene kadar beklemek istememişti. Bu yüzden uçakla seyahat etmişti.

"Gel hadi," dedi Creon cebinden anahtarları çıkarırken. Ada'nın cevap vermesini beklemeden yürümeye devam ediyordu. "Söz veriyorum seni kötücül Remuslara teslim etmeyeceğim. Gün doğmadan evinde olacaksın." Ada burnunu kaşırken kısaca ona baktı ve başını sallayıp Jeep'e bindi. Creon, kemerini bağlamasını söylerken kapıyı kapattı ve motoru çalıştırdı. "Bir yerlerde durmamızı ister misin? Burada avlanamazsın ama yiyecek bir şeyler bulabiliriz."

"Hayır, sürmeye devam et."

"Seni teselli edecek son insan benim. Dawson'la en iyi zamanlarda bile bir tavşanla aslan kadar anlaşabiliyoruz. Ama sen onu seviyorsun. Eminim o da seni seviyordu."

"Geçmiş zamanlı konuşma," dedi Ada onun koluna vurarak.

"Tamam tamam!" dedi Creon. Kolunu ovuşturdu ve derin bir nefes alıp gözlerini devirdi. "Hâlâ seni seviyor ama buna ulaşamıyor. O yüzden aslında sen bir şey kaybetmedin. Sadece şimdilik... görünmez gibi."

"Biliyorum."

Dışarıda eğlenen ve hayatın tadını çıkaran bir sürü insan görüyordu. Üstelik onların yaşamları, Ada'nınki kadar uzun bile değildi. Ada bazen sonsuzluğu, huzurla geçirecekleri insan hayatına değişebileceğini düşünürdü. Ne de olsa henüz otuz yaşında bile değildi. Sonsuzluğu tatmamıştı. Diğer yandan Dawson'la geçirebileceği sonsuzluk, tüm sorunları hoş karşılamasına neden olabilirdi. Tabii Dawson yanında olduğu sürece. Fiziksel olarak hâlâ yanındaydı ama onu tek bir an bile hissedemiyordu. Beynindeki duygular bu yeni Dawson'a aitti; soğuk, ilgisiz ve umursamaz. Duygusuz ve sıradan.

Dirseğini kapı koluna yaslayıp parmaklarını dudaklarına götürdü ve insan manzarasını izlemeye devam etti.

Elindeki telefonu avucuna vurarak ayakta dikilen Deborah, gözlerini birkaç metre ötelerinde duran Dawson'dan ayırmadan Gavin'le konuştu. "Önden sen git," dedi.

"Neden ben gidiyorum? O senin kardeşin."

Deborah, dudaklarını kıvırarak burnundan soludu. Şu anda herhangi birini Dawson'a yaklaşmaya ikna edebileceğini sanmıyordu. Murat'ı bile. "Ne olduğunu anlamıyorum. Dawson, dolunaydan beri Aleut'a uğramıyordu bile. Şimdi gelmiş, tam bir cellat gibi davranıyor."

"Belki de cellat olduğundandır."

"Sahiden mi?" dedi Deborah, ona dönerek. Gavin, omuzlarını silkerken Deborah, bir kez daha Ada'yı aradı. "Hâlâ kapalı. Tamam,

gidip ben konuşacağım. Ne söyleyeceğim peki? Kızması gereken benim. Sonuçta ikizimi sakladılar. Ama yanına yaklaşılmayan o."

"Eğer söyleselerdi ailenin seni neden bu kadar şımarttığını da anlamış olurdun tabii." Deborah, gözlerini kaldırarak ona öfkeyle baktı. Gavin, gülerken eğilip onun burnunun ucunu öptü. "Kızma hemen. Sadece teori."

"Bir şeyler oluyor," dedi Deborah ama hemen sonra elini salladı. "Düzeltiyorum. Bir şeyler olmuş. Ada'nın Toronto'da ne aradığını biliyor musun?" Gavin, başıyla reddederken Deborah, inanmadan tek kaşını kaldırdı. "Emin misin? Senden pek bir şey saklamıyor."

"Saklanacak bir şey değildir belki. Geldiğinde öğrenmiş oluruz."

Deborah, parmağını kaşında dolaştırıp derin bir nefes aldı. Başını sallarken önüne döndü ve kararlı adımlarla Dawson'a kadar yürüdü. Bahçede ayakta duran Dawson, kollarını bağlamış, Gavin'in öğrencilerini izliyordu. Duruşu şüphe götürmez bir şekilde mesafeliydi ve bu yüzden kararlı adımları tökezledi. Tam geri döneceği sırada Dawson başını çevirerek onunla göz göze geldi. Karar değiştirmek için geç olduğunu anlayan Deborah, adımlarını hızlandırdı ve Dawson'ın önüne geldi.

"Nasılsın?" diye sordu ellerini birleştirirken. Uysal bir görüntü vermeye çalışıyor, Dawson'ın şüphelerini ayaklandırmamaya gayret ediyordu.

"İyi," dedi Dawson sadece. "Neden sordun?"

"Hiç. Sonra görüşürüz," dedi Deborah hızlıca ve arkasını dönerek uzaklaştı. Gavin'in yanına gittiğinde nefesini bıraktı.

"Açıklama yapmaya çalışma, Debby. Avlanan bir geyikten bile daha hızlı kaçtın. Neler oluyor böyle?"

"Sence Dawson'ın kalbi yeniden mühürlenmiş olabilir mi? Bu Akira'nın keyifli halini açıklar. Ayrıca baksana," dedi elini Dawson'a doğru sallayarak. "Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyor. Hilary, ona Ada'yı sorduğunda sadece omuz silkip uzaklaştı. Dawson hayatında ilk defa mutlu olmayı başardı ve o da birkaç ay sürdü. Ada neden bir şey yapmıyor ya da yardım istemiyor bilmiyorum ama..."

"Belki de bu yüzden Toronto'dadır. Bunu düşündün mü? Kabul etmek istemediğini biliyorum ama Ada da Dawson da aşklarını kendilerince yaşıyor. Nasıl göstereceklerine biz karar veremeyiz." Deborah, homurdanarak cevap verdiğinde Gavin eğilerek onun alnına bir öpücük bıraktı. "Sakinleş," derken öpücüklerini yanaklarına doğru kaydırdı.

Aleut'un büyük bir kesimi Deborah'ı hâlâ kabullenmemiş olsa da Gavin'le olan yakınlıklarına asla şaşırmıyorlardı. Herkes Gavin ve Deborah'ın volkan gibi kararsız, tehlikeli ve ateş saçan ilişkisini kabullenmişti. Deborah fazla öfkeli, heyecanlı ve sevdiklerini hararetle savunan biriydi ve Gavin'se onu sadece kendisine isteyecek kadar bencil, sabırsız bir aşıktı. İkisinin de Aleut sisteminde kendine göre yeri olsa da birbirlerine vakit ayırmak ihtiyaçtan daha öte bir şeydi.

"Ben hazırım," dedi yanlarına gelen Felicia, beline sıkışmış olan tişörtünü düzeltirken.

"Felicia," dedi Gavin ve sadece bir süreliğine onun neden hazırlanması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. "Gidip ormanı turla. Söylememe lüzum yok, değil mi? Geri geri koşacaksın."

"Elbette," dedi Felicia boğazını temizleyerek. Ada'dan sürekli olarak Gavin'in işkence metoduyla benimsediği eğitimlerini duyardı fakat bir parça da olsa abarttığını düşünmüştü. Başka hiçbir öğrenciden şikâyet gelmemesinin de etkisi büyüktü. Ama şimdi anlıyordu ki Ada abartmıyor, diğerleri ise Gavin'in korkusundan şikâyet edemiyordu. Yürümeye başlamıştı ki Gavin yine seslendi. Felicia, durup ona baktı. "Anladım, aynı zamanda gözlerimin kapalı olması gerekiyor," dedi dalga geçerek.

"İyi fikirmiş. Bunu aklımda bulunduracağım. Ada'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

"Nerede olduğunu biliyorsan neden orada olduğunu da biliyorsundur o zaman," dedi Deborah başını uzatarak. Bugün çok fazla gizem, çok fazla soru vardı. Herkes karmaşayı üstlerine yığmış, cevapları bilenlerse kenara çekilmişti sanki.

Felicia, onlara ne kadarından bahsedeceğinden emin olamayarak omuz silkti. İşin doğrusu kendisi de pek bir şey bilmiyordu. Bu yüzden fark etmeyeceğini düşünerek bildiklerini söyledi. "Ada, biriyle buluşmak için aracı olmamı istedi."

"Kiminle?" dedi Gavin.

Felicia anlaması için bekledi. Aleut sınırları içinde Creon'un adını söylemek istemiyordu. Üstelik aracı olmasıyla ilgili cümleler kurduktan sonra. Ada'nın onunla buluştuğu öğrenilirse Peratha tarafından tamamen dışlanması söz konusu olabilirdi ve bu da Dawson'ı seçim yapmaya iterdi.

"Orman ruhuyla," dedi Deborah sessizce.

Bu Creon'un adını söylemekten daha iyi bir yol değildi ama diğer yönden onun şekil değiştiren olduğunu bilen çok fazla kişi yoktu. Creon da tıpkı Ada gibi bir silahtı ve Ada'nın gücü tüm ırkları içinde barındırmaktan geçiyorken Creon'unki daha hilekâr bir şekilde onların şeklini alabiliyordu.

"O herifle ne işi olabilir ki?" dedi Gavin iyice şüphelenerek. Elini çenesine götürüp çıkmaya başlayan sakallarını kaşıdı. Ada, dönüşüm geçirmeden önce de Creon'la görüşmüştü fakat artık alabileceği tüm cevaplar kendisindeydi. Eğer başka bir konuda yardım gerekiyorsa öncelikle buraya gelmeliydi. "Ada neden onunla görüştüğünü söyledi mi? Bir şeye mi ihtiyacı var?"

"Ne olduğunu bilmiyorum. Bana söylemedi," dedi Felicia dürüstçe. Kollarını bağlayarak Lanston'la konuşan Dawson'a baktı. Her beyaz kurda karşı mesafeli ve açık bir nefretle yaklaşan Dawson, Lanston'a da farklı davranmıyordu. Üstelik Lanston, ordunun başına geçip Stone'un geçici görevini devraldığı halde. Ama tuhaf bir şekilde Lanston bunu umursamıyordu. Dawson'la olması gerektiği gibi konuşup ormanın belli noktalarını işaret ederek onayını ya da reddini bekliyordu.

"Lanston'a bakıyorsun. Sahiden ona bakıyorsun," dedi Deborah kahkaha atarak. "Biliyor musun, uğraşmam gereken şeyler olmasaydı bu bilgiyle oldukça iyi vakit geçirebilirdim."

"Felicia?" dedi Gavin, uyarır gibi ses tonunu değiştirirken. Deborah'ın aksine Gavin, bu durumu eğlenceli bulmamıştı. Kraliyet

soyundan bir Azü'nün daha alt bir sınıfa indiği görülmemişti. Azüler içinde bile sınıf farklılıkları vardı ve en tepedekiler, asilliklerini korumak için kanlarını diğerleriyle lekelemekten kaçınırlardı.

Felicia, gözlerini kırpıştırarak Gavin'e döndü. "Lanston'a bakmıyorum. Yani bakıyorum ama öyle değil."

"Bir Aleut prensiyle birlikte olamazsın. Onu düşünme bile."

"Peki ya bir Tarafsız prensi?" diye sordu Felicia ansızın. Neden bunu sormuştu ki? Dişlerini sıkarak bakışlarını ayaklarına doğru indirdi. Hayır, onu düşünmüyordu. Hiç değilse düşünmemeliydi. "Unutun gitsin," dedi Felicia elini sallayarak. Derin bir iç geçirirken başının arkasını kaşıdı. "Bence sorun Dawson'la ilgili. Henüz birkaç saattir burada ama dört kişi öldü."

"Onlar ölüm cezasını bekleyen kurtlardı," diye hatırlattı Gavin.

"Dawson'ın Ada'yla arasına mesafe koymamak için işini yapmaktan kaçındığından bekliyorlardı, değil mi? Şimdi değişen ne? Ada hamileyken Dawson gelip burada orağını sallıyor. Söylemek istemiyorum ama bu eski haline benziyor." Felicia, özellikle Deborah'ın tepkisinden çekinerek bakışlarını kaçırmıştı. Deborah ve Gavin birbirlerine baktılar. Felicia'nın beklediği cevap kesinlikle bu değildi. "Ne biliyorsunuz?"

Deborah, Felicia'nın daha önce şahit olmadığı bir sıkıntıyla iç geçirirken başını salladı ve saçlarını topladı. "Biz de aynısından şüpheleniyoruz. Dawson'ın yeniden mührü aldığını düşünüyorum."

"Mührü almak da ne demek? Kalp mührünü öylece alamaz. Kurdun kabul etmesi gerekiyor. Dawson bunu mu kabul etti?"

"Rızası olduğunu sanmıyorum," dedi Gavin ellerini cebine sokarken. Gözleri Dawson'ı buldu ve şüphelerinin ne kadar doğru olduğunu anladı. Etrafındaki kurtların hiçbir şeyden haberi olmamasına rağmen nasıl temkinli davrandığına şahit oluyordu. "Mührü hiç kalkmamış, sadece derine bastırılmıştı. Daha ilk başta mührü kabul etmişti. Bana kalırsa Amona onu yeniden aktifleştirdi."

"Bu nasıl oldu ki? Amona evlerine mi gitti? Neden bize bir şey söylemiyorlar?" dedi Felicia anlam veremeden.

"Eğer tahmin ettiğimiz şey doğruysa söyleyip söylememek Dawson'ın umurunda bile değildir," dedi Deborah kırgın bir sesle.

Kardeşine yeni kavuşuyor sayılırdı ve daha ne olduğunu anlamadan onu yeniden kaybediyordu. "Diğer yandan Ada sadece bir noktaya kadar yardım isteyebilir. Aleut'ta resmi olarak kabul görmediği için yardım etmemiz ihanet suçu olur."

"Bu yüzden Creon'la konuşmak zorunda kaldı," dedi Gavin fısıltıyla. Deborah'ın kolunu tutarak binaya girmesi için yönlendirdi. Kendi savaşını ilan edip Amona'ya saldırması hiç kimseyi şaşırtmazdı. "Bir şey öğrenirsen haber ver," dedi Gavin arkasına bakmadan.

"Orman turu iptal mi?" dedi Felicia.

"Hayır. Ve önerdiğin gibi gözün kapalı yap," deyip binanın içine girerek kayboldular.

"Kendi dilim," diye yakınarak önüne dönen Felicia, bir kez daha Dawson'a baktı. Şimdiye kadar kalp mührünü araştırmamış, ilgi alanına girmemişti. Duyguları bastırmak, onları görmezden gelebileceği bir yöntem seçmek karakterine tamamen aykırıydı. Felicia, hissetmeyi seviyordu. İyiyi, kötüyü, hüznü, heyecanı... Her ne olursa.

Ormana girip gözlerini kapadığında belirli tempoda geri geri yürümeye başladı. Birkaç metre sonra farkına varmıştı ki Gavin onu sadece fiziksel değil, zihinsel açıdan da eğitiyordu. Kurduğu cümlelere dikkat etmesini sağlamaya çalışıyor, uzman olmadığı konularda ukala yorumlar yapmasının cezasını veriyordu. Felicia, bundan sonra kesinlikle Gavin'in işine karışmayacak değildi. Ama bunu daha dikkatli yapacaktı.

Fark ettiği diğer şeyse gözü kapalı ormanda yürümek bir duyu ve güven meselesiydi. En yakın ağacın kaç santim uzakta olduğu ve arkasında hangi tümseklerin bulunduğunu hissetmesi gerekiyordu. Ayrıca ormana güvenmeli ve onu içine alacağı konusunda inançlı olması lazımdı. Görememesi, tüm seslere daha iyi odaklanmasını ve ormanın atan kalbini hissetmesini sağlıyordu.

Kurtlar arasında dolaşan bir efsaneye göre ormanlar canlıydı. Tıpkı bir organizma gibi. Kendi içinde işleyen bir sistemi vardı. Ağaçlar kemikleri, toprak derisi, içinde sürekli hareket eden hayvanlar ise kanıydı. Bu sadece bir efsaneydi ve gerçek olup olmadığı

bilinmiyordu. Ama buna rağmen bazı kurtlar bu efsaneye inanmayı seviyordu.

Felicia, kendini efsaneye kaptırdığı için bir ağaç köküne takılıp düşmesi çok uzun sürmedi. Arkaya tökezleyerek bir yokuştan yuvarlandı. İki saniye geçmeden düzlüğe ulaştı ve yüzüstü devrilerek durdu. Düştüğü yer sığ bir dereydi ve Felicia, derenin tam ortasında olup yüzüstü yatmasına rağmen başını biraz kaldırdığında suyla teması kesiliyordu.

İnleyerek gözlerini kapattı ve canını acıtan hasarı bulmaya çalıştı. Dizinin hemen altındaki ucu dışarı çıkmış kemiği gördüğünde yüzünü ekşitti. Doğrularak oturdu ve kendini sudan çıkarıp sırtını toprağa yasladı. İyileşmesinin tek yolunun dönüşmek olduğunu biliyordu. O kemiği tek başına içeri itemezdi ve bir an önce yerine oturtulmazsa bu şekilde kaynayacaktı. Felicia, kemiği dışarıda yaşadığını düşünerek kıyafetlerini hızlıca çıkarmaya başladı. Tişörtü ve ayakkabılarının ardından pantolonunun düğmesini çözerek fermuarını indirdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Felicia'nın parmakları donup kaldı. Böyle bir halde yakalanmak başına gelen en acımasız espriydi. Etrafına bakınmasına rağmen kim olduğunu anlaması için onu görmesi gerekmiyordu. "Bir kadını soyunurken izlemek çok ayıp," dedi gözlerini önüne çevirirken.

"*Eğlenceli*yi tercih ederim," dedi Stone birden yanına gelerek.

Felicia, kurtların uçamadığını biliyordu ama Stone'un nasıl bu kadar hızlı ve zarif hareket ettiğine daha mantıklı bir açıklama getiremiyordu. "Kemiğimi düzelt. Soyunmama gerek kalmaz böylece."

"O zaman düzeltmeyeceğim sanırım."

"Derdin ne senin? Küçük kızlardan hoşlanmadığını söylemiştin."

"Şaka yok," diye homurdanan Stone, Felicia'nın bileğini tutarak birden çekti.

Felicia'nın önce nefesi kesildi sonra çığlık atarak Stone'un omzuna vurdu. Acı öylesine ani ve yüksekti ki bir an bayılacağını zannetti. Gözleri arkaya doğru kayarken kendini bıraktı. Yere uzanıp gökyüzüne baktı ve bir elini alnına koydu. "Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi Stone sakince. Bir kolunu kırdığı dizine yasladı. Bahçede dolaşırken ona rastlamış gibi rahattı. Her gün bunu yapıyor ya da Felicia'nın böyle bir duruma düşeceğinden oldukça emindi sanki. Felicia, karşısındaki bu adamın herhangi bir şeye aşırı heyecanlandığını gözünde canlandıramıyordu. Yaşanabilecek her şeyi yaşamış, görebileceği her şeye tanık olmuştu. "Buraya çok sık uğrar mısın?" diye sordu Stone.

Felicia, sorusuna gülerken gözlerini bulutlardan ayırmadı. "Hayır. Ya sen?" derken başını eğerek ona baktı.

"Bazen."

"Beni takip ettin, değil mi?"

"Evet."

"Pekâlâ." Felicia kendini zorlayarak dirseklerinin üzerinde doğrulmayı denedi. "Ne bilmek istiyorsun diye sormayacağım ve sana zahmetsiz bir bilgi vereceğim. Sanırım Dawson'ın kalp mührü yüzeye çekilmiş. Ada bu yüzden Toronto'da olabilir."

"Toronto da ne yapıyor?"

"Çözüm arıyor. Bizden isteyemezdi herhalde. Bu yüzden Creon'la görüşmesini ayarlamamı istedi." Stone kulağının arkasını kaşırken önüne bakıyordu. Felicia, meraklanarak dudaklarını ısırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım Dawson'a ortak bir noktamızın olduğunu söyleyeceğim. Bir yerden başlamam gerekiyor." Destek almadan ayaklarının üzerinde yükselip Felicia'nın yuvarlandığı yeri iki adımda tırmandı.

"Bu iyi bir şey değil Stone." Felicia, avuçlarını yere bastırarak ayağa kalktı. Düz bir yer bulmadan ya da yardım almadan Stone'un yanına çıkması imkânsızdı. "Dawson, senin aksine evli ve yakında iki tane çocuğu olacak. Kalp mührünü iyi bir şeymiş gibi gösterme."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Görünen o ki..."

"Ne gördüğün umurumda değil, cadı," dedi Stone ve onu orada bırakarak ormana girdi.

Felicia, "Kaçık beyaz!" diye arkasından bağırınca sesi ormanda yankılandı ve birkaç kuş aynı anda havalanarak onun yankısına karıştı.

Saatler sonra Ada, Aleut sınırına ulaştığında güneşin doğmasına iki saatten daha az kalmıştı. Ada, bu süre boyunca camdan dışarıyı isteksizce izlemişti fakat şimdi düşününce gördüklerine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Buna çok da şaşırmadı. Aklında o kadar şey varken bir de izlediği yolu mu hatırlayacaktı?

Doğrularak başını arkaya yasladı ve sırtını gerdi. Creon sadece bir kez benzin almak için durmuştu ve Ada onda da arabadan inmemişti. Şimdi bacakları buna itiraz ederek sızlıyordu. Bir kurttu. Kendine göre iyi de bir kurt ama bacakları sızlıyordu. İnanılır gibi değildi.

"Sözünü ettiğin şu adam..." dedi Ada emniyet kemerini çıkarırken.

Ada'nın sessiz kalmasına izin vererek şimdiye kadar hiç konuşmayan Creon, göz ucuyla ona baktı. "Babandan mı bahsediyorsun?"

"Adı ne demiştin?"

"Hafızan bok gibi."

"Öyle isim olmaz."

"Kötü de olsa hâlâ espri yeteneğinin olduğunu bilmek güzel," dedi Creon. Ada bir şey söylemeyince Creon, burnundan nefesini bıraktı. "Tamam, anladım. Gülmek için hâlâ zamana ihtiyacın var. Babanın adı Leone."

"Uzmanlık alanı ne?"

"Zihinsel ve fiziksel her anlamda kurtların yapılarını çözüyor, kırıyor ve onun gibi şeyler işte. Ayrıca Remus'taki işkence ve cezalandırma işlemini o yapar. Bundan zevk aldığı ortada ama o sadece bilim için yaptığını söyleyip duruyor."

"Ve sen Dawson'ı bu adama teslim etmemi mi öneriyorsun? Bak ne diyeceğim, neden beni böyle şeylerle oyalamaktan vazgeçmiyorsun? Böylece Amona'yı öldürmek için vakit kaybetmem."

"Eğer ona direkt bir emir verirsem uygular, tamam mı? Her ne kadar beni de cezalandırmış olsa da. Hiç tahta geçemeyeceğim, yine de bu durumda Leone'dan daha üstünüm."

"Neden cezalandırıldın?" dedi Ada. Creon cevap vermeyi reddedince Ada, düşünmeye başladı. Felicia'nın hastalandığı günleri hatırladığında doğrularak Creon'a döndü. Hareketsizlik yüzünden kasları sızlıyordu. "Felicia, senin cezanı hissediyordu. Soğuk ama aynı zamanda sıcak bir yerdeymişsin."

"Tam olarak öyle değildi," dedi Creon iç geçirerek. Ellerini direksiyonda dolaştırarak bir süreliğine suskun kaldı. "Beni soğuk hava deposunda tutuyordu ve mavi renkli sıvı bir ilaç veriyordu. Koluma iğneyi her batırdığında soğuğa rağmen yanıyordum ve bu, durumu daha da kötüleştiriyordu. Tenim üşüyordu, soğuk bir yerde olduğumu biliyordum ama içim alev topuna dönmüştü. Sanki rahatlama bir adım ötedeydi ama ben salak gibi orada duruyordum. Senin anlayacağın hem fiziksel hem de zihinsel bir işkenceydi."

"Delirmemene şaşırıyorum. Orada günler boyunca kaldın."

"Ne bu benim ilk cezamdı ne de aklımı tamamen korudum ama yaşıyorum. Sorun çözüldü. Sonuçta Remus'un geleceği için ihtiyaçları olan şey beynim değil, gücüm."

"Leone yardım etmeyi kabul edecek mi?" dedi Ada konuyu değiştirerek. Creon'un bu konuda daha fazla konuşmaya ihtiyacı var gibi durmuyordu ve Ada, başka bir soru sorunca rahatladığı belliydi.

Elinin üstünü kaşırken kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle kabul edecek. Üzerinde çalışabileceği yeni bir şey elde ettiği için karşılığında bir şey bile istemeyebilir."

Ada buna pek de şaşırmadı. Sonuçta karşılıksız neden bir şey yapacaktı ki? Ama Leone'un tekniğinin işe yarama olasılığına güvenene kadar Dawson'la onu yalnız bırakmayacaktı.

2

Gerçekleri bilmek yalanın izlerini silebilir mi?
Yoksa önemli olan hangi doğruların gün ışığında olduğu mudur?

Kanada, 1761

"Sen ciddi misin?" dedi Tyson, Lissa'nın hevesle anlattıklarına anlam veremeden. Bu kadına göre normallik diğer herkesin olağanüstü kararlarından ibaretti. "Casus olmak da nereden çıktı? Bu çok riskli."

"Sizi bile Aleut olduğuma inandırdım. Harika yalan söylüyorum ve istediğimde masum görünebiliyorum," dedi Lissa, söylediklerini kanıtlamak istercesine gülümseyerek.

Tyson'ın gözleri bir an için yumuşadı ama sadece birkaç saniye sürdü. Lissa, kocasına bakarken nefessiz kaldığını hissediyordu ama bu artık sorun değildi çünkü oğlunu doğurmasının hemen ardından kurdunu bulmuştu. Bu ona öylesine iyi gelmişti ki fırsatını bulduğu her an dönüşüyordu. Üzerinden beş yıl geçmesine rağmen hâlâ canı sıkıldığında ya da fazlasıyla öfkeli olduğunda dönüşmek rahatlamasını sağlıyordu.

Değişen bir şey de Tyson'a olan duygularıydı. Sanki yeterince yokmuş gibi daha da çoğalmış ve her yanını işgal etmişti. Onu seviyordu. Hem de nasıl. Ama aralarında hâlâ biraz mesafe vardı. Fiziksel ve duygusal olarak. Tyson, Lissa'yı hiç öpmemişti. Bir kez bile. Uyuduklarında bazen odasına geldiğini ve üzerindeki örtüyü düzelttiğini biliyordu. Sırf bu yüzden o gelene kadar uyuyormuş gibi yapar üzerini bilerek açık

bırakırdı. Kurtlar üşümüyordu ama Lissa'nınki eskiden kalma bir alışkanlıktı. Tyson da onun üzerini örtme alışkınlığına sahipti.

"Beni hiç dinlemiyorsun," dedi Tyson homurdanarak önüne dönerken.

Bir de bu vardı. Tyson'la halini gören, evli olduklarından şüphe etmezdi. Çünkü Tyson tam olarak böyle davranıyordu. Korumacı, dikkatli ve tam bir kurt gibi bencil bir aşıktı. Lissa, bazen onun aşkından şüpheye düşmüyor değildi. Tyson, her ne kadar bunu dile getirmemiş ve gereğinden fazla yaklaşmamış olsa da Lissa, sevgisini hissediyordu ama bazen bu yetmiyordu.

"Seni dinlemek zorunda değilim," dedi Lissa. Yeniden hatırlatması gerekiyor muydu; gerçekten evli değillerdi. Keşke olsalardı ama değillerdi işte. Ve şimdi Aleut'a doğru yürüyorlardı. "Kaiser'la konuşmama izin ver. Bırak istihbarat bölümünde yer alayım. Bunu yapmayı istiyorum."

"Bir kez bile dövüştüğünü görmedim."

"Görmek istemedin. Yapacağımı biliyorum ve sen bana karışamazsın." Bu adamın derdi neydi? Hem Lissa'yı ve oğlunu ölüm tehlikesine rağmen kabul etmiş, ona kocası gibi korumacı davranıyordu hem de gereksiz bir sınırı geçmemek için mesafeli duruyordu.

"Karışamaz mıyım?" dedi Tyson şaşkınlıkla karışık gülerken. "Sen daha- Patikadan ayrılma!" Dikkati bir an için dağıldı ve önlerinden koşturarak giden Darren'a gözleri takıldı. Darren, patikada durmuş, güney tarafına ilgiyle bakarken gözlerinin önündeki saçlarını avucuyla geriye itti. Tyson, yanına gidip omzuna dokundu. "Bu taraftan. Sana söyledim," dedi ve oğlunu patikaya doğru yönlendirdi. Darren, koşarak uzaklaşmadan önce Tyson eğilip başını öpmüştü.

Lissa'nın hissettiği tüm kafa karışıklığı yerinde durmasına rağmen gülümsemeden edemedi. Tyson, çözümsüz bir koca olabilirdi ama kesinlikle harika bir babaydı. Bir kez bile Darren'a yabancıymış gibi bakmamış, onun Lissa'ya benzemeyen dış görünüşünü sorgulamamıştı. Bunun yerine ona tahta kılıç yaparak ilk derslerini almasını sağlamış, ormandaki hayvanlarla iletişime geçmesine yardımcı olmuş ve her fırsatta dönüşerek kurtları kabullenmesini hızlandırmıştı. Tyson'ın büyük kızıl kurdunun üzerine oturmuş Darren'ın kahkaha atan görüntüsü gözlerinin önüne gelince Lissa'nın keyfi tümden yerine geldi.

"Fazla meraklı," dedi Tyson, Lissa yanına gelip beraber yürümeye başladıklarında.

"Kendini tehlikeye atmayacak kadar merakının bulunması güzel olur." Lissa elbisesinin eteklerini tutup bir tümseğin üzerinden geçti. "Daha çok yol var mı?"

"Az kaldı. Yoruldun mu?"

Lissa yürümeye, uykusuz geçen antrenmanlara, ağaç kütüğünden yastıklara alışkındı. Yanında büyüdüğü akıl hocası bir gezginden farksızdı. Bu sebeple Lissa da hiçbir zaman bir yere ait olamamış, oradan oraya sürüklenmişti. Yolculuk yapmaktan şikâyet etmeyi daha boyu bir metreye ulaşmamışken kesmişti. Bu sebeple Tyson'ın sorusunu eğlendirici bulmuştu. "Evet dersem ne yapacaksın? Beni Aleut'a ulaşana kadar taşıyabilir misin?"

"Oturup dinlenebiliriz. Daha pratik gibi geldi bana."

Lissa, "Bütün renklerimi öldürüyorsun," diye söylenirken adımlarını hızlandırdı.

Tyson, gülümsemesini bastırarak ciddi duruşunu korudu ve ona yetişti. "Ne var? Yorulduğunu söylediğini sanıyordum. Yoksa bu seni kucağımda taşımam için sadece bahane miydi?"

Lissa kızarınca Tyson, gülümseyerek onun ateş saçlarına dokundu. Bir tutamı kulağının arkasına kaydırdığında yanakları biraz daha açığa çıktı. Lissa, kıpırdamadan dururken Tyson, başparmağını onun yanağında kaydırdı. Teni sıcacık olmuştu.

"Tyson..."

"Bir şey söyleme," dedi Tyson. Duyacaklarına hak ettiği karşılığı veremeyeceğini biliyordu. Kalbinden geçmediği için değil, artık küçük bir çocuğun sorumluluğunu hissettiğindendi. Eğilip Lissa'nın şakağını öptü. "Hadi yolu tamamlayalım. Kaiser'la uzun bir görüşme yapmak zorunda kalacağım." Lissa'nın hayal kırıklığıyla dolu gözlerine bakmak istemediğinden çabucak arkasını döndü. Beş yıldır hayatının neşesine dönüşen Darren'a yetişti. Bir çocuk için bile bu kadar derin ve tertemiz hisler besleyebileceğini bilmiyordu. Oğlunu arkadan yakalayıp havaya attı ve omuzlarına yerleştirdi. "Orada rahat mısın?" diye sordu başını kaldırarak.

"Evet!" diye bağırdı çocuk heyecanla. Elini havaya kaldırıp ağaç yapraklarını yakalamaya çalıştı.

"Sıkı tutun," dedi Tyson, onu uyararak. Darren ellerini indirerek Tyson'ın saçlarını kavradı. "Tamam, bu fazla sıkı oldu," dedi Tyson ama Darren ellerini gevşetmedi. "İnatçı. Kime benziyor acaba?" derken oğlunun, omuzlarının iki yanından sarkan ayaklarını tutup Lissa'ya baktı.

"Belli ki sana," dedi Lissa, onunla göz göze gelmeden. Yanakları hâlâ kızarıktı ve Tyson'ı geçerek önlerinden yürümeye başladı.

"Annem yine kırmızı ışıkla dolmuş."

Tyson, kollarını uzatarak Darren'ı kucağına aldı, tek kolunda dengeledi. "Işıklardan bahsetmek yok, tamam mı? Onları görmüyormuş gibi davran. Kim bahsederse bahsetsin, onlar hakkında konuşma."

"Tamam."

"Aferin," dedi Tyson, saçlarını düzelterek. Darren'la bu konuşmaları iki yaşından beri yapıyordu. Ona renklerin, rüyalara tanık olmanın, kısacası tüm Azü özelliklerin bir sırdan ibaret olduğunu ve kendisine saklaması gerektiğini öğretmişti. Elbette henüz melez olduğunu ve bunun için suçlanacağını açıklamalarının hiçbir yolu yoktu fakat o an gelene kadar ellerindeki en iyi seçenek buydu. Tyson, metrelerce ötede yürüyen Lissa'yı izliyordu. "Anneyi kızdırdım galiba."

Lissa'ya her baktığında varlığına alışkın olmadığı o ağırlık artıyor, göğsünü yakıyordu. Geçirdikleri tüm zaman boyunca defalarca onu kendinin yapmanın kenarından geçmişti. Sadece seni seviyorum da diyebilirdi ama bu durumda Tyson için yeterli olmazdı. Lissa'yla yapması gereken şey isim töreniydi. Sadece o zaman rahatlayacaktı. Ama bir kez bile konusunu açamamıştı. Eğer bunu önerir ve Lissa hâlâ Axell'e âşık olduğunu ya da Tyson'a o derece ilgi duymadığını söylerse ölebilirdi. Göğsündeki ağrı sadece bu ihtimalle bile Tyson'ı boğuyordu.

Gerçekleştiği zaman neler hissedecekti? Hiçbir şey olmamış gibi Lissa'nın yanında kalmaya devam edebilecek miydi? Başka bir adamı sevdiğini bildiği halde ona âşık kalabilecek miydi? Cevap, muhtemelen evetti. Diğer tüm şeylerin dışında Tyson'ın şimdiye kadar sahip olduğu en masum ve en muhteşem şey omzuna yaslanmıştı. Darren'ı bırakıp hiçbir yere gitmezdi.

"Baba," dedi Darren, Tyson'ın bakır rengi saçlarına asılarak.

Tyson, acıyla burnunu kırıştırdı. Oğlunun bu kadar güçlü olmasına sevinse mi yoksa bu gücü üzerinde uyguladığı için bozulsa mı karar veremedi. "Saçlarımı koparma, Darren. Daha onlarla işim bitmedi."

"Dönüşebilir misin? Öyle daha zevkli oluyor."

"Lütfen demek yok mu?"

"Hayır."

"Pekâlâ," dedi Tyson, ısrar etmenin anlamsız olduğunu bilerek. Lissa da Tyson da soylu bir aileden gelmemişti. Tyson, Lissa'ya göre nispeten daha aile diyebileceği bir yerde büyümüştü fakat ikisinin de yabanıllığı Darren'a da bulaşmıştı.

Darren'ı ayakları üzerine bıraktı. Lissa, yanlarında durduğunda Tyson, çıkardığı kıyafetlerini uzattı. Ona bakmamak için gözlerini başka yöne çevirmiş olan Lissa, kıyafetleri alarak özenle katladı.

Birkaç saniye içinde dönüşmüş olan Tyson, Darren'ın önünde durdu. Lissa, Tyson'ın üzerine binmesi için oğluna yardım edecekken Darren, Tyson'ın kalın kürkünü kavrayıp üzerine atladı. Tyson, yavaş tempoda koşmaya başladığında çocuk yeniden kahkaha atmaya başlamıştı.

Elindeki kıyafetleri taşıdığı küçük çantanın içine yerleştiren Lissa onları takip etti. Bazen üvey olanın kendisi olduğunu düşünüyordu. Yine de Tyson ve Darren'ın bu kadar iyi anlaşmasından hiç de şikâyetçi değildi.

Kısa bir süre sonra Aleut'un kapılarına yaklaşıp içeri alındığında duraksadılar. Lissa etrafına bakınırken oğlunun elini daha sıkı tuttu. Darren, annesinden kurtularak koşmak istiyordu fakat Lissa izin vermedi. Aleut'a yeniden dönmek güzel olabilirdi. Eğer Kaiser, bir melezle döndüklerini fark etmezse daha güzel olurdu.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Tyson, Lissa'ya doğru sessizce. "Bırak onu hadi. Normal davran."

Lissa, gözlerini kaldırarak Tyson'a baktı. İtiraz edecekti fakat bir şey onu durdurmuş gibi nefesini tuttu. Başını sallarken elini yavaşça gevşetti ve Darren, koşarak bahçeye gitti. Kurtlar, onu merak ederek yanına yaklaşırken Darren da kurtları merak ediyordu. Anne ve babası önceden alışması için Aleut'un sisteminden bahsetmesine rağmen yüz yüze geldiğinde şaşkına dönmüştü. Darren, doğduğundan beri gerekmedikçe kalabalığa karışmamışlar, evlerinin kilometrelerce ötesindeki evler haricinde insan görmemişlerdi.

Martell ve Albiana, Tyson ile Lissa'nın evliliğinin sahte olduğunu bilen küçük grubun içindeydi. Albiana'yla ikisi, Lissa'yı bulduklarında ve sonrasında hamile olduğunu öğrendiklerinde olayların tam ortasında kalmışlardı. Lissa'nın soylu bir Tarafsızla ilişki yaşadığını ve çocuğunun melez olduğunuysa sadece Tyson biliyordu. Yaşamaya devam ettiği sürece de böyle kalacaktı. Arkadaşlarına canı pahasına güvenirdi, yine de Darren'ın hayatına kastedecek hiçbir riske girmezdi.

Bu yüzden Martell, öğrencilerden uzaklaşıp yanlarına doğru yürürken Tyson, beraber büyüdükleri dostlarına yalan söylemenin suçluluğundan sıyrılıyordu. Martell, ağaçlara doğru koşan küçük çocuğu kolundan yakalayarak havaya kaldırdı. Göz göze geldiklerinde tek kaşını kaldırarak bekledi. Darren, Martell'in görüntüsünden korkmak yerine turuncu sakallarını eğlenceli bulmuştu.

"Yanlış insanın sakallarıyla oynuyorsun," dedi Martell, kafasını geri çekerek küçük parmaklardan kurtarırken. Darren, Martell'in elini ısırarak kendini kurtardığında yere yapıştı. Yüzüne bulaşan ezilmiş karları silerek koşmaya devam etti.

"Görmeyeli direncini biraz kaybetmişsin," dedi Tyson, arkadaşı önüne geldiğinde.

"Biraz büyüdüğünde rövanşını isteyeceğim. Benden öyle kolay kurtulamaz."

"Burası bıraktığımız halinden daha değişik," dedi Lissa. Aleut'un görkemli binasına, sonsuz gibi görünen ormanına ve bahçede dolaşan kurtlara bakıyor; neyin farklı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Belli bir şey söyleyemezdi fakat hissedebiliyordu.

"Kaiser'ın kızı oldu ve şey... doğumu dolunaya denk geldi. Ametis dayanmaya çalıştı fakat sadece bir yıl yaşadı."

"Bebeğe kim bakıyor?"

"Şimdi iki yaşında, sağlığı iyi. Kız kardeşi Meriel ilgileniyor."

Belli ki Kaiser iyi durumda değildi ve onunla konuşması da bu yüzden iyi sonuçlanmazdı. Diğer taraftan bakılacak olursa kızıyla meşgul olduğu için Tyson ve ailesinin döndüğünü fark etmezdi bile. Tyson, düşündükleri için kendini suçlu hissetti. Kaiser'ın sahiden âşık olduğunu biliyordu. Onun yerine kendini koymaya çalıştığı an bundan vazgeçti.

Tyson, Lissa'nın elini tutarak yakınına çekti. "Albiana'ya haber ver. Yukarıda buluşalım. Konuşmamız gereken çok şey var. Hadi," dedi Lissa'ya yürümesi için.

Lissa, Tyson'ın peşinden yürümeye başladığında başını çevirerek Darren'a baktı. "Burada mı kalacak? Daha kimseyi tanımıyor bile."

"Kendine dikkat eder. Onu ben büyütüyorum ne de olsa."

"Azü kibri taşıyorsun Tyson," dedi.

Merdivenleri çıkıp eski odalarına girdiler. Tek bir şey bile değişmemiş, sadece toz tabakasıyla kaplanmıştı. Tyson, ayağıyla iterek kapıyı kapattığında Lissa, huzursuz bir şekilde tırnaklarıyla oynadı. "Ne oluyor?"

Tyson, Lissa'ya doğru dönüp ellerini omuzlarına koydu. Bir an duraksadıktan sonra da yanaklarını kavradı. Lissa'nın teni anında daha sıcak olurken Tyson, bunu avuçlarında hissederek gülümsedi. "Sonsuz bir hayatımız var gibi görünüyor ama aslında öyle değil. Birçok bakımdan insanlardan daha riskli bir hayat yaşıyoruz. Demek istiyorum ki..."

"Yanaklarım acıyor," dedi Lissa, onun ellerine vururken.

"Özür dilerim," dedi Tyson, hemen ellerini gevşeterek. "Söylemek istediğim..."

"Ben de seni seviyorum. Keşke itiraf etmen için Ametis'in ölmesi ve kendini Kaiser'ın yerine koyman gerekmeseydi."

"Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim."

"Ne bekliyordun ki? Sadece beni ve Darren'ı koruman için mi yanında kaldığımı sanıyorsun? Açıkça söylemek gerekirse âşık olmak planlarımın arasında yoktu. Dikkat dağıtıcı, yıpratıcı ve çok yoğun görünüyor. Tüm dikkatimin oğlumda olmasına ihtiyacım var."

"Hayır hayır," dedi Tyson, başını sallayarak. "Anlıyorum, sorun değil. Ona çok dikkat edeceğim, söz veriyorum. İnan bana, oğlumuzu canım pahasına koruyacağım."

"Darren'a hiçbir zaman yabancıymış gibi bakmıyorsun ve ona oğlum demen beni mutlu ediyor."

Tyson'ın gözleri parlarken farkında olmadan Lissa'yı daha sıkı tuttu. Canı acısa bile Lissa bir şey söylemedi. "Eğer beni ve aşkımı kabul ediyorsan diğer şeyleri unut. Darren benim oğlum. Ona ben bakacağım, ben büyüteceğim ve zamanı geldiğinde savaşmasını öğreteceğim. Babası benim."

"Darren'a baktığında bir zamanlar benim başka biriyle olduğumu düşünmüyor musun?"

"Aslında seni görüyorum. Güçlü, inatçı ve yaramaz bir çocuk. Bundan daha iyisi olamazdı," dedi Tyson ve eğilerek Lissa'nın dudaklarına yaklaştı.

Yerinden kıpırdamayan Lissa, sadece ona bakıyordu. Tyson, önce hafifçe geri çekildi, sonra biraz daha yaklaştı. Dudakları temas ettiğinde yine tereddüt etmişti. Ellerini saçlarına doğru kaydırıp onu sıkıca tuttu ve içinde biriken tüm tutku ve aşkla onu öptü. Tereddüt etmeden.

Ada, yeni onarılmış ama açılırken hâlâ gıcırdayan evin kapısını yerine oturttu. Saat yediye geliyordu ve hissettiği kadarıyla evde tek başınaydı. Salona geçip mutfağa doğru yürürken etrafa bakmamaya çalıştı. Kendi derdiyle meşgulken temizlik yapmamıştı ve ev yıllardır kullanılmamış gibi duruyordu. Ya da aşırı kullanılmış. Duvarları süsleyen, Stone'la Dawson'ın kavga izlerinin koleksiyonuna bir de Amona'nın Ada'yı duvara çarpışının hatırası eklenmişti.

Dawson, gerçek babasının Lissa ve Tyson'ın günlüklerinde geçen Axell olduğunu öğrendiğinde Stone'la büyük bir kavgaya tutuşmuştu. O zamanlar Axell ismini kullanan Stone, kaybettiği aşkının yasını tutarken yıllar boyunca oğlunun gölgesinde dolaşmıştı.

Aradan çok zaman geçmemişti ki bu sefer Amona, onlara bir ziyarette bulunmuştu. Ada'nın hamile olduğunu ve Dawson'ı tamamen kaybedeceğini anlayan ve *Şehvet*'i taşıyan büyücü, Ada'yı duvara fırlatmış, Dawson'a ise en büyük kâbusunu, kalp mührünü geri vermişti. Ada şimdiye kadar Kaiser'a, Remusların liderine, ailesini elinden alan Aliz'e ve yaşlılardan birçok güçlü kurda düşman kesilmişti ama hiçbirinden kalp mühründen korktuğu kadar korkmamıştı.

Ada, o gece yaşananları düşünmeyi reddederek başını salladı. Kendine su doldurup pencereden dışarı bakarak küçük yudumlarla içti. Dawson'ın şimdiye kadar gelmiş olması gerekiyordu ve hâlâ

neden yoktu? Ada'nın acımasız zihni, bu soruya resimli bir yanıt verdi. Dawson ve Akira'nın aynı karede olduğu bir resimdi üstelik.

"Hayır," dedi Ada, başını sallayarak bardağı tezgâha sertçe bırakırken. Ellerini yumruk yaptığında cam patlayarak parçalara ayrıldı. "Hayır hayır hayır," derken çizik çizik kanayan elini kot pantolonuna sürerek mutfakta ileri geri yürüdü. "Eğer biriyle o kadar yakınlaşacaksa o ben olurum. Sorun yok."

Ada'nın gerektiği yerde duran zihni şimdi tam gücüyle çalışıyor, yeni gerçekleri kavrıyordu. Amona'nın söylediğine göre Dawson, Ada'ya yaklaşamazdı. Yaklaşmaktan çok ona dokunamazdı. Kalp mühründen çok kalbindeki aşk buna izin vermezdi. Ama diğer kadınlara âşık değildi. Bu yüzden hiçbir şey hissetmese bile onlara yaklaşabilirdi.

Yatak odasına çıktığında üzerini değiştirirken giriş kapısının açılıp kapandığını duydu. Normalde bir saniye içerisinde aşağıya inerdi. Dawson'a, onu yere sermeye yetecek kadar büyük bir güçle sarılırdı. Bu durumda ise yapmak istediği tek şey bir an önce yatağına girmek, onunla konuşmak zorunda kalmamaktı. Gavin'in düzenli pratikleri sayesinde nefesini kontrol altına alıp kalp atışlarını dizginledi. Yatak odasının kapısı açıldığında kıpırdamamak için kendini zor tutuyordu.

Dawson'ın üzerindekileri çıkardığını ve odadan ayrıldığını duyduğunda rahatlayarak gözlerini araladı. Onunla olabildiğince iletişime geçmek istiyordu fakat şu anda yıpranmış ve bitkindi. Gözlerindeki soğukluğu ve artık nefret ettiği yeteneğiyle Dawson'ın hissiz duygularını algılamak istemiyordu. Dawson, onunla ilk tanıştığı zamankinden bile daha soğuktu. Öyle soğuktu ki sadece ona bakmak bile Ada'yı olduğu yere sabitliyordu.

Elini karnına götürüp dizlerini kendine doğru çekti. Aklında dolanan yüzlerce düşünceye rağmen yorgun bir halde uykuya daldı.

O sırada Dawson üzerindeki ölüm kokusundan arınmak için duş alıyordu. Özellikle Av Dönencesi'nin ardından cellatlık görevi daha da önem kazanıyordu. Ölümcül hataya yol açanlar, ortadan kaybolanlar, görevini bilmeyenler... Hepsi araştırılıp bir dahaki Av Dönencesi'ne kadar düzen korunuyordu. Dawson, bu amaçla

infazları gerçekleştirmiş, bazılarını ise daha detaylı araştırmak için zindanlara geri yollamıştı.

Soğuk suya doğru yüzünü kaldırıp teni gibi içinin de arınmasını bekledi. Rahatsız bir hafifleme yaşıyordu. Duyguların yükünden kurtulmuştu, diğer yandan nefes almasını güçlendiren bir yükün altındaydı. Damarlarında gezinen kan bile çivilere dönüşmüştü. Ada'yla aynı evde olmak bunu daha da arttırıyor, Dawson'a katlanmak istemediği acılar sunuyordu.

Birden uzanıp suyu kapattı. Hiçbir şey kendiliğinden düzelmeyecekti. Burada yaşaması bile zorunluluğunun bir parçasıydı ve kabullenmek zorundaydı. Amona, kalp mührünü geri verdiğinde Dawson'ı uzaklaşmamaya iten ilk şey, Ada'ya olan hislerini hatırlamasıydı. Asıl sorun da buydu. Sadece hatırlıyor, hissedemiyordu. Aynada gördüğü heykelin aksine içinde kaosun kendisi yaşanıyordu. İki farklı insanla aynı bedeni paylaşmaktan farksızdı. Ayrılmaya, Aleut'tan da Kanada'dan da uzaklaşmaya karar vermesi iki günden uzun sürmemişti. Ada, kendini koruyabilecek kadar yetenekli ve zekiydi. Bunun dışında hiçbir şekilde Dawson'a bağımlı olamazdı. Fakat artık Dawson'ın gidememesinin tek sebebi baba olmasıydı. Çocukları sağlıklı bir şekilde dünyaya gelirse kalp mührü can bulsa bile buradan uzaklaşamazdı.

Ada'nın hamile kalması konusunda kendisini nasıl kandırdığını hatırladığında dişlerini sıkarak havluya uzandı. Mantıktan ve akılcılıktan uzak bir kurda dönüşmesini neden olduğu halde nasıl olur da herkes aşkın güzelliğini savunabilirdi? Üstelik bunun için Ada'ya kızmasının sebebi, onun ölüm tehlikesi altına girmesiydi. Başına ne gibi yükümlülükler aldığını tamamen göz ardı etmişti.

Beline sardığı havluyu tutarken yatak odasına geri döndü. Dolabı açıp giysilerini karıştırdı. Eşofman altını giyerken burnuna çarpan kokuyu daha net duyabilmek için derin bir nefes aldı. Dolabın kapağını yavaşça kapatırken başını çevirip Ada'ya baktı. Yatağa yürüyüp kokunun geldiği şeyi bulmaya çalıştı. Ada'nın yere fırlatılmış kot pantolonunu kaldırdığında siyaha dönmüş kan lekelerini gördü. İçinde endişe kıvılcımları patlarken bir an sendeledi

ama hemen sonra mühür orada olduğunu hatırlatmak ister gibi kırbacını indirdi ve tüm endişeleri sular altında kaldı.

Yine de eğilip Ada'nın neresinin kanadığını bulmaya çalıştı. Üzerindeki örtüyü yavaşça açtı. Gözleriyle yara izini aradı. Yatağın kenarında duran elini daha net görebilmek için başını eğdi. Avucunda ince, uzun bir kesik vardı. Şimdiye kadar neden iyileşmediğini düşünürken Ada'nın zayıflığının farkında dahi değildi. Onun günlerdir yiyip içemediğini bilmiyordu.

En sonunda aklı yarın yapacağı yeni araştırmalara takıldığında Ada'nın yara izi gözünde önemini yitirdi. Camdan yansıyan görüntü sebebiyle gördüğü isim töreni dövmesi sinirlenmesinden başka bir şeye yaramıyordu. Sırtında kökleri sağlam sadakat dolu bir aşkı temsil eden ağaç dalları vardı. Dünyanın neresine giderse gitsin bu lekeyi asla sırtından sökemeyecekti.

Henüz aylar önce dönüşmüş bir kurda nasıl oldu da ismini verebilmişti? Tüm yanlış kararlarını kalp mührü kırıldıktan sonra almaya başlamıştı. Daha Ada'yı, Ali'yle kafede gördüğü o gün öldürmesi gerektiğini biliyordu.

Sırf bir insanın ona tehdit oluşturabileceğini kabullenemeyen gururu yüzünden beklemiş, hayatının en büyük hatasına ilk taşı böylece döşemişti.

Ertesi sabah Ada, gördüğü güzel rüyaya geri dönmek için üzerindeki örtüyü başının üstüne kadar çekmişti. Önceden kurtların olduğu kâbuslar görürdü; şimdi ise kâbuslarındaki kurtla aynı evdeydi ama rüyalarında onun eski haliyle yaşıyordu.

Yatakta vakit öldürmenin hiçbir işe yaramayacağını anladığında güne başlamaya karar verdi. Akşama kadar Creon'la tekrar iletişime geçmeli, arkadaşlarına durumu açıklamalı ve Peratha'yla konuşmalıydı. Bir kurda böyle bir büyü yapılmasını engelleyecek bir kanun olmalıydı. Ada eğer kendini bu kadar kaybetmiş olmasaydı Peratha'yla konuşmayı daha önce de düşünebilirdi. Bunun yerine beş gün boyunca Dawson'la evde kalmışlardı. Dawson artık hissedemese bile ikisi için de zorlu bir dolunaydı. Ada hâlâ o dolunayın yıpratıcı etkisi altındaydı.

Dawson, ona her yaklaşıp elini uzattığında acı çekerek gerilemişti. Beşinci günün sonunda ikisi de bunu denemekten vazgeçmişti. Ada, Dawson'ı acı içinde görmek istemiyordu. Dawson'sa her acı çekişinde içindeki aşktan uzaklaşıyordu. Ada, bunu onun gözlerinde görmüştü. Bunu ne kadar saçma bulduğunu düşündüğünü biliyordu. Hem davranışlarından hem de zihninden bu ipuçlarını yakalamıştı.

Salondaki çantasını alıp içindekileri kontrol ederken Dawson'ın koltukta uyuduğunu fark etti. Yoğun kokusu haricinde yastıkların dağınıklığından da belliydi. Evin tam olarak neresinde olduğunu bilmese de enerjisini hissedebiliyordu.

Çantasını omzuna asıp telefonuna uzandığında Dawson'ı gördü. Mutfaktan çıkmak üzereyken durmuş, omzunu duvara yaslamıştı. Ada'ya başındaki en büyük sorunmuş gibi bakıyordu.

"Toronto'daydın," dedi Dawson kollarını bağlarken.

Ada, onun gözlerine daha fazla bakmamak için başını eğdi. Telefonuna gelen mesajları ve aramaları kontrol ederken Dawson soru sormamış olmamasına rağmen onu onayladı. "Evet. Nereden biliyorsun?"

"Deborah ile Gavin'in konuşmalarını duydum."

"Öyle mi?" dedi Ada mırıldanarak. Merak etmese bile sadece bir şey söylemek adına, "Başka ne söylüyorlardı?" diye sordu.

"Dinlemedim." Dawson, uyuduğu koltuğa yürüyüp baş ucundaki kalın bir dosyayı aldı. Sabaha karşı uyuyakalmadan önce yaptığı evrak işlerini Ada'ya uzattı. "Unvanımı ve görevimi bana devretmeden önce yarım bıraktığın işler. Tamamlandı."

"Ne kadar da düşüncelisin," dedi Ada dosyayı alırken. "Tüm dosyayı tamamladın mı?"

"Dün dört kişi ölüm cezası aldı. Kalan altı kişi hakkında henüz kararımı vermedim."

"Ölüm kararı verdiğin dört kişi için oldukça az evrak var burada. Yeterince araştırma yapmamış gibisin." Ada, çantayı yere bırakarak dosyayı açtı. Kalp mührünün sadece ailesine zarar vereceğini düşünmek ne büyük bir aptallıktı. Kurtların attığı her adım ölüme giden yola çıkabilirdi.

Dawson, duyduklarını komik bularak güldü. "Hadi görev sürelerimizi karşılaştıralım. İki yıl," dedi Ada'yı göstererek. Sonra da parmağı kendine doğru çevirdi. "İki asır. Matematiğin kötüdür, bilirim ama bence bu kadar da kör değilsindir."

"Tecrübeli olmak hata yapmamakla aynı şey değildir."

"Neredeyse ona yakın. Cellatlık görevini bana bırak, sen sadece evrakları inceleyip yas tut. En iyi yaptığın şey bu sayılır."

Ada, ne söyleyeceğini bilemeden dudaklarını araladı. Dengesiz hissettiğinde koltuğun kenarına tutunarak yavaşça oturdu. Dawson çoktan yukarı çıkmıştı bile. Ağır dosya, içindeki birkaç kâğıdı etrafa saçarak yere düştüğünde Ada irkilerek gözlerini kapattı. Nefessiz kalarak boynuna uzandı fakat kolyesi uzun zamandır orada değildi. Ona artık ihtiyacının olmamasını sebebi Dawson'ın sarsılmaz varlığıyken Ada, karanlık bir boşluğa yuvarlanmıştı.

Dawson'ın gerçek karakterinin derinlere gömülmediğini biliyordu. Onun sevmeye değer vermediği insanlara böyle davrandığını kendisinden dinlemişti. Ada'ya ait tek güzel bir hissi bile yoktu, bir zamanlar insandı ve Azü geni taşıyordu. Dawson'ın nefret edeceği her şeyin karışımı haline dönüşmüştü.

Onun kapıdan çıkmak üzere olduğunu duyduğunda birkaç gündür hissetmediği güçle yerinden fırladı. "Bekle," dedi Ada koşarak Dawson'a yetişirken. Önüne geçip sırtını yeni açılmış kapıya sertçe yaslayarak kapının kapanmasına neden oldu.

"İşim var."

"Daha öğlen bile olmadı. Öldüreceklerin biraz daha bekleyebilir. Beni dinlemek zorundasın."

Dawson, bir elini kapıya koyup ona doğru eğildi. "Hemen. Önümden. Çekil," derken sesinde sabırsız bir sakinlik vardı. Ada, başını iki yana salladı. Dawson, kapıya vurduğunda Ada gözlerini kırpıştırarak yerinde sıçradı ve Dawson birkaç saniyeliğine durakladı. "Sana zarar vermek istemiyorum. Özellikle bu kadar zayıfken."

"Ben zayıf değilim." Dawson, söylediğine inanmadığını belli eden bir şekilde gözlerini ona dikti. "Öldürmek hoşuna gidiyor mu?" dedi Ada fısıltıyla.

"Ben Cellat'ım."

"Sorduğum sorunun cevabı bu değil."

"Alabileceğin tek cevap bu," dedi ve Ada'yı kenara iterek kapıyı açtı.

Ada, düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldı. Daha fazla sinirlenerek dışarı çıktı. "Bırakacak mısın? Pes mi ettin?" derken onu takip etti. Dawson, ormana doğru yürürken Ada, peşinden gidiyordu. "Amona'nın yaptığını öylece kabul mi edeceksin?" Nefesi dumanlanarak havaya karışırken Ada, ayaklarının çıplak olduğunu fark etmemişti bile.

"Yeter!" dedi Dawson birden arkasını dönerek. "Eve döneceğim zaman yaklaşırken bile acı çekiyorum ben. Hissetmediğin duygular yüzünden işkenceye katlanmak nasıl bir şey herhangi bir fikrin var mı?"

"Onlar orada olduğu için acı çekiyorsun! Var olan hislerin yüzünden."

"Var olmaları önemsiz. Hiçbirini hissetmiyorum. Evlenmek gibi bir aptallık yapmış olduğumdan dolayı da yaşadığım süre boyunca kendimden nefret edeceğim."

"Bunu düzeltebilirdik," dedi Ada hırlarken. Akira'ya sinirliydi, buna neden olduğu için. Amona'ya sinirliydi, böyle aptalca davrandığı için ve kendine sinirliydi, Amona'dan içine çektiği gücü yeterince iyi kullanamadığı için. Kızamadığı tek kişi Dawson'dı. "Hâlâ düzeltebiliriz. Kesin değil ama bir yol buldum."

"Dinlemek istemiyorum."

"Seni seviyorum ben. Bunu biliyorsun ve hâlâ..."

"Umurumda değil. Neden anlamıyorsun?"

"Çünkü bu doğru değil."

"Asıl doğru olmayan daha kurdunu yeni bulmuş bir insana ismimi vermiş olmam. Aşk beni bu hale getirmişse yok olduğuna memnunum," deyip bir saniye içinde ormana girdi.

Ona ulaşamayacağını anlayınca eve geri dönen Ada, ayakkabılarını giyip çantasını aldı. Arabaya binip kapıyı çektiğinde uyguladığı gücün farkında değildi. Camlar titrese de neyse ki kırılmamıştı. Motoru çalıştırıp yola çıkarken bir yandan da yan koltukta

duran çantasını karıştırıyordu. Telefonu bulduğunda Hilary'yi arayıp hoparlöre aldı.

"Ada?" dedi Hilary. Bir an duraksadıktan sonra nefesini bırakarak konuştu. "Toronto'dan döndün mü? Orada ne işin vardı? Her şey yolunda mı?"

Ada, onun sorularını şimdi yanıtlarsa uzun süre kendine gelemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden boğazını temizleyerek tekrar sadece aklındakileri söylemekle yetindi. "Sizinle konuşmam gerekiyor. Oraya gelemem. Merkezde buluşmamız lazım."

"Evinize gelebiliriz," dedi Hilary esneyerek.

Ada, onun uykusunu böldüğü için suçluluk duyamayacak kadar yorgundu. "Hayır. Buraya gelmeyin. Aklımı toparlamak için yabancı bir yerde olmam gerekiyor."

"Anlıyorum. Merkezde Murat'ın ofisi var. Orada buluşalım. Sana adresi mesaj atarım. Diğerlerine de haber veririm."

"Tamam, teşekkürler."

Ada, şehre inene kadar dikkatini yoldan ayırmamıştı. Kar yağışı yoğunlaşmış; görüş alanı kısıtlanmıştı. Hilary'nin verdiği adrese geldiğinde arabayı durdurup emniyet kemerini çözdü. Ellerini direksiyona koyarak cesaretini toplamaya çalıştı. Creon'a istediğinden daha fazlasını anlatmamıştı ama arkadaşları soru soracaktı. Kimseyi, özellikle de Deborah'ı cevapsız bırakamazdı. Kendisinin tüm cevapları aslında daha çok sorudan ibaret olsa da hiç değilse Dawson'ın şimdiki halinin sebebini açıklamak zorundaydı.

Yola çıktığında aramış olmasına rağmen hepsinden sonra ofise gelmişti. Aslında ofisten çok tek odalı ferah bir evi andırıyordu. Bir psikoloğun yeri, sadece bu kadar iyi olabilirdi. Duvarlardan tamamen cam olanın penceresini ardına kadar açmışlardı. Pencereye yakın geniş bir masa ve bir duvarı tamamen kaplayan camlı bir dolap vardı. Geri kalan mobilyalar rahat deri koltuklardan oluşuyordu.

"Ne güzel. Herkes burada," dedi Ada, cümlelerinin aksine heyecandan yoksun bir şekilde. Omzundaki çantayı yere bırakıp yanlarına yürüdü ama oturmadı. Elinden bırakmadığı anahtarla oynayarak tek tek Gavin, Deborah, Murat, Hilary ve Felicia'ya baktı. İleri geri sallanırken, "Dawson'ın kalp mührü geri döndü," dedi

ondan bir canavarmış gibi bahsederek. Ama esasında Dawson'ın kötü şeyler yapmasına neden oluyordu ve bu onu bir canavar yapardı. Kimse bir şey söylemeden konuşmaya devam etti. "Dolunay gecesi oldu. Beş gün boyunca yakınlaşmamızdan dolayı kırılmasını bekledik. Ya da aşkın her şeye üstün geleceğini falan düşünmüş olmalıyım. Yapmam gereken şeyler var. Sizden yardım istemeyeceğim. Sadece bilginiz olsun ve tabii Peratha'yla konuşmam gerek. Bu yüzden bana bir randevu ayarlarsanız harika olur," deyip koltuğun kenarına yaslandı. "Soruları alabilirim."

"O gece neler oldu?" dedi Deborah.

İlk konuşanın o olmasına Ada şaşırmamıştı. Dudaklarını kıvırarak omuz silkti. "Akira'nın desteğiyle Amona geldi. Dawson'ı yerine sabitledi. Sonra beni duvara çarptı ve onun boğazına yapıştığımda hareketsiz kalmamı sağladı. Güçlerini almaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim."

"Bebekler?" dedi Felicia, hassas bir konuya yaklaşmaktan çekinerek. "Hissedilmiyor. Yoksa..."

Ada, onun ne sormak istediğini anlamadan baktı, sonra elini salladı. "Dawson'la beraber bebeklerimi de kaybetseydim Amona'yı sadece öldürmek istiyor olmazdım. Ayrıca muhtemelen akıl sağlığım da pek yerinde olmazdı. Yani şimdikinden daha fazla."

"Amona'yı öldürmek mi istiyorsun?" dedi Murat birden doğrularak.

"Bir saniye," dedi Felicia, elini kardeşinin koluna koyarken. Ada'ya bakarken hâlâ şaşkın görünüyordu. "Bebeklerin hissedilmemesini nasıl sağlıyorsun?"

"Uzun hikâye."

"Beş günlükten daha uzun olamaz," dedi Hilary.

"Sağ ol," dedi Ada ona gözlerini devirirken. Tek elini pantolonunun arka cebine soktu. "Varlığımı gizlemem için hiçbir şey hissetmemem gerektiğini anladım. Bunu kendim düşüncelerimde yapıyordum. Zihnimi arındırabiliyordum fakat Dawson'ın düşünceleri daha somut gibiydi. Onları yok edemedim. Aslında bunu istemedim sanırım. Bu durumda ona dair hissettiğim şeyler; evlendiği için pişman olması, ismini verdiğinden dolayı kendini suçlaması

ve sevemeyeceği bir kadın ve ikiz çocuklarla kaldığı için aldığı *aptal* sorumluluk. Buna dönüştüm; aptal bir sorumluluğa."

"Bu onun suçu değil," dedi Deborah mırıldanarak.

"Biliyorum." Ada, bir an önce her şeye açıklama getirerek gitmek istediğinden oturmamıştı ama ayakta kaldığı her saniye kendini biraz daha zorluyordu. İnsan halinden bile daha güçsüz ve bitkin hissediyordu. Alnını kaşırken arkasına döndü ve etrafa baktı. Cam dolabın yanındaki büfeyi gördüğünde yanına gidip bir içki doldurdu. Normal zamanlarda bile zihnini bulandıran her şeyden uzak dururken şimdi neden bunu yaptığını bilmiyordu. Arkadaşlarının yanına geri dönüp bardağı Gavin'e uzattı.

Gavin, bir şey söylemeden bardağı alırken ona bakıyordu. "İhtiyacım vardı, sağ ol," dedi. Ada böylece cevabını almıştı. Arkadaşları içinde zihni en çok Gavin'e açıktı. Zorunlu olarak günün çoğunu birlikte geçirdikleri iki yıl içinde farkına varmadan dostlukları kuvvetlenmişti. "Kaç gündür beslenmiyorsun?" dedi Gavin, tamamını içtiği bardağını masaya bırakırken.

"Bir şey yiyemiyorum. Su da pek içemiyorum," derken kollarını bağladı. Hiç değilse bu şekilde titremesini saklayabiliyordu. Bu sıradan bir canının istememesi olayı değildi. Üç gün önce yediği ilk şeyi kusmuş, içtiği su onu asit gibi yakmıştı. Elbette dilinde hasar yoktu ve bunu kendi kafasından uydurduğunu biliyordu ama yine de bu yiyebilmesine yardımcı olmuyordu. "Creon'dan yardım istedim. Daha doğrusu beni Aliz'le görüştürmesini. Ama bana başka bir şey önerdi." Sesi yavaşça kayboldu. Herkes ona bakmaya devam ederken Ada, hiçbiriyle göz göze gelemiyordu. Ayağını halıya sürterken başını eğerek yeri ilgisizce izledi. "Leone'u duymuş muydunuz?"

"Remusların lider ailesinden," dedi Murat hemen. Ada, bazen odasındaki arşivin aslında Murat'ın kafasında olduğunu düşünüyordu. Aleut'un resmî ve gayriresmî kayıtlarını tutan Murat, aynı zamanda Remuslar hakkında da ulaşabildiği her bilgiyi depolardı. Aleut'taki ofisinde ucuna ulaşamadığı kadar derin bir arşiv odası vardı. "Erkek olduğu için tahtta önemli bir pozisyonu

yok fakat unvanı doktor ve bu alanda bir hayli çalışması var. Etik olmayan şeyler de dahil."

Ada, gözlerini kaldırarak Felicia'ya baktı. Creon'la kuzen olduğunu Dawson'dan sonra bir tek o biliyordu ve Ada'nın gördüğü kadarıyla kimseye bahsetmemişti. Felicia, sır saklamasını iyi biliyordu. Bazen bunu alışkanlıkla yapıp önemli bilgileri gizliyordu fakat iyi bir arkadaştı.

Ada, "O benim babam," derken kaşlarını kaldırarak boğazını temizledi ve kimseyle göz göze gelmemek için cama baktı. Hiç kimse konuşmayınca Ada, buna önce memnun kaldı, sonra sıkıldı. "Biriniz bir şey söylesin."

"Hakkını vermem gerek," dedi Gavin pantolonundaki tozu silkerken. Ada uzun uzun bakınca Gavin şaşırarak karşılık verdi. "Birinin kızı olacaksan Leone gibi bir psikopatın olmalıydın. Adam bir zamanlar Aleut'ta Karmen'in yaptığı işi görüyor. Kurtlara işkence ediyor. Acı eşiğimiz bu kadar yüksekken fiziksel işkence ne kadar zor biliyor musun? Ondan ders almak isterdim doğrusu."

"İğrençsin," dedi Deborah yüzünü buruşturarak. Gavin, ona bakarak sırıttı ama Deborah, sadece gözlerini devirdi. "Bunun Dawson'a ne gibi bir yararı olacak? Leone'un baban olmasına hiç şaşırmadım doğrusu, yine de onun alanı bu konuya biraz uzak gibi."

"Herkes benim cani olduğumu mu düşünüyor?" dedi Ada kendine hâkim olamadan. Kimse bir şey söylemeyince Ada, başını iki yana salladı. Hepsi Ada'nın iki yıllık cellatlık dönemini görmüştü. Bu yüzden Ada bir şey söylememelerine şaşırmadı. "Creon, Leone'un kalp mührünü kırabileceğinden bahsetti. Elbette bu sadece bir ihtimal. Dawson çok fazla acı çekecek ve yine de işe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz. Tabii kabul ederse."

"Sana resmî olarak yardım edemiyoruz, Creon'la ise gizlice buluşuyorsun. Bu çok saçma," dedi Felicia mecbur kaldıkları kurallara katlanamadan.

"Ben hiçbir şey değilim. Ne Aleut ne de Remus. Tarafsız saçmalığı da değil. Ben sadece ailemi istiyorum. Dawson'la iki yıl boyunca ayrı kaldığımızda bile kendimi ona bu kadar uzak hissetmemiştim."

Dawson benden nefret ediyor, diye düşünüyordu Ada. Felicia'ya bakıyordu ama aslında tamamen kendi düşüncelerine dalmıştı. *Onun tutsaklığına neden olduğum ve onu istemediği bir sorumlulukla baş başa bıraktığım için benden nefret ediyor.* Ada, bunların Dawson'ın gerçek hisleri olmadığını biliyordu, yine de düşünmeden edemiyordu. Bakışlarını bir türlü aklından çıkaramıyordu.

"Bu kadar yeter sanırım. Sizi yine ararım," dedi Ada boğuk bir sesle. Çantasını alarak omzuna astı ve yapabildiği kadar hızla oradan ayrıldı.

Kapısı tıklatıldığında Peratha, başını kaldırmadan bekledi. Dikkatini okuduğu kitaptan ayırmamıştı. Çok uzun bir zamandır yönetimle ilgili bu kitapları okuyordu. Birden fazla kez eline aldıkları bile vardı. Kimin geldiğini umursamadan kaldığı yerden devam etti. Babasının ölümüne sebep olan suikastın içinde bulunduktan sonra onun tavsiyelerine uymak Peratha'yı ikiyüzlü hissettiriyordu.

"Ne okuyorsun?" dedi Akira hemen çaprazındaki koltuğa otururak.

Peratha, bacak bacak üstüne atmış, yan dönmüştü. Dizinin hemen yanındaki masadan çayını alırken gözlerini kaldırarak Akira'nın çamur kaplı ayakkabılarına, sonra da oturuşuna baktı. Sıcak içeceğini yudumlarken ifadesiz yüzüyle sadece gözlerini üzerine dikti. Biraz geç olsa da Akira, söylenmek isteneni anlayarak kendini toparladı ve boğazını temizleyerek ayağa kalktı.

"Daha iyi," dedi Peratha, kitabını ters çevirerek bacağına yaslarken. Çayı iki eliyle tutup omuzlarını geriye atarak arkasına yaslandı. "Konu neydi?"

"Neden bu kadar resmîsin?"

"Bu resmî halim değil," dedi Peratha, parmağıyla yüzünü işaret ederek. Ardından "Bu kesinlikle öfkeli halim ve tahmin edersin ki tamamen sana yönelik," diye ekledi parmağını bu sefer ona doğru çevirirken. "Eğer arkadaşım olduğun için yaptıklarını görmezden geleceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun."

"Seni kızdıracak ne yaptım ki?" dedi Akira, omuzlarını silkerken. Peratha *ciddi misin* der gibi baktığında Akira güldü. "Şu kalp mührü olayını kastediyor olamazsın, değil mi?" dedi tereddüde düşerek.

"Tam olarak onu kastediyorum. Bu yasak, yasa dışı, kanunumuza aykırı. Hangi adı koyarsan koy. Bunu yapmamalıydın! Dawson, dünden beri dört kişiyi öldürdü. Dört! Zindanların temizlenmesi gerektiğini düşünmüş belli ki."

Akira, "O zaman asıl kızman gereken kişi o değil mi?" derken Dawson'ın dört kişiyi öldürmesinden etkilenmiyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. Bu neredeyse bir yıllık ölüm oranıydı. Kurtlar savaşır, mücadele eder, rekabete tutuşurdu. Ölüm tehlikesi ne kadar fazlaysa yaşam direnci de bir o kadar yüksekti. Aynı şekilde ölüm cezasını da olabildiğince kısıtlarlardı.

"Onun kendi görevleri var. Bazı kurtlar Cellat yargısına bırakılır. Dawson, ne olduğunu bile dinlemeden kafalarını uçuruyor."

"Bu kurtlar suçlu. Niye bu kadar önemsiyorsun?"

"Dawson, daha önce de böyleyken yaşlılardan birini öldürdü. Babam o zaman durumu kontrol altına almayı başarmıştı. Ben daha çok yeniyim. Böyle bir olayı kurtaramam."

Ne Aleut ne de Remus olan Tarafsızlar, uzun bir süredir yaşlılarla yönetiliyordu. Tüm kurtların en tecrübeli ve antik kurtlarından oluşan meclis, acımasız, duygusuz ve zamanın çok ötesindeydi.

"Sorun sadece bu mu? İyi yanından bak biraz. Çok yakında Ada'yla ayrılmış olacaklar." Peratha daha fazla öfkelenince Akira, şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Neden böyle tepki veriyorsun? Ayrılmalarını sen de istiyordun."

"Ayrılmalarının kendi kararları olmasını da istiyordum. Hiçbir müdahalede bulunmadım ve bulunulmasına müsaade etmedim. Ada hamile olmasaydı onları korumam da gerekmezdi. Sınırı aştın."

"Fazla duygusal davranıyorsun."

"Sen de tam bir sürtük gibi davranıyorsun. Bunu düzeltebilmen için sana üç gün veriyorum. Üç günün sonunda durum hâlâ aynı olursa kalpsizin tekine çevirdiğin Dawson tarafından

yargılanacaksın. Ölüm oranları göz önüne alındığında diyebileceğim tek şey var; bol şans."

Akira'nın girdiği şoktan çıkması zaman almıştı. Peratha, o sırada kitabına geri dönmüş, yardımcısına çayını tazelemesini söylemişti. Yeni bir sayfaya geçerken, "Dışarı," dedi. Akira kıpırdamayınca Peratha, dilini dudaklarında dolaştırarak sakinliğini korudu. "Bana karşı gelmeye kalkışma, Akira. Hiç iyi bir zamanda değiliz. Çık artık."

"Nasıl istersen," dedi Akira başını eğerek. Yine de dışarı çıkarken Peratha'nın söyleyeceklerini yapmayacağını biliyordu. Kendi canını kurtarmak için kalp mührünü geri almak istese bile bunun hiçbir yolunu bilmiyordu.

Creon, Leone'u bulmak için aşağıya inen merdivenlere yönelmişken yanından geçip giden Aliz'e bakmak için döndü. Ona yetişmek için birkaç basamağı tırmanıp önünü kesti. Birden durduğu için saçları dalgalanan Aliz, başını kaldırdı. Creon, bazen cellatların bu soğuk duruşa ve ruhsuzluğa mecbur kaldığını düşünüyordu. Fakat Dawson, kalbinde mühür olduğu için böyle şekillenmişken Aliz'in ruhsuzluğu tamamen bir doğa kusuruydu.

"Yolumu kesmen pek akıllıca değil. Senin standartların için bile."

Creon, yorumunu duymazdan gelerek ellerini ceplerine yerleştirdi. "Onaylamadığım bir şekilde Ada seninle görüşmek istiyor."

"Senin onayın neden önemli olsun ki?"

"Asıl olayı kaçırıyorsun."

"Hiçbir boku kaçırmıyorum. Ada'yla görüşmeyeceğim. Irkına savaş açan biriyle konuşacağım herhangi bir konu olamaz. Ama merak ettim. Neden benimle görüşmek istiyor?"

"Bir cellat olarak sana... danışması gereken bir konu varmış."

"Neden kocasına danışmıyor?"

"Sebebini sormadım."

"Karşı tarafın derdini dinlemeni takdir ediyorum," dedi Aliz umursamaz bir şekilde. Creon yeniden bir şey söyleyecekken Aliz

iç geçirdi. "Sonra konuşalım mı? Şöyle birkaç yüzyıl sonra falan," deyip Creon'un koluna vurdu ve merdivenleri çıkmaya devam etti.

Creon, işkence odalarıyla dolu zindanlara girdiğinde çığlıklardan önce kan kokusunu duydu. Leone'u aramaya başladığında her zaman ilk baktığı yer burası oluyordu. Genelde yanılmıyordu da. Leone, kurtlar üzerinde oynamaktan hiç sıkılmazdı. Her zaman bunun işten ibaret olduğunu söylese de bıçakları böylesine sevmesinin iş tanımında yeri yoktu.

Duvara titanyum kelepçelerle bağlanmış olan kurt neredeyse kendinden geçmişti. Üzerindeki kurumuş ve taze kan lekeleri birbirine karışmıştı. Leone, buna rağmen adamın karşısında duruyor, kesecek daha fazla yer arıyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi Leone, kurdun göğsünün ortasından çektiği bıçağı elindeki bezle tek seferde silerken. Yana dönüp başını eğdi ve masanın üzerindeki aletlerde parmak uçlarını dolaştırdı. Uzunluklarına ve keskinliklerine göre ayırdığı bıçakları acı seviyesine göre sıralanmıştı. Kör ve uzun olanların en çok acıttığını, Creon kendi tecrübelerinden biliyordu. "Hangi numarada kalmıştık?" dedi Leone kurbanına hitaben. Kurt cevap vermediğinde Leone, elini en ağır silaha uzatmaya başladı. "Cevap verecek misin?"

"Altı," dedi kurt birden. En ağır olanına geçmeden önce ona daha küçük olanıyla işkence etmesini tercih ediyordu. Leone'a göre tamamen kısa vadeli bir çözümdü. Elini çekmeyince kurt ısrar etti. "Altı numarada kaldık, Doktor," dedi tekrar.

Leone, altı numaradaki testere dişli kamayı aldı. Ucunu işaret parmağına bastırarak yavaşça döndürürken göz ucuyla Creon'a baktı. "Senden de cevap bekliyorum."

"Sana bir vaka buldum," dedi Creon, fazla ilgili görünmemeye çalışarak. Eğer Leone, bir kez Creon'un ondan sakladığı şeyler olduğunu sezerse asla kararını değiştiremezdi. Daha kötüsü onu konuşturana kadar da durmazdı ve bunu yaparken masasındaki hiç de sterilize olmamış aletlerini kullanırdı.

Leone, omzunun üzerinden ona baktı ve işine geri döndü. İlgisini çekmeyen başka bir konuşmaydı. "Sonra dinlerim."

"İlaçlarınla büyüyü kırabileceğini iddia ediyordun. Sahiden yapabilir misin merak ediyorum. Ayrıca büyüyü kıracağın kişi Aleutların Cellat'ı. Yani belki bu ilgini *biraz* çekmiştir."

"Cellat'a ne büyüsü yapıldı?"

"Kalp mührü," dedi Creon, ellerini cebine sokarak duvara yaslanırken.

"Eşi yok muydu onun?" dedi Leone, bıçağın tersiyle kirli sakalını kaşıyarak.

"Bana ulaşan da o oldu zaten. Sanırım seni duymuş. Ne diyorsun?"

"Dionne'un iznini almadan bir şey söyleyemem," dedi Leone, Remus liderini kastederek. Ama olay ilgisini çekmişti. Creon, bunu Leone'un değişen duruşundan ve bıçağı daha sıkı kavrayışından anlamıştı. Aklından o kırıcı ve kanlı sahnelerden birkaçının geçtiği belliydi.

"Annemi dert etme. Eğer Dawson'a acı çektirme ihtimalin varsa bu fırsatı mutlaka değerlendirecektir. Önemli olan senin isteyip istememen."

"Peki, *sen* neden bu konuda böylesine ısrar ediyorsun?" dedi Leone, tamamen ona doğru dönerken. Arkasındaki kurdu unutmuş gibiydi. Ya da sadece umursamıyordu, ki bu ihtimal daha fazlaydı. Sebep ne olursa olsun duvara bağlı olan kurban ilginin kendisinden çekildiğine memnundu.

Creon, derin bir nefes alırken kaşlarını havaya kaldırdı ve başını zindana doğru salladı. "Bir zamanlar burada ben vardım. Dawson'ın yüzünden," dedi ve bu açıklamanın yeterli olmasını umdu.

İşin aslı, Dawson'dan nefret etmeyi aşmıştı. Ona yardım etmek de istemiyordu. Ama Ada istiyordu ve Creon arkasını dönüp gidemiyordu. Felicia'nın onu durdurması yüzünden Av Dönencesi'nde geri çekilmek zorunda kalmıştı ve zorla da olsa bu durumun böyle geliştiğine şimdi memnundu. O an av heyecanına tutunmuştu fakat Ada'yla arasına uçurum açmak istemiyordu ve Dawson'ı öldürmek, uçurumu son hız ve kesin bir şekilde açardı.

"Sana işkence eden bendim," diye hatırlattı Leone, sanki buna gerek varmış gibi.

"Net bir şekilde hatırlıyorum," dedi Creon boğazını temizleyerek. Ada'yla babasını tanıştırdıktan sonra ona, Leone'u öldürmesinde bir sakınca olup olmadığını soracaktı. Leone'u öldürmek muhtemelen birkaç yüzyıl hapis cezasına mal olacaktı ama buna değerdi. Belki bunu bir kaza gibi gösterirdi. Ayrıca kimse Leone'un o muhteşem bıçaklarıyla öldürülmesine şaşırmazdı. Eğer Creon bir gün bu planını gerçekleştirirse kesinlikle bıçakları kullanacaktı. Üstelik en ağırından başlayarak.

"Bu işlem gönüllü mü?" dedi Leone. Kurt acıyla inlemeye başlayınca Leone, rahatsız olarak elindeki bıçağı kurdun boğazına sapladı. Bıçak çelik olduğu için gümüş kadar zarar vermiyordu fakat kurt, ağzından çıkan kan baloncukları haricinde hareketsiz ve sessizdi.

"Ada, ona soracak."

"İkna edeceğine eminim," dedi Leone, ellerini eski bir bez parçasına dikkatsizce silerken. "Kaiser'ın kıza Wentry dediğini biliyor muydun?"

"Kurların ilk Cellat'ı değil miydi o?"

"Aynen öyle. Bu yüzden ırkımızın nüfusunda büyük bir gedik oluşturmuş Cellat'a yardım etmeyi kabul etmekte tereddüt yaşasam da ikisini de merak ediyorum. Bizzat tanışmak isterim."

"En kısa zamanda sana dönerim."

Leone, hevesli bir çocuk gibi işine geri döndü. Hâlâ ellerini silmekle meşguldü. Eldivenlerini nereye fırlattığını hatırlayamadığından bu yapışkanlığa katlanmak zorunda kalmıştı. "En son ne sormuştum?" dedi burnunu çekerek. Kirlenen havluyu masanın üstüne atarken cevap alamadığı için sinirlendi. Kurda baktığında kendi haline gülerek az önce boğazına saplamış olduğu bıçağı yavaşça çekti. "Affedersin. Bunu burada mı unutmuşum ben?"

Amona, elindeki meyve tabağından bir dilim kivi alarak dudaklarına götürürken odasına doğru yürüyordu. Taşlarla çevirili ve penceresiz bir yer ne kadar odası olabilirse. Amona renkli yerleri severdi. Ağaçlar, tüm çiçekler, şarkı söyleyen kuşlar isterdi.

Başını eğerek içeri girdiğinde Lavina'yı gördü. Sırtı dönük duruyordu ki Amona buna şaşırmadı. Lavina nedense birini beklerken her zaman sırtını girişe dönerdi. Daha etkili bir dönüş mü yapmayı planlıyordu yoksa gücünü mü kanıtlamaya çalışıyordu, Amona emin değildi. Belki ikisi birden.

"Kardeşim," dedi Amona, dudaklarını sesli bir şekilde yalarken. Tabağı masanın kenarına bırakıp parmaklarının ucunu diliyle temizledi. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Lavina, başını öne eğip derin bir nefes aldı ve yavaşça Amona'ya döndü. Tepkileri tam olarak hayal ettiği gibiydi fakat gözlerindeki öfkeyi beklediği söylenemezdi. "Ne yaptığını öğrendim," dedi aşırı sinirli insanların kendini tutmak için kısık sesle konuşma şekliyle boğazını temizlerken.

"Sadece meyve tabağı. Büyütülecek ne var?"

"Dawson'dan bahsediyorum, Amona," dedi Lavina sabırsızca. Kız kardeşinin hiçbir şeyi ciddiye almayan tavırları Lavina'nın sınırlarını zorlamaya başlamıştı. Çoğu zaman onu eğlenceli bulurlardı fakat bazen oyunları çizgiyi aşıyordu. "Hiçbir kurda rızası dışında mühür yapamazsın. Kalp mührü avcılara yapılır ve avcılarla ilgilenmek Erin'in işidir. Kurt olduğu için Dawson'ın fikirlerini önemsemiyorsan Erin'e danışmalıydın."

"Onda zaten kalp mührü vardı. Ben hafifçe çektim, hepsi bu."

"Bastırılmış kalp mührünü açığa çıkarmakla yeniden kalp mührü yapmak arasında hiçbir fark yoktur! Onu hemen düzelt ya da cezanı kabul et."

Amona, gözlerini sessizce kıstı. Ceza dediği, meclisten kovulmaktı. Asırlar boyunca Beş Kız Kardeş, beş kişi olarak kalmıştı fakat kız kardeşler sadece beş kişi değildi. Beş neden önemli, Amona bunu bilmiyordu ama düzen buydu. Biri kuralların dışına çıktığında kovulur yerine diğer kardeş gelirdi. Amona tüm kardeşlerle tanışmamıştı. Yanlarında olduğu dördü haricinde Kibir ve Hırs'ı görmüştü sadece.

"Beni kovamazsın." Rahat bir şekilde arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Şimdiye kadar dört kardeşi de ona hiç kızmamıştı. En eğlencelileri Amona olduğundan diğerlerinin ciddiyetini

bozmasını her zaman bilirdi. Neşeli bir insanı ikna etmenin ne kadar kolay olduğunu Amona çok uzun zaman önce keşfetmişti. "Eğer bizim liderimizsen Lavina, bu ben istediğim içindir. Bu yeryüzünde işlenen ilk günahın sebebiyim. Hiçbir şeyimi şansa bırakmam."

Lavina, ellerini önünde birleştirerek ona doğru yürüdü. Gözlerinde sarı renkli ışıklar dönüyordu. Amona, tedirgin olmuştu fakat bunu belli etmemeye kararlıydı. Tam önünde duran Lavina, eğilerek ellerini koltuğun iki yanına koyup kardeşini, kollarının arasına hapsetti. "Dawson'ı düzelt. Bu kadarını söylüyorum."

"Annesinin dolunay sancılarını çektiğin için o senin olmuyor. Dawson senin oğlun değil."

"Tıpkı kalbinin sana ait olmadığı gibi."

"Kalbi artık elimde."

"Kilitlenmiş bir halde," dedi Lavina çenesini öne çıkarırken. "Hiçbir zaman *mükemmel* yerine *iyi* olanla idare etmemiş olan Amona, kötürüm kalmış işlevsiz bir kalbe razı mı geliyor?"

Amona, içinden kendine küfretti. Hayatı boyunca çok kişiye âşık olmamıştı. Doğru, birçok erkeği arzulamış ve onlarla beraber olmak istemişti fakat aşk, *Şehvet*'in ötesinde bir şeydi. Kendisinin ötesinde. Ve şimdi âşık olduğu son kişi de Lavina'nın manevi oğlu çıkmıştı. Bundan önce de âşık olduğu adam, aptallık derecesinde karısına bağlı bir İskandinavdı. Bu adamlar neden Amona'nın karşısına çıkmak zorundaydı sanki?

"Beni anladın, değil mi?" dedi Lavina, Amona'dan sözlü onay beklerken.

Lavina, diye düşünürken iç geçirdi Amona. Her istediğinin olmasını beklerdi. Sanki bu doğanın kanunuymuş gibi. "Düşüneceğim," dedi Amona ve çıkmasını bekleyerek elini girişe doğru salladı.

Lavina, bir süre daha ona baktıktan sonra dışarı çıktı. Amona'ysa meyve tabağını taş duvara fırlattı. Lavina sakinleşmesini ve hatasını telafi etmesini umarak konuşmak istemişse de bu sefer başarılı olamayacaktı.

3

Kalp yaralandıkça hisseder yaşadığını.
Bizi boğan acıların tek tek anlamları vardır kader ağında.

Ada, Aleut'a yaklaşmasından itibaren başını yere eğmiş, adımlarını daha sağlam atmaya başlamıştı. Kendini ve ikizlerini kurt hislerinden korumanın yolunun düşüncelerinden geçtiğini öğrendiğinden beri bunu yapması çok kolay oluyordu. Tamamen kaybolmak yerine daha çok kamufle olmak gibiydi. Etrafındaki kurtlar, onu görüyor ama ne olduğunu umursamıyor, dikkat etmiyordu. Sahip olduğu yeni özellik Ada'nın çok işine yarıyordu. Bu dönemlerde yapacağı en son şey, biraz daha dikkat çekmekti. Aleut'tan kilometrelerce uzakta Gavin'le buluşmuştu önce. Gavin, dönüşüm geçirerek pelerinini Ada'ya vermişti. Yeniden insan haline döndüğündeyse giyinmiş, Aleut'a doğru yola çıkmışlardı. Ada'nın ala kurt olmaktan doğan güçlerinin yanı sıra siyah bir pelerin giymesi de görünmez olmasına olanak sağlıyordu. Gavin için bunu kabul etmesi zor olsa da kimse bir Vede'yi asıl tehdit olarak kabul etmez, ikinci kez kontrol etme gereği duymazdı. Bu ön yargıdan yararlansalar da aynı zamanda sinir bozucuydu.

"Siyah pelerin yakışmış," dedi Hilary, her zamanki neşesiyle yanlarına gelirken. "Sen önden git, Peratha bekliyor." Hilary, Gavin'in kolunu çekiştirerek Ada'nın zıt yönüne yürümeye başladı.

Aralarında yeterince mesafe açıldığına emin olduktan sonra konuştu. "Dawson'la Ada'nın karşılaşmamasını sağla. Onu bahçeye çıkarma ve pencereden bakmasına izin verme," dedi.

"Sen beni burada tutarken söylediklerini yapmamı nasıl bekliyorsun? Neden karşılaşmamaları gerekiyor?"

"Düşünürken bile ürperiyorum, kendin bak," dedi Hilary bahçeyi işaret ederek.

Gavin, birkaç metre yana doğru yürüyüp bahçeye baktığında Akira ve Dawson'ı gördü. İç geçirip parmaklarını gözlerine bastırdı ve başını iki yana sallarken Hilary'ye döndü. "Bu herifin derdi ne böyle? Kalbi mi mühürlendi aklı mı belli değil. Ada bu manzarayı görürse Kaiser'ın ona Wentry demesini tam anlamıyla hak edecek."

"Bu yüzden Ada'nın yanında olman gerekiyor. Sen tuhaf davransan bile şüphelenmez ne de olsa."

"Neden en tehlikeli şeyleri ben yapıyorum?" diye söylendi Gavin, Ada'yı bulmaya giderken. Ona tam Peratha'nın odasının bulunduğu kata geçerken yetişmişti. Yanında durarak gülümsedi. "Hazır mısın?" diye sorarken iki korumaya kapıları açmalarını işaret etti. Korumalar, Ada'ya şüpheyle bakmış olsa da Gavin'in emriyle kapıları açtılar.

İçeri yürürlerken Ada, bir adım geriden geliyordu. Omzunun üzerinden bakıp kapıların kapatılmasını izledi. Eğer Gavin yanında olmasaydı kendini biraz huzursuz hissedebilirdi. Normal bir zamanda Peratha ve iki erkek kardeşiyle aynı odada bulunmaktan korkmazdı fakat şimdi yeterince güçlü değildi ve ayrıca dönüşemiyordu da.

Peratha, başını yana yatırarak Ada'ya baktıktan sonra ayağa kalktı. Ada'nın önüne yürüyüp pelerinin başlığını geriye iterek yüzünü açığa çıkardı. Ada'ya baktığı ilk an derin bir nefes aldı. "Olanları duydum. Kötü görünüyorsun."

"Son zamanlarda hep aynı iltifatı alıyorum," dedi Ada çatallı sesiyle. Ses telleri susuz kalmasına tepki vererek kısılmıştı. Peratha konuşacakken Ada devam etti. "Beni neden görmek istediğin hakkında konuşalım. Geri dönmem gerekiyor."

"Otur hadi. Ayakta konuşulacak bir durum değil."

Ada yerinden kıpırdamayınca Gavin, elini beline koyarak öne doğru itti. Ada güçsüzdü ama o kadar da değil. Bu yüzden hâlâ yerinde kalarak Peratha'ya bakmaya devam etti. "Önce bana söz ver," dedi dudaklarını ıslatırken.

"Ne hakkında?"

"Akira'yı üç ay boyunca kontrol altında tutacaksın."

"Sonra?" Ada, omuz silkerek boğazını temizledi. Peratha saçlarını geriye itip arkasını döndü ve ileri geri yürüdükten sonra yine Ada'nın önünde durdu. "Akira'nın seni ne kadar berbat bir hale soktuğunu biliyorum ama bu onu öldürmen için yeterli bir bahane değil."

"Bahaneye ihtiyacım yok. Ama bunu kurt kanunlarına uygun bir hale getirmek istiyorsak sana birkaç şey söyleyebilirim," deyip tek tek parmaklarıyla saymaya başladı. "Dawson'a gereğinden fazla yakın davranıyor, onunla görüşebilmek için arkamdan fırsat kolluyor. Yaşlıların geldiği törende siyah giydi."

"Bunu görmedim. Görseydim..."

"Göremedin. Çünkü dışarı çıkmadı. Ama bu benim için yeterli, anlıyor musun? Son olarak Amona'yı evimize yolladı. Bence bu yaptığı her şeyi geride bıraktı. Amona, Dawson'ı mühürledi, Peratha. Beni duvara fırlattı. Evimin duvarları kırık içinde. Ben onun gücünü alıp kullanamadan her şey olup bitmişti. Elimden hiçbir şey gelmedi. Yapamadım. Ve sadece Dawson'ı değil, bebeklerimi de kaybedecektim. Bunların hepsi nasıl Akira'nın suçu olmaz?"

Peratha'nın gözleri, Ada'nın karnına doğru kaydı ve birkaç saniyeliğine öylece kaldı. "Onları hissedemiyorum," dedi mırıldanarak.

"Böyle olmasını istediğim için."

"Ne kadar da karışık bir ortam," dedi Konrad, yaslandığı büfeden olanları izlerken. Elindeki içki bardağını hafifçe sallayarak gülümsedi. "Açıkçası Almanya'dan buraya gelmek biraz hata gibi görünmeye başladı."

"O zaman neden geri gitmiyorsun?" dedi Ada, ona dönerek. "Böylece herkes daha mutlu olur."

"Senin haricinde." Elindeki bardağı ona doğru kaldırdı. "Ateş saçmanın şerefine. Bence Dawson'ı unut. Ona göre fazla canlısın.

İsim töreni yapmış kadınlara ayrı bir zaafım var. Neden bilmiyorum. Sanırım sizleri fazla cesur bulduğumdan..."

Konrad konuşmaya devam ederken Ada, Peratha'ya dönmüştü. "İznin olursa huzurundan çekilebilir miyim?"

"Üstelik alaycı," diye ilan etti Konrad keyifle. "Ruh eşimi mi buldum yoksa?"

"Sana bir teklifim var ve şimdi kendini gizleyebildiğini öğrendiğime göre bu kararı vermek daha doğru geliyor," dedi Peratha gülümseyerek. Vicdanını rahatlattığını söyleseler inkâr edemezdi fakat bu iki tarafın da kazançlı çıkacağı bir durumdu.

"Ne kararı bu?" dedi Ada kuşkuyla.

"Aleut'taki yerinize geri dönmenizi istiyorum. Akira'ya büyük ölçüde geçiş vermiş olabilirim ama senin burada olmaman onu daha fazla cesaretlendiriyor. Dawson, gününün çoğunu Aleut'ta geçirirken senin orman dışında olman çok yanlış. Üstelik hamilesin. Yardıma ihtiyacın olacak ve açıkçası şu an bile tek başına kalmamalısın."

Ada, sadece gözlerini kırparak ona bakarken düşünmeye başladı. İşin aslı bu bile onu yoruyordu ve böyle bir durumu düşünmek de o kadar kolay değildi. Peratha yeterince dürüst müydü? Akira'nın suçlu olduğuna inanmış mıydı? İnandıysa neden cezalandırmıyordu?

Gözlerini kapayarak başını eğdi ve hâlâ üzerinde duran siyah pelerini parmaklarının arasına alarak ezdi. "Bu kararı bir hafta önce vermiş olsaydın..."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" dedi Ada, birden başını kaldırarak ona bakarken. "Akira'nın bu kadar ileri gideceği belli değil miydi? Nasıl bu kadar kör olabilirsin? Peratha..." dedi Ada, başını iki yana sallayarak. "Büyürken ve büyüdükten sonra bile yaptığın her şeyin mükemmel olduğunu söylemişler sana. Ama değil. Sen mükemmel değilsin. Yaptıkların da öyle."

"Bunu..."

"Hayatım mahvoldu! Buraya gelmem neyi değiştirecek?" Peratha uzanarak elini tuttuğunda Ada, birden geri çekildi. "Yapma.

Bu sefer aramızdaki o anlamsız köprüyü açarak kendini affettiremeyeceksin."

"Pekâlâ," dedi Peratha, boğazını temizleyerek elini çekerken. "Teklifimi kabul edecek misin?"

"Bunu neden yapıyorsun? Akira senin arkadaşın."

"Artık değil." Ada ona şüpheyle bakmaya devam ederken Peratha omuz silkti. "Ben de yanlış şeyler olduğunun farkına varabiliyorum, Ada. Biraz geç kaldığımın farkındayım ama bırak sana yardım edeyim."

"Düşünmem için bana biraz zaman ver," dedi ve cevap beklemeden yürümeye başladı.

"Ada," dedi Lanston, ilk defa konuşmaya dahil olarak. Ada dönüp ona baktığında ileri çıktı. "Dawson'ı ya da seni yeterince tanımıyorum. Yani duyduklarım haricinde. Kardeşim gibi ukala bir yorum yaptığımı düşünme fakat Peratha'nın önerdiği teklifi kabul etmek bu durumda yapabileceğin en iyi şey. Tek başına bunun altından kalkamazsın."

Ada, bir şey söylemeden sadece başını salladı. Geçiştirmek için değil, onu sahiden dinlediğini belirtmek içindi.

Dışarı çıktığında Gavin de peşinden gelmişti. Ada, yürümeye devam ederken ona baktı. "Peratha dürüst mü sence?" diye sordu.

"Düşüncelerimizi kafasında hisseden sensin. Sen söyle, dürüst müydü?"

"Kendimi gizlemek için zihnime bariyer koyduğumda dış düşüncelerden de uzak duruyorum. Dinlemek için bunu istiyor olmam gerekir."

"İste o zaman. Şimdi ne düşünüyorum?"

Ada, sadece birkaç saniyeliğine Gavin'in aklından geçenleri düşündü. Bu, sis perdesinin dağılması için yeterli olmuştu. Yüzünü buruşturarak koluna vurdu. Böyle bir şeyle karşılaşacağını hiç sanmazdı. "Bunu düşündüğüne inanamıyorum."

Gavin, kolunu ovuştururken güldü. "Avlanmıyorsun ama hâlâ güçlüsün. Bunu takdir ettim. Kanıt istiyorum. Ne düşünüyordum?"

"Konrad'ın bana asıldığını."

"Tam olarak bu cümle değildi."

"Senin kelimelerinle söylemek gerekirse: *Herif resmen salyalarını akıttı. Yeterince soylu olmasa köpek gibi yalanırdı.*"

Gavin, kahkaha atarak parmağını ona salladı. "Evet, doğru," dedi. Bir an ciddileşerek boğazını temizledi. "Şey, bu arada düşüncelerim pek de abartı sayılmaz. Dikkatli ol. Eğer Dawson orada olsaydı..." deyip sustu.

Ada'nın gözlerine dolan ani yaşlar onu bir saniyeliğine kör etti. "Dawson orada olsaydı Konrad'a benim ne kadar çekilmez olduğumu anlatır, boş yere uğraşmamasını söylerdi. Tek bir içgüdüsü bile harekete geçmez, sadece eğlenirdi." Gözlerini kapattığında yaşlar yanaklarına doğru aktı ve hemen yanındaki duvara avucunu bastırdı.

"Mahfer," dedi Gavin, onun kolunu tutarken. Ada'nın eli duvardan kayınca Gavin, diğer kolunu da tuttu. "Biraz dinlenmen gerek."

"İyiyim," dedi Ada geri çekilmeye çalışarak.

"Evet evet," dedi Gavin, onu yeniden tutarken. Parmaklarını alnına değdirdiğinde buz gibi tenini hissetti. "Bir şeyler yemen gerekiyor. Çok soğuksun. Bu iyi değil."

"Anlamıyorum. Sıcak iyi değil, soğuk iyi değil. Ne kadar da dengesiz bir yapımız var böyle."

"Doğada her şeyin dengesi vardır." Yürüyebilmesi için ona destek oldu. Birlikte merdivenleri inerken Ada, pelerinin başlığını kafasına geçiriyordu. Gavin, kalabalığın en az olduğu yolu seçerken gidecekleri mesafeyi biraz uzatmıştı. Ada, kendini saklayabilmişken neden bu kadar dolandıklarını anlayamasa da Gavin'i sorgulayamayacak kadar yorgundu. "Peratha'nın teklifini kabul edecek misin?" diye sordu Gavin.

"Bilmiyorum. Kabul etmeli miyim?" Başını kaldırdığında Gavin'i ona bakarken buldu. Ada, düşündüğünü görebiliyordu ve söyleyeceği şeyin kararını etkileyeceğinin de farkındaydı. Gavin'in yargılarına güvenirdi. Özellikle ciddi konularda.

"Peratha kötü bir şey yaptığında genellikle bunun farkında olmaz. Sonradan anlar ve telafi etmeye çalışır. Şu anki durum bu mu emin değilim. Konrad ve Lanston aklını karıştırıyor olabilir."

"Peratha manipüle edilmesi kolay biri."

"Sadece Dawson konusunda."

"Bu yeterli oluyor ama. Dawson, Aleut'un Cellat'ı. Asla yeteri kadar buradan kopamayacak. Sadece..."

Ada yapamayınca cümlenin devamını Gavin getirdi. "Ölüm haricinde," dedi.

Çıkış kapısına yaklaşırken Ada, arkasına baktı. Birkaç kişi haricinde kimse onlara dikkat etmemişti. Taraflarına doğru bakanların tamamı ise öğrencilerdi. Bu sebeple Ada, Gavin'e baktıklarına emindi. "Murat buralardaysa onunla da konuşmak istiyorum. Bir de Stone'la." Gavin kolunu çekiştirdiğinde Ada, zoraki birkaç adım attı. "Kimse burada olduğumu bilmiyor. Gidip konuşmam lazım. Önemli."

"Sonra konuşursun," dedi Gavin sadece.

Ada direnebilirdi ama bu tamamen gereksiz ve anlamsız olurdu. Gavin'e direnmesine gerek de yoktu, sadece bu davranışını çözebilmiş değildi. Üstelik yeterince yorgundu ve kalan son gücünü de buna harcamak istemiyordu. "Tamam," dedi Ada kolunu çekerek. "Bırak. Kendi başıma yürürüm. Benden bir şey saklıyorsun Gavin ve bulduğumda hiç hoşuma gitmeyecek."

"Bulabilirsen," diye mırıldandı Gavin kendi kendine.

Ada, gözlerini kısarak arkasını döndü. Bakışlarını üzerine dikerek bekledi. "Eminim ki bulurum." Pelerinin altında kollarını kendine dolayarak Aleut'tan ayrıldı. Son kavgalarından beri ona tamamen ürkütücü gelmeye başlayan evine gitti.

Sabaha karşı Ada, Dawson'ın eve gelmesini beklerken yemek yemeye çalıştı. Pek başarılı bir girişim olmamıştı. Elini midesine bastırarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Neredeyse gün doğmak üzereydi ve Dawson'ın hâlâ gelmiş olmamasını anlamıyordu. Tüm gün boyunca onu görmemişti. Bu öfkelenmesine sebep oluyor ama yine de kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. En uç noktalarda yaşadığı duygular sonucu ani değişim geçiren kurtlar

olduğunu biliyordu ve bunu bizzat kendi de yaşamıştı. Öfkeli olduğunda birden değişerek vücudunun esas şekline büründüğünü hissederek rahatlıyordu. Şimdi bu lükse sahip değildi. Her zamankinden daha kontrollü olmak zorundaydı.

Kapının açıldığını ve Dawson'ın küfrederek salona yürüdüğünü duydu. Gözlerini açıp ayaklarını koltuktan yere indirdi ve yavaşça doğruldu. Dawson'ı ona yaklaştıran her adımda biraz daha korkuyordu ve bundan nefret etmişti. Korkmaması gerekiyordu. İlk tanıştıklarında bile böyle hissetmemişti. Üstelik o zamanki korkusu acemiliktendi. Artık daha büyük, daha derin korkular yaşıyordu. Her şey netti ve bu sanıldığı kadar da iyi bir şey değildi.

"Her şey yolunda mı?" dedi Ada kısık bir sesle.

"Bu şey parmağımdan çıkmıyor," diye homurdandı Dawson, sol elini kaldırarak yüzüğü gösterirken. Tüm gücünü kullanarak bir kez daha platin yüzüğe asıldı.

Ada, yüzüğü ona verdiği anı hatırladığında gerçek anlamda kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu acı artık neredeyse tanıdık bir işkenceye dönüşüyordu.

Dawson, bir kez daha yüzüğü çektiğinde Ada, endişelenerek ayağa kalktı. "Yavaş ol biraz. Parmağını koparacaksın," dedi. Dawson, iki elini birden indirdi ve konuşmak için dudaklarını araladığında Ada, ondan önce davrandı. "Hâlâ eski haline dönmek istiyor musun yoksa bu şekilde mi devam edelim?" Dawson'ın cevabını beklerken neredeyse bayılacaktı. İkinci seçenek aslında bir seçenek değildi ama Dawson'la anlaşmak istiyorsa belli yollardan yürümeliydi ve o yolların hiçbirinde zorlama yoktu.

"Tamamen mantıksız geliyor, o yüzden..."

"Biraz olsun beni dinle," dedi Ada, onun fikrini değiştirmeyi umarak. Doğrusu bundan başka umudu yoktu. "Amona ve Akira senden sahip olduğun bir şeyi çaldılar. Mantığınla hareket etmek harika. Anladık! Ama ya diğer şeyler? Beni düşünürken canının acıdığını biliyorum. Peki arkadaşların? Onlarla geçirdiğin zamanı hatırlamıyor musun? Yakınlığınızı ve sana destek olmalarını. Amona ve Akira'nın senden aldığı buydu ve sen hiçbir şey

yapmayıp sadece kabul mü edeceksin? Seni istedikleri bir şeye dönüştürmelerine izin mi vereceksin?"

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" dedi Dawson, yanağını kaşırken.

"Evet! Kızgın olman gerek. Lütfen sadece bu konuda mantıklı düşünmeyi bırak ve senden alınan şeyin peşine düş."

Ada, ellerini yüzüne kapatarak sakin olmaya çalıştı. Dawson'a karşı sabır göstermek zorundaydı. Onun kurallarıyla oynamalıydı ve bunu yapabilirdi. Bu adam kocasıydı. Haftalarca düşüncelerini eksiksiz olarak beyninde hissetmişti ve onu bazı durumlarda nasıl idare etmesi gerektiğini biliyordu.

"İki kadın seni kullanmak için bu yolu seçti ve onlara izin veriyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"O zaman neden uğraşmıyorsun?"

Dawson, "Uğraşmıyor muyum?" diye sorarken gözleri sarı alevlerle yıkandı ve burnundan kan akmaya başladı. Ada, gözlerini kırpıştırarak geriye doğru bir adım attı. "Ne oldu? Korkuyor musun?" dedi Dawson ve Ada ne kadar geriye çekilirse Dawson da o kadar ileri gitti.

"Yaklaşma," dedi Ada elini kaldırarak. Dizlerinin arkası masaya takılınca tökezleyerek dengesini bulmaya çalıştı. "Kötü hissediyorsun. Bu halde olmanı istemiyorum. Uzak dur."

"İstediğin bu değil mi? Acı çektiğimi görmeyi umuyorsun. Böylece sana olan aşkım kanıtlanmış olacak. Sadece bu şekilde tatmin olacaksın." Ada bir daha geri gittiğinde Dawson sinirlenerek, "Dur artık!" dedi. Ada, olduğu yerde donakalırken dişlerini sıktı ve kıpırdamamak için kendini tutarken ellerini yumruk yaptı. Dawson, Ada'ya yaklaşarak başını eğdi.

"Dawson..."

"Sence bir aşk, kurdu olduğu her şeyden vazgeçirir mi? Cellatlığından, avcılığından, olduğu her şeyden. Komik yanı ne biliyor musun? Amona, bana büyü yaptığında birkaç saniyeliğine aslında normale döndüğümü hissettim. Olması gereken buydu çünkü."

"Hayır," dedi Ada, başını iki yana sallarken. Gözlerine dolan yaşlar yanaklarına doğru yuvarlanmaya başladı ve devamı hızlıca geldi. İstemsizce ve sürekli akan gözyaşları görüşünün netliğiyle oynuyordu. "Gerçekte böyle hissetmiyorsun. Lütfen bu şekilde konuşmayı kes," derken ellerini havaya kaldırdı.

"Asıl hissettiklerim bunlar. Amona sadece kalbimi mühürledi, Ada. Aklımı değil. Seni sadece kalbimle sevip mantığıma kabullendirememişsem ortada bir sorun var demektir."

Ada, yaslanacak bir yer bulana kadar geriye yürüdü. Sırtı duvarla buluştuğunda gözlerini bir süreliğine kapadı ve öylece bekledi. Dawson'ı sahiden bu kadar kaybetmiş miydi? Bu kadar... mahvolmuşlar mıydı? Tüm vücuduna dolan acı onu ezerken midesi bulandı. Başına akıl almaz bir ağrı girmişti. Etrafındaki her şey rengini yitirmeye başlayınca gözlerini kırpıştırdı.

"İyi misin?" dedi Dawson.

"Merak ediyor musun sahiden?" dedi Ada, ağzından çıkanlara hâkim olamadan. Dawson'ı suçlamamasına rağmen duyguları zarar görüyordu. Dawson sadece omuz silkince Ada, kendini daha kötü hissetti. Sanki mümkünmüş gibi daha berbat bir hal almıştı.

Kendini duvardan uzaklaştırarak merdivenlere yürüdü ve tırabzana tutunarak kendini yukarı sürükledi. Yatak odası yerine banyoya girdi ve ellerini lavabonun kenarlarına koyarak aynada kendine baktı. İki yanından dökülen saçları karmakarışık olmuştu. Gözleri kıpkırmızı ve ıslaktı. Kilo almak yerine verdiğini görebiliyordu ve bunun için hiçbir şey yapamamak Ada'yı korkutuyordu. Hiçbir şey yemeden daha ne kadar ileri gidebilirdi? En sonunda çocukları ölür müydü? Ya da açlığa dayanamaz dönüşür ve çocukları kendi dengesizliği yüzünden boğulur muydu? En azından dün birkaç saatliğine uyuyabilmişti.

Üzerindekileri çıkarıp uzun bir banyo yaptı. Dawson'dan vazgeçmemişti. Bunu asla yapmayacaktı. Dawson'ın kalp mühründen ne kadar nefret ettiğini biliyordu. En çok bu sebeple elinden geldiğince şimdiki halini göz ardı edecek, tavırlarının çözüme ulaşmasını engellemesine izin vermeyecekti.

Ada'nın anlamadığı tek şey, Dawson'ın bu kadar kötü hale gelmesiydi. Eskisinden daha kötüydü. Sanki sadece kalbi mühürlenmemiş, aynı zamanda iyi yönlerine de ket vurulmuştu. Ada bir haftadır Dawson'ın tek bir olumlu davranışını bile görmemişti. İlk tanıştıkları zaman onun hakkında hiçbir şey bilmiyorken bile Dawson'dan bu kadar çekinmemişti. O zaman yabancı olma nedenleri farklıydı. Şimdiyse çok daha farklı. Üstelik böylesi en berbatıydı.

Başını iki yana sallayarak elini alnından saçlarına doğru kaydıran Ada, başka bir sorunun olduğunu düşünmeye başladı. Amona, bir büyü daha yapmış olmalıydı. Dawson'da sadece kalp mührü yoktu. Sanki Ada'ya amaçsızca kötü davranmaya, kalbini kırmaya odaklanmıştı. Geri kalan şeyler pek de önemli değildi. Ada, onun ne kadar ileri gidebileceğini düşündü. Kalbini en çok ne kırardı? Gözlerinin önüne gelen Akira ve Amona görüntüleri hiç de hoşuna gitmedi. Bunu düşünebiliyor olmak bile ruhunu karartıyordu.

Her türlü şeyde Dawson'a anlayış gösterebilirdi. Kalbini geri kazandığında yaptıklarından onu sorumlu tutmayacaktı ama hatalarına Amona ya da Akira dahil olursa ne yapardı, emin değildi. Bunun düşüncesiyle suyu kapatıp havluya uzandı ve hızlıca etrafına doladı. Arkasında ıslak bir yol bırakarak yatak odasına yürüdü.

Yatmak için kıyafetlerini değiştiren Dawson, bir an için durakşamıştı. "Nasıl banyo yapılacağını unutacağını tahmin etmiştim. Doğru düzgün durulanmamışsın bile," derken çıkardığı tişörtü rastgele bir sandalyenin üzerine bıraktı.

"Eve gelmediğin sabah ne yapıyordun?" dedi Ada birden. Dawson, kaşlarını kaldırarak ona döndü ama Ada, konuşmasına izin vermedi. "Bağırma, sinirlenme ya da geçiştirme. Sadece cevap ver. Ne yapıyordun?"

"Görevimi," dedi Dawson omuz silkerek. Pantolonunu eşofman altıyla değiştirse de üzerine başka bir şey giymemişti.

"Başka?"

"Neyi merak ediyorsun, Tüysüz?"

"Bana öyle seslenme," dedi Ada, parmağını yüzüne doğru uzatarak. Yanına yürüyüp gözlerinin içine baktı. "Madem açık

konuşmamı istiyorsun..." Dawson, başıyla onayladı. "Akira'yla yattın mı? Ya da Amona'yla?"

"Ya da kalan tüm dişi kurtlarla?"

"Soruma cevap ver!"

Dawson'ın gözleri, Ada'nın ıslak saçlarında dolaşırken ellerini ceplerine sokuşturarak geri çekildi. "Hayır. Denemediklerinden değil tabii."

"Neden peki?" diye sordu Ada. İçinde büyütmeye korktuğu bir umut vardı. Dawson, bir şekilde bunun yanlış olduğunu kavramış olabilir miydi? Ada'nın görmeye ihtiyaç duyduğu bir adımdı.

"Söyledim sana, işlerim vardı," dedi birden arkasını dönerek. Hemen önündeki çekmeceyi açıp Ada'nın göremediği eşyalarını karıştırmaya başladı.

Ada, kollarını bağlayarak başını eğdi. Kafasında bir sürü olasılık ve söylenecek söz dolaşıp duruyordu. Ama o an aklına daha farklı şeyler geldi. Birden başını kaldırdı ve göz göze geldiklerinde yutkundu. Yaklaştığını duymamıştı bile. Dawson, elinde tuttuğu pantolonuyla ona kilitlenmiş gibiydi. Ada, bir an heyecandan kalbinin duracağını zannetti ama hemen sonra Dawson yeniden kaşlarını çatmış, konuşmasını bekleyerek ona bakıyordu.

"Sana bir teklifim var," dedi Ada kararlı bir şekilde. Sesinin kendinden emin ve güçlü çıktığını duymak hoşuna gitmişti.

Dawson, konsola yaslanarak Ada'ya baktı ve merak ettiği ama saçma bulacağını düşündüğünü teklifi duymaya hazırlandı. "Dinliyorum."

"Eski haline dönmen için benimle beraber çabala. Birlikte bir çözüm bulalım." Dawson, aynı şeyleri duymaktan sıkılarak iç geçirdi. Doğrularak kapıya doğru yöneldiğinde Ada hemen önüne geçti. Dawson'ın boğazından yükselen hırıltı kenara çekilmesini sağlamamıştı.

"Tehlikeli şeylerle uğraşma, Ada."

"Seninle evlendim ben. Tehlikeli şeyler yapmama gibi bir olanağım yok. Ama inan bana, bundan şikâyetçi değilim."

"Olman gerekirdi."

"Değilim!" dedi Ada. Sesini yükseltmekten pişman olarak gözlerini kapadı. Dawson'ın yeniden hareketlendiğini hissettiğinde ellerini kaldırarak durmasını sağladı. Büyük bir aşkla evlendiği kocası, Ada'ya dokunma riskine girmektense konuşmayı biraz daha uzatmaya razıydı. "Sonuna kadar dinle. Hâlâ saçma bulursan konuyu erteleyeceğiz."

"Tamamen bitirme gibi bir ihtimalimiz yok mu?"

"Hayır."

"Her zaman bu kadar inatçı mıydın yoksa ben yaşlılıktan direncimi mi kaybettim bilmiyorum."

"Teklifim şu," dedi Ada, tedbirli davranmaya çalışarak. "Sen bu işte benimle beraber çalışacaksın. Kalp mührünün kalkması için her şeyi yapacaksın ve eski haline döndüğünde hâlâ... beni ve ikizleri istemezsen hayatından çıkacağım." Tüm kelimelerin kalbinde ve ruhunda delikler açtığını hissetti. Bu çürük delikler bir gün iyileşebilecek miydi?

Dawson düşünürken sessizleşti ve Ada'ya öylece baktı. Bir an sonra başını öne doğru sallayarak güldü. "Adil bir teklif gibi duruyor. Peki eski halimle seni istemezsem gideceğin konusunda dürüst müsün? Vicdanıma oyun oynamayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Gideceğim," dedi Ada hemen.

Tereddüt ederse Dawson'ın şüpheleneceğine emindi. Bu yüzden ona kesin ve çabuk yanıtlar verirken renginin de coşkulu kırmızıda kalmasına özen gösterdi. Dawson eski haline döndüğünde hâlâ onu istemezse elbette hemen gitmeyecekti. Öncelikle bunu istediğinden emin olması gerekiyordu. Sonrasında hâlâ fikri değişmezse... Daha da acısı çocuklarını bile istemezse... Ne yapardı? Gider miydi? Ada, bunu düşünemeden gözlerini kapadı.

"Kabul ediyorum." Dawson, başını eğip gözlerine bakarken âşık ve vicdan sahibi bir adam haricinde her şeydi. "Eğer sözünde durmazsan seni yargılayacağım, Ada. Kanın üzerine yemin et."

Ada, daha fazla gözyaşı dökmemek için dişlerini sıktı. Gözlerini ondan ayırmadan masaya uzanarak küçük çekmecelerinden birini açtı. Avucunu kenarına bastırarak yavaşça aşağıya doğru çekti. Elinden tüm bedenine yayılan acı insanlığından kalma gibiydi.

Gerçekten acımıştı ve kanın akışına bakılırsa uzun bir süre iyileşmeyecekti. Bu avlanmamasının bir sonucuydu. Hamileydi ve tüm kurt güçleri ikizlerine yönelmişti. Kendi kurduna değil.

"Yargılamanı..."

"Yargılarım genellikle ölümle sonuçlanır. Daha kötüsü de olabilirdi. Bence adil bir teklif."

"...kabul ediyorum," diye devam etti Ada, Dawson hiç konuşmamış gibi. İşin aslı onu hiç duymamayı dilerdi. Beynindeki düşünceleri duymamayı, bakışlarını görmemeyi... Ama hepsi acı verici netlikte karşısındaydı. Kaçamıyordu. Kaçmıyordu. "Neden böyle davranıyorsun? Ne istiyorsun benden?"

Dawson, gözlerini kırpıştırırken boğuluyormuş gibi dudaklarını araladı. "Bu soruyu uzun zaman önce cevapladım ben," dedi ve Ada'yı yüzlerce yeni soruyla baş başa bırakıp alt kata indi.

Aşkın hiçbir zaman bir tane doğru cevabı olmuyordu.

Kanada, 1761

Lissa, Aleut'un koridorlarında koşturarak dairesinin kapısını açtı ve heyecanla içeri girdi. Yatak odasına doğru yürüyüp dolabın karşısında kıyafetlerini karıştıran Tyson'ın boynuna sarıldı. "Kabul ettiler," dedi. Kollarını Tyson'ın boynundan çözerek ellerini önünde bağladı ama heyecanını durduramıyordu. Yerinde zıplayarak alt dudağını ısırdı. "Kaiser'ın yardımcılarından biriyle konuşmayı başarabildim. Casus olabilirmişim. Ama önce beni test edecekler ve tabii geçeceğim," dedi son ayrıntı önemsizmiş gibi elini sallarken. "Son yıllarda çok antrenman yapamadım ama her şeyin yolunda gideceğine eminim."

Tyson'ın gülümsemesi kaybolurken derin bir nefes alıp arkasını döndü ve dolaptan rastgele aldığı gömleği üzerine geçirdi. "Senin adına sevindim."

"Peki kendi adına?" diye mırıldandı Lissa heyecanı kaybolurken.

"Casus olman hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun, Lissa," dedi Tyson. Ona bakmadan gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. "Buna rağmen kendi başına hareket ediyorsun. Şimdi fikrimi sormaya hakkın yok."

Tyson, banyoya doğru yürürken Lissa, birkaç saniyeliğine oradan ayrılmayı düşünse de gerçek bir ilişkinin temelini oluşturmaya çalışıyorlardı.

Kaçarak işleri yoluna koyamazdı. "Kadınlara genellikle Av Dönencesi'nde ihtiyacınız oluyor ama casus olmam o kadar da tehlikeli bir şey değil. Aleut olduğuma sen bile inandın. Söyleyene kadar Tarafsız olduğumu bilmiyordun."

"Ama yalan söylediğini biliyordum. Sadece seni zorlamak istemedim. Ayrıca beni kandırdığını hatırlatman hiç hoş değil." Lissa, arkadan ona sarılarak alnını gergin sırtına yasladı. Tyson, uzaklaşmak için hareketlendi ama hemen sonra yerinde kalarak elini karnının üzerinde kenetlenmiş olan Lissa'nın parmaklarında dolaştırdı. "Orduyu bırakacağım," dedi.

"Ne?" dedi Lissa birden başını kaldırarak. Önüne geçip gözlerine bakarken şaşkınlığını gizleyemedi. "Orduyu bırakamazsın. İşini seviyorsun."

"İşim yüzünden yılın çoğunu başka yerlerde geçiriyorum. Aleut'a doğru düzgün uğramıyorum bile. Artık sen varsın, Darren var. Sorumluluklarımı biliyorum ve ona göre kararlar almak zorundayım. Sen de öyle."

Lissa, yerinde kıpırdanarak kendisine gönderilen imanın farkında değilmiş gibi davrandı. "Ne yapacaksın?"

"Eğitmenliğe daha fazla vakit ayıracağım. Disiplin konusunda iyiyim," derken aynaya bakarak hızlıca saçlarını düzeltti. Lissa, onu sessizce izliyordu. Tyson, aynadaki yansımadan bakışlarını buluşturdu. Görmezden gelmek hiçbir zaman sorunları çözmüyordu. Ne var ki Tyson'ın uzun bir zaman boyunca uyguladığı tek yöntem bu olmuştu. "Casus olursan görev için sürekli buradan ayrılman gerekecek. Biliyorsun, değil mi?"

"Ama sadece belli dönemlerde," dedi Lissa sessizce. Tyson, yeniden gözlerini kaçırdığında Lissa, derin bir nefes alarak koluna dokundu. Diğer eliyle elini tutarak parmaklarını birbirine geçirdi. "Lütfen Tyson. Bunu çok istiyorum. Sadece heves değil. Darren'la ilgileneceğime söz veriyorum."

"Zaten benimle daha iyi anlaşıyor," dedi Tyson homurdanırken. Lissa, ona vurduğunda gülümseyerek omuz silkti. "Ona sorarsın. Beni daha çok seviyor." Tyson, onu kendine çekip göğsüne yasladı. Kolunu beline sarıp diğer elini sırtında dolaştırırken başının tepesini öptü. Lissa'nın sıcak solukları, gömleğinden içeri sızdıkça hem ısıtıyor hem de ürpertiyordu. "Bencillik ediyor olabilirim. Casus olman seni daha az göreceğim anlamına geliyor. Ama bu işin tehlikesi olduğunu da göz ardı edemezsin. Eğer fark edilirsen ya da tanınırsan..."

"Burada tanınmam daha büyük olasılık. Köyüm, Aleut'a yakındı ama içindeki herkes öldü."

Tyson, "Bunu bilemezsin," derken kolları Lissa'yı daha sıkı sardı.

Lissa, onun ne düşündüğünü biliyordu. Bir gün Axell'in çıkıp geleceğini ve Lissa'yla Darren'ı ondan koparacağını sanıyordu. Bu ihtimal Lissa'nın da aklına gelmişti. Ama sadece hayatta oluş kısmı. Axell'le karşılaşsa bile artık gidemezdi. Zamanı geldiğinde oğluna gerçeği söyler, Axell'in babası olduğunu anlatırdı fakat artık kendisi Tyson'a aitti. Hem kendisi hem kalbi. İsmim de öyle, *diye düşündü Lissa. Çok daha genç ken ismini kimseye vermeyeceğine yemin etmişti. Orduya girmeye ve iyi bir casus olmaya kararlıydı. Bu yüzden böyle riskler alamazdı. Ama şimdi aşkla tanışmıştı.*

Lissa, birden geri çekilerek Tyson'a baktı. Elini onun yüzünde dolaştırıp yanaklarını okşarken gülümsedi. "Evlen benimle. Bir kez daha ve gerçekten."

Tyson, önce heyecanlandı, sonra nefesini bırakarak hüzünle güldü. "Bana bir şey ispatlamak zorunda değilsin, Lissa. Gitmeyeceğini biliyorum."

"Anlamıyorsun," dedi Lissa, Tyson'ın gömleğini sıkıca kavrarken. "Benimle gerçekten evlenmeni istiyorum. Sana ismimi vermek istiyorum." Tyson, yutkunarak gözlerini kırpıştırdı. Bir şey söylemeden derin nefesler alıp veriyor, solukları göğsünde hırıltı oluşturuyordu. Lissa, onun sessizliği karşısında kızarırken gözlerini yere indirdi. "Bu teklifi ben yapmamalıydım. Çok uygunsuz oldu."

"Hayır. Hayır, hiç de değil," dedi Tyson şaşkınlığını üzerinden atarak. Lissa'nın yüzünü tutup dudaklarını öptü. İlk öpüşmelerinden daha derin ve daha korkusuzdu. "İsmini vermek istediğine emin misin?" Lissa, sesini bir türlü bulamayınca başını sallamak zorunda kadı. "O zaman evleneceğiz," dedi Tyson, Lissa'nın yüzüne öpücükler kondururken.

4

Kalbin ve aklın iki farklı yolu işaret ediyorsa
yeni bir patika bir gerekiyordur.

Elindeki kirli tişörtün üzerinden yaprakları ve toz toprağı temizleyen Franz, arka bahçeden çıkarak eve doğru yürümeye devam etti. Daha yeni avlanmıştı. Damağında hâlâ yediği hayvanların tadı vardı. Güzel, keyifli ve uzun bir av olmuştu. Bir kurt olarak bundan daha iyisini bekleyemezdi.

Evin arka bahçesine açılan yerden içeri girmek için tel kapıyı itti ve tişörtü üzerine geçirdi. Buzdolabını açıp içi buz dolu sürahilerden birini aldı. Her ne kadar av eğlenceli geçmiş olsa da ağzının kan kokmasını istemiyordu. Kendine su doldururken ıslık çalıyordu. Buzdolabının kapısını ayağıyla kapatarak arkasını döndü.

"Neredeydin?" dedi mutfağa giren Maritza. İki elini birden tezgâha koyarak Franz'a baktı. Sinirli, dengesiz ve paranoyak görünüyordu. Her zamanki gibi.

"Avlanıyordum. Görüldüğü üzere," dedi eliyle toprakla kirlenmiş vücudunu işaret ederek. Doldurduğu suyu içip dilini dişlerinin üzerinde dolaştırdı ve Maritza'ya yaklaşarak masanın diğer yanında, karşısında durdu. "İyi görünmüyorsun. Sen de biraz avlanmak ister misin? Üzerindeki stresi alır."

"Ben hep iyi görünürüm. Ayrıca stresimi atmak için avlanmaya ihtiyacım yok. Bu acizlik. Eşyaları toparlamaya başladım. Kendi kıyafetlerini hallet. Pisliklerine dokunmak istemiyorum. Silahlar için ayrı bir çanta hazırlayacağım ama fazla yük olmamalı."

"Yine nereye gidiyoruz? Bu eve alıştım ben. Biraz daha kalalım."

"Kalamayız," dedi Maritza ve gerekçesini açıklamak ister gibi elini salladı. "Ada için ölüm emri verilmiş."

"Cadılar tarafından mı?"

"Evet," dedi Maritza ve arkasını dönerek bir araya getirdiği çantaların yanına yürüdü. Dizlerinin üzerine çöküp büyük bir sırt çantasını karıştırmaya başladı. "Creon ve o, iki asrın silah kapasitesini doldurdular. Şimdi Ada hamile ve genleri dikkate alındığında özel çocuklar doğacağına şüphe yok. Dawson'ın gizli geçmişi de göz önüne alındığında o kızın ne doğuracağını kim bilir."

"Cadıların ölüm emri verdiğini nasıl öğrendin? Resminin üzerine ARANIYOR yazıp ağaçlara mı çivilemişler?"

"Neden bununla uğraşsınlar ki? Kelle avcılarına mesaj yolladılar," derken şakağına dokundu. "Zihinsel bir mesaj. Uykuya daldığın zaman bilgiler beynine yükleniyor. Uyandığında hiçbir rüyanın olamayacağı kadar net bir şekilde hatırlıyorsun ve üstelik ciddiye alınmasına dair bir işaret bırakıyor."

"Nasıl bir işaret?"

Maritza, tişörtünü kaldırarak karnının sol tarafından göbek deliğine doğru uzanan damar şeklindeki işaretleri gözler önüne serdi. "Gördün mü?" İşaret parmağını damar şeklinin üzerinde kaydırdı. Ürkütücü derecede gerçek görünüyordu. Sanki bir damarı deri altından dışarı fırlamış gibiydi. Ama sadece işaretti, bir dövmeden farksızdı.

"Ben de kelle avcısıyım. Neden sadece sana gelmiş?"

"Bilmiyorum. Belki de bana yollamalarının yeterli olduğunu düşündüler. İkimizin ayrılmadığının farkındalar," deyip çantanın fermuarını sertçe çekip bağlarını sıkılaştırdı. "Bu işaretin belli getirileri vardır. Büyücüler işareti kurtlara ve diğer büyücülere dağıtırken onurlu bir görev için seçilmiş askerler gibi davranmamızı bekliyorlar. Bu yüzden eğer Ada'yı öldürmezsem..."

"Sen ölürsün."

"Aynen öyle."

"Ama onu öldüremezsin."

"Bunu biliyorum," dedi Maritza, nefesini bırakarak yere otururken. "Ama onu uyarmam gerekiyor. Muhtemelen bu işaret çok az kişiye verildi ama etkili kişilerin seçildiğine eminim."

"Ya tuzaksa? Neden onca kelle avcısı varken seni de seçtiler? Bunu düşündün mü?"

"Düşünecek vakit yok."

"Hep aynı şeyi söylüyorsun, Maritza. Düşünmeyi sevmediğinden olabilir mi? Ada'nın korunmaya ihtiyacı yok. Onu bir kere kurtardık, bu yeterli."

"İnsan halinde Av Dönencesi'nde sağ kalmasını sağladık sadece. Bundan daha iyisini yapabiliriz," derken Franz'ın dizine vurdu. O günü ikisi de unutamıyordu. Ada'yla ilk yüz yüze gelişleriydi ve aslında olmamaları gereken bir kavgaya karışmışlardı. Sonrasında kendilerini doğru düzgün tanıtamadan yanından ayrılmak zorunda kalmışlardı. Maritza, durumu her ne kadar can sıkıcı bulsa da doğru olan buydu. Ada'nın henüz ilk Av Dönencesi'ydi. Aklı karışık, ne yapacağını bilemez ve en önemlisi de insan halindeydi. Arkadaşları onu korumak için daima etrafında olmaya çalışmıştı fakat Maritza ile Franz'ın da gözleri üzerindeydi. Herkes bir tarafa dağılmak zorunda kaldığında bile Ada'nın yanından çekilmemişlerdi. Halledebileceğinden daha fazla kurtla yüzleşmek zorunda kaldığındaysa Ada'ya yardım edip kısaca bir selamlaşmanın ardından ormanın koruyucu gölgesine geri dönmüşlerdi.

"Bence gitmemeliyiz," dedi Franz bir kez daha. "Bak, anlıyorum. Onu korumak istiyorsun. Ben de istiyorum. Ama sadık arkadaşlara sahip, kocası var ve bir ailesi olacak. Bizden daha fazla şeyle yaşıyor, Maritza ve etrafındakilerin hepsi Aleut. Orada bize yer yok."

"Kendimizi tanıtmak zorunda değiliz. Ortak tek noktamızın sapık bir doktor olduğunu bilmesine gerek yok," dedi Maritza inatla.

"Nasıl? Yanında durup kardeş olduğumuzu söylemeyecek miyiz? Bu daha kötü. Öğrendiği zaman ne olacağını sanıyorsun? Üçümüz birleşip Leone'u öldürme planları mı yapacağız?"

Franz, koltuğa uzanarak gözlerini kapadı. Bir elini başının altına koyarak derin bir nefes aldı. Av sonrası gelen rahatlık onu sararken Ada'yı

düşünmeden edemedi. O en küçük kardeşleriydi. Henüz Remus dünyasından ve Leone'un sapık zihninden uzaktaydı. Franz, böyle kalmasını istiyordu. Maritza ve Ada haricinde bir kız kardeşi daha vardı. Onun nerede olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen Leone'un olmadığı her yerdeydi. Maritza da diğer kız kardeşi gibi kaçarken Franz peşine takılmıştı. Onu yalnız bırakma düşüncesi hoşuna gitmiyordu.

Ala kurt soyunu taşıyan erkeklerde bu gen sorun yaratmıyordu. Franz bu geni taşıyordu ve baskın özellikleri yoktu. Sadece bir gün kızları olursa onlardan birinde bu yön ortaya çıkabilirdi ama yine de düşük bir ihtimaldi. Leone'un denediği tüm üreme macerasından sadece tek bir ala kurt çıkmıştı. O da Ada'ydı.

Ala kurt geninden doğan kızlarda durum biraz daha farklı oluyordu. Maritza gibi bu soyu taşıyorlardı, dişiydiler ve genlerin baskın olma ihtimali yüksekti ama olmuyordu. Sanki güç bu DNA'yı kabul etmiyordu. Vücudu ve sistemi reddediyor ama aynı zamanda onun içinde sorunsuzca barınamıyordu. Sonucunda sahip olduğu zihni zedeliyordu. Bu yüzden Maritza biraz asabi ve paranoyaktı. Taşıdığı gen ve o gücü açığa çıkaramama durumu ruhunu tüketiyordu. Franz, kız kardeşinin durumunun daha kötü olmayacağını umut ediyor ama elinden başka bir şey gelmiyordu. Sahip olduğu tek şey sorular değil, ayrıca gün geçtikçe babasına karşı büyüyen nefretiydi.

Ada, saçlarını bağlarken odanın kapısının açılmasını duymazdan geldi. Arkasını dönüp Dawson'a bakma isteği duydu. Onu hem özlüyor hem de gözlerindeki boşluğu görmek istemiyordu. Saçlarını omzundan geriye yollayıp dolabın kapağını kapattı.

Sandalyenin üzerine bıraktığı gömleğini almak için döndüğünde Dawson'ı tam karşısında buldu. Dawson, tuttuğu bardağı dökmemek için uzak tutarken eğilip Ada'yı kısaca öptü. Ada'nın eli sandalyeden kaydığında neredeyse düşecekti. "Ne yapıyorsun?" dedi ondan uzaklaşırken.

Dawson, bardağı bırakıp bir nefeslik süre içerisinde tekrar Ada'nın karşısındaydı. Yüzünde içten ve sevgi dolu bir gülümseme vardı. "Seni öpmeme bu kadar şaşırman kalbimi kırdı, Tüysüz." Ada'yı kolları arasına alıp yanağını, gözlerinin kenarını okşadı.

Parmakları yukarı doğru kayarken Ada, nefes almayı unutmuş, sadece izliyordu. Dawson, nazik bir şekilde tokayı kavrayıp Ada'nın saçlarını serbest bıraktı. "Bunu yapmaman konusunda anlaşmıştık. Saçlarını benim için özgür bırak."

"Bırak beni," dedi Ada, en sonunda kendine gelerek. Dawson'ı iterek kendinden uzaklaştırdı.

"Neler oluyor?" dedi Dawson. Karşılaştığı tavrı anlamlandıramamış, dahası hiçbir şeyden haberi yok gibiydi. Odanın mahvolmuş ve darmadağın hali, Ada'nın zayıflığı, umurunda değildi sanki. Dawson, şaşkın bir halde gözlerini kırpıştırdı. "Ada, hadi ama. Ağlama."

"Rüya görüyorum," dedi Ada bakışlarını etrafta dolaştırarak. "Kesinlikle rüya görüyorum." Bir rüya için bilinci fazla yerindeydi ama rüya gördüğüne tamamen emindi. Her şey siyah beyaz, soluk ve puslu. Aynada kendi yansımasını gördüğünde neredeyse emin olmuştu. Yeni avlanmış kadar enerjik, sağlam ve güçlü bir hali vardı. Dawson'a arkasını dönüp perdeleri ardına kadar açtı. Işık gözlerini yakarken Dawson, konuşmaya devam ediyordu. "Kapa çeneni!" diye bağırdı Ada, elini ona doğru uzatarak. "Kaybettiğim şeylerin böylesine acımasızca hatırlatılmasına ihtiyacım yok!"

Ellerini kaldırarak avuçlarına baktı ve parmaklarını saymaya çalıştı. Rüyadaysa parmaklarını sayamaz, yazıları okuyamazdı. Diğer yandan rüyada böyle bir bilgiyi de hatırlaması düşük bir olasılıktı.

"Tüysüz," dedi Dawson, kollarına dokunarak. Dudaklarını omzuna bastırdı. "Kendine gel lütfen."

"Bunun için uğraşıyorum," diye mırıldandı Ada. Parmaklarını sayamayınca önündeki perdelere asılıp hepsini yerinden söktü. Kendini bırakıp Dawson'a sarılmak istiyordu ama bu sahteydi... Umurunda mıydı?

Daha ne olduğunu anlamadan kendini Dawson'a sarılmış halde buldu. Zihninde bunu istemesi gerçekleşmesi için yeterliydi. Derin bir nefes aldı ama burnuna sadece toz tanecikleri doldu. Parmaklarını kıvırarak omuzlarını sıktı. Uyanmak istememesi hiç de normal değildi. Ama buna ihtiyacı vardı. Tam on gün geçmişti. Dawson'a dokunmayalı, onun aşkını hissetmeyeli, sevgi dolu

bakışlarını görmeyeli... Yaşadıkları anın kıymetini yeterince bilmemesine üzülüyordu şimdi. Ona daha fazla sarılmalıydı. Daha fazla sevdiğini söylemeliydi. Her fırsatta onu öpmeliydi.

"Normal davranmıyorsun."

"Normal değilim," dedi Ada. Başını yana yatırıp yanağını göğsüne bastırdı. "Bir yolunu bulacağım, Dawson. Söz veriyorum. Seni kurtaracağım. Sadece..."

"Sadece ne?" Ada cevap vermeyince Dawson, geri çekilip yüzünü tuttu ve gülümsedi. "Sevgilim. Kendine gel. Çocuklar bizi bekliyor."

"Ne?"

"İkizler. Avlanmak için bizi bekliyorlar. İlk avları olacak, Ada. Yardımımıza ihtiyaçları var."

"Onları görmek istiyorum," dedi Ada gülümseyerek. Dawson'ın kollarından sıyrılıp merdivenlere doğru koştu. Ayağı ilk basamağa değdiği an her şey kayboldu ve boşluğa yuvarlanırken çığlık bile atamadı.

Üzerindeki örtüye sarılmış bir halde sıçrayarak uyanan Ada, bir süre yerinden kıpırdayamadı. Rüyasını düşünürken gözlerini kapadı. Rüyaları hem seviyor hem de onlardan nefret ediyordu. Ait olmadığı ya da asla ait olamayacağı şeyleri gösteren düşler işkenceden farksızdı. Buna rağmen sanki hâlâ Dawson'ın sıcaklığını hissediyordu.

Dawson, yatak odasına girdiğinde direkt dolaba yürüdü. Ada'ya kısa bir bakış atıp giyeceği kıyafetleri aldı. "İyi misin?" dedi dolabın köşesine itilmiş çantayı alırken.

"Dışarı çık." Ada, örtüleri üzerinden atıp ayaklarını yere bastı. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp yüzünü elleriyle kapattı. "Konuşma olur mu? Git."

Dawson'dan hoşnutsuz bir hırlama yükselse de Ada'nın söylediğini yapıp onu yalnız bıraktı. Günlerdir zaten yalnız hisseden Ada için hiçbir fark yaratmamıştı.

Ada, rüyasındaki adama odaklandı. Gerçek Dawson oydu. Âşık olduğu ve evlendiği adam, onu asla böyle bir boşlukta bırakmazdı.

"Benden vazgeçme. Görmezden gelemeyeceğim tek şey. Lütfen benden vazgeçme."

Hilary, tek omzundan önüne doğru aldığı saçlarının uçlarını çekiştirirken önündeki kapıyı dirseğiyle iterek içeri girdi. Boş dairede yürürken önünden geçtiği büfenin üzerine bırakılmış bardağı aldı. Doldurulan içkinin yarısı içilmişti. Kendi de kalanını içerken yatak odasına doğru yürüdü. İçeri girdiğinde bir anlığına yanlış odada olduğunu zannetti. Birkaç tanesi haricinde Aleut'un tüm daireleri hemen hemen aynı yapıya sahipti.

"Selam," dedi Felicia başını kaldırmadan.

"Orada ne yapıyorsun?"

Felicia, yatağın yanında yere oturmuş, altından çıkardığı sandığı karıştırıyordu. "Aynı şeyi ben de senin için sorabilirim." Hilary beklemekle yetindiğinde Felicia, söylediği şeyin kulağa nasıl geldiğini düşündü. "Haklısın. Saçma oldu."

"Neden Murat'ın eşyalarını karıştırıyorsun?"

"Burada mı buluşacaktınız? Ne zaman gelecek?"

"Burası onun dairesi. Ne zaman geleceğini bilmiyorum."

"Pekâlâ," dedi Felicia. Kucağına ağır bir kitap çekerek sandığı kapadı ve ayağıyla yatağın altına itti. Hilary'yle birlikte yatağın kenarına oturarak iki elini birden kitaba koydu. "Bu büyü kitabı bizim ailemize ait. Annem, Murat'a verdi çünkü benim almamı istemiyordu."

"Neden? Büyünü kullanmayı seçen sendin. Kitabı sana vermesi gerekiyordu."

"Mantıklı olan buydu sanırım, evet. Kitap aslında..." Başını eğerek parmaklarını eskimiş kapağa sürttü. Açıklaması da anlaması kadar zordu. Felicia, ne kadar tehlikeli bir şeye kalkıştığını kabullenmişti fakat amacı sesli kelimelere dönüştüğünde o kadar da mantıklı görünmeyecekti. Parmaklarıyla kapağın üzerinde ritim tutarak Hilary'ye baktı. "İçinde normal büyüler yok."

"Sıradan bir büyü mü var?"

"Demek istediğim bu kitaptaki büyüler doğal değil." Hilary'nin kafası tamamen karışınca Felicia, basit bir yoldan anlatmaya çalıştı. "Büyücüler güçlerini aydan ve doğadan alır. Doğada yaşayan, büyüyen ve ölen her şeyden. Bu yüzden aslında -kurtlar kabul etmese bile- büyücüler doğaya bizler kadar bağlıdır. Büyülerini yaparlarken doğadan onay beklerler, ondan izin alırlar. Bu gurur verici bir şeydir."

"Anlıyorum sanırım. Kitap neden doğal değil?"

"İçindeki büyüler doğadan izin alınmadan yapılıyor."

"Nasıl?"

"Kanla."

"Yasak olması için büyük bir sebep."

"Kan büyüleri tehlikeli, dengesiz ve yabanidir. Oltanı sallarsın, balık tutmayı umarsın ama hangi tür balık geleceğini bilemezsin. Kanın büyüsüne güvenmek de bunun gibidir."

Hilary, hâlâ elinde tuttuğu içki bardağını yere bırakırken yavaş davranıyordu. Kendine düşünme süresi vermişti. Ellerini yatağın kenarına koyup dilini alt dudağında dolaştırdı ve en sonunda başını çevirerek Felicia'ya baktı. "Sormaya korkuyorum fakat bu kitaba neden ihtiyacın var?"

"Benim yok. Ada'nın var." Felicia, iki eliyle birden kitabı kavrayarak göğsüne yasladı ve ayağa kalktı. "Murat, kitabı bilerek kasaya koymuyor. Önemli bir şeymiş gibi görünmesini istemediğinden lüzumsuz şeylerle birlikte sandığa yerleştirmişti. Ona söyleme," derken endişeli gözleri endişe yayıyordu.

"Bunu çok kişiye söylemiyorum ama senden büyük ve tecrübeliyim. Belki büyü konusunda değil ama diğer her şeyde. Kanla gelen hiçbir şeyin iyi sonuçlandığını görmedim. Büyü de istisna olmayacak." Felicia dişlerini sıkarak ona bakmaya devam edince Hilary nefesini bıraktı. "Büyüye başvurmanı Ada mı söyledi?"

"Hayır, benden yardım istemiyor," dedi Felicia, buna alınarak gözlerini kaçırırken.

"Bizden de." Hilary, Felicia yaklaşarak koluna dokundu. "Biraz daha bekleyelim, olur mu? Ada, bir şey yapmadan durmayacaktır.

Eğer bulduğu çözümler işe yaramazsa son çare olarak bunu değerlendirebiliriz. Ama kesinlikle son çare olmalı."

"Anladım," dedi Felicia ama kitabı bırakmıyordu. "Murat'a bahsetme."

Hilary başını salladığında Felicia gözden kayboldu. Kendini odanın dışına atarak ormana girdi. Sırtını bir ağaca yaslayarak yavaşça kayarak yere oturdu. Kan büyüsünü kullanmayı kendi de istemiyordu. Bu sancılı ve riskli bir süreçti.

"Cadı," dedi Stone, Felicia'nın önüne otururken.

"Sana kaç kere bana cadı diye seslenme dedim."

Stone'un gökyüzünden farksız gözleri her zamanki haliyle parlıyordu. Felicia, ona bakarken Dawson'ın kalp mührünü bozmayı sadece Ada için isteyip istemediğini düşündü. Eğer bir şekilde büyü tutarsa Stone'un da mührünün kalkması için bir fırsat çıkmaz mıydı? Felicia, adımlarını atarken hep Ada için yaptığını düşünmüştü ama belki de daha bencil sebepleri vardı.

"Mührün kalkmasını istediğin oldu mu?" Stone, sormak istediği şeyi tam olarak anlamayınca Felicia omuz silkti. Sıkıca kavradığı kitap ellerinin arasında bükülemeyecek kadar güçlüydü. "Dawson'dan bahsetmiyorum. Kendi kalp mührünü soruyorum. Bazı anlar sevmeyi çok istersin, sevilmeyi de öyle. O anlardan birini yaşayıp mührün hiç var olmamasını diledin mi?"

Stone, gözlerini ondan ayırmadan başını yavaşça öne doğru salladı. Felicia bununla yetinmeyeceğini belli edercesine yüzüne bakmaya devam etti. Kalp mührü konusunda tereddütlerini dillendirmek pek Stone'a göre değildi. Şimdiye kadar hem Dawson'ın hem de kendisinin hayatını kurtaran tek şey bu olmuştu. Yine de işe yarıyor olması bu yolu isteyerek seçtiği anlamına gelmiyordu. "İlk yapıldığı yıllarda her gün kalkmasını istedim."

"Peki ya şimdi, bugün kalkmasını ister misin?"

"Neden? Böyle yaşamaya alıştım. Zararsız ve hayatta kalmanı kolaylaştırıyor. Herkesin sıkça başvurmadığı bir yöntem olmamasına şaşırıyorum doğrusu." Felicia şaşırdığında Stone gülümsedi. Duyguların, büyük sorunlara ve mantıktan uzak kararlara yol açabileceğini anlamayacak kadar gençti. "Ben birçok âşık gördüm,

Felicia. Ne zaman kendi canları tehlikeye girse her şeyi unuttular ya da senden daha iyi birini bulduklarında."

"Tecrübeyle mi konuşuyorsun?"

"Bizzat yaşayıp yaşamadığımı soruyorsan, evet yaşadım. Bana yararı olmayan ve gereksizce düşünmemi engelleyecek tüm duygular kalp mührü sayesinde silindi."

"Ama bunları hissetmen gerekir. Bizi hayvanlardan ayıran bu değil mi?"

"Hayvanlardan ayrılıyor muyuz?"

"Kalbin kırılmış. Ne olmuş yani? Herkesin başına gelir bu."

Felicia, onun *evet* demesini bekliyordu. Kalp mührünün aslında gerçeklerin üzerini örttüğü bir aldatmaca olduğunu anlamalıydı. Ama o asırlardır böyle yaşamıştı. Hayatının önceki dönemi güzel fakat kalp kırıklarıyla dolu bir aldatmacadan ibaretti. Duygu ve aşırı heyecanlı hisler ona gereksiz, aynı zamanda imkânsız ve karmaşık görünüyordu.

"Gitmeliyim," dedi Stone birden ayağa kalkarak. Felicia, arkasından seslense de o durmamıştı.

Boş olacağını tahmin ettiği için Dawson'ın dairesine girdi. Bu dairenin çevresi ve hatta katın güney kanadı tamamen boştu. Dawson doğduğundan beri aynı daireyi kullanıyordu ve Aleut Katili dövmesini aldığından itibaren yaydığı kötü enerji oraya yapışmış gibiydi. Bu yüzden kurtlar uğursuzluk getireceğine inanıyor, uzak duruyorlardı.

Stone, hızla kapadığı kapıya sırtını yaslayarak burnundan akan kanı elinin tersiyle sildi. Vücudunun -ya da ruhunun- Felicia'nın yanında tepki vermesini anlamlandıramıyordu. Yine de bundan kimsenin haberinin olmaması en mantıklısıydı. Eğer ne olduğunu çözemediği his, aşkın etrafında dolanan duygularsa onun için son gelmiş demekti.

Stone, hırıltılı bir şekilde gülerek bir kez daha burnunu sildi. Ölümün onu hep savaşta yakalayacağını düşünmüştü, aşkta değil. Ama şimdi buna çok yakındı. Bir kez daha yenildiği bu duyguyla mücadele etmek zorundaydı.

Ada, Dawson'ın karşısındaki sandalyeye oturarak arkasına yaslandı. Son uykusunu huzursuz bir şekilde geçirdiği için kendini olması gerektiğinden daha yorgun hissediyordu. Sanki her şey en başa dönmüştü. O yine elindekileri kaybetmişti, yine zayıftı ve yine kabuslar görüyordu. Kerim'i geri getirmesi imkânsızdı ama Dawson tam karşısındaydı. Onu geri alabilirdi. Keşke nasıl yapılacağını da bilseydi.

"Bir önerin var mı?" dedi Dawson, Ada'nın zihnini okumuş gibi.

Ada, bazen bundan şüphelenmiyor değildi. "Neyle ilgili?" dedi dikkatini ona vermeye çalışarak.

"Şu muhteşem ortaklığımızdan bahsediyorum. Avucundaki yara hâlâ iyileşmemiş. Onu nasıl aldığını hatırlıyor musun?" Ada, sağ elini dizine yaslayarak avucuna baktı. Kenarları büzüşmüş olan yara kabuk bağlamaya başlamıştı. Ada, normal bir insana göre daha hızlı iyileşiyordu fakat en sıradan bir kurt kadar hızlı değildi. "Ada?" dedi Dawson cevap beklediğini belli ederek.

"Hiçbir şeyi unutmadım. Sadece düşünüyorum."

"Neyi?"

Ada, cümleleri kafasında sıraya dizerken öne doğru kaydı. Dawson'a neyi nasıl ve tam olarak nereden başlayarak anlatması gerektiğini düşünüyordu. Dikkatini çekecek noktalara değinmeli, gereksiz bulacağı yerleri atmalıydı. Olaya ilgisini canlı tutmalı, böylece istekli olarak yardım etmeliydi. Ada bekledikçe Dawson'ın duymak için daha da meraklandığını görebiliyordu. Hâlâ tanıdığı bir parça Dawson olduğunu bilmek Ada'ya iyi gelmişti.

"Remuslarla olan bağlantımı biliyorsun. Creon'la kuzen olduğumu da. Bence Creon'un çok fazla sapık olan doktor amcası yoktur. Bu bağlantıyı çözerek babamı da tahmin etmişsindir."

Dawson bir an durduktan sonra başını salladı. "Evet, babanın kim olduğunu biliyorum. Neden sana söylemediğimi mi soracaksın?"

"Bazı şeylerin zamanında öğrenilmesi gerektiğini düşünürsün," dedi Ada gülümseyerek. Önlerinde duran kahve bardağını sıkıca kavradı. Aleut'a taşındığı ilk zamanlarda Dawson'ın dairesinde yaşamaya başladığında onun balkonunda sıkça vakit geçirirlerdi.

Ada, geceleri her zaman Dawson'ı balkonda bulurdu. Karşısına geçip oturduğundaysa Dawson, yarısını içmiş olduğu kahvesini Ada'yla paylaşırdı. Şimdiki Dawson'ın anlayış denen şeyi gereksiz bulması onu hâlâ neden şaşırtıyordu bilmiyordu. Umutsuzca gerçek Dawson'ı kazıyıp çıkarmak istiyordu ama ona ulaşamıyordu. "Babamı bulmak istemiştim. Beni Remusların arasına göndermeyecek kadar çok seviyorsun."

"Öyle mi?" dedi Dawson anlamlandıramadan.

Ada, "Öyle," dediğinde Dawson başını salladı ve anlatmaya devam etmesini bekledi. Ada, burnunu çekerek parmaklarını hızlıca bardağın etrafında dolaştırdı. "Leone, birçok zihinsel ve fiziksel engeli kendi yöntemiyle ortadan kaldırabiliyor."

"İşkence demek istiyorsun." Dawson, bacak bacak üstüne atarak yan döndü. Kolunu masanın üstüne koyup ilgisini çeken şeyi dinlemek için hazırlandı. Ada, onun kabullenmekten ne kadar uzak olduğunu görebiliyordu. Dawson, ergenlik hayatının çoğunu Kaiser'ın emriyle gerçekleşen işkenceyle yaşamıştı. Hiçbir acıyı gönüllü olarak kabullenecek durumda değildi.

Bu durgun haliyle Dawson'ın uysal görünmesi gerekiyordu ama Ada, onu tamamen tanımıyor olsa karşısında kıpırdamaya korkabilirdi. İşin aslı şimdi de biraz korkuyordu. Hem hareket etmekten hem de reddedilmekten.

"Alternatif bir yol buldun mu?" dedi Dawson bir süre sonra. Ada, başını salladığında Dawson, dudaklarına götürmek üzere olduğu bardağı indirdi. Şaşırdığı belliydi. "Neymiş?" diye sordu.

"Amona'yı öldürebiliriz," dedi Ada, hevesli görünmemeye çalışarak. "Kişisel fikrimi istersen bu yöntem daha çok hoşuma gider. Sonucu olumlu olsa bile işkence görmeni izlemek..."

"Bir saniye," diye onun sözünü kesti Dawson. "Leone kendinden emin değil mi? İşkence göreceğim ama *bir ihtimal* mi mühür kalkacak?" Söylediklerine gülerek başını salladı. Elini Ada'ya doğru sallayarak gülmeye devam etti. "Beni bu yüzden mi insanların olduğu bir yere getirdin? Bu saçmalıkları bana söylediğinde sinirlenip sana zarar vermemi engellemeye çalışıyorsun sanırım."

"Belki de birden ortadan kaybolmamanı ve dikkat çekmemeni istiyorumdur. Ayrıca Creon birazdan burada olacak. Eğer kabul edersen tedaviye bir an önce başlayacağız." Dawson konuşacakken Ada, durması için elini hafifçe kaldırdı. "Ama kabul etmemeni anlayışla karşılıyorum. Sonuç olarak Amona'yı öldüreceğiz. Harika. Ben hemen hazırlıklara başlarım. Hesabı sen öder misin?" derken ayağa kalktı. Vücuduna birden giren titreme ve başındaki tuhaf his sendelemesine sebep oldu. Düşmemek için masaya tutundu. "Burası fena dönüyor."

"Senin dengen haricinde her şey sağlam," dedi Dawson tam karşısından. İkisi de bu kadar hızlı hareket etmesine şaşırmıştı. Dawson, oturmasına yardım etti. "Beslenmen gerekiyor." Ada, yüzüne damlayan ıslaklıkla gözlerini araladı. Dawson, ellerini ondan çekip kanayan burnuna dokunarak geriledi. "Sana sahiden âşığım," derken parmağındaki kana bakıyordu.

"Kanın yapabildikleri inanılmaz," diye söylendi Ada, aldığı peçeteyle yanağını silerken. "Sana defalarca söylememe rağmen, yaşadığımız her şeyi hatırladığın halde inandığın tek şey burnundan akan kan oluyor." Hâlâ şaşkın görünen Dawson'a bakarken başını arkaya yasladı. "Canın acıyor mu?"

"İyiyim," dedi Dawson birden normale dönerek. Masanın diğer tarafına geçip bardağın yanında duran telefonunu aldı. "Arama yapmam lazım. Bir yere ayrılma."

Ada, susuzluktan çatlamış dudaklarını ıslattı. Artık bunun da bir işe yaramadığını hissediyordu. Ellerinin titrediğini gizleyen bardağı kucağına alıp sokağı izlemeye başladı. Yaklaşık yarım saattir Creon'un gelmesini bekliyorlardı ve Ada sabırsızlanmış, Dawson'sa sıkılmıştı. Hâlâ Dawson'la doğru bir iletişim kurmaya çalışıyordu fakat çok az yol alabilmişti. Her şeye agresif ve saldırgan yaklaşıyordu. Özellikle de Ada'ya.

Dawson, geri döndüğünde telefonu masaya atarcasına bıraktı. Sandalyeye oturup ceketini düzelterek dirseğini sandalyenin kenarına yasladı. "Plan üzerinde konuşacağız," dedi.

Ada, kahveyi dökmemek için bırakmak zorunda kaldı. Kendini çabucak toparlayıp Creon gelmeden her şeyi aktarmaya çalıştı.

"Leone'la tanıştığında, onun benimle olan bağlantısını bilmiyormuş gibi davranmak zorundasın. Bir de aile sorunlarıyla uğraşmak istemiyorum."

"Leone'un yardımını kabul edersek seninle olan ilişkisini düşünemeyecek kadar meşgul olacağım."

"Acı çekmeni ben de istemiyorum, Dawson. Bunu tercih edecek son kişiyim ben."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Anlamlandıramıyorum ama biliyorum ve hatırlıyorum. Rengini görebiliyorum,". dedi Dawson mırıldanarak.

"Çok bekletmedik, değil mi?" Creon, Ada'nın yanındaki sandalyeye otururken Leone, karşı tarafa geçti. Ada ve Dawson cevap vermeyince Creon gereken cevabı almıştı. "Sizi sevgili amcamla tanıştırayım; Leone. Kendisini Doktor olarak da duymuş olabilirsiniz."

"Şifa yeteneğimi abartmaya gerek yok," dedi Leone ceketinin düğmesini çözerken. Dawson'dan çok Ada dikkatini çekmiş gibi bakışlarını üzerinden ayırmıyordu. Kurtların yapısını incelemeye öylesine alışmıştı ki Ada'daki tuhaflığı anlamlandıramasa da fark edebiliyordu. "Bir Cellat, bir Doktor, bir Gölge ve bir ala kurt aynı masaya oturmuş..."

"Unvanlardan hoşlanmıyorum," dedi Creon, Ada'nın önündeki bardağı alırken. İçindekini koklayıp büyük bir yudum aldı.

"Ayrıca benim unvanım ala kurt değil. O benim kimliğim," dedi Ada, bunu neden belirtme gereği duyduğunu bilmeden. Bu masadakilerin tecrübelerine de bilgisine de ulaşması tüm ömrünü alacaktı.

"Yaptığımız şeyin ne kadar tuhaf olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Madem sohbet için vaktimiz yok, asıl konuya geçelim." Yan dönerek Dawson'a baktı. Remusların yıllardır avlama listesinde olan adama yardım edecekti. Leone için deneyleri her zaman öncelikliydi. Sadece bir Av Dönencesi sırasında ya da Ortak Yaşam Kanunları'nı ihlal ettiğinde Remuslar tarafından öldürebilecekti. Her Av Dönencesi'nde aşırı hevesli ve kahraman olmak

isteyen biri, Dawson'ı öldürmek isterdi. Şimdiye kadar başaramadıkları ortadaydı. Diğer olasılık olan kanunları ihlal etme ise Leone'a baştan beri imkânsız geliyordu. Dawson'ın büyük bir kanun adamı olduğunu düşünüyor değildi. Sadece yaptıkları ardında iz bırakmayacak ya da bunları kanunlara uyduracak kadar kurnazdı. Bu sebeple Leone, yıllar önce Dawson'ı avlama olayına son vermişti. Yine de elinde harika bir fırsat vardı. Bunu değerlendirmeden geri çekilemezdi. "Kalp mührün vardı ve yeniden aktifleştirildi, öyle mi?"

Ada, Dawson'ın kendini tutmaya çalıştığını hissedebiliyordu. İçindeki her şey, Remus'a saldırmasını emrediyordu. Ada, kollarını bağlayarak dudaklarını ısırdı. Ağzına dolan kan, av içgüdüsünü uyandırmaya çalışıyordu. Ya Dawson'ın bu dürtüsü Ada'ya karşı olursa? Sonuçta kendini her saniye gizleyemezdi ve Ada, yönünü değiştiremediği bir Remus'tu. Oraya batmıştı, lanetlenmişti.

"Amona yaptı, evet," dedi Ada, Dawson'ın yerine.

"Kalp mührü Erin'in görevi değil midir?" dedi Leone meraklanarak. Kalp mührünün sınırlarını keşfetmeyi heyecanla bekliyordu.

"Amaç avcı olmaksa mührü Erin yapar," dedi Dawson. Bu konuda hoşuna gitmeyecek kadar çok şey biliyordu. "Eğer sadece eğlence istiyorlarsa Amona da kalp üzerinde oynayabilir."

Ada, çok fazla belli etmemeye çalışarak Leone'u inceledi. Orta yaşlarda görünüyordu. Gözleri cam gibiydi ve kurnazlık yayıyordu. Duruşu kendinden emindi. Onu yetiştiren babası bazen Ada'ya dalıp gittiğinde Leone'u mu düşünüyordu? Kızına bakıp gerçek babasına ne kadar benzediğini mi görüyordu? Bu adam, babasıydı. Annesini kandırarak hamile bırakan ve ölümleriyle sonuçlanan süreci başlatan yaratık.

Ada, kendinden bir yaş küçük Alper'i ve sonsuza kadar çocuk kalan Neslihan'ı düşündü. Onların parçalanmış bedenleri dün gibi aklındaydı. O an kusabilir, bayılabilir ya da sinir krizi geçirebilirdi.

"İyi görünmüyorsun," dedi Creon, Ada'nın bileğini tutarak.

Ada, Dawson'ın bakışlarını üzerinde hissettiğinde çekinse de başını çevirdi. Heykel gibi görünüyordu. Gözlerini kırpıştırmıyor, nefes almıyor, hareket etmiyordu. "İyiyim," dedi Ada sessizce.

Creon'un tutuşundan kurtulmak için sandalyenin diğer tarafına yaslandı ve Leone'a odaklanmaya çalıştı. "Aklından ne geçiyor? Bir şey yapabilir misin?"

Leone, saatine baktıktan sonra masanın üzerinden peçete aldı. Ceketinin iç cebinden kalem çıkarıp tepesine basarak açtı. Peçetenin üzerine karaladığı adresi Ada'ya uzattı. "Hazırlıkları üç saat içinde tamamlarım. Vaktinde orada olun," deyip başka bir şey söylemeden yanlarından ayrıldı.

Ada, adrese baksa da tam olarak nereyi tarif ettiğini anlaması zordu. Aylarca merkeze inmediği zamanlar oluyordu. Kanada'ya geldiğinden beri gittiği yerler sayılıydı. Tanıtım turuna vakti olmamıştı pek. Creon'a bakarken peçeteyi katladı ve cebine koydu. "Bu olumlu mu?"

"Senin için evet. Benim içinse tam anlamıyla eğlence," dedi Dawson, gözden kaybolana kadar Leone'u izlerken.

Ada, ona bakmadı. Son birkaç gündür düşüncelerini tamamen engelliyordu fakat güçsüz düştükçe iradesi azalıyordu ve bu kontrolünü zayıflatıyordu. Dawson'ın düşünceleri duvarlarının çatlaklarından süzülüyordu. Ada, hiçbirini umursamamaya kararlıydı. Bu yaptıklarını ya da yapacaklarını etkilemiyordu ama duygusal olarak çöküntüsünün önüne geçemiyordu. Düşündükleri için Dawson'a kızmıyor fakat kalbi gerekçeleri kaldıramıyordu.

"Neden beslenmiyorsun?" dedi Creon hafifçe eğilerek.

Ada, her şeye rağmen duvarlarını koruduğuna memnun oldu. Ne Creon'a ne de herhangi başka birine daha hamile olduğunu söylemeyecekti. Eğer en başta hamile olduğunu saklayabilseydi tüm bunları yaşamayacaklardı bile. Değiştiremeyeceği şeylere üzülmemesi gerektiğini hep biliyor ama bir türlü kendi hataları yüzünden bu durumda olduklarını düşünmeden edemiyordu. "Bir sebebi yok," dedi ayağa kalkarken. Sandalyenin kenarında duran çantasını alarak omzuna astı. "Benim biraz işim var. Yarım saat sonra tekrar burada buluşup Leone'un söylediği adrese geçeriz."

Dawson, peşinden gidip çıkışa kadar sessizce yanında yürüdü. Karşıya geçeceği sırada Ada'yı durdurmak için kolunu uzattı. "Leone, beni kim bilir nereye hapsedecek ve kurtarma bahanesiyle

-zevkle- bana işkence edecek. Seninse işin var, öyle mi? Manikür mü yaptıracaksın?"

"İhtiyacım var gibi duruyor," dedi Ada elini kaldırarak tırnaklarına bakarken. Dawson'ın tavırlarına mümkün olduğu kadar sabır gösteriyordu ve Ada, hiç de sabırlı biri değildi. Elini indirirken karşıya geçti ve ormana doğru yürümeye başladı. "Korkuyorsan bunu söyleyebilirsin, Dawson. Fazla mı gelecek?"

Dawson, ellerini cebine yerleştirirken küçümseyerek güldü. "Beni ikna etmek için neleri söylemen gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Ada, dişlerini sıkıp gittiği yolu geri döndü. Kaldırıma çıkarak Dawson'la göz göze geldi. "Seni tanıyorum. Sana aşığım." Dawson'ın hoşnutsuz yüz ifadesine aldırmadan sadece gözlerine odaklanmaya çalıştı. Daima ilgiyle bakan sıcacık kahverengi gözleri. "Ben pes etmeyeceğim, Dawson. Her şeyden vazgeçebilirim ama bundan vazgeçemem. En başa dönmüş gibiyiz. Ama bu sefer iki yıl beklemeye tahammülüm yok. Ne kazanacağımı bilirken daha fazla oyalanamam."

Dawson, başını yukarıya kaldırarak derin bir nefes aldı. Dudaklarında acımasız bir gülümseme dolaşırken bakışları biraz önce çıktıkları kafeye doğru kaydı. "Bir daha Creon'un sana dokunmasına izin verirsen beni neyden kurtaracakları da liderliğe ne kadar yakın olduğunu da umursamam. Dikkatli ol, Ada. Kalbim mühürlü, ruhum zincirlenmiş halde olabilir ama isim töreni saçmalığına çözüm bulana kadar hâlâ karımsın."

"Sahiplenmenin ne kadar derin olduğunu biliyorum ama bunu her zaman makul seviyede tutardın. Kıskançlığının sevginle alakası bile yok."

"Bu itibarımla ilgili. Sırtındaki dövme silindiğinde istediğini yapmakta özgürsün."

Ada, parmağını kaldırarak dudaklarını araladı ama kelimeleri içinde tutmayı başarmıştı. "Söylediklerinden pişman olup özür dilediğinde umarım hoşuma gider yoksa başın fena halde derde girecek, İhtiyar."

Eve giden yolda araba kullanırken hiç olmadığı kadar dikkatliydi. Kar yağışı yoğunlaşmış, diğer yandan Ada'nın sezgileri

zayıflamıştı. Bu yüzden yavaş ve her zamankinden daha uyanık kalmaya çalışıyordu. Ada'nın bölgesi ne kuzey ne güneydi şimdi. Sadece patika ve ormanın tarafsız bir kısmı ona aitti. Zorlu, karla kaplı ve herkesin ortak noktası. Arabayı gelişigüzel park edip aşağıya indiğinde titreyerek kollarını kendine doladı ve hızlı yürüdü. Eve girdiğinde salona geçti. "Gelmişsin," dedi çantasını indirirken.

"Tam olarak söylediğin gibi," dedi Hilary. Elindeki bardağı masaya bırakırken doğrularak ayağa kalktı. "Ne oldu?"

Ada, Hilary'ye sabah yola çıkarken mesaj atmış, her şeyi olabildiğince özetlemişti. Bir kısmını da olsa arkadaşlarıyla paylaşmak zorundaydı. Dawson sadece kendisine ait değildi. "Kabul etti. Leone, bize buluşma yeri verdi. Hazırlıklı olmam gerekiyor." Zaman kaybetmeden merdivenleri çıkıp yatak odasına girdi. Hilary de adımlarını takip ediyor, olanları çözmeye çalışıyordu. "Leone'a güvenemem. Eğer aklında tamamen farklı bir şey varsa önlemimi almış olmalıyım."

"Bu halde nasıl dövüşeceksin?" dedi Hilary duvara yaslanırken.

"Dövüşmem gerekmiyor." Ada, sırt çantasını çıkararak çekmeceye özenle sıralanmış silahlar ve bıçaklardan seçmeye başladı. Kurtlar bunlara çok fazla gerek duymuyordu fakat Ada, Aleut'ta insan olarak geçirdiği iki yıl boyunca kendini korumak zorunda olduğundan bunlara başvurmuştu. "Yarım saatte bir sana mesaj atacağım. Eğer mesajlar durursa göndereceğim adrese gel. Henüz kimseye haber verme. Fikir ayrılığı ve şüphe kaldıramayacak kadar hassas bir noktadayız. Birilerinin bunu durdurma riskine giremem. Leone'un işi ne kadar sürer bilmiyorum. Aslında ne senin ne de başka birinin buna dahil olmasını istiyorum."

"Yardım etmek isteyen bendim."

Ada, eline bıçakları alırken ona baktı. Hilary, kararlı ve tehlikeli görünüyordu. Ada, şimdiye kadar Hilary'yi çok tehditkâr görmemişti. Av Dönencesi'nde bile neşesini kaybetmezdi. Ada, onun bu halini seviyordu. Her ne kadar Hilary hâlâ çocuk ruhlu olsa da ondan öğrendiği ve öğreneceği çok şey vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Ada birden. "Yardıma ihtiyacım var. Cezalandırılmanızı istemiyorum ama tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum."

Hilary'nin dikkatini çeken kâğıt, konudan uzaklaşmasına sebep oldu. Ucu görünen notu yatağın altından aldı. "Bu ne?"

Ada, hazırladığı çantayı kapatıp yanına gitti. Kâğıdı elinden alıp üzerinde yazanı sesli okudu. "Ben buradayım."

"Yazı tanıdık mı?"

Ada, yazıya bakarken başını iki yana salladı. El yazısı kötü ve titrekti. Sanki görme bozukluğu çeken ve ellerini sabit tutamayan yaşlı bir insan tarafından yazılmıştı. Bunu düşünmeyi sonraya bırakarak evden ayrıldı. Bir an önce kendini hazırlamalı ve Dawson'ın yanına geri dönmeliydi.

Hilary, Ada'ya, arabayı çalıştırdığında yetişti. Sürücü kısmının kapısını açarak elini aracın tavanına yasladı. "Mesajları ihmal etme yoksa bulabildiğim herkesle birlikte gönderdiğin adrese gelirim. Leone'la gereğinden fazla iletişim kurma, mümkünse göz göze gelmemeye çalış. Eğer her şeyin kötüye gittiğini hisseder ya da Leone'un amacından tereddüde düşersen hemen oradan ayrılın. Başka bir yol bulabiliriz. Creon'a güvenme sakın. Kuzenin olabilir ama ne yapacağını bilemezsin. O bir Remus."

"Ben de öyleyim," dedi Ada, emniyet kemerini takarken.

"Ada!"

Ada, bir elini direksiyona koyarak kapıyı kapattı. Açık camdan Hilary'ye bakarken ona güven verircesine başını salladı. "Bu tartışmayı şimdi yapmayalım. Creon'un niyetinin ne olduğunu bilmiyorum ama şimdilik bana yardım ediyor ve elimde olan en iyi şey bu." Gözlerini evde dolaştırırken direksiyonu daha sıkı kavradı. "Dawson'ın kalbini kazanmadan bu eve girersem bir daha toparlanamayacağım, Hilary."

"Sen güçlüsün. Bu halinle bile birçoğumuzun yapamayacağı şeyle uğraşıyorsun. Keşke daha fazla yardımcı olabilsem."

"Akira'nın kaçmasına izin vermeyin yeter."

"Peratha, onu zindana koydurdu."

Ada, buna memnun olsa da sevinmemişti. Sevinmek için bile çok yorgundu. "Benden haber bekle," deyip gaza bastı. Bir kez daha tüm dikkatini yola verdi. Kar yağışı, silecekleri çalıştırmasını gerektirecek kadar yoğundu.

Buluşma noktasına gidip Dawson ve Creon'u gördüğünde bir an her şeye çok yakın olduğunu hissetti. Artık boğuluyordu ve iradesinin son kırıntılarını kullanıyordu. Leone'a güvenmek ne kadar doğruydu, Dawson'ı zincirleyip önüne sunmak ne kadar mantıklıydı bilmiyordu fakat elinde başka hiçbir şey yoktu. Amona'yı öldüremiyordu. En azından tek başına bunu yapamazdı.

İkisinin binmesini bekledikten sonra tekrar yola çıktılar. Dawson'ın yol tarif etmesi için adrese bir kez bakması yeterliydi. Leone'un yerine gitmeleri iki saatten biraz daha uzun sürecekti.

Creon, Ada'nın arka tarafa attığı çantayı izin isteme gereği duymadan karıştırdı. "Neden silah getirdin? Güzel oyuncaklarmış bu arada."

"Tedbir," dedi Ada. Kanada'nın hiç gitmediği yerlerine doğru arabayı sürerken aklını birkaç saat sonra yaşanacaklardan uzak tutmaya çalışıyordu. "Bir sorun çıkmayacağına inanmak istiyorum fakat Dawson zincirlenmiş haldeyken Leone'u ne durdurabilir ki?"

"Dawson zincirli olmasa bile seni korur mu?" dedi Creon, göz ucuyla Dawson'a bakarak. Dışarıyı izleyen Dawson konuşmalarla ilgilenmiyormuş gibiydi.

"Silahlar kendim için değil. Dawson'ın güvenliğini sağlamak zorundayım. Sonuçta hapsedilecek olan o."

Leone'un verdiği adres, köhne bir bölgede depoydu. Tuğla binanın camı yoktu ve tek giriş olan kapısı güçlendirilmiş çeliktendi. Ada, bir an tereddüt etse de adımlarını hızlandırarak kapıya doğru yürüdü. Dawson, itince kapı yavaşça açıldı. Karanlık deponun girişi, ay ışığıyla loş bir şekilde aydınlanıyordu.

Ada, soğuktan çok ortamın yabaniliğinden dolayı ürperirken ağzından yoğun dumanlar çıkıyordu. Dawson, ceketini çıkarıp ona uzattığında Ada şaşırdı ve şaşırmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek içinde bulundukları duruma üzüldü. "Hayatım, ne kadar da anlayışlısın."

Dawson, tepki vermeden ceketi uzatmaya devam ederken yüzü solgunlaştı ve gözleri renk değiştirdi. Ada, onu zorlamamaya karar verip ceketi aldı ve çantayı çıkararak giydi. Çantayı yeniden takıp önüne düşen kısa saçları kulağının arkasına itti.

"Çok yavaşsınız!" diye söylendi hırçın bir kadın sesi.

Depo birden yanan spot ışıklarıyla aydınlandı. Ada, ani körlüğünü yok etmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Deponun içi çok dolu değildi. Ortada masa ve titanyum kelepçeler duruyordu. Masanın hemen yanında sıralanmış çeşit çeşit aletler bulunuyordu. Ada onlara bakarken yutkundu. Titremeye başlamaktan korkarak dişlerini sıktı.

Çeşitli aletlerin asılı olduğu duvarın önünde duran kadını fark ettiğinde Ada, Creon'a kısaca baktı. "Senin burada ne işin var?"

"Yardım etmeye geldim," dedi Erin keyifsiz bir halde iç geçirirken. Deponun diğer ucunda duran Leone'a doğru elini salladı. "Şanslı sayılırsınız. Leone'la eski *dost* sayılırız. Lavina da rica edince..." deyip omuz silkti.

"Kız Kardeşler," dedi Ada sessizce. Bir şekilde hepsi etrafındakilerle bağlantıya geçmiş gibiydi. Lavina, Dawson'ın diğer annesi sayılırdı, Amona'ya değinmek istemiyordu ve Erin de babasının eski sevgilisi çıkmıştı. Düşüncelerini kontrol altına alarak başını salladı. "Ne zaman başlıyorsunuz?"

"Hemen," dedi Erin. Dawson'a yaklaşmasını işaret etti. "Bu mühür benim alanımdan biraz uzak ama çıkış noktası farklı olsa da sonuç aynı. Leone'la birlikte onu kırabiliriz."

Dawson, masaya yaklaşırken gömleğinin düğmelerini açıyordu. "Birbirinizin büyülerine karışmak yasak değil mi?" Masaya oturup ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye başladı. Ada, onun gerildiğini görebiliyordu. Baskın karakterli bir kurt olarak kendi isteğiyle masaya kelepçelenmek hiç de kolay değildi.

"Amona bu kuralı çoktan ihlal etti. Benimki bir nevi müdahale amaçlı ihlal olacak." Dawson'ın karşısına geçerek başını yana eğdi. *Öfke*'nin vücut bulmuş hali olan Erin, mükemmel bir yüz hattına sahipti. Elmacık kemikleri çıkık, cildi porselen gibi parlak, dudakları da kan kadar kırmızıydı. Kaşları sürekli çatılı olsa

da dudaklarında daima alaycı bir gülüş saklı dururdu. "Lavina, Amona'yı cezalandıracak ama bu ne kadar işe yarar bilmiyorum. Amona en güçlümüzdür. Hepimizin toplamından daha güçlü değil elbette fakat yine de hafife alınmaz."

Dawson, dudağının üstünü kaşıyıp ayakkabılarını teker teker yere bıraktı. Parmağını Ada'ya uzatarak duyması için sesini yükseltti. "Sağlığın için umarım çantandaki şeyler işe yarıyordur. Tüm bunlara boş yere katlanacak olursam hayatta kalmak için hepsini üzerimde kullanman gerekecek." Gözlerini Erin'e çevirip bir anlık kararla masaya uzandı. "Kelepçeleyin bakalım," dedi kollarını iki yana bırakarak.

5

Acıların her zaman kötü anlamı olması gerekmez.
Bazen kazanmak için önce pes etmek gerekir.

"Ani dönüşüm geçirebilirsin. Yüzüğünü çıkar," dedi Erin kelepçeleri ayarlarken.

"O şey çıkmıyor," dedi Dawson memnuniyetsiz bir şekilde. "Emin ol, denedim. Sırf bu yüzden dönüşemiyorum bile. Parmaklarımdan birini kaybedecek kadar yaşlı değilim henüz." Erin, uzanarak Dawson'ın sol bileğini tuttu ve parmaklarının uçlarıyla platin yüzüğe dokundu. Hiç zorlanmadan, yavaşça ve tek seferde halkayı çıkardı. Dawson, dirseğinin üstünde yükselerek yüzüğü avucuna aldı. Kordan yapılmış gibi dürterek hareket ettirdi. "Hangi büyüyü yaptın?"

Erin, yüzüğü ondan geri aldı ve uzanması için omzuna bastırdı. "Ben bir şey yapmadım, hayatım. Bu yüzük sihirli. Senin tarafından işlenmiş. Tüm yaptığımız bu, anlasana. Kilit altındaki Dawson fiziksel olarak bir şeye tutunmak zorundaydı ve yüzüğü seçmiş. Bu yüzden bedeninin kontrolü sende olsa da içindeki Dawson'dan izin almadan yapamayacağın tek şey, bu yüzüğü parmağından çıkarmak olacaktı."

"Saçmalık," dedi Dawson kabul etmeden. Farkında olmadığı bir bilincin varlığı savunmasız hissetmesine yol açıyordu. Reddetmek birçok açıdan daha kolayına gelmişti. "Çıkarabilseydim çıkarırdım."

"Çok inatçısın. Karının sana nasıl katlandığını anlamıyorum." Yüzüğü parmağına geri takıp bekledi. "Çıkarmayı dene hadi ve bu konu kapansın artık." Dawson, yapacağından emin bir şekilde yüzüğe asıldı. Çıkacağına neredeyse inanmıştı. Ada, onun gerilen kol kaslarına ve sıkılı çenesine bakarken içindeki cılız umut ateşi güçlendi. "İkna oldun mu?" dedi Erin, öfkeli olsa da anlayışlı bir ses tonuyla. Dawson, homurdanarak başını kaldırdı. Direkt olarak Ada'nın gözlerine baktı. Bunun için suçladığı kişi belliydi. Erin, önüne geçerek iletişimlerini kopardı. "Bu iyi bir şey. Tek yapmamız gereken kalp mühründe bir çatlak oluşturmak. Gerisini sen halledeceksin."

Yüzüğü yine tek seferde çıkardı ve tutması için Ada'ya doğru attı. Ada, sahip olduğunu unuttuğu refleksle yüzüğü yakalayıp cebine yerleştirirken Erin, Dawson'ı masaya bağlamıştı.

"Dışarıda beklemek isteyebilirsin," dedi Creon, Ada'ya bakarak. "Tecrübe ettiğimden değil ama ismini verdiğin birinin işkence görmesini izlemek herhangi bir şeyle kıyaslanamaz olsa gerek."

Ada, haklı olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar birçok şey yaşamıştı. Dawson'a kendi işkence etmiş, onu iki yıl boyunca görmemiş ve aşkını kaybetmişti ama hiçbiri onun acı çekmesinden daha kötü olamazdı. Gerçek acı, gerçek işkence. Yine de korkaklık edip kaçmayacaktı.

"Buraya gel," dedi Erin, gözlerini Dawson'dan ayırmadan tek elini Ada'ya uzatırken. Diğer elinin avucunu Dawson'ın kalbinin üzerine bastırmıştı. Ada, sırtındaki çantayı ve ceketi hızlıca çıkarıp Erin'in yanına yürüdü. Erin, Ada'nın elini kavrayarak yakınına çekti. "Bir şeyleri kırmanın tek yolu onu zorlamaktır."

"Hayır," dedi Ada hemen. "Bu onu öldürebilir."

"Eğer bildiğiniz yoldan çözebilecek olsaydınız burada toplanmazdık." Erin, bileğini daha sıkı kavrayıp elini Dawson'ın göğsüne bastırmasını sağladı.

Dawson'ın gözleri anında renk değiştirdi. Derin bir nefes alırken refleksle doğrulmaya çalıştı. Boğazından çıkan hırıltılar boğuktu. Burnundan akmaya başlayan kan, dudaklarına doğru kaydı. Ada, parmaklarını kıvırdı ve elini çekmeye çalıştı ama yapamıyordu.

"Bu gerekli," dedi Leone, masanın diğer tarafından Ada'ya bakarken. Elini Dawson'ın alnına koyarak başını masaya bastırdı. "Mühre nazikçe yaklaşırsak hiçbir sonuç alamayız. Üzerine düşeni yap ve elini orada tut."

Ada, babasına bakarken yaptığı şeyden de gittiği yoldan da emin değildi. Bunun tedaviyle hiçbir ilgisi yoktu. Dawson sadece ölüme yaklaşmıyor, aynı zamanda bir an önce ölmeyi diliyormuş gibi görünüyordu. Duyguları hiç olmadığı kadar karmaşıktı. Öfke ve nefret duyduğu babası ona yardım ediyordu. Hem de kimsenin yapamadığı bir şekilde. Leone'un yanıt beklediğini gördüğünde hızlıca başını salladı. "Tamam, ne gerekiyorsa yapacağım," dedi. Dawson'ın... gerçek Dawson'ın bu işi sonuna kadar götürmek isteyeceğini biliyordu. Kalp mührüyle yaşamaktansa ölümün kıyısında dolaşmayı tercih ederdi. Sınırları sonuna kadar zorlardı.

"Güzel," dedi Leone.

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyordu?" dedi Dawson başını sertçe geri bırakarak. Ağzına akan kanlar sivrilmeye başlayan dişlerini korkunç gösteriyordu.

Ada, elini yüzüne uzatacakken Erin başını salladı. "Yapma. Kıpırdamadan dur yeter. Geri çekilmen gereken zamanı sana söyleyeceğim," deyip Ada'nın arkasından dolaşarak Dawson'ın başına geçti. Parmak uçlarını şakaklarında dolaştırırken Dawson bağırdı. Ada, olduğu yerde durmakta zorlanıyordu. Dawson'ı teselli edemiyor, ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemiyordu.

Leone, kavradığı bıçağı yavaşça döndürürken Erin'e baktı. Onay aldığında Leone, avcı bıçağıyla Dawson'ın kolunu kesti. Ada, onun hem bıçağına hem de giydiği kıyafetlere tiksinerek bakarken griye dönmüş önlüğe kanın sıçramasına şahit oldu.

Dawson, Ada'ya doğru hızla yükselirken neredeyse kelepçelenmiş kolunu yerinden çıkaracaktı. Ansızın hissettiği acı beklenmedik bir tepki vermesine sebep olmuştu. Ada, elini bastırarak

güçlü kalp atışlarına odaklanmaya çalıştı. Dawson'ın koyu sarıya dönen gözleri bir an olsun Ada'nın üzerinden ayrılmıyordu. Çektiği onca acının kaynağını görmezden gelemiyordu.

"Bu neden gerekliydi?" dedi Ada sessizce.

"Duygularını yönlendirmeye çalışıyorum," dedi Leone basit bir şeymiş gibi omuz silkerken. "Sadece kalbindeki baskıyı hissetmesi onu öldürür. Mantıklı ve fiziksel bir acıya da ihtiyacı var," deyip bıçağı döndürerek çıkardı.

"Hiç değilse gülümsememeye çalış."

"Her zaman için tek amacım bilimsel gelişmelerdir," dedi Leone önlüğünün cebinden çıkardığı havluyla bıçağını silerken. Ellerini masaya yaslayarak öne eğildi. Deponun loş ışıklandırması dışında Dawson'ın yattığı masanın tam üstünde güçlü bir lamba vardı. Bu yüzden Leone eğildiğinde Ada, onun yüzünü daha net gördü. "Öğrenilmiş korku diye bir şey duymuş muydun? Dawson bu acıyı tanıyor, depresif gelebilir ama bununla yakından alakalı. Öğrendiği ve birçok kişiye öğrettiği bir korku. Aynı yöntemi kullanarak kalp mührünün zorlamasının yarattığı baskıyı da ona tanıtacağız. Bilindik bir korkunun yardımıyla," derken Ada'nın gözlerine bakarak sivri uçlu demir bir çubuğu Dawson'ın tırnağıyla etinin arasına sapladı. Ada, kendini zorlayarak Leone'a odaklanmaya devam ediyordu. "Bu sayede kocan senin yanındayken kalp mührünün acısına aşina olacak, vücudu bunu benimseyecek ve en az düzeyde tepki verecek."

"Ama aslında kaybolmayacak, öyle mi?"

"Elbette amacımız tamamen yok olması ama ben bilim adamıyım, Ahar*, büyücü değil. Eğer başarabilirse kalp mührünü temelli kırmayı Erin üstelenecek. Fakat bunun için Dawson'ı bu mührün sonuçlarına karşı bağışık hale getirmeliyiz. Böylece Erin, Amona'nın büyüsüne üstünlük kurmayı başarabilir."

Leone, detaylı açıklamalarına devam ederken bir yandan da işini sürdürüyordu. Kasılmaları haricinde tepki vermeyen Dawson nefret ve öfke dolu gözlerini bir an olsun Ada'dan ayırmamıştı.

---

* *Osmanlıca.* Dışarıdan gelen, yabancı.

"Bekle," dedi Ada birden. En azından Dawson'ın bakışlarının karşılığını verebilirdi. Ada, onun ne kadar dayanılmaz bir acı çektiğini zihnine koyduğu duvarlarına rağmen hissediyordu. Leone'a dönerek elini uzattı. "Ben yaparım. Bana ver," dedi.

"Ada..." dedi Creon yanına gelerek. "Leone devam etsin. Bu konuda tecrübeli."

"Hem de nasıl," dedi Leone gururla başını sallarken.

"Bu yüzden yapmasını istemiyorum zaten. Çektirdiği acıdan zevk alıyor. Abartmadığından emin olamam." Ada'nın mide bulantısı kararlılığının altında ezildi. Dawson'ı kurtarmalıydı, Leone'un yeni kurbanına dönüşmesine müsaade edemezdi. "Ver şunu hadi. Sadece ne kadar gerekli olduğunu söyle yeter. Dawson'ı daha önce de doğradım."

Leone, gülerken bıçağı Ada'ya verdi. "Sandığımdan daha ilginç birisin," dedi.

"Evet, teşekkürler," dedi Ada umursamadan. Böyle bir şeyi Leone'dan duyunca kulağa hiç de hoş gelmiyordu. Dawson'a bakarak gülümsemeye çalıştı. "Sen yine bağlısın ve ben yine elimde bıçakla karşında dikiliyorum."

"Sadece her şeyin bir an önce bitmesini istiyorum," dedi Dawson zor anlaşılan boğuk bir sesle. Konuşurken dudaklarından süzülen kan yanağına doğru aktı. Ada, onu silmek istedi ama Erin'in talimatlarına uyacaktı. Dawson'ı geri getirmek için yapamayacağı ne vardı ki?

"Bitecek," dedi Ada ve gözleri birbirine kenetlenmişken Dawson'ın göğsüne kesik attı. Dawson, gözleri renk değiştirirken hırladı ama bu acı ona iyi gelmiş gibi nefesini bırakmıştı. Ada, başını kaldırarak Leone'a baktı. "Sahiden işe yarıyor," dedi inanamıyormuş gibi. Leone, haklı olduğunu bilmenin rahatlığıyla omuzlarını kaldırdı.

"Ona anılarınızdan bahset," dedi Erin, Dawson'ın şakaklarına masaj yaparmış gibi parmaklarını dolaştırırken. "Hatırlamasını sağla."

"Hayır, bunu yapma," dedi Dawson, Ada'ya bakarak. "Bu hepsinden daha kötü oluyor. Sakın..."

"Kanada'ya yeni döndüğünde küçük dairende geçirdiğimiz bize özel saatler harikaydı," dedi Ada, onu dinlemek yerine. "Duygularını hiçbir sınırlama olmaksızın hissediyordun. Belki doğru kelimeleri bulamıyordun fakat o kadar içten bakıyordun ki yaşadığım anların gerçekliğinden şüphe duyuyordum. Dağılacağımdan korkar gibi dokunuyordun," derken parmakları istemsizce kıvrılarak Dawson'ın göğsünü okşadı.

Dawson'ın burnundan ve ağzından daha fazla kan döküldüğünde Ada, geri çekilmemek için kendini tutmak zorunda kaldı. Dawson hırladı, bağırdı ve geceleri yatağında olanları titretecek kadar derin bir şekilde uludu. Feryadı sanki dudaklarından çıkmıyor gibiydi. Tüm sesler ve hareketler birbirine karışmıştı.

"Özür dilerim," dedi Ada, gözlerine dolan yaşları akıtmamak için çabalarken. "Çok özür dilerim. Bu yaptığım tamamen bencillik."

"Devam et, kırılma noktasında," dedi Erin.

"Dinlenmeye ihtiyacı var." Bu itiraz beklenmedik bir şekilde Leone'dan gelmişti. Ada'ya geri çekilmesini işaret etti. "Zihni daha fazlasına katlanamayacak. Yeni sınıra alışana kadar ona biraz zaman verelim. Sonra bir basamak daha çıkarız."

Erin, uyum sağlayarak geri çekilirken Ada, öylece durmaya devam ediyordu. Kalbinden birkaç santim uzaklıktaki bıçağa baktı. Dawson biraz daha kendine geldiğinde zorlanarak yan döndü. Kelepçeli olduğunu unutmamasına rağmen Ada'ya saldırmaya kalkışmıştı. Yaptığı ani hareket yüzünden bıçak göğsüne saplandı.

"Geri çekilmek için neyi bekliyorsun?" dedi Creon, kolunu tutarak.

"Bıçağın bir kısmı kemiğe geçti." Ada, Dawson'ın omzunu tutarak uzanmasını sağlamaya çalışıyordu. Yaralanmasını önlemek için Creon da ona yardım etti. Dawson yüzüne yediği iki yumruk sonrasında hiçbir şeyi yaralayamayacak kadar baygın haldeydi. Ada, zorlanarak bıçağı çektikten sonra Creon'a döndü. "Artık senden asla hoşlanmayacak."

"Neden benden hoşlanması gereksin ki?" dedi Creon, elini ovuştururken. Yumruk atmayı hiç sevmezdi. Asla yeteri kadar etkili olmazdı. Üstelik kendi canı da acıyordu.

"Biliyor musun, Vedeler gibi göründüğün için bazen aslında Azü olduğunu unutuyorum." Ada, Leone'un uzattığı bezi alarak bıçağı temizlemeye başladı. Bir büyücü tarafından ailesi lanetlenen Creon'un sadece gözleri etkilenmemişti. Gökyüzünden daha parlak olan mavi gözleri haricinde Creon, gece kadar koyu saçlara, bronz bir tene sahipti.

"Uyandıktan sonra devam edelim," dedi Leone, deponun köşesine doğru çekilirken.

Ada, duvar kenarındaki masalardan birinin üstüne oturup arkaya yaslanacak kadar geri gitti. Dalgın bir şekilde bıçağı temizlemeye devam ederken gözleri bambaşka şeyler görüyordu. Creon, bir planla karşısına çıktığında hiç değilse biraz umutlanmıştı. Ama Dawson'a yaşattıkları şeyin umut ya da kurtuluşla bir ilgisi yoktu. Tanımadığı ve güvenmediği insanlarla birlikte kocasını geri getirmeye çalışıyordu. Hiçbir arkadaşı burada değildi. Ne yaptığını bile bilmiyorlardı. Onlara ihtiyacı vardı fakat yine de gelmelerini istemeyecekti. Birçok açıdan bu en iyisiydi.

"Neden böyle göründüğünü bana açıklayacak mısın?"

Creon'un yanına oturuşunu seyreden Ada, bıçağı ve bez parçasını bir kenara bıraktı. "Nereden başlasam ki?" dedi.

"Bir kurdu yıpratan çok fazla şey olabilir ve problemler fiziksel etkiler yaratabilir ama bunun dışında bir şey var. Vücudun yeni dönüşmüş bir kurt için bile fazla hassas. Böyle kırılgan olmaya devam edersen uzun süre yaşayamazsın." Ada, gözlerini kıstığında Creon, elini göğsüne doğru götürdü. "Tamamen iyi niyetimle konuşuyorum. Etrafımızda kaç tane fiziksel olarak yetersiz kurt gördün? Yediğimiz her yemek, soluduğumuz her hava, uyuduğumuz yatak için savaşıyor ve bunu günün her dakikasında yapıyoruz."

"Kendimi bırakmak istememiştim," dedi Ada, başını Dawson'a doğru çevirirken. Creon'a bahsetse hak vereceğini biliyordu ama henüz konuşmaya hazır değildi. Diğer yandan haklıydı da, öyle ya da böyle kendini korumak zorundaydı. Bunun için kimseye güvenemez ya da işini şansa bırakamazdı.

"Gözlerini kapat. Bana kalırsa bir süre daha buralarda olacağız."

Ada, tavsiyesine uyarak başını arkaya yasladı. Kan ve küf kokulu bir depoda, kocası yaralı bir halde masaya bağlanmışken uykuya daldı. Ona yardım etmedi, kurtulması için kelepçelerini çözmedi. Sadece sıradaki işkencesinin ne zaman başlayacağını düşündü. Yanında duran bıçağını temizlemişti. Kullanılmaya hazırdı.

Öksürük sesleriyle gözlerini araladığında neredeyse masadan düşecekti. Uykuya dalmak üzereyken deponun ne kadar sessizleştiğinin farkına varmamıştı. Aşağıya atladığında botları gürültüyle yere bastı. Dawson'ın yanına gidip öksürükleri geçene kadar bekledi. Şaşkın bir halde etrafına bakınan Dawson, Ada'yı gördüğünde sakinleşerek kendini bıraktı. Ellerini kaldırmaya çalıştığında kelepçeli olduklarını gördü.

"Su getirmemi ister misin?" dedi Ada. Hissettiği panikle kavramış olduğu bıçağı kemerinin arka kısmına yerleştirdi.

"Neden buradayız? Ben..." deyip bir kez daha ellerini çekiştirdi. Yüz hatları ifadesizleşirken Ada, onun gerçekliği kavramasını acı bir şekilde izledi. "Su iyi olur," dedi sessizce.

Ada, depoda sadece ikisinin olduğunu o zaman fark etmişti. Leone'un işkence aletleri arasından bir şişe su bulup yanına geri döndü. İçmesi için yavaşça dudaklarına götürdü. "Erin çok az yolumuzun kaldığını söylüyor."

"Onaramayacağım hasarlar almama mı? Ne için uğraşıyorsun, Ada? Eğer sınırı geçersek kalbimi geri kazansan bile aklım buralarda olmayacak gibi," dedi bitkin bir halde gülerek.

"Zihnin vücudundan daha güçlü, Dawson. Öyle olduğunu biliyorum. Bu kadar ileri gitmemin tek sebebi bu."

"İleri gidiyorsun çünkü yalnız kalmaktan deli gibi korkuyorsun. İkinci kez sevdiğin adamı kaybetmek... Senin sınırın bu."

Deponun demir kapıları gıcırtıyla açılırken Ada, bir türlü Dawson'ın söylediklerini inkâr edemiyordu. Doğruluğunda bir sakınca yoktu, yine de Dawson'dan bunları duymak istemezdi. Biraz önce yerine koyduğu bıçağı titreyen elleriyle kavrayıp yavaşça çekti. "Devam edelim mi, İhtiyar?" dedi parmaklarını tutarak.

"Hayır demem bir şeyi değiştirecekmiş gibi..."

Ada, ne olursa olsun bu anları unutamayacaktı. Kaç asır geçerse geçsin... Dawson'a kızgın kalmayacaktı, değildi de zaten ama tamamen üstesinden gelemeyecekti. Acı çektiği için, belki de gereksiz yere onu kestiği için, her yere saçılan kanları için.

"Durun," dedi Erin ve Ada memnuniyetle itaat etti. Erin, ellerini Dawson'ın boynuna doğru kaydırdı. Dawson, sık nefesler alırken kanlar içindeki göğsü inip kalkıyordu. Ada bir adım geri çekildi ve eli gibi kanlı bıçak gürültüyle yere düştü. Daha fazla devam edemeyecekti. Bu kadarını yaptığına bile inanamıyordu. Eğer hiçbiri işe yaramazsa... Ada, bir an çığlık atmak istedi. İçinde gök gürültüsü gibi biriken ve onu boğan çığlığı atarsa rahatlayacaktı ama yapamadı.

Erin, ellerini Dawson'ın boynundan göğsüne doğru götürdü. Avuçlarının içine toplanmaya başlayan ışık kıpırdanıyor parmaklarının üzerinde yılan gibi kıvrılıyordu. Işıktan kesif bir duman Dawson'ın göğsüne yayıldı. Işık, siyah zannedilebilecek kadar koyu bir kırmızıydı.

Erin, ellerini yavaşça yukarı kaydırmaya başladığında Dawson, yine kollarını refleksle çekiştirmeye başladı. Göğsü havaya kalktı ve Erin'e durması için uyarı vermek ister gibi yüzüne hırladı. Erin, bilinçli olarak onu görmezden gelerek yutkundu ve işine devam etti. Ada, kadının zorlandığını görebiliyordu. Yüzü solmuş, elleri çok hafifçe titremeye başlamıştı.

Dudaklarının arasından duyulamayacak kadar düşük sesle mırıldanan Erin, ellerini yeniden Dawson'ın şakaklarına götürdü. Ellerini takip eden ışık ve duman, Dawson'ın canının acımasına neden oluyordu. Erin, ellerini üzerinden çekerken önce ışık sonra da duman, Dawson'ın vücuduna hapsolarak gözden kayboldu.

Dawson hareketsizleşirken Ada, nefes almaya korkuyordu. "Bana bunun normal olduğunu söyle," dedi.

"Neye göre?" dedi Erin, gerileyerek bir sandalyeye otururken. Ada, Dawson'a yaklaştığında Erin, hemen başını salladı. "Yapma. Bırak kendine gelsin."

Dawson'ın uyanmasını beklerlerken Ada, ileri geri yürüyordu. Bu sırada unuttuğu şeyi hatırlayarak Hilary'ye her şey yolunda

mesajı attı ve her şeyin sahiden yolunda olmasını diledi. Eğer bu yöntem bir işe yaramazsa alternatif yollar aramaya başlamak zorundaydı. Elini kotuna defalarca silerken bunu düşünüp durdu.

Çok fazla beklemeleri gerekmemişti. Dawson, bir anda kendine geldi ve daha ne olduğunu bile anlamadan dönüşüm geçirerek kelepçelerden kurtuldu. Yaptığı ilk şey Ada'nın üzerine sıçramak olmuştu. Ada, sırtı yerle buluşurken acıyla gözlerini kapadı. Bugün sahiden geriye dönüş zamanıydı. Dawson kaynaklı olarak sırtının morarması hiç de yabancı değildi.

Dawson, Ada'ya hırladı. Pek de dostça değildi. Bu yüzden Ada, hareket etmeden öylece bekledi. Dawson'ın sadece sağ ön ayağı Ada'nın sol omzunda duruyordu. Tehlikeli bir şekilde kalbine yakındı ve bu bir kurdu zapt edip kontrol altına alma yöntemiydi. Dawson, Ada'yı avlıyordu.

"Dawson," dedi Ada en uysal ve yumuşak sesiyle.

Diğerlerinin yavaşça yaklaşmakta olduğunu görünce gözlerini üzerindeki kurdun parlak gözlerinden ayırmadan başını iki yana salladı. "Ben hallederim. Geri çekilin." Eğer Dawson, baskı altında olduğunu hissederse daha fazla öfkelenirdi ve şu durumda Ada bunu *hiç* istemiyordu. "Beni hissediyor musun? Kurdun beni tanıyor," dedi Ada yavaşça. Dawson, başını ona doğru eğdi fakat yanlış bir şey yapıyormuş gibi durmak zorunda kaldı. "Devam et. Kokla," dedi Ada onu cesaretlendirerek. Dawson biraz daha eğildi. Burnunu Ada'nın boynunda dolaştırırken hırladı. Ada hâlâ onun hangi Dawson olduğunu bilmiyordu ama kurduyla anlaşabildiğini biliyordu. Onunla iletişime geçebiliyordu. "Gördün mü? Ben seninim," dedi Ada.

Dawson'ın ne düşündüğünü bile bilmeyen Ada, bu durum karşısında onun şaşırdığını hissedebiliyordu. Birden alarma geçerek pençeleri dışarı çıktı ve Ada'nın üzerinden geçerken pençesiyle omzunu koltuk altına kadar yardı. Ada, içindeki adrenalinle acıyı hissetmeden hızlıca doğruldu. "Dur!" diye bağırdı arkasından ama Dawson çoktan gitmişti.

"Kahretsin. Bu iyi olmadı," dedi Creon, Ada'nın yanına gelerek. "Onu geri getirmeliyiz."

"Omzundan bahsediyorum, Ada," dedi Creon, kanamayı durdurmak için ellerini omzuna bastırmaya çalışırken. Ada, omzuna bakmayı reddederek Erin'e döndü. "Dawson'ı buraya çağır. Yapabileceğini biliyorum." Erin, bir an bekledikten sonra bitkin bir halde gözlerini kapadı.

Müdahaleye gerek kalmadan Dawson geri dönmüştü. Her şeye rağmen hâlâ diğerlerinin yanında dönüşüm geçirerek pelerinini gözler önüne sermemesi gerektiğinin farkındaydı. Belki de en çok bunun farkındaydı. Ve geri dönmüştü çünkü bağlanarak işkence görmüştü. Yani... tehdit etmesi gerekiyordu.

Dawson, yedek kıyafetleri alıp giyerken tehlikeli derecede sessizdi. Ada bile ona yaklaşmaya çalışmadı. Dawson, pantolonunun ardından tişörtü üzerine geçirdi. Leone'a, sonra da Erin'e baktı. "Gerçekten çok cesursunuz," dedikten sonra Ada'ya döndü. Ada -her şey ve her ihtimal için- o kadar korku doluydu ki Dawson'ın düşüncelerini duyamadı bile. Sonrasındaysa buna gerek kalmadı. "Kalp mührü kalktı. Görüldüğü gibi," dedi elini kanlardan dolayı yüzeyi bile görünmeyen masaya doğru sallayarak. Dawson'ın kesikleri dönüşümünün de yardımıyla hızla kapanmıştı. "Peratha'yla konuşup yeni bir yasa talep edeceğim. Sonsuz hayatı olan bir ırk için boşanmama seçeneği çok anlamsız," deyip arkasını döndü.

Ada'nın gözleri titreyerek kapandı ama hemen sonra koşarak Dawson'ın peşinden gitti. Önüne geçerek gözlerini ona dikti. "Kalp mührün kalktı mı? Kesin olarak?"

Dawson, ona doğru yaklaştı ve Ada'nın elini hiçbir şey hissetmeden tuttu. Ne burnundan kan geldi, ne de ağzından. Rengi solmamış, zorlanmamıştı. "Sana dokununca bir şey olmuyor, gördün mü? Mühür kalktı. Üzerime düşen görevleri yerine getireceğim," derken kısa bir süre için Ada'nın karnına doğru baktı. "Ama benden daha fazlasını bekleme."

Dawson öylece giderken Ada, aynı anda her şeyi yapmak istiyordu. Koşmak, durmak. Bağırmak, susmak. Üzülmek, öfkelenmek. Etrafındakiler bir bir anlamını yitirmeye başladı. Sanki derin bir çukur açılmıştı ve her şey içine yuvarlanıyordu.

"Ada," dedi Creon, karşısına geçerek koluna dokunurken. "Hadi seni evine götüreyim." Ada ne kabul ettiğini belirtti ne de itiraz etti. Creon, kolunu ona sarıp onu dışarı çıkarırken tek yaptığı adım atmaktı.

Aleut'un sınırına kadar gittiklerinde Creon, Ada'nın bir kayanın üstüne oturmasını sağladı. Telefonunu ondan alıp en son konuştuğu olduğu için Hilary'ye haber vermeyi uygun buldu. Açıklama yapmadan sadece bulundukları yeri söyledi.

Hilary ve Gavin, ortaya çıktığında Ada'nın gözleri tam karşısına bomboş bakıyordu. Öfkeli, hüzünlü ya da acı dolu değildi. İki eli de kucağında duruyordu ve yanıltıcı bir şekilde ağırbaşlı biri gibi görünüyordu. Uysal. Tam karşısında dizlerinin üzerine çökmüş olan Creon, tek eliyle Ada'nın iki elini birden kavramıştı. Yüzüne düşen saçları gözlerinin önünden çekerken onunla konuşmaya çalışıyor ama Ada tepki vermiyordu.

Gavin, kan kokusu aldığında şaşkınlığından kurtuldu. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Creon.

"Öyle mi?" dedi Gavin, açıkça inanmadığını belli ederken. Ada'nın diğer tarafında durup pençelenmiş omzuna baktı. "Neden kanıyor o zaman? Ve neden... böyle?" dedi Ada'nın bomboş halini açıklamak için bir şey bulamayınca.

"Bunu ona Dawson yaptı. Ben değil."

"Hadi oradan. Nasıl..." Ada, Gavin'in bileğini tutarak gözlerini ona çevirdi. Konuşmaya hali yoktu. Bu yüzden sadece başını iki yana salladı. "Doğruyu mu söylüyor?" dedi Gavin yüzüne doğru eğilerek. Ada, onu onayladı ve yeniden önüne döndü. Gavin, yine de hırıltısını bastıramadan Creon'a gitmesini işaret etti.

Creon, bir şey söylemeden ortadan kaybolurken Gavin, en iyisinin Aleut'a dönmek olduğuna karar vermişti. Belki ki Dawson her zamankinden daha kötü bir yerdeydi. Durum böyleyken Ada'yı eve yollayamazdı. Ada'ya baktığında toparlanmasının her zamankinden daha uzun süreceğini düşündü. "Fiziksel hasarın çok yok. Omzun kötü ama... bu halde olmanın nedeni yaralar olamaz?"

"Evet," dedi Ada sessizce. "Canımı acıtan onlar değil zaten."

Gavin, iç geçirerek karşısına baktı ve daha hızlı yürümeye başladı. "Yıllar oldu, Mahfer. Hâlâ şoka girdiğinde İngilizce konuşmayı unutuyorsun," dedi ama Ada, onu duymuyor gibiydi.

Aleut'taki yatağına uzanırken Ada, tuhaf bir şekilde hiçbir şey düşünmüyordu. Sağına doğru yatmış, parmak uçlarını karnında dolaştırırken öylece karşısındaki duvara bakıyordu. Sadece gözlerini kapayıp açıyor, yorgunluğun onu ele geçirerek bilinçsizleştirmesini bekliyordu.

"Yara dikmeyi öğrettiğin için şanslısın. Önce üzerindekilerden kurtulalım." Hilary'nin taşıyıp durduğu malzemelerden makası alıp Ada'nın kazağını kesti. "Bunu Dawson mı yaptı?" dedi Gavin yaraya bakarken. Omzundan koltuk altına doğru uzanan dört derin kesiğin kanaması durmuştu fakat kapanmıyordu. Gavin, Ada'yı sırtüstü yatırdı ve önce omzundaki kanları temizledi. Ardından yaraları dikmeye başladı. "Bir şeyler olacağını biliyordun ve kimseye haber vermedin mi? Seni daha fazla sorumluluk sahibi sanıyordum, Hilary."

"Bizi korumaya çalışıyordu. Söz verdirdi. Böyle olacağını bilemezdim ki," dedi Hilary, başparmağının tırnağını ısırırken.

"Ne oluyor?" dedi Murat yanlarına geldiğinde. Aleut'a geldikleri gibi Hilary, ona da haber vermişti. Neden daha önce söylemediğine dair yeni laflar dinleyeceğini şimdiden biliyordu.

"Creon'un, kalp mührünü nasıl kaldıracağıyla ilgili bir fikri vardı. Ada da bunu kabul etti. Leone'un uygulayabileceği yöntemden bahsetmişti. Onu denediler," derken mümkün olduğunca duvara yapışmıştı. Eğer yapabilselerdi Gavin ve Murat, bakışlarıyla Hilary'yi duvarın diğer tarafına yollayabilirdi. "Tamam, kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum ama başka çareleri var mıydı ki? Dawson eski halinden bile daha kötüydü."

"Ada'yı yaralamasına sebep olacak kadar ileri gitmişler. Kim bilir Leone, sınırlarını nasıl zorlamıştır," dedi Murat. "Ada düzgün karar veremeyecek durumda, Hilary ama sen daha mantıklı düşünmeliydin. Bizden biri yanında olmalıydı."

"Yaraları için bir süre dinlenmesi yeterli olacak," dedi Gavin, pek de düzgün olmayan dikişlerin üstünü sararken. İz kalmaması

yararlarınaydı yoksa Gavin, asla birini dikmeye kalkışmazdı. Ada'nın boynunu ve yüzünün bir kısmını silip havluyu masanın üstüne attı. Elini yatağa bastırarak Hilary'ye döndü. "Başka harika planınız var mı?"

"Bizim en azından bir planımız var. Beklemeyi içermeyen şeyler," dedi Hilary kollarını bağlayarak.

"Kurtlar büyüden bir bok anlamaz, Hilary! Karmaşık, hile dolu ve alt anlamlar içeren şeylerden ibaret. Nasıl olur da ufak bir müdahaleyle bunu çözebileceğinizi düşünürsünüz?"

"Bu sana ufak mı geliyor?" dedi Hilary, Ada'yı göstererek.

"Daha fazla cevap verme. Yaşın üç basamaklı sayılara ulaşana kadar cezalı kalacaksın."

Hilary'nin gözleri ardına kadar açılırken yardım etmesi için Murat'a baktı. Kuzeni, dahası eğitmeniyle arasına girmemesi gerektiğini bilen Murat, sadece omuz silkti. Gavin'in cezalarını bazen aşırı bulabilirdi fakat asla gereksiz olmazdı.

"Eğer işe yarasaydı böyle düşünmezdiniz ama."

"Sanırım savunmanın içinde neden cezalandırıldığının sebebi de yatıyor. İşe yaramamış, değil mi?" Gavin, bağırmamak için kendini tutarken başıyla kapıyı gösterdi.

Başka bir şey söylemeyen Hilary, dışarı çıkarken Murat'ı kenara itmişti. Hilary'nin kapıyı çarpmasıyla boğazını temizleyen Murat, dudaklarını aralamıştı ki Gavin, elini havaya kaldırdı. "Sevgilinin risk değerlendirmesini sadece sınavlarda değil, yaşamın her alanında uygulayabilen biri olmasını istiyorsan sakın bana onu gereksiz yere savunma."

Murat, başının arkasını kaşırken tavsiyesine uymaya karar verdi. Herkes yaptığı şeyde iyiydi ve Gavin'in uzun yıllardır buna devam etmesinin bir sebebi vardı.

Şu anda ilgilenmeleri gereken öncelikli konuya odaklanmayı seçerek yatağa yaklaştı. Gavin'in, üzerine örttüğü battaniyeye sarılmış olan Ada'nın bomboş bakan gözleri Murat'ı ürpertti. "Uyuması için ona ilaç getireceğim." Revirleri gelişmiş bir yer değildi fakat ani saldırılarda, henüz kurdunu bulamamış gençlerde ve hamilelerde işlerine yarıyordu.

"Bebeklere zarar vermez mi?" dedi Gavin ellerini silerken.

"Aldığı onca darbe, beslenme eksikliği ve bir de böyle bir travmanın üzerine bebeklerin hâlâ hayatta olduklarını sanmıyorum."

"Hissedilmemesini sağlıyor olabilir. Ayrıca ne olursa olsun onlar Dawson ve Ada'nın bebekleri. Kolayca öleceklerini sanmıyorum. İkisi de tüm kurtları çıldırtacak kadar inatçı," deyip yataktan kalktı. "İlaçları ben bulurum. Hamileler için özel ürettikleri bir şeyler olmalı."

Ada'nın verdiği ilk tepki, Gavin'in bileğini tutmak olmuştu. Parmakları ve kol kasları güçsüz olmasına rağmen tırnaklarını etine batırdı. "İlaç istemiyorum," dedi.

Gavin, Murat'a baktığında Murat, Ada'nın söylediğini tercüme etti. "Bebeklere zarar gelmeyecek. Sadece uyumanı sağlayacak," dedi Gavin, ona doğru eğilerek.

"Uyumak da istemiyorum," dedi Ada, bu sefer İngilizce. Gavin, onun kendine gelmeye başladığını gördüğüne sevinmişti. Kalıcı bir şeyler elbette olacaktı ama şimdilik kendini toparlıyordu. "Çalışmam gerek. Ayrıca Felicia'yla konuşmalıyım. Eminim onun iyi bir fikri vardır."

Ada örtüyü üzerinden atacakken Gavin, onu tutup zorla geri yatırdı. "Burada kimse senin kötülüğünü istemiyor. Hamile gibi davranmaya başlasan iyi olur yoksa elinde kalanları da kaybedeceksin."

Ada, kendini bırakarak başını yastığa koydu. "İlaç istemiyorum," dedi yeniden ve sağlam omzuna doğru kıvrılarak gözlerini kapadı.

Akşama doğru Ada, sıçrayarak uyandı. Ona bağıran sesi duyunca bir kez daha irkildi. İçinde büyüyen korkuyla doğrulmaya çalıştı. Dawson, ona seslenmeye devam ediyordu. Defalarca ismini söylüyor, karşısına çıkması için bağırıyordu. Yataktan kalkarken battaniye bacaklarına dolandı. Ada, küfrederek battaniyeden kurtuldu ve yatak odasının girişinde durdu. Eli kapıda bekledi. Dawson'la arasında bir kapı vardı sadece ama korkuyordu. Hem de nasıl. Onu yeniden görmeyi istiyordu fakat nasıl olacaktı?

"Sakin ol!" Bu Gavin'in sesiydi. Dawson'ın hâlâ yatak odasına girmemiş olmasının sebebi. "Onu ne hale getirdiğini gördüm. Yarım bıraktığını tamamlamaya mı geldin?"

"Elbette bana kızgın," dedi Ada kendi kendine. Ayrılmışlardı. En azından Dawson böyle söylemişti ve eski hayatı için geri döndüğünde Ada'yı tam olarak içinde buluyordu. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Ada hâlâ buradaydı. Dawson'ın olmasını istediği şeylerin tam tersi. Başı dönerken alnını kapıya yaslayarak bekledi. Peratha, sahiden ruhsal olarak yapılan bu evliliğin boşanmasını sağlayabilir miydi? Hem böyle bir şey mümkün müydü?

Yutkunarak dudaklarını aralayan Ada, dilini kupkuru dudaklarında dolaştırdı ve sahip olduğu son cesaretle kapıyı açarak yatak odasından çıktı. Dawson, bir anda durduğunda Gavin, şaşırarak omzundan arkaya doğru baktı. "İçeri gir. Ne yapıyorsun?" dedi Ada'ya.

"Önemli değil. Ertelemenin anlamı yok," dedi Ada, gözlerini Dawson'a çevirmeye korkarak.

6

Acı ve gücün iç içe geçmesinin tek sebebi,
ikisinin de aynı yerden gelmesidir.

Gavin'in ani boşluğundan yararlanan Dawson, onu iterek Ada'ya koşar adım yaklaştı. Ada, gözlerini sımsıkı kapattığında kendini neye hazırladığını bilmiyordu. Başka bir darbeye mi? Yoksa daha kötüsü ruhsuz bakışlar ve acımasız sözlere mi? Bunun yerine kendini Dawson'ın kollarında buldu. Dudaklarından dökülen şaşkın iniltiler haricinde tepki verememişti. Dawson, titreyen elleriyle Ada'nın saçlarını okşuyor, sürekli ve hızlı hızlı konuşuyordu. Ada, onun söylediği hiçbir şeyi yakalayamadı.

Birden geri çekilerek Dawson'ı itti. Başını eğip ellerine baktı ve parmaklarını saymaya çalıştı. Yeniden rüya görüyorsa bir daha uyumayacak ya da bunu kalıcı yapmanın bir yolunu bulacaktı.

"Tüysüz," dedi Dawson. Ne yapacağını bilemeden Gavin'e baktı fakat onun da kafası karışmış görünüyordu. Sadece omuz silkmekle yetindi.

"Yaklaşma!" diye bağırdı Ada sesi titrerken.

"Sanırım bunu hak ettim." Dawson, boğazını temizleyerek Gavin'e çıkmasını işaret etti. Kısmen de olsa bir şeylerin düzeldiğini gören Gavin, ikisini yalnız bırakmanın daha iyi olacağını düşünerek dışarı çıktı. "Ada, ben..." Söyleyecekleri kaybolup giderken

elini yanındaki masaya yasladı. "Ağlama. Lütfen. Bunun olmasından nefret ediyorum. Kendimden nefret ediyorum."

"Rüya," dedi Ada hıçkırarak.

"Ne?"

"Rüya görmüyorum."

"Beni dinle," dedi Dawson, onun yüzünü tutarak başını kaldırırken. Dokunuşları hassas ve tereddütlüydü. Ada'nın kaçıp gitmesinden korkuyordu. Bencil olmayan bir parçası ise tam olarak bunu yapması gerektiğini söylüyordu. Ada, buradan uzakta çok daha güvenli ve huzur dolu bir hayat geçirebilirdi. Dawson içinse başka bir türlü yaşamın anlamı yoktu. Üç sene öncesine kadar, Ada henüz hayatına girmemişken yaptığı tek şey varlığını sürdürmekti. "Hiç bu kadar berbat bir tutsaklık yaşamamıştım. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum bile. Beni affet demek çok basit ama beni affet."

Ada, gözlerini kaçırmaktan vazgeçip ona baktığında Dawson yüzüne dokunuyordu. "Sen misin? Nasıl?" dedi zorlukla konuşarak. O kadar çabaladıktan sonra umutlarını kaybetmişken birden karşısına dikilmesine anlam veremiyordu.

"Benim," dedi Dawson ve bunu kanıtlamak istercesine işaret parmağını burun çizgisinde kaydırdı. Ada, nefesini içine çekerken ürperdi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sanki biri uyanmam için beni uçurumdan fırlatmış gibi hissediyorum. Ada..."

Ada'nın başka bir şey duymasına gerek yoktu. Kollarını beline dolayıp içinde beslendiğine bile inanmadığı bir güçle Dawson'ı kavradı. Yüzünü göğsüne bastırarak ağlamaya başladı. Onu hissetmek için parmaklarını tenine geçirirken boğuk seslerle hıçkırarak ağlıyordu. Buna rağmen elleri gibi tüm vücudu titreyen Dawson'ı da hissedebiliyordu.

Dawson, gözlerini kapayarak dudaklarını Ada'nın başına bastırırken kendine rahatlama izni vermiyor, sadece korkuyordu. Ada'yı kaybetmekten, onu çoktan kaybetmiş olmaktan... Konuşmak, her şeyi söylemek istiyordu. Sadece nereden ve nasıl başlaması gerektiğini bilmiyordu. Yapabildiği tek şey ayakta durmak ve ona sarılmaktı.

"Bir şey söyle. Hadi," dedi Dawson, geri çekilerek Ada'ya bakarken.

Ada, ellerini Dawson'ın yüzünde ve boynunda dolaştırırken konuşmak için sakinleşmeye çalıştı. "İşe yaradı mı yani?" diye sorabildi.

"Evet." Ada, omzunu yaran pençe darbesinin acısını hâlâ hissettiğinden Dawson'ın söylediklerini anlayamıyordu. Dawson, bir elini Ada'nın kalbinin üstüne koydu. "Sonradan. Hemen değil. Anlatacağım ama önce bilmem gerekiyor..." deyip istemsizce başını çevirdi. Ada, Dawson'ı hiç bu kadar endişeli görmemişti. Konuşması için beklerken ona dokunmaya devam etti. Dokunabiliyordu ve Dawson kaçmıyordu. "Her şey yolunda mı?" dedi Dawson en sonunda ona bakarak.

"Seni hâlâ sevip sevmediğimi mi soruyorsun?"

Dawson, cevabı duymaktan korkarak başını salladı. "Aşkta inatçı olduğunu biliyorum ama eğer beni suçlarsan ya da bir süre etrafta olmamı istemezsen anlarım. Tabii sadece bir süre ve dolunaylar hariç. Yüzümü görmeye katlanamazsan..."

"Günlerdir yalnızım ben. Burada aynı zamanda uzaktaydın. Şimdi yine gitmekten mi bahsediyorsun?"

Doğduğundan beri hiçbir şeyi öylesine hak etmeyen Dawson için buna şaşırmamak mümkün değildi. Ada'nın sevgisini kazanmak için uğraşamadığı, savaş veremediği zamanlarda bile elinde tuttuğu bir kalp vardı. Hayatı boyunca başına gelen tüm kötülükleri telafi etmek adına bahşedilmiş bir hediye gibi.

"Beni öylece affedecek misin? Sana yaptıklarım, söylediklerim, verdiğim onca zarardan sonra nasıl unutabilirsin?"

"Unutmuyorum. Unutabileceğimi de sanmıyorum. Sadece seni suçlamıyorum o kadar," deyip Dawson'ın yüzündeki gerginlik çizgilerine dokundu. Birbirlerine baktığında gözlerinde oluşan ışıltıyı ve o anı mükemmel kılan gülüşünü görmek istiyordu. "Kalbimin kırılmadığını söylemeyeceğim ama bunun için seni terk edemem, değil mi?"

Terk etmekten bahsettiğinde ellerinin altında kasılan vücudu hissettiğinde suçlu bir tatmin duygusu yaşadı. Dawson, kırık bir

şekilde ona dönmüştü ve birlikte tamir olacaklardı. Eskiden olduğu gibi. Ama bu sefer Ada'nın itirazı yoktu. Birlikte oldukları sürece toparlanacaklarını biliyordu.

"O zaman benden ayrılmayacaksın."

Ada, Dawson'ın akmayan gözyaşları yüzünden kızaran gözlerine bakarken gülümsedi. Gerçekten gülümsedi. Biraz buruktu ama gerçekti. "Asla. Yaptığımız anlaşma da sahteydi. Kan yemini etmiş olsam bile," dedi hâlâ yara izini taşıdığı elini kaldırarak. "Seni bırakamam, Dawson. Bunun için yeterince güçlü değilim ve böyle olmaktan memnunum."

Dawson hâlâ inanamadan kararsızca gülümsedi. Koltuğa otururak Ada'yı yanına çekti. Ellerini bir saniyeliğine bile ondan ayıramıyor, gözlerine bakmadan duramıyordu. "Sana kötü davrandım. Üstelik bu benim suçumdu." Yaşadıkları onca şeyden sonra Dawson'ın bunu sır olarak saklaması gerekiyordu fakat artık öğrenmişti. Ada, onu elinde olmayan şeylerden dolayı suçlamayabilirdi. Az sonra duyacakları içinse ne tepki vereceği belirsizdi. Yine de Dawson, aralarında tam bir birleşme istiyordu. Sahte bariyerler ve koruyucular değil.

"Hayır, Amona..."

"Amona, kalp mührünü ortaya çıkardı, evet. Sana yaklaşıp konuşmaya çalıştığım her seferinde önümde engeller vardı. Yıkamadığım şeylerdi. Sana yaklaşmanın, hâlâ orada olduğumu söylemenin tek yolu kötü davranmaktı. Ağzımdan çıkan o berbat laflar kalp mührünün nefretini besliyordu. Böylece biraz olsun yanında durabiliyordum. Benden vazgeçmemen için ilginç bir yol seçtiğimi kabul ediyorum. O notu yazdıktan sonra yarım gün boyunca kendime gelemedim."

"Hangi not?" dedi Ada ve daha Dawson bir şey söylemeden anlamıştı. "Ah, bu not," dedi ve dalgınlıkla cebine atmış olduğu küçük kâğıt parçasını çıkardı. Üzerinde *ben buradayım* yazan kâğıda bakarak başını salladı. "Senin yazdığını anlamadım bile. Bana iki kere not bıraktın ve ikisinde de sen olduğunu fark edemedim."

"Thomas gibi göründüğüm zamanları hatırlamak istemiyorum, Tüysüz. Aslına bakarsan geçirdiğimiz şu son günlerin hiçbirini

hatırlamak istemiyorum." Derin bir nefes alarak başını yana yatırdı ve Ada'nın şakaklarında dolaşan parmaklarını izledi. "Ama hatırlamak zorundayım. Yoksa yeterince iyi bir ceza veremem." Sadece bunu söyleyişi bile Ada'nın irkilmesine neden oldu. Üstelik Amona ya da Akira'dan nefret etmesine rağmen. "Neden beslenmiyorsun? Çok zayıfsın ve sen..."

"Kötü görünüyorum."

"Kötü değil, güçten düşmüş. Bir kurdun tedbiri elden bırakmak gibi lüksleri olmamalı." Üzerinden yıllar geçmiş olabilirdi ama Dawson, onun hâlâ eğitmeniydi. Bu yüzden Ada dinlerken Dawson konuşmaya devam etti. "Seni ve çocuklarımızı hayatım pahasına koruyacağımı biliyorsun ama sen bir kurtsun. Buna göre davranmak zorundasın."

"Haklısın. Özür dilerim," dedi Ada ama o anda Dawson'ı daha çok düşünüyordu. "Canın çok acıdı mı?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım her seferinde olduğu kadar değil."

"Seni kestim."

Dawson, elinde olmadan güldü. Sürekli bu döngüye takılmak zorundalar mıydı sahiden? "Evet, eğlenceliydi. Bunu alışkanlık haline getirme, olur mu?"

"Eğlenceli değildi. Berbattı. Ellerimde senin kanın vardı. Bağırıyordun, acı çekiyordun ve buna ben sebep oldum."

"Yaptıklarımın yanında o acı hiçbir şeydi," dedi Dawson sinirlenerek. Kendi zihninin içinde çaresiz bir şekilde hapsolmuştu. Her şeyi izliyor, en kötü tarafı ise elinden hiçbir şey gelmiyordu. Zaman içinde Ada'nın nasıl inkâra sığındığına, çabaladığına ve çöktüğüne şahit olmuştu.

"Sen hiçbir şey yapmadın. Kendini suçlamayı bırak."

"Yeterince güçlü değildim, Ada. Dolunay gecesi beni tuttu, büyüsünü yaptı. Bense ona zorluk bile çıkaramadım. Seni kaybediyordum, çocuklarımı kaybediyordum."

"Biz iyiyiz. Sen de öyle."

"Onları hissetmeme izin ver."

Ada'nın duvarları indirmesi için çabalamasına gerek yoktu. Sadece bırakması gerekiyordu ve son zamanlarda en iyi yaptığı şey buydu. Zihnine dolan ilk şeyler Dawson'ın katıksız korkusu, öfkesi, endişesi ve aşkı olmuştu. Kalbinin ve ruhunun her bir yanını dolduran aşkı yeniden hissetmeye başladığında elini ağzının üstüne kapadı. Bir daha asla hissedemeyeceğinden korktuğu tüm duygular yerine gelmişti. Dawson, parmak uçlarını onun karnında dolaştırarak bebeklerini hissederken gülümsedi. Onlar iyiydi, Ada iyi olacaktı ama kendisinden çok emin değildi.

Ada, eğilerek onun dudaklarını öptüğünde Dawson, ruh eşinin gözyaşlarını tattı ve bu onu daha derin öpmesine neden oldu. Başını tutup kolunu beline sararak Ada'yı kucağına çekti. Göğsünden çıkan hırıltılar ikisinin de kulağını dolduran tek şeydi.

"Bundan sonra hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyeceğim," dedi Dawson, dudaklarına, yanaklarına ve çenesine öpücükler kondururken.

"Deneyeceğini biliyorum," dedi Ada, onun saçlarına tutunarak.

Ama o an gelecek sorunları düşünmüyordu. Karnında bebeklerini hissederken Dawson'ın kucağında oturmuş, onun dokunuşlarının ve öpücüklerinin tadını çıkarıyordu. Hayat belki de *o kadar* adildi. Başını arkaya doğru attı ve gülmeye başladı. Sahip olduğu tüm korkuları, üzüntüleri ve hayal kırıklıklarını dışarı atan bir çıkış yoluydu.

Dawson, sakinleşene kadar bekledikten sonra Ada'nın çenesini tutarak gözlerine bakmasını sağladı. Kendi içinden de kahkaha atmak geliyordu ama önce daha ciddi sorunları halletmelilerdi. Kalp mührünün ortadan kaldırmak her şeyi mükemmel kılmıyordu. "Yalandan kan yemini ettiğini söyledin. Bir daha yapma. Ne olursa olsun. Bu çok ama çok ciddi bir şeydir, tamam mı? Hayatım senden ve çocuklarımızdan daha değerli değil. Hiçbir zaman öncelik olarak beni düşünemezsin," derken başparmaklarını yanaklarında kaydırdı. Ona dokunmaya hâlâ çekiniyordu. Tereddüdünü ve yaşananların tazeliğini üzerinden atana kadar da çekinmeye devam edecekti. "Eğer beni kurtarmak istiyorsan tek yapman gereken kendine iyi bakmak o kadar."

"Aynı şartlar senin için de geçerli mi?"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," dedi Dawson ve Ada'nın itirazını engellemek için dudaklarını öptü. Zamanın çoğunu birlikte geçirmelerine rağmen gittikçe özlemleri artmıştı. Elleri, Ada'nın sırtında buluşup onu daha da yakınına çektiğinde kollarının arasında sarsılan bedeni hissetti. Dawson, birden durarak arkasına yaslandı. "Tişörtünü çıkaralım. Yaralarına bakmam lazım."

"Canım o kadar da acımıyor," dedi Ada, on saniye öncesine dönmeyi umarak.

"Sana dokunmamdan dolayı irkilmeni yanlış yorumladım öyleyse. Hangisi?"

Ada, gözlerini kapatarak alınlarını birleştirdi. "Bu huyundan nefret ediyorum," dedi mırıltıyla. "Hayatımın sonuna kadar bana hep dokunacak kadar yakın ol istiyorum ve evet, irkilmemin sebebi yaralarımdı. Ama onlar iyileşecek, İhtiyar. Bu yüzden önemli değil."

"Üzerine atladığıma inanamıyorum. Dönüştüğüm kişiyi ben bile tanıyamadım. Nasıl bu kadar anlayışlı olabiliyorsun?"

"Sevgili olduğumuz ilk zamanları unuttun mu? Sana Kerim'i anlatıyordum ben. Kalbimi onunla paylaşabileceğini söylemiştin. Üstelik bana büyü bile yapılmamıştı. Hâlâ ona âşıktım."

"Aynı şey değil."

"Değil, haklısın," dedi Ada, Dawson'ın ellerini tutup parmaklarını birbirine kenetlerken. "Sen benim olduğumdan daha anlayışlıydın. Sabırlı ve şefkatliydin." Dudaklarını, Dawson'ın şakağına bastırdı. İhmal edilmiş sakallarını okşayıp onları çekiştirerek güldü. "Senin kontrolünde olmayan bir büyü için sana kızamam. Bunu daha kaç defa açıklamam gerekiyor?"

"Peki bu sahipsiz öfke kime yönlendirilecek?"

"Ben sana iki tane sebep söyleyeyim; Amona ve Akira."

"Onlardan uzak duracaksın," dedi boğuk bir sesle. Ada'yı ikisine karşı dururken düşünemiyordu. Üstelik bu haliyle. Ada, daha cümlesi bitmeden konuşacakken Dawson, başını iki yana salladı. "Madem hamile bir kurt olarak zayıf düştün, sonuçlarına katlanacaksın. Kurt genini içinde taşıyordun fakat sonradan kurt olan insanlar gibisin. Bizim içimizde doğmadın, bu kurallarla yetişmedin.

Hızlı bir şekilde öğreniyorsun ama şimdilik yeterli değil. Üzüldüğünü ve benim için yapacak bir şeyler aradığını biliyorum ama bu kadar sorumsuzca davranmamalıydın."

"Ben bebeklerimi istiyorum. Bilerek aç kalmadım."

"O zaman buna uygun davranmaya başla." Surat asmasına gülümseyerek bakarken yanaklarına dokundu. Bir elini indirerek elini tuttu ve avucunu öperken gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. "Yemek getirmelerini söyleyeyim."

"Amona ve Akira konusu kapanmadı."

"Senin için kapandı. Bunu daha fazla konuşmayacağız." Ada'yı belinden kavrayarak koltuğa oturmasını sağladı. "Kendini toparladığında ve içinde iki bebek taşımadığında bunu tekrar gündeme getiririz. Ne dersin?"

"Tüm bu bekleme onlara daha fazla acı çektirmeme sebep olacak."

"Kesinlikle itirazım yok. Sen burada otur ve ikisine nasıl eziyet edeceğinin planını kur. Sağlam bir motivasyon şekli. Gelecek dolunaya kadar yemek olayını çözmem gerekiyor," deyip dışarı çıktı.

Dawson, koridora adım attığında duvara yaslanarak öylece durdu. Birden kendini her şeyi hissederken bulduğunda şoka girmişti. Ada'yı ve onu ne kadar sevdiğini dilediğince düşünüyor, acı çekmiyordu. Bunu fark ettiğinde üzerine yığılan suçluluk ve korku da kalp mührünün yok olduğuna dair en büyük kanıttı.

"Hoş geldin."

Dawson, doğrularak başını kaldırdı. "Ada'ya yemek getirmek istedim fakat mutfağın yolunu hatırlayamıyorum. Hiç gitmem gerekmemişti."

"Sen burada büyüdün," dedi Hilary kollarını bağlarken. Dawson'ın sahiden eski haline döndüğüne emin olmadan daha fazla yaklaşmak istemiyordu. Gavin, yeterince kesin konuşsa da tedbirli davranmak bir kurdun doğuştan öğrendiği şeydi. "Kurdunu bulana kadar yemek yemiş olman lazım."

"Deborah ve benimle ilgilenmeyi alışkanlık haline getirmiş bir kurt vardı." Dawson, anne ve babasının en yakın arkadaşlarından biri olan Albiana'yı hatırlayarak gülümsedi. Başını çevirerek kapıya

baktı. Ada'nın koltuktan kalkıp yatak odasına yürüdüğünü duyabiliyordu ve bunu yaparken ne kadar zorlandığını. "Neden bu kadar zayıf düşmesine izin verdiniz?"

"Bizi dinlemiyordu ki," dedi Hilary omuz silkerek. "Öncelik sırasına koyduğu ilk şey sendin ve bunu düzeltmeden başka bir şey yapmayacaktı. Sen de yorgun görünüyorsun. Hiç dönüşmedin mi?"

"Kalp mührü kırıldığında refleksle dönüştüm fakat ondan önce mühür geldiğinden beri hiç avlanmadım." Hilary nedenini merak ederek duraksadığında Dawson, alışık olmadığı bir şey yaparak açıkladı. "Yüzüğü çıkaramadım," derken eli alışkanlıkla parmağına gitti. Yokluğu tuhaf hissettiriyordu. "Hâlâ Ada'da duruyor sanırım."

"Yemek işini ben hallederim. Sen Ada'nın yanına git. Eminim ayrılmak istemiyorsunuzdur."

Dawson, içeri geri döndüğünde masanın üzerinde duran su şişesini alıp yatak odasına geçti. Duyduğu seslere bakılacak olursa Ada banyoya girmişti. Yatağın kenarına oturan Dawson, neden burada olduklarını düşündü. En son Peratha, Ada'yı Aleut'ta istemediği konusunda ısrarcıydı. Yine de ikisi de burayı seviyordu. Kurtların sürüyle birlikte yaşama duygusu mahremiyet hislerinin ötesindeydi.

Dakikalar sonra Ada, banyodan çıkıp üzerini giyinirken Dawson hâlâ yatağın kenarında oturuyor, avuçlarında tuttuğu su şişesine bakıyordu. "Yemeğini Hilary hazırlıyor. Teklif ettiğinde reddetmediğim için üzgünüm. Ne kadar berbat yemekler hazırladığını Yunan Adaları'ndaki tecrübelerimden burnum hâlâ hatırlıyor. Buradaki mutfağı tamamen boşaltmamamız gerekiyordu."

Ada, saçlarını önüne alarak havluyu etrafına sararken gülmeden duramadı. "Sorun değil. Eminim mutfağın yolunu bile bilmiyorsundur."

"Alt katta bir yerlerde olduğuna eminim." Dawson, yanına oturmasını işaret ederek yan döndü. "Biraz su iç. Sesin güçlükle çıkıyor."

Ada, ellerinin arasındaki suya bakıp iç geçirdi, sonra da Dawson'ın yanına oturdu. "Bunu bilerek yapmıyorum. İçemiyorum,

yiyemiyorum ya da başka bir şeyle beslenemiyorum. Belki sadece üzgün olduğumdandır. Ama inan bana yemek yemeyi denedim."

"Bir kez daha dene," dedi Dawson. Dudaklarını alnına bastırarak gülümsedi. "Lütfen," diye ekledi.

Ada, alacağı sonucu bilmesine rağmen kabul etti. Dawson, çok fazla şey için ricada bulunmazdı. Sadece söyler ve herkesin uygulamasını beklerdi. Bu yüzden lütfen dediğinde Ada'nın reddetmesi neredeyse imkânsız oluyordu. Daha şişeyi açıp dudaklarına götürdüğünde midesi bulanmaya başlamıştı bile. Dawson'ın elini tutan sıcaklığına ve parmaklarında hassas bir şekilde dolaşan şefkatine odaklandı. Sudan birkaç yudum alıp zorlukla yuttu. Denizin dibine batmıştı ve nefes almaya çalışırken tüm ciğerleri suyla doluyordu. Tecrübelerine dayanarak anlatması gerekirse Gavin'le boğuşmaktan farksızdı. Kavgaları çoğu zaman havuzun dibinde birbirlerini boğmaya çalışarak son buluyordu. Ada, öksürerek şişeyi indirdi. Dawson, çenesinden akan suları silerken Ada sinirlenerek şişeyi sıktı. Plastik şişe elinde yamulurken soğuk su üzerine boşaldı.

"Tamam," dedi Dawson, şişeyi ondan alırken. Parmaklarına kadar çektiği tişörtüyle çenesini silip başparmağını çatlak dudaklarında kaydırdı. "Bunun normal bir şey olmadığı ortada. Ne olduğunu anlamaya çalışacağım ama eğer bu hamilelikten kaynaklı bir şeyse ve seni tamamen tüketiyorsa-"

"Devam etme."

"Ada, lütfen. Seni kaybedemem."

Ada, yataktan destek alarak ayağa kalktı. Zayıf bir insandan farksız bir şekilde nefes nefese kalmıştı. "Ama çocuklarını kaybedebilir misin? Benden değil ama onlardan vazgeçebilir misin?"

Dawson da ayağa kalkıp karşısına geçerken Ada'dan daha sakindi. Düşmesinden korkar gibi etrafına bakındı. "Önceliğim sensin. Hep öyle olacak."

"Bu bebekleri istiyorum. Benimle kavga etme. Kaybedersin."

"Kavga etmiyorum. Senin için korkuyorum sadece. Beni anlıyorsun, değil mi? Elimde olan tek şeysin. Eğer karımı kaybedersem aile kurmanın ne anlamı kalır ki?" Dawson, onun uykusuzluk,

açlık ve yorgunluktan kaynaklanan morluklarına bakarken daha farklı düşünemiyordu. Ada'yı canı pahasına korurdu. Arkadaşları da öyle. Yine de Ada'nın buna güvenip gücünü ve kontrolünü bırakmaması gerekiyordu. Kurtlar hayatta kalmak için kendinden başka birine yaslanmamalıydı. "Seni bu halde görmekten nefret ediyorum. Dişi kurtlar hamileliklerinde çok sağlıklı olmazlar. Yorulurlar ve sürekli tükenirler ama seninki bundan daha fazlası."

Dawson, Ada'nın saçlarına sarılı duran havluyu çekip sandalyenin üzerine bıraktı. Sadece birkaç düğmesi iliklenmiş olan gömleğini tamamen açıp omzundan sıyırdı. Ada, onun yaraları görmeden rahatlamayacağını bildiğinden kıpırdamadan duruyordu. Dawson, yaranın kapanmasını kolaylaştıran dikişlerin üzerinde parmaklarını dolaştırdı. "Bu dikişleri Gavin mi attı?" Ada, mırıldanarak onaylarken Dawson, ağır adımlarla arkasına geçti. "Neyse ki ona öğretmişsin." Gözlerini kısarak yaraları incelerken Ada, daha fazla sabredemeden hareketlenmeye başladı. Dawson'ın tüm dikkati ve parmakları üzerinde dolaşırken öylece durmak çok zor bir meydan okumaydı. Dawson renginden, kokusundan ya da hızlanan kalp atışlarından anlamış olacak ki omzuna küçük bir öpücük bırakıp önüne geçti. Dikişlere ve eziklerine dikkat ederek gömleğini düzeltip düğmelerini ilikledi. "Yüzüğüm sende mi?" diye sordu.

Ada, dudaklarını ısırıp arkasına döndü. Banyoya girmeden önce çıkardığı pantolonuna uzanıp cebindeki yüzüğü aldı. "Bunu sahiden çıkaramıyor muydun?" dedi Ada. Gözleriyle görmüş olmasına rağmen hâlâ imkânsız geliyordu.

"Seninle ilgili sahiplenebildiğim tek şey bu yüzüktü," dedi Dawson, onu geri alırken. Yüzüğü bir süre tuttuktan sonra Ada'ya bakarak yavaşça parmağına geçirdi. "Şimdilik benim durumumu arkamızda bırakalım. Hatta tamamen ve kesinlikle unutalım. Önceliklerimiz senin beslenmen ve güvenliğimiz olacak."

Hilary, öylece dairelerine girdiğinde ikisi de şaşırmadı. Kurtların mahremiyet alışkanlıklarını benimsemeyen Hilary için kapılar sadece gereksizce yolunun üzerindeydi. Yatak odasından başını uzatarak ikisine de gülümsedi. "Üzerimden kokuyu alıyor musunuz

bilmiyorum ama hazırlamaya çabaladığım yemeği yaktım. Ama her lider gibi sorununa bir çözüm bularak geldim. Diğerleri..."

"Yeryüzündeki en yaşlı kurt olarak yaşasan da asla bir lider olamazsın," dedi Dawson.

Hilary, dilini dişlerinin arkasına bastırarak hırlamasını durdurdu. Elli yaşındaydı, aptal değil. Dawson'a hırlamayacaktı. "Umarım bunun sebebi olarak maceraperest ruhumu görüyorsundur ama sorgulamayacağım. Cevaplardan korkuyorum." Elini sallayarak yeniden gülümsedi. Hilary asla bir konuya moralini bozacak kadar uzun süre takılmazdı. "Herkesi organize ettim. Merkeze ya da rahat edebileceğimiz herhangi bir yere gideceğiz. Konuşmamız gereken çok şey var."

"Mümkün değil," dedi Dawson, duyduğu şeyin saçmalığına inanamayarak. "Ne gibi tehditlerle karşı karşıya olduğumuzu çözmeden onların üzerine gidemeyiz."

"Eğer üzerlerine gitmezsek tehditlerin ne olduğunu nasıl anlayacağız?" dedi Ada tarağına uzanırken. "Üstelik yemek yemem gerekiyor, hatırladın mı? Biraz rahatlamak kimsenin ölümüyle sonuçlanmaz."

"Bu hayatımda duyduğum en mantıksız şey. Hangi masal dünyasında doğduğunuzu hiç bilmiyorum," deyip saniyeler içinde banyoya girerek kapıyı arkasından çarptı.

Hilary, fikri konusunda ısrarcı olacakken Ada, elini sallayarak onu susturdu. "Bu onayladığı anlamına geliyor. Eğer itiraz etseydi fark ederdin."

Hilary, memnuniyetle daireden ayrıldığında Ada, ayakkabılarını giyip telefonunun şarjını kontrol etti. Kendi yüzüğünü parmağına geçirirken banyonun kapısını hafifçe tıklattı. "Huysuzluk yapma, İhtiyar. Kalbinin normal işlevlerine geri dönebilmesi için biraz eğlenceye de ihtiyacın var." Ada, orada durup cevap vermesini bekledi ama su sesinden başka bir şey duymuyordu. Biraz daha durduktan sonra tırnağını kemirerek kapıyı hafifçe araladı. Edineceğini hiç sanmadığı davranışlardan birinin de Dawson'ı duş alırken izlemek olduğunu düşünüyordu.

Gözleri kapalı ve yan duruyor olmasına rağmen Ada'nın orada olduğunu hissedebildiğini biliyordu. Ada, derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. Keşke onu ne kadar sevdiğini anlatabileceği bir dil olsaydı. Onu her düşündüğünde, yüzüne her baktığında ya da onun duygularını hissettiğinde içinde oluşan duygular kalbini eziyordu. Dünyanın en harika duygusu olmalıydı. Bağırarak şarkı söylese, ormanda birkaç tur koşsa ve boğazını titreten bir şekilde kükrese bile bu coşkuyu içinden atamazdı. Beslenemiyor olmasına rağmen vücudunda biriken bu enerjiyi dışa vuramayacağını bildiğinden kaynaklanan bir sakinlik yaşıyordu.

Dawson, gözlerini açıp baktığında bir an elleri duraksadı ve dudakları aralandı. "Tüysüz," dedi fısıltıyla. Gözlerini kısıp başını hafifçe çevirirken ona doğru yürüdü. Duş başlığından hâlâ akmakta olan suyu ya da yol boyunca üzerindeki sularla ıslattığı zemini umursamadığı belliydi.

"Ne oldu?" dedi Ada birden doğrularak.

"O kadar kırmızısın ki," derken sesi boğuklaştı. Yalnızca Ada'ya değil, aynı zamanda onun etrafına da bakıyordu. Ada, ışıkla dolmakla kalmamış, bu enerjiyle etrafını sarmalayan bir duygu ağı oluşturmuştu. "Ne düşündüğünü söyle bana."

"Sadece seni."

Dawson, askıdan çektiği havluyu beline dolarken yüzü asıldı. "Kimi düşündüğünü sormadım. Bu kadar kırmızıyken elbette beni düşüneceksin."

Ada, gülerek başını sallarken Dawson, onun dudaklarını öptü. Ada'nın gülüşü dondu ve göğsü sessizce kalkıp indi. Dawson'ın ıslak omuzlarına tutunurken sarı alevli gözlerine baktı. Dawson bir anda geri çekildiğinde Ada itiraz etti. "Kalp mührü olsun ya da olmasın bizi uzaklaştıracak bir şey oluyor, değil mi?"

"Yeterince güçlü değilsin. Beslenene kadar seni sadece öpeceğim, o kadar," deyip lavaboya dönerek diş fırçasına uzandı.

"Bu haksızlık. Bilerek yemezlik etmiyorum ki. Su bile içemiyorum ve dudaklarım o kadar kurudu ki çatlayıp kanıyorlar." Şu an hariç. Ada dilini dudaklarında dolaştırdığında iç geçirdi. "Dawson..."

"Bu benim için de o kadar kolay değil, tamam mı?" dedi Dawson, ona bakmadan. Bakarsa ne yapacağını, ne yapamayacağını görecekti ve bu hiç hoşuna gitmeyecekti. "Hem güçsüz hem hamilesin. Olasılıklar ihtimal dışı."

Ada, bir an için onun yanına gitmeyi düşündü. Fikrini değiştireceğini biliyordu. Yine de haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Banyodan çıkarken iç geçirdi. Dawson'ın homurdandığını duyduğundaysa gülümsemeden edemedi. Durumdan sahiden rahatsız olduğunu bilmek tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi.

Odadan çıkmak, Ada'nın gözüne birden korkutucu görünmüştü. Herkesin onlara bakacağını biliyordu. Buradan *ayrılmasının* ardından neden tekrar geldiğini merak edeceklerdi. Dawson'ın kalp mührünü geri aldığını arkadaşları bir şekilde saklamayı başarmıştı. Hiç değilse baş etmeleri gereken bir sorun fazla büyümeden çözülmüştü.

Dawson, hazırlandığında odadan çıktılar ve Ada'nın tam da tahmin ettiği gibi meraklı gözler üzerlerinde dolaştı. Fazla cüretkâr bakamıyorlardı çünkü Dawson'ı patlamaya hazır bir bomba olarak görüyorlardı. Neredeyse hiçbir ayrıntıyı bilmemelerine rağmen sorun olduğunu göremeyecek kadar kör değillerdi. Anlıyorlar, sadece tam olarak ne yaşandığını çözemiyorlardı.

Jeep'lerin bulunduğu yere gittiklerinde Murat, Hilary, Felicia ve Deborah, onları bekliyordu. Deborah, bir şey söylemeden Dawson'a sarılırken Ada, Hilary'ye baktı. "Gavin yok mu?"

"Öğrencilerle ilgili bir şeyler varmış," dedi Hilary, çok da umursamadan elini sallarken. "Bir şeyler yemeni, yoksa seni bir daha asla eğitime almayacağını iletmemi istedi."

Ada, hak vererek omuz silkti. Hiç de normal bir gidişat izlemiyordu. Ne akıllı davrandığı söylenebilirdi ne de içgüdüsel. Sadece bir yöne gidiyor ve oranın doğru sonuçlara ulaştıracağını umuyordu. Şimdilik haksız olduğunu da iddia edemezlerdi. Dawson, acılar içinde kıvranmadan yanında durabiliyordu. Sırada bebeklerini nasıl besleyeceğini çözmesi vardı. En güzeli ise bununla tek başına yüzleşmek zorunda değildi.

Neredeyse merkeze yaklaşmışlardı ki arkalarındaki aracı kullanan Murat aradı.

Dawson, gözleri dikiz aynasına gidip tekrar yola dönerken telefonunu çıkararak cevapladı. Ada, ne olduğunu merak ederek arkasına baktı fakat Felicia da bir şey anlamamış gibiydi.

"Takip ediliyoruz," dedi Murat.

"Biliyorum." Dawson, telefonu hoparlöre alıp Ada'ya verdi. Emniyet kemerini takarken hızını değiştirmemeye dikkat ediyordu. Murat aramadan biraz önce fark etmişti takip edildiklerini. Takip eden araba, Muratların arkasında olduğu için emin olamayarak beklemek istemişti. "Onları sıkıştırmadan durmayacağım. Hızını değiştirme ve sürmeye devam et," deyip telefonu kapatmasını işaret etti.

Dawson, biraz daha ilerledikten sonra ani frenle arabayı durdurdu. Tekerlekler, inleyerek arabanın yana savrulmasına sebep olurken karda kayan tekerler ardında çamurlu, sulu bir kar izi bıraktı. Murat, hızlı ve pratik davranarak bir an önce yanlarından geçti. Arkalarından gelen araba, hızını düşüremeyerek Dawson ve Murat'ın arasına girdi. Murat, arabayı yan çevirip durduğu sırada Dawson, kapıyı açıyordu. "Dışarı çıkma," dedi Ada'ya.

Ada, eli emniyet kemerinde öylece durdu. "Yanında daha güvende olurum. Metal kapılar bir kurdu ne kadar engeller ki?"

"Sadece işine geldiği zamanlar mantıklı konuşuyorsun," dedi Dawson, ikisiyle birlikte aşağıya inerken.

Takip eden arabada bir kişi vardı ve bu, Ada'nın duraksamasına neden oldu. Tek bir kişi altı Aleut'u -aslında dört Aleut, bir melez, bir de Remus'u- nasıl takip edebiliyordu? Dawson, ne olduğunu anlayarak Murat'a baktı ve başıyla işaret verdiği an Murat, sadece ayakkabılarını çıkararak dönüştü. Üzerindeki kıyafetler parçalanarak etrafa saçıldığı sırada ormandan çıkan iki Vede üzerine saldırdı. Üç bulanık şekil, ormanın içinde gözden kayboldu.

Deborah, arabanın kapısını açıp sürücü koltuğundaki kurdu çekti. Yakasından tutarak arabaya yapıştırdı. Yüzü şekil değiştirmeye yakın bir hale bürünmüştü.

Ada, kurdun mırıldandığını duydu ama ne söylediğini anlamıyordu. Ormanın etrafında daha fazla kurdun toplanmaya başladığını hisseden Ada, bir adım geri çekilerek daha fazla yeri görmeye çalıştı. "Neler oluyor?" diye mırıldandı.

Dawson, Ada'nın önüne geçerken elini uzattı. "Bıçakları ver," dedi. Ada, botunun içinden çıkardığı iki bıçağı ona uzattı. Dawson, genellikle dönüşerek kavga ettiğinden yanında bıçak taşımazdı. Dişleri ve pençeleri herhangi bir bıçaktan daha keskindi. Ada, kendi için kemerindeki bıçakları çekti.

Hilary de dönüşmek için ayakkabılarını çıkardı. Tam o sırada üzerine atlayan kurt, sırtına uzun bir pençe indirdi. Ada refleksle öne atıldığında Dawson, onu durdurdu. Felicia, Hilary'nin yardımına giderken Deborah, tuttuğu kurdu boğarak bayılmasını sağladı. Ölü bir düşmandan daha iyisi varsa o da bilgi alabilecekleri bir düşmandı.

Ada, uzanıp Dawson'ın sol elini kavradı. Bir süre öyle durduktan sonra parmaklarına dokunup yüzüğü yavaşça çıkardı. Düşmeyeceğini umarak kotundaki en sıkı göze sıkıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Dawson, ona bakmadan. Gözünü düşmandan ayırmaması gerektiğini çok genç yaşta öğrenmişti. Anlık reflekslerini kontrol etmek saldırmayı öğrenmekten daha zor oluyordu.

"Dönüşmen gerekirse dönüş. Ben kendimi korurum. Kurt halindeyken daha fazla işimize yararsın."

"Dönüşemiyorsun."

"İki yıl boyunca dönüşmeden Av Dönencesi'ne katıldım ben. O zaman kurt bile değildim. Bunu şimdi tartışmayalım," deyip baş hareketiyle atkuyruğunu geriye yolladı. Bıçakları daha sıkı kavrarken derin bir nefes almıştı. Dawson, yavaşça başını salladığında Ada rahatlamıştı. Yapacakları son şey düşmanlarıyla çevriliyken anlamsız bir tartışmaya girmekti.

Saniyeler içinde her şey başlamıştı. Dawson, dönüşerek Ada'nın önüne geçmiş, bir anlığına kuyruğunu onun bacağına dolamıştı. Hemen sonrasında kurtlar üzerlerine gelmeye başladı. Dawson, aynı anda ikisiyle kavgaya girişti. Kızıl kurt olan iki Remus, onu

ormana çekmeye çalıştı. Ada, ne olursa olsun Dawson'ın yoldan ayrılmayacağını biliyordu. Ormana girmesinin tek yolu onu taşımaları olurdu ve buna asla izin vermezdi.

Ada, üzerine sakince yürüyen Azü'ye bakarken tuttuğu bıçakları daha sıkı kavradı. Arkasında Dawson'ın hâlâ kavga ettiğini duyabiliyordu. Kurt saldırıya geçtiğinde Ada, savunma pozisyonunu çoktan almıştı. Fark ettiği şeyse kurdun kalbine ya da boğazına değil de karnına saldırmasıydı. Ani bir refleksle kolunu karnına sarıp yan döndü. Kurt bir an için dişlerini koluna geçirmişti. Ada, bıçağı kurdun boynuna sapladı. Bir daha saldırmasına fırsat vermeden boğazını kesti.

Diğer yanında başka bir düşman hırıltısı hissetti fakat dönüp bakamadı. Hâlâ üzerine saldırmaya çalışan kurt, onu arabaya kadar geriletti. Yaradan akan kanlar Ada'yı kirletiyor, yağan karın üzerine yapışmasına sebep oluyordu. Kurda son darbeyi karından indirdiği sırada düşman hırıltısının daha da yaklaştığını duydu. Gelen ani bir rüzgâr hırıltıyı ondan uzaklaştırdı. Kurt yere düştüğünde Ada, nefes nefese kalarak diğer yanına döndü. Rüzgâra sebep olan şeyin Stone olduğunu gördü. Düşmanı uzaklaştırmıştı ve etkisiz hale getirmesi sadece birkaç saniye sürmüştü.

Ormandan çıkan başka kurtlar, Ada'nın iç geçirmesine sebep oldu. Bıçaklarını çevirerek dudaklarını ıslatırken Dawson'a baktı. Kavga ettiği kurdu çoktan yenmiş, yeni gelenlere bakıyordu.

Ada, düşman iki kurdun kurşunlanarak öldüğünü görünce şaşkınlıkla donakaldı. Kurtlar pek silah kullanmazdı. Özellikle de ateşli olanları. Ada, etrafına bakınarak kimin ateş ettiğini bulmaya çalıştı ama başaramadı. Kurtlar bir bir öldürülürken kendine rahatlama şansı tanımadan yeni gelebilecek olan düşmanlara bakıyordu. Ama kimse gelmedi. İnsan şeklinde sadece Ada vardı. Yine de kendini ne yalnız ne de korumasız hissediyordu.

Dawson haricindekiler insan halini alarak bir araya toplanırken orman sessizleşti. Hayvanlar bile susmuş, ses çıkarmaya korkuyor gibiydiler.

"Haline bak," dedi Felicia, telaşlanarak Ada'nın yanına koşarken.

"İyiyim," dedi Ada hemen. Felicia, Ada'nın üzerindeki kanların ona ait olmadığını anladığında nefesini bıraktı. Hemen yanında duran Dawson, kuyruğunu Ada'nın bacağına doladı. Gözleri hâlâ ormandaydı. Ada, elini Dawson'ın başında ve sırtında dolaştırdı. "Bitti," dedi. Yalnız kalana kadar insan halini almayacağını ve bu saldırı sebebini çözene kadar rahatlamayacağını biliyordu.

Dawson, hırlamaya başladığında herkes dikkat kesildi. Ağaçların arasından çıkan iki kişi yavaşça yürümeye başladı. Elleri havada, tehlikeli olmadıkları mesajını vermeye çalışıyorlardı. Kurtları kurşunla öldüren silahı onların elinde gören Ada, tedbirli bir halde bıçağını çevirmişti ki başka bir şey fark etti. "Sizi tanıyorum," dedi ve bir tehdit gelmeyeceğini kabullenerek bıçağını kılıfına yerleştirdi.

"Remuslarla fazla yakınsın," dedi Hilary memnuniyetsizce.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi kurtlardan kadın olan. "Ben Maritza. Bu da kardeşim Franz," dedi yanında duran kurdu işaret ederek. Franz, gözlerini hâlâ tehditkâr bir şekilde hırlayan Dawson'dan ayırmıyordu. Maritza, ona bakarak boğazını hafifçe temizledi.

Franz, kendinden bahsedildiğini anlayarak bakışlarını Ada'ya çevirdi. "Evet. Franz," deyip yeniden Dawson'a baktı.

Felicia, Maritza ve Franz'a gözlerini dikmişti. Hissettiği şeylerin adrenalinden kaynaklanmadığına emin olmaya çalışıyordu. Böyle bir şeyi karıştırmasına imkân olmamasına rağmen üstelik. Yutkunarak etrafına bakınırken geriledi ve Stone'un yanına doğru çekildi. Ada, onun değişimini fark ederek döndü. "Ne oldu?" diye sordu. Felicia'nın ortadaki durumun soru işaretlerini çözmüş olabileceğini anlamıştı.

Felicia'nın kan bağını hissettiğini anlayan Maritza, ondan önce konuştu. "İzin verirsen biz açıklayalım," dedi. Felicia tereddütte kalarak kollarını bağlarken Maritza gülümsedi. "Lütfen, bu önemli. Daha uygun bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Eve gidelim," dedi Ada. Aklına başka bir fikir gelmiyordu. Remus ya da Aleut'a gidemeyecekleri kesindi. Bu halde insanların arasına da karışamazlardı. Sonuç olarak yapacakları en iyi şey

kimsenin rahatsız edemeyeceği sakin bir yere çekilmeleriydi. Murat ve Stone, bu fikirden hoşlanmayarak ona bakınca Ada iç geçirdi. "Ne yapabilirim ki? Bizi kurtardılar. En azından onları dinlemek zorundayım," dedi ve başını eğerek Dawson'a baktı. "Onları eve götürebilir miyiz?" Dawson, tepki vermeyince Ada, memnun olmadığını ama kabul ettiğini anlamıştı. "Önden gidin. Size yetişiriz," dedi diğerlerine.

"Bu fazla riskli. Ben bile farkındayım," dedi Hilary, sırtından ağır yara almasına rağmen dik durarak. "Ayrıca nereden ve nasıl tanıştığınızı öğrenmek istiyorum."

"Yaptığımız tek şey sizi kurtarmaktı. Üstelik sayıca bizden fazlasınız ve sizin bölgenize gidiyoruz," dedi Franz.

"Arkanı dön ve yürü," dedi Murat, başıyla patikayı işaret ederken. Franz hareket etmeyince Murat hırladı. Maritza, kardeşinin kolunu tutarak çekti. Kimse çatışma çıkmasını istemiyordu fakat kimse bu olasılığı göz ardı edip savunmasını düşürmezdi. Stone, Maritza ve Franz'ın arkasına geçince Murat, Deborah, Felicia ve Hilary'yi önüne alarak en arkada kaldı. "Fazla geç kalmayın," dedi Ada'ya ve önüne dönerek yürüyenleri takip etti.

Herkes gittikten sonra dönüşen Dawson, Ada'nın kolunu tuttu. "Göründüğü kadar kötü mü?"

"Kanlar benim değil," dedi tişörtüne ve kotuna bulaşmış koyu ıslaklığı işaret ederek. "Sadece dişlerini geçirdi o kadar."

"Karnını ısırmaya çalıştı."

"Evet ve ben de onları korudum. Sorun yok," deyip Dawson'ın yanağındaki pençe izlerinde başparmağını kaydırdı. Dawson, gözlerini kısarak başını çevirdiğinde Ada, çenesini tutup yeniden yüzüne bakmasını sağladı. "Üzerini giyin," derken Dawson'ın pelerinine dokunarak çözdü.

Pelerinine kimsenin dokunmasına alışkın olmayan Dawson, kaşlarını çattı ama hiç değilse hırlamaya kalkışmamıştı. Ada, beyaz kısımları altta kalacak şekilde pelerini katlayıp özenlice yere koydu. Böyle güzel ve eşsiz bir şeyin yasak olmasına anlam veremiyordu. Kanunen yasallaşmış olmasına rağmen kurtların zihninde bu hâlâ ayıp ve doğaya aykırı kabul ediliyordu. Ada'ya göreyse

bu doğanın sunduğu en güzel mucizelerden biriydi. Orada bıraktıkları pelerin hemen arkalarından toprağa karışacaktı.

Dawson, pantolonunu ve tişörtünü giydikten sonra Ada'dan yüzüğünü alarak taktı. Gözleri hâlâ Ada'nın üzerindeki kanlarda dolaşıyordu. "Tüysüz..."

"İyiyim," dedi Ada bir kez daha. "Gerçekten. Hadi gidelim. Bu kardeşlerin neden etrafımızda dolaştığını merak ediyorum."

"Bizim değil, senin etrafında dolaşıyor gibiler." Dawson, bir kez daha Ada'nın üzerindeki kanlara bakıp iç geçirdi. Ada'nın tişörtünü tutarak pantolonunun içinden çıkardı ve üzerinden sıyırdı. Ada, ne yaptığı soramadan Dawson, kendi tişörtünü ona giydirmişti. "Böyle daha iyi. Gidelim."

"Cesetler ne olacak?" dedi Ada uzattığı eli utarken.

"Biri çoktan Gavin'e haber vermiştir. Onlar halleder. Dışarı çıkmamızın ölümle sonuçlanmayacağını mı söylemiştin?"

"Asla fırsatları kaçırma, İhtiyar. Asla."

Kanada, 1761

"Tüm bu heyecan ne böyle?" dedi Lissa, pencereden dışarı bakarken. Tyson durup kollarını onun beline dolamıştı. Çenesini omzuna yaslayıp boynunu koklarken güldü. Lissa, onu daha iyi hissetmek için başını yüzüne doğru çevirdi. "Her şey fazla yolunda diye mi bilmiyorum ama sebepsiz yere mutluyum. Belki doğrusu çok sebebim vardır. Darren, Aleut'ta tutunuyor. Bu harika bir şey."

Lissa'nın yanağına güçlü bir öpücük bırakan Tyson, kollarını daha sıkı sardı. "Umarım bu korkmana neden olmaz, Lissa çünkü birimizin sakin kalması lazım ve o ben değilim."

"Korkmamı sağlayacak hiçbir şey olamaz."

"Bilemiyorum, çocuğumuza şey dememekle başlayabiliriz. Anne karnında olsa bile hissedebildiklerini söylerler." Lissa, ne söylemek istediğini tam olarak anlasa da heyecanlanmadan önce beklemek istedi. Umut ettikleri her zaman planlandığı gibi sonuçlanmazdı. Tyson'ın masmavi gözleri mutlulukla canlanırken başını salladı. "Bir çocuğumuz daha olacak," dedi.

Lissa, Darren'a hamile olduğunu öğrendiği ilk andaki düşüncelerinin tam tersini yaşıyordu. O zaman Eric, hamile olduğunu söylediğinde kızmış, kabullenmek istememiş ve hamile olmasını sorun olarak görmüştü. Elbette bu bebeğini hissedene kadardı. Sonrasında canı pahasına onu korumuş ve üzerinden kaç yıl geçerse geçsin bunu yapacağına yemin etmişti. Oğlu özeldi ve melez olduğu için ölmeyi değil, yaşamayı hak ediyordu.

Şimdi Tyson, Lissa'nın hamile olduğunu söylediğinde yine aynı duyguları hissetmeyi bekledi. Ama içinde coşku, heyecan ve beklenti büyüyordu. Çığlık atarak Tyson'ın boynuna sarılırken ağlamaya başlamıştı. Kahkaha atarken ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

"Bu sefer sana yardım etmek için Lavina yanımızda olmayacak. O zaman insandın, henüz dönüşemiyordun ve yaptığı nadir bir şeydi. Ya bu sefer..."

Lissa, geri çekilirken gözlerinin altını silip Tyson'ın konuşmasına izin vermeden parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Senin çocuğunu doğuracağım ben. Emin ol, bunun nasıl bir şey olduğunu görmeden hiçbir yere gitmem."

Tyson, hissettiği tüm korku ve endişenin yanında bir kez daha baba olacağı için mutluydu. Bunu istediğini hiç bilmiyordu ama eğer bu mutluluk Lissa'ysa çocuğunun olması harikaydı. Hatta sonraki çocuğunun ve bir sonrakinin ve bir sonrakinin daha...

Bahçeye gitmek için daireden ayrıldıkları sırada Aleut'taki koşturmanın sebebini öğrenmiş oldular. Kaiser, karısının vefatından beri ilk defa bir davet veriyordu. Bunun herkes için merak dolu geçtiğine şüphe yoktu. Bahçeye çıktıklarında Lissa, kalabalıkta oğlunu bulmaya çalıştı. "Yine nereye saklandı acaba?"

"Ben ormana bakarım," dedi Tyson, sırtına dokunarak yanından geçerken.

"Dikkatli ol. Ağaçların tepesindeyse kafana dal fırlatır."

Tyson, gülerek yürümeye devam etti. Eğer hızlı iyileşmiyor olsaydı vücudu oğlunun açtığı yaralarla dolardı. Onunla oynamayı çok seviyordu ve Darren pek de nazik bir oyuncu sayılmazdı. Tyson, ona kendini korumayı öğretiyor ama vahşileşmenin sınırlarında kalıyordu. Buna rağmen Darren, bu sınırı çoktan aşmışa benziyordu.

Lissa da binanın içini aramak için Aleut'a geri dönmüştü. Sık odaların bulunduğu koridorda yürürken ayaklarının yerden kesilmesiyle hızlı davranıp bıçağına uzandı. Gümüş bıçağını alamadan onu tutan elin sahibi, bileğini kavrayarak arkasına kıvırmıştı. Lissa, acıyla homurdanırken başını kaldırdı. Tekme atmaya hazırdı ama yapamadı.

Axell, havaya kalkmaya hazır bacağına dizini bastırarak sabit durmasını sağladı. "Beni özledin mi, Violet?" dedi parıldayan gözleriyle gülümseyerek.

Lissa, sık nefesler alırken kaynayan bir volkanın içine atlamış gibi yanmaya başladı. "Adım artık Lissa," dedi ve bu sorunlarının en küçüğüydü. Gözlerini kırpıştırdığında yaşlar yanaklarına doğru aktı. "Yaşıyorsun," dedi sessizce.

Ona durumu en iyi nasıl açıklayabileceğini düşündü. Evliydi -hem de isim töreniyle-, oğlu başka bir adamı babası sanıyordu ve o adamdan hamileydi. Belki de hiçbir şekilde açıklanamaz bir durumdu. En azından birkaç saniye sonra Axell, hamile olduğunu hissettiğinde bir yerden başlamış olacaklardı.

7

Umut edebildiğin kadar yaşar,
hak ettiğin kadar kazanırsın.

En son gelen Ada ve Dawson, evlerinde bekleyen kalabalığı bilmelerine rağmen ikisi açısından da durumla baş etmesi zordu. Murat, Hilary'nin sırtındaki yaralarla ilgileniyordu. Yaralar, kapanmaya başlamıştı çoktan. Hilary'nin diğer yanında oturan Deborah ise içeri girdikleri an Dawson'a bakmıştı.

Ada, koltuğa oturup ayakkabılarını arkalarına basarak çıkardı. Çaprazında duran tekli koltukta Franz oturuyordu. Rahat görünüşünün altında dikkatli olduğu, gözlerinden belliydi. Hemen yanındaki kız kardeşi koltuğun kolçağına yaslanmıştı. Stone ve Felicia, herkesten biraz uzakta yemek masasına doğru çekilmişlerdi. Felicia, hissettiği şeyden dolayı konuya dahil olmak istemiyor, Stone'sa her zamanki tavrını ortaya koyuyordu.

Erkekler Dawson'ın kotlarından, kızlarsa Ada'nın gardırobundan yararlanmıştı.

Ada, Stone'a bakarken gülümsedi. Dawson ne kadar inkâr etse de ve hatta Stone, onu yetiştirmemiş olsa bile birbirlerine benziyorlardı. Vücut tiplerinden tavırlarındaki sessiz tehlikeye kadar.

Dawson, Ada'nın yanına oturup elini tuttu ve kucağına doğru çekerek kolundaki yarayı temizlemeye başladı. Sıcak havlu koluna değdiği ilk an irkilen Ada, kıpırdamamaya çalıştı.

"Size saldıranlar kelle avcılarıydı," diye konuya girdi Maritza. Gözlerini Ada'dan ayırmıyordu. Ada konuşacakken Maritza umursamadan devam etti. "Sizden ne istiyorlardı?" dedi Ada'nın yerine. Daha dik oturup kısaca Felicia'ya baktı. "Cadılar senin hakkında bir ilan dağıttı. Başına ödül kondu. Hamileliğin yüzünden."

Ada'nın tüm vücudu kasıldı. Hamileliğini saklamayı sonradan öğrenmişti ama bunun için geç kalmamış olduğunu ummuştu. Anlaşılan yanılmıştı. Büyücüler hamileliğini öğrenmekle kalmamış, kendilerince bir çözüm bile bulmuşlardı. Bu onu üzmek yerine öfkelendirdi. "Kız bebek doğurmamdan korkuyorlar. Belki de bir ihtimal iki kız doğuracağımı öğrenseler beni parçalarlardı."

"Hiç komik değil," diye hırladı Dawson. Refleksle havluyu daha sıkı bastırdığında kendini toparlayarak geri çekildi.

"İkiz mi? Bu hiç iyi değil."

Ada, Franz'ın söylediği şeye üzülmekten çok şaşırmıştı. Kendinden başka herkesin, hamile olması hakkında bir fikri vardı. Belki fazla hayalperest davranıp bunun iyi taraflarına odaklanıyordu fakat yine de kimsenin çocuklarını bir sorun olarak görmesine izin veremezdi. Dawson'ın bile. "Bence gayet iyi oldu. Hiçbir şikâyetim yok. Eğer kızım ya da kızlarım olursa benim gibi ala kurda dönüşmelerinden mi korkuyorlar? Bunun düşük bir ihtimal olduğunu sanıyordum. Leone'un denemeleri sonucunda doğan tek ala kurt ben değil miyim? Gayet ufak bir ihtimal," dedi Ada, hâlâ kolunda duran havluyu çekip alırken.

Franz'ın daha fazla konuşmaması için omzuna dokunan Maritza, kardeşinden daha anlayışlı görünüyordu. "Leone, ala kurt soyunu taşısa da erkek olduğu için gücü kullanamıyor. Sen direkt o geni aktarıyorsun. Çocukların tıpatıp bir ala kurt olmayacak belki. Ne de olsa silahlar belli dönemlerde ortaya çıkar fakat eşsiz yetenekler taşıyacakları kesin."

Ada, tek eliyle gözlerini ovuştururken aklında dönmeye başlayan soruyu Dawson dillendirdi. "Sizin bu işle ilginiz ne?"

"Biz de kelle avcılarıyız," dedi Maritza, bunu hâlâ nasıl çözemediklerine anlam veremeden.

Franz, başına bunun geleceğini bilircesine iç geçirdi. "Böyle şeyleri yavaşça söylemen gerektiği hakkında ne konuşmuştuk?" diye faydasızca kardeşini uyarırken Stone ve Deborah çoktan saldırı pozisyonunu almıştı.

"Özür dilerim," dedi Maritza mırıldanarak. Eli kemerinde asılı duran bıçağın kabzasına gitse de hâlâ Ada'ya bakıyordu. Önemsediği tek yargı onunkiydi. Yoksa ne Aleutların ne Remusların ne de tuhaf güçleri olan yabancıların etrafında bulunmaktan hoşlanıyorlardı. "Her şeyi açıklayacağım. Amacımız saldırmak değil. Yoksa neden sizi kurtaralım ki?"

"Siz gelmeden de onları yenebilirdik," dedi Dawson basitçe. Ciddi bir mücadele, hasar ve zaman kaybı gerektirecekti ama sonunda galip gelirlerdi.

"Fazla kibirlisin. Genlerine Azü kanı bulaşmış olabilir mi?"

Maritza, şüphelerinden dolayı değil de kurtlar arasında sıkça kullanan bir aşağılama olduğundan böyle söylese de Dawson'ı huzursuz etmeyi başarmıştı. Ada ise Stone'un memnun bir şekilde gülümsediğini görmüştü. Oğlunu asla sahiplenememiş olsa da kesinlikle ona kattığı şeyler vardı. Dawson'sa hem Azüleri hem de Stone'u sevmezken bu durumu kabullenmek onun için hâlâ çok zordu.

"Büyücüler kelle avcılarına mesaj gönderdi," dedi Franz, artık konuya girmek isteyerek. Konuşurken direkt olarak Ada'ya bakıyordu. "Uyuduğun zaman gördüğün zihinsel bir mesaj. Bunun kanıtı olarak bir iz bırakıyorlar," dediği sırada Maritza, tişörtünü sıyırarak karnının sol tarafından ortasına doğru uzanan damar şeklindeki izi herkesin görmesini sağladı. "Ada'yı tercihen canlı olarak ele geçirmek istiyorlar. Eğer zorunda kalınırsa öldürülecek. Bebek kız olursa onu kullanabileceklerini düşünüyor olabilirler."

"Madem siz de kelle avcılarısınız neden ödülün peşine düşmüyorsunuz?" dedi Deborah.

"Güzel fikirlerini kendine sakla bence," dedi Ada. Deborah, omuz silkerek arkasına yaslandı. İşin aslı Deborah'ın soruları, Ada'nın da sorularıydı. Bu yüzden cevaplaması için kardeşlere baktı.

"Senin Leone'un deneylerinden biri olduğunu biliyoruz. Biz de o deneylerdeniz. Görüldüğü gibi başarısız birer sonucuz," dedi Maritza kırgın bir gülümsemeyle.

Ada, gözlerini kırpıştırarak bir Maritza'ya bir de Franz'a bakıyordu. *Kardeş*... Kelime zihninde yankılanıp duruyordu. İçinde korku ve şaşkınlık vardı, aynı zamanda tuhaf bir heyecan. Bencillik... Kendisi gibi başkalarının da olduğunu biliyordu, kardeşleri olduğunu öğrenmişti ama görmek çok farklıydı. Onları tanımak... Yüzlerini, fiziksel görünüşlerini, bakışlarını inceledi. Maritza ve Franz'la arasında bir bağ olduğunun kanıtını arasa da bu Leone'u işaret edeceğinden bulmaktan da korkuyordu. Daha kötülerini yaşayabileceğini Maritza'ya bakarak anlıyordu. Murat, zaman zaman ümit verici konuşsa da Ada'nın zihinsel olarak yıprandığını kendisinden saklamamıştı. Yine de Maritza kadar kötü durumda olmadığını Ada fark edebiliyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi Franz hafifçe doğrularak daha dik otururken.

Ada, konuşabilecek durumda değildi. Susuzluktan dolayı sesi güçlükle çıkıyordu zaten. Yaşadığı şaşkınlığın üzerine tek bir kelime bile söyleyemezdi. Dawson, zaman kazandırmak adına merak ettikleri başka bir şeyi sormayı seçti. "İşareti gönderenler kardeş olduğunuzu biliyor muydu?"

Franz, konuşmak istemediğini belli edercesine çenesini kilitlediğinden soruyu cevaplamak Maritza'ya kalmıştı. "Uyarılmanızı istediler. Tıpkı yemek yiyememen gibi."

"Yemek yiyememem bir uyarı mı?" dedi Ada, ellerini yumruk yaparak. "Eski usul kavgaya ne oldu?"

"Büyücülerin fiziksel müdahaleyle işi olmaz."

Ada, Maritza'nın söylediğine gülerek ayağa kalktı. "Bunu Amona'ya anlat sen. Dawson'la tüm iletişimi fizik üzerine kurulu."

Tüm gözler üzerine döndüğünde Dawson, rahatsız olarak başını çevirdi. "Bu durumla gurur duymuyorum."

Merdivenleri çıkmak üzere olan Ada, yarı yolda durup arkasına baktı. "*Şehvet*'i kendine aşık etmeyi nasıl başarırsın? Üstelik kalbin mühürlüyken!"

Dawson, ne söyleyeceğini bilemeden duraksadı. Dudaklarını araladığında Ada'yı sakinleştireceğini umarak, "Kusura bakma," dedi. Ada, duyduğu şeye daha fazla sinirlenerek saniyeler içerisinde yatak odasına girip kapıyı herkesin duyabileceği şekilde çarptı.

Hilary, yarasına bastırdığı eli çekerek kan akışının durup durmadığını kontrol etti. "Deborah'ta baskın bir ala kurt geni olabilir mi? Bu tutarsız tavırlar bana seni hatırlattı." Deborah dişlerini göstererek ona hırladığında Hilary güldü. "Kanıtlamış olduk. Deborah da ala kurt."

"İşareti gönderen cadı grubu hangisi?" diye sordu Stone. Birkaç büyücü meclisi birden vardı. Kız Kardeşler bu meclislerden biri ve en güçlülerindendi. "Eğer çok kişi bilmiyorsa ortadan kaldırmak tek çözüm."

"Büyücüleri öldüremezsin," dedi Felicia duyduğu şeye anlam veremeden. Yaşanan hiçbir şey gözlerini korkutmuyor muydu sahiden? "Sırrı korumak için yirmi ya da yüz tane büyücü öldürürsün ama o sır kesinlikle ortaya çıkacaktır. Kaiser tek bir büyücüyü idam ettirdi diye karısının ölmesine göz yumdular ve savaş başladı. Bu sadece bir büyücünün ortadan kaldırılmasının sonuçları. Bir meclisi katletmenin getireceklerini düşünebiliyor musun?"

"Düşünmek pek de işimize yaramıyor," dedi Stone, buz mavisi gözlerini ona dikerek. Felicia, kollarını bağlayıp önüne döndü.

"Cadılara karşı savaşamayız. Çok riskli."

Hilary'nin söylediğini kimse desteklemedi ama kimse karşı da çıkmamıştı. Sessizlik onay görevi gördü ve durumu kabullendiler. Savaş olmayacaktı. En azından açık ve direkt bir şekilde. Ölümler ve kavgalar her zaman vardı ama eğer kazanmak istiyorlarsa akıllı davranmak zorundaydılar. Ada'nın yemek yiyememesi panikletmek içindi ama bu tuzağa düşmeyecekti.

"Akşam merkezde buluşup durumu değerlendiririz. Toparlanmak için biraz zamana ihtiyacımız var," dedi Dawson ayağa

kalkarak. Yapabildiği en kibar şekilde hepsinin evden ayrılmasını istiyordu.

Franz ve Maritza'nın başka bir şey duymasına gerek kalmamıştı. Merkeze indiklerinde haber verebilecekleri telefon numarası bıraktıktan sonra oradan ayrıldılar.

O sırada kapıdan içeri giren Gavin, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Tuttuğu küçük bir bezle ellerine bulaşan kanı siliyordu. Odada kimlerin olduğuna bakarken başparmağıyla arkasını işaret etti. "Evinden iki Remus çıktı. Üstelik yürüyerek," dedi Dawson'a.

"Onlar Ada'nın kardeşleri," dedi Deborah herkesle birlikte ayağa kalkarken. Gavin'in koluna dokunup yürümesi için onu yönlendirdi. "Yolda açıklarım, gel hadi."

Gavin ve Deborah'ın arası eskisi kadar iyi olmasa da yüksek sesle dillendirmedikleri bir ilişkinin içindeydiler. Sanki birbirlerine hitap şekilleri değişse ya da aşklarını kelimelere dökseler her şey mahvolacaktı. Şimdilik bu şekilde idare etmek ikisinin de kolayına geliyordu.

Dawson, yalnız kaldığı sırada gözlerini duvarda dolaştırıyordu. Amona'nın Ada'yı duvara fırlatarak oluşturduğu hasarı gördüğünde güçlükle yutkundu. O anki korkusu neredeyse hiçbir şeyle kıyaslandırılamazdı. Üstelik o çarpmayla Ada'ya hiçbir şey olmayacağını bildiği halde. Yeniden çocukları olabilirdi. Belki bir ihtimal. Ama başka Ada olmayacaktı. Ada aynı fikirde değildi. Dawson bunun farkındaydı. O çocuklarını içinde büyütüyordu ve Dawson, henüz baba değilse bile Ada, çoktan anneliğin ne demek olduğunu öğrenmişti.

Çocuklarını kucağına aldığında onların da Ada gibi eşsiz olduğunu düşüneceğini biliyordu. Bir daha çocukları olsa bile onlarla kıyaslandırması mümkün olmayacaktı. Ama şu anda bir seçim yapacak olsaydı Ada'ya dönüşmesini söylerdi. Söylemek istiyordu da. Sadece Ada'nın kabul etmeyeceğini biliyordu. Eğer durum daha da kötüye giderse -ki gidiyordu- Dawson, onun dönüşmesi konusunda ısrar edecekti. Aklındaki hiçbir ihtimalden hoşlanmayan Dawson, kıyafetlerini çıkararak saniyeler içinde kurt formuna

büründü. Ormana doğru koşarken yüzüne çarpan rüzgâr, tüylerine yapışan her kar tanesi biraz daha net düşünmesini sağladı.

Ada, yatak odasına girerken saçlarına doladığı havluyu çekti. Üzerine yağan kanlara şimdiye kadar alışmış olması lazımdı ama hâlâ aklı durgunlaştığında ilk düşündüğü şey suyun altına girmek oluyordu. Ne kendinin ne de bir başkasının kan kokusunun üzerine sinmesine tahammül edebiliyordu.

Koyu renk kot pantolonuyla gömleğini üzerine geçirip tarağa uzanırken pencereye doğru yürüyordu. Banyoya girerken Dawson'ın evden ayrıldığını duymuştu. Avlanacağını ve uzun bir süre ormandan çıkmayacağını düşünse de karnını çabuk doyurduğunu görebiliyordu.

Bahçeden eve geçip üst kata çıkana kadar Dawson dönüşüm geçirmiş, yeniden insan halini almıştı. Ada, masaya yaslanarak saçlarını taramaya başladı. Fark ettiği ilk şey Dawson'ın eşsiz peleriniydi. Doğmasının yasak olmasına bir türlü anlam veremediği bir mükemmellik taşıyordu. Dawson, pelerinindeki beyazlığı bir kusur olarak görse de karakterinde en temel Azü yeteneklerini taşıyordu. Beğensin ya da beğenmesin.

"Hayvanlar nasıldı?" diye sordu Ada, tarağı bırakırken. Bu konuda onu kıskandığını kabul etmek zorundaydı. Her ne kadar geç başlamış olsa da avlanmaya çok çabuk alışmış, sandığından daha erken bırakmıştı.

"Ürkek," dedi Dawson sessizce. Ada'yı son bıraktığından daha sakin bulmuştu. Herhangi bir hareketine nasıl tepki vereceğini bilemediğinden kararsız davranıyordu. "Uyumam gerekiyor. Burada bekleyecek misin?"

"Elbette. Uyanana kadar yanından ayrılmam."

"İyi misin?"

"Evet, kolumdaki yaranın kanaması durdu. İçinde yabancı cisim yok. Benim için bir şeyler yoluna girmeye başladı sanırım." Dawson, pelerinini çıkarırken hareketleri yavaşladı. Tam olarak bunu sormamıştı fakat düzeltme gereği duymadı. Hayatında ilk defa tartışmanın değil, uyumun kaynağı olmak istiyordu. Ada, dudaklarını ısırarak kollarını bağladı. Kendini tutmaya çalıştı ama

çenesinin titremesini durduramadan gülmeye başladı. "Affedersin. Seni korkutmak istememiştim. Bağırdığım için kusura bakma."

Dawson, arkasını dönerken boğazını temizledi. "Sorun değil."

"Amona, benim Remus yönümü besliyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Yaslandığı yerden doğrularak Dawson'a doğru yürüdü. Arkadan kollarını beline sarıp dudaklarını omzuna, dövmenin başladığı yere bastırdı. "Seni daha yeni kazandım. Arkanı dönme lütfen."

Dawson, omuz silkerek öylece durmaya devam etti. "Bilemiyorum, Tüysüz. Beni haksız yere suçlamış gibisin. Kendini nasıl affettirmeyi planlıyorsun?"

"Dalga geçme," dedi Ada, sırtına sağlam bir yumruk indirirken. Dawson, kolları arasına dönüp sarıldığında Ada başını kaldırdı. "Onu fazla hafife aldık. Amona, seni kaybetmeyi kabullenmeyecek. Evlensek, birbirimize ismimizi versek, hatta büyük bir aile kursak bile sana âşık kalmaya devam edecek."

"Aşk her zaman güzellik saçmıyor, değil mi?"

"Hayır, çoğu zaman kalp kırıklığı demek."

Dawson, avın kirinden kurtulmak için duş aldıktan sonra kendini yatağa bırakmıştı. Dönüşüm geçirip beslenmeyi öğrendiğinden beri her avdan sonra ıssız bir yere çekilir, dinlendikten sonra sürüsüne geri dönerdi. Ada'yla tanıştığından beri ise buna ihtiyacı yoktu. İlk defa av sonrası yanında uyuyabileceği birine sahipti.

Ada, yanına uzanıp parmaklarının arkasıyla Dawson'ın yüzünü sevmeye başladı. Dawson, başını dokunuşuna doğru eğerken Ada, parmaklarını dudaklarına kaydırdı. Uyuyacağını biliyordu ama yine de sormadan duramadı. "Ala kurt olma ihtimali yüzünden mi erkek çocuk istiyordun?"

İnce parmaklarını tutarak avucunu öpen Dawson, uykulu bir halde itiraz etti. "Küçükken sürekli babamı taklit ediyordum. Onun gibi giyinmeye çalışıp onun gibi davranıyordum. Büyüyünce de öyle bir baba olmak istediğimi düşünürdüm. Erkek çocukla ilgilenmek, kız çocukla baş etmekten daha kolay. Sanırım sahiden yaşlanıyorum. Deborah'a bakmak zahmetli bir işti. Demek istediğim, tüm gün beni peşinden koştururdu. Kardeşimle ilgilenebileceğimi

göstermek istediğimden sürekli ihtiyaçları için orada olurdum. Daha okuma yazma öğrenmeden erkeklerle oynamaya başladı." Ada, kahkaha attığında Dawson, homurdanarak kaşlarını çattı. "Hiç komik değil. Beni deli ediyordu."

"Özür dilerim," dedi Ada, gülmemeye çalışarak ama başarılı olamamıştı.

"Her neyse. Zaten eğitime başladığı sıralarda Gavin'le ilgilenmeye başladı ve bir daha da peşini bırakmadı."

"Eğer kızın olursa Deborah'a benzemesinden mi korkuyorsun?" dedi Ada.

"Deborah'a, sana, belki Creon'a. Ailemizde çapkın olmayan kimse yok mu?"

"Ben çapkın değildim. Yani biraz," dedi Ada çok da emin olamadan. İnsan hayatı belli başlı şeyler haricinde bulanıklaşmıştı. Kerim'e olan aşkını hatırlamaya çalıştığında başarısız oldu. Kokusunu saklamak için Amona'ya verdiği bedeldi bu. Dawson, zamansız bir şekilde Ada'yı işaretlemişti ve Ada bu şekilde Av Dönencesi'ne katılsaydı, Kaiser öldüğüne emin olmadan asla yanından ayrılmazdı. Ada, uzanıp Dawson'ın yüzünü öpmeye başladı. "Hadi gözlerini kapat. Ben elimde bıçakla seni koruyacağım. Pek uyuyan güzel sayılmazsın ama..."

"Neden bahsediyorsun?"

"Masal sadece. Boş ver," dedi Ada. Dawson, gözlerini kapadığında Ada, onun saçlarını okşamaya devam etti. Onu uyurken seyretmeye bayılıyordu. Tuhaf bir şekilde gözlerini üzerinde hissettiğinde hâlâ utanabiliyordu ve bu yüzden Dawson'ı rahatça izleyebilmek harika bir duyguydu.

Felicia, odasında ileri geri yürürken ellerinde açık duran kitabı okuyordu. Kitap ağırdı ve eski kokuyordu. Muhtemelen Felicia'nın ailesi bile kurulmadan önce yazılmıştı. Kapısı tıklatıldığında Felicia, ağır kitabı hızla kapattı ve yere atarak yatağın altına tekmeledi. Koridordaki kişiye içeri girmesini söylerken yatak odasından çıkıp salona geçti.

"Selam," dedi Deborah, dairenin kapısını kapatırken.

"Bir sorun mu var?" Felicia, izleri yok etmek ister gibi ellerini ovuşturdu. Kitaptaki hiçbir büyüyü henüz uygulamasa bile okumak, hatta ellerinde tutmak bile enerjisinden birkaç parça götürüyordu. Gerçekten uyguladığında ne gibi sonuçları olacağını şimdilik düşünmemeye çalışıyordu. Yatak odasının kapısını çekerken gülümsedi. "Daha önce buraya geldiğini hiç hatırlamıyorum."

"Hilary, yapabileceğin bir büyüden bahsetti," dedi Deborah, boğazını temizleyerek.

"Öyle ama Dawson düzeldi."

"Büyüyü Ada için istiyorum aslında." Derin bir nefes alıp avuçlarını kotuna sürttü ve geniş salonda yürümeye başladı. Bir an durup Felicia'ya baktıktan sonra seri adımlarına devam etti. "Eminim senin de aklına gelmiştir ama kimse gelip söylemeyecek."

Felicia, tırnağını kemirerek ona baktı. Deborah'la aralarında her yöne çekilebilecek bir ilişki vardı. Ne olumlu ne de olumsuz bir şey yaşamışlardı fakat Murat'ın arkadaşlarına güvenebileceğini biliyordu. Üstelik Hilary'yi severdi ve böyle bir konuyu Deborah'a açtığına göre yargılarına da inanabileceğini düşünüyordu. Yatak odasına girip kitabı aldıktan sonra Deborah'ın yanına geri döndü. "Büyü bebeklere yapılmadı. Eğer öyle olsaydı senin kanını kullanabilirdim. Ama direkt olarak Ada'yı hedef aldığı için onunla kan bağı taşıyan birine ihtiyacımız var."

"Daha bugün iki kardeşiyle tanıştık," dedi Deborah kollarını bağlayarak. Felicia, koltuğa oturup kitabı açarken Deborah da yanına geçip kollarını dizlerine yasladı. Ne yazdığıyla ilgili tek bir fikri bile yoktu fakat kitap ürkütücü görünüyor, asit ve çürük yumurta karışımı gibi kokuyordu. Burnundaki sinirlerin hasar almayacağını umdu. "Creon'u deneyelim. Üstelik sen onun tetikçisisin. Sözünü dinlemek zorunda."

"Onu zorlamayacak olsam bile Ada'ya yardım etmek isteyecektir. Bir nevi aynı türden oldukları için Ada'ya yakınlık duyuyor." Sayfaları karıştırmaya devam ederken başını kaldırıp kısaca Deborah'a baktı. "Biliyorsun, kanla yapılan büyülerin bedelleri vardır. Yapan ve her ne şekilde olursa olsun yardım edenler için."

"Senin için daha büyük bedeli olacaktır."

"Öyle. Ama kitabı Murat'tan çaldığımda sonuçlarını kabul etmiştim. Peki sen neden bu riski alıyorsun?"

"Ada için öleceğimi söyleyemem. Ama yeğenlerimi taşıyor ve Dawson mutlu olmayı hak ediyor. Zamanında çok bencil davrandım. Dawson, Kaiser'dan intikam almak için yıllarca burada kaldı. Bense kaçtım. Onu suçladım ama asıl kızdığım kendimdi. Yeterince güçlü ve akıllı davranamamıştım."

"Remuslara iki asırdan fazla hizmet ettin. Gerçekten kendine çok fazla kızmış olmalısın." Deborah gözlerini devirince Felicia güldü. "Dawson'ın mutlu olmasını istediğini anlıyorum. Senin yerinde olsam aynı şeyi Murat için ben de yapardım. Üstelik bizim ailemiz benim yüzümden öldürüldü."

"Kurt büyücüler çok nadir. Bu Kaiser'ın gözünü korkutmuştur," derken ona doğru yaklaştı. Felicia'nın güçleri o kullanmayı seçene kadar tehlike oluşturmayacak türdendi. Şirinliği ve içten gülümsemesinin altında gerçek tehlike yatıyordu. Üstelik kendini geliştirdikten sonra birkaç kelime bile karşısındakini ortadan kaldırmak için yeterli olacaktı. "Büyü gücünü seçmen gerçekten cesur bir hamleydi."

"Cesur ve aptalca. Murat sonuçlarını tahmin ederek gücünü geliştirmemeyi seçti. Bense sırf güçlü olabileceğimi ispatlamak için tam tersini yaptım." Dudaklarını ıslatarak elini, kapattığı kitabın üstüne koydu. "Nereden başlayacağımızı bulmak için büyüyü daha ayrıntılı inceleyeceğim. Ama aynı zamanda Ada'nın durumunu da kontrol etmem gerekiyor. Yemeklere verdiği tepkileri gözlemem büyüyü nasıl oluşturacağıma yardımcı olur."

"Onu zorlama işini bana bırak. Bu konuda benden iyisini bulamazsın," deyip göz kırptıktan sonra yanından ayrıldı. Merdivenlerden inip bahçeye geçtiğinde Gavin'in ona doğru yürüdüğünü gördü. Arkasına bakıp ilgilenmesi gereken bir şey aradı ama hiçbir şey bulamadı. Bu yüzden gülümseyip Gavin'e baktı ve dikkatini dağıtmayı umdu. "Terliyken harika göründüğünü söylemiş miydim?" dedi ellerini önünde birleştirerek.

"Birkaç bin defa," dedi Gavin hızlıca ve ellerini beline yerleştirerek gözlerini inceledi. Deborah her zamankinden daha huysuz ve tedirgin görünüyordu. "Neler oluyor?" Deborah, kulağının üstünü kaşırken ormana doğru baktı. Gavin, başını eğip görüş alanına girdi. "Ne bok yediğini bilmiyorum, Deborah ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Bilmiyorsan hoşuna gidip gitmediğine nasıl karar verebilirsin ki?" dedi Deborah omuzlarını kaldırarak. Gavin'in cevabı homurdanmaktan ibaret olunca Deborah gülmeye başladı. "Buna değecek bir şey için uğraşıyorum. Borçlarımı kapatma derdindeyim."

"Kendini tehlikeye atma. Sadece bu kadarını söylüyorum."

"Beni tanımıyor musun? Hiç kimseyi kurtarma pahasına ateş kürkümü buza hapsetmem," dedikten sonra başka yalan söylememek için hızla yanından ayrıldı. Avlanma arzusuyla ormana yürürken dikkat çekmek istemediğinden arkasına bakmamaya özen gösterdi. Gavin'i olduğundan daha fazla şüpheli hale getirmek istemiyordu.

Kanada, 1761

"Gitmem gerekiyor," dedi Lissa, duvardan ayrılarak kapıya yönelirken. Axell, kolunu tutup yeniden duvara doğru çektiğinde Lissa sinirlendi ve buna sıkıca tutundu. Şaşkınlığı ve korkusu hafiflemişti. "Aradan kaç yıl geçti farkında mısın sen? Beni almanı bekleyerek ormanda bir ay geçirdim. Aleutlar beni bulduklarında açlıktan ölmek üzereydim. Ormanda insanca avlanmak konusunda hiç tecrüben var mı?" derken sesi titremeye başlamıştı. Onu beklediği tüm zamanlar boyunca içinde biriktirdiği ve artık yok olduğunu sandığı öfkesi ve çaresizliği gün yüzüne çıkmıştı.

Axell, Lissa'nın yüzünü avuçlarının arasına alarak kıpkırmızı olmuş yanaklarını okşadı. "Kendime geldiğim ilk an seni aramaya başladım."

"Ne zaman kendine geldin, Axell?" dedi Lissa, öfkeyle fısıldayarak ellerini iterken. "Dün mü? Aradan yıllar geçti."

"Peki sen beni ne kadar süre bekledin? Bir hafta mı?"

"İnsan vücuduna sahipken kurt bebek taşıdım. Eğer Tyson olmasaydı ölecektim. Kurdumu bulmadan doğumu atlatmamın hiçbir yolu yoktu. Ama o yardım etmek için yanımdaydı. Üstelik hiç tanımadığı bir yabancı için hayatını tehlikeye atarak. Sen beni ve oğlumu korumak için ne yaptın? Bir ağacın içine falan mı saklandın?"

"Erkek mi?" dedi Axell birden kuracağı tüm cümleleri unutarak.

Lissa, elini ağzının üstüne bastırarak gözyaşlarını durdurmaya çalıştı. Hiç böyle olacağını hayal etmemişti. Yangından kaçıp Aleutlara sığındığı zamanlarda ömür gibi gelen uzun bir süre boyunca Axell'e kavuşmanın hayalini kurmuştu. Kimsenin onlara karışmayacağı sakin bir yerde çocuklarını büyüteceğini düşünmüştü. "Ne yaşadığını, neden yanıma gelemediğini bilmiyorum ama hepsini dinleyeceğim. Bu sonucu değiştirmeyecek olsa bile seninle konuşacağım."

"Sen..." Axell, sakinleştiğinde kulağında uğuldayan gürültüyü fark etti. Bir kez daha cümleleri unuttu. Başını eğerek Lissa'nın karnına baktı. Geriye doğru sendelerken şaşkınlıktan konuşamadı. "Senin derdin ne? Yanlışlıkla hamile kalmak gibi bir problemin var."

"Yanlışlıkla değil," dedi Lissa kollarını karnına dolarken. Bu, Axell'in bakışlarını silebilecekti sanki.

Ama daha kötüsü oldu ve Axell, gözlerini kaldırarak ona baktı. Karanlıkta parlayan mavi gözleri hayal kırıklığı içindeydi. "Âşık mı oldun?" Lissa başını salladığında Axell, derin bir nefes aldı ama bu, ne rahatlamasını sağlıyor ne de düşüncelerini dindiriyordu. Kendine geldiği ve Lissa'nın peşine düştüğünde ondan uzak geçirdiği zamanın, hayatındaki en berbat an olduğunu sanmıştı. Ne kadar yanıldığını şimdi görebiliyordu. Artık Lissa'yı asla geri kazanamayacaktı. "Evli misin?" dedi ellerini ondan uzaklaştırarak.

Lissa, kolunu sıyırarak omzundan dirseğine doğru gelen alev desenini gösterdi. "Beş ay önce evlendik. Ona ismimi verdim, Axell."

Alev deseni onların ne kadar âşık olduğunu temsil ediyordu. Aynı zamanda aşklarının ne kadar sınır tanımaz olduğunu. Axell, elini uzattı ama koluna dokunamadan durdu. Hamileliği ya da evlenmesi umurunda olmazdı. Ama isim töreni yapmışlardı. Bu, Axell için tüm sınırları belirliyordu. Yine de kazanabileceği şeylerin olduğunu düşünerek kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Oğlumu görmek istiyorum. Seni kaybetmiş olabilirim ama o hâlâ benim."

Lissa, korkuyla irkilerek ileri doğru yürüdü. "Bunu yapamazsın. Lütfen bunu yapma. Onu öldürürler." Ne olduğunu anlamadan ağlamaya başladı. Aynı şekilde Lissa'yı da öldürürlerdi ama Lissa'nın o anda düşündüğü şey hayat dolu oğlunun, Tyson'ı peşinden koşturacak kadar enerji dolu olmasıydı. Ölmesini düşünemezdi bile. "Yalvarırım. Ne istersen yaparım. Sadece ona babası olduğunu söyleme. Kimseye söyleme."

"Lucian benim oğlum!" diye bağırdı Axell, Lissa'nın yüzüne karşı. Lissa, farkında olmadan ağlamaya devam ederken yerinde sıçradı. Axell, yumruğunu duvara geçirdiğinde dağılan parçalar havaya uçtu. "Başka bir adamı babası sanıyor. Üstelik bir Buky'yi!"

"Ben de bir Buky'yim."

"En azından Aleut değilsin," dedi Axell, yüzünde tiksintiyle. "O benim oğlum, Lissa. Başka bir adama baba demesine izin vermeyeceğim. Kendini Aleut sanmasına da müsaade etmeyeceğim."

"Senin oğlun olursa ne değişecek? Yaşamasına izin verirlerse ne olacak? Tarafsızların prensi ilan edilecek değil ya. Onu bozuk görecekler. Dışlayacaklar. Burada arkadaşları var. Yakında kardeşi olacak. Hayatı düzenli ve çok mutlu. Bunların hepsini elinden aldığında senden nefret edecek."

"Beni tanımış olacak."

"Ne uğruna? Tüm hayatını mahvedeceksin."

İki elini birden başında dolaştıran Axell, çaresizce ileri geri yürümeye başladı. Lissa'ya bakıp onu sevdiğini düşünmemesi imkânsızdı, oğlunu görüp soğuk davranması mümkün değildi. Sadece tek bir hatası hayatında değer verdiği iki şeyin de yok olmasına neden olurdu.

"Tamam," dedi birden Lissa'ya bakarak. "Ona gerçekleri söylemeyeceğim. Ama bazı şartlarım var. Buradan ayrılmayacağım. Onu sürekli görmem gerekiyor. Kaiser'ın beni kabullenmesini sağlayabilirim. Ayrıca oğluma kocanın gerçek babası olmadığını söyleyeceksiniz. Adımı vermeyin ya da başka bir masal anlatın, bilmiyorum. Ama babasının o olmadığını bilecek," deyip kapıyı çarparak odadan ayrıldı.

Güneşin yumuşak renkleri odayı huzur dolu ışığıyla yıkarken Dawson uyanmak üzereydi. Ada, onun kıpırdandığını gördüğünde kaldığı yeri işaretleyerek günlüğü kapattı. Geçmişini adım adım

aydınlatan bu defterleri birlikte okuyorlardı fakat Ada'nın oyalanacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Aklını Amona'dan uzak tutacak başka sorunlara gömülmeliydi.

Ada, dirseğinin üzerine eğilerek Dawson'ı dudaklarından öptü. "Hoş geldin. Senden habersiz birkaç sayfa okudum," dedi defteri göstererek. "Bana kalırsa Stone hakkında fikirlerini değiştirecek şeyler yazıyor."

"Hiçbir yazı Azüler hakkında fikrimi değiştirecek kadar güçlü olamaz," dedi Dawson. Defteri elinden alıp yere bıraktı. Ada'ya sarılıp onu göğsüne doğru çekti. Saçlarını yüzünden geri itip sırtına bıraktı. Kimsenin farkında olmadığı bir hediyeydi, sevdiği insana rahatça bakabilmek, doyasıya sarılmak ve gözlerinden yansıyan tüm duygularda kaybolmak. Dawson, elini onun sırtından beline kaydırırken gülümsedi. "Artık bebekleri saklamıyorsun," dedi.

"Gerek var mı?" dedi Ada huzursuzca gülerek. "Varlığından bile haberimin olmadığı bir meclis çocuklarımızın peşine düşmüş. Sadece bu yüzden bile insan olmayı isteyebilirim. Kimse peşimizde olmazdı. Çocuklarımız bahçede oynarken onları rahatlıkla izleyebilirdik. Korkmazdık."

"Uyumadan önce beni sevdiğini hatırlıyorum. Parmaklarının yüzümde dolaştığını ve masallarla ilgili bir şeyler söylediğini." Başparmağını gözünün altında kaydırarak açlığın ve yorgunluğun belirtisi olan izlerde dolaştırdı. "Sen harika, güçlü ve çocuklarımızı çıldırtacak kadar ilgili bir anne olacaksın. Kimse onları bizden alamayacak."

"Eğer ikizleri kaybedersem bir daha eskisi gibi olamam. Eskisi gibi olmak bile istemem."

"Biliyorum ve anlıyorum da," dedi omuzlarını silkerek.

Merdivenlerden yükselen adım seslerini duyduklarında Ada, gözlerini devirerek yüzünü Dawson'ın göğsüne yasladı. "Neden bizi rahat bırakmıyorlar?"

"Çünkü mutlu olan kurtlardan nefret ediyorum!" diye seslendi Stone, kapılarının önünde durduğunda. Hiç değilse içeri girmeye kalkışmamıştı. "Birbirinizi daha sonra avutup gülücükler

eşliğinde umut dolu laflar edebilirsiniz. Toparlanıp aşağıya gelin, konuşmamız gerekiyor."

Dawson, uzanmaya devam ederken Ada, yataktan kalkmıştı. Ayakkabılarını giyip fazla sıcakladığı sırada çıkardığı gömleğini üzerine geçirdi. "Benimle geliyorsun," dedi Dawson'ın bacağına vurarak. "Seninle konuşmak için gereğinden fazla bekledi."

"Ne dediğini duymadın mı? Fazla emrivaki."

Ada'nın gözleri ardına kadar açılırken hayret içinde gülüyordu. "Baban olduğuna dair herhangi bir kanıt arıyorsan buldun öyleyse. Hemen kalk, İhtiyar. Hiç değilse kendini açıklaması için ona bir fırsat vermek zorundasın."

"Beni terk eden birine hiçbir şey borçlu değilim."

"Stone seni terk etmek dışında her şeyi yapmış gibi görünüyor." Ada, kolunu tutarak iki eliyle birden onu çekti. Dawson, Ada'ya zorluk çıkarmak istemediğinde aşağıya inmeyi kabul etti. "Uyurken seni izlemek harika. Bunu daha sık yapalım," dedi Ada göz kırparak. Yataktan uzaklaşırken Dawson, onun kolunu tuttu. Ada, ani bir refleksle derin nefes aldığında Dawson birden doğruldu. Ada kolunu çekerek güldü. "Av işe yaramış gibi."

Dawson, elini tutarak kapanmak üzere olan yarasına baktı. Gömleğinin kolunu dirseğine kadar sıyırmıştı. Bunun canını acıtmayacağını bildiğinden dirseğinin iç tarafına baktı. Ada, geri çekilmeye çalıştıkça Dawson daha sıkı tutuyordu. Kan toplamış gibi görünen çürükte başparmağını hafifçe kaydırdı. "Bu ne zaman oldu?"

"Dövüşürken sanırım." Ada, gömleğini aşağıya indirerek kıvırdığı kol kısımlarını gereksizce düzeltmeye çalıştı.

"Yalan söylüyorsun."

"Rengim..."

"Seni rengine bakmadan çözebilecek kadar iyi tanıyorum, Ada. Gerginsin ve kaşınıyorsun. Kan dolaşımının hızlanmasıyla alakalı. Ayrıca kalp atışlarını kontrol edemiyorsun."

Ada, gözlerini kısarak başını kaldırdı. "Kalp atışlarını kontrol etmem işe yarar mı?"

"Bir de bunu öğren ve bana yalan söylerken bir kaçamağın daha olsun, öyle değil mi?"

"Yalan söylemiyorum." Dawson başını yana yatırınca Ada iç geçirdi. "Yalan söylemiyorum. Üzerine bir şeyler giy de aşağıya inelim. Stone bir kez daha yukarı çıkarsa kapının kapalı olmasını umursamayacak."

"Koluna ne oldu?" diye bir kez daha sordu Dawson kısılan sesiyle.

Ada, sakin kalmayı başaramadan derin bir nefes aldı. "Sen yaptın, tamam mı? Fazla üzerine gittim ve durmamı söylerken kollarımı sıktın. Hatıralarının bulanık olmasını anlayabiliyorum ve seni suçlamıyorum da. Ama bir kez olsun boş ver dediğimde boş ver."

Dawson, ona baktı. Tepki vermeden bir şey söylemeden bir süreliğine öylece durdu. Gözlerini kırpıştırarak başını salladı. Sandalyenin üzerine bırakılmış tişörtünü alarak odadan çıktı. Aşağıya inene kadar üstünü giyinmişti. Pantolonun belini düzeltirken farkında olmadan Stone'un ona uzattığı bardağı alıp iki yudumda bitirdi ve doldurması için geri uzattı. Stone, bir şey söylemeden bardağı alıp yeniden doldurdu. İçmesi için verirken kendisiyle birlikte oturmasını işaret etti.

"Konuşacak durumda değilsin. O yüzden beni dinlemekle başla." Dawson, ona bakmadan başını salladı. Stone, dudaklarını ıslatıp içkisinden bir yudum aldı. Öne doğru eğilerek bardağı masaya bıraktı. "Kurdunu bulmak için Aleut'tan ayrılıp eğitim merkezine gittiğinde seni takip ettim. Melez olduğun ve bunu saklamak zorunda kaldığın için çok fazla baskı altındaydın. Bu yüzden düzgünce dönüşemiyordun."

"Bunun aileme olanlarla ne ilgisi var? Beni takip ettin ve onları bıraktın mı?"

"Çok daha önce Lissa beni bırakmıştı, Dawson. Onu bulup Aleut'a geldiğimde Tyson'la isim töreni yapmıştı ve ikizlere hamileydi. Sana gerçeği söylemek konusunda ısrar ettim ama mantıklı düşünemiyordum. Lissa, beni doğruyu saklamamız gerektiğine ikna etti. Aleut'ta kalmak zorundaydım. Seni bırakamazdım. Burada kalacaksam seninle ilgilendiğimi, Lissa'ya âşık olduğumu ve Tyson'dan nefret ettiğimi gizlemek zorundaydım. Bu yüzden ben de mühür yaptırdım. Avcılara yapılanlardan değil. Daha eski usul bir şey."

"Kalp mührün mü var?" dedi Dawson, bakışlarını ona çevirerek. "Mührün olsaydı fark ederdim. Bu saklayabileceğin bir şey değil."

"Merak ettiğin bu mu? Senin babanım," dedi kendini işaret ederek.

"Aferin sana," dedi Dawson, elindeki bardağı yere bırakarak ayağa kalkarken. Pencereye doğru yürüyüp bir elini duvara yasladı ve bahçeye baktı. "Kalp mührün varken benimle ilgilendin o zaman. Aleut'tan ayrıldığımda peşimden gelmişsin."

"Evet."

"Peki ben neden Ada'ya zarar verdim? Çocuklarımı taşıdığını bildiğim halde bu kadar zayıflamasını neden umursamadım?"

"Kalp mührümü yapan Amona'ydı fakat seni benden daha fazla zorlamış olmalı. Ne de olsa sana âşık. Konuya devam edecek olursak... Asıldıklarını üç gün sonra öğrendim. Albiana haber vermişti. Buraya geldim. Kaiser'la vazgeçmesi için konuştum ama hepsi bu kadardı. Israr etmedim, ona karşı gelmedim ya da senin yaptığın gibi Cellat'ın boğazını kesmedim."

"Umursayamıyordun."

"Umursayamıyordum. Onlar senin ailen olmasına rağmen beni anlayabilecek tek kişisin. Ada için yapmayacağın şey yok ama son zamanlarda karını sadece sen üzdün. Ne biz ne Remuslar ne de büyücüler."

"Onu ölürken izlemedim."

"Çünkü şanslıydın," dedi Stone, ayağa kalkarak karşısına geçerken. Dawson'ın omzunu tutup yüzüne bakmasını sağladı. "Şanslıydın ki Ada'yı koruyan arkadaşları var ve yine şanslıydın ki Remuslar ya da cadılar saldırmak için bu anı seçmedi. Eğer Ada'nın hayatı tehlikede olsaydı sadece durup izlerdin ve kalp mührün biraz zayıflamaya başladığında dayanılmaz acılar çekerdin. İki asırdan fazla zamandır yaşadığım şey bu. Ufak hasarlarla atlamanın kıymetini bil."

"Annemi ve babamı kaybettim ben. Kardeşim yıllarca Remuslara hizmet etmek zorunda kaldı. Seni anlamak zorunda değilim. Kızmaya hakkım var. Bana yalan söylediniz."

"Çocukların doğduğun zaman onlar için her şeyi yapabileceğini göreceksin. Belki o zaman beni anlarsın. Aleutların içindeki

yapı bozukluğunun sen de farkındasın. Tarafsızlar bin kişi bile değil ama Remus ya da Aleutlardan daha fazla saygı görüyor ve büyücüler tarafından korkuluyorlar. Sen ve ailen oraya aitsiniz."

"Şu anda bunları düşünemem."

"Biliyorum. Sadece söylemem gerekiyordu. Zamanı geldiğinde bir karar vermek zorunda kalacaksın. Karışık genli bir eşin var ve muhtemelen Azü ve Buky özelliklerinin ağırlıkta olacağı ikizlerin doğacak. Sence sizi rahat bırakmaya ne kadar hazırlar? Remus lideri, bir ala kurt bulabilmek için dünyanın çeşitli yerlerinde katliam düzenledi. Şimdi o kurt, hemen yanında ve kendisi gibi iki tane daha doğurabilir. Remuslar bebeklerin yaşamasını istiyor. Özellikle de kız olurlarsa."

Dawson, arkasını dönüp yeniden bahçeye bakarken elini çenesinde dolaştırdı. Ailesi neden bu kadar karmaşıktı? Daha doğrusu annesi ve Stone neden bu kadar düşüncesizdi? Doğruları anlattıklarını düşündüğünde bile yalanlar söylenmişti. Lissa ve Tyson, babasının Eric olduğunu anlatmıştı ve Dawson bir açıdan onları anlayabiliyordu. Keşke anlamasaydı ama anlıyordu. Eğer babasının Stone olduğunu söyleselerdi ona bakmadan durabilir miydi? Aşırı ilgili görünmeden sorular sorabilir miydi?

Ada, aşağıya indiğinde Stone, izin isteyerek yanlarından ayrıldı. Diğerleriyle buluşmak için yola çıktıklarında bir süre ikisi de sessizdi. Dawson, Stone'la olan konuşmalarını kafasında dolaştırıyor, elinde olmadan onu suçlayacağı noktalar arıyordu. Farklı olduğu için dışlanan, ergenliğinde işkenceye uğrayan çocuk, Stone'dan intikam almak istiyordu.

Yüzünde sıcak parmakları hissettiğinde farkında olmadan hızını düşürdü. Başını çevirerek Ada'nın elini öptü. "Kendini koruduğun için teşekkür ederim," dedi.

"Yaşamayı seviyorum sonuçta," dedi Ada gülümseyerek. Gözünün kenarındaki izleri okşayıp saçlarına dokundu. "Stone'a şans vermen gerektiğini düşünüyorum."

"*Hadi mantıksızca intikam alalım, intihar etmek pahasına bizi mahveden insanların peşine düşelim* diyen Ada'yı özledim. Saf ama enerji doluydu."

"İnsan halimle dalga geçme," dedi Ada, tırnaklarını ensesine geçirirken. "Ayrıca Remuslardan intikam alma planımı unutmadım, sadece askıya aldım. Ailemin ölümünün hesabını sormak için elimdeki diğer aileyi kaybedemem."

"Teşekkür ederim."

Arkadaşlarıyla anlaştıkları yere ilk Dawson ve Ada gelmişlerdi. Aşağıya indiklerinde Dawson telefon ederken Ada arabaya yaslanarak bekledi. Kar yağışı durmasına rağmen havadaki pus geri çekilmemişti. Uzak mesafeyi görmek bir kurt için bile güçtü.

Gavin, Deborah ve Felicia geldiğinde Dawson, telefonu kapatarak cebine koydu. "Hilary ve Murat nerede?" diye sordu.

"Bu soruyu cevaplamak istemiyorum," dedi Gavin, aracın kapısını açarak yolcu koltuğuna geçerken. Eğilerek torpido gözünü karıştırmaya başladığında kimse ona ne aradığını sorma gereği duymadı.

"Kendilerine biraz zaman ayırıyorlar, hepsi bu. Ormandalar," dedi Deborah durumu açıklamak adına. İşin aslı kendisi de bundan biraz rahatsızdı fakat Gavin'le aynı sebeplerden değil. Gavin, nedense bir noktada Murat'ın Hilary'yi üzeceğinden emindi. Âşık olduklarına göre bu kaçınılmazdı elbette ama ortada Deborah'ın anlayamadığı daha derin bir sorun var gibi görünüyordu. Deborah ise tamamen kendinde olmayan bir şeyi başkasında izlemekten hoşnutsuzdu. Aleutlara geri döndüğünden beri Gavin'i sadece bir kere öpebilmişti ve hâlâ o noktaya geri dönüp daha fazlasını yapmış olmayı diliyordu. O zamandan beri ilişkileri duygusal açıdan gelişmiş olsa da ikisi de ilk adımı atmıyordu.

Daha fazla beklemelerine gerek kalmadan Maritza ve Franz'ı gördüler. Gergin ve aceleci bir halleri vardı. Kendilerini açıklamak için yaptıkları uzun yolculuğun ardından bir an önce amaçlarına ulaşmak niyetindeydiler. Kurt sürülerinin yoğun bir şekilde bulunduğu Kanada'da olmak, hayvansal içgüdülerini beslese de tehlike hissi daha ağır basıyordu. Maritza ve Franz, kendini sözde bilime adamış babalarından kaçmayı başardıkları çocukluklarından beri bir yerde uzun süre durmuyorlardı. Bu yüzden Aleut ve Remus'a yakınlıkları onları huzursuz ediyordu.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi Franz, Ada'ya bakarken. Ada, başını sallayarak teşekkür ettiğinde yürümeye başladılar.

Ay ışığının bile aydınlatamadığı sokaklara girdiklerinde Ada, tedirginleşmeye başlamıştı. Bir tuzağa çekilmediklerine inanmak istiyordu. Üstelik sayıca onlardan daha fazlaydılar ve Murat'la Hilary, on dakika farkla arkalarından geliyorlardı. Görünmez koruyucu olacaklardı.

İki binanın arasına girip sonuna doğru ilerlemeye başladıklarında Ada, bir silüet gördü. Karanlıkta kalıyordu ve gözleri çok da keskin değildi ama yaklaştıkça daha iyi görmeye başladı. Tanımadığı bir erkek kurttu. Hangi türden olduğunu anlayamamıştı. Ne soyunu ne de hangi eve bağlı olduğunu çözebilmişti. Kendini saklamayı sahiden biliyordu.

"Javier," dedi Dawson, olduğu yerde donarak.

Ada, başını çevirerek ona baktı. Dawson pek şaşırmazdı. Aslında çok az şaşırdığını görmüştü. Yüzündeki tüm kan çekilirken gözleri uğursuz bir koyuluğa bürünmüştü. Herhangi bir tehdit sezmediğinden Ada'nın tek hissettiği meraktı.

"Artık ismim Finn," dedi çocuk gülümseyerek onlara yaklaşırken. Kıvırcık siyah saçları gözlerine kadar iniyordu. Gözleri parlak kahverengiydi. Gavin'in çocuk kopyası gibiydi. Tıpkı Franz ve Maritza gibi donanımlı görünüyordu. Ada, onun bol ceketinin altında bıçak ve daha fazlasını taşıdığını anlayabiliyordu.

Ada'nın ilgili bakışlarını fark eden Finn, başını yana eğerek elini uzattı. Bir an için insan görgü kurallarını şaşıran Ada, ne yapacağını bilemedi. Kendine geldiğinde öne adım atıp Finn'in elini sıktı. Kurtların el sıkma alışkanlığı yoktu. "Ada," dedi tanışmak adına.

"Biliyorum," dedi Finn gülümseyerek. Ada, onun sesindeki derinliği tuhaf bir şekilde samimi bulmuştu. Bakışları ve tavrındaki bir şey fazla tanıdık geliyordu. Finn diğerlerine de göz atıp yeniden Dawson'a baktı. "Kim olduğumu sen mi açıklamak istersin?" dedi.

"Tanıştığınızı bilmiyordum. Finn birkaç olayda bize yardım etti ve ona güveniyoruz," dedi Maritza herhangi bir kavganın önüne

geçmek isteyerek. Diğer herkesin kafası karışık olsa da Dawson'ın tepkisinin ne olacağını ön görememişlerdi.

"Bir tek benimle tanışıyor aslında," dedi Dawson sessizce. Arkada birleştirdiği ellerinin yumruk haline gelişini sadece Ada fark edebilmişti. Dawson bir şekilde kendini ya da duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. "Kendisi oğlum olur."

Ada'nın nefesi kesilirken o an hissettiği şeyin birkaç dakikadan daha uzun sürmemesini umdu. Kendini tamamen başka bir yere fırlatılmış ve her şeyden habersiz yabancı biri olarak bulmuştu. Önemsiz ve kimsesiz. Gözlerini kırpıştırırken Deborah'ın kolunu tuttuğunu hissederek dudaklarını ıslattı. "Artık hiçbir şeye şaşırmayacağımı düşünmeye başlamıştım bir de."

8

Yaşam, hayatta kalmak için
verdiğimiz mücadelenin bir ürünüdür.

"Daireme geçelim de bunu ayrıntılı bir şekilde konuşalım," dedi Finn, kimse yerinden kıpırdamayınca.

"Dairen mi var? Burada," dedi Dawson binaları işaret ederek. "Ne zamandır bu kadar yakındasın?"

"Çok olmadı," dedi Finn gözlerini kaçırırken. Ellerini ceketinin ceplerine yerleştirdi. Dawson, ona bakmaya devam ederken Ada, Finn için kötü alarm olduğunu hissetti. Dawson'ın ısrarcı bakan gözleri hiç iyi sonuçlar doğurmazdı. "Uzun zamandır yoktum ve halletmem gereken şeyler vardı. Ama şimdi buradayım. Sarılmak yok mu?"

Dawson, ağır adımlarla yaklaştı ve omzunu tutarak arkasını döndürdü. Finn'i öne doğru iterken, "Evini göster," dedi.

"Bana kızmaya hakkın yok."

"Evet, var!" diye bağırdı Dawson. Sadece Finn'i değil, geri kalan herkesi de korkutmuştu. Dawson'ın karşısındakini delirtecek kadar soğuk bir duruşu vardı. Asla öylesine bağırmaz, son ana kadar kontrolü elinde tutardı. Bu umursamaz tavrı yüzünden daha fazla öfkelenip kendi kendini çözenler olmuştu. Tüm bildikleri ve

gördüklerinden sonra, Dawson'ın bağırmasından iyi şeyler çıkmayacağını anlayabiliyorlardı.

"Yirmi birinci yüzyılın seni medenileştirebileceğini düşünmüştüm," diye söylendi Finn yürümeye başladığında. Ceplerini karıştırarak dairesinin anahtarlarını aramaya koyuldu.

"Hepimizin benzer umutları var," dedi Ada mırıldanarak. Dawson, kaşlarını çatarak ona baktığında omuz silkti. "Ne var? Sakın bana kaşlarını çatma. Ben senin karınım ve bir oğlunun olduğunu şimdi öğreniyorum. Şimdi! Bu kadar şeyden sonra."

"Yargısız infaz senin olayın değildir, Tüysüz. Karakterini iyi yönde geliştirmen gerekiyor, tam dersi değil."

"Bir kez olsun bana ders vermekten vazgeç."

"Eğlendiğimizi sanıyorum."

Ada, iç geçirerek Hilary'nin yanından yürümeye başladı. Finn'i takip ederlerken Franz ve Gavin, en arkada kalarak koruma alanı oluşturmuşlardı. Tuhaf bir şekilde herkes sessizleşince sadece heyecanlı ruhların nefes sesleri duyulmaya başlandı. Geceye ait olması gereken kuşlar bile sessizleşmişti.

"Bu çocukla ne zamandır birliktesiniz?" dedi Gavin, biraz daha arkada kaldıklarında.

"Fazla olmadı." Franz, tehlikenin sadece Finn için olduğunu düşündüğünden artık tetikte değildi. Herkesi kendi öz babasından bile korunması gerektiğini savunurdu fakat Dawson'ın Leone gibi bir baba olmadığını görebiliyordu. "Dawson'ın oğlu olduğunu bilmiyorduk. Biraz tuhaf bir çocuk ama bize yardımcı oldu."

"Siz de bundan hiç şüphelenmediniz mi? Ne olduğu belli olmayan bir çocuk size yardım ediyor. Hiç garip değil sahiden."

"Güven sorunun mu var?"

"Aptallara karşı, evet."

Binanın önüne geldiklerinde Finn, apartmanın güvenlik şifresini girerken Dawson, arkasına baktı. Ne yapacağını birkaç saniyeliğine düşünerek Murat'a döndü. "Herkesi senin ofisine götür. En fazla bir saat içinde biz de orada olacağız."

"Misafirlerimi kovuyor musun?" dedi Finn, ağır kapıyı omzuyla iterken.

"Acele etmenize gerek yok," dedi Murat, her zamanki anlayışlı tavrıyla. Dawson, bazen Murat olmasaydı başka kimseyle arkadaşlık kuramayacağını düşünüyordu. Tüm zor zamanlarında hem Murat hem Gavin oradaydı. Belli sebeplerden dolayı Gavin'le ilişkileri daha çok kavga üzerine odaklıydı. Her zaman öyle olmuştu. Murat'la ise aralarında sakin bir dinamik vardı. İkisinin de sakinliği ve benzer şeyler yaşamaları arkadaşlıkları için mükemmel bir zemin oluşturmuştu.

Hilary, başını Ada'ya eğerek sessizce konuştu. "İyi olacak mısın?"

"Evet," dedi Ada sadece. Bakışlarını bir türlü Finn'den ayıramıyordu. Kötü düşünmemek için kendini hiç bu kadar zorlamamıştı.

Sırtına dokunan Hilary, duyduğu şeyden tatmin olmadığından orada durmaya devam etti fakat diğerleri uzaklaşırken kendisinin de gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Aile meselesine Ada bile bu kadar uzakken başka kimsenin dahil olması doğru değildi. "Bir sorun olursa sadece ara. Çok uzakta olmayacağız," dedi.

"Hilary," dedi Dawson nefesini bırakarak.

"Tamam tamam," dedi Hilary ve koşar adım diğerlerine yetişerek sokaktan uzaklaştılar.

Daireye girdiklerinde Finn, onları salona yönlendirdi. Geniş, az eşyalı ama temizdi. Ada, daha fazla beklemeden kendini tekli koltuklardan birine bıraktı. Ne yanına birinin oturmasını istiyordu ne de konuşmak. Bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı ve Finn'e baktı. Tedirgin ve ne olacağını bilemez bir halde Dawson'ı izliyordu.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi Dawson, bir saniyeliğine bile yatışmamış öfkesiyle. Eğer bunun altından da büyücüler çıkarsa yapabileceği şeyleri tahmin dahi edemiyordu. Finn'i karşısında gördüğünde düşündüğü ilk şey Peratha'nın ölü kız kardeşi olmuştu. Büyücüler, onun bedenini hareket ettirerek Peratha'nın yanına kadar getirmişlerdi ve yaklaşana kadar onun ölü olduğunu anlamamışlardı bile. "Arkadaşların bana cesedini getirdiler. Seni gömdüm."

"Biliyorum."

"Öyle mi? Sana yardım edeceğimi söylemiştim. Ailenin katillerini birlikte arayacaktık. Neden sahte bir ölüm olayı düzenledin?"

"Belli ki bir gecede çözemeyeceğiniz kadar büyük sorunlarınız var ama birinin bana açıklama yapması gerekiyor," dedi Ada karışmak istemese de.

"Finn'le yaklaşık doksan yıl önce tanıştık. İspanya'daydık ve saldırıya uğradılar. Tesadüfen onları bulduğumda sadece Finn hayattaydı."

"İspanya'da bir evimiz vardı," dedi Finn konuşmayı devralarak. Bir zamanlar insan olan biri için aklının karışabileceğini anlıyordu. "Yaz aylarını orada geçirirdik ve yine bir yaz oraya gittiğimizde sıcaktan aklını kaçırmış birkaç kurdun öğlen yemeği olduk. Ben şoktaydım, ağır yaralıydım ve etrafımda ailemin parçalanmış cesetleri varken öylece yatıyordum." Gözünün yanını kaşırken güldü. "Dawson beni buldu ve iyileşmemi sağladı. Kurtadamlardan çoktan haberim olmuştu çünkü bize saldıran kurtlardan bir tanesi dönüşüm geçirerek yemeğine elleriyle devam etti."

"Bu iğrenç," dedi Ada yüzünü buruştururken. Av heyecanının ne kadar baskın ve doruklarda bir duygu olduğunu bilmesine rağmen böyle bir şey yapacağına ihtimal veremiyordu. "Ama hâlâ anlamıyorum. O senin nasıl baban olabilir?"

"İyileşmem aylar sürdü ve sonrasında tek düşünebildiğim intikam almaktı. Elindeki her şeyi kaybetmenin ve buna sebep olanların hâlâ nefes aldığını bilmenin ne kadar kötü bir şey olduğunu anlayabilir misin?"

"Aslında evet," dedi Ada mırıldanarak.

Finn duymamış gibiydi. Devam etti. "Dawson'dan beni dönüştürmesini istedim. Hepsi bu."

"Sorumsuzca davrandın," dedi Dawson ama öfkesi yerini şaşkınlığa ve kafa karışıklığına bırakıyordu.

"Bana neden hiç bahsetmedin?" dedi Ada, gözlerini Dawson'a çevirerek.

Dawson, ona bakıp terden şakaklarına yapışmış saçları çekti. Ada, durduğu yerde daha sık nefesler alıyor, sadece gözlerini açık

tutmak bile onu yoruyordu. "Uzun bir hayat yaşadım, Tüysüz. Her şeyi sana anlatmam imkânsız."

"Ama bu önemli. Bu belki de en önemli şey."

"Öldüğünü zannediyordum. Ve bunun benim hatam olduğunu sanmıştım. Dönüşümünden iki yıl sonra öldü. Her insan bedeni bunu kabul etmez. Yapının müsait olması lazım ve tamamen riskli bir şeydir. Sonrasındaysa insan vücudunun alışması yıllar sürer. Kurt dönüşümünü tamamlayıp yemek için avlanırken ölen birçok örnek var. Bu yüzden insanları aramıza kabul etmiyoruz. Zayıflar ve dahası hayvansı içgüdüleri teknolojiyle yer değiştirdi. Finn'in doğmasına ortak olmadım, evet. Ama yine de kurt olarak devam etmesinin nedeni benim."

"Bana anlatman gerekiyordu. Sana defalarca kurt dönüşümlerini sordum."

"Saldırıda pençe yarası aldığını fark ettiğimde sordun. O zaman sana âşık değildim, Ada. Seni tanımıyordum bile. Bir zamanlar dönüştürdüğüm bir insandan bahsedemezdim. Üstelik kurtlardan ve yaptıklarından nefret ediyordun. Bunu sana anlatmam bana bakış açını değiştirirdi."

"O zaman değiştirirdi ama sonra..." Ada, susup derin bir nefes aldı. Olmuş ve artık düzeltemeyeceği şeyler için konuşmasının bir anlamı var mıydı? Üstelik konuşmak onu bu kadar yoruyorken. "Her neyse. Sana defalarca benimle konuşmanı söyledim. Herhangi bir konuda. Önemli olması gerekmezdi. Sadece konuşmanı istiyordum."

"Sandığından daha fazlasını yapıyorum. Bunu çocukların önünde tartışmasak olur mu?" derken parmak uçları Ada'nın karnına dokundu.

"Sana bağırmamı hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Sen bu haldeyken fazla çabalamam gerekmiyor." Dawson, Ada'nın solgun yüzünü sevip yanaklarına düşen saçları özenle geri çekti. Ada, birkaç defa olduğundan daha güçlü bir hale bürünmesi gerekmişti. O zamanlarda yaptıkları şeyi neden şimdi denemediklerini düşündü. Üstelik hâlihazırda gönüllüyken. "Ne yapman gerektiğini biliyorum," dedi Dawson, farkında olmadan Ada'yı daha

sıkı tutarken. "Gücümü alacaksın. Hepsini değil. Bunu kaldırabileceğini sanmıyorum. Zaten seni korumak için bir kısmına ihtiyacım var. Yapabilir misin?"

Ada, başını yana yatırarak gülümsedi. Çenesini tutup ona içinden gelen tüm hisleri anlatma isteğiyle doldu. Yine de hiçbir şekilde doğru kelimeleri doğru sırayla söyleyemeyeceğini biliyordu. "Seni seviyorum, İhtiyar. Düşündüğün ve cömertçe teklif ettiğin için teşekkür ederim ama konsantre olabileceğimi sanmıyorum." Belki yapabilirdi ama Dawson'ın gücünü istemiyordu. Bunun Dawson için ne kadar zor bir şey olduğunu tahmin edebiliyordu. Gücünü vereceği kişi Ada da olsa bundan bilerek vazgeçmek tüm yaşam tarzına zıt bir durumdu ve böyle kritik bir zamanda onun gücünü paylaşamazdı. "Neden buradasın?" dedi Ada, Finn'e bakarak. Konunun acilen değişmesine ihtiyacı vardı. "Neden daha önce değil de şimdi geldin?"

"Ailemin katillerini buldum," dedi Finn ellerini açarken. Bunun sadece kendisi değil, dünyanın geri kalanı için de bir anlam ifade etmesini isterdi. İçinde bulunduğu hisleri herkesin anlamasını ve hak vermesini.

Dawson, gözlerini kapatarak yüzünü ovuşturdu. "Tek başına," dedi.

"Senden yardım isteyemezdim. Onlar Tarafsızdı. Av Dönencesi'ni de beklemedim. Kaybetme riskini göze alamazdım."

"Kendini ölü gibi göstermen şart mıydı?" Daha soruyu yeni bitirmişti ki elini kaldırarak cevaplamamasını sağladı. "Daha fazla detay verme. Ölü olmadığın ortaya çıktığında Peratha, hakkında soruşturma yapılmasını emredecek ve muhtemelen bunu yapacak kişi ben olacağım. Umarım sana birkaç şey öğretebilmişimdir de cesetlerin arkasından ayak izlerini bırakmamışsındır. Seni cinayetlere bağlayan tek bir şey bulursam sonsuza kadar eğitimde kalacaksın."

"Yine de beni yeni lidere ihbar etmeyeceksin yani?" dedi Finn gülümseyerek.

"Gülümseme!" dedi Dawson, hoşnutsuz bir şekilde. "Bu arkanı ilk ve son kez toplayışım olacak."

"Benim babamsın. Ömür boyu süren tek işin benim arkamı toparlamak olmalı."

Dawson'ın elleri yumruk halini alırken Ada'ya döndü. "Gidelim. Yoksa asla babamı örnek alan biri olamayacağım." Ada, ayağa kalktığında dengesini kaybedince Dawson, onu yakalayarak tekrar oturmasını sağladı. "Sen bu kadar zayıflamadan önce gücümü paylaşmak aklıma gelmeliydi."

"Hayatımın kalanını senin gücünü alarak yaşayamam, Dawson. Buna kalıcı bir çözüm bulmamız gerekiyor fakat ondan önce biraz uzanmam lazım. Diğerleri beklemek zorunda."

"Dinlenebileceğin yeri göstereyim," dedi Finn hemen.

Ada, tişörtünün kollarını parmaklarına doğru çekerken Finn'i izliyordu. Dönüştürülmüştü. Daha önce hiç dönüştürülen bir kurt görmemişti. Kendisi bir bakıma buna örnek olabilirdi. Hayatını insan gibi geçirip sonradan kurtların dünyasına dahil olmuştu. Finn'den çok da bir farkı yoktu. Ailesinin katillerinden intikam almaya karar verdiğinde dönüştürülmek gibi bir şey geçmemişti aklından sadece. Böyle bir ihtimal olduğunu bile bilmiyordu ilk zamanlarda. Bilseydi yine de istemeyeceğinin farkındaydı. Bir insan olarak kurtlarla baş etmenin ne kadar zor olduğunu kavramış olsa bile çabalamaya devam etmişti.

"Ne yaptın?" dedi Ada, uzun koridorun sonuna yürürlerken. Hemen arkasından Dawson geliyordu.

Finn, odanın kapısını açtığında Ada'ya baktı. "Ne?" dedi. Gür kirpikleri zekice bakan gözlerini gölgeliyordu. Onu hem gizliyor hem de daha çekici kılıyordu. Bir şekilde sahiden Dawson'ın oğluydu.

"Ailenin katillerini bulduğunda ne yaptın?"

"Benim intikam yöntemimden ilham mı alacaksın yoksa?"

"Birkaç fikir fena olmazdı."

"Dinlenme zamanı," dedi Dawson, nereye gittiğini tahmin etmediği konuşmayı bölerek. "İntikam dostluğuna sonra devam edersiniz."

Odaya girdiklerinde Finn, yatağın başucundaki ışığı yakarak pencereyi hafifçe araladı. Ada, temiz ve düzgün yatağa oturarak

ayakkabılarını çıkardı. Finn, ortadan kaybolmadan önce Ada, bir şey daha sormak istiyordu. "Franz ve Maritza'yla nasıl tanıştın?"

"Tamamen tesadüf. Uzakta olsam da hakkınızdaki her şeyi biliyorum. Genel olarak duyulanları. Franz ve Maritza'yla ne işiniz var orasını anlamadım ama beni ilgilendirmez zaten."

"Onlar benim kardeşlerim."

"Fark etmediyseniz belirtmek isterim, onlar Remus. Benim için sorun değil. Sonuçta ben Tarafsız sayılırım. Yine de..." deyip elini kaldırdı. "Sen de Remus'sun o zaman."

"Evet, öyle bir durum söz konusu." Ada, uzanacağı sırada öksürmeye başladı. Elini ağzına kapatarak öksürmeye devam ederken başına giren ağrılar canını yakıyordu. Boğazında onlarca cam kırığı vardı sanki.

"Ada," dedi Dawson, onun sırtına dokunarak.

"İyiyim," dedi Ada elini indirirken. Avucuna buluşan kanı gördüğünde parmaklarını bir kez daha ağzına götürdü. "Kan her şeyi daha gerçekçi kılıyor sanki." Kendini yatağa bırakıp yorgunca gözlerini kapadı.

Dawson, yanına oturup Finn'in uzattığı mendille yüzündeki ve avucundaki kanları temizledi. Alnını öperken teninin ne kadar soğuk olduğunu hissederek irkildi. Bir kurdun üşümesi hiçbir zaman iyiye işaret değildi. "Boğazındaki kuruluk yüzünden oluyor. Düzelecek. Biraz uyu şimdi. Kendini daha iyi hissettiğinde geri döneriz."

"Uzun bir süre kendimi daha iyi hissedemeyeceğim." Finn, sessizce dışarı çıkıp kapıyı arkasından çekerken Ada, örtüyü omuzlarına sarıp gözlerini kapadı. Nefes alıp vermek bile göğsünde ağrı oluşturuyordu. "Geri döndüğün için teşekkür ederim, Dawson. Tek başıma bunların altından nasıl kalkardım bilmiyorum. Dolunaya on gün kaldı," dedi.

"Dolunay geldiğinde en az eskisi kadar sağlıklı olacaksın. Söz veriyorum. Düzeltmenin bir yolunu bulacağım."

"Bebeklerimi besleyemezsem ölürler. Artık onlara verebileceğim hiçbir şey kalmadı."

Dawson, arkasına geçerek kollarını ona doladı. Kendine doğru çekip saçlarını okşarken yüzünü öpüyordu. "Uyumaya çalış. Sadece biraz."

Dawson'ın sıcaklığı, Ada'nın vücuduna yayılırken titremesi neredeyse sona ermişti. Sıcaklığı sayesinde kalp atışları sakinleşip nefesleri düzene girmişti. Öylesine bitkin ve yorgundu ki dakikalar içinde uykuya daldı. İçine girdiği rüya uzun zamandır ihtiyaç duyduğu tüm umudu vermek içindi.

Sakin sakin dalgalanan bir gölün yanında olduğunu gören Ada, etrafına bakıyordu. Ormanın sakin ve mükemmel bir vadisindeydi. Her yerde kuş sesleri vardı, güneş en parlak halindeydi. Su o kadar berraktı ki kendi yansımasını görebiliyordu. Üzerindeki kıyafetleri fark ettiğinde başını eğdi ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Kıyafetleri eski ve yıpranmıştı ama bunun haricinde bir de hamileydi. Neden hamile olduğunu hatırlamıyordu. Evli miydi, aslında neredeydi ve bu kıyafetleri nasıl giymişti?

Derin bir nefes alarak başını kaldırdı. Elini saçlarına doğru götürdüğünde durdu. Tuttuğu tutamları önüne doğru aldığında saçlarının örülü olduğunu fark etti. Uzun saçları ince ince örgülere ayrılmıştı.

Elini karnında dolaştırırken bir kez daha şaşırdı çünkü içindeki bebekleri hissediyordu. Kıpırdamalarını, kalp atışlarını ve dördünün de düşüncelerini. Düşünceleri vardı ve hepsi beynine doluyordu. Ufak dalgalanmalar, hislerden ibaretti.

Suya bakmak için dizlerinin üzerine eğildi. Elini berrak nehirde dolaştırıp bir avuç dolusu su aldı. Dudaklarına götürüp içti ve ne kadar susadığını fark ettiğinde avucunu bir kez daha daldırdı. Bir kayanın üzerine oturarak dudaklarındaki ıslaklığı elinin tersiyle silerken ormana bakıyordu.

Doğum zamanının geldiğini o keskin acıyı hissettiğinde fark etti. İçinde korku yoktu. Canı hiç olmadığı kadar yanıyordu ama sadece heyecanlı ve meraklıydı. Var olan o acıyla bağırırken aynı zamanda kahkaha da atmak istiyordu.

Ada, nefesini içine çekerek uyandı. Tanımadığı bir odada, yabancısı olduğu bir yataktaydı. Elini birden karnına götürüp

doğruldu. Rüyasını düşünürken örtüyü üzerinden attı. Cam kenarında duran Dawson, telefonda sessizce konuşuyordu. Ada, ayakkabılarına uzanırken göğsünü ovuşturdu. Kalp atışları rüyası kadar dingin ve huzurluydu.

"Çok fazla uyumadım, değil mi?" Ada, hâlâ gece olmasından dolayı fazla zaman geçmediğini anlayabiliyordu, diğer yandan oldukça dinlenmiş ve rahat hissediyordu.

"Hayır, bu kadar çabuk uyanmana şaşırdım aslında." Dawson, aramayı sonlandırarak arkasını döndüğünde telefonu elinden düşürdü. "Ne yaptın sen?"

Ada, gürültüyle yere çarpan telefona baktıktan sonra başını kaldırdı. "Uyudum?" dedi kararsızca.

Dawson, neyi nasıl açıklayacağını bilemediği için dolabın kapağındaki boy aynasını işaret etti. Ada, iç geçirerek yerinden kalktı. Dağılmış saçlarını avucunda toplayıp tek omzundan önüne doğru alırken aynanın önüne gelmişti. Karanlık olmasına rağmen Dawson'ın takılıp kaldığı şeyi anında fark etti. Önce güldü, sonra endişeyle kaşlarını çattı. Uzun bir avdan sonra doyasıya dinlenmiş gibi görünmesinin iyi bir şey olduğunu düşünmek istese de emin değildi. En son ne zaman öylesine bir iyilikle karşılaşmışlardı ki?

Ada, dudaklarını ıslattı. Artık çatlak değillerdi ve aç bile hissetmiyordu. Bu ne zamana kadar sürecekti? Sadece anlık bir adrenalinle mi açlığı yok olmuştu? Birkaç saat sonra yine acıkacak mıydı?

"Rüyamda," dedi Ada, burnunu çekerek elini ağzına bastırırken. "Rüyamda su içtim. Sadece su içtim."

Dawson, Ada'nın karşısına geçip yüzüne dokundu. Neredeyse sarıya dönmüş olan gözlerinin akları yeniden parlaktı. Dudaklarının kırmızısında başparmağını kaydırırken çatlaklığını değil, belirgin dolgunluğunu hissediyordu. Göz altlarındaki koyu halkalar kaybolmuş, teni sağlıklı bir pembeliğe kavuşmuştu. "Rüyanı anlat," dedi Dawson birden.

"Ormandaydım. Bir gölün kenarında duruyordum ve üzerimde eski kıyafetler vardı. Çok eski kıyafetler. Saçlarım örülüydü. Ne olduğunu bilmiyordum. Neden orada olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ve orada da hamileydim. Dördüzlere."

"Dördüzlere mi?" dedi Dawson duraksayarak. Ada, başını sallayarak onayladı. Geri çekilerek arkasını dönen Dawson, yere bakınarak telefonunu bulduktan sonra eline alıp ekranı açtı. Murat'a biraz sonra yanlarına geleceklerine dair acele bir mesaj atarken kimsenin bir yere ayrılmaması gerektiğini de eklemişti. "Soyunu görmüşsün."

"Yani?"

"Asena dördüzlere hamileydi. Farklı kurt soyları böyle oluşmuştu. Sana anlatmıştım."

Ada, eski bilgileri hatırlarken başını eğdi. Asena, dört kurt doğurmuştu. Üçü erkekti ve Azü, Buky, Vede soylarını oluşturmuşlardı. Dördüncüsü kız ve bir ala kurttu. Tıpkı Asena gibi tüm soyları içinde barındıran bir DNA karmaşası.

"Sana yardım etmiş, Ada. Bu biraz korkutucu gelebilir ama bir hayalet olarak gözü üzerinde sanırım."

"Biraz mı? Bu tamamen korkutucu. Üzerimde hayalet gözler falan istemiyorum."

"Sanırım yapabileceğimiz bir şey yok ama eğer onu görebilseydim teşekkür ederdim. O kadar iyi görünüyorsun ki. Bir an için hayal ediyorum sandım."

Ada, başını arkaya atarak eliyle yüzünü kapadı. Tüm olumlu taraflarına rağmen aklından atamıyordu. Gömleğini düzeltip saçlarını topladı. Artık üşümediğinden saçları ona fazla sıcak geliyordu. Toka bulamadığından saçlarını kıvırarak ensesine bıraktı. "Hayalet gözler."

"Kapa çeneni," dedi Dawson, onu kollarına alırken. Saçlarının sırtına dağılmasını sağladıktan sonra geri çekilip alnından öptü. "Sen uyuduktan sonra Finn diğerlerinin yanına gitti. Biz de bir an önce yola çıkmalıyız. Dışarıdan harika görünüyorsun ama aynı zamanda öyle de hissediyor musun?"

"Ben artık iyiyim. Peki sen iyi misin?"

Dawson, eli yanmış gibi birden geri çekildi. "Yine kafamın içindesin."

"Senin kafan benim beynimin içinde. Üzgünüm. Bunu engelleyemiyorum ve... aslına bakarsan üzgün değilim çünkü benden sakladığın bir şey var. Ne oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Sırlar, taşıyana sandığından daha fazla yük verir. Karşındakini korumak için bunu saklaman gerektiğini düşünürsün ama gerçek er ya da geç ortaya çıkar ve bunu daha erken söylemediğine pişman olursun."

"Çok sır saklamışsın," dedi Dawson.

"Sakladım ve hiçbiri hoş şeyler değildi." Evden çıkarlarken Dawson önden yürüyor, arabanın anahtarlarını cebinden çıkarıyordu. Ada, ona yetişmekte zorlanmadığı için memnundu. Bu yüzden Dawson'a gereğinden daha az kızıyordu. "Kaiser'ın yanında kaldığım iki yıl boyunca ondan sır sakladım. Bizimkiler haricinde herkesten sır sakladım. Sahte davrandım. Sonra başkaları duyacak diye bizimkilerin yanında da rol yapmaya başladım. Kendi karakterimi unuttum, Dawson."

"İnan bana korkmanı gerektirecek bir şey yok. Her şey kontrolümün altında."

"Eğer her şey kontrolünün altında olsaydı bana korkacak bir şey yok demezdin. Ben korkacak bir şey olmadığını zaten bilirdim. Ama bilmiyorum. Çünkü bana söylemiyorsun."

"Biraz daha uyumak ister misin?"

"Dawson," dedi Ada, uzanıp kolunu tutarken.

"Biliyorum biliyorum. Baş belasıyım, asla anlamıyorum ve konuşmam gerek."

"Güzel özetledin." Ada, ondan birkaç basamak yukarıda dururken saçlarına dokunuyordu. Ellerini omuzlarına indirip bu konuyu tekrar konuşacaklarını söyleyecekti ki doğal olmayan rüzgâr saçlarını geriye havalandırdı. Titrerken etrafına bakındı. "Bunu hissettin mi?" diye sordu.

Dawson, uyarıyı çoktan almış, etraflarında gözlerini dolaştırıyordu. "Söylememden hoşlanmayacaksın ama sanırım etrafımızda bir hayalet var. Aslında..."

"Hayaletten daha kötüsü mü?"

"İki hayalet birden."

Dawson, elini havaya doğru kaldırıp yavaşça indirdi. Hissettiği yoğunluk neredeyse kaybolmak üzereydi ve hayalet tam olarak burada duruyordu. En azından bir dakika kadar önce. "İkincisi kim tahmin edemiyorum ama umarım Asena iyi bir amaçla yardım etmiştir. Şu anlık birlikte çalıştıklarını sanmaktan daha fazlasını yapamayız."

Orada durup hayaletin kendini göstermesini bekleyemeyeceklerinden yola çıktılar. Murat'ın insanlar arasındaki ofisi öylesine kullanılan bir yere göre oldukça lükstü. Dawson, asansör düğmesine basarken Ada, merdivenlere yönelmişti. "Ah, İhtiyar," dedi gülerek.

"Sahiden düzelmişsin," dedi Dawson, onun peşinden giderken. "Murat'ın dairesi en üst katta. Yirmi dört kat merdiven çıkmak güç gösterisinden başka bir şey değil. Sana yakışmıyor."

"Antrenmana ihtiyacım var."

"Hayır, yok."

Ada, onu duymazdan gelerek hızını arttırdı. Madem öyle ya da böyle sağlığı yerine gelmişti, bundan faydalanması da gerekiyordu. Başparmağını zile bastırarak kapı açılana kadar bekledi. "Her an devrilecekmişim gibi arkamdan yürümeyi kes. Nihayet bir şeyler yoluna giriyor."

"Biraz sabırlı..." Murat, Ada'yı gördüğünde cümlesini tamamlayamadı. "Ne oldu sana böyle?" dedi kapıyı geri iterken.

"İyi göründüğümü sanıyordum."

"İyi mi? Muhteşem görünüyorsun."

İçeri girdiklerinde herkes ona bakmaya başladı. Birkaç saniye konuşamadılar bile ve Ada, o boşluktan yararlanmak isteyerek hızlıca konuya girdi. "Rüyamda Asena'yı gördüm. Onun içinde gibiydim. Ya da ben oydum. Bilmiyorum. Su içtim ve uyandığımda bu haldeydim. Dawson, Asena'nın beni koruduğunu düşünüyor."

"Asena gibi mi görünüyordun?" dedi Felicia, hem heyecan hem de merakla. Kurtların soyu kabul edilen aynı zamanda ilk silah olan Asena hakkında Felicia, her zaman sınırlı kaynakla yetinmişti. Bulduğu çoğu bilgi abartılmış hikâyelerden ibaretti.

"Bir saniye. Daha önemli bir konu var," dedi Gavin, elini kaldırarak onu sustururken. "Seksi miydi?"

"Kadının fosilleri bile yok olmuştur. İğrençsin!" dedi Deborah, başını iki yana sallayarak.

"Asıl olay kendimi harika hissediyorum ve Dawson, bu yüzden Asena'nın hayaletinin beni gözetlediğini düşünüyor ama ilgilenmemiz gereken şey cadılar... yani büyücüler. Büyücü meclisi. Benim yeniden sağlıklı olduğumu öğrenirlerse daha sert saldırabilirler."

"Senin gittikçe zayıfladığını düşünüyorlar," dedi Hilary ayağa kalkarken. Diğerlerine göre daha endişeli ve kafası karışık görünüyordu. "Böylece etrafındakiler seni koruyacak ve dikkatleri kısmen bölünmüş olacak. Bu yüzden sen ve çevrendekiler kolay hedef haline dönüşecek. Zamanlarının olduğunu sanıyorlar. Doğuma ne kadar var?"

"Sekiz hafta," dedi Dawson kendini koltuğa bırakırken. "Dolunaydan yaklaşık beş gün sonra. Bunun sonuçlarının olmayacağını varsaymamız Ada için bile fazla hayalperest kaçar."

"Yapabilirim," dedi Ada, Dawson'ın yanına geçerek. Kendine fazla güvendiği düşünülebilirdi fakat Ada'nın inancı vardı. Rüyayı, o göl yansımasında Asena'nın suretini gördüğünden beri bambaşka bir gerçekliği kavramıştı. Sadece henüz ne olduğunu çözememişti.

"Dolunaya yakın bir zamanda ikiz doğuracaksın," dedi Maritza, kılıfında duran bıçağı düzenli bir şekilde bacağına vururken. "Buradaki mantık hatasını ben bile görebiliyorum. Dengesiz, agresif ve kararsız olduğum halde. Biraz da düşüncesizlik var. Patavatsızlık dikkate alınmayacak kadar az," derken boğazını temizleyerek sustu.

Ada, eğer kızı olursa baskın bir ala kurt geni taşıyabileceğini ummuştu. Ama sonradan bu ihtimalin çok düşük olduğunu anlamışlardı. Ada, en kötü senaryolar arasında iyisini bulmaya çalıştığını hissetti. Baskın bir gene sahip olursa ala kurt olmaz, tehdit oluşturmazdı ama o zaman Maritza gibi dengesiz kalacaktı. Genleri ala kurt olmak isteyecek ama yapısı ona izin vermeyecek, böylece delirecekti. Bu şekilde ne kadar yaşayabilirdi? Nasıl yaşayabilirdi?

"Belli bir sorunumuz daha var." Gavin, oturduğu yerde öne kayarak Dawson'a baktı. Bu durumu en iyi onun anlayacağını biliyordu. "Finn, senin oğlun ama yıllardır görüşmediniz. Ne

yaşadığından, başından neler geçtiğinden habersizsin. Maritza, Franz ve Finn'in iyi niyetli olduğunu görebiliyoruz ama yine de tam bir güven sağlanmadan aramıza alınmamaları gerektiğini düşünüyorum."

"Gavin..."

Dawson, elini Ada'nın dizine koyarak durmasını istedi. "Haklısın. Finn'i her şekilde araştırman için benim onayım var. Maritza ve Franz da kendileri için bu onayı verirse ben de onları araştırırım."

"Ben neden kendi onayımı veremiyorum?" dedi Finn. Dawson, gözlerini kaldırarak ona baktığında Finn gülümsedi. "Zaten itiraz etmeyecektim."

"Bizi araştırmanızda bir sakınca yok," dedi Franz, Maritza'nın da onayını aldıktan sonra. "Geçmişimizin parlak sayfalardan ibaret olduğunu söyleyemem fakat hiçbir zaman amaçlarımızdan, doğa kanunlarından sapmadık. Biz kendimizi ne Aleut ne de Remus olarak görüyoruz. Bu yüzden sizin kurallarınıza tabi değiliz. Yine de temel konularda fikir birliği oluşturduğumuza inanıyorum. Kardeşimizi büyücülerden ve Leone'un deneylerinden korumak için buradayız. Tek amacımız bu."

"Bundan sonra yapacaklarımız için gönüllülük gerekiyor. Geçen senelerde yaptığımız şeylerde tüm Aleutların geleceği söz konusuydu, şimdiyse... sadece benim," dedi Ada omuzlarını silkerek.

"Sadece senin mi?" dedi Dawson, ona dönerken. "Sen önemsiz değilsin. Sen *sadece* değilsin. Benim için her şeysin."

Ada, Dawson'ın alnındaki saçlara parmak uçlarıyla dokunurken gülümsedi. "Herkesin kendi hayatı var. Bir üst katımızda yaşayan adamla uğraşmayacağız. Tanımadığımız ve kafasındaki düşünceleri anlayamadığımız bir grup büyücü söz konusu. Yanlış adımlar atarsak, yanlış bir görüntü oluşturursak savaş başlatırız."

"Yanlış görüntü ne oluyor? Yardım etmemiz mi?" dedi Deborah anlam veremeden.

"Bir ordu oluşturmamız," dedi Ada açıkça. Sırayla göstererek Dawson'dan itibaren saymaya başladı. "Cellat, Dev, çılgın bir Vede, eğitmen ve strateji uzmanı," derken teşekkür ederek Gavin'e başını salladı çünkü eğer birilerinden korkmadan kavgaya karışabiliyorsa

bu çoğunlukla Gavin sayesindeydi. Deborah'la birlikte devam etti. "Sürekli taraf değiştiren Kızıl Vahşet, iki tane kelle avcısı, kurt bir büyücü ve son olarak..." deyip Finn'e bakarak gülümsedi. "Seni nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Yardımcı ol."

"Muhteşem, harika, yenilmez savaşçı," dedi Finn, omuzlarını kaldırarak başını eğerken.

Felicia gülerek, "Çok tatlı," dedi. Finn, ona baktığında ciddileşerek boğazını temizledi. "Yenilmez güzel." Başını sallayarak tekrar Ada'ya döndü. Yaşı kaç olursa olsun bir kurdun egosuyla dalga geçmesi her zaman kavga sebebiydi. Şimdi buna ihtiyaçları olmadıkları ortadaydı.

"Tahminime göre senden kırk yıl büyüğüm. Beni küçümseme."

Felicia, kavga konusunda fikrini değiştirirken Murat iç geçirdi. "Yapma," dedi kardeşine bakarak. "Bir kez olsun altta kal."

Felicia, duymamıştı bile. "Öncelikle ben bir zamanlar insan değildim ve senin de daha az önce duyduğun gibi bir büyücüyüm. Bu aramızdaki kırk yıl farkı kapatmakla birlikte seni geçiyorum bile."

Finn, ellerini kaldırarak arkasına yaslandı. Konunun şu anlık kapanmasına izin verse de uzun bir süre gözlerini Felicia'nın üzerinden ayırmamıştı. Onu tehlikeli mi bulsa yoksa eğlenceye mi katsa karar veremiyordu. İkisinden de bir parça belki de.

"Gidip su alacağım. Sanırım boğulmadan bir yudum içebilirim," dedi Ada, ayağa kalkarken.

Gavin, onun ne kadar iyi göründüğüne bakarken arkasından seslendi. "Boğulma konusunda başarısız olursan her zaman yardım için buradayım, Mahfer. Seslenmen yeter, biliyorsun."

Ada, söylediklerini duymazdan gelerek mutfağa girdiğinde Gavin, karşılık alamadığı için kuşkulanmıştı. Bu pek de alışık olduğu bir şey değildi. Ensesini ovuşturarak önüne dönen Gavin, herkese hitaben konuştu. "Güvendiğim iki kişiye haber verdim. Yakında burada olurlar. Ayrıca Stone var. Neden bilmiyorum ama yardım edeceği konusunda bir şüphem yok."

"Peratha'ya anlatacak mıyız?" dedi Ada aralarına geri döndüğünde. Tahmin ettiği gibi su içebiliyordu ve bu neredeyse

unuttuğu bir histi. Boğazından aşağıya inen soğuk su, içindeki çöle yağmur gibiydi.

"Bunu tavsiye etmem," dedi Murat, dizinde duran Hilary'nin elini okşarken. "Kardeşlerinin etkisi altında. Lanston'ın kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum ama fazlasıyla politik. Üzerine alınma," derken Ada'ya baktı. "Ama onlardan olmayan bir kurdu korumak için büyü meclisini karşılarına almazlar."

Ada, anladığını belli edercesine başını salladı. Murat mantıklı düşünüyordu. Ada da hemen hemen aynı sonuca varmıştı. Bu yüzden Peratha ve dolayısıyla tüm Aleut kuvvet desteği seçeneği eleniyordu.

"Peratha'dan bir şey beklemiyorum." Ada, dudaklarında dilini dolaştırırken bardağı yere bıraktı. Peratha'nın yeterince büyük sorunları vardı. Bunlara bir de kendini eklemek istemiyordu. Arkadaşlarından ne kadar az kişi buna dahil olursa o kadar iyiydi. Bu akşam neden toplandıklarını hatırlayarak Franz ve Maritza'ya döndü. "Başka kardeşlerim de var, değil mi?"

"Bir erkek kardeşimiz daha var," dedi Maritza soruya şaşırsa da. "İkimizden de küçük. Onu bulamadık."

"Creon, bir kızdan bahsetmişti."

Dawson, arkasına yaslanırken Ada ve Creon'un ne zaman konuşmuş olduğunu düşündü. Stone'un söyledikleri aklına gelirken vücudunun buz kestiğini hissetti. Sahiden Ada'nın geri dönülmez bir zarara uğramamış olması Dawson için şanstan ibaretti.

Franz, Ada'nın sorusunu yanıtladığında Dawson, tekrar konuya odaklandı. "O öldü," diyordu Franz. "Leone'un doğan ilk kız çocuğuydu ve ne üzerindeki baskıyı ne de içindeki karmaşayı kaldırabildi. Onu bulduğumuzda tamamen zihninden ayrılmış gibiydi. Kendine ait hiçbir şey kalmamıştı."

"Kardeşinizi siz öldürdünüz," dedi Dawson, eli Ada'yı daha sıkı tutarken. Belki bunu tehdit sanmalıydı ama Franz ve Maritza'yı anlıyordu. Daha fazla acı çekmesinler diye kendi anne ve babasını öldürmüştü Dawson.

"Diğer kardeşimizden bir yıldan fazla zamandır haber alamıyoruz," dedi Maritza, hepsinin üzerinde gözlerini dolaştırırken.

Farklı bir tepki alacaklarını sanmıştı fakat hepsi yaptıkları şeyin zorunluluğunu görmüş gibiydi. "Bir yere yerleşemeyip sürekli hareket halinde olmamızın sebeplerinden biri de bu. Kardeşlerimizi korumak istiyoruz."

"Doğuma kadar büyücü meclisi başka aktif saldırıda bulunmayacaktır," dedi Felicia koltukta öne doğru kayarken. Madem Franz ve Maritza bu yüzden gelmişlerdi, birikimlerinden de güçlerinde de yararlanmalılardı. "Ada'yı güçsüz düşürdüler ve birçok kelle avcısına ya da bağımsızlara işaret yolladılar. Bunun yeterli olacağını düşünüyorlardır. Bebekler doğana kadar açıkça saldırmayacaklar ve olası bir savaşı göze almayacaklardır. Her ne kadar Ada, Aleutların arasında yaşayan bir Remus olsa da büyücüler tarafından yapılan bir saldırı tüm kurtları kızdırır. Remus ya da Aleut fark etmez."

"Ortak düşmana karşı birleşme gibi mi?" dedi Ada ve Dawson'a bakarak gülümsedi. "Yapıştırıcı oldum. Bunu tahmin edebilir miydin?"

Dawson, ciddi bir ifadeyle bakarken teselli edercesine sırtına dokundu. "Seni ilk gördüğüm an yapışkan olduğunu anlamıştım."

"Kabasın," dedi Ada, hâlâ nasıl olur da buna şaşırdığına anlam veremeden.

"Sen de yapışkansın," deyip avucunu öptü.

Kanada, 1761

Ellerini ovuşturarak dairenin içinde ileri geri yürüyen Lissa, kapının açılmasıyla durdu. Tyson'ı gördüğünde neredeyse koşarcasına ona yürüdü. Hemen arkasından gelen oğlu, önüne çıktığındaysa duraksadı. İkisi de kir içinde kalmıştı. Kıyafetleri yırtılmıştı ve ayakkabıları yoktu.

"Saldırıya mı uğradınız?" dedi Lissa titrek bir sesle.

"Aslında sadece koştuk." Tyson, konuşurken sesi yavaşça kısılmıştı. Lissa'nın solgun yüzünü ve kızarık gözlerini fark etmişti. "Banyoya," deyip Darren'ı yönlendirdikten sonra Lissa'nın yanına yürüdü. "Ne oldu?"

"Bilmiyordum. Ne zamandır burada olduğunu bile öğrenemedim."

"Lissa," dedi Tyson, tam karşısına geçip omuzlarına dokunurken. Suç işlediği ya da utandığı zamanlarda gözlerine bakmaktan kaçındığını bildiği

karısı yine aynısını yapıyordu. Tyson, kafasından kötü yorumlar yapmadan önce bir an önce neler olduğunu duymak istiyordu. "Baştan anlat."

"Axell. O burada." Tyson, kıpırdamadan öylece dururken gözlerini Lissa'dan ayırmıyordu. Lissa, onun ellerini tuttu. "Öldüğünü sanıyordum. Ben... Buraya gelebileceğini... Nasıl oldu anlamadım bile."

"Nasıl olur? Ben sanmıştım ki..."

"Baba!"

Tyson, irkilerek kapıya doğru baktı. Kısa bir zamanda kaybedeceği ne kadar çok şey sahiplenmişti? Ve nasıl olmuştu da hayatının sonuna kadar böyle devam edeceğini ummuştu? "Geliyorum," dedikten sonra Lissa'ya dönüp parmaklarıyla onun yüzünü sevdi. "Endişelenme, tamam mı? Eğer biraz olsun size değer veriyorsa ne yapmamız gerektiği konusunda aynı kararı veririz."

"Onunla konuştum ama eğer gerçekleri söylerse..." Cümlesine devam edemeden ağlamaya başladı. Düşünceleri Lissa'ya dayanılmaz acılar yaşatıyordu. "Lütfen," dedi Lissa, Tyson'ın gömleğini tutarken. "Lütfen izin verme. Oğlumu öldürmesinler."

"Ona dokunmalarına asla izin vermem." Lissa'nın koltuğa oturmasına yardım edip başını öptü. Banyoya gidip dizlerinin üzerine eğildi. "Sıcak su var mı?" dedi boğazını temizleyerek.

"Yok. Ama sorun değil."

"Henüz soğuk suyla yıkanamazsın," dedi Tyson, Darren'ın üzerindeki kıyafetleri çıkarırken. "Okçuluğu sevdin mi?" diye sorarken saçlarının arasındaki orman izlerini temizlemeye başladı.

"Sevdim ama büyüyünce okçu olmam."

"Ne istersen o olursun."

"Ben senin gibi olacağım."

Tyson, durup onun gözlerine baktı. Kendisine ait olmayan bir çocuğu böylesine sahipleneceğini bilemezdi. Ona bakarken Lissa'nın zamanında yabancı bir adamla olduğunu değil de kendi oğlunu görmesi ne kadar da tuhaftı. Ne yaşandığı önemli değildi. Lissa onundu, Darren da. Eğer onları paylaşabilecek olsaydı hiç sahiplenmezdi.

"Ben devam ederim," dedi Lissa banyonun kapısından.

Tyson, ayağa kalkarak ona döndü. "Emin misin? Belki dinlenmek istersin diye..."

"Önemli değil. Onunla ilgilenmek iyi geliyor."

Tyson, başını sallayarak banyodan çıktı. Ne yaptığını anlayamadan Axell'i aramaya başlamıştı. Hakkında birkaç şey duyduğu adamı nasıl tanıyacaktı bilmiyordu. Lissa, görünüşünü anlatmıştı fakat yıllar bir adamı çabuk değiştirebilirdi. Diğer yandan Aleut'taki tüm kurtların yüzüne aşinaydı. Yabancı bir Azü'yü seçmesi hiç de zor olmazdı ve olmamıştı da. Onu gördüğünde bahçede bir ağaca yaslanmış, etrafını inceliyordu. Bir an yerinde durduktan sonra yanına gitti.

"Bu akıllıca bir hareket mi?" dedi Axell, Tyson yanına gelir gelmez. Tyson'ın aksine Axell, sevdiği kadının kocasının nasıl göründüğü hakkında tereddüt etmemişti. Kimseyi tanımazken alev topu gibi yaklaşan bir kızılın da kim olabileceğini tahmin etmek konusunda sıkıntı çekmemişti.

"Onların ölümüne sebep olacaksın. İstediğin bu mu sahiden? İntikam mı almak istiyorsun yoksa? Belki de baban yaptığın hatayı düzeltmen için yollamıştır. Çocuğun ölmesi gerektiğini mi düşünüyor?"

"Evet, böyle düşünüyor," dedi Axell dürüstçe. Tyson'dan hiçbir şeye ve hiç kimseye duyulmaması gerektiği kadar nefret ediyordu. Diğer yandan ona memnuniyetsiz bir şekilde minnettardı. Bir kurdun, babası belirsiz bir çocuğu sahiplendiğini görmemişti. Bu kibirden uzak ve fazlasıyla özveriliydi. Azülerde bulunmayan temel özellikler de denilebilirdi. "Ve sırf ben onun gibi düşünmediğim için şu anda orada değilim. Onlara yardımcı oldun ve korudun. Bunun için sana teşekkür ederim. Ama artık ben buradayım."

"Hiçbir şey değişmeyecek."

"Ah, çok şey değişecek," dedi Axell gülerek başını sallarken.

"O kadına âşıksın ama sahip değilsin. Oysaki ben öyleyim. Belki de senin için büyümenin zamanı gelmiştir."

"Violet'e aşığım ama ona sahip değilim. Bundan duyduğum... rahatsızlığı saklama gibi bir niyetim yok fakat üstesinden gelirim. Aleut'ta kalacağım. Oğlum için. Siz ikiniz beni etrafta görmeye alışsanız iyi olur." Axell, yaslandığı ağaçtan doğrularak dudaklarını keyifsizce kıvırdı. "Bir Lucian olarak Aleutların arasında yaşamamın tek sebebi oğlum olur. Violet de sen de küçük mutluluğunuzda boğulabilirsiniz."

9

Gerçeğin duyguları özgür bırakmasının sebebi,
korkuyla birlikte gelen cesarettir.

Ada, Gavin'i bulmak için dairesinden ayrıldığında kimseye yakalanmamayı umuyordu. Son birkaç gündür iyice belirginleşen karnında elini dolaştırırken nasıl spor yapabileceğini düşündü. Bir daha çaresizliği göze alamazdı. Herkesin bunu anlayacağını ama çalışmalarına devam etmesinin kabul görmeyeceğini biliyordu. Gizli veya değil, bir şekilde bunu sürdürecekti.

En az spor salonu kadar vakit geçirdiği ofisin önündeyken Murat kapıyı açtı. "Seni bekliyordum, gelsene," dedi.

"Kapının arkasında durup ayak seslerini mi dinliyorsun? Randevumuz yoktu."

"Sana göstermem gereken bir şey var." İçeri girmesini işaret etti. Ada, merdivenlerden aşağıya bakarak iç geçirdikten sonra ofise girdi. Murat, Ada'nın kapısını bir kez bile açık görmediği arşiv odasına yönelmişti. "Buraya gelebilirsin," dediğinde Ada peşinden gitti.

Geniş odada hiç cam yoktu ve tipik bir depo görünümündeydi. Raf raf dizilmiş düzinelerce dosya vardı. "Burası kurtların psikolojik analiz arşivi mi? Gerçekten çok kıymetli olmalı."

"İnan bana, Dionne bu odanın anahtarı için bana her şeyi verir," dedi Murat, Remus liderinin ismini anarak yüzünü ekşitirken. "Aleut'ta doğan ilk ve tek ikiz bebek Deborah'tı. Onun kayıtları burada bir yerde olmalı," derken çekmeceli dolapları açıp kapamaya başladı.

"Neden Deborah'ın kayıtlarına ihtiyacım olsun ki?" diye sordu Ada, başka dosyalarda parmaklarını dolaştırarak.

"Rachell, sana yardımı dokunacağını düşündü. Deborah'ın iznini aldık," derken bir çekmeceyi daha açtı. Dosyaların isimlerine tek tek bakarak geçerken derin bir nefes aldı. "Kayıt altında olan tek ikiz kurt doğumu Lissa'nınkiler."

"İkiz geni kurtlarda nadir mi rastlanır?"

"Evet, öyle. Ayrıca ikiz doğuracağını anlayan çoğu anne, dönüşüm geçirerek bebeklerden kurtuldular." Ada, nefesini tuttuğunda Murat, ona baktı. "Bu onların kötülüğünden kaynaklanmıyor. Kısmen. Kurt doğurmak başlı başına çok tehlikelidir. İkiz doğurmak ise..." diyerek omuz silkti. Bu hemen hemen her şeyi açıklıyordu.

Ada, elini karnının üzerine koyarak başını eğdi. Gereğinden fazla mı cesur davranıyordu? Aptallık denilebilecek kadar kibirli miydi? Yine de onlardan ya da bir tanesinden vazgeçmesi mümkün değildi. Ölümüyle sonuçlansa bile bu riski almaya hazırken başka neye ihtiyacı vardı ki? "İkizlerin kalp atışlarını hissediyorum. Onları duyuyorum."

"Bunu sonra da konuşuruz," dedi Murat. Başka bir çekmeceyi açmaya çalıştığında kilitli olduğunu fark etti. Biraz düşündükten sonra odasına doğru baktı. "Sanırım anahtarın nerede olduğunu biliyorum."

Murat, ön tarafa geçerken Ada, arşiv odasında dolaşmaya başladı. "Bu odayı senden başka kim kullanıyor?"

"Aleut kurulduğunda odanın farklı bir işlevi vardı. Emin ol bilmek istemezsin," dedi Murat, küçük bir kutuyu alıp kapağını kaldırırken. Ofisin kapısı tıklatıldığında Ada, duvardaki eski bir resme odaklanmıştı. Kaiser'dan önceki lider olduğuna bir şekilde emindi. Peratha'nın büyük babasıydı. "Gel," dedi Murat anahtarı bulduğu sırada.

"Konuşmamız lazım."

Ada, Dawson'ın sesini duyduğunda bir anda nefes almayı bıraktı ve kalp atışları buzların altında kalmışçasına yavaşladı. Neden bilmiyordu ve bunu yaptığı için suçlu hissediyordu ama kendini ve ikizleri gizledi. Bu gücünü nasıl geliştireceğini Creon'dan öğrenmişti. Asla Dawson'a karşı kullanacağını tahmin etmemişti. Dawson için sabırlı olmalı ve sorununu anlatana kadar beklemeliydi fakat Ada'nın özelliklerinde hiçbir zaman sabır yer almamıştı.

"Şu anda uygun bir an değil aslında," dedi Murat ve tam Ada'nın yan odada olduğundan bahsedecekken Dawson konuştu.

"Çok doğru bir an. Beni dinlemen gerekiyor."

Ada, gözlerini kapatarak alnını duvara yasladı. *Burada olduğumu söyleme. Lütfen burada olduğumu söyleme.* Ne kadar berbat bir durum olduğunun farkındaydı ama dinlemek zorundaydı. Dawson, ondan bir şeyler saklıyordu. Ada, Dawson'ın yalan söylemek için sır sakladığını düşünmüyordu. Her zamanki gibi Ada'yı korumaya çalışıyordu. Ada bundan emindi. Ama yine de bilmek zorundaydı.

Murat, *Ada burada* demek için dudaklarını araladığında kelimeler, "Tabii otursana," diye döküldü. Kendi sözcüklerine şaşırarak kaşlarını çattı ama Dawson bunu fark etmemişti.

"Bende bir sorun var," dedi Dawson koltuğa yerleşirken. "Sanırım kalp mührüyle ilgili. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama bazen büyünün geri döndüğünü düşünüyorum."

Murat, bir şekilde gözlerini arşive doğru çevirmeyi başardı ama ağzından doğru kelimeler çıkmadı. "Büyüler öylece geri dönmez. Ya vardır ya da yokturlar," derken yine de doğru şeyler söylüyordu. Sadece o an için doğru değillerdi. O an asıl söylemesi gereken şey yalnız olmadıklarıydı.

"Biliyorum," dedi Dawson hararetle. "Mührün parçalandığını biliyorum ama sanki dağılan cam gibiydi ve birkaç parçası kalbime saplandı. O kadar derine indi ki onları çıkaramadım."

"Lavina'yla irtibata geçtin mi?"

"Evet. Yarın benimle buluşacak." Elini başının üzerinde dolaştırıp derin bir nefes aldı. Çenesini ovuştururken hareketleri de

beyni de sakinleşmişti. Arşivin açık girişine bakarak ayağa kalktı. "İşin vardı sanırım. Sonra tekrar uğrarım."

Murat'ın bir şey söylemeye fırsatı kalmadan Dawson, ofisten ayrılmıştı. Dawson'ın uzaklaştığına emin olan Ada, arşiv odasından çıktı. Murat, öfkeli gözleriyle ona bakıyordu. "Seninle ilgili ilk defa hayal kırıklığına uğradım, Ada. Konuşmamı engelledin. Ona senin burada olduğunu söyleyemedim. Bunu nasıl yaparsın?"

Ada, şaşkın bir halde kapıya doğru yürürken, "Şu anda bunu konuşamam," dedi.

"Yüzyılı aşkın zamandır psikologluk yapıyorum," dedi Murat, Ada'nın olduğu yerde kalmasını sağlayan bir ses tonuyla. Ada, dönüp ona baktığında Murat, konuşmaya devam etti. "Şimdiye kadar hiçbir hastamla başkasının yanında konuşmadım. Hiçbiriyle. Bu fazlasıyla özel ve hassastır. Gizli kalması gerekir. Eşi için bile olsa."

"Madem bu kadar kızacaktın orada olduğumu söyleseydin."

"Denemedim mi sanıyorsun? Neden bilmiyorum ama Dawson'a senin burada olduğunu söyleyemedim. Düşündüm ama ağzımı açtığımda başka kelimeler çıktı." Ada'nın dalgın bir şekilde gözlerini kıstığını gören Murat, "Sen beni dinliyor musun?" dedi.

Ada, titrek bir şekilde nefesini içine çekti. Alışkanlıkla yüzüğüne dokunup parmağında döndürdü. "O... canavar. Mühür. O bir canavar."

Murat, birkaç saniye boyunca konuşamadı. "Haberin yok muydu?"

"Hayır. Bana neden bahsetmediğini anlayabiliyorum. Ben mühürden korkuyorum. Kaiser'dan, Dionne'dan, Leone'dan ya da tanımadığım büyücü meclisinden daha fazla korkuyorum hem de." Burnunu çekerek avuçlarıyla gözlerinin altını sildi. "Bir kez daha bunu yapacak gücüm kaldı mı emin değilim. Herkesle savaşırım, her şeyi planlarım ama kalp mührüyle bir kez daha yüzleşemem."

"Bu gerekli olmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Eğer Dawson, büyünün sahiden geri döndüğünü düşünseydi bana gelmezdi. Bu büyü, seni etkilediği kadar Dawson'ı da etkilemiş olmalı. Bununla ilgili rüyalar görüp etkisinin hâlâ sürdürdüğünü

düşünüyordur. Öfkelendiği ya da kızdığı zamanlarda o anları tekrar yaşayacağını hissediyordur."

"Öfkelenmesi ya da kızması onun için normal ama."

"Evet, öyle. Dawson'sa bunun mühürden kaynaklandığından endişe ediyor. Hepsi bu."

Ada, rahatlamaktan korkarak ona baktı. Uğraşması gereken birçok olay, cevaplaması gereken birçok soru vardı. Peşindeki hayaletler kimdi, büyücüler meclisi neredeydi, Murat'ın konuşmasına ne engel olmuştu ve Dawson sahiden psikolojik bir sorunla mı karşı karşıya kalmıştı?

"Dikkatli ol," dedi Murat, o çıkmadan önce. "Dosyaları sana getiririm."

"Teşekkürler," dedi Ada sadece ve ufak adımlarla yürümeye başladı. Bahçeye yeni çıkmıştı ki Gavin'in nerede olduğunu gördü. Gece gündüz işi olan çocuklardan birine en sevdiği yöntemlerle hayatta kalmayı öğretiyordu. Ada, bu yolun işe yaradığına inanamıyordu.

Adımlarını hızlandırdığı sırada Konrad'ın onu izlediğini ve çoktan yaklaştığını fark etmemişti. Önüne çıktığında durmak zorunda kaldı. İlk konuşmalarından beri Ada ve Konrad, arasında iyi bir iletişim yoktu. Ada, kötü bir anına denk geldiğini de söyleyebilirdi. Konrad fazlasıyla neşeli, kendisi ise Aleut'tan kovulmuş ve kocasına kalp mührü yapılmış bir durumdaydı. Kimseye tahammülü yoktu.

"Sormak istediğim birkaç şey var," dedi Konrad, başını hafifçe eğerken.

Ada, bir şekilde onu Kaiser'a benzetebiliyordu. Saçları ve gözlerinin rengi aynı olmasına rağmen yüz şekilleri babasından çok farklıydı. Diğer yandan tavırları kuşkusuz bir şekilde Kaiser'ın oğlu olduğunu haykırıyordu. Aynı yırtıcı ve üstünlük içgüdüsüyle donanmıştı. Ada nerede görse tanırdı. "İyi bir anıma denk gelmedin."

"İyi bir anın var mı? Hani randevu gibi bir şey mümkünse..."

"Ne istiyorsun?" dedi Ada, bir an önce yoluna devam etmeyi umduğundan.

"İstediklerimi bir kenara bırakalım." Konrad, başparmağını alt dudağında dolaştırırken kısaca Ada'yı süzmüştü. Bakışları karnında oyalanmamıştı bile. Hamile olduğunun farkında değilmiş gibi davranıyordu. "Merak ettiğim, Kaiser'ı nasıl kandırdığın." Babasının ölümüne neden olan birine bakarken bu kadar rahat görünmesi Ada'nın hoşuna gitmiyordu.

"Onu kandırmadım. Kandırdığımı sanıyordum ama aslında tam tersiymiş. Kaiser, benim yalan söylediğimi nerede ve ne zaman fark etti emin değilim ama zaten yanındaki beş kişi bana hiç inanmamıştı. Özellikle de Karmen."

"Ah, Karmen," dedi Konrad, dişlerinin arasından nefes alırken gözünü ormana doğru çevirdi. "Ateşli bir kurttu doğrusu. Öldüğüne üzüldüğümü söylemek zorundayım. Sen mi öldürdün?" derken yeniden Ada'ya baktı.

"Evet," dedi ve Konrad'ı taklit ederek gözlerini kıstı. "Ve doğrusunu istersen hiç de üzülmedim. Buradaki melezlere yaptığı şeyler hâlâ etkisini göstermeye devam ediyor. Bazıları toparlandı. Bazıları ufak hasarların çok ötesine geçti." Aleut'un gizli yerlerinde casusu olan Jasmine'i hatırladı. O da bir melezdi ve Karmen'in yaptıkları aklının bir kısmına mal olmuştu. Jasmine hâlâ fiziksel olarak güçlü bir kurttu fakat bazı şeyleri zihninde toparlamakta zorlanıyordu. Aleut'a ilk geldiği zamanlarda Dawson, onu Ada'ya yemek getirmesi için görevlendirmişti. O dönemden beri Ada ve Jasmine'in arasında garip fakat dürüst bir arkadaşlık vardı.

"Peki babamı nasıl öldürdün?"

"Bunu söylemek zorunda mıyım? Hayır," dedi elini kaldırarak konuşmasını engellerken. "Ben de merak ettiğim bir şey sorayım. İki yıl boyunca babanın yanında kaldım. Onu kandırmaya çalıştım ve öldürme planları yaptım. Zor ya da kolay bunu başardım da ama sen, bana gelip bir zamanlar ateşli bulduğun bir işkenceciyi öldürmemle ilgili sorular soruyorsun. Buradaki yanlış nerede?"

"Ateşli kurtların en zorları olması mı?" dedi Konrad, keşfettiği şeye bir an için üzülerek. "Doğrusunu istersen ben bunda bir yanlış göremiyorum. İleri gitmediği sürece tabii. Bu arada," dedi ağırlığını bir ayağından diğerine vererek rahatça konuyu değiştirirken.

"Babamın yeni Cellat'ını duymuştum. Gelip seni görmediğime pişman oldum. Anlaşılan evliliği çok ciddiye alıyorsun ve kendine eğlenme izni bile vermiyorsun. O zamanlar daha iyi vakit geçirebilirdik."

Ada, ona bakarken güldü. Bu kadar umursamaz, kendini beğenmiş ve aptal olmasına. "Beni bağlayan bu değil," dedi elini kaldırarak yüzüğünü gösterirken. "Senin anlayamayacağın bir takım sadakat duyguları." Gitmeden önce duraksayıp yeniden Konrad'a baktı. "Bu arada baban yaşıyorken burada olsaydın benimle eğlenmezdin. Bu şekilde konuşamazdık bile," dedi bir onu bir kendini işaret ederek. Konrad, ona dişlerini göstererek hırladığında Ada, gözlerini devirdi. "Umarım senden nefret eden birine âşık olursun. Senin için daha uygun bir ceza düşünemiyorum."

"Beni dinlemiyorsun bile," diyordu Dawson.

Ada, gözlerini kırpıştırarak kendine geldi. Nefesleri sıklaşırken elindekilere ve etrafına baktı. Yatak odasındaydı, rahat bir pantolonla bol tişörtlerden birini almıştı. Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Son anlara dair kafasındaki görüntüler bulanıktı. Biliyor ama düşündükçe boşluğa düşüyordu. Sabah uyandığında gördüğü bir rüyayı beş dakika sonra zihninde netleştirememek gibiydi.

"Neden öyle bakıyorsun?" dedi Ada, Dawson'a odaklandığında.

"Nasıl bakıyorum?"

"Birini öldürmek üzereymiş gibi."

"Demek hissettiklerimi yansıtabiliyorum. Ne kadar hoş."

Dawson'ın öfkesi beynine yerleşirken Ada gözlerini kapadı. Avucuyla alnına vurup iç geçirdi. "Bu öfken kime? Bana mı?" dedi birden gözlerini açarak ona bakarken. Öfkesi hafiflerken başka bir şey hissetti ve bu sakinleşmesine neden oldu. "Konrad'la konuştuğumu görmüşsün ve kıskanıyorsun," dedi sessizce.

"Ondan nefret ediyorum ve sınırı geçecek olan ilk hareketinde ölmesini sağlayacağım." Ada, anlamadan kollarını kaldırıp indirdiğinde Dawson, küfrederek dolabın kapağını itti. "Bak, benimle nasıl evlendin bilmiyorum. Senin yerinde olsam beni seçmezdim galiba. Ayrılmak istediğimi ve bu isim törenini yok etmenin bir yolunu bulacağımı söylediğimi hatırlıyorum," derken sesi boğuklaştı.

"Biliyorum," dedi Ada elindekilere bakarak. Giymek için aldığını sanıyordu. Dolunay yaklaşırken üzerinde rahat kıyafetler olması bir parça özgür olmasını sağlayabilirmiş gibi.

"Ama olmaz, öyle değil mi? Eğer isim törenini geri alma gibi bir şey olsaydı o zaman bu ruh eşleri arasında gerçekleşmezdi. Sıradan bir evlilik olayına dönerdi. Söylediklerim yüzünden aklının bir yerine benden boşanabileceğin olasılığı yerleşmişse..."

Ada, gülerek yatağın ucuna oturdu. Konrad'la olduğundaki gibi öfkeyle ya da alaycılıkla değil, gerçekten gülüyordu. "Ne demek istiyorsun, İhtiyar? Senden ayrılıp Konrad'la mı birlikte olacağım?" Dawson kaşlarını çatarak hırladığında Ada, biraz daha güldü. "Biz sadece ölümle ayrılabilecek bir şekilde birleşmişken bile beni kıskanmanı saçma bulmak isterdim ama hoşuma gidiyor aslında."

"Eğlenmeye devam et. Ben kendi kendime imha olmanın bir yolunu bulurum."

Ada, uzanarak onun elini çekti. Yanına oturmasını sağlayıp tuttuğu kıyafetleri bir yere attı. Dawson'ın korkuları, Ada'nın da korkularıydı fakat Ada, hiçbir zaman bunu seçeceklerine inanmıyordu. "Sevilmesi kolay bir adam olsan da yaşaması çok zor birisin. Ama seni seviyorum, öyle değil mi? Birbirimizi idare ediyoruz. Önemli olan da bu."

"Ya bir gün yorulursan? Artık uğraşmak istemezsen?"

Ada, Dawson'ın çocuksu korkusuna gülümserken yüzünü okşadı. Onu nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Dawson, elini tutup Ada'nın avucunu öperken gözlerini kapamıştı. Ada, onun düşüncelerinin hafiflediğini hissedebiliyordu. Uzanarak elini tişörtünden içeri soktu. Dövmesine dokunurken gözlerinin kenarlarını öptü. "Bir daha senden vazgeçebileceğimi düşünme. Üstelik ben senden daha iyi değilim. Bu yüzden birbirimize çok uygunuz zaten," derken burnunu yüzüne sürterek kokusunu içine çekti.

"Herkes aşağıda toparlanıyor," dedi Dawson konuyu değiştirerek. İkisinin de buna ihtiyacı vardı. Henüz yeni çıktıkları bir ayrılıktan sonra gelebilecek sorunları düşünmek istemiyorlardı. "Koruma amaçlı bir grup, Aleut'ta kalacak. Diğer herkes ormanda ava

çıkacak. İstediğin kadar bağırabilirsin." Ada'nın saçlarını yanağından çekip sırtına doğru bıraktı.

Ada, başını iki yana salladı. "Hiçbir şey olmayacak," dedi.

"Ne demek bu?"

Ada, birkaç saniyeliğine yüzüne yaslandıktan sonra yavaşça ayağa kalktı. "Bazı kurtkadınların çocuklarını sevmediklerini, hatta onlardan korktuklarını söylemiştin. Dolunayda olanlar yüzünden. Benim içimde sahiden canavarlar var. Onlardan korktuğum ya da nefret ettiğim için değil. Ama..."

"Ada..."

"Yapma. Bitirmeme izin ver," dedi Ada, onun sözünü keserek. "Sadece bir kez hareket ettiler. O da ilk dolunayda beni yemek içindi. Sonrasında hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. Duyguları yok, hareketleri yok. Kalpleri atıyor ama bu yeterli mi? Amona, beni duvara çarptığında onlara bir şey olmadığını sanmıştım ama yanıldım. Bebeklerimizi koruyamadım."

Dawson, ne söyleyeceğini bilemeden yanında durdu. "Bu saçmalık," dedi en sonunda konuşabildiğinde.

"Saçmalık değil, gerçek. Neden hareket etmiyorlar?" Ada hâlâ sonuna kadar gitmek konusunda kararlıydı ve hamileliği süresince dolunay haricinde hareket etmeseler bile bebeklerini doğuracaktı. Tek istediği onların sağlıklı ve kendilerince normal doğmalarıydı. "Bana açıklama yap. Mantıklı bir şeyler söyle. İçinde büyü ya da özel güçler olmayan şeyler."

"Bunu yanlış kişiye soruyorsun. Aradığın bende değil."

Ada, yanından yürüyüp salona geçti. Ne yaptığını bilmeden yerinde durduktan sonra kitapların karşısında, camın yanına yerleştirilmiş rahat koltuğa oturdu. Acı çekmek istiyordu. Bundan zevk aldığı yoktu, sadece çocuklarının hâlâ yaşadığını hissetmeliydi. Avlandıklarını ve kurtlarını yetiştirdiklerini bilmek için. Acı çekmeyi hiç bu kadar merakla ve aceleyle beklememişti.

"Avlanmak için telaşlananlardansın."

Felicia, konuşan kişiyi görmek için arkasına, sonra da yukarıya baktı. Gülümseyerek gözlerini kıstı. "Bir prens için uygunsuz yerlerde dolaşıyorsun."

Lanston, aşağıya atlayarak tam önüne inerken Felicia'nın söylediğine yorum yapmadı. Prens ve muhtemel bir lider olmaktan memnundu fakat hiçbir zaman kalıplara sokulmaktan hoşlanmazdı. Kendini yenilikçi biri olarak görmüyor, doğanın esas kurallarının tüm zamanlar için uygulanabileceğine inanıyordu. Metrelerce yüksekten inmemiş gibi rahatça öne adım attı. "Büyü gücü olan kurtların av heyecanını daha yoğun yaşadığını duymuştum. Bu doğru mu?"

"Büyü gücü taşımayan bir kurt olmadım hiç. Bu yüzden karşılaştırma yapamayacağım." Ellerini bol yeleğinin ceplerine soktu. "Ben sadece bir Buky'yim. Avlanma sırasında ikinciyim ve yaşlı olmadığım için kendi grubumun içinde bile gerilerdeyim. Yani bir süre daha sadece orman sınırında dolaşacağım. En iyi yemekleri kapmak nasıl bir duygu?" dedi Felicia, Lanston'ın meraklı mimiklerini taklit ederek.

"Harika," dedi Lanston inkâr etmeden. Lider ailesine bağlı bir Azü olarak Lanston, ava ilk çıkanlardandı. Seçeneği bol, zamanı genişti. "İstersen yemeğimi seninle paylaşabilirim."

"Ah, bu bir çıkma teklifi mi?" dedi Felicia dalga geçerek ama şaşırmıştı da. Bir kurdun özellikle de bir Azü'nün yemeğini paylaşması sık görülen bir şey değildi. Her kurt kendi yemeğini avlardı. Kokusunu hisseder, peşinden koşar, pençelerini saplardı. Hazır yemek kurt için güçsüz olduğunu kabul etmekten farksızdı.

"Karar ver. Geyik mi yemek istiyorsun yoksa leş mi?"

"Leş yemeyeceğim," dedi Felicia, kararlılıkla başını iki yan sallarken. "Aç kalmayı tercih ederim. Birkaç gün sonra avlanabilirim. Gerekirse başka bir yer bulurum. Her halükarda leş yemek, başka bir kurdun avına yancı olmaktan daha iyidir."

"Nasıl istersen..." dedi Lanston, onun sert çıkışına gülümseyerek. Aynı zamanda bu tavrını takdir de etmişti. "Sana sormak istediğim bir şey var aslında. Sizinle beraber gelen çocuk, Dawson'ın dönüştürdüğü. Hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Finn." Felicia şimdilik sadece ismini söyleyebilirdi. Dawson hariç kimse daha fazlasını bilmiyordu.

"Peratha, onu aramıza almayı kabul etti ama bir süre izlenecek. Eğer soracak olsaydık onun uslu duracağını söyler miydin?"

"Dawson'ın izniyle Gavin tarafından araştırılıyor. Benim ne düşündüğüm önemli değil. Hem hangimiz uslu duruyoruz ki?" Lanston, tek kaşını kaldırdığında Felicia, istemsizce ve alışık olmadığı bir şekilde kızardı. "Pekâlâ. Bence artık gitsem iyi olacak. Etrafta dolaşacağım."

Lanston, hızlı hareket ederek önüne geçti. Başını geri çekerek aralarına mesafe koyan Felicia, gözlerini etrafta dolaştırdı. Kimsenin bunu görmemiş olmasını umuyordu. Lanston, aralarındaki resmiyetten uzak duruma aldırmış görünmüyordu. "Sana sordum çünkü fikirlerin gerçekçi ve duygusallıktan uzak oluyor."

"İstediğim zaman duygusal olabilirim."

"Görmeyi isterim doğrusu."

Felicia, kollarını bağlarken başını sallayarak güldü. Bir şakanın içinde olmadığını umuyordu. Yoksa fena halde kızacaktı. Aslında bu bir şakaysa ne yapması gerektiğini daha iyi bilirdi. Acı bir gerçekti. "Fikirlerimin düzeyini çözümleyecek kadar beni gözlemlemen üzerinde durmayacağım. Eğlence aramanı anlayışla karşılıyorum ama hâlâ Azülerin başka türlerle yakınlaşması aşağılayıcı bulunuyor. Sen prenssin. Bir Buky'yle, üstelik büyü gücü olan bir Buky'yle eğlenmene nasıl tepki verirler sence?"

"Bilmelerine gerek var mıydı? Gelenekçi biri olduğunu düşünmemiştim."

Felicia, kahkaha atarken cevap verme gereği duymadan ormana girdi. Ava hemen katılamayacak olsa bile heyecanı hissetmek şimdilik ona yeterdi. Lanston aklını karıştırıyordu. Hem de tamamen. Ona güvenmesine imkân yoktu. Yıllardır burada olmayan bir prensti, beyazdı ve Kaiser'ın kanını taşıyordu. Daha fazla olumsuzluk bir arada bulunabilir miydi?

Lavina, ellerini önünde birleştirmiş, ileri geri yürüyordu. Gergindi. İçinde endişe yoktu fakat üzgündü. Duygularının yoğunluğuna rağmen yapması gerekeni biliyordu ve geri dönmeyecekti. Amona, odasına girdiğinde bir süre ona bakmadan yürümeye devam etti. Aklındaki düşünceleri henüz toparlayabilmiş değildi.

"Sonra gelmemi ister misin?" dedi Amona, masanın üstünde duran kitaplardan birinin kapağını açarken. İlgisizce adına bakıp parmak uçlarında duran kapağı bıraktı.

Lavina, yerinde durdu. Ellerini indirerek çenesini öne çıkardı ve yavaşça dönerek Amona'ya baktı. "Seni uyarmıştım. Uyarmadığımı söyleyemezsin." Amona ne olduğunu anlamadan gözlerini kıstığında Lavina hızla devam etti. "Çıkarıldın. Yerine Thamy gelecek."

Amona, dişlerini sıkarak burnundan nefesini bıraktı. Thamy, *Kibir*'i yaşayan kardeşleriydi. İsminin tam anlamıyla kibirli ve fazlasıyla bencildi. "Thamy hepimizden küçük. Helen'den bile. O şımarık kız çocuğu bu meclise uygun değil."

"Buna ben karar veririm. İşin doğrusunu istersen oylamaya sundum. Daha konuşmamın yarısına gelmeden Helen uyuyakaldı. Dirce, Thamy'nin her zaman iyi görünen saçlarını kıskanmaya başladı bile. Erin'se sürekli yakası bozulan elbisesine sinirlenip durdu. Bunun adil olmadığını söyleme sakın. Çünkü adildi."

"Başka bir kurda yapsam umursamazdın."

"Çok doğru," dedi Lavina, inkâr dahi etmeden. "Ama sen ona ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Üstelik seni uyardım. Beni ciddiye almadın bile." Lavina, kimse için kardeşlerini karşısına almazdı ve almamıştı da. Amona'ya hatasını düzeltmesi adına birden fazla fırsat sunmuştu. Dawson'a olan takıntısının ne kadar ciddi ve tehlikeli olduğunu çok geç fark ettiğinden Amona'ya gereğinden daha anlayışlı davranmıştı. "Şövalyeler'e Ada'nın hamile olduğunu sen mi haber verdin?"

Şövalyeler en güçlü büyücü meclislerinden biriydi. Ada'nın ala kurt olduğunu öğrendiklerinden beri gözleri üzerindeydi ve hamileliğini haber aldıklarındaysa ilgileri daha da artmıştı. Kendilerine Şövalyeler ismini takmışlardı çünkü kanları asildi. Aralarına

kimseyi almaz, kimsenin çıkmasına da izin vermezlerdi. Lavina, Şövalyeler'den kimsenin çıkmak istemeyeceğini biliyordu. Güçlü ve soylu bir meclistiler. Kaç kişi oldukları, isimleri ya da nerede yaşadıkları asla öğrenilememişti.

"Sohbet sırasında ağzımdan kaçırmış olabilirim," dedi Amona, kızıl saçlarından bir tutamı parmağına dolarken.

Lavina, cevabını alarak başını salladı. İç geçirip arkasını döndü ve ona bakmadan, "Dışarı çık. Eşyalarını çabuk toparla. Thamy yola çıkmıştır," dedi.

"Beni düşmanın haline getirme, Lavina."

"Tehdide sığınma," dedi Lavina, onun kısık sesini taklit ederek ama aynı zamanda hiddetli bir ses tonuyla. "Sen benden önce doğmuş olabilirsin ama ben senden daha iyi bir yöneticiyim. Kendimi kontrol edebiliyorum."

"Sen buna kontrol mü diyorsun?" dedi Amona, onun önüne geçerek. "Kendini benden daha iyi kontrol edemiyorsun, Lavina. Sadece öyle olduğunu sanıyorsun. *Açgözlü*'sün. Kendine ait olmayan bir çocuğun dolunay acılarını çekecek kadar doymak bilmezsin."

"Ben kadına yardım ediyordum," dedi Lavina boğuk bir sesle.

Amona, kahkaha atarak ellerini salladı. "Eminim öyledir. Eminim hiç kıskanmamışsındır." Nefesleri düzene girerken Lavina'ya yaklaştı. Ondan birkaç santim daha uzundu ama yaklaşması Lavina'yı daha küçük göstermemişti. "Hemen şimdi eşyalarımı toparlayıp gidiyorum ve ben de seni uyarıyorum; istediklerime ulaşmamı asla engelleyemeyeceksin."

"Defol," dedi Lavina sadece.

Amona, gülümseyerek başını salladı. "Görüşmek dileğiyle," deyip gözden kayboldu.

Kanada, 1761

Lissa, kalabalığın arkasında duruyordu. Daha doğrusu saklanıyordu. Bir ağacı kendine siper almış, kalabalığın odak noktasındaki Kaiser'a ve onun yanındaki Axell'e bakıyordu. Kaiser, Axell'in -yeni adıyla Stone'un- artık onlarla birlikte yaşayacağını ilan etmişti. Kaiser'ın son zamanlarında

yerinde olmayan düşünme kabiliyetini sinsice manipüle eden Axell için Aleut'a yerleşmek hiç de zor olmamıştı.

Lissa, derin bir nefes alarak ağacın arkasından çıktı ve kalabalığa karıştı. Böyle daha az dikkat çekeceğini düşündü. Kızılların olduğu alana gelip ortalara ilerlediğinde Darren, ona seslendi. Lissa gülümseyerek yanlarına gitti. Oğlunu kucağına alırken Tyson'a baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Kaiser doğru düzgün düşünemiyor," dedi Tyson sessizce. Kısaca Lissa'ya bakıp Darren'ı kendi kucağına aldı. "Hamile gibi davranmaya başlamaya ne dersin?"

"Gücüm yerinde, teşekkürler."

Tyson yine de ikna olmadan oğluna döndü. "Bundan sonra annen seni kaldırmayacak, anladın mı?" dedi Darren'ın gözlerini örten saçları geri iterken. Çocuk hemen başını salladığında Tyson, Lissa'ya baktı. "Gördün mü? O bile anlıyor."

"Elbette anlıyorum," dedi Darren, babasının omuzlarına tırmanmaya çalışırken.

Lissa'yla Tyson, onun olduğundan daha büyük görünen gözlerine bakarken gülmeye başladılar. Nasıl hissetti bilmiyordu ama birden bakışlarını öne doğru çeviren Lissa, Stone'la göz göze geldi. Çenesini sıkmış gözlerini kısmıştı. Lissa, arkada birleşen ellerini yumruk yaptığına emindi. Kıskançlığı ve öfkesi dalga dalga üzerine vurmuştu. Eğer kalabalık olmasaydı muhtemelen anında herkes tarafından hissedilirdi.

"Gidelim mi artık?" dedi Lissa, Tyson'a dönerek.

Tyson, başını sallayarak Darren'ı daha rahat bir şekilde tuttu ve kalabalıktan çıkmaya başladılar. "Sen gitmeden hemen önce geldi." Lissa, başını kaldırarak ona baktığında Tyson, anlatmaya devam etti. "Burada olduğunu biliyordu, Lissa. İki hafta önce iş için gittiğinde gelmiş ve o zamandan beri Kaiser'ı etkilemeye çalışıyor. Görünen o ki harika iş çıkarmış. Şüphelenmem gerekirdi."

"Burada olduğumu nasıl bilebilir?" dedi Lissa fısıldayarak.

"Bilmiyorum ve bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Umarım bir an önce kendini toparlar."

"Hâlâ kontrolümüzde tutabileceğimiz bir şey var," dedi Lissa. Önceden konuştukları şeyi yapabilmeleri için üçü birlikte yukarı çıktılar. Dairelerine girdiklerinde Darren'ı karşılarına oturtmuşlardı. Sabırsız

çocuk, onların konuşmasını bekliyor ama diğer yandan bir an önce dışarı çıkmak istiyordu.

Lissa, Darren'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve küçük ellerini tuttu. Dağınık saçlarını okşayıp kırmızı yanaklarına dokundu. Öylesine hayat doluydu ki ona her baktığında bir zamanlar doğmasını sorun olarak görmesinden utanıyordu. "Sana söylememiz gereken bir şey var," diye başladı.

"Kardeşim olacak, biliyorum," dedi Darren hemen.

"Evet, o da var ama..." Lissa, derin bir nefes alarak saçlarını geriye itti. Nereden başlayacağını bilemeden bir süre öylece durdu. Sonra ayağa kalkarak Darren'ın yanına geçti ve onu dizlerine oturttu. "Kardeşin Tyson'ın ve benim, değil mi?" Darren, başını salladığında Lissa, daha fazla ayrıntıya girmeyeceğine sevinmişti. "Sen benim karnımdayken Tyson ve bana ait değildin."

"Bu iyi bir giriş olmadı," dedi Tyson, Darren'ın kafasının karıştığını görünce.

"Elimden gelenin en iyisi," dedi Lissa fısıltıyla. Oğluna biraz zaman verdikten sonra devam etti. "Sen bana ve başka birine aittin. Gerçek baban başka biri. Burada değil."

Darren, gözlerini Tyson'a çevirdi. "Sen benim babam değil misin?"

"Gerçek anlamda değil."

"Sana baba dememem gerekiyor."

"Hayır. Hayır, öyle değil," dedi Tyson, Darren'ın diğer yanına otururken. "Ben senin hep yanındaydım ve her zaman yanında olacağım. Sadece ilk başta değildim, hepsi bu. Büyüyünce daha iyi anlayacaksın, söz veriyorum."

Lissa, derin bir nefes alarak dudaklarını ıslattı ve Eric'in onun babası olduğu bir masal anlatmaya başladı. Şimdilik Stone'un burada olduğundan bahsetmeyecekti. Bunun için henüz çok küçüktü. Bazı detayları değiştirerek anlattığı olayı en basite indirmeye çalıştı.

"Anladım," dedi Darren en sonunda başını sallayarak. Kendisi için durum oldukça basitti aslında. Şu anda annesi ve babası yanındaydı ve her zaman öyle kalacağına söz vermişlerdi. "Bittiyse dışarı çıkıp oynayabilir miyim?"

Lissa ve Tyson, şaşkınca birbirine baktılar. Boğazını temizleyen Lissa, "Evet, tabii," dedi. Darren, kucağından inip koştu ve dışarı çıktı. "Fazla mı kolay oldu?"

"Eminim daha fazla soruyla geri gelecektir. Ona biraz zaman verelim," derken elini Lissa'nın karnında dolaştırdı. Birkaç saniye sonra parmakları hareket etmeyi kesti. Tyson donup kalmıştı. Lissa, ne olduğunu anlamadan ona baktığında Tyson'ın yüzünde tereddütlü, korkmuş ama heyecanlı bir ifade gördü. "İkiz," dedi Tyson sadece.

Lissa, dudaklarını araladı ama bir süre boyunca ikisi de sustu. Duyguları mutluluk ve korku arasında dolanıp duruyordu ve hangisinin ağır basacağını anlamaları için biraz daha zamana ihtiyaçları vardı.

10

Kalpleri her zaman sevgi, aşk ve umut değil;
acı, direnç ve korkunun gücü de doldurur.

Ada, yatak odasının her yerine ayak basarak yürüyordu. Dolunay son bir saattir kurtları etkisi altına almıştı ve Ada hâlâ acı çekmiyordu. Neden acı çekmiyordu? Gözlerini kapatarak balkona çıktı ve saniyeler içinde geri döndü. Kapının yanında duran Dawson, sessizce onu izliyordu. Ada'ya her an bir şey olmasını beklemenin stresindeydi.

Üzerindeki gömleği çekiştirdi. Son birkaç gündür karnı biraz daha büyümüştü ve artık kıyafetleri ona olmuyordu. Bu durum gereğinden daha fazla canını sıkıyordu. Planları arasında çocuklarını korumak, büyücü meclisiyle ilgilenmek ve düzgün bir aile kurmak vardı. Alışverişe gitmek değil.

Dawson, dolabı açıp karıştırdıktan sonra Ada'nın karşısına geçti. Gömleğinin düğmelerini çözerken Ada, bir ayağını yere vurarak onu izliyordu. Dawson, gömleği üzerinden çıkarıp kendi tişörtlerinden birini Ada'ya giydirdi. "Daha iyi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Ada nefesini bırakarak. Tişörtten çok Dawson'ın ilgisi rahatlamasını sağlamıştı. Her şeyle başa çıkabileceğine inandıran o yoğun bakış bir an olsun üzerinden ayrılmıyordu. "Teşekkür ederim."

"Stresli olduğun zamanlarda kurtlar zor dönüşüm geçirir. Fazla düşünmek kurdun bastırılmasına neden olur. O yüzden rahatla ve çocuklarımızın dönüşmesine izin ver."

"Dönüşmelerini ben mi engelliyorum?" dedi Ada yeniden yürürken. Ellerini ovuşturup derin nefesler alarak Dawson'ın tişörtünden yayılan kokunun içine dolmasını sağladı. Her cevaba açıktı. Herhangi küçük ve umut barındıran bir cevaba.

"Bilmiyorum, Tüysüz. Sadece tahmin ediyorum." Dawson önce durmasını sağladı, sonra da yatağa uzanması için yönlendirdi. Saçlarını başının altından kurtarıp yastığa bıraktı. Yanına oturup alnına ve yanaklarına öpücükler bıraktı. "Gözlerini kapat," dedi. Ada, ona bakarak gözlerini kapadı. Hemen ardından geri açtı ama Dawson'ın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan yeniden kapadı. Dawson, bir elini Ada'nın karnına koymuştu. "Kalp atışlarını dinlemeyi seviyorsun. Bu seni rahatlatıyor. Sadece onları dinle."

"Senin kalp atışlarını seviyorum," dedi Ada, Dawson'ın, yanağına koyduğu eline doğru yüzünü eğerken. Dawson'ın, karnının üzerinde duran diğer eline dokundu. "Ve onlarınkini."

"Dinle o zaman," dedi Dawson. Ada'nın soğuk terlerini siliyor, parmağını gergin dudaklarında dolaştırıyordu. Ada'yı acı çekmesi için sakinleştirdiğine inanamıyordu ama bunun gerekli olduğu konusunda hemfikirdiler. Çocuklarının beslenmesi gerekiyordu. Kurtları da onlarla birlikte bu dünyaya hazırlanmalıydı.

Ada, iç geçirerek gözlerini araladı. "Bir işe yaramıyor," dedi.

"Çok sabırsızsın."

Ada, bıkkın bir şekilde doğruldu. Yeterince nefes alamadığını hissediyordu. Vücudu kendi için bile yetersizken çocuklarına ne verebilecekti? Ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. "Nerede hata yaptığımı anlamıyorum. Çok iyi olmadığımı biliyorum ama yeterince iyiyim. Onları hak ettiğimi düşünmüştüm. Bunu istemiştim."

"Bu senin elinde değil. Ne olduğunu öğreneceğiz."

"Tek istediğim yaşamaları," dedi Ada ayağa kalkarak. Burnunu çekip ona fazlalık gelen ayakkabılarını arkalarına basarak çıkardı. İlk acı dalgasını hissettiğinde neredeyse kahkaha atacaktı ama buna fırsatı olmadı çünkü çocukları yoğun açlıklarıyla ona saldırmakla

meşguldüler. Ada, çığlık atarak dizlerinin üzerine düştü. Öne eğilerek ağrının kaynağına doğru çekildi.

Onunla beraber yere eğilen Dawson, omuzlarını tutarak kasılmasını engellemeye çalıştı. Ada, bir ay önce aynı acıları çektiğini biliyordu fakat ya ne olduğunu unutmuştu ya da bu ilkinden çok daha berbattı. Dawson, sırtını yatağa yaslayıp güç aldı ve Ada'yı kollarıyla sardı. Kalbi onunla yarışarak hızla çarpıyordu. Panik olmamak için elinden geldiğince mantıklı düşünmeye çalışsa da bunun ne kadarını başarabildiğinden emin değildi.

Ada'nın sırtını kendi göğsüne yaslayarak çenesini omzuna bastırdı. Yüzleri yan yana dururken muhtemelen Ada'nın umursamadığı kelimelerle onu teselli etmeye çalışıyordu. O an Ada, herhangi bir dilin herhangi bir kelimesini çözebilecek kadar düşünemiyordu. Ada, korkunun verdiği çaresizlik ve güçle kısıtlamalardan kurtulmaya çalıştığında Dawson, onu bacaklarının arasına aldı. Bir elini alnına koydu. Ada, başını Dawson'ın omzuna bastırarak gözlerini tavana çevirdi ve dışarıdaki tüm ulumaları ve hırlamaları bastıran bir çığlık daha attı. Ayakları durmadan hareket ediyor, vücudu yana doğru kıvrılmaya çalışıyordu.

Ada'nın çığlıkları iniltiye dönüştü ve titremeye başladı. "Bunları hissetmemeni sağlayabilseydim keşke," dedi Dawson dudaklarını Ada'nın şakağına bastırarak.

Ada, nefes nefese bir halde kaslarını gevşettiğinde gözlerini Dawson'a çevirdi. "Hissetmek istiyorum." Yeni bir darbenin geleceğini anladığında gözlerini sımsıkı kapadı. Dawson'ın neden böyle sarıldığını daha sonra anlamlandırabilmişti. Hamilelikle ilgili okuduğu o antik kitapta bir kurdun dolunay sırasında kendini parçaladığını öğrenmişti. Çektiği yoğun acı sebebiyle farkına varmadan karnını yırtarak bundan kurtulmak istemiş, dolunay etkisini yitirene kadar yaptığı şeyi anlamamıştı bile.

Dawson, Ada'nın yüzündeki terleri silerken gülümsedi. "Yaşıyorlar, değil mi?"

"Fazlasıyla hayat dolular, inan bana," dedi Ada, dudaklarını ıslatırken. Göğsünün altından onu saran Dawson'ın koluna tutundu. Diğer elini yukarı doğru kaldırmıştı. Bir şeye tutundu ama

ne olduğunu anlayabilecek durumda değildi. Parmaklarını dolaştığı ve tırnaklarını geçirdiği şey Dawson'ın boynuydu.

"Açım," dedi Ada, gözlerini Dawson'a çevirerek. "Çok açım. Ben... dönüşmek istiyorum. Bunu istememem lazım." Dönüşmesi, çocuklarını kaybedeceği anlamına geliyordu ve Ada, bunu çocuklarını öldürmek istediğine bağlamıştı. "Ben onları seviyorum," dedi panik ve suçlulukla.

Dawson, Ada'nın birçok etkenden dolayı aşırı duygusal ve paranoyak düşündüğünü biliyordu. Yine de onu ikna etmeye çalıştı. "Bunu vücudun istiyor. Sen değil," dedi yanağını okşarken.

"Bana dönüşmememi söyle," dedi Ada titrek bir sesle. Başını geri atarak tekrar bağırdığında sesi kurttan farksız çıkmış, gözlerinin rengi değişmişti. Ada, gözlerinin değiştiğini biliyor çünkü daha farklı görüyordu. Renkler daha canlı, her şey daha parlak ama keskindi. Korkusu neredeyse öfkeye dönüşmek üzereydi. Duyduğu inat ve sahip olduğunu söyledikleri güç nereye kaybolmuştu. "Dönüşemem. Söyle hadi."

"Ada... bunu yapamam," dedi Dawson duraksayarak. Eğer Ada gerçekten dönüşecek kadar acı çekiyorsa ona durmasını söylemek ölmesine sebep olabilirdi. Ada dönüşürse Dawson'ı affetmezdi ama Dawson için onun ölmesinden daha iyi bir seçenekti.

"Söyle, söyle, söyle!" diye bağırdı Ada, tırnaklarını biraz daha tenine geçirirken.

"Hayır."

Ada, kalkmaya çalıştığında Dawson, şaşırarak onu daha sıkı tuttu. "Bırak beni," dedi Ada kurtulmayı deneyerek.

"Ne yapıyorsun?"

"Birine ismimi söyleyeceğim. Senin yapamadığını yapmaları için."

"Saçmalıyorsun. İsmini kimseye söyleyemezsin."

Ada, itiraz etmek yerine bir kez daha çığlık attı. Dönüşmek isteyen değil, acı çeken yanından gelen bir çığlıktı. Dawson, onu yeniden aynı şekilde tutarken Ada, tırnaklarını bu sefer Dawson'ın bacaklarına geçirmişti.

"Bana bak," dedi Dawson, Ada'nın yüzünü tutarak kaldırırken. Ada, gözlerini güçlükle sabitleyerek Dawson'a baktı. "Her şey birkaç dakika içinde bitmiş olacak. Gözlerin normal. Dönüşüm geçirmeyeceksin."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Ada, çok emin olamasa da başını salladı. Öncekilerine oranla daha hafif bir ağrı tüm vücuduna yayıldığında inledi. Acı çekmekten yorgun düşmüştü. Boğazı acıyor ve başı ikiye ayrılmış gibi hissediyordu. Bu hafif acının öncü olduğunu biliyordu. Kendini hazırlamaya çalışmıştı ama böyle bir şeye hazırlanmasının imkânı yoktu.

Attığı tüm çığlıklardan dolayı sesi kısılmaya başlamıştı. Hâlâ açtı ama artık dönüşmek üzereymiş gibi hissetmiyordu. O eşikten çok uzaktaydı. Endişelerini yatıştıran tek şey buydu. Dawson'ın dudaklarını alnında hissettiğinde yorgunluktan gözlerini kapayarak gevşemişti. Vücudu titremeye devam ederken nefesleri hırıltılıydı.

"Ada?" dedi Dawson, onu yana çevirirken. Ada, iyi olduğunu söylemek istedi ama gözlerini bile açamıyordu. Bunun yerine avucunda duran parmaklarını hafifçe sıktı. Dawson, hemen tepki vererek elini daha sıkı tutmuştu. "Bu iyisin demek, değil mi? Bir kez daha elimi sık," dedi ve Ada, neredeyse tüm gücünü kullanarak bunu yaptı. "Daha fazla yorulma. Uyumaya çalış. Ben burada olacağım," deyip Ada'yı dikkatle kucağına aldı ve yatağa yatırdı.

Ada, kendinden geçmeden hemen önce Dawson'ın, üzerindeki kıyafetleri çıkardığını hissetti. Hassas teninin üzerindeki her şey canını acıtıyordu ve Dawson, bunu fark etmiş gibi tüm kıyafetlerini çıkararak üzerine ince bir örtü serdi. Serinlik, Ada'nın acılarını hafifletmese de biraz olsun rahatlamasına sağladı.

Dawson, Ada'nın üzerini örtmeden hemen önce karnına bakmıştı. Oluşan lekeler Ada'nın iç kanama geçirdiğini gösteriyordu ama Dawson'ın elinden gelen tek şey onu nasıl rahat ettirebileceğiydi. Canının yandığını ve buna rağmen gözlerini bile açamayacak kadar yorgun olduğunu biliyordu. Saçlarını okşarken onun uyuduğunu anladı. Ada, uykusunda kaşlarını çatıyor, bazen acıyla inliyor, nefesleri düzensizleşiyordu. Dawson, uyanmasını beklerken

gözlerini onun üzerinden ayıramıyordu. Bir an alışkanlıkla eli Ada'nın karnına doğru gitmiş, hemen sonra geri çekmişti. Dokunuşları hafif olsa bile Ada'nın daha fazla acı çekmesine neden olmak istemiyordu.

"Ona su içirmeyi dene. Şimdilik iyi gelebilecek tek şey bu."

Dawson, kimseyi görememiş ama sesi tanımıştı. Geçmişte kalmış ve şimdiki adam olmasını sağlamış kişiye ait sesi... "Baba?" dedi arkasını dönerken.

"Selam," dedi Tyson gülümseyerek. Omzunu dolaba yaslamış, başını yana doğru eğmişti. "Değişmişsin. Ne kadar da büyümüşsün."

Dawson, nefesini tutarken kararsız hareketlerle yataktan çıktı. Adımlarını şaşırdığından Ada'nın ayakkabılarına basıp geçtiğini fark edememişti. Babasını yeniden bu odada gördüğünde kendini küçük bir çocuk gibi hissetti. Hayalindekinden daha normal bir hali vardı. Bir hayaletin olabileceği kadar normal. "Etrafımızdaki ruh sen miydin?" Tyson başını salladı. Dawson, rahatlamak yerine bir an önce aklındaki soruları çözmek istiyordu. "İki kişiydiniz."

"Asena beni buldu ve yardıma ihtiyacınız olduğundan bahsetti. Yol gösterecek birini arıyordu ve ben de gönüllü oldum."

"Annem..."

Tyson'ın bakışları değişirken gözlerini kapadı. Boğazını temizleyip yeniden Dawson'a baktığında gülümsedi. "Sana anlatmak isterdim ama bunun hakkında konuşamam. Buraya gel," dedi onu eliyle yanına doğru çağırarak.

Dawson, çoğunlukla öfkeli hayaletlerle karşılaşmıştı. Hayaletler bu dünyaya bazı nedenlerden dolayı bağlı kalıyor, hırslarına ve intikamlarına tutunuyorlardı. Sakin gördüğü ilk hayalet Kerim olmuştu. Babası da olağan dışı bir sebeple burada, yanındaydı.

Daha fazla düşünmeden hızla yanına gidip ona sarıldı. Hatırladığı gibi orman kokuyordu. Eski ve yabanıl. "Özür dilerim," dedi ve yıllardır içinde biriken cümleyi defalarca tekrarladı. "Özür dilerim, baba. Çok özür dilerim. Özür dilerim..."

"Hayatımın en güzel on sekiz yılını yaşadım. Bu yüzden özür dileme," dedi Tyson ve hayalet eliyle Dawson'ın sırtına vurarak

Geri çekilip Dawson'ın omzuna bıraktı elini. Bakışlarında gurur, özlem ve sevgi vardı. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu ve sen uzaktayken olup bitmesine memnun oldum. Burada olsaydın işler daha da çirkinleşebilirdi." Derin bir nefes alarak Ada'ya baktı, sonra yeniden Dawson'a döndü. "Asena, seni tanıyan birini ararken beni buldu. Ada için kimi bulacağını bilmiyorum ama hazırlıklı olun."

"Ada'nın eski hayatından biri mi gelecek?"

"Muhtemelen."

"Neden size ihtiyacı var?"

"Karını ve çocuklarını korumak istiyor. Bunu en iyi size değer veren kişilerle başarabilir."

"Ne yapacağımı bilmiyorum, baba. Çaresiz kalmak hoşuma gitmiyor. Acı çekmesine dayanamıyorum." Tyson, onu anladığını belirten bir şekilde gülümsedi. Lissa'nın iki hamileliği de birbirinden zor geçmişti. İlkinde henüz kurduna ulaşamamış, diğerindeyse iki bebek birden taşımıştı. "İkizlere hamileyken annemle nasıl ilgileniyordun?"

"Bebekleri rahatlatacak şeyler buluyordum. Konuşmak işe yarayabiliyor. Hareket ettiklerinde bebekleri ne sakinleştiriyor?"

Dawson, başını çevirerek arkasına baktı. Sonra babasına dönerek kısık sesle konuştu. Ada'nın uyuduğunu biliyordu ama yine de hiçbir şekilde duymasını istemediği şeyler söyleyecekti. "Bebekler hareket etmiyor. Sadece dolunaylarda kurtları besleniyor. İnsan yönleri fazlasıyla pasif."

"Bu iyiye işaret değil."

"Biliyorum."

"Bebeklerle ilgilen. İnsan duyularını geliştirmeye çalış. Karının etrafında konuşulan şeylere dikkat et. Bu bebekleri etkiler. Lissa, fazlasıyla şiddetin içerisindeydi ve sonucunu gördün. Kız kardeşin fazlasıyla uslanmaz biri oldu."

Dawson, geçmiş bir olay için aile krizi yaratmak istemiyordu fakat söylemeden edemedi. "O zaman iyi ki Remuslara katıldığında burada değildin."

"Ne dedin?" Tyson, dengesini kaybettiğinde neredeyse düşecekti. Kendini toparlayıp zaman zaman Dawson'ın uyukladığı koltuğa oturdu.

"Merak etme, geri döndü. Şimdi Gavin'le beraber," dedi burnunu kıvırarak.

"O çocuğu severdim. Sivri diline rağmen bu kadar uzun süre yaşamasına şaşırdım doğrusu."

"Ben de aynısını söylüyorum ve kızıyorlar."

Tyson, kızının iyi durumda olduğuna inanmak zorundaydı. Küçük bir çocukken bile ne kadar mücadele verdiğini hatırlıyordu. Onunla da ilgilenmek ve küçük de olsa sohbet etmek istiyordu fakat önce neden burada olduğunu çözmelilerdi. "Baba olacağına inanamadım. Aradan bu kadar yıl geçmesine daha da inanamadım. Sanki biraz önce..." Nerede olduğunu fark ettiğinde cümlesini tamamlayamadı. "Burada mı kalıyorsunuz? Neden başka odaya geçmedin?"

"Kaiser'dan intikam almak için anılarımı canlı tutmaya ihtiyacım vardı."

"Seni öldürür."

"Gerçekten mi?" dedi Dawson kaşlarını kaldırarak gülerken. "Alınma, yaşlı adam, fakat sen diğer tarafta fazla soyutlanmışsın. Haberleri almadın mı? Anlaşılan ölen herkes birbiriyle iletişime geçmiyor."

"Onu öldürdün mü?"

"İşin zor kısmını Ada halletti. Ben sadece kavga haricinde birini öldürmesini istemedim." Aleut'un etrafından hâlâ ulumalar ve av heyecanını taşıyan sesler yükselirken Dawson, babasıyla sıradan bir konuşma gerçekleştiriyordu. Hayat, Dawson'ı şaşırtmayı asla bırakmayacaktı. "Sana hızlıca haberleri vereyim o zaman. Siz... asılıyken Albiana ve Martell, Kaiser'a fazla sert karşı çıkmışlar. Bu yüzden ben, sizi ağaçtan indirip öldürdükten sonra sürgün edildiler. Nerede olduklarını bilmiyorum. Ben geldiğimde Deborah çoktan Remuslara geçmişti ama üç yıldır bizimle. Uyum sağlamaya çalışıyor. Habersiz ve adil olmayan bir şekilde sizi asan Cellat'a saldırdığım için Aleut Katili sembolü aldım ve Cellat oldum. Sonra

da kalbimin mühürlenmesini isteyerek avcı olmak istedim. Mühür ve Aleut sembolü şu anda aktif değil ama nasıl olduğunu sorma, anlatması iki ay sürer. Bir oğlum var. Onu dönüştürdüm ve eğittim. Zorlu bir süreçti ama çabuk toparladı. Sonra da ona öğrettiğim numaralarla beni kandırdı," dedi homurdanarak. Bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Tyson gülünce Dawson, yerinde kıpırdanarak kollarını bağladı. "Hiç komik değil."

"Aslında biraz komikti," dedi Tyson, yeniden ayağa kalkarken. "Başka ne oldu?"

"Ada'yla tanıştım." Dawson, omzunun üzerinden arkasına bakıp gülümsedi. "Kuşkusuz başıma gelen en güzel şey. Hamile, ki bu da başıma gelen en korkutucu, aynı zamanda en huzurlu şey." Kalbini ve ruhunu hafifletmesini umduğu derin bir nefes aldı. Gözlerini kapayıp sadece Tyson'la konuşsa neredeyse çocuk olduğu zamanlara geri dönecekti. Yeniden Tyson'a baktığında artık gülümsemiyordu. "Gerçek babamla tanıştım." Tyson konuşacakken Dawson devam etti. "Eric'le değil. Bana anlattığınız yalanı öğrendim."

"Aranız nasıl?"

"Annemle babamın ölmesine izin vermiş gibi."

"Darren..."

"Adım Dawson," dedi ve bununla ilgili daha fazla konuşmak istemedi. "Onunla aram birkaç ay öncesinden daha iyi ama şimdikinden daha iyi olur muyuz bilmiyorum. Kafasındaki şeyleri anlamam çok zor. O bir Tarafsız ama ben öyle olmak istemiyorum. Aleut da olmak istemiyorum ama burayı seviyorum."

Tyson, Dawson'ın başının arkasını tutarak gözlerine baktı. "Ailen için neyin iyi olduğunu düşünüyorsan onu yap. Tereddüt etme. Sonuçları berbat olsa bile onların güvende olduğunu bilmek her şeyden daha iyi."

"Biliyorum. Ben de buna güveniyorum," dedi Dawson başını sallayarak. Tyson'ın yüzü solmaya başladığında gözlerini kıstı. "Neler oluyor?"

"Gitmem gerek. En azından yeniden görünmez olmalıyım. O kadar yoğun acı çekiyordun ki sana görünmeden duramadım. Karının yanına dön. Sana ihtiyacı var."

"Tekrar gelecek misin?"

Kaybolmadan önce Tyson'ın onayladığını gördü. Dawson, bir an önce kendini toparlamayı umarak elini yüzünü yıkadı. Sığ nefesler alırken aynadaki yansımasına bakıyordu. Tam anlamıyla afalladığını söyleyebilirdi. Yatağa geri döndüğünde Ada'nın huzursuz halini gördü. Kaşlarını çatmış, yan dönmüştü. Tyson'ın tavsiyesine uyarak biraz su içirdikten sonra yeniden uykuya dalana kadar elini sırtında dolaştırdı.

Dairenin kapısının açıldığını duyan Dawson, yataktan kalktı. Ada'nın üzerindeki örtüyü düzeltip salona geçti. Her kim geldiyse gitmesini söylemek için biraz zamanını ayırabilirdi. Yatak odasının kapısını yarım aralık kalana kadar çekti. "Bir sorun mu var?"

"Bunu benim sormam lazım," dedi Hilary, Dawson'ın haline bakarken.

Dawson, başını çevirerek duvardaki aynadan kendini gördü. Sadece yüzüne değil, her yerine baktı. Boynundan akan kan durmuş, hilal şeklindeki yara izleri iyileşmek üzereydi. Tişörtünün yaka kısmı tamamen kanla kaplanmıştı. Pantolonun dizlerinde yırtıklar vardı ve kolları dirsekten bileğine kadar uzun kesiklerle doluydu.

"Ada, fazla heyecanlı. Sen neden geldin?" Gömleğinin yakasını yukarı çekerek çenesindeki kanı sildi. Ada, bilincini kazanmadan önce temizlenmesi gerekiyordu. Ona düşünmesi gereken yeni bir şey veremezdi.

"Stone yolladı," dedi Hilary omuz silkerek. Dawson, Stone ve Hilary'nin yakın olduklarını biliyordu. Hilary, daha genç kızken kaçıp onun yanına giderdi ve birkaç gün sonra Stone, onu Aleut'a geri getirirdi. Aralarında tuhaf bir arkadaşlık, aynı zamanda da baba-kız gibi bir ilişki vardı.

"Ada'nın beni parçalayacağını mı düşündü?"

"Haksız değilmiş," dedi Hilary, burnunu kaşırken. Stone'un neden Dawson için endişelendiğini anlamasa da şüpheleri doğrulanmıştı.

"Yemek sırası Vedelere gelmedi mi?"

"Bukyler ormandan çıkmak üzere. Sonra biz gideceğiz. İstersen sen de git. Ben Ada'yla kalırım. O iyi, değil mi?"

"Yarın avlanacağım. Ada, kendine gelemiyor fakat atlattı. Neredeyse dönüşmek üzereydi. Bir an biteceğini sandım ama dayandı. Önünde iki dolunay daha var. Şiddeti artacak ve o zaman dönüşürse ne olur bilmiyorum."

"Dönüşme içgüdüsünü bastıracak iğneler var."

"Olmaz. Bu ona zarar verir," dedi Dawson ve Hilary'ye bakarak ekledi. "Sakın iğnelerden bahsetme."

Hilary'nin onaylamaktan başka çaresi yoktu. Böyle hassas bir konuda kimsenin fikrini etkileyecek şeyler ortaya sürmezdi. Her ne kadar Ada'nın bunu bilmesi gerektiğini düşünse de. Dışarı çıkmak üzere kapıyı açmıştı ki adımlarını yavaşlattı. "Sen iyi görünmüyorsun."

"Bir hayalet var," dedi Dawson, ellerini büfeye koyarak başını öne eğerken.

"Peki o zaman. Yarın görüşürüz," dedi Hilary, çabucak odadan çıktı.

Hilary, merdivenlerin başında bekleyen Stone'un yanına gittiğinde hâlâ şüpheliydi. "Duş almadın mı sen? Berbat kokuyorsun," dedi yanağındaki kan lekesini parmağıyla silerek.

Stone, onun eline vurdu. İyi koktuğunu biliyordu. En azından Hilary için çünkü daha avlanmamıştı. "Durumlar nasıl?" diye sordu. Şu anda merak ettiği tek şeydi. Öylece odalarına çıkıp Ada'yı kontrol edemediği, Dawson'ın yanında duramadığı için kendini kötü hissediyordu. Dawson'ın bunu istemeyeceği bir yana, Stone da ne yapacağından habersizdi. Daha önce hamile bir kurtla ilgilenmesi gerekmemişti hiç. Gözü kapalı savaş alanına koşabilirdi fakat bebekler onun için tamamen bilinmezlikten ibaret kalmıştı.

"Ada, Dawson'a zarar vermiş ama düzelmeyecek şeyler değil. Bir de Dawson, hayalet gördüğünden bahsetti. Sanırım avlanma içgüdüsü çok fazla ve engellediği için kafayı yiyor."

"Böyle bir şey mümkün değil."

"Her neyse," dedi Hilary omuz silkerek. İkisinin de toparlanacak olması Hilary için geçerli tek şeydi. En azından bir dahaki dolunaya kadar her şey yoluna girecekti. "Neden bu kadar ilgili olduğunu bilmesem de için rahat edebilir," deyip merdivenlerden inerek ormana doğru koştu.

Stone, odasına çıkmak yerine iki kat merdiven indi. Önünde durduğu kapıyı hafifçe tıklattı. İçeriden ses gelmemesine rağmen Felicia'nın orada olduğunu biliyordu. Aldığı hafif nefesleri ve güçlü kalp atışlarını duyuyordu. Kapıyı açıp yavaşça içeri girdi. Uzandığı koltuğa yaklaşıp baş ucuna eğildi.

"Kavga etmek için uygun bir zaman değil," dedi Felicia, gözlerini ağır ağır kapayıp açarken. "Dinlenmem gerekiyor ve sen buradayken uyuyamam."

"Ne yedin?" dedi Stone, onu hafifçe koklarken.

Felicia, elini dudaklarına götürerek hızlıca temizledi. "Güzel bir şeyler," dedi ve gözlerini kapatarak yüzünü koluna doğru eğdi.

"Uyanana kadar bekleyeceğim."

"Sıkıcı bir görev," diye mırıldandı Felicia gözlerini açmadan.

"Düşündüğün kadar değil aslında."

Yere otururak ona arkasını döndü ve sırtını, yattığı koltuğa yasladı. Felicia, derin uykuya daldığında Stone, onu daha rahat izlemeye başlamıştı. Neden burada olduğunu bilmiyordu. Bu küçük cadıyla bir ilişkisi olamazdı ama yanında duruyor ve kurtların eşlerine ya da çocuklarına yapacağı gibi av sonrası dinlenirken onun yanında bekliyordu. Kendinden dört asır küçük bir kurda ilgi duymasını anlamlandıramıyor ama oturduğu yerden de kalkıp gidemiyordu.

"Evet," dedi Dawson, Ada'nın yanına uzanırken. Dirseğinden güç alarak yan döndü. Tyson'ın söylediklerini uygulamak istiyordu fakat yüzlerini görmediği çocuklarıyla konuşmak tuhaf geliyordu. "Nelerden bahsetmem gerektiğini bilmiyorum. Konuşmam gerektiğini bile bilmiyordum aslında. Ama büyükbabanız bunu yapmamı tavsiye etti. Benim için kabullenmek zor ama

galiba size biraz kızgınım. Kötü anlamda değil," diye ekledi hemen sanki bebekleri ona küsmüş gibi. "Annenizi çok seviyorum." Gözleri Ada'ya doğru kaydı. Başı yana düşmüştü. Terden parlayan boynu ve yüzünün yarısı tamamen açıktaydı. Dudakları aralık duruyordu ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Çok seviyorum ve siz onu yiyorsunuz. Hiçbir şekilde acı çekmeyeceğine dair kendime ve ona söz vermiştim. Ama sözümü tutamıyorum. O bundan şikâyetçi değil ve ben de bunun gerekli olduğunu biliyorum ama..." deyip sustu. Dudaklarını ıslatarak gözlerini kapadı ve bir süre öylece kaldı. "Sizi sevmiyor değilim. Benim parçamsınız ve kalp atışlarınızı hissetmek hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar güzel. Bu yüzden annenizi üzmeyin."

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı Ada, gözlerini aralayarak.

Dawson, birden doğrulup yukarı doğru kaydı. "Konuşuyordum. Özür dilerim, seni uyandırdım." Yüzüne dokunduğunda Ada başını diğer tarafa çevirdi. "Ada. Bana kızgınsın ama yapamayacağımı biliyordun."

Ada, nemli gözlerini ona çevirdi ve kanları fark etti. Dawson, temizlendikten sonra bile yaraları tam anlamıyla kapanmamıştı. Ada, kendi açtığı yaralardan akan kanlara bakarken yüzünü buruşturdu. "Gidip yıkan lütfen," dedi. Dawson bir şey söylemeden onun boynuna uzanıp parmaklarına bulaşan kanın sıcaklığını hissetti. Ayağa kalkmıştı ki Ada, onun bileğini tutarak durdurdu. "Önce boynuna bakayım."

Dawson, Ada'nın kendisine kızgın olmasına rağmen önemsiz yaralarını düşünmesine gülümserken eğilerek çenesini havaya kaldırdı. Ada, yaralarını incelerken parmaklarını teninde dolaştırdı. Tüm güçsüzlüğe, güce, yorgunluğa ve dolunaya rağmen aralarında hiç kaybolmayan iletişim hâlâ oradaydı. Ada, elini kollarına doğru indirip kırmızılıklara dönüşen pençe gibi tırnak izlerini inceledi.

"Yaşayacaksın," dedi Ada, onu bırakıp arkasına yaslanırken.

"Seni seviyorum," dedi Dawson, Ada'yla gözlerini buluşturarak. Ada, bir şey söylemeden ve tepki vermeden bakmaya devam edince Dawson, kaşlarını kaldırdı. "Seni seviyorum," dedi yeniden.

"Duydum."

"Seni seviyorum. Anlıyor musun?"

"Çocuklarımızı daha çok sevmeni istiyorum. Dolunaylarda beni değil, onları düşünmeni istiyorum."

"Neden seçim yapmak zorundayım? Bu çok saçma."

"Çünkü beni yiyorlar. Seçim yapmak zorundasın elbette."

"Bu söylediğin mantık dışı. Kabul etmiyorum," dedi Dawson elini sallayarak. Ada'nın konuşmasına izin vermeden devam etti. "Çocuklarımızı hissediyorum ve onları canım pahasına korurum. Bundan tereddüt dahi etme. Onlar doğana kadar ise önceliğim sensin. Kabul et ya da etme. İkizleri kucağıma aldığımda hislerimin değişeceğini biliyorum ama eğer dolunayda dönüşecek olursan seni durdurmam."

"Sana nasıl güveneceğim peki?"

Dawson, nasıl olur da bu konuşmayı gerçekleştirdiklerini anlamadan karısına yaklaştı. Yüzünü avuçlarının arasına alıp hızla atan nabzı sakinleşene kadar yanaklarını okşadı. "Bana güven. Sadece çocuklarımızı değil, üçünüzü de koruyabileceğime güven. Seni kaybetmeyi kabullenemem, Ada. Henüz seninle geçireceğim sonsuzluğun ucunu bile göremedim. Çocuklarımızın büyüdüğünü, yanlış kişilere âşık olduklarını ya da sadece bizi delirtmek için Remuslarla arkadaş olmaya çalıştıklarını görmedim. Bunların hiçbirini görmedim. Hepsini istiyorum. Resimde sen de varsın."

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Ada, acısı ve uyku sersemliği hafifleyerek kendine gelirken daha mantıklı düşünebilmeye başlamıştı. Gözlerini kaldırarak Dawson'a baktı. "Böyle zamanlarda beni bir odaya kapatmalı ve düzgün konuşana kadar çıkarmamalısın."

"Hamileliğinin yan etkileri güvensizlik, paranoya ve haksız yere bana bağırmansa bunlarla baş edebilirim."

"Sana haksız yere bağırmıyorum," diye itiraz etti Ada. Bu ne zaman olmuştu ki? Dawson, omuzlarını kaldırarak gülümserken Ada gözlerini devirdi. "Benim hissettiklerimi ikizler de hissediyor. Doğduklarında sana gerçekten kızgın olacaklar. Bol şans."

Dawson, sessiz kalarak bunu düşünürken başını salladı. "Demek ki aynı zamanda beni mükemmel, güçlü ve eşsiz görüp her

şeyden çok sevecekler. Böyle hissediyorsun, değil mi, yanlış anlamadım."

"Gidip yıkan artık, seni çarpık Azü genli."

Dawson, kahkaha atarken parmağını Ada'ya uzattı. "Şu konuşana bakın. Dört ırkı birden içinde barındırıyor. Ben de hiç değilse iki tane var. Açgözlü."

"Defol," dedi Ada farkında olmadan kavradığı yastığı kafasına geçirirken.

Banyoya giden Dawson, ıslattığı küçük bir havluyla boynunu silmeye başladı. İletişimlerinde sorunlar olmadığını söyleyemezdi fakat öyle ya da böyle anlaşmanın bir yolunu buluyorlardı. Temelde ikisinin de korkuları, arzuları ve amaçları aynıydı. Sadece bazen gidiş yolunu seçerken çatışıyorlardı.

Ada'nın şiddetle öksürmeye başladığını duyduğunda havluyu lavabonun kenarına bırakarak yatak odasına geri döndü. "İyi misin?" Ada, başını aşağı yukarı sallarken öksürmeye devam ediyordu. Dawson, baş ucuna bıraktığı suyu alıp yanına geçti. Nefes alana kadar beklerken elinden hiçbir şey gelmemesinin çaresizliğini yaşıyordu. Ada, doğrularak daha dik dururken dudaklarından sızıp çenesine doğru süzülen kanı sildi. "İç kanamadan dolayı. Birkaç saate toparlanmış olursun," dedi Dawson, suyu uzatarak.

"Sorun değil." Ada, bardağı alarak tamamını içti. Bir ayağını önüne çekerek yana döndü. Elini hâlâ hassas olan karnının üzerinde dolaştırırken birkaç saat önce yaşadığı dolunay etkisini düşünmemeye çalışıyordu. Bebekleri büyüdükçe besine duyacakları ihtiyaç arttığından gitgide yoğunlaşacak iki dolunay daha geçirmeliydi. Ve doğum zamanı geldiğinde tüm dolunayları özletecek bir an yaşayacağını biliyordu. Ada, başını iki yana sallayarak önündeki ana, şimdiye odaklanmaya çalıştı. "Sen ne zaman avlanacaksın?"

"Acelesi yok. Daha birkaç gün önce avlanmıştım." Dawson, Ada'nın giyebileceği bol tişörtlerden birini buldu. Kollarını kaldırmasını işaret ederek başından geçirdi. Saçlarını dışarı çıkararak sırtına bırakırken başından öptü. "Güçlerimi paylaşmak istiyorum. Acı çektiğinin farkındayım. Sadece bir parça al, rahatlamak için."

"Bir kurdun güçlerini almak onu öldürmekten daha acımasızca ve aşağılayıcı," dedi Ada, tişörtü düzelterek. Daha önce bunu yaptığı her seferde Ada, kendini korkutucu derecede iyi hissetmişti. Böyle bir uyuşturucuya alışmak istemiyordu.

"Senin acılarını hafifletecekse aşağılayıcı sayılmaz, bundan daha gurur verici bir şeye ortak olamam. Yap hadi."

"Kamyon çarpmış gibi hissetmeyecek kadar alacağım. İleri gidersem beni durdurur musun?"

"Evet, söz veriyorum. Ayrıca kamyon örneği biraz yanlış oldu çünkü bana bir keresinde çarpmıştı. Etrafa dağılan tüm o metal parçalar ve benzin kokusu ortalığı biraz kirletiyor sadece. Endişelenme."

"Biliyor musun, eğer kalp mührü seni duygu yoksunu boş bir kabuğa çevirmeseydi Azü olduğunu asla saklayamazdın."

"Ne dedim ki?"

Ada, elini sallayarak geçiştirdi. "Bana kendini açman zor olacak. Bunu istiyor olsan bile. Senden zorla alacak kadar gücüm yok. Bu yüzden... izin verirsen seni ısırabilir miyim?" Dawson, başını salladığında Ada şaşırdı. "Gerçekten mi?"

"Tek istediğim iyi olman. Ne gerekiyorsa yap."

Ada, ona doğru uzanıp biraz daha yaklaşmalarını sağladı. Gözlerine bakarken Dawson'ın düşüncelerini kendininkilerden ayırt edemiyordu. Aklında sadece sakinlik vardı. Acıların ondan uzaklaştığını hissediyordu. Dudaklarını araladı ve havadan daha yoğun bir şey ağzından içeri süzülmeye başladı. Dawson gözlerini kapatmış, ellerini yumruk yapmıştı. Ada, karnındaki baskının geçtiğini hissedene kadar geri çekilmedi. Dawson, kendisini öylesine açmıştı ki ısırığa gerek kalmadan sadece bakması yeterli olmuştu.

Ada, kendini neredeyse geri itip yatağın diğer ucuna çekilirken derin derin nefesler aldı. Bu sefer sadece havayı soluyordu. Arkasına bakarak gözlerini kırpıştırdı. Dawson'ın gücünün bir kısmını tatmak bile vücuduna adrenalin salgılanmasına neden oluyordu.

"Biraz daha devam edeceğini sandım."

"Hayır, bu yeterli oldu. Teşekkür ederim," dedi Ada, dilini dudaklarında dolaştırarak. Dawson'a bakmaya çekinerek çarşafları

sımsıkı tuttu. "Ama bir daha yapmayacağız. Teklif etmeyi düşünme bile."

"Neden?"

"Gücünü benimkiyle birleştiriyorum, Dawson. Bu birkaç saatliğine süper güçlere sahip olmak gibi. Eğer fazla ileri gidersem her şeyi yapabileceğime inanmaya başlarım ve bu, benim için hiç de iyi olmaz." Üzerindeki örtüyü kenara çekerek karnını açtı. Kırmızı lekeler kaybolmuştu. Dolunaydan önceki kadar normal görünüyordu. Vücudundaki baskı kaybolmuş, ağrıları göz ardı edebileceği kadar hafif sızlamalara dönüşmüştü. "İç kanama durdu sanırım. Ve onlar yeniden hareketsizleşti."

"Babamla konuştum," dedi Dawson bir anda.

Ada, ona bakarken yataktan çıktı. Dolabı açıp giyebileceği taytlardan birini aldı. "Bu iyi. Ne konuştunuz?"

"Stone'a baba demiyorum. Demediğimi biliyorsun."

Ada, taytını giyip tişörtü üstüne bırakarak düzeltti. Ayakkabılarını alıp çorap seçtikten sonra yatağın kenarına oturdu. "Kime diyorsun o zaman?" Dawson, anlamasını bekleyerek kaşlarını kaldırdığında Ada omuz silkti. Hayaletler hâlâ aklına gelen ilk ihtimaller arasında değildi. "Ah," dedi ayağını birden indirerek.

"Hissettiğimiz hayalet oymuş. Yani ikincisi oymuş."

"Diğeri?"

"Asena," dedi Dawson. Ada'ya yaklaşıp ayakkabılarını giymesinde yardımcı oldu.

"Efendim."

Dawson, gülümseyerek dudaklarını öptü. "Sen değil. Diğer Asena. Aklın çok karışık değil mi?" Bağcıklarına düğüm attıktan sonra her defasında yaptığı gibi iç taraflarına sıkıştırdı. Ada, başını salladığında Dawson, onun elini tutarak avucunu öptü. "Daha fazla bir şey düşünmeni istemezdim ama hazırlıklı olman lazım."

"Neden?"

"Babamın söylediğine göre Asena geçmişimizden ona yardımcı olabilecek kişileri topluyormuş. Benim tarafımdan babamı buldu. Senin tarafından kimi bulur bir fikrim yok."

Ada, hem şaşırmış hem de korkmuştu. Kim gelecekti? Annesi, babası, kardeşleri, Kerim... Olasılıklar o kadar çoktu ki düşünceleri birbirine girdi ve hangisinin geleceğine dair düşünceleri yoğunlaşsa diğerine sırt çevirmiş gibi hissediyordu. "Asena'nın anneni değil de babanı seçmiş olması tuhaf değil mi?" dedi başka bir şeye odaklamaya çabalayarak.

"Öyle ama fark etmez. Onu yeniden görebildiğim ve onunla konuşabildiğim için gerçekten çok memnunum." Elini Ada'nın omuzlarında kaydırdı. "Banyo yapmak ister misin? Belki biraz daha uyumalısın."

"Ormana gitmek istiyorum."

"Ada..."

"Biliyorum avlanamam ama yine de gitmek istiyorum."

Ada, çoktan yürümeye başladığından Dawson'ın tek yapabileceği onu takip etmekti. Dışarı çıktıklarında ormana yönelmişlerdi. Neredeyse herkes avını tamamlamış, Vedeler ve birkaç Buky henüz geri dönüyordu. Yarın sabaha kadar Aleut'un bahçesi her zamankinden daha sakin olacaktı. Fırsat bulan herkes dinlenecek, bir sonraki güne avlanmanın getirdiği enerjiyle başlayacaklardı.

Ormanın kenarındaki taş banklardan birine oturan Ada, eliyle ağaçları gösterdi. "Git hadi. Burada bekleyeceğim."

"Aşağıya inmem için beni kandırdığını tahmin etmeliydim. Hemen avlanmama gerek yok, Tüysüz. Açlıktan öldüğüm söylenemez."

"Daha biraz önce enerjinden tattım. Gücünü geri kazanman bizim yararımıza. Aramızdaki bağı açtığım ve seni fazlasıyla iyi tanıdığım için biliyorum ki buna ihtiyacın var," dedi ormanı işaret ederek. "Hâlâ iyi haldeyken sen uyuduğunda başında bekleyebilirim. Eğer avlandıktan sonra başka birinin yanına gitmek zorunda kalırsan..."

"Tamam tamam. Yapma şunu. Kalp mührüm yeni kalktı. Her şeyi fazla derin hissediyorum." Ada, gülümseyerek arkasına yaslandığında Dawson, çok doğru bir kadınla evlendiğini yeniden görmüştü. "Çok vakit kaybetmeyeceğim. Yarım saat içinde dönmüş olurum."

"Bir saat. Çabuk dönme, temiz hava almaya çalışıyorum burada." Dawson, kıyafetlerini çıkarırken ormandan dönen bazı kurtların daha yavaş yürüdüğünü fark eden Ada, boğazını temizleyerek onlara baktı. Ensesinden beynine doğru uğuldayarak akan kanın gürültüsü kulaklarına çarpıyordu. "Bir sorun mu var?" dedi Ada en sevimli sesiyle. Dişi kurtlar, Ada'nın orada olduğunu fark ettiğinde başlarını iki yana sallayarak uzaklaştılar.

Dawson, eğilerek ellerini Ada'nın iki yanından uzatıp yaslandığı taşı kavradı. "Kıskanmanın kötü olduğunu söylemem gerekiyor ama bu konuda sorumlu davranamayacağım sanırım. Etrafımdaki tüm dişileri korkutup kaçırabilirsin, yalnızca seni ne kadar sevdiğimi ve tüm hayatım boyunca âşık olabildiğim tek kişinin sen olduğunu unutma." Ada'nın cevap vermesini beklemeden dudaklarına uysal bir öpücük bıraktı.

Yoğunlaşan duygularıyla gözlerini kapatan Ada, içine sığmayacak kadar heyecan dolu hissediyordu. Hayatında hiçbir zaman sevilmediğini düşünmemişti ve Dawson'la tanışana kadar bu kadar sevilmenin mümkün olduğunu dahi sanmamıştı. Tanıdığı ve gördüğü herkesten daha farklı, daha derin seviyordu Dawson. Hiçbir şeyini sakınmadan, korkmadan ve pes etmeden ortaya koyuyordu. Ada sadece bu yüzden bile hayatta kalmaya devam edebilirdi.

Ada, yüzünü gıdıklayan tüyler sebebiyle burnunu kırıştırarak gözlerini açtı. Dawson'ın tanıştığı ilk yanı, onu patikadaki Remuslardan kurtaran kurt karşısındaydı. Her zamanki görkemiyle Ada'yı çevrelemişti. Ada, elini uzatarak yüzüne dokundu. Parmaklarını başından kulaklarının arkasına doğru kaydırdı. İkisinin tüy renkleri birbirine benziyordu. Ada da melez sayılırdı ve Dawson da bir melezdi. Tüylerinin rengini tam olarak söylemek zordu ama ateşi yeni sönmüş külleri andırıyordu.

Dawson'ın Ada'da dokunduğu ilk parçası saçlarıysa, Ada'nın Dawson'da dokunduğu ilk parçası kurdu olmuştu. Dengeli bir dağılım değildi ama Ada, onun kurduyla iletişime geçmeye bayılıyordu.

Kurt, biraz daha yaklaştı ve kuyruğunu etrafını sardı. Ada gülümseyerek gözlerinin arasını öptü. Formları farklıydı ama bir şekilde daha yakındılar sanki. "Afiyet olsun," dedi Ada fısıltıyla.

Bir yere ayrılma, dedi Dawson koşarak ormana girmeden önce.

"Selam," dedi Stone, Dawson gözden kaybolur kaybolmaz. Ada'nın yanına oturup bir kolunu arkasındaki yüksekliğe yasladı. Ormanın ıssız görünen, dingin tehlikesini izliyorlardı. "Hamilelik nasıl gidiyor?"

"Acı, kramp ve çığlık dolu."

Stone, daha dik durarak yan döndü. İyi bir giriş yapmayı ummuştu ama aklındakileri söylemenin uygun bir yolunu bulamıyordu. "Bu tuhaf gelecek biliyorum ama izin verirsen yani," deyip kısaca Ada'nın karnına baktı. "Onları hissedebilir miyim?"

"Daha Dawson'la bile iletişim kuramıyorsun," dedi Ada elini açarak. Stone'a sert davranmak istemiyordu, üstelik Dawson'a karşı onu savunurken. Ama birinin, ikisi arasındaki dengeleri değiştirmesi gerekiyordu. Ters psikolojinin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu fakat Ada'nın deneyebileceği başka bir şey kalmamıştı.

"Başlangıcımız kötüydü. Ama onlarla daha farklı olabilir. Müsaade edersen," dedi Stone kaşlarını kaldırarak. Ada, gözlerini ormandan ayırmadan omuzlarını silkti. Stone kısa bir nefes alıp elini uzattı. Tereddüt edip oturduğu yerde ileri kaydı ve biraz daha yaklaştı. Ada'nın karnına dokunduğu ilk an duyduğu kalp atışlarını daha güçlü hissetmeye başladı. "Ben baba olamadım. Aslında istedim ama izin verilmedi. Bir daha hiçbir bebeği sevebileceğimi sanmıyordum."

"Baba olmana kim izin vermedi?"

"Tyson, Lissa, Eric ve tüm kurt kanunları." Parmaklarını biraz daha kaydırıp hafifçe baskı uyguladı. Ada, ona bakarken tek hissettiği hüzün olmuştu. Çocuğunu görüp yaklaşamamak, yabancı gibi etrafında dolaşmak kabustan farksızdı. Ada, buna dayanabileceğini sanmıyordu. Stone gülümseyerek Ada'ya baktı. "Birinin başı burada."

"Nerede?" dedi Ada düşünceleri dağılırken. Stone, onun elini tutarak kendi parmaklarının yanına koydu. Ada, öylece karnına

bakıyordu. Hissettiği küçük yuvarlaklık çocuklarına dair ilk somut şeydi. Acı haricinde. "Başına dokunuyorum. Mucize gibi bir şey," dedi şaşkın halde.

"Hareket ettiklerinde onları sakinleştirmen önemli. Bunu biliyorsun, değil mi? İkizler bazen kavgacı olabiliyor. Kurt oldukları için daha sert davranacaklardır."

"Daha hiç hareket etmediler." Ada, o mucize anına geri dönmek istiyordu. Hiç değilse çocuklarıyla ilgili bir karamsarlığa kapılmak istemiyordu.

"Bunun için önünde bolca vakit var. Endişelenme." Stone, ayağa kalkmadan önce Ada'nın karnına son kez dokunmuştu. "Lissa yaşıyor olsaydı sana çok yardımı dokunurdu."

"Kerim'in boğazını parçaladım," dedi Ada aniden.

Stone, olduğu yerde durarak Ada'ya döndü. "Ne?"

"Kerim," dedi Ada bir kez daha. Ayağa kalkmak istediğinde Stone, elini uzatarak ona yardımcı oldu. Murat ve Dawson, haricinde konuştuğu bir şey değildi fakat konu kendisi de sayılmazdı. "Sevdiğim adamın boğazını parçaladım. Biraz da ondan beslendim. Demek istediğim sevdiğin birini her zaman yaşatmak için uğraşmıyorsun. Bazen ölmesi gerektiğini anlıyorsun ve bu diğer seçenekten daha zor oluyor."

"Dawson'ın ailesini kurtaramadığım için bana kızmıyorsun."

"Kızmıyorum. Merak ediyordum ama onun da cevabını aldık, değil mi?" dedi elini göğsüne doğru sallayarak kalp mührünü kastederken. "Gelecekteki liderleri olduğun bir yönetimi reddedip kendinizden daha aşağıda gördüğünüz bir ırka sığınmayı tercih ettin. Böyle yaşamakta bir sakınca duymadın ve ailendeki herkes seni öldü sandı. Bunu oğlun için yaptın ve onca şey sonra annesini de kurtarmanın bir yolu olsaydı eminim ki başarırdın. Hatta sadece Lissa'yı değil, Tyson'ı da kurtarırdın."

"O konuda emin değilim."

Ada, gülümseyerek başını salladı. "Ben eminim. Tyson'ı kurtarırdın. Çünkü Lissa'yla birbirlerine aşıktılar ve daha önemlisi oğlunu koruyordu."

"Bu konuştuklarımız doktor hasta gizliliğine girer mi?"

"Murat'ın işini elinden almak istemem ama sır tutabileceğim konusunda bana güvenebilirsin."

Stone, hızlı adımlarla Aleut'a geri döndü. Aralık bıraktığı kapıdan içeri girerek yeniden Felicia'nın yanına gitti. Camdan Dawson ve Ada'yı gördüğünde aşağıya inmeden duramamıştı. Belki de yanlış yönü denediğini böylece fark etmişti. Dawson'a ulaşmaya çalışıyor, bu zamana kadar çok farklı yerlere çekilen iletişimlerini toparlamayı deniyordu. Çabasında Ada'yı aracı görmemişti hiç ama Dawson'a yaklaşmak istiyorsa önce etrafında olmayı öğrenmeliydi. Bu da Ada ile ilişkilerini güçlendirmeleri gerektiği anlamına geliyordu. İkizler ve Ada'nın fazla renkli kişiliği sayesinde çok da zor olmasa gerekti. Stone, büyükbaba olacağını düşündükçe kalp mührünün daha farklı bir açıdan sızladığını hissediyordu.

Aradan çok geçmemişti ki Felicia, dudaklarını birbirine bastırarak uyanmaya çalıştı. Derin nefesler tüm göğsünü dolduruyordu. Gözlerini açarken ellerini koltuğa koyarak doğruldu. Yanında birinin olduğunu fark ettiğinde sıçrayarak koltuğun üzerine çıktı.

Stone, sakin olmasını ima ederek elini kaldırdı. "Her şey yolunda," dedi.

Felicia, kendini toparlayarak yüzüne düşen saç tutamını üfledi. Düzgün bir şekilde oturmayı denerken biraz önce koltuğun tepesine sıçramamış gibi davranıyordu. Pelerini etrafını sararken hiç olmadığı kadar utanarak bacaklarını örttü. "Neden buradasın sen?"

"Sen uyumadan hemen önce geldim. Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Demek istediğim neden hâlâ buradasın?"

"Bilmiyorum."

Felicia, arkasına yaslanırken pelerinin altındaki ellerini kıvırıp duruyordu. Bir süre boyunca sadece bakıştılar. En sonunda sessizliğe dayanamayan Felicia, konuşmaya çalıştı. "Benden bir şey mi istiyorsun? Sadece benim yapabileceğim bir şey belki." Stone, omuz silkince Felicia, dudaklarını büktü. Tahmin yürüterek sorun yakalama konusunda pek iyi değildi. Üstelik karşısında Stone gibi kapalı, kilitli, beton altına gömülü bir kutu vardı. "Büyük büyükannem kâhindi fakat ben henüz o kadar güçlenmedim. Belli şeyleri yapabiliyorum. Eğer istediğin bir büyüyse..."

"Büyü istemiyorum. Bana sahtekârlık gibi geliyor."

"Teşekkürler," dedi Felicia gözlerini devirerek.

"Demek istediğim o değildi."

"Büyücüler güçlerini aydan ve topraktan alır. Tıpkı kurtlar gibi."

"Biliyorum, özür dilerim," dedi Stone ve oturduğu yerden kalkarak cam kenarına doğru yürüdü. Kalbindeki baskının artmaya başladığını hissetmişti. "Dürüst olacağım, Felicia, çünkü bununla tek başıma uğraşmak istemiyorum. İkimiz de bu sorunun bir parçasıyız."

"Elimden gelen her şekilde yardımcı olurum."

"Kalp mührüm senin yanındayken alarm veriyor. Bunu anlamlandıramıyorum. En son Lissa'nın yanındayken olmuştu. Ona beslediğim duyguları biliyorsun yani... senin yanındayken de aynı şeyler gerçekleşiyor. Sanırım sana âşık gibi bir şeyim. Emin değilim. Öyle olmak zorunda."

Felicia, bacaklarını altında toparlarken Stone'un bir *ama* ile devam etmesini bekliyordu. Söyleyeceklerinin bittiğini anladığında Felicia, kendini sahiden bir sorunun içine hapsolmuş buldu. "Bu hayatım boyunca aldığım en berbat aşk itirafıydı." Ne yapabileceğini düşünürken önce sorunu her bakımdan anlamaları gerektiğini düşündü. En basitten en köklü büyülere kadar hepsinin çözümünde ilk başta büyünün nasıl yapıldığı vardı. Eğer bir büyüyü tersine çevirmek istiyorsan önce onun nasıl yapıldığını öğrenmeli ve yapabilmeliydin. Felicia, elini dudaklarına doğru götürüp Stone'u izlemeye devam etti. Birden ayağa kalkıp önüne geçti. "Gömleğini çıkar," dedi bakışlarını onun solgun mavi gözlerine dikerek. Stone'un gözlerine yakından bakmak gökyüzüne dokunmak kadar ferahlatıcı ve özgür hissettiriyordu.

"Rengin değişiyor," dedi Stone, başını eğerek gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında.

"En sevmediğim özelliğiniz auraları görmeniz."

Stone omuz silkti ve tüm düğmelerini açtığı gömleğini üzerinden çıkardı. "Ne yapacaksın?"

Felicia, başını eğerek dövmeye baktı. Ailesinden gelen fiziksel yapısından dolayı neredeyse Stone'la aynı boydaydı. Genellikle

sevgilileri bile onunla aynı boyda ya da ondan daha kısa olurlardı ve Felicia buna alışmıştı. Normalden daha uzun bir boyu olunca erkeklerin ona yakın olmasına da aldırmıyordu. Ama Stone'un gözlerine bakabilmek için başını kaldırması gerekiyordu ve bu hoşuna gitmişti.

"Şey," dedi Felicia, başını eğerek dövmeye daha yakından bakarken. "Bu Amona'nın işi ama Dawson'ınki gibi değil," derken elini kaldırdı.

"Tüm duyguları ya da hisleri değil, sadece aşkı engelliyor. Bu benim ilk şartımdı. Lissa'dan kopmak istiyordum, oğlumdan değil. Ayrıca bunu yapmanı tavsiye etmem..." Felicia, parmaklarını Stone'a çoktan değdirmişti. Stone, elektrik yüklü bir küvet dolusu suya düşmüş gibi hissetti. Gözlerini kapayarak geriledi ve terlerken ağzından dökülen kanı hissetti. Öksürmemişti bile. Kan öylece ağzından çıkmıştı.

Felicia, telaşla geri çekilirken iki eliyle birden ağzını kapadı. "Özür dilerim," dedi korku dolu gözlerle ona bakarken. "Çok özür dilerim. İyi misin?"

Stone, ağzını elinin tersiyle silerken gözlerini üzerinden ayıramıyordu. Sıkıca tuttuğu gömleğiyle ellerini ve çenesini gereksizce bastırarak sildi. "Buna değerdi," dedi kapıya yürürken. Felicia, birden önüne çıkınca durmak zorunda kaldı. Yürüdüğünde ya da bir konuyu kapattığında karşı çıkan kişilere alışkın değildi. "Buna değdiğini söyledim ama mazoşist de değilim. Çekil," dedi başıyla işaret ederek.

"Seninle birlikte olamam. Hiçbir şekilde," dedi anlamasını, aynı zamanda üzülmemesini isteyerek. "Ben romantizmi beceremem, birbirine dokunamayan hassas aşıkları oynayamam. Bu mührü sen istedin, sen yaptırdın. Kurtulman için her türlü araştırmayı yapıp bunun bir yolunu bulurum ama daha fazlasını değil. Ayrıca sen bir Azü'sün. Lider sürüsüne ait bir Azü. Büyücülerden hoşlanmıyorsun, etrafındakilerin bundan hoşlanmasını nasıl beklersin? Diğerlerinin ne düşündüğünü umursamadığını söyleme çünkü umursuyorsun. Dawson üç yıl önce buraya geldiğinde kalıcı değildi. Ada'yla tanıştığında bir daha Aleut'tan uzun

süre ayrı kalmayı planlamadı. Bu yüzden sen de buraya geldin. Onu bir şeye ikna etmek için etrafında olmak istedin. Saf kan aileye inanmıyorsun, belli. Yoksa Dawson'ın peşinden gelmezdin ama benimle birlikte olamayacağın açık."

"Bunları daha önceden yazıp ezberledin mi?" dedi Stone bunalmış bir halde. "Hakkını vermeliyim, Katip unvanı benim ama sen de fena değilsin," deyip gülümsedikten sonra odadan ayrıldı.

Felicia, öylece durarak onun gözden kayboluşunu izledi. Stone'un umurunda mıydı, yoksa değil miydi? Kafası fena halde karışmıştı. Kalp mührü bir kurdu duygusal açıdan tam bir dengesize dönüştürebilirdi. Stone, iki asırdan fazladır bu mührü taşıyordu ve belli ki âşık olduğu tek kadın Lissa'ydı. Kalp mührünün tepki vermesinin nedeni Stone'un Felicia'ya duyduğu hisler olabilirdi ama bu hisler ikisine de anlamsız, saçma ve tutarsız geliyordu.

11

Kendine inanmaya başladığında,
açılan kapıların hepsi yeni yollara dönüşür.

Ada, yüzüne değen tüyleri hissettiğinde gözlerini açtı. Dawson, avdan dönmüştü ve ne kadar kirli olduğuna bakılırsa oldukça eğlenmişti. Başını eğip karnını kokladığında Ada gülmeye başladı. "Av keyifli geçti, değil mi?" Elini üzerinde dolaştırarak tüylerine dokundu. Aleut'a doğru yürürlerken eğilmesine gerek kalmadan kurdun sırtına dokunabiliyordu. Merdivenlerden çıkıp dairenin kapısını açtı ve Dawson geçtikten sonra arkasından kapadı. "Önce temizlen. O şekilde yatağa çıkamazsın," dedi. Bunu söylemesine bile gerek olmamalıydı ama Dawson, birkaç kez ormandan çıkıp yatağa öylece uzanmıştı. Ada'nın tüm pisliği temizlemesi zaman alıyordu. Avlanmayı severdi ama yatağında onlardan bir parça ya da kan lekelerini görmek istemiyordu.

Dawson, duştan çıkana kadar Ada, masanın üzerindeki dağınıklığı topladı. Sürekli okudukları günlükler haricinde her şeyi kütüphaneye yerleştirdi. Lissa ve Tyson, tarafından yazılmış defterler, şimdiye kadar kitapların arasında olmasına rağmen Dawson onları okumamıştı. İlk defterde çoğunlukla Tyson'ın yazdıkları vardı ve özel hayatından çok ordudan, emri altındaki kurtlardan ve zaman zaman verdiği eğitimlerden bahsetmişti. Dawson,

o zamanları bizzat yaşadığından tarihi doküman olarak gördüğü günlükleri okumaya devam etmemişti. Ada ise Aleut'un işleyişi hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istediğinden bu günlükler onun için hazine gibiydi ve okumayı sürdürdüğünde karşısına çıkan şey, hem kendisini hem de Dawson'ı şaşkına çevirmişti. Tyson, sıradan bir kurt için sıkıcı gelecek bilgilerle başlamış, kimsenin bu defterlerle ilgilenmemesini sağlamıştı. Aslında Aleut tarihindeki en önemli hareketi başlatan adımları tüm ayrıntılarıyla yazmışlardı.

Banyodan gelen su seslerinin kesildiğini duyduğunda pencereyi kapatmak üzereydi. Son birkaç şeyi daha yerlerine koyup yatak odasına girdi.

"Tertemizim. Memnun musun?" dedi Dawson, havluyu saçlarında hızlıca dolaştırırken.

Ada, kollarını bağlayarak Dawson'ı süzdü. Dizlerine inen şort haricinde bir şey giymemişti. "Aksini iddia edemeyecek kadar sabit bir gerçek var. Duştan sonra harika görünüyorsun."

"Avlandıktan sonra gelen tüm o kirler zafer ilanıdır. Şimdi hepsi gider borusunda," dedi Dawson, kendini yatağa bırakarak.

Ada, gülümseyip başını sallarken onun yanına uzandı. Gözlerini çoktan kapamış olan Dawson, kollarını ona sarıp yüzü Ada'ya dönük bir şekilde yanağını karnına yasladı ve saniyeler içinde uykuya daldı. Bir kurdun derin uyuması çok nadir oluyordu. Bunun için yanındakine fazlasıyla güven duyması şarttı ve bu yüzden Ada, böylesine çabuk uyumasına sevinmeden edemedi.

Alnına düşen ıslak tutamları geriye iterek kocasının serin, aynı zamanda ısınmaya başlayan yüzünü okşuyordu. Dawson, tanıştıklarında dokunulmaktan, hatta yan yana olmaktan bile hoşlanmıyordu. Artık Ada'nın parmak uçlarında uyuyordu. Aradan geçen zaman kolay ya da çabuk değildi fakat Ada, başparmağıyla Dawson'ın kaşını düzeltirken her şeye ve daha fazlasına değeceğini biliyordu. Bu huzuru da birbirlerini de hak etmişlerdi.

Ada, daire kapısının tıklatılıp açıldığını duyduğunda yerinden kalkmadı. Sonra Dawson'ın pelerinini gördü ve gelenin yabancı olabileceği ihtimali yüzünden dikkatli bir şekilde yataktan çıktı.

Yatak odasının kapısını açtığında ona doğru yürüyen Peratha'yı gördü. Arkasına bakarak kapıyı yavaşça çekti.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Neden buradasın?" dedi Ada, koltukları işaret ederken. Karşılıklı oturduklarında Peratha suskunlaşmıştı ki Ada buna biraz şaşırdı. Genellikle diğerinin ne düşüneceğini umursamadan hemen konuya girerdi. "Peratha?" dedi Ada başını eğerek.

"Özür dilemek istedim." Yapacağı şeye pek de alışkın olmayan Peratha, tedirgin görünüyordu. Kimseye minnet duyması gerekmediğinden suçunu kabul etmeyi de alışkanlık haline getirmemişti.

Ada, ne yapmak istediğini anlamamıştı. Peratha'yı nasıl davranacağını çözecek kadar iyi tanıyordu. Kötü bir ilişkileri yoktu fakat öncelikleri hiçbir zaman birbirlerinin gönlünü almak olmamıştı. Aklına neden özür dilediğiyle ilgili bir şey gelmeyince daha fazla şüphelendi. "Ne yaptın?" dedi hemen. Kalp atışları anında hızlanmıştı. Her an kötü bir şeye hazırlıklı olmak, ruh sağlığına iyi gelmiyordu fakat buna mecbur olduğunun da farkındaydı. Başka türlü nasıl hayatta kalabilirdi?

"Hiçbir şey yapmadım. Sorun da bu." Yerlere kadar uzanan beyaz ipek elbisesinin eteğini düzeltmeye çalışırken ona bakmıyordu. "Sana büyü yapıldığında bunu anlamalıydım. Erken fark etseydim belki seni iyileştirebilirdim. Aramızdaki o köprüyü açıp kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilirdim."

"Bu kısa süreli bir çözüm olurdu. Benim beslenmeye ihtiyacım vardı, daha iyi hissetmeye değil. Kendini suçlu hissetme."

Peratha, bir süre boyunca konuşmadan öylece oturdu. Ada, onu aceleye getirmek istemiyordu ama Dawson'ın yanında olmalıydı. Onu uyurken izlemek nadir yaptığı şeylerden biriydi. Dawson fazla uyumazdı ve Ada'nın umut verici bir şeylere ihtiyacı vardı.

"Hepsi buysa..."

"Creon, seninle görüşmek istiyor," dedi Peratha, birden başını kaldırarak. Ada, ona konuşabileceklerini söyleyecekken Peratha devam etti. "Resmî bir görüşme olacak. Direkt olarak benden talep etti."

"Ailesinin haberi var mı?"

"Hayır."

"Ailesinin haberi olmadan buraya gelecek ve benimle görüşecek, öyle mi? Taraf mı değiştiriyor?"

"O bir prens. Taraf değiştirirse statüsü olmayan bir Aleut'a dönüşür. Yani neden değiştirsin ki?" dedi anlam veremeden.

"Statüden daha önemli şeyler var."

"Bazen elindeki sadece bu oluyor." Peratha, bu yüzden Creon'un taraf değiştirmesine ihtimal vermiyordu. Kendi arkadaşları bile bazen liderliğe nasıl uyum sağladığını konuşuyordu. Peratha, hepsini sevmesine ve onları suçlamamasına rağmen haklı olduklarını da biliyordu. Liderliğe tutunmak zorundaydı. Yoksa başka hiçbir şeyi kalmayacaktı. Koltuğun kenarlarından destek alarak ayağa kalktı. Ada da ayağa kalkarken Peratha'nın gözleri onun karnına takılmıştı. "Kendini toparladığını görmek güzel. Umarım doğumda bir sorun çıkmaz."

"Dolunaya yakın bir zamanda ikiz doğuracağım için mi? Eminim hallederim," dedi Ada önemsizce.

Peratha, başıyla onaylarken gülümsedi. "Halledeceğini biliyorum. Görüşmenin detaylarını sana bildiririm," dedi odadan ayrılmadan önce.

Ada, bir süre boyunca ayakta durup pencereden dışarıyı izledi. Kurtların keyfi yerinde görünüyordu. Herkes avdan sonra bahçede ya da ormanın içinde dolaşmaktan hoşlanıyordu. Ada, üç yıldır burada olmasına rağmen hâlâ anlamadığı şeyler vardı. İnsanlardan ve gerçek hayattan bu kadar soyut yaşamalarına rağmen hiçbir itirazları yoktu mesela. Bazı kurtlar Peratha'ya bilgi sağlamak için insanların arasına karışmıştı fakat buradakilerin durumu çok daha farklıydı. Görebildikleri en uç şey Kanada'nın eğlence merkezi olmalıydı.

Camı açıp ellerini kenarlarına koyarak soğuk havayı içine çekti. Ciğerleri donuk bir acıyla yansa da iyi hissettiriyordu. Gözlerini yeniden aşağıya çevirdiğinde bir ağacın üst dalında oturan Stone'u gördü. Arkasına yaslanmış, ayaklarını önüne uzatmıştı. Duruşu rahat görünse de gözleri sabitti. Ada, onun bakışlarını takip ettiğinde birkaç metre ötesinde yerde oturan Felicia'yı gördü.

Televizyon izlese bu kadar eğlenmeyeceğini tahmin ederek onları seyretmeye devam etti. Felicia, kucağında açık duran kitapla uğraşıyordu. Sayfalarını çevirip duruyor, notlar alıyordu. Stone'u fark etmemişti bile. Çok geçmeden Stone aşağıya atladı ve ondan uzağa doğru yürümeye başladı. Hiç var olmamış gibi. Ada, o zaman Stone'un istediği şeyin sadece Felicia olmadığını anlamıştı. Ayrıca kalbini ve ruhunu da istiyordu. Âşık olduğu düşüncesini Ada bir süre kafasına oturtamamıştı. O Stone'du ve neredeyse hiçbir şey bu kadar umurunda olmazdı. Âşık olabileceğini görmek çok tuhaftı.

Geri çekilerek camı kapayan Ada, yatak odasına geri döndü. Dawson yüzüstü yatmış, hâlâ uyuyordu. Yanına çıktığında daha dokunma fırsatı bile bulmadan Dawson, onu kendine çekip başını göğsüne yasladı. Ada, sesli bir şekilde gülerken kocasını sıkıca tutup başını öptü. Şu anda daha iyi hissedebilir miydi bilmiyordu.

Aradan geçen iki saatin sonunda Dawson uyandığında Ada, hâlâ rüyada gibiydi. Elini saçlarında dolaştırıp yüzünü okşuyor, kokusunu hissediyordu. Dawson, başını kaldırarak ona baktığında, "Hoş geldin," dedi Ada.

"Çok mu uyudum?" dedi Dawson, saati görmeye çalışarak başını çevirirken.

Ada, onun yüzünü tutup kendine doğru çekti. "Hayır," dedi dudaklarını öpmeden önce. "Sen uyurken Peratha geldi. Creon benimle görüşmek istiyormuş. Resmî olarak," diye ekledi Dawson'ın kafası karışınca.

"Taraf mı değiştirecek?"

"Peratha öyle düşünmüyor. Ben mutfakta olacağım. Bir şeyler yemem gerekiyor."

Yemek hazırlamak çok zor değildi fakat Ada uğraşmayı sevmiyordu. Önüne her şeyin hazır gelmesine mi alışmıştı yoksa yemeklerini avlayıp çiğ yemeye mi emin değildi. Sıradan bir kurdun tek seferde yiyebileceğinden daha fazlasını hazırlıyordu. Artık yediklerini içinde tutabildiği için yemek yemenin tadına yeniden varmıştı. Sürekli acıkıyor ve hiç doymuyordu ama bundan bir şikâyeti

yoktu. Jasmine tarafından yeniden doldurulan buzdolabının neredeyse tamamını masaya taşıdı.

Mutfağa doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca "Daha yeni avlanmadın mı sen?" dedi Ada dolabı kapatırken. Elindekileri masaya koydu. Ardından ayak sesleri durunca "Dawson?" diye seslendi.

Bir elinde çatal bıçak taşırken diğer eliyle iki tane bardağı kavradı. Arkasına dönmeden önce kaşınan yanağını omzuna sürtmüştü. Kapının önünde duranın Dawson olmadığını daha başını kaldırmadan önce fark etti. Buna hazırlıklı olması gerekiyordu. En azından Dawson öyle söylemişti. Ama yine de karşısındaki bir hayaletti ve buna hiçbir zaman hazırlıklı olamazdı. Elindekilerin bir kısmı masaya bir kısmı da yere düştü. Bardaklar anında parçalanmıştı. Zemine çarpan çatal sallanmayı kesmeden Dawson mutfağa gelmişti. Ne olduğunu gördüğünde tedbirli davranmak isteyerek hareketsizleşti.

"Hayalet görmüş gibisiniz," dedi Alper gülümseyerek. Ada'nın tek tepkisi kaşlarını çatmak oldu. Alper, özür dilercesine başını eğdi. "Pardon. Söylemeden duramadım."

"Sanırım..." deyip boğazını temizledi Dawson ve kısaca Ada'ya baktı. "Kardeşin... mi?"

Alper, daha dik dururken mutfağın diğer ucuna kadar yürüdü. "Evet, öyle," diye cevapladı Ada'nın yerine. Sandalyeyi çekerek oturdu ve ellerini masanın üzerine koyarak ikisine baktı. "Oturun hadi. Biraz konuşalım."

Ada, gözleri titreyerek kapanırken arkasındaki tezgâha tutundu. Dawson, aynı saniye içinde onun yanına giderek kolunu kavradı. "İyi misin?"

"Başım biraz döndü," dedi Ada mırıldanarak. Dawson'a sıkıca tutundu. Yavaşça gözlerini açarak Alper'e odaklanmaya çalıştı. Sonra aklına Dawson'ın Tyson hakkında anlattıkları geldi. Ölümünden sonra hiçbir şeyi bilmiyordu ve eğer Alper de öyleyse konuşacakları çok şey vardı. "Ne biliyorsun?" Dawson'ın onun için çektiği sandalyeye otururken elini bırakmamıştı.

"Her şeyi. Asena üzerimde küçük bir müdahalede bulundu." Parmaklarını eğip bükerken Ada, onun kendini tutmaya çalıştığını

görebiliyordu. Alper, sinirlerine hâkim olmayı sevmeyen biriyken şimdi tüm iradesini zorluyor gibiydi. "Asena, Tyson için bunu gerekli görmedi çünkü o kurtları biliyordu. Benim için tamamen yabancı olacaktınız. Boşa zaman harcamamamız için işleri biraz hızlandırdı."

Ada, kendine gelmeye başlarken kardeşine doğru uzandı. Alper, masanın üzerinde duran ellerini kucağına indirdi ve arkasına yaslandı. "Yapmam gereken şeyler var. Güvenliğini sağlamak zorundayım. Senin ve çocuklarının. Ayrıca..."

Kardeşi konuşmaya devam ederken Ada sadece onu izliyordu. Öldüğü gün üzerinde olan gri kazağı vardı. Uludağ'a gitmeden hemen önce kız arkadaşı tarafından hediye edilmişti. Yırtılmış ya da kana bulanmış değil, tamamen temizdi. Saçları ve gözleri Ada'nınkilerle aynı renk, yumuşak bir kahverengiydi. Dalgalı saçları, alnını ve kulaklarının üzerini örtüyordu.

Düşünsel duyguları olsa da yaşamadığı için Ada, onu hissedemiyordu. İkisi farklı boyutlardaydı. Şu anda yaşanan şey iki boyutun kesiştirilmesiydi. Güçtü ama Ada'nın gördüğü kadarıyla imkânsız değildi. Ona sarılıp özür dilemek istiyordu ama Alper'in kafasında tamamen farklı şeyler vardı.

"Ada?" Dawson'ın seslendiğini duyduğunda gözlerini kırpıştırdı. Salonda olduklarını gördüğünde bir an etrafına bakındı. Kısa süreli hafıza kayıpları için endişelenmeye başlamalı mıydı emin değildi. Kaygı listesi bir hayli kalabalıktı.

"Bu çok tuhaf. Öldüm. Sonra uyandım ve görüyorum ki kız kardeşim bizi öldüren kurtların arasında. Onlardan biriyle evlenmiş ve bir de çocukları olacak." Alper, alt dudağını ısırarak gülerken başını iki yana sallıyordu. Salonun ortasında, kitaplığın önünde ileri geri yürüyordu. "Her zaman için tuhaf bir yanın vardı ama bu kadarını beklememiştim. Ölüp hayalet olarak geri döndüğümde bile."

"Alper, ben böyle olacağını... Bak. Dinle beni," dedi omzuna dokunarak kendine doğru çevirirken. Sonunda Alper'in durmasını sağlayıp karşısına geçti. "Hiçbir şeyi unutmadım. Aradan üç yıl geçmiş olabilir ama yaşadıklarımı, hissettiklerimi, düşündüklerimi

hatırlıyorum. Unutmak istemiyorum zaten. Hatırlamak zorundayım. Evlendiğim ve kurt bebeklere hamile olduğum için özür dilemeyeceğim ama böyle olduğu için üzgünüm. Leone'un seçtiği insan annem olduğu için üzgünüm. Bunu yaşamayı hak etmemiştiniz. Hepsi benim suçum."

"Elde etmek istedikleri sendin ve biz sadece orada bulunmuş olduk."

"Evet," dedi Ada boğuk bir sesle. "Bu sana herhangi bir teselli sağlar mı bilmiyorum ama Aleut, burası, bizlere saldıran kişilere düşman. Tek başıma şansım yoktu. Ben de destek kuvvet sağladım."

"Bence biraz abartmışsın."

"Söylediğin gibi beni tanıyorsan azla yetinmediğimi de biliyorsundur. Belki bugün ya da yarın değil ama zamanı geldiğinde bize saldıran her kurdu öldüreceğim. Bizzat kendim yapacağım."

"Vicdanını ne rahatlatacaksa..." Alper, göz ucuyla Dawson'a bakıp geri çekildi. "Gitmem gerekiyor, yakında görüşürüz."

Ada, onu durdurmak için konuşacakken artık boşluğa baktığını fark ederek sustu. Sanki hiç orada olmamış gibiydi. Solup giden bir hatıradan farksızdı. Biri Ada'ya bunları hayal ettiğini söylese inanırdı belki de. "Sanırım biraz kızgın."

"Kızgın değil," dedi Dawson hemen. Dikkatini çeken bir defteri eline aldı. Sayfaların kenarına yapışan mum parçalarına dokundu. Annesi ya da babası, mum ışığında yazdığı defteri bu şekilde lekelemişti. Uçlarından yapışan sayfaları özenle ayırdı. "Kardeşinin kafası karışık. Hepimizin öyle değil mi?"

"Onu anlayabiliyorum. Tamamen gereksiz ve anlamsız bir neden yüzünden öldüler. Hepsi. Sadece o değil."

"Eğer sana yardım edebilecek gibi olmasaydı Asena onu seçmezdi. Ama yine de emin olana kadar yalnız kalmanızı istemiyorum, tamam mı?" Defteri kapatıp masanın üzerine geri bıraktı. Ada'nın yanında durarak tek kolunu ona sarıp göğsüne doğru çekti. İçinde biriken ağırlığı soluduğu nefeslerle bırakmaya çalışan Ada, Dawson'a yaslandı.

Ada, kulaklarının uğuldamaya başladığını hissettiğinde gözlerini kapamak zorunda kaldı. Tüm vücudu irkilirken alnını Dawson'ın

omzuna bastırmıştı. Uğultu haricinde başka sesler de duyuyor, bu kadar gürültünün nereden geldiğini merak ediyordu. Geri çekilip gözlerini açtığında her şeyi net olarak görüyor, izliyor fakat anlamlandıramıyordu. İyi olduğunu düşündüğü her an kötü bir şeyin gerçekleştiğine inanmaya başlayacaktı. Seslerden sonra görüşü de bulanıklaşmaya başladı. Gözlerini kıstı ama bir işe yaramıyordu.

"İyi misin?" dedi Dawson, odanın bir ucundan yanına yaklaşırken.

Ada, onun ne zaman uzaklaştığını anlamamıştı bile. Başını aşağı yukarı sallarken, "Oturmam lazım," dedi. Hemen arkasında duran uzun koltuğa baktı. Kendi etrafında dönerek odayı inceledi. Felicia'nın geçici olarak yerleştiği odadaydılar. Ada, panik yapmamaya çalışıyor ama ne yaşadığını da çözemiyordu. Daha bir saniye önce kendi dairesinde olduğuna yemin edebilirdi.

"Soğuksun," dedi Dawson, kolunu tutup onunla birlikte otururken.

"Neden buradayız?" dedi Ada fısıltıyla. Sesinin daha güçlü çıkabileceğini sanmıyordu.

Dawson, duyduğu soru karşısında şaşırsa da neredeyse bilinçsizce cevapladı. "Felicia bizi çağırdı. Bahsetmesi gereken bir şey varmış. Ne oluyor? Neden hatırlamıyorsun?"

Hissettiği kasılmayla Dawson'ın elini kıracak kadar sıkıca kavradı. Güçlükle yutkunup gözlerini ona çevirdi. "Söylemek için uygun bir an sanırım. Bir süredir kayıp zamanlar yaşıyorum," derken bir elini gözlerinin üzerine kapatarak kasılmaların geçmesini bekledi. "Çok değil. İki ya da üç dakikalık."

"Bunu söylemek için fark etmemi mi bekledin?"

"Sürekli bir şeyler yüzünden endişelenmemizden sıkıldım çünkü. Düzeltmeye çalıştığım..."

"Şimdi ne oldu?" dedi Dawson, Ada birden sustuğunda. Dawson, endişelenmemeye çalışsa da işi hiç kolay değildi. Ada, sessiz olması için parmaklarıyla dudaklarını örttü. Çok yavaşça hareket ederek Dawson'ın elini tuttu ve karnına doğru götürdü. "Belki biraz daha dinlenmen..." Dawson hissettiği hareketlilikle cümlenin devamını getiremedi. "Hareket ediyorlar," dedi Ada'ya bakarak.

"Hem de canımı öldüresiye yakmadan," dedi Ada, yeni hissettiği bir huzurla.

Onları ürkütmekten kaçınır gibi sessizce konuşuyor, neredeyse hiç kıpırdamıyorlardı. Ada, yeni bir hareketle nefesini bırakarak güldü. Bebekleri hareket ediyordu. Onların içinde kıvrıldığını, ayaklarıyla kendilerini ittiğini hissediyordu. Gözlerini kapatarak alnını Dawson'ın başına yasladı. İhtiyacı olan tüm nefesleri içine çekmiş kadar rahatlamıştı. Susuzluğunu gidermiş ya da yorgun bir günün ardından yatağına kıvrılmış gibi.

Dawson, Ada'nın tişörtünü sıyırarak parmaklarının uçlarını çıplak karnına değdirdi. "Bir tanesi diğerine göre daha hareketli. Bunu fark ettin mi?" dedi parmaklarının altında gerilen deriyi gördüğünde. Ada, cevap verse de Dawson, çok farklı bir yerdeydi. Hiçbir zaman ulaşamayacağını sandığı huzurlu bir sakinlikteydi. Aynı zamanda Ada'ya bir tanesinden vazgeçmesini söylediği için duyduğu utancı hissediyordu. Annesinin günlükte bahsettikleri, babasının çabaları birden daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Üstelik henüz bebeklerinin yüzünü görmemiş, kokusunu almamıştı. Başını eğip Ada'nın karnını öptü. "Uslu durun," dedi tişörtünü düzeltirken.

"Felicia neden burada değil?" dedi Ada, Dawson'ın düşündüklerini hissettiği için. Ne kendisinin ne de kocasının suçlulukla boğuşmasını istemiyordu. Bu yaşanabilecek en kötü duygulardan biriydi.

"Murat çağırdığı için gitmek zorunda kaldı. Bu kötü hafızanın sebebini bulmamız gerekiyor."

Ada, ayağa kalkarken Dawson, uzanıp elini tuttu. Felicia her ne konuşacaksa onları daha sonra da bulabilirdi. Odaya çıktıklarında Dawson, kitaplığın yanındaki koltuğa oturup ayaklarını masaya uzattı. Günlüklerden birini alıp dizine yasladı. Ada, duş almak için yatak odasına geçmişti.

Dawson, henüz ilk sayfayı okumaya başlamıştı ki Gavin, kapıyı tıklatarak içeri girdi. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan Dawson, Ada'ya, "Misafirin var," diye seslendi. Yeni bir sayfaya geçip oturduğu yerde biraz daha aşağıya kaydı.

"Seninle de konuşmak için gelmiş olabilirim," dedi Gavin, kolunu büfeye yaslarken.

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedi Dawson.

Gavin, haksız olduğunu iddia edemezdi. Başını çevirip Ada'nın bir an önce gelmesini umdu. Dawson'la kötü bir ilişkileri olduğunu söyleyemezdi fakat Deborah'ın Remuslara geçmesinden itibaren araları biraz gerilmişti ve o zamandan beri ileri bir adım atamamışlardı. Tehlikeli bir zamanda Dawson ya da Gavin tereddüt etmeden birbirlerine güvenirdi, dost olduklarını da inkâr etmezlerdi ama birbirlerine laf sokmaktan asla vazgeçmeyeceklerdi.

"Ne oldu?" dedi Ada, yatak odasının kapısından başını uzatarak.

"Yapmamız gereken şeyler var. Beklemekten hoşlanmıyorum."

"Duşa girecektim. Giyinmem için biraz zaman ver."

"Madem giyinmekten hoşlanıyorsun," dedi Gavin omuz silkerek. Ada, tekrar görünmez olduğunda Gavin, bu sefer Dawson'a baktı. Bir ayağını diğerinin önüne koyarak arkasındaki duvara yaslandı. "Peratha ve kardeşleri, seninle konuşmak istiyor. Anlayacağın üzere biraz acil," diye ekledi Gavin, Dawson'dan hiç tepki gelmeyince.

"Konu ne?"

"Bir Vede olarak bulunduğum konumu bilip asla Azüleri sorgulamam."

"Güzel masal anlatıyorsun, Gavin." Birkaç satır daha okuduktan sonra defteri kapatan Dawson, yatak odasına girerek kapıyı itti. Ada'yı elini dolaba yaslamış, öylece dururken gördüğünde en kötüsünü düşünmemeye çalıştı. Yeni hobisi buydu. "İyi misin?"

"İkizlerden sağ tarafta olanı enerji dolu. Hâlâ sakince hareket etmelerine alışmaya çalışıyorum, hepsi bu."

Dawson, yanına gittiğinde Ada, ona sarıldı. Gereksiz endişeler içindeydiler. Ada hissettiği hareketlilikle paniğe kapılıyor, hemen ardından bunun normal bir şey olduğu aklına geliyordu. Dolunayda çektiği acıların ne zaman üstesinden geleceğini bilemiyordu. Dawson'ın kokusunu alarak gözlerini kapadı. En iyi çikolatadan bile daha fazla mutluluk getiriyordu. Dawson'ın bir kısmı Ada gibi kokuyordu, tıpkı Ada'nın Dawson'a benzer kokması gibi.

Yine de Ada, onun tamamen kendisine ait olan kokusunu alabiliyordu. Eski, yoğun ve orman gibi.

Elinin altında hissettiği hareketlilik azalınca Dawson gülümsedi. "Minik canavar sakinleşti," dedi.

"Öyle söyleme," diye mırıldandı Ada, gözleri yarı kapalı dururken. Parmaklarını Dawson'ın elinin yanına götürürken şaşırarak gözlerini açtı. "Gerçekten sakinleşti."

"Belli ki babasını özlüyor. Bunu anlamak ne kadar zor olabilir ki?"

Ada, geri çekildiğinde elleri Dawson'ın üzerinde öylece kaldı. Son üç yılda en berbat şeyleri yaşamış olabilirdi ama aynı zamanda en güzellerini de tatmıştı. Her şeyi katlanır kılan biri vardı.

Dawson, Ada'nın ne kadar şaşkın göründüğünü fark ettiğinde, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Anlamıyorum," dedi Ada sessizce. Sesi daha yüksek çıkmayı başaramamış gibiydi. "Nasıl olur da bana hiç sıradan bakmazsın, bıkkınlıkla ya da alışılmışlıkla. Her bakışın, beynimde hissettiğim her düşüncen hiç azalmıyor, hiç sıradan olmuyor."

"Aynısı senin için de geçerli değil mi?" dedi Dawson, Ada'nın saçlarına dokunarak onları önüne doğru alırken. "Beni gördüğünde bakışların üzerime takılmıyor mu? Ya da her hücrene varana kadar yaşadığını hissetmiyor musun?"

"Birini bu kadar sevebilmek mümkün mü sahiden?" dedi Ada, kaşlarını kaldırarak Dawson'ın yüzüne hassasça dokunurken. Sanki onun gerçek olmadığını düşünüyor, kaybolmasından korkarak tereddütle dokunuyordu.

Dawson'ın dudakları aralandı. Sersemliğini üzerinden attığında mutluluktan gülmeye başlayacaktı. "Daha önce bunu hiç söylememiştin."

"Neyi?"

"Beni Kerim'den daha fazla sevdiğini."

Ada, gözleri dolarken gülümsedi ve ona biraz daha yaklaştı. "Düşmanların, öldüğünü sanması için sana işkence ettim, tekrar yasal ol diye Kaiser'ın yanında kalmayı umursamadım, Av Dönencesi resmen bir savaşa döndü ama korkmadım, hayatımda hiç

olmadığı kadar yıprandım, yine de mutluydum. Tüm bunların yanında eğer başımıza kasten bir saldırı gelmezse uzun bir hayatımız olacak ve ben bu hayatımı koşulsuz olarak sana bağlayıp çocuklarını istedim." İki elini onun yüzüne koyup gözlerine baktı. "Elbette seni Kerim'den daha çok seviyorum. Amona eski aşkımı aldığı için değil üstelik. Sadece sen olduğun için."

"Buna nasıl eminsin?"

"Eminim, hayatım," dedi Ada, elini onun saçlarına doğru kaydırırken. "Çünkü Amona aşkımı almadan önce de seni Kerim'den daha fazla sevdiğimi biliyordum. Bunu uzun zamandır biliyordum. Söylemem gerektiğini düşünmemiştim, özür dilerim."

Dawson, onu sıkıca tutup dudaklarını öptü. Dolaba çarptıklarında öpüşmeleri birkaç saniyeliğine gülüşmeyle bozulmuştu. Ada'nın yüzünü avuçlarının arasına alan Dawson, hiç yaşamadığı bir minnettarlıkla karısını öpüyordu. Hayatının onun nefeslerine bağlı olan birinin, seni aynı şekilde sevdiği bilmek bir şeyleri yeni baştan inşa ediyordu. Dawson, kimsenin barındırmadığı bambaşka bir duyguyla dolmuştu. Öylesine farklı, öylesine sağlamdı ki tek bir kelimeyle sınırlandırması imkânsızdı.

"Ben burada bekliyorum o zaman. Hiç. Acele. Etmeyin," dedi Gavin salondan boğazını temizlerken.

Ada, birden başını geri çekti ama Dawson, umursamadan onu yeniden öpmeye başladı. Dudaklarını kulağına doğru kaydırdı ve Ada'nın bile güçlükle duyabileceği bir sesle, "Asena," diye fısıldadı. "Daha güvende olmayı hak ediyorsun, daha iyisini."

Ada, onun gözlerine bakmak için omzunu itti. "Ben seninle olmak istiyorum. Güvende veya değil."

"İki asır yalnızlığımın her dakikasına değiyorsun." Dawson, Ada'ya son bir kez öpücük verdikten sonra birlikte dışarı çıktılar.

"Gelmenize gerek yoktu," dedi Gavin oturduğu yerden. Başını arkaya yaslayıp gözlerini yarım kapatmıştı. "Yine de söylemem gerek, şu konuşmalarınızı Aleut'un yarısı duysa Cellat olduğunuza şüphe ederlerdi," dedi Gavin ayağa kalkarken. Ensesine yapışan saçlarında parmaklarını dolaştırırken ciddileşti. "Yönetimde

bir şeyler oluyor. Seninle ne konuşmak istediklerini bilmiyorum ama önemli görünüyordu."

"Ada'ya ne söyleyeceksin?"

"Bunu benim sormam gerekmiyor muydu?" dedi Ada konuşmaya dahil olarak. Dawson daha cevap vermeden devam etti. "Sen gidip Peratha ne istiyor ona bak. Gavin'le baş edebilirim."

"Aynı şeyi yalnızken de söyleyebileceğini sanmıyorum," dedi Gavin.

Dawson, gözlerini Ada'dan ayırmıyordu. "Kuralları biliyorsun..."

"Evliliğimizde hiç kural olmadığını mı? Evet, elbette biliyorum." Dawson'ın koluna dokunarak kapıya yönelmesini sağladı. Akıllıca bir karar vereceğine güvendiğinden ya da bunu umduğundan, Dawson daha fazla diretmemişti. "Dikkatli olması gereken sensin. Peratha yine aşktan bahsetmeye kalkışırsa beni çağırmayı ihmal etme."

Dawson, bunun düşüncesinden huzursuzluk duyarak daireden ayrıldı. Söz konusu Akira ya da Amona olduğunda Dawson, görmezden gelmeyi başarabiliyordu. Ama Peratha'yı boş vermek zordu. Aynı yerde yaşamaları haricinde arkadaşlığına önem vermesi de onun kalbini kırmasını zorlaştırıyordu.

Ada, kapıyı kapatıp Gavin'e döndü. "Şimdi ne oldu? Creon mu geldi? Büyücüler savaş mı başlattı? Peratha beni Aleut'tan mı kovuyor? Yine," dedi duraksayarak.

"Akira seninle konuşmak istiyor."

"Benimle ne konuşacak?"

"Normalde olsa bunu sana söylemezdim. Aslında söylemeyecektim de ama bebeklerle ilgili olduğundan bahsedince bilmek istersin diye düşündüm."

Ada, elini karnına doğru götürürken başını eğdi. Çocuklarıyla ilgili her şeyin yolunda gideceğine dair umutlar kurmuş değildi. Her an birinin çıkıp gelecek felaketlerden bahsetmesini bekliyordu. Bu zamana kadar duydukları bile yetmemişti, biliyordu. "Konu çocuklarımla ilgili ve sen bile önemli olduğunu söylüyorsun. Bana fazla bir seçenek kalmıyor. Onunla konuşacağım."

Dışarı çıktıklarında zindanlara doğru yürümeye başladılar. Ada yavaş yürüyor, Gavin de ona uyum sağlıyordu. İçten içe yolda biriyle karşılaşıp acil bir durum için gelmesi gerektiğini söyleyeceğini umuyordu.

Gavin, göz ucuyla Ada'ya bakıp gülümsedi. "Şu tuhaf rüyadan beri güzel görünüyorsun. Hamilelik sana yakışıyor."

Üzerindeki bol kıyafet sayesinde karnı neredeyse hiç belli olmamasına rağmen Gavin'in söyledikleri hoşuna giden Ada, onun koluna girdi. "En son ne zaman bir kadına amaçsızca iltifat ettin? Cinsel imalar barındırmadan?"

Gavin, düşünüyormuş gibi bile yapmadan kahkaha attı. "Sanırım hiçbir zaman. Sana baktıkça ilk tanıştığımız zaman düşündüklerimden utanıyorum ama..."

Konuyu kapatmasına izin vermeden, "Evet evet," dedi Ada. "Aklımdakileri alıp boş bedenimi bir köşeye atmadan önce benimle ilgilensin diye Dawson'a vermiştin. İşi biraz abarttı sanırım. Benimle üç yıldır ilgileniyor."

"Ölçü denen şeyle hiç tanışmadı o."

"Benden özür diliyorsun sanıyordum."

"Tamam, her neyse," dedi Gavin, elini onun elinin üstüne koyarken. "Seni ne zaman sevmeye başladım biliyor musun? İki sene önce Dawson'ı o mağarada bırakıp Aleut'a döndüğümüzde Kaiser'la konuşma şeklin, onun yanında yer alışın ve tüm Remuslarla politika oyunları oynaman çok etkileyiciydi."

"Şu an bulunduğumuz konum o zamana göre ne kadar da farklı," dedi Ada inanamayarak. "Ben bile anlayamıyorum. Tüm bu süreçleri yaşadığım halde. Sanırım bu yüzden Alper'e düşündükleri yüzünden kızamıyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

Ada, gözlerini kapatarak iç geçirdi. "Asena'nın benim hayatımdan seçtiği kişi Alper oldu. Halinden pek hoşnut görünmüyor. Bana kızgın. Dawson bu yüzden tedirgin. Kızgın ruhlar pek de dost canlısı olmuyor."

"Öyle mi dersin?" dedi Gavin gülerek. Ada, bunu hiç sormamıştı ama anlaşılan Gavin'in de kızgın ruhlarla ilgili tecrübeleri

vardı. Ölü ya da diri herhangi birinin Gavin'e öfkelenmesi, Ada'yı çok da şaşırtmazdı. Gavin, gözünü ovuştururken merdivenlerden inmeye başladılar. "Akira seninle konuşmak istediğini iki gün önce iletti. Ona çenesini kapamasını söyledim."

"Eminim öyle söylemişsindir."

"Tamam, belki biraz daha değişik kelimeler kullandım. Çocukların yanında beni terbiyesiz olmaya zorlama." Ada, endişelerinin biraz yatıştığını hissederken duvarlara çarpıp yankılanan bir kahkaha attı. Gavin'in hüküm alanı olan antrenman bölümünden acı dolu sesler yükseliyordu. Tam da Gavin'in duymasını istediği şeydi. "Bugün başka bir kurt için yeniden zindanlara gittim. Seninle konuşmak istediği konunun çocuklarla ilgili olduğundan bahsetti. Bana söylemesini istedim. Sadece seninle konuşacakmış. Dawson'la ya da ikinizle beraber değil. Yalnızca seninle."

Korumaların yanından yürüyüp alçak kapıdan geçebilmek için eğildiler. Gavin, konuşulanları duyabileceği bir noktada gizlenirken Ada, ilerlemeye devam etti. Haftalardır zindanda duran Akira, gözle görülür bir şekilde değişmişti. Olabildiğince zayıflamış ve solmuştu. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Zindanlara kapatılanların normal tepkisi soyunmak oluyordu.

"İşte sonunda," dedi Akira, gelen misafirini gördüğünde. Başını yana doğru eğmiş, sadece o kadar kıpırdayabilmişti. Gözleri Ada'nın karnına doğru kaydı. "Beslenebiliyorsun demek."

"Bana büyü yapıldığını biliyor muydun?"

"Amona'nın kalp mührünü yeniden aktifleştireceğini ve daha fazlasını yapacağını biliyordum. Onun Aleut'taki gözleri oldum. İkimiz de Dawson'ı istiyorduk ama benimki daha çok kaybetmeme arzusuydu."

"Ne demek bu?"

"Dawson'ı yedi yaşından beri tanıyorum," derken oturduğu yerde kıpırdandı Akira. Hücre daha fazlasını yapmasına izin vermeyecek kadar küçüktü. "Dokuz yaşımda Aleut'tan ayrılmak zorunda kaldım ama yıllarca buraya gelmeye devam ettim. Bazen Aleut haricinde de Dawson'la karşılaştığımız olurdu. İlişkimiz hiç ileri gitmedi ama bu istemediğimiz için değildi. Kalp mührü

yüzündendi. Onu o kadar çok istiyordum ki Remus olmayı bile düşündüm. Dawson'a âşık olmanın ne demek olduğunu biliyorsun."

"Ona âşık olmanın ve bunun karşılığını almanın ne demek olduğunu kesinlikle biliyorum." Ada, biraz daha ilerledi fakat Akira'nın önünde eğilip oturmadı. Ayakta kalıp yukarıdan bakmaya devam etti. İçini nefret, öfke ve kin gibi duygulardan uzak tutmak istiyordu ama bu mümkün değildi. Önündeki demir parmaklıklar Akira'yı hapsetmekle kalmıyor, aynı zamanda can sağlığını da koruyordu. "Dawson için gerekirse birilerini öldürebilir miyim? Evet. Ama bu asla hamile biri olmazdı. Bana saldırmayan biri kesinlikle olmazdı." Derin derin nefesler alırken gözlerini yavaşça kapayıp açtı. "Korkakça saldırdınız. Beni zayıf düşürdünüz."

"Bunu ben yapmadım."

"Yardım ettin. Hiçbir farkı yok."

"Hamile olduğunu öğrendiğimde geri çekilmek istedim," dedi Akira, kendini gererek sırtını rahatlatmaya çalışırken. Ada'yı ikna etmeye çalışmıyor, sadece olanları anlatıyordu. "Bana kibar bir dille acemi olduğumu hatırlattı."

"Bunları bilmem benim ne işime yarayacak? Seni affetmemi istemiyorsundur herhalde."

"Hayır. Bana bir parça buz getir ve yanıma otur. Konuşacaklarımız uzun."

"Sorguya mı çekileceğim?" dedi Dawson odadan içeri girdiği sırada.

Peratha, Lanston ve Konrad'la aynı odadaydı ve bu çok da iyi sonuçlanmayacak gibiydi. Konrad, her zamanki gibi bir pencerenin kenarındaydı. Peratha, koltuğuna kurulmuştu. Lanston ise sabit bir yerde durmadan sürekli yürüyordu. Üç kardeş birbirinden çok farklı karakterlere sahip olsa da lider ailesi tarafından yetiştirildikleri belliydi. Umursamaz, tedirgin ve alaycı görünüyor olabilirlerdi fakat küçüklüklerinden beri doğuştan gelen özelliklerinin geliştirilmesiyle eğitim görmüşlerdi. Dawson'sa üç Azü'nün kibrini aynı anda kaldırabilecek güce sahip olduğunu düşünmüyordu.

"Otur lütfen," dedi Peratha, karşısındaki koltuğu işaret ederek.

Dawson, "Fazla vaktim yok," derken gösterilen yere oturdu.

Her ne kadar kardeşlerin ne yaptığını ya da düşündüğünü bilmese de şu anda umursadığı tek şey Ada'ydı. Onu Gavin'le beraber bırakmıştı ve ikisinin temiz bir geçmişi yoktu. Karakterleri benziyordu ve sırf bu yüzden başlarının belaya girmesi kaçınılmazdı.

Dawson, burada olmadığı iki yıl boyunca Gavin ve Ada'nın neler yaptığını biraz olsun öğrenmişti. Öğrenciler, suçlular ya da diğer üst düzey kurtlar üzerinde, ceza almalarına neden olacak şeyler yapmışlardı. Hareketleri zararlı değil, daha çok başına buyruktu.

"Tüm zamanımızı burada geçiyoruz ama senin vaktin yok mu?" dedi Konrad alayla.

Peratha, konuşmaları gereken şeyi bir an önce çözmeleri için araya girmek zorunda kaldı. "Lanston'ın seninle konuşmak istediği önemli bir mevzu var," dedi.

"Babamın kaldığı yerden devam edeceğim," dedi Lanston sakince. Hareketlerinin aksine ses tonu kendine hâkim görünüyordu. "Aslında tam olarak kaldığı yerden değil. Onun yönetim şekli birçok açıdan kötüydü. Böyle gitmesi gerekmiyor."

"Ölen onun annesi olmadığı için cadılara öfkeli değil," dedi Peratha açıkça. "Bu yüzden benden daha objektif."

"Ametis benim annem değildi fakat onu severdim." Lanston söylediklerinde samimi olsa da Peratha için durum ortadaydı. Buna alındığı ya da kızdığı da yoktu. Sadece kimsenin kibarlık yapıp bu gerçek değilmiş gibi davranmasını istemiyordu. Bu yüzden duyduklarını umursamayıp omuz silktiğinde Lanston iç geçirdi. "Bu olaya böyle bakamazsın, Peratha. Annen öldü, üzgünüm ama büyücülere düşman olman hiçbir şeyi düzeltmez."

"Annesinin ölüp ölmemesi o kadar önemli mi?" dedi Konrad. Peratha, öfke saçan gözlerini ona çevirdiğinde iki elini birden havaya kaldırdı. "Bizim annemiz yaşıyor ama onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum bile. Kaiser'la ayrıldıklarında arkasına bile bakmadan kaçtı. Bizi düşünmeden."

"Aile sorunlarını benim yanımda tartışmak zorunda mısınız?" dedi Dawson sıkılarak. Her defasında nasıl olur da bu duruma

düşebilirdi. Eğer akraba ilişkilerini çözebilecek olsaydı kendisininkilerden başlardı.

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Lanston, kardeşleri üzerinde bakışlarını dolaştırarak. Yeniden Dawson'a döndüğünde gözlerinde bambaşka bir enerji vardı. "Desteğini istiyorum."

Dawson, neredeyse gitmeye karar vermişti ki ilgisi yeniden bulunduğu yere toplandı. Ciddi olup olmadıklarını anlamak için bir şey söylemeden bekledi. Peratha ve Lanston, ona bakmaya devam ediyor, Konrad'sa bahçeyi daha ilgi çekici bulmuş gibi dışarıyı seyrediyordu. Herhangi bir sebepten dolayı Dawson ve Konrad'ın arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Aleut'a geri döndüğünden beri ise Konrad açık bir şekilde düşman gibi davranmaya başlamıştı.

"Benim desteğime neden ihtiyacın var?"

"Zorunluluk?" dedi Lanston soru sorar gibi. "Babam sana karşıydı ve artık ölü. Benim planlarım arasında bu yok."

"Bana karşı olan herkes ölmüyor. Zaman zaman bunu istemediğimden değil tabii..." diye sessizce ekledi son cümleyi. Başparmağıyla yüzüğünü hafifçe çevirdi. "Seni desteklemem nasıl olacak tahmin edebiliyorum. İstemediğin kurtları ortadan kaldıracağım, Tarafsızlara ve Remuslara karşı daha güçlü görüneceksin, ardından tek sorunda suçlanacak kişi ben olacağım. Böyle bir şey istiyor muyum?" deyip kaşlarını kaldırarak güldü. "Hiç sanmıyorum," dedi başını iki yana sallayarak.

"Acele karar veriyorsun," dedi Peratha kısık bir sesle.

"Ben evliyim. Yaklaşık bir ay sonra çocuklarım olacak. Fazladan sorumluluk istemiyorum."

"İstemediğin şey tehlike," dedi Lanston, duyduklarına anlam veremeden. Henüz liderliği devralmamıştı fakat buna itirazlarla başlamak da istemiyordu. Korkulandan çok saygı gören bir lider olmak istiyordu.

"Çocuklarımdan birinin kız olması ihtimaline karşılık öldürme planları hazırlayan bir büyücü meclisi var. Tabii şanslıysam bir tane. Daha fazla da olabilir. Karım bir silah ve sadece bu bile kurtların yarısını, büyücülerin tamamını düşman olarak karşımıza almamız anlamına geliyor. Remus nüfusunun belli miktarını yok ettiğim

ve yaşlılardan birini öldürdüğüm için Tarafsızlar bana düşman. Haklısın, daha fazla tehlike istemiyorum. Zaten sahip olduklarım yeterli." Arkasını dönerek kapıya doğru yürüyecekken durdu ve yeniden Lanston'a baktı. "Eğer yönetime geçmek istiyorsan, geç. Sana karşı çıkacak değilim. Öldürme planları da yapmam. En azından güç budalasına dönüşmediğin sürece."

"Bu bir güvence mi? Senin merhametine ihtiyacım yok," dedi Lanston, elini kaldırıp durmasını isteyerek. "İhtiyacım olan şey politikadan ve savaştan anlayan güçlü birkaç müttefik. Güvenebileceğim ve önceliği Aleutlar olan kurtlar. Bunu sağlayabilir misin?"

"Düşünmem gerekiyor. Tek başıma karar alamam."

"Kararını bekliyor olacağım," dedi Lanston başını sallayarak.

Dawson, konuşulacak şeylerin bittiğini düşünerek yanlarından ayrıldı ve dairesine geri döndü.

"Söylediklerine inanıyor musun?" dedi Gavin zindanlardan çıktıkları sırada.

"Mantıklı düşünebileceğimi sanmıyorum," dedi Ada memnuniyetsizce. Akira'yla bir saattir konuşuyordu ve öğrendiği şeyler kulağa deli saçması geliyordu. Diğer yandan Ada, kurtlar ve büyücülerle çevrili olduğunun da farkındaydı. Deli saçmaları gerçek olabiliyordu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

"Hiçbir fikrim yok. Çocuklarımın özel ve dikkat çekici olacağını biliyordum, Gavin. Onları olabildiğince normal göstermeye ihtiyacım var. Kurtların arasında eşsiz olmak fazla tehlikeli ve henüz doğmadılar bile."

"Gidip dinlen biraz. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buralardayım," dedi Gavin, ona spor salonunu işaret ederek.

"Tamam. Teşekkürler."

Birkaç kat daha çıkıp dairesinin olduğu koridora girdi. Dairesi o bölgede bulunan tek kullanım yeriydi. Enerjisi fazla hassas ve yoğun olduğundan yakınlarında kimse kalmazdı. Dawson'ın Aleut Katili dövmesi ortadan kalktığında enerji de kaybolmuştu

ama kurtlar bunu alışkanlık haline getirmişti sanki. Gizli bir anlaşma gibi kimse yakınlardaki dairelerde kalma gibi bir istek duymuyordu.

Ama şimdi Ada, daireye yaklaşırken enerjisinin değişmiş olduğunu hissedebiliyordu. Yoğun ve aşk yüklü bir şey. Kaşlarını çatarak duraksadı. Dairesini boş bırakmıştı. Şimdi Dawson'ın orada olduğunu biliyordu. Asıl merak ettiği yanında kim olduğuydu.

Kapıyı yavaşça açıp içeriye girdi ve yatak odasına yürüdü. Neden sessiz hareket ettiğini bilmiyordu. Korkudan mı yoksa görmek istemediklerinden mi? Zihni ona oyun oynuyor olabilir miydi? Yatak odasının kapısını iterek açtığında yutkunuyordu. Gördüğü şeylerin zihninin oyunu olmadığını söyleyebilirdi. Kendi zihni bile Dawson'ı kendi yatak odalarında Amona'yla öpüşürken hayal edemezdi.

Dawson, kapının açılma sesini duyduğunda geri çekilmiş, önce Ada'ya sonra önündeki Amona'ya bakmıştı. Gözleri yeniden Ada'yı bulurken dudaklarını aralamıştı ki Ada ondan önce konuştu. "Dur tahmin edeyim. Hiçbir şey göründüğü gibi değil."

"Çok tatlı," dedi Amona, iç geçirerek bir elini kalbinin üzerine koyarken.

"Ona büyü mü yaptın?" dedi Ada, gözlerini Amona'ya çevirerek.

"Kesinlikle hayır," dedi Amona buna alınmış gibi.

Kahkahası Ada'nın bile şehvetle dolmasına yetmişti. Ama sadece şehvetti. Aşk değildi ve bu öfkesini yatıştırmaya yetmezdi. "Neler oluyor?" dedi Ada, nefesinin hızlanmaya başladığını hissederken.

"Bunu açıklaması çok saçma olacak," dedi Dawson. Gözleri hâlâ Ada ve Amona arasında gidip geliyordu. "Lanet olsun," derken arkasını dönerek avuçlarını gözlerine bastırdı.

"Ona ne yaptın?" dedi Ada bir kez daha. Sesi, kontrol etmeye çalıştığı öfkesini yansıtır gibi kısık çıkmıştı.

"Ona mı? Hiçbir şey. Yemin ederim." Kendini savunurcasına ellerini kaldırıp elbisesinin eteklerini düzelterek geri çekildi. Dawson'a göz atıp dilinin ucunu alt dudağında dolaştırdı.

Ada, arkasındaki duvara tutunarak gözlerini kapadı. Sadece bir kez olsun sorunların tek tek gelmesini istiyordu.

12

Güçlü inançlar, güçlü karakterler oluşturur.

Ada, saçlarını toplarken kitaplığın önünde ileri geri yürüyordu. Aldığı derin nefesler arasında kuruyan dudaklarını ıslatıp durdu. Sonra yeniden yürümeye başladı. Amona ve Dawson'ın konuştuğunu duyduğunda daha fazla bekleyemeyip yatak odasına geri döndü.

"Hava almaya ihtiyacım var," dedi Ada kapının önünde durarak. Amona, bunu neden söylediğini anlamamış gibi bakınca Ada, sabırsızlanarak ayağını yere vurdu. "Seni kocamla yalnız bırakmayacağım, Amona. Evimden defol."

"Tam da sağlam bir kavga seyredeceğimi düşündüğüm anda üstelik," dedi Amona dudaklarını kıvırıp.

"Kavga edeceğimizden emin ol." Amona, genç kızlar gibi kıkırdayıp gözlerini devirdikten sonra ortadan kayboldu. En az Ada kadar karmaşık durumda görünen Dawson, dudaklarını araladı. Ada, onun kendini açıklamaya çalışacağını anladığında elini kaldırdı. "Sahiden dışarı çıkmam gerekiyor. Kaçtığımı zannetmemen için önce Amona'yı kovmam gerekti. Döndüğümde konuşuruz."

Yürüdüğü zemin kumdanmış gibi sabit bir şekilde ilerleyemiyor, sürekli sendeliyordu. Merdivenlerin başına geldiğinde duvara tutunarak gözlerini kapadı. Aklına dolan düşüncelerden kurtulmak

isterken bir an önce ormana girmesi gerektiğini biliyordu. Merdivenleri dikkatle inmeye başladı.

Gücünü toparlamak için biraz dinlenmeye karar verdiğinde arkasından gelen ayak seslerini duydu. Aleut'u seviyor fakat böyle zamanlarda çok kalabalık bir aileyle yaşadığını düşünmekten kendini alamıyordu. Yalnız kalmak ya da herhangi bir açıklama yapmadan bir yerlere gitmek neredeyse imkânsızdı.

Omzu duvardan kaydığında dengesini kaybetti. Bileğini kavrayan eller ayakta kalmasını sağladı. Ada, başını kaldırdığında Stone'un endişeli yüzüyle karşılaştı. "İyi görünmüyorsun. Seni odana çıkarmamı ister misin?" dedi. Ada'nın kulakları uğulduyor olmasına rağmen Stone'u net bir şekilde duyabilmişti.

"İyiyim ben. Bırakabilirsin." Boynundan akan terleri hissettiğinde nefesleri sıklaştı. İnmeye çalışarak yana döndü. Dizleri titrediğinde bu sefer sırtını duvara yasladı.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?" Stone, onun düşme tehlikesine karşılık hemen yanında duruyordu.

Ada, çift kanatlı kapıların gürültüyle açıldığını duyduğunda hemen dikkat kesildi. Bu sesi uykusunda bile duysa tanırdı. Spor salonunun fazlasıyla harap olmuş eski kapılarının sesiydi ve onları bu şekilde açan sadece birkaç kişi vardı. "Gavin," dedi Ada. Başının dönmesi kesilecek miydi? Midesinde nefes almasını güçleştiren bir ağırlık vardı. Gavin, kaşlarını çatarak duraksadıktan sonra hızla yanlarına geldi. Ada, ellerini duvardan çekerek kolunu tuttu. "Dışarı çıkmama yardım et."

Gavin, bir şey söylemeden beline sarılıp yürümesi için zorladı. Köşeyi dönüp dışarı çıkmadan önce Stone'a bakmıştı. Ne olduğunu bilmeyen Stone, sadece omuz silkti. Birkaç kişinin dolaştığı bahçeyi geçip ormana yürüdüler. Ada, her adımını bir öncekinden daha sağlam atıyordu. Ağaçların arasına karıştıklarında Gavin, onu rahat edebileceğini düşündüğü tek yere götürüyordu. Çoğu gencin eğlenmek ve suya girmek için kullandığı nehre ulaştıklarında yavaşladılar.

"Teşekkür ederim," dedi Ada yere otururken.

Gavin, onun omzunu kavrayarak arkasındaki ağaca yaslanmasını sağladı. Ayak bileklerini tutarak bacaklarını öne doğru çekti. "Bacaklarını uzat. Daha yavaş nefes al. Bayılacaksın."

Ada, bir anda nefes almayı bıraktı. Ona acı vererek atan kalbi sakince duruldu. "Burası çok güzel, biliyor musun?" Gözlerini ovuşturup ormanın bir karmaşa içindeymiş gibi yükselen seslerini dinledi. Bu her zaman Ada'ya iyi gelirdi. Şimdi ise bir türlü kendini toparlayamıyordu. "Gitmek istememiştim. Av Dönencesi'nde Akira ve Dawson'ı yalnız bıraktığım zamanki gibi değil. Hata olduğunu biliyorum ama orada kalamazdım."

"Ne oldu?" dedi Gavin. Açıklamasını bekleyerek soru soruyordu fakat Ada, çoktan kendi dilinde konuşmaya başlamıştı. Gavin, hiçbir şey anlamadığı gibi aynı zamanda ne söyleyeceğini de bilmiyordu. "Mahfer?" dedi Gavin ellerini çırparak. "Anlamadığım dilde konuşmayı kes. Sana kaç defa böyle yapmamanı söyledim. Hâlâ sinirlerimi bozuyor."

"Zindandan ayrıldığımızda daireye geri döndüm," dedi Ada en sonunda. Bebeklerden biri hareketlenmeye başladığında istemsizce morali düzelmişti. Hiçbir şeyi değilse bile bebeklerini anlıyordu. Bilinmezlik içinde doğacaklardı fakat Ada, onların sevileceğini hep bilmişti. "Dawson ve Amona öpüşüyorlardı. Ama sadece öpüşmüyorlardı. Dawson, onun saçını tutuyordu. Biraz daha geç gitmiş olsaydım Amona, Dawson'ı yiyebilirdi."

"Seni aldatıyor mu?" Bu Gavin'in asla kuracağını düşünmediği bir cümleydi. Gerçek evliliklerde ihanet neredeyse hiç görülmezdi.

"Söylediklerimi dinlemiyor musun sen? Hayır, Dawson'ın beni aldattığı yok."

"Ne yapıyorlardı o zaman?"

"Bilmiyorum. Dawson'a güveniyorum. Ona ne kadar güvendiğimi tahmin bile edemezsin. Sadece bu... beni yoruyor. Önce kalp mührü varken şimdi de bu. Güvenimle test edilmek istemiyorum. Kalp mührüyle ilgili hâlâ sorunlar yaşadığını düşünüyor ve bununla ilgili sadece Murat'la konuşuyor."

"Sen nereden biliyorsun?" Dawson'ın sorunlarını kimseyle konuşmaması ya da sadece Murat'la konuşması çok normal bir

durumdu. Gavin'in merak ettiğiyse sadece Murat'la konuşuyorsa Ada'nın nasıl öğrendiğiydi. "Bunu söyleyecek son insan gibi görünebilirim fakat eşin için bile bazı sınırlar olmalı."

"Haklısın. Yaptığım şeyden memnun değilim." Ada, başını arkaya yaslayarak nehrin karşısındaki yaşlı ağaca baktı. Gavin, daha gençken oraya bir ağaç ev yapmıştı. Öğrenciler de Ada da oraya sadece uzaktan bakabiliyordu. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Senin mekânı kullanabilir miyim?"

"Yapma ama. Bu haldeyken sana hayır diyemem." Ada, omuz silktiğinde Gavin, homurdanarak ayağa kalktı. "İyi, gidip evimde vakit geçir. Bir kişiye bile oraya girmene izin verdiğimi söylersen çocuklarına saçlarının bir zamanlar mavi olduğunu ve piercing kullandığını anlatırım."

"Anlaştık," dedi Ada elini uzatarak.

"El sıkışmaya gerek var mı?"

"Beni kaldırmanı istiyorum kıvırcık, acele et biraz."

"Şimdiye kadarki en disiplinsiz ve saygısız öğrencimsin," dedi Gavin, elini tutarak onu kaldırırken.

Ada, ağacın altına gidip ufak bir sıçramayla yukarı çıktı. Ağaç ev çok büyük sayılmazdı ama gördüğü en güzel şeylerden biriydi. İçerisinde rahat yer minderlerinden başka bir şey yoktu. Sessizdi ve bu ona yeterdi.

Yere uzanıp çatıya bakarken ellerini karnının üzerine koydu. Hafif aralık tahtaların arasından ağaç dalları görünüyordu. Koşması ve heyecanı yüzünden bebekler daha da hareketlenmişti. Ada, elini sağ tarafa doğru kaydırdı. Orada olan hangi bebeğiyse diğerinden daha fazla hareketli ve enerji doluydu. Hâlâ huzur verici, uysal kıpırdanmalarına alışmaya çalışıyordu. Gülümseyerek gözlerini kapadı. O kadar farklı duygular hissediyordu ki bu bile başının ağrımasına yetiyordu. Bitkinlik onu ele geçirdiğinde gözleri biraz daha kapandı ve uykuya daldı.

Ada, rüyasında yine oraya gitmişti. Asena olduğu ve iki yerine dört çocuk taşıdığı yere. Etrafında dönerek tanıdık herhangi bir şey aradı. "Merhaba," dedi birini görmeyi umarak. Söyleyebileceği başka bir şey var mıydı emin olamadı.

"Merhaba," dedi kısık bir kadın sesi tam arkasından.

Sonunda bazı cevaplar alacağını düşünen Ada, sesin geldiği yöne döndü. "Neden buraya çekilip durduğumu merak ediyorum. Bu sadece bir rüya değil, yanılıyor muyum?" Her şey rüya olamayacak kadar net ve gerçekçi görünüyordu. Üstelik hemen yanında akan nehir suyu büyülü sayılabilecek kadar özeldi.

"Kurtların hayaletlerle karşılaşabilmesi gibi ben de burada seninle karşılaşıyorum. Normalde ait olmadığın bir yere geçiş yapıyorsun. Benim aracılığımla elbette," dedi gülümseyerek. Örgülerden oluşan saçları beline kadar iniyordu. Üzerinde deriden tek parça bir elbise vardı. Ayakları çıplaktı ve bundan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. "Kafanın karışık olduğunu biliyorum. Hamileliğin yüzünden düşüncelerinin farklı yönlere çekilmesi çok daha kolay."

"Çocuklarımla ilgili herkesin fikirleri olmasından çok sıkıldım. Onlar benim bebeklerim. Sahip olacakları güçler, sorunları ve diğer her şey, anneleriyle babalarını ilgilendirir."

"Şimdi böyle söyleyebilirsin elbette," dedi Asena omuzlarını silkerek. Ada'nın kollarını tutup hafifçe sıktı. "Büyücüler ve bağlı oldukları meclisler, kurtlardan -yani benden- çok öncesine dayanıyor. Bu yüzden hem doğuracağın özel bir kurdu hem de seni kabul etmezler. Kurtların doğumda ölmesi bu konuda onlara çok yardımcı oluyor. Ama sen inatçısın. İkiz doğuracak olsan bile. Ayrıca güçlüsün de."

"Bana ölmeyeceğimi mi söylüyorsun?"

"Bunu ben söyleyemem." Elini göğsüne koyarak geri çekildi. Çıkıntılı kayalıkların üzerinde yürüyüp sakin gölün kenarından dolaştı. "Yaşam. Çocukların ve kendi yaşamının arasında kalsaydın hangisini seçerdin?"

"Bir anne olarak bu sorunun cevabını biliyor olmalısın. Ben yaşamak istiyorum ama sona geldiğinde her zaman çocuklarımı seçerim."

"Kurtlar arasında en çok hangi türü seviyorum biliyor musun?" dedi Asena yere doğru eğilirken. Ada'nın cevap vermesini beklemedi. Zaten gerçek bir soru bile değildi. "Vedeleri. En az güçle donatılmış olabilirler ama ateş kadar inatçılar. Yaşamak

için mücadele etmek zorundalar. Kimse kürklerinin rengi yüzünden onlara yol vermez, onlarla yemeklerini paylaşmaz ya da onlara nazik davranmazlar. Her şeyi kendileri kazanmak zorundalar. Tıpkı gerçek bir kurt gibi."

"Bunun konumuzla alakası ne?"

Asena, başını kaldırarak ona baktı ve gülmeye başladı. Öylesine genç görünüyordu ki Ada, bildikleriyle örtüştüremiyordu. İlk kurt olarak bahsi geçen birinin daha yaşlı ve ketum görünmesini beklerdi. Neşeli bir genç kız gibi değil. "Yok aslında," diye cevapladı Asena. "Konuşacak birini bulunca aklımdakileri söylemek istiyorum. Sohbet edebileceğim pek kimsem yok." Elini suya uzatıp yavaşça kaydırdı. Parmaklarının arasından akan berrak su usulca dalgalandı.

"Neden buradayım?" Ada, yere eğilerek onun yanına oturdu. Dikkatle kadının yüzünü izliyordu. Kemikli ve zayıf bir yapısı vardı ama güçlü olduğunu hissedebiliyordu. Ona yaklaşmaktan korkması gerekiyordu ama korkmamıştı.

"Ben senin nesiller önceki büyük annen sayılırım ya da kısaca annen." Parmaklarını ağzına götürerek suyu tattı. Ada'ya başıyla işaret ederek biraz daha yaklaşmasını istedi. Ayaklarına çarpan su, güneşin yakıcı sıcaklığını katlanır kılıyordu. "Bu sudan tekrar içeceksin," dedi Asena, soğuk elleriyle Ada'nın yanağına dokunarak.

"Suyu içtiğimde sadece sağlığıma kavuşmadım, aynı zamanda çocuklarımın geliştiğini de hissettim." Ada, bunu Dawson'a ya da başka birine anlatmamıştı çünkü kendisi bile pek emin değildi. Kulağa kendi yaşamları için bile saçma gelmişti. Sesli söylediğindeyse Asena şaşırmamış, aksine bunu onaylayarak başını sallamıştı. Ada, elini suya uzatarak parmakları arasından suyun akışını hissetti. "Yeniden içersem doğacak kadar gelişirler."

"Burada olma sebebini gerçekleştirmiş oluruz öyleyse."

"Bir şeyleri açıklamaktan çok karıştırmak için konuşuyorsun."

"Çocukların doğsun onlarla vakit geçir ve büyücüler ya da düşmanlarını fark etmeden önce ne gibi güçleri olacağına dair fikir edin. Sana bir ay avantaj sağlamaya çalışıyorum. Teşekkür etmene gerek yok. Doğacaklar," dedi Asena. Bir süreliğine sustuktan

sonra gözlerini kapatıp dudaklarını birbirine bastırdı. Söylemek istemediği bir şeyin sırası gelmişti. Ada, bunu her halinden anlayabiliyordu. "Ve sen seçim yapmak zorunda kalacaksın. Onlar mı yoksa kendin mi?"

"Yaşamak istiyorum."

"Biliyorum," dedi Asena, bir kez daha onun yüzüne dokunarak. "Benim güzel kızım. Yeniden görüşeceğiz."

Ada, nefesini içine çekerek uyandı. Yan dönerek refleksle geri gitmeye çalıştı. Elini karnına koyduğunda arkasında başka birini hissetti. Savunmaya geçerek dönmeye çalıştı.

"Benim benim!" dedi Dawson, onu tutmaya çalışarak. Ada, onu gördüğünde yüzünü ellerine yaslayarak başını eğdi. Gördüğü rüya, gittiği yer ona daha fazla umut vermeliydi, öyle değil mi? Asena, yardımcı olmak istediğini söylemişti fakat kötü haberleri de ihmal etmemişti. Dawson'ın sıcak eli sırtında dolaşırken Ada, başını kaldırdı. "Neden gittin, Tüysüz? O kadar korktum ki seni bulmam normalden daha uzun sürdü." Ada, buraya gelmeden önce yaşadıklarını hatırladığında göğsüne yumruk attı. Dawson, "Özür dilerim," dediğinde Ada bir kez daha vurdu.

"Özür dileme," dedi Ada dişlerini sıkarak. Böyle olunca onun suçlu olduğunu hissediyordu ve bu fikre kapılmak istemiyordu.

"Ne olduğunu anlamadım. Her şey normal görünüyordu. Amona sen gibiydi. Kıyafetleri, saçı, bakışı... kokusu bile."

"Beni Amona'dan ayıramadığını mı açıklamaya çalışıyorsun?" Ada, kaşlarını kaldırarak onun eline vurdu. "Bundan hoşlanmadım. Taklit edilebilir olmak hiç de güzel değil."

"O bir büyücü."

"Yani?"

"Ada, lütfen ama." Dawson, onu bacaklarının arasına alarak kendine doğru çekti. Terden yüzüne yapışmış saç tellerini tek tek geri iterken gülümsüyordu. "İstersen tekrar vura..." Dawson, cümlesini bitirmeden Ada, onun karnını yumrukladı. Dawson, başını çevirerek öksürdü. "Ben..." Ada yeniden vurunca Dawson, bu sefer gülmeye başladı.

"Gülme!" dedi Ada bağırarak. Dawson'ın yere serilmesine neden olacak kadar kendini yorup içinde biriken tüm gerilimi dağıttı. Başını eğerek ellerini karnına koydu. Ona mı öyle geliyordu yoksa biraz daha mı büyümüşlerdi? Suyu içtiğini hatırlamıyordu ama... "Şimdilik bunu bir kenara bırakalım. Dinlendikten sonra sana vurmaya devam edeceğim ama şu anda daha önemli bir konumuz var."

"Neymiş o?"

"Önümüzde bir ay yok. Çok yakında baba olacaksın. Tebrikler."

Stone, spor salonunun kapısını iterek açtı ve beklemeden içeri girdi. Çalışan öğrenciler, ona şaşkınlıkla bakıyordu. Birçoğu Stone'u ilk defa burada görüyorlardı. Bağıran tek kişinin yanına yürüyen Stone, adımlarını hızlandırarak meraklı öğrencilerin arasından geçti.

Gavin, tırmanma platformunun altında duruyordu. Ellerini beline koymuş, yukarı bakarken, "Ayakların bir işe yarasın!" dedi. Tırmanan kişi ona cevap vermeden hızlandı.

"Her şey yolunda mı?"

"Tembel öğrenciler dışında bir sorun yok."

"Ada'yı kastetmiştim."

"Kişisel bir şey değildi. Sana değil, Dawson'a kızmış."

"Neden?"

Gavin, onu ilgilendirmeyeceğini söyleyecekken başını kaldırarak düşmekten son anda kurtulan Felicia'ya baktı. "Nereye bastığına dikkat et! Sana yürürken bunu öğretmediler mi?"

"Hayır!"

Stone, kollarını göğsünde bağlarken başını kaldırdı. Diğerlerinin aksine buraya ait görünmeyen Felicia, tırmanma duvarının yarısındaydı. Gavin acemilerde yaptığı gibi emniyet kemeri bağlamamıştı. Üstelik muhtemelen düşeceği zemindeki minderleri de kaldırmıştı. Stone, alakası olmayan bir işe karışmaması gerektiğini bildiğinden yorum yapmadı. Dudaklarını ısırarak bahçeye açılan cam kapıya baktı fakat bir türlü oraya yürüyemiyordu. "Bu şekilde mi eğitim görüyor?"

"Aynen öyle," dedi Gavin ve işinin sorgulanmasından hoşlanmayarak ona döndü. "Bir asırdan fazladır kurtları ben eğitiyorum. Bazıları hasarlı durumda ama genelde iyiler. Ne de olsa yaptığım işte iyiyim. Eğer bir şikâyetin varsa kız kardeşine söyle."

"Şikâyetim yok..." Felicia'nın çığlık attığını duyduğunda başını kaldırdı, hemen ardından onu yakalamak için kollarını uzattı.

Nefes nefese kalmış olan Felicia, ona bakmak için alnına terden yapışmış saçları geriye doğru itti. "Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek.

"Önemli değil," dedi Stone ve bir şey söylemeden kollarını gevşetti.

Felicia, son anda dengesini kurarak ayaklarının üstüne bastı ve Stone'un hızla spor salonundan ayrılmasını seyrederken burnunu kıvırdı. Yalan söylüyor olabileceğini düşünmemişti ama Stone sahiden etkileniyordu. Gavin, başının arkasına vurduğunda bağırarak ona döndü. "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Dikkatini topla. Daha önce hiç düşmemiştin."

"Yine düşmedim." Gavin açıklama bekleyerek bakmayı sürdürdüğünde Felicia gözlerini devirdi. Ona kalp mührünü test ettiğini söyleyemezdi. Muhtemelen kalp mühründen haberleri bile yoktu. Bunun yerine gülümseyerek omuz silkti. "Beyaz atlı prens olmak için çok müsait değil mi? Beni tutacak mı diye merak ettim."

"Beyaz atlı prens olur elbette. *Beyaz.* Tabii beyaz bir prensese..."

"Artık melez ilişkiler serbest ama," dedi Felicia, bunu neden savunduğunu bilmeyerek. Konunun kapanmasına izin vermeliydi.

"Gözlerini aç kızım. Yasal olan her şey kabul görmez. Beyazlar her zaman beyazlarla olur. Bu geleneği değiştirebilecek bir kanun yok. Şimdi," deyip platformu işaret etti. "Yaptığın şey yüzünden tırmanışını tek elle tamamlayacaksın." Felicia, iç geçirince Gavin, bir kez daha onun başına vurdu.

"Asena'nın yaptığı şey aynı zamanda fazladan bir dolunay daha geçirmemeni sağlayacak," dedi Dawson çağırıldıkları yere

doğru yürürken. "Bir dahaki buluşmanızda benim adıma teşekkür edersin."

"Beni bir dolunaydan kurtarmış ve büyücülere karşı avantajlı duruma geçirmiş olabilir ya da doğumdan önce yaşayacağım günleri elimden almıştır."

"Saçmalama," dedi Dawson, bunun ihtimalini dahi düşünmekten hoşlanmıyordu. Böyle bir hazırlık yapmak, böyle bir olasılıkla yaşamak zorunda kalmamalılardı.

"Rüyadayken bana doğum yapacağımı söyledi ama günler geçmesine rağmen bu haldeyim ve tekrar dolunay yaklaşıyor. Belli ki bir şeyler planını engelledi. Üstelik ben hamileyim ve ruh eşinim. Saçmaladığım zaman daha nazikçe yaklaşman gerekiyor."

"Lütfen saçmalama," dedi Dawson, Ada'nın söylediği gibi nazik bir şekilde. "Sen tüm kurt genlerine sahipsin, bense beyaz ve kızıla sahibim; bu yüzden bebeklerimiz de beyaz ve kızıl ağırlıklı olacaklardır muhtemelen ama onun dışında her şey yolunda gidecek. Özel güçler konusu herkes için kafa karıştırıcı. Sıra dışı yetenekle doğan ilk bebek olmayacaklar. Bununla baş etmeye alışacaklar."

"Büyücüler böyle düşünmüyor."

"Önemli değil. Onlara isimlerini verecek olan biziz. Yanlarında olup iyiyi, kötüyü ve hayatta nasıl kalacaklarını öğreteceğiz. Bu onlara verebileceğimiz en iyi şey." Ada, kolunu tutarak durmasını sağladığında Dawson ona döndü. "Ne oldu?" dedi.

"Bebekler kaçırdıkları tüm zamanı telafi edermişçesine hareket ediyorlar. Doğuma sandığımızdan daha az kalmış olabilir."

"Nefes al."

"Nefes alınca canım daha çok acıyor."

Dawson, hem destek olmak hem de rahatlamasını sağlamak için kollarını vücuduna doladı. Ada, başını omzuna yaslarken gözlerini sımsıkı kapamıştı. Ani gelişmenin onlar açısından da zor olduğunu anlayabiliyordu. Katetmeleri gereken bir aylık yol dakikalar içinde geçmişti. İkizler bu yüzden huysuzdu. Ada, ellerini yumruk yapıp karnındaki acının geçmesini bekledi. Annesinin küçük kardeşine hamile olduğu zamanları hatırlıyordu. Hareket hissettiği zaman acı çekmez, sadece sevinirdi. Ada'ysa hareketlerle

bebeklerinin yaşadığını hissetse de ne zaman geleceğini bilmediği sancılardan korkuyordu. Üstelik artık nazik de davranmıyorlardı.

"Nefes al," dedi Dawson bir kez daha. "İşe yarayacak, söz veriyorum."

Ada, yüzünü Dawson'ın boynuna doğru kaldırıp yavaşça derin bir nefes aldı. Hava sadece Dawson'ın kokusundan oluşmuş gibi içine doldu. Aşırı hayat dolu bebeğinden aldığı son bir tekmenin ardından sakinliği hissetti.

"Daha iyi mi?" dedi Dawson, geri çekilerek onun yüzüne dokunurken. Ada, halsiz bir şekilde yutkunup başını salladı.

Ada ve Dawson, en sonunda Peratha'nın odasına girdiler. İdare işlerinde kullanılan, herkesin çok sık giremediği bir odaydı. Ada, Creon'un geleceğini öğrenmişti fakat bir şekilde bundan vazgeçeceğini de düşünmüştü. Creon, kimsenin tam olarak anlamadığı bir düzene uyum sağlamıştı. Kuralları sadece kendisi biliyor, oyunu sadece kendisi oynuyordu. Halinden de memnun görünüyordu.

Kimsenin konuşmasına fırsat kalmadan Creon'un gözleri Ada'nın karnını buldu. Önce hamile olduğunu, bir saniye sonraysa ikiz taşıdığını fark etmişti. Leone'la ilgili Ada'ya söylemesi gereken şeyleri bir süreliğine ertelemesi gerektiğini sanmıştı fakat hamileyse ona birçok şeyi açıklamak zorundaydı. Hangisinden nasıl başlayacağını bilse işi çok daha kolay olurdu.

"Konuşmak istediğini sanmıştım," dedi Ada, bir masanın kenarında durarak. Elini yaslayıp Peratha'ya kısaca göz attı. Felicia'nın da muhtemelen bunun için çağırıldığını düşünüyordu. Herkes yardım etmek için çabalıyordu, Ada bunu görebiliyordu fakat ellerinde ne kadar az seçenek olduğunun da farkındaydı.

"Buradaki herkese güvenebileceğini bilmek zorundayım," dedi Creon açıkça. Peratha, Felicia, Murat ve Lanston'la aynı odadaydılar. "Ben hiçbirine güvenmiyorum ve anlatacaklarım senin hakkında."

Ada'nın gözleri, Peratha ve Lanston'ı buldu. İkili bir koltukta rahatça oturmuş olan Lanston, Ada'nın şüphelendiği tek kişinin kendisi olmasını umursamamış gibiydi. Ada, bu yüzden garanti vermesi için Peratha'ya baktı. Peratha başını salladığında Ada, bunu kabul etmek zorunda kaldı. Peratha, bazı durumlarda tutarsız

olabilirdi ama hayatı konusunda ona güvenirdi. Her şeyden önce yaşamları henüz tam anlamıyla kurallarını çözemedikleri bir şekilde birbirine bağlıydı.

Creon'un sıkıntılı, aynı zamanda üzgün bir ifadesi vardı. "Leone tetikçileri değiştirmeyi hedefliyor. Silahları kontrol edemeyeceğini anladığı için tetikçileri kendi oluşturmak istiyor."

"Bunu da düşünmem gereken şeylerin listesine eklerim. Liste o kadar uzadı ki aklımda tutamıyorum artık."

"Eğer tetikçileri değiştirmeyi başarırsa hem beni hem seni hem de çocuklarını kontrol edebilir. Tabii çocukların silah olacağını sanmıyorum. Yine de başarmak istedikleri birçok şeyin anahtarı olabilirler."

"Ne gibi?" dedi Dawson, duyacaklarını az çok tahmin etse de.

"Ada, Asena'nın gücüyle doğdu. Bu da ırkların en baskın özelliklerini içinde taşıyor demek. Leone gibi biri bunu kullanıp kurt nüfusunda üstünlük kurmak için manipüle edebilir. Ada, her ırktan kurt doğurabilir ve Remusların ak kurt bakımından daha fazla olduğunu düşünün. Aleutlar için kesin yenilgi demektir."

"Ben kuluçka makinesi değilim," dedi Ada duyduklarına inanamayarak gülerken. Hangi hasta zihinli böyle bir şeyi kurgulardı ki? "Kaç tane çocuk doğurabileceğimi sanıyorsun?"

"Senin doğurmandan bahsetmiyorum. Bu özelliğinin keşfedilip anlaşılabilir kılıp diğer kurtlar üzerinde deney olarak kullanılmasından bahsediyorum. Leone'a doktor unvanının verilmesinin bir sebebi var. Hiçbir şey söylemedi fakat senin onun kızı olduğunu anladığını düşünüyorum. Şimdiye kadar bir plan oluşturmadıysa bile buna çok yakındır."

"Sen Remus'sun. Bu planı desteklemen gerekmiyor mu?" dedi Murat.

"Ben Remus'um; aptal değil," dedi Creon, Murat'ı ikna edemeyeceğini bilse de. "Leone'un yaptıkları kimse için kabul görmemeli."

"Şu anda bunları düşünemem," dedi Ada, her ne kadar duydukları midesini bulandırsa da. "Büyücü meclisleri, sapık babam ya da silahlardan bıktım. Aile olmak istiyordum. Sırf bu yüzden olduğum yerde durup şu anda dışarıda olduğunu bildiğim Aliz'i

öldürmeye gitmiyorum. Çocuklarımı korumak için ailemin katilinden uzak duruyorum. Siz de benden uzak durun. Peratha'yla birleşerek Aleut kurtlarını doğaüstü dünyada tek hâkim yapmak gibi bir hedefim yok. Her an patlamaya hazır bombaymışım gibi benden korkmalarını anlamıyorum."

"Aileni öldüren Aliz miydi?" dedi Creon, Ada sustuğunda. Hırıltılı nefesler alan Ada, başıyla onayladığında Creon, gözlerini Dawson'a çevirdi. "Bunu bilmiyordum," dedi.

"Dağdaki kurtlardan biri oydu," dedi Ada, yanında duran Dawson'ın koluna tutunurken. "Yalnız kaldığım anlardan birinde, ormanın dışındaki evde bana saldırmıştı. Yaşanan son Av Dönencesi'nde Murat, kokusunu tanıdı."

"Annemin gittiği her yere Aliz de gider. Bu mantıklı aslında ama... her neyse. Sen iyi misin?"

"Evet. Keşke bu söylediklerimi doğru kişiler duysaydı."

"Peratha senin tetikçin," dedi Lanston, buraya geldiğinden beri duyduklarını birleştirmeye çalışarak. "Creon'un da bir tetikçisi var ve o da Aleut'tan biri. Peratha, saf bir Aleut olduğuna göre o zaman sen Remus'sun."

"Bu bir yıl öncesinin haberi," dedi Creon, omzunun üzerinden yeni lidere bakarken. Tabii şimdilik bundan kimsenin haberi yoktu.

Ada, karnının hemen altında hissettiği ağrıyla inlerken tırnakları Dawson'ın koluna battı. "Tam sırasıydı," diye söylenirken kesik bir nefes alarak bakışlarını kaldırdı. Bir an önce bu konuşmayı bitirip yatağına geri dönmek istiyordu. "Buraya hangi beklentiyle geldiğini merak ediyorum, Creon. Üstelik Aliz'le beraber."

Eğer Leone, tetikçilerin kontrolünü ele geçirmek istiyorsa ve bunu başarırsa Remusları durdurabilecek bir güç olamazdı. Bu durumda lider Dionne, plana destek verecek ilk kişi olurdu. Remusların sadık Cellat'ı neden Creon'la beraber uyarı için gelirdi ki?

"Aliz ne hakkında konuşacağımı bilmiyor."

Lanston, ayağa kalktığında lider olduğu bilinsin ya da bilinmesin tüm dikkati üzerine topladı. Babası kadar korkutucu görünüyordu fakat onda Kaiser'da olmayan bir şey vardı. Söylediği şeyler, konuşma tarzı ve duruşu, karşısındaki insanda güven

uyandırıyordu. Zor, hatta hoşlarına gitmeyecek bir karar verse bile bunu Aleut'un iyiliği için yaptığını görebiliyorlardı ve bu da Lanston'a saygı duymalarını sağlıyordu. "Ada, Remus olsa da dönüşümünden beri burada. Bu yüzden bizden biri gibi korunacak elbette. Ayrıca ne olursa olsun büyücülerin kurtları tehdit etmesine izin veremem. Birimize saldırdıkları an savaş başlattıklarını kabul etmek zorundalar."

"Bu harika kraliyet ve birbirimize kenetlenelim konuşmasını bölmek istemezdim ama," dedi Ada kısık bir sesle. "Sanırım doğurmam gerekiyor."

"Ben gideyim öyleyse. Her şeyi anlatmıştım zaten," dedi Creon ve daha cümlesini yeni bitirmişken Ada'nın çığlığıyla gözlerini kırpıştırdı.

Ada, bu seferki zaman atlamasından hiç şikâyetçi değildi. Bir sonraki çığlığını atarken kendini yatağına uzanırken buldu. Bu sefer hafıza kaybının nedeni hissettiği acı olabilirdi. O kadar büyük ve öldürücü bir acı yaşıyordu ki canlı bir varlıkmış gibi her şeyi yapabileceğine inanabilirdi.

Boğazı düğümlendiğinde bu sefer sesi dahi çıkmadı. Şoka girmiş gibi sadece nefes almaya çalışıyordu. Ağzından çıkan hırıltılı seslerden dolayı onu da başaramadığını düşünüyordu. Suyun altındaymışçasına çaresiz ve ağır hissediyordu. Tüm vücudu taş kesilmişti.

"Şoka girmesine izin verme," dedi Rachell, Hilary'ye işaret ederek. Ada'nın başının altına birkaç yastık daha ekledikten sonra yatak odasında Ada ve Hilary'yi yalnız bırakarak dışarı çıktı. Yerinde duramadan yürüyen Dawson'a, ardından da Deborah, Murat, Peratha ve oğluna baktı. "İşime hangileriniz yarar bilmiyorum ama orada kalabalık istemiyorum," dedi Ada'nın yanını kastederek.

"Ben yardım edeceğim elbette," dedi Dawson. Bunu sormasını dahi anlamsız ve gereksiz bulmuştu. Ada'nın ne sebeple olursa olsun acı çekmesini kabullenemiyordu fakat buna mecbursa yanında olmak zorundaydı.

"Karın için en iyisini yapacağım, bu yüzden sen de benim söylediklerime uyacaksın," dedi Rachell, tartışmayacaklarını kesin bir

şekilde belirtmek için. Gavin, annesinin tavrı konusunda net olduğunu biliyordu ve aynı tavırla yetişmiş, şimdi de benzer disiplini kendi öğrencileri üzerinde uyguluyordu fakat Dawson'ı tutabilecek çok az şey vardı.

Aklına bununla ilgili bir fikir geldiğinde aceleyle dışarı çıktı. Aynı anda Felicia, daireye giriyordu. Diğerleri gibi o da bebeklerin geliyor olmasına şaşırmıştı. Sanki bu ana ulaşmadan her şey yoluna girecekti.

Rachell, oğlunun arkasından baktıktan sonra Dawson'a döndü. "Ben..." Ada'nın çığlık atmasıyla gözleri kapıya doğru çevrilen Dawson'ı Rachell tutamayınca Murat, ona yardım etmek zorunda kaldı. "Şoktan çıkıyor," dedi Rachell hemen. "Bu iyi bir şey. Çığlık atması mücadele ettiğini gösterir. Yorgun değil, çabalıyor ve bu bizim ihtiyacımız olan şey."

"Yanına gitmem lazım," dedi Dawson, korku ve birçok kötü duyguyla sarıya dönmüş gözlerini Rachell'e çevirirken. "Orada olursam daha az acı çeker. Kendini daha iyi hisseder."

"Öncelik sağlığı," dedi Rachell. Gavin'in Stone'la beraber geri geldiğini gördüğünde nefesini bıraktı. "Güzel. Bu koca adam seni durdurabilir."

"Ben de tam olarak o yüzden getirdim," dedi Gavin, Stone'un omzuna vurarak.

Stone, Gavin'in eline baktıktan sonra Dawson'ın yanına gitti. "Bebekler mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Dawson, parmaklarını saçlarının arasından geçirirken. İleri geri yürümeye başladığında gergince kolunu kaşıdı. Ada, ismini haykırdığında Dawson, olduğu yerde donup kaldı. Başka bir çığlığın gelmesini beklemeden bir saniye içinde salondan yatak odasına gidip yatağın üzerine çıktı. "Buradayım," dedi Ada'nın yüzünü tutarken. "Buradayım, Tüysüz."

Ada, Dawson'ın kolunu kavrayıp kızarmış gözlerini ona çevirdi. "İçimde sahiden canavarlar var, değil mi?" deyip dişlerini sıkarak başını geri bastırdı ve hırlamaya başladı. "Bu sahiden..." Cümlesini bitiremeden Dawson'ın gözlerini kapamasına neden olacak kadar yüksek sesle bağırdı. Hıçkırarak ağlarken gözlerinden yaşlar aktı.

"Üçünüz de iyi olacaksınız." Ada, yana doğru kıvrıldığında Dawson, ona sarılarak daha fazla hareket etmesini önledi. "Sadece buna odaklan, söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Ada, boynunun altından geçen Dawson'ın koluna tutunarak gözlerini kapadı. Hissettiği ölümcül acılar hafiflediğinde ağzını açarak derin bir nefes aldı. Başını çevirip Dawson'a baktı. "Daha kötü olmadan önce sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Sonra söylersin."

"Şimdi söylemek zorundayım."

"Sonra."

"Dawson," dedi Ada burnunu çekerek. Yüzünü tutarak gözlerine bakmasını sağladı. "Gördüğüm son rüyada bir şey daha oldu. Asena, çocuklarım ya da kendim arasında bir tercih yapacağımdan bahsetti. Ya onlar yaşayacak ya da ben..."

"Tabii ki sen yaşayacaksın. Yaşamak zorundasın."

Ada, onu kendine çekip dudaklarından öptü. Hem kendi hem de onun için sağladığı bir rahatlamaydı. Sancıları yoğunlaşmadan önce konuşmayı bitirmeleri gerekiyordu. Kendisini ölecek kadar berbat hissetmese de hiçbir şeyin garantisi olmadığını çok iyi anlamıştı. "Yapacağım tercih doğumda mı yoksa doğumdan sonra mı olacak bilmiyorum. Sana söz veriyorum ölmeyeceğim ama çocuklarımız da ölmeyecekler."

Rachell, odaya girdiğinde kapıyı arkasından kapattı. Hilary, banyoyla oda arası dolaşıp Rachell'e yardım ediyordu. Ada'nın bacaklarını tutarak düzelten Rachell, üzerine temiz bir çarşaf örterek başladı. Ada, üzerindeki kıyafetlerin çıktığını hissederken Dawson'ın kolunu tutmaya devam ediyor, aklındaki cümlelere odaklanmaya çalışıyordu.

"Söz verdin, bunu unutmayacaksın, değil mi? O kadının ne söylediği umurumda bile değil."

"Eğer bana her söylenenin başıma geleceğine inansaydım şu anda burada bile olmazdım."

Dawson, daha gençken bile savaşlara katıldığında bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Şu anda ise sanki kalbi eziliyordu. Ada'yı alıp koşmak ve ölümün onlara ulaşamayacağı bir yere

kaçmak istiyordu. İşe yarayacağını bilse durmadan yalvarabilirdi. Tüm olasılıklara, her çıkış kapısına öylesine açıktı ki saçmalık derecesinde çaresizdi. Aile olmanın güzel taraflarına odaklandığı her an ona anlamsız geliyordu. Ada yoksa nasıl bir aile kuracaktı? Tüm bu acılarına, korkularına ve çaresizliklerine değdiğini görebilecekler miydi?

"Biraz daha vaktin var," dedi Rachell doğrulurken. Ada'nın dizlerine dokunarak gülümsedi. "Dolunayla aranda iyi bir zaman var. Bebeklerin kalp atışları gayet yerinde ve sağlıklı olduklarını düşünüyorum. Doğum için daha doğru bir zaman olamazdı."

Rachell, Hilary'nin kalmasını isteyerek dışarı çıktı. Dawson, Ada'yı yastıkların üzerine bırakıp hemen döneceğini söyledi. Rachell'in peşinden giderek gözden kaybolmadan önce onu yakaladı. "Ne oldu?" diye sordu. Ada, panikten, belki de bu konuda bilgisi olmadığından fark etmemişti fakat kurt bebekler doğum için beklemezdi. Doğmak istedikleri an bunun bir an önce gerçekleşmesi gerekirdi.

"Söylediğim gibi, beklemek zorundayız," dedi Rachell, ona uzatılan büyük bardak suyu alırken.

"Ada'ya her şeyin yolunda olduğunu söyledin," dedi Dawson fısıltıyla. "Sahiden öyle mi?"

"Bebeklerin kendiliğinden doğması için biraz zaman gerekli," dedi Rachell soruyu yanıtlamak yerine. Koltuğun arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı. "Eğer doğmazlarsa karnından biz alacağız."

"Bu onların kurt yanlarını zedeler," dedi Dawson ellerini yumruk yaparak. Neden Rachell, sahiden çözüm getiren bir yola girmiyordu? Normali bu değildi, böyle olmamalıydı.

"Sizi duyabiliyorum!" diye seslendi Ada yatak odasından. "Sadece ölümcül bir doğumu atlatmaya çalışıyorum, aptal ya da sağır olmadım."

Dawson, Rachell'e bakıp omuz silkti. "Uygulayabileceğimiz bir yöntem bulman lazım," dedi yatak odasına geri dönerken. Ada'nın yanına gidip otururken gülümsedi. Elini yavaşça karnına götürüp hassas bir şekilde dokundu. "Sağ taraftaki sakin gibi."

"İlk defa," dedi Ada, uykulu bir halde gözlerini devirerek. "Doğacaklarını biliyorum. Onlara şans vermeliyiz. Karnımı kesmeyeceksiniz, değil mi?"

"Hayır, Tüysüz. Bunu yapmayacağız." Eğilip alnını öperken ne kadar soğuk olduğunu hissederek gözlerini kapadı.

O sırada salondaki arkadaşlarının elinden sadece beklemek ve zamanı geldiğinde işe yarar bir şey yapmayı ummak geliyordu.

"Doğumla ilgili bu kadar şeyi nasıl biliyorsun? Her şey hakkında bir fikrin var. Rachell'le onun kadar tecrübeliymişsin gibi konuşuyorsun," dedi Stone, kitapları inceleyen Felicia'nın yanına giderken. Felicia, işaret parmağını kitaplardan birinin sırtına vurdu. "Kitaplar mı?" diye tahmin yürüttü Stone.

"Öyle. Kitaplar." Felicia, ellerini cebine sokarken ona doğru dönüp kütüphaneye yaslandı. "Torunların doğacağı için heyecanlı mısın?" dedi sessizce. Diğerleri Rachell'le konuşmakta olduğundan onları duymuyordu bile.

Stone, arkasına doğru baktıktan sonra Felicia'ya döndü. Bunu düşünürken sadece olumlu düşünceler içindeydi. "Aslında heyecanlıyım. Bu tuhaf gelecek ama ilk defa sahipleneceğim bir şeyim varmış gibi hissediyorum."

"Belki de oğlunun karşısına daha çabuk çıkmalıydın. Ailesi öldürüldükten iki asır sonra değil yani."

"Belki de sen bilmediğin konularda o kadar da çok yorum yapmamalısın. Geçmişim konusunda yani."

Felicia, gülerek başını salladı. Stone'la konuşmanın zevkli olacağını düşünmezdi. Onunla konuşacağı daha fazla şey vardı ama burası o kadar da uygun değildi. Arkasına doğru bakarak doğruldu. "Mutfağa gidelim mi?" deyip cevap beklemeden kütüphanenin etrafından dolaştı. Yıllar boyunca önce Dawson'ın, sonra Dawson ve Deborah'ın, ardından da Ada'nın olan yatak odası yaklaşık iki yıldır mutfaktı.

"Yemek mi hazırlayacaksın?" dedi Stone, kollarını bağlayarak duvara yaslanırken.

Felicia, karşısındaki masaya oturarak nefesini bıraktı. "Şu kalp mührü hakkında sana yardımcı olabilirim." Stone konuşacakken

Felicia, elini sallayarak hızlıca devam etti. "Biliyorum, yardım etmek konusunda kararsızdım ve seni fazla sert yargıladım fakat fikrimi değiştirdim. Ne düşünüyorsun?"

"Fazla hiperaktif bir idealist olduğunu. Yanlış anlama, takdir ediyorum," dedi elini kaldırırken.

"Ama bunun sahiden bir yolu var."

"Dedi daha yüz yaşında bile olmayan tetikçi kâhin," dedi Stone sıkılarak iç geçirirken.

Felicia, bu konuşmanın gittiği yerden hiç de hoşlanmıyordu. Stone'a yardım etmek istemesinin bencil sebepleri vardı. Eğer kalp mührü kalkarsa o zaman aralarındaki bu tuhaf ilişkiyi çözebilirlerdi. Yüzü kızarmadan gözlerine bakamamasının bir nedeni olmalıydı.

"Şu anda bunu konuşmanın zamanı değil," dedi Stone doğrularak. Mutfaktan çıkacakken merakına yenik düşerek sormak zorunda kaldı. "Kalp mührüyle neden ilgileniyorsun? Benimle ilgili planların mı var?" dedi tek kaşını kaldırırken.

"Ne- ne ilgisi var?" Stone, cevap vermesi için ona bakmaya devam edince Felicia, gözlerini kaçırdı. Ada'nın çığlıklarını duyduklarında koşarak mutfaktan çıktılar. "Oldu mu?" dedi ilk gördüğü kişiye.

"Acelecisin," dedi Deborah, durmadan ileri geri yürümeye devam ederken.

Gavin, Deborah'ın kolunu tutarak durmasını sağlarken Felicia'ya baktı. "Mahfer sıkıldığı için bağırıyor. Her zamanki şeyler."

Yatak odasına giren Rachell, "Oradan kalkmayacaksın," dedi.

"Yatmam bebeklerin doğmak istemelerini sağlamıyor," dedi Ada, doğrulmaya çalışırken. Dawson, bir kez daha omzunu tutup uzanmasını sağladı. Ada, derdini anlayacağını umarak Dawson'ın koluna yumruk attı. "Sıkıcı bir dünyaya doğmak istemiyorlardır belki de."

"Doğum yapmak üzeresin."

"Bir de senin için etrafında olan biteni umursamaz derler. Nasıl da her şeye hâkimsin, İhtiyar."

"Daha birkaç dakika önce duygusal bir konuşma yapıyorduk. Şimdi bana vurman hiç de normal değil."

"İlgilisin anlıyorum ama sıkılmış durumdayım."

"İzlediğim en eğlenceli doğum olacak."

Ada, kimin konuştuğunu görmek için başını çevirdiğinde önce rahatlama, ardından da şüphe hissetti. İçi korkuyla dolarken dirseklerinin üzerinde doğruldu. Lavina, Dawson'ın güvendiği nadir büyücülerdendi. Belki tekti. Yine de büyücülerin farklı kuralları, farklı bağlılıkları vardı. Sırf minnet duyuyorlar diye yardım etmeleri oldukça nadir görülürdü. "Neden buradasın? Aleut'a öylece girebiliyor musun?"

"Doğumunun gerçekleşeceğini öğrendiğim için geldim," dedi Lavina üzerindeki pelerini çözerken. En güçlü meclislerden birinin lideri olan Lavina, Dawson'ın doğumunda Lissa'nın hayatını kurtarmıştı. Acıları olabildiğince az hissetmesini sağlamış, böylece henüz kurdunu bulamamış bir anne olarak doğumu atlatmasına yardım etmişti.

"Büyücüler bebeklerimi almak istiyor ve sen en yaşlılarından birine doğuracağımı mı söyledin?" dedi Ada, Dawson'a bir kez daha vururken.

"Lavina sana yardım edecek, Tüysüz," dedi Dawson, onun başını öperek.

"Nasıl?"

"Öncelikle bebeklerinin ne olacağı sadece sizi ilgilendirir," dedi Lavina, yatağın ucuna doğru yürürken. "Silah ya da başka bir tür melez olmalarıyla ilgilenmiyorum. Buradayım çünkü yardım etmek istiyorum. Tuhaf geldiğini biliyorum. Karşılıksız yardımlara alışkın değilsiniz."

"Aynen öyle. Dawson'ın annesine de yardım ettiğini biliyorum ama bunu sadece duydum. Üstelik kaç asır önceydi. İnsanlar değişir, büyücüler de öyle. Bu yüzden sana güvenmediğim için kusura bakma."

"Rachell, korkmanı istemeyerek sana tam anlamıyla dürüst davranamıyor. Ama bir süre daha sancın gelmezse ve çocukları

kendiliğinden doğurmazsan içeride boğulacaklar. Ben sadece bu süreci hızlandırıp doğum yapmanı sağlayacağım, hepsi bu."

Ada, nefesini bırakırken başını Dawson'ın göğsüne yasladı. "Ona güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi Dawson şüphesiz bir şekilde.

Ada için daha fazla beklemeye gerek kalmamıştı böylece. Bir an önce doğum yapmak istiyordu, yoksa bir daha asla bu yataktan çıkamayacaktı. "Doğduklarında onları yanından ayırma. Buradan çıkmasınlar," dedi ve Lavina'ya bakarak başını salladı. "Ben hazırım."

Lavina, Rachell'in yanına gelip dizleri yatağın kenarına değecek kadar yaklaştı. Eldivenlerini, parmak uçlarından tek tek çekiştirerek çıkarmaya koyuldu. "Doğum hemen başlayacak fakat sonrası sana kalmış. Süreç boyunca müdahale edemem. Bebekler kendi başlarına ve sadece senin yardımınla doğmalı."

Ada, dişlerini sıkarak nefesini tutarken bir kez daha başını salladı. Lavina'nın gözleri renk değiştirip sarının ışıltılı bir tonunu aldı. Kurtlardan farklı olarak vahşi değil, daha yumuşak bir sarıydı. Uçlarında puslu ışıklar dolaşan parmaklarını Ada'ya doğru uzattı. Ada, onu şaşkınlıkla izlerken ne olacağını unutmuş gibiydi. Aniden sancı geldiğinde hem korkmuş hem de şaşırmıştı.

"Tamam," dedi Rachell, Lavina'ya. "Daha fazla zorlama."

Lavina, geri çekildiği sırada Ada, çoktan çığlık atmaya başlamıştı bile. Dolunaylarda hissettiği acıyı daha derinden, aynı zamanda daha net yaşıyordu. Önündeki kolu sımsıkı tutarken başını geri atmış, gözlerini tavana sabitlemişti. Lavina, bebeklerin doğmasında sadece sen yardımcı olabilirsin demişti ama Ada'nın tek yapabildiği çığlık atmaktı. Kendini hiçbir zaman böylesine çıkmazda hissetmemişti.

"Nefes al," dedi Dawson, Ada'nın yüzünü tutarken. "İşe yaradığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Ada, canının ne kadar yandığını söylemek istiyordu ama konuşmayı başaramadı. Çığlık, daha fazla çığlık attı. İlk kurt dönüşümünde kemikleri kırıldığında her şey çok hızlı, aynı zamanda çok yavaş ilerlemişti. Tüm vücudu yeni formuna uyum sağlarken

yeni baştan birine dönüşmüştü. Doğum yaparken hiçbir kemiği kırılmıyor olmasına rağmen bu hepsinden daha kötü görünüyordu.

"Ada," dedi Rachell, elini tutarak dikkatini çekerken. Yüzüne bakana kadar bekledi. Kendi korkusunu bastırıp ona göstereceği cesareti toplamaya çalıştı. "Ikınman gerekiyor. Beni duyuyor musun?"

Ada, titreyerek ağlarken başını salladı. "Tamam," dedi. Derin bir nefes alıp Dawson'ın koluna tutundu. Alnından ve boynundan akan terleri silen Dawson, onu sıkıca tutuyordu. Çığlık atarak başını kaldıran Ada, saniyeler sonra yorgun düştüğünde kendini geriye bıraktı. Gözlerini kapattığı sırada duyduğu ağlama sesiyle kendine geldi. "Ne?" dedi fısıldayarak.

"Çok güzel," dedi Hilary, Rachell'in kollarındaki bebeği alırken.

"Hilary..." dedi Dawson.

"Hemen getireceğim," dedi Hilary. Masanın üzerinde hazırladığı malzemelerden örtüyü alarak bebeği sardı. Kollarını kundağın altından kurtaran bebek durmadan ağlamaya devam ediyordu. Temiz bir havluyla kanla kaplı yüzünü ve başını sildi. "Tebrikler," dedi bebeği Dawson'a verirken.

"Bu..." deyip boğazını temizledi Dawson. Teşekkür etse normal olur muydu? Kollarının arasında çığlık çığlığa ağlayan bebeği vardı. Kendine ait güzel ve masum bir şey. "Gerçekten mi?"

"Kız, değil mi?" dedi Ada, Rachell'in yüz ifadesini okuyarak.

"Evet," dedi Hilary sessizce.

"Bana verir misin?" Ada, Dawson'a bakarken diğer çocuğu, kendini hatırlatmak ister gibi hareketlenmişti. Dişlerini sıkarak bağırırken dirseklerini yatağa bastırdı.

"Yorulduğunu biliyorum," dedi Rachell, Ada'nın bacaklarını tutarken. "Ama çok az kaldı."

Ada, yeniden bağırmaya başladığında Dawson, hâlâ şaşkın bir halde kucağında tuttuğu bebeği Hilary'ye uzattı. Bebek durmadan ağlamaya devam ediyordu. "Daireden ayrılmayın," deyip yeniden karısına döndü. Buz kesmiş ve solmuş yüzüne dokundu. Atlattığı tüm savaşlardan daha zorunu yaşadığını görebiliyordu. Pes edemeyeceği kadar ileri gitmişti. "Harika gidiyorsun, biraz daha kendini zorlaman gerekiyor, tamam mı?"

Dawson, onun aurasına baktığında daha fazla korktu. Gördüğü renkten değil, hiçbir şey görememesinden korkmuştu. Sadece ölülerin aurası olmazdı. Ada'nın aurası neredeyse yok olmak üzereydi.

Nefes nefese bir halde kollarını yüzünün üstüne örten Ada sessizleşmişti. Rachell haklıydı, çığlık atması iyiydi. Olması gereken buydu. Sessizlik Dawson'ı delirtebilirdi. Ada'nın kollarını tutup yüzünden çekti. Gözlerindeki bakışı onu ilk tanıdığı zamanlarda bile görmemişti. Her şeyini kaybedip yabancı bir dünyaya düştüğü halde. "Mucizevi bir şeye sahip olduk, Tüysüz. Eğer dönüşürsen elimizdeki her şeyle kızımızla birlikte olacağız. Duyuyor musun?" dedi yanağına dokunarak başını kendisine doğru çevirirken.

"Dönüşmeyeceğim," dedi Ada kısık bir sesle.

"Tatlım, belki de bu seçeneği düşünmelisin," dedi Rachell, her ne kadar karışmak istemese de.

"Lavina nerede?" dedi Ada, onu görmek için Dawson'ı iterken.

"Yardım ettikten sonra gitti. Gerisinin sana kaldığını söylemişti." Dawson, elini avuçlarının arasına alarak parmaklarını öptü. "Elinden geleni yaptın, Tüysüz. Çok daha fazlasını üstelik. Bu pes etmek ya da vazgeçmek değil; hayatta kalmak. Anlıyor musun?"

"Beni sinirlendiriyorsun." Ada, kanının hızlandığını hissederken Dawson'ı tekrar itti. "Sana defalarca bu konu hakkında konuşmaman gerektiğini söyledim. Sahiden çocuk istemediğini düşünmeye başlamadan önce çeneni kapa!"

"Korkunç bir hayal dünyan var. Sen özelsin, süper güçlü değil. İkisini birbirinden ayırman gerekiyor."

Ada, dudaklarını ıslatarak kendini yukarı itti. Bir eliyle yatak başlığına tutunurken gücünün son kırıntılarını toplamak zorunda kaldı. Zihnini, düşüncülerini ve tüm duyularını diğer her şeye kapatarak bağırdı. Dünyanın tamamı bundan ibaretmiş gibi. Rahatlayarak gözlerini kapatmadan önce duyduğu ağlama sesi gülümsemesine neden oldu. Rachell'in, oğlan olduğunu söylediğini duyduğunda onu görmek istedi. Dawson'ın kucağındaki oğlu, tıpkı kızı gibi çığlık çığlığa ağlayarak durmadan hareket ediyordu.

"Harika," dedi Ada mırıldanarak. Dawson, ona doğru yürürken yeniden gözlerini kapadı. Kendini zorlamasına rağmen daha fazlasını yapabilecek durumda değildi.

Dawson, yatağa oturduğunda nefesini tuttu. Bir elini Ada'nın alnına koyduğunda hissettiği tüm duygularla beraber gözlerinden yaşlar aktığını hissetti. Ada'nın bilinci solup gitmişti, tıpkı aurası gibi.

"Hayır hayır hayır," dedi Dawson, bebeği hızlıca Rachell'e verirken. "Ada?" deyip onu kucağına aldığında sadece etten ve kemikten ibaretmiş gibi hareketsizliği Dawson'ın hırlamasına neden oldu. "Ada!" diye bağırdı yüzüne dokunarak.

Rachell, kucağında bebekle dışarı çıktığında Deborah, hemen yanına gitti. Önce bebeğe, sonra Rachell'e baktı. "Ada iyi mi?" diye sordu.

Rachell, ne söyleyeceğini bilemeden omuzlarını kaldırdı. Sonra yanından geçerken, "Sanmıyorum," dedi sessizce. "Üzgünüm."

13

İnanç ve umut birbirine en yakın,
aynı zamanda en uzak iki duygudur.

Deborah, yatak odasının kapısını açmadan önce arkasına baktı. İçeri girmesi en güvenli kişi olarak onu seçmişlerdi. Deborah'sa o kadar emin değildi. Dawson, hiçbir koşulda kardeşine zarar vermezdi fakat bu, Deborah'ın korkularını da endişelerini de yatıştırmıyordu. Yapması gereken şeyi kabullenerek kapıyı açtı ve çabucak içeri girdi. Dağınık ve kanla kaplı yatağın ortasında yatan Ada'yı tutan Dawson, kendinde görünmüyordu. Sırtını yatak başlığına yaslamış Ada'yı göğsüne doğru çekmişti. Parmaklarını alnında dolaştırıp saçlarını okşuyordu.

Deborah, Ada'nın aurasını görebilme yeteneğine sahip değildi fakat sadece yüzüne bakarak da işlerin yolunda olmadığını söyleyebilirdi. Dudaklarının bile rengi çekilmişti. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı. Ne kadar beslenirse beslensin zayıflamasının önüne geçememişti ve doğum yaptıktan sonra daha zayıf görünüyordu. Nefes alıyor olsaydı göze batmayacak zayıflığı cansız bedeninde fazla dikkat çekiyordu.

"Dawson," dedi Deborah, onun yanına otururken.

Konuya nereden gireceğini bilemiyordu. Rachell kucağında yeni doğan oğlanla çıktığından beri iki saat geçmişti. Bu süre içinde

kimse yatak odasına girememişti ve Deborah, onun yanına gittiğinde ne söyleyeceğini defalarca düşünse de hiçbir kelime uygun görünmüyordu.

İki saat boyunca Dawson'ın bağırışlarını duymuşlardı. Odayı darmadağın ettiğini ve kırılmadık bir şey bırakmadığını tahmin etmişlerdi ve Deborah, odaya bakınca doğru tahmin ettiklerini görebiliyordu. Banyonun aynaları bile kırılmıştı. Dawson sakinleştiği an Deborah, odaya girmişti ama nedense çok geç kaldığını hissediyordu. Keşke kardeşi biraz daha bağırıp etrafı dağıtsaydı.

"Ne söyleyeceğini biliyorum. Aptal değilim," dedi Dawson, ona bakmadan. Eğilip karısının alnını öperken kapadığı gözlerinden akan yaşlar, Ada'nın yüzüne düşmüştü. Buz gibi tenine değdirdiği sıcak dudakları anında soğumuştu.

"Çocuklarının sana ihtiyacı var. Kız olan... " Deborah, burnunu çekerek yaşadığı şaşkınlığı atlatmayı bekledi. Daha önce Dawson'ı ağlarken görmemişti hiç. Kalbi sadece Ada için değil, aynı zamanda kardeşi için de kırılıyordu. Belki de en çok onun için. "Kızın hiç susmuyor. Sürekli ağlıyor."

"Şu anda bunu düşünemem," dedi Dawson. Sesi hırıltılı ve kısık geliyordu. Sanki günlerdir durmadan uluyormuş gibi. Deborah yeniden konuşacakken Dawson, birden ona baktı. "Git," dedi.

"Demek istediğim..."

"Git!" diye gürledi Dawson, Deborah'ın irkilmesine neden olan bir sesle. Önüne dönüp hassas parmaklarıyla Ada'nın alnına dokunmaya devam etti.

Deborah, titreyerek yataktan kalkıp yatak odasından dışarı çıktı. Hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyordu. Gavin, onu kollarının arasına aldığında gözlerini kapatarak başını göğsüne yasladı. Güçlü atan kalbini hissetmek ona yardım ediyordu.

"Yardımcı olabilecek birini biliyorum," dedi Gavin bir süre sonra. Deborah'ın başını öpüp Murat'a baktı. "Bebeklerin yanında kim var?"

"Felicia ve Hilary ilgileniyorlar," dedi Murat ensesini ovuştururken. Birilerinin bunu da yapması gerekiyordu. Beslenmeleri için henüz fırsat bulamamışlardı, yine de bir noktadan sonra

günlük şeyleri düşünmek zorundaydılar. "Yardımcı olabilecek kimi tanıyorsun?"

"Finn." Gavin, Deborah'ın yüzünü tutarak başını kaldırdı. "Gitmem lazım," dedi, onu bu halde bırakmaktan hoşlanmasa da.

"Ben hallederim. Sen burada kal." Murat, ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü, sonra durup Stone'a baktı. Oğlunu anlayabilecek tek kişi belki de oydu. Farklı şekillerde olsa da ikisi de sevdiği kadını gözlerinin önünde kaybetmişlerdi. "Gideyim öyleyse," dedi Murat, ne yapacağını unutmuş gibi kapıyı açarken.

"Sanırım onları farklı yerlere koysak iyi olacak," dedi Felicia, bir kez daha oğlanı kucağına alırken. Kız bebek hiç susmadığından diğerini ne zaman uyutsalar çok geçmeden uyanmasına neden oluyordu. Daha önce bebeklerle ilgilenmemişlerdi fakat yine de bir şeylerin ters gittiğine emindiler. Hiçbir bebek bu kadar ağlamamalıydı.

"Ben Murat'ın dairesine gidiyorum. Orada istediği gibi bağırabilir," dedi Hilary kısık bir sesle. Sadece kucağındaki kız değil, kendisi de ağlıyordu. Mümkün müydü bilmiyordu ama sanki annelerinin kokusunu dahi alamadıklarının farkındaydılar. Rachell yanına geldiğinde Hilary, başını iki yana salladı. "Ben ona bakarım, teyze. Bana bırak," dedi.

"İyi görünmüyorsun," dedi Rachell, Hilary'nin gözyaşlarını silerek saçlarını okşarken.

"Sonra yanınıza gelirim ben. Biraz uyumasını sağlayacağım," deyip dışarı çıktı.

"Neden hiç susmuyor?" diye sordu Felicia, kucağındaki bebeği hafif hafif sallayarak. "Karınlarını doyursak belki biraz sakinleşir. Biberon falan almışlar mıdır acaba?"

"Bu kadar küçükken biberon işe yaramaz ama gidip neler aldıklarına bakayım. Üzerinde kıyafet bile yok." Bebeğin başına dokunarak alnına ufak bir öpücük bıraktı. Birçok kurt bebeğin başlangıcıyla doğmuşlardı. Sadece babası ya da yakın bir akrabasıyla büyüyen bebekler şaşırılmayacak kadar çoktu. "Gelişimleri

normal görünüyor, ikisi de güçlü. Yine de bu kızın derdini çözebilmiş değilim."

"Onları hızlıca yıkadım ama daha iyi yıkanmaları gerekiyor. Şömineyi de yakmalıyız."

"Anladım. Bir şeyler bulmaya çalışacağım." Bebeklerin kıyafetlerini bilebilecek kişinin Deborah olacağını düşünerek yeniden daireye döndü. Kapıyı araladığında Stone, Gavin ve Deborah'ı gördü. "Bebekler için eşyalara ihtiyacımız var. Karınlarını da doyurmamız gerekiyor. Anne sütü olmadığından hazır almamız lazım."

"Alışveriş yaptıklarını sanmıyorum," dedi Gavin, annesinin yanına giderken. Bebekler için hâlâ güçlü görünmeye çalışsa da kendini sorguladığını anlayabiliyordu. Rachell, Aleut dışında birçok kurda doğum konusunda yardım etmişti. Hilary'nin doğumunda da bizzat bulunmuştu ve kaybettiği her annede biraz daha yaşlanıyordu. "Meşgul olduğumuz birçok şey yüzünden hazırlıkları tamamlamamışlardı."

"Murat merkeze gitmek için çıkmıştı. Sen bize bir liste verirsen ona iletirim," dedi Deborah. Rachell, başını sallayarak uzaklaştıktan sonra Deborah, elini kapıya yaslayarak Gavin'e baktı. "Çocuk yapmayacağız. Sakın öyle şeyler düşünme."

"Düşünmüyorum. Çocuk istediğim yok."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Gavin dürüst bir şekilde. İkisinin de asla yeterince büyüyemeyeceğini biliyordu. Çocuk onlar için çok büyük bir sorumluluktu. Yeterli olgunluğa ulaştıklarında bile Deborah'ın hamile kalması, Gavin için tam anlamıyla bir kâbus olurdu. İkiz ihtimali bu kadar yüksekken Gavin asla böyle bir risk almazdı. "Üstelik önce tam anlamıyla sevgili olma olayını çözmemiz gerekiyor, değil mi?"

"Haklısın," dedi Deborah rahatlayarak. "Teşekkür ederim."

Gavin, yatak odasına doğru bakarken koltuğa oturdu. Alnını ovuşturup dirseğini bacağına yasladı. "Buna hâlâ inanamıyorum," dedi kendi kendine mırıldanırken. Gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silip arkasına yaslandı. "Mahfer sahiden ölmüş müdür? Son birkaç gündür çok iyi görünüyordu. Başaracağına inanmıştım."

Deborah, eğilip Gavin'in başını öperken elini sırtına koydu. Dawson'dan sonra Ada'nın öldüğüne en çok üzülenin Gavin olduğunu biliyordu. Deborah da Ada'nın öldüğüne üzülüyordu fakat onun daha çok düşündüğü şey Dawson ve çocuklar olmuştu. Evliliklerinde bir yılı bile doldurmamışlardı. Bu süre içinde bir sürü şey yaşamalarına rağmen evli olmalarının kıymetini de hep bilmişlerdi.

"Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," dedi Deborah, yanağını Gavin'in başına yaslarken. "Bence hâlâ öldüğünü kabul edemiyor. Uyanacağını düşünüyor," dedi sesi titreyerek.

"Biraz sessizlik yardımcı olurdu. Defolun artık!" dedi Dawson bağırarak.

"Tuhaf ama Kaiser olsaydı Dawson'ı anlayabilirdi," dedi Stone. Diğerleri gibi o da Dawson'ın söylediğini kulak ardı etmişti. İşin aslı kendisi de Dawson'ı anlıyordu fakat onun yanına gitmiyordu. Her ne kadar böylesine berbat hissetmesini istemese de.

"Sen neden hâlâ buradasın?" dedi Deborah anlam veremeden.

"Anlatması uzun sürer."

"Dinliyorum."

Stone, başını çevirerek Deborah'a döndü. Daha fazla sır tutacak, yalan söyleyecek ya da bahane uyduracak enerjisi kalmamıştı. Oğluna en kötü gününde yardım edemeyen berbat bir babaydı. Her şeyi yoluna koymaya başlayacağını düşündüğü bir zamanda üstelik. "Ben, Dawson'ın babasıyım." Diline yabancı gelen bu kelimeler hoşuna gidiyordu.

Deborah, nefesini bırakırken gözlerine toplanan birkaç damla yaş hızlıca aktı. Neden ağladığını bilmiyordu. Aslında ağladığını da sanmıyordu. Sadece bugün gözyaşı bezleri fazla çalışmaya karar vermiş gibiydi. "Ben..." derken burnunu çekerek parmaklarıyla dudaklarının üstünü sildi. "Ben bunu biliyordum. Seni değil," dedi hemen elini sallayarak. "Dawson'ın melez olduğunu. Ona hep babamız farklı derdim ama bundan o kadar da emin değildim çünkü annemiz de farklı olabilirdi. Babam Dawson'ı çok severdi. Ona bazen o kadar ilgili ve sevgi dolu davranırdı ki kıskanırdım."

"Bunu biliyorum. Tyson'ı sevmezdim fakat onu takdir ederdim."

Kalp mührü eski ve tek fonksiyonluydu. Onu tamamen sevgi kavramından uzaklaştırmıyor, sadece duygusuzca davranmasını kolaylaştırıyordu. İlk zamanlarda bunu öylesine güçlü yapıyordu ki kalp mührünün tüm ruhuna işlediğini düşünmüştü.

Gerçeklik uyuşmuş ve ağırlaşmış beynine işlerken Deborah, ellerini yavaşça yumruk yaptı. "Onları kurtarabilirdin. O yıllarda buradaydın," derken sesi kısık çıkmıştı. Şaşkınlıkla ardına kadar açtığı gözlerini Stone'un üzerinden çekmiyordu. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Cani olduğumu düşünmeni umursamıyorum ama hayır, hoşuma falan gitmedi."

Deborah, üst üste yığılan acıları için ağlarken Gavin, hiçbir şey söylemeden ona sarıldı. Sıcaklık ve hayat veren kalp atışlarıyla rahatlayan Deborah, kollarını sevdiği adama doladı. Bunca zaman nasıl ayrı kaldıklarını anlamıyordu. Böyle bir şeyden vazgeçmesine imkân yoktu. Kendine de Gavin'e de böyle bir kötülüğü yapmamalıydı. Gavin, onun saçlarını öperken yıllardır antrenmanlar yüzünden sertleşmiş olan elleri, yüzünde nazikçe dolaştı. Deborah, daha o an huzur bulmuştu. Şu anda her şey tepetaklak gidiyor olabilirdi ama beraber oldukları sürece bu acının da katlanır olmasının bir yolunu bulacaklardı.

Murat'ın Finn'le iletişime geçmesinin ardından da bebekler için alışveriş yapması akşama kadar sürmüştü. Aleut'a dönerken Finn'e neyle karşılaşacağını anlatmıştı. Bebekler doğduğu için önce mutlu olmuş, Murat'ın anlatmaya devam etmesiyle sessizleşmişti. Murat şimdiye kadar nerelerde olduğunu sormuştu ona. Yaşadığını ilan ettikten sonra ondan bir daha haber alamamışlardı.

"Ada'nın kardeşleriyle birlikteydim," dedi Finn, Aleut kapılarının açılmasını izlerken. Ellerini cebine sokmuş, durmadan yerinde sallanıyordu. "Ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlar. Sanırım yeniden ortadan kaybolacaklar."

"Buna gerek var mı sahiden? Kimse onların peşinde değil."

"Ellerinde silah varken söylemek ister misin?"

"İşin aslı," dedi Murat, kapılardan geçerlerken korumalara başıyla selam vererek. "Birinin bunu bana söylemesi için her şeyimi

verirdim. Tüm bu bağlılıktan ve soylar arasındaki çekişmelerden kurtulmak için." Aleut'a girdiklerinde birkaç merdiven çıktılar. Murat, odalarının olduğu katta dururken Finn'e merdivenleri işaret etti. "Bir kat daha çıkıp koridorun sonundaki odaya gir," deyip bir şey söylemesini beklemeden ağlama seslerinin olduğu odaya girdi.

"Neler aldın?" dedi Rachell, bebeği yatağın üzerine bırakırken.

"Mağazaya girip bebeklerin neye ihtiyacı varsa bana vermelerini söyledim. Biraz tuhaftı. Özellikle de her şeyden iki tane isteyince." Taşıdığı tüm torbaları ona verip Hilary'nin oturduğu koltuğa yürüdü. Ağlamaktan sesi kısılmış olan bebek hâlâ huzursuzdu. Siyah saçlarını okşarken en çok onlar için üzüldüğünü fark etti. Ada'nın ölümü hepsini derinden etkiliyordu fakat hayata annesini kaybederek başlamak her çocuk için büyük bir yük olmalıydı. Murat, burnunu çekip yavaşça eğildi. "Biraz dinlenmen gerekiyor," dedi bebeği Hilary'nin kollarından alırken.

"Ne yapacağını biliyor musun ki?" dedi Hilary tereddütle.

"Kardeşim var, değil mi?" diye hatırlattı Murat. Hilary ve birçok genç kurdun aksine Murat'ın bebeklerle tecrübesi vardı. Rachell, kıyafetleri çantalardan çıkarırken Murat, da bebeğin biraz olsun sakinleşmesi için odada dolaşmaya başladı. "Anneleri haricinde herkesin kucağıyla tanıştılar," dedi yutkunarak.

Felicia, banyodan kıpkırmızı bir halde çıktı. "Sıcak suyu sahiden seviyorlar. Buhar yüzünden nefes alamıyordum." Oğlanı dikkatle yatağa bırakıp kurulamaya başladı. Rahatlamış olmasına rağmen henüz doymadığından uykuya dalamıyordu. Rachell, sütü hazırlamaya başladığında Felicia, küçücük kıyafetlerle boğuşuyordu. "Banyo konusunda zorlanmadım fakat bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bir yerini kırabilirim."

"Kırılmaları o kadar kolay olsaydı hiçbir çocuk yaşını doldurамazdı," dedi Murat, kardeşinin yanına giderken. "Sen bu huysuzu al," deyip kızı Felicia'ya uzattı.

"Alınma fakat çocuk neredeyse elin kadar. İncelik gerektiren bir şey yapmak zorundasın."

"Evet evet." Murat, söylediklerini duymazdan gelip önce bezi aldı. "Anne ve babası meşgul olan her çocuk gibi ben de bebek

bakıcılığı yaptım. Biraz unutmuş olabilirim ama sizden daha tecrübeli olduğum kesin." Birkaç dakika içinde bebeği tamamen giydirmiş olan Murat, en sonunda battaniyeye sarıp kucağına aldı. "Kızın saçları sarı olacak. Eminim Dawson buna bayılacaktır."

"Beyazlarla derdi ne?"

"Şimdinin konusu değil," dedi Murat başını sallayarak. "Onlara isim vermemiz gerekmiyor mu? Gerçek isimlerini değil tabii ama bir şekilde seslenilmesi gerekiyor."

"Bunu Dawson yapmak istemez mi?" dedi Hilary oturduğu yerden. Arkasına yaslanmış, bacaklarını karnına doğru çekmişti. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Hâlâ farkında olmadan gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Sen iyi misin?" dedi Murat. Rachell, geri döndüğünde sakinleşmesini umarak önce kızı beslemeye başladılar.

"Üç yıl boyunca bir insan olarak kurtların arasında yaşadı ve Kaiser'ın en yakın adamı oldu. Ama çocuk doğururken öldü. Savaş meydanında değil. Av Dönencesi'nde ya da bir aitlik kavgasında bile değil," dedi Hilary, kollarını vücuduna sararken. Tuhaf bir şekilde dışarıdaki tüm soğuğu bir insan kadar gerçekçi hissediyordu.

"Ada kadar gençlerin doğumda hayatta kalma şansı yüzde otuzdan bile az. Riskleri biliyordu, yine de böyle olmasını istiyordu."

"İçeri girecek misin artık?" dedi Deborah sıkılarak. Finn, son yarım saattir sadece pencerenin kenarında duruyor, arada bir yürüyüp yine yerine geçiyordu. Deborah, oturduğu yerden kalkarak Finn'in karşısına geçti ve ellerini kaldırdı. "Dur. Bak, biliyorum, belki daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmadın ama şu anda Dawson'ın ona ait bir şeyler görmeye ihtiyacı var."

"Sen de ona aitsin," diye itiraz etti Finn.

"Tam olarak sayılmaz," dedi Gavin araya girerek. Deborah hiç sırası olmadığını söylemek için yüzüne baktığında Gavin omuz silkti.

Finn, bekleyerek bir yere varamayacaklarını anladığında yatak odasına girdi. Sevdiklerini kaybettiğinde Dawson yanında olmuştu. Hiçbir zaman bunun karşılığını verebileceğini düşünmemişti,

keşke böyle bir durumda kalmasalardı da. Elinden gelen bir şey varsa yapmaya hazırdı. Yine de kendisinden biliyordu ki ne söyleyeceği ne de vaat edebileceği herhangi bir şey, Dawson'ın ruhuna sakinlik sağlayacaktı.

Kapıyı ardından kapatırken gözleri, dağınık kanlı yataktaki Ada'nın cansız bedeninde ve Dawson'da dolaştı. Güçlükle yutkunarak derin bir nefes aldı. Dawson'a sadece bazı zamanlarda açtığı o yanını göstermek zorundaydı. Aşil topuğunu dışa vurmaktan hoşlanmazdı.

Finn eskiden bir insandı ve kurtların arasında yaşarken bu açığını kapatmak için çok çalışmıştı. İnsandan dönüşen bir kurt, Vede'den bile alt tabakada olurdu. Kendisini kanıtlayana kadar da orada kalırdı. Kurtların saygı duyduğu biri halini aldığında dönüştürücüsüyle aynı seviyede görülürdü. Finn, Peratha tarafından Aleut'a daha yeni kabul edilmişti. Statüyle uğraşacak zamanı olmamıştı ama bu durum sadece Aleut'un içinde değil, vahşi doğada da hâkimdi.

Bu yüzden Finn, sert olmak için çok çabalamıştı. Daha fazla kurt olmak için. Şimdi insan yönüyle bağlantı kurduğunu hissediyordu. Dawson'a hep söylemek istediği ama hiçbir zaman fırsat bulamadığı şekilde seslendi. "Baba?" dedi kısık bir sesle.

Dawson'ın Ada'nın soğuk yüzünde dolaşan parmakları bir an için durdu. Başını kaldırarak Finn'e baktı. "Buraya gelmişsin. Seni kim getirdi?" dedi.

Sesi o kadar tuhaf ve derinden geliyordu ki Finn, bir kurdun dile geldiğini düşünebilirdi. Dönüşüm geçirmiş gerçek bir kurdun. Bu biraz korkmasına neden olmuştu çünkü Dawson kendi gibi davranmıyordu. Ve Dawson, kendi gibi davrandığında bile ölümcüldü. Daha farklı bir şeye dönüşmüş gibiydi.

"Bu önemli değil. Ben senin yanında olmak istedim," derken biraz daha yaklaştı. Söyledikleri Dawson'ın tepki verişini değiştirir diye düşünmüştü ama Dawson çoktan önüne dönmüştü. "Sevdiğin kadını kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyorum. Üstelik ona isim töreniyle bağlanmışken..." Dawson, bunu duyduktan sonra durmuştu. Finn, sessizce devam etti. "Ama elindekileri

kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum. Ailen ve karın gitmiş olabilir ama yeni bir şeyin var. Hatta yeni iki şey," dedi tereddütle gülerek.

"Ne?" dedi Dawson. Finn'in neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi yüzüne baktı.

"Çocukların..."

"Buradan gidecek misin?"

"Ne zaman?"

"Şimdi." Finn, kaşlarını çatarak ona bakarken Dawson, nefesini burnundan sabırsızca bıraktı. "Ben delirmedim," dedi, Finn'in tam olarak onun delirdiğini düşündüğü bir sakinlikle.

"Onu gömmen gerektiğini biliyorsun."

Dawson, parmaklarını Finn'in boynuna dolayarak onu kendisine doğru çekti. Yüzleri karşılıklı dururken gözleri dönüşüm geçirerek tüm beyazların kararmasına neden oldu. İçinde sarı ışıltılar belirirken kurt sesiyle konuştu. "Sakın onu gömmeyi düşünmeyin!" diye kükredi. Finn, tepki bile veremezken kıpırdamamaya dikkat ediyordu. Bir kaplan tarafından tehdit edildiğinde böyle davranırdın. Tüm varlığınla yokluk yaratırdın.

"Dawson bırak onu!" dedi Gavin, Finn'i kurtarmaya çalışırken. Dawson, gözlerini kırparken başını kaldırarak arkadaşına baktı. Gavin sessizce, "Bırak," dedi yeniden.

Dawson, parmaklarını gevşettiğinde Finn öksürerek yere düştü. Boynundan akan kanlar yakasına doğru süzüldü. "Sorun yok, ben iyiyim," dedi bozuk bir sesle.

Gavin, dışarı çıkmasını işaret ederken gözlerini Ada'dan ayırmıyordu. O kadar kötü görünüyordu ki... kötü ve ölü. "Kabullenmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edemem. Ama bunu yapman..." dedi elini Ada'ya doğru sallayarak. Kanlı örtülerin arasında yatan buz renkli Ada, heykellere benziyordu. "Ona eziyet ediyorsun. Ruhuna."

"Kabullenme sorunu yaşamıyorum. O ölmedi."

"Ağzından çıkanları duyuyor musun sen?" dedi Gavin, hiç olmadığı kadar yumuşak bir sesle ona doğru eğilirken. "Nabzı atmıyor, nefes almıyor. Kurt olduğu için değil, ölü olduğu için."

"Bana söz verdi."

"Ne?"

"Ölmeyeceğine dair söz verdi," dedi Dawson, daha belirgin bir ses tonuyla. Başını kaldırıp Gavin'e bakarken eliyle Ada'nın başını destekliyordu. "Çocuklarını bir kez bile kucağına almadan ölmezdi. Bana söz vermişken ölmezdi. Veda etmeden ölmezdi. Anlamıyorsunuz."

"Dawson..."

"Hiçbir şey söylemedi. Tek kelime bile etmedi. Uykuya dalar gibi gözlerini kapadı. Çünkü uykuda."

Gavin, ona bakarken ne yapacağını bilemeden bekledi. Dawson'ın kollarından Ada'yı alması imkânsızdı. Bunu görebiliyordu. Onu ikna da edemezdi. Dudaklarını ısırırken bir kez daha kanlara baktı. Eğilerek Dawson'ın omzunu kavradı. "Onu temizle. Ben de yatağı düzelteyim. Uyandığında kendini yarı çıplak ve kanla kaplı bulursa gerçekten çok sinirlenir," derken sesinin titrememesi için kısık konuşuyordu.

"Ben delirmedim, Gavin."

"Bunu biliyorum. Hadi kalk," dedi onu iterek.

Dawson, ona baktığında ciddi olduğunu gördü. En azından temizlik konusunda. Ada'yı belden aşağısını örten kanlı çarşaflarla beraber kucağına alıp ayağa kalktı ve banyoya girdi. Onu tamamen soyup ıslattığı havluyla sildi. Saçlarını taradıktan sonra dışarı çıkıp kıyafetlerini aldı ve giydirdi. Gören biri sahiden delirdiğini düşünebilirdi ama Dawson'ın aklı yerindeydi.

Ada'yı yeniden kucağına alıp yatak odasına girdiğinde Gavin, yastıkları yatağa koymak üzereydi. "İşte," dedi son yastığı da bıraktığında. Toprak tonlarındaki çarşaflar temiz ve dümdüzdü.

Dawson, ona bakıp teşekkür anlamında başını salladıktan sonra Ada'yı dikkatle yatağa bıraktı. Başını yastıkların üzerine yerleştirip saçlarını düzeltti ve örtüyü karnına kadar çekti. "Daha iyi görünüyor," dedi parmaklarını yanaklarında kaydırırken.

"Evet, öyle," diyebildi Gavin sadece.

Peratha, ellerini önünde birleştirmiş, camın önünde duruyordu. Aklındaki şeyler onu korkutuyordu ama yine de düşünmeden edemiyordu. Ada'nın ölümünden fiziksel olarak etkilenmemişti ama ruhsal ve düşünsel olarak kendini tükenmiş hissediyordu. Onu büyüten kız kardeşi, annelerinin intikamını almak için cadıları öldürmeye gitmiş ve çok uzun yıllar geçmeden bir kutlamanın ortasında ölü bedeni gelmişti. Büyücüler, ölü bedenini Kaiser ve Peratha'nın gözleri önüne taşımışlardı.

Ada'yla aralarındaki bağ oluştuğundan beri Peratha, kardeşinin acısını daha az hisseder olmuştu. Onun kokusunu Ada'nın üzerinden almak, hem acı veren bir hatırlatıcı hem de rahatlama yoluydu. Artık o koku da gitmişti. Ada ölmüştü ve Peratha bu konuda hiçbir şey yapamamıştı.

"Benden bir şey iste," dedi Lanston, Peratha'nın karşısına geçerek. Her zaman özenle baktığı saçlarını rastgele toplamış olan Peratha, birkaç saat içinde tüm ömrünü tüketmiş gibi görünüyordu. Lanston, onu nasıl teselli etmesi gerektiğinden emin değildi. Daha önce sevdiği birini kaybetmemişti hiç. "Kurt dünyasında bilinen ilk ikiz çocukları doğurdu. Bu herkes için çok zordur. Ölmesi ihtimali zaten vardı, değil mi?"

"Öyle," dedi Peratha sessizce. Başını eğip kucağında duran parmaklarıyla oynadı. "Yine de yaşayacağını ummuştum."

"İşin aslı, ben de. Ada gibi kurtlara ihtiyacımız var, biliyorsun. Büyücülerle aramız hiç bu kadar gergin olmamıştı. Savaş başlaması beklenen bir durum. Sadece ufak bir itici güç lazım. Saldırmak için bir sebep."

"Alt katta durmadan ağlayan bebek, o bahsettiğin sebep. Ada'nın ölmüş olması büyücüleri belki yatıştırır," derken Aleut'taki kurtları düşündü. Ada'nın öldüğünden henüz onların da haberi yoktu. Tören başlamadan resmî bir açıklama yapılmayacaktı fakat tören yapılabilmesi için önce Dawson'ın Ada'yı bırakması gerekiyordu ve Dawson, bunu yapmayı ısrarla reddediyordu.

"Töreni nasıl yapacağız? Buraya gömülmesine izin verecek misin?"

Ona soruyordu çünkü henüz bir duyuru ve kutlama yapılmasa da Aleut'un lideri artık Lanston'dı. O bir savaşçıydı. Politika ve yönetimle o kadar da ilgilenmezdi fakat Peratha, bunu çok düşünmüştü. Eğer biri Aleut'u yönetecekse üç kardeşin arasından bu kesinlikle Lanston olmalıydı.

İlk başta bu fikre olumlu yaklaşmayan Lanston, sonradan kabul etmek zorunda kaldı. Peratha'nın da fark edip ona söylediği üzere ne Konrad ne de Peratha'nın kendisi lider olmaya uygunlardı.

"Remusları bırakıp Aleut'u seçemediğini biliyorum. Bunu belki silah olduğu için yapamıyor, belki Aleut'u da benimseyemediğinden ama önemli değil. O yıllarca burada hizmet verdi ve bizden biriyle evlendi. Şimdi iki çocuğu burada büyüyecek. Soyu ne olursa olsun buraya ait. Mezarlığımıza gömülmeyi hak ediyor."

Ada, gözlerini artık sıkılmaya başladığı o yerde açtı. Şelale, ağaçlar ve durmadan cıvıldayan kuşlar. Homurtuyla nefesini bırakıp elini yüzüne kapadı. Böyle huzur dolu bir ortamdan bunalacağı aklına hiç gelmezdi. Kuşların neşeli bağırışları bile sinirine dokunuyordu. Neden burada olduğunu öğrenmek için etrafına bakındı fakat Asena yoktu ve... en son ne olduğunu hatırladığında başını eğerek karnına baktı. Titreyen elini karnına götürürken nefesini tutmuştu. Doğumdayken nefes almayı bıraktığını hatırlıyordu. Buraya kendi olarak geldiği bir önceki rüyada -gerçi bunlara rüya demek doğru sayılmazdı- karnı yoktu. O zaman buna çok aldırmamıştı ama şimdi korkuyordu.

"Endişelenme. Bebeklerin iyi," dedi Asena birden orada var olmuş gibi.

Ada, irkilerek başını kaldırdı. "Niye buradayım? Ben sadece gözlerimi kapamıştım. Uykuya mı daldım?"

"Öyle de denebilir."

"Benimle açık konuş," dedi Ada. Bu sefer sorularla yönlendirebilecek durumda değildi. Dawson'ı görmek istiyordu. Çocuklarının kokusunu almak istiyordu. Onları kucağına alamamış, yüzlerine bakamamıştı.

"Anlaman için sana yardım edeceğim. Biraz zor olacak ama kavrayacaksın." Ada, ona şüpheyle bakarken Asena, düz, yüksek bir taşa oturarak elini yanına koydu. "Gel hadi kızım."

Ada, daha fazla zaman kaybetmek istemediğinden söylenileni yaptı. "Bana her şeyi anlat."

Asena anlattı. Son otuz saattir Dawson'ın onun ölü bedenine baktığını öğrendiğinde bir daha asla konuşamayacak kadar şaşırmıştı. Toprak altında mıydı öyleyse? Bu ne saçma şeydi böyle. Doğum yaptıktan sonra kendini berbat hissetmişti. Hiç öylesine bir acı çekmemişti ama öleceğini de düşünmemişti. Sadece dinlenmek istemişti. Gözlerini kapamasının tek nedeni buydu. Dawson'a bir şey söylemeden mi ölmüştü? Veda bile etmeden. Ada, gözlerini kapatarak inledi. Ona verdiği sözü hatırladığında tüm vücudunu ateş sardı.

"Öldüm mü?" diye fısıldadı gözlerini açmadan.

"Henüz değil," dedi bir erkek sesi.

Ada, kardeşinin sesini tanıdığında titremeye başladı. "Henüz ölmediysem nasıl olur da öldüğümü düşünür?"

"Sen bir annesin," dedi Asena, yumuşak sesiyle konuşmaya başlayarak. Ada, her ne kadar ona temkinle yaklaşsa da konuşmasını dinlemeyi seviyordu. "Çocukların için yapamayacağın hiçbir şey yok, değil mi?" Ada, başıyla onayladığında Asena, gülümseyerek devam etti. "Benim de öyle. Peki onlar için, yaşamalarına devam etmeleri için en değerli şeyinden vazgeçer miydin?"

Ada, dişlerini sıktı. Neden sürekli sonuç birini kazanmak için diğerinden vazgeçmeye geliyordu? Sonuç ne kadar zor olursa olsun ne söyleyeceğini biliyordu. Bunu söylerken acı çekse de, "Evet," dedi kısık bir sesle. "Onlar için Dawson'dan vazgeçerdim."

"Korkma," dedi Asena, elini tutarken. "Buna gerek kalmayacak. Sadece anlamanı istiyorum."

"Neyi?"

"Seni ne kadar yıprattığını biliyorsun, Ada," dedi Alper söze karışarak. "Önce kalp mührüyle, ardından Amona'yla olan durumuyla." Ada, itiraz edecekken Alper, elini sallayarak devam etti.

"Biliyorum, bunların hepsi onun iradesi dışında oldu. Ama bizi anlamak zorundasın. Eğer birine değer veriyorsan onu korursun."

"Beni ölü sanıyor! Bu nasıl koruma anlayışı?"

"Bak," dedi Asena, onun elini sıkarken. Ada gözlerini ona çevirdi. "Hissetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum ama sen benim kızımsın. Dawson'la olan ilişkin boyunca aşkın defalarca testten geçti. Sıra Dawson'da. Bir kurt olarak bunu atlatmak zorunda."

"Ama sen kurtların ilkisin," dedi Ada, hâlâ ikna olmamış bir halde. "Tüm kurtlar senin çocuğun değil mi?"

"Ala kurtlar kadar değil. Ben de bir ala kurdum. Sen kurt soyunun garantisisin. Çıkacak olan savaşın ardından kurtlarda büyük bir azalış olacağı kesin."

"Ne savaşı?"

"Kurtlar ve büyücüler arasında elbette. Okuduğunuz kehaneti hatırlamıyor musun?"

"O Av Dönencesi'nde Kaiser'ı öldürdüğümüz kavganın kehaneti değil miydi?" Asena, başını iki yana salladığında Ada, öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. Üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordu. Bu daha ne kadar tuhaflaşacaktı ki? Yine de bir yerden toplamak zorundaydı. "Ne zaman uyanacağım? Lütfen daha fazla uzamasın." Onları ne kadar özlediği bir yana, Dawson'ın üzüntüsü kalbine ve ruhuna işlemiş gibiydi.

"Dolunayda uyanacaksın," dedi Alper uzanıp elini tutarken. Kardeşine ne kadar kızgın olsa da artık suçlu hissetmesini istemiyordu. Özellikle de anne olduğu için. "Büyük aşklar büyük sınavlardan geçer. Bu Dawson'ın sınavı ve isim töreni yaptığınız için geçmek zorunda."

"Dolunay ne zaman?"

"Dört gece daha var," dedi Asena sessizce.

"Dört mü?" Dört gece fazlaydı. Çok çok fazla hem de. Ada, kendini onun yerine koyup beş gün boyunca Dawson'ı ölü sandığını düşündü. Bir anda başını kaldırarak Asena ve Alper'e baktı. "Ama o zaman beni gömmezler mi?"

"Asıl sınav bu zaten. Seni gömmemesi gerekiyor. Eğer gözlerini toprak altında açarsan isim töreni dövmeniz ortadan kalkacak

ve bir daha bağlanamayacaksınız. Elbette birlikte olmaya devam edebilirsiniz ama isim töreni yapamazsınız," diye basitçe açıklamaya çalıştı Asena.

"Bu çok saçma!" diye bağırdı Ada, ciğerleri havasız kalana kadar. Sesi ormanda yankılanmadı, kulağına çığlık gibi gelmedi. Sadece birden yok oldu. "Bu çok saçma," dedi tekrar sessizce. "Uyanmak zorundayım." Sendeleyerek ayağa kalktı ve uyanmasını sağlayacak bir kapı bulabilirmiş gibi etrafına bakındı. Yeterince hızlı ve uzun mesafe koşarsa bu ormanı aşıp kendini Aleut'a yönlendireceğine inanmak istiyordu.

"Hoşuna gitmiyor, biliyorum," dedi Alper karşısına çıktığında. Ada'nın kollarını tutarak başını eğdi. Gözlerine bakarken gülümsüyordu. Neşeli değil, ikna etmeye hevesli bir gülümsemeydi. "Ben de ilk başta ne olduğunu anlamamıştım ama böylece seni Dawson'a emanet edebileceğimize inanacağız, tamam mı?"

Ada, başını iki yana salladı. "Beni korur. Ne pahasına olursa olsun. Buna hiç gerek yok."

"Kuralları biz belirlemiyoruz. Böyle bir testten geçmek zorunda. İsim töreni kuralları böyle."

Ada, gözlerini Asena'ya çevirdi. "Bu senin elinde değil mi?"

"Hayır. Ben sadece senin buraya gelmeni sağladım. Böylece dört gün boyunca boşlukta kalmayacaktın. Seni ölü gibi gösteren ben değilim."

"Kim yapıyor öyleyse?" dedi Ada hâlâ anlamadan. Kurtların varlığını öğrendiğinde bile bu kadar zorlanmamıştı.

"Düzen," dedi Asena oturduğu yerden kalkarak. Boyu neredeyse Felicia kadardı ama bunu göz korkutucu şekilde kullanmıyordu. "Doğa. İsim töreniyle birleşmenin bazı sonuçları vardır ve o da bunlardan biri. Tören büyülüdür. Aşk ve ruhla kaplıdır. Sadakat ve inanç için kanıt ister."

Alper, onu kollarına aldığı sırada Ada, nefesini bıraktı. Alper'e sarılırken nihayet kabullenerek başını salladı. "Öyle olsun," dedi. Çenesini omzuna yaslarken kafasında hâlâ olasılıkları değerlendiriyordu. "Ama dört gün çok uzun. Daha kısa olamaz mı?"

"Bunu sağlayabilirim," dedi Asena, onlara yaklaşırken. Ada, birden başını kaldırarak gözlerine baktı. "Üç gün. Daha fazla kısaltamam. Üç gün sonra uyandığında çok yorgun olacaksın. Kemiklerinin ve vücudunun toparlanması için zamana ihtiyacı var. O yüzden istersen tam zamanında uyan."

"Hayır. Üç günün sonunda uyanmak istiyorum."

"Tek yapabildiğin gözlerini açıp kapamak olacak. Belki biraz da hareket edebilirsin."

"Kabul ediyorum."

"Öyleyse üç gün sonra uyanacaksın." Asena, eğilip Ada'nın alnını öperken yüzünü okşadı. "Böyle bir sınavdan geçmek zorunda kaldığınız için üzgünüm ama ne kadar gerekli olduğunu da biliyorum. İnan ya da inanma, bu durum sizi birbirinize daha fazla bağlayacak."

"Üzülmesini istemiyorum," dedi Ada fısıltıyla ama geç kaldığının farkındaydı.

14

Kalpler bazen en iyi karanlıkta görür.

"Sıra bende mi?" dedi Murat, Deborah ona baktığında.

Ada öldüğünden beri Dawson'ı yeteri kadar yalnız bırakmamaya çalışıyorlardı. Günlerdir her biri şansını denemişti. Önceleri uysal yaklaşarak ikna etmeyi ummuşlar, ardından sert davranarak çözmeye çalışmışlardı. En nihayetinde Dawson'ın bundan anlayabileceğini düşünmüşlerdi. Ne var ki Dawson, hiçbir şekilde Ada'nın ölümünü kabul etmiyordu. Israrla delirmediği söylemesine rağmen herkes tam tersini iddia ediyordu.

"Pekâlâ," dedi Gavin, oturduğu yerden kalkarken. Dördüyle beraber o da salonda bekleyenlerdendi. Onun haricinde bir de Stone vardı ama konuşmaya yönelik bir girişimde bulunduğu söylenemezdi. "Şansımı bir kez daha deneyeceğim. Kanada'da olmasak şimdiye kadar ceset kokusu aklını başına getirmişti."

Gavin, içeri girdiğinde ne beklediğini bilmiyordu ama kesinlikle Dawson'ı aynanın karşısında sırtına bakarken bulacağını sanmazdı. Kendini tutsa da gözleri yatağa doğru kaydı. Sırtüstü yatan Ada'nın kolları iki yanındaydı. Başının yana dönük duruşu klasik ölü yatışını bozuyordu. Yine de yüzünün solgunluğu ne olduğunu unutturmuyordu.

"Finn söylediğinde aklıma geldi," dedi Dawson, birden ona bakarak. Gavin neden bahsettiğini anlamadığından Dawson açıkladı. "İsim törenine sahip çiftlerden biri öldüğünde hayatta kalanın dövmesi yok olur," derken tişörtünü almak için arkasını döndü.

Gavin, onun tüm sırtını kaplayan dövmesine baktı. Belinin bir yanından çapraz bir şekilde omzuna uzanan dal figürleri topraklı başlıyor, yukarı çıktıkça daha temiz ve net bir görüntü oluşturuyordu. Bu şekil Dawson'ın Ada'ya olan bağlılığını temsil ediyordu ve tıpkı söylediği gibi öldüğü zaman solması gerekiyordu. Onun aksine Gavin, gün batımı ışığında dövmenin daha koyu göründüğünü düşünüyordu.

"Genel bir yargı olarak ölüm bu dünyadaki varlığın sonu anlamına gelir. Dövme bu yüzden solar ve sonra yok olur. Ama sen inatla ve tamamen kör bir şekilde hâlâ onun ölmediğini düşünüyorsun."

"Bunun için gerekçelerim var," dedi Dawson, burnundan nefes alarak.

"Kafandan uydurduğun şeylerden mi bahsediyorsun?"

Dawson, Ada'nın yanına oturarak elini tuttu. Onların anlamasını beklemiyordu, buna ihtiyacı da yoktu. Sanrılara ya da kafasından uydurduğu şeylere sahip değildi. Elini uzatarak Ada'nın yanağını sevdi. Dalgınlıkla başının ne zaman yana düşmüş olduğunu düşündü. Eğilerek alnını öperken kokusunu içine doldurdu. Soğuk yüzü nefesiyle ısınınca Dawson, onun bir an eskisi gibi olduğunu düşünmeden edemedi.

"Dawson," dedi Gavin, yatağın diğer yanına geçerken. "Dolunay etkisi görünmeye başladı. Bir kurt dolunayda bile uyanmıyorsa onun hâlâ yaşadığını iddia edemezsin. Neden kendine işkence ediyorsun?"

"Elimi sıkıyor," dedi sessizce.

Gavin, gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. "Ne?" dedi.

Dawson, birden doğrularak birleşmiş ellerine baktı. Konuşamayacağını hissettiğinde uzanarak Gavin'in elini tuttu ve Ada'nın avucuna bıraktı. "Onun elini de sık, Tüysüz. Bana inanmalarını sağla. Yoksa yemin ediyorum delirdiğim için beni zindanlara koyacaklar."

"Emin ol buna çok yaklaştık," dedi Gavin, sinirlerini kontrol etmeye çalışarak. Bir süre bekledi ama parmaklarını kavrayan hiçbir güç olmamıştı. Tıpkı düşündüğü gibi. Elini çekerek Dawson'a doğru döndü. "Yarın akşama kadar vaktin var. Bundan sonra çok nazik olmayacaklar. Acını yaşamana müsaade ediyorlar ama bazı kurallar– siktir!" diye bağırdı Gavin, solgun el bileğini kavradığında. "Zombilerin var olduğunu biliyordum," dedi kısık bir sesle kıpırdamaktan korkarak.

"Ben de senin aptal olduğunu," dedi Dawson kahkaha atarken. Eğilip Ada'nın yüzünü kavradı ve dudaklarını öptü. Ada, henüz gözlerini açamamıştı ama Dawson, bunu da yapacağını biliyordu. "Sadece yorgun. Size söylemiştim," derken dudakları hâlâ birbirine değiyordu. Ada, dudaklarını kıpırdattığında Dawson'ın kalbi öylesine hızlı attı ki kaburgalarının güçten ezileceğini düşünmeden edemedi.

"Ne oluyor?" dedi Deborah, tereddütle kapıyı açtığında. Dawson'ın kahkahasını duyduğunda sonunda sınıra ulaştığını ve aklını kaybettiğini düşünmüştü. Gözleri Gavin'in bileğini kavramış olan ele gittiğinde kaşlarını kaldırdı.

Ada, gözlerini güçlükle açtığında odanın loş ışığı bile ona çok gelmişti. Tüm kemikleri yattığı yerde kırılmış gibi hissediyordu. Parmakları yorularak gevşediğinde Gavin'in bileğini bıraktı ve eli yatağa düştü. Yutkunmakta güçlük çekince boğazından hırıltı çıktı. Gelecek olan dolunayı öylesine güçlü hissediyordu ki tüm vücudu dönüşme arzusuyla yanıyor ve karıncalanıyordu.

Dawson, Ada'nın gözlerini gördüğünde nefesini tuttu. Parmaklarını şakağından yanağına doğru kaydırırken gülümsedi. "Bana döndün işte," dedi hissettiği gurur ve rahatlamayla.

Ada, konuşmak için dudaklarını araladı ama boğazı o kadar kuruydu ki sesi çıkmadı. Dilini dışarı çıkararak dudaklarını ıslattı ve gözlerini yeniden kapadı. Yorgun olmasına rağmen heyecanı yeniden uyumasına engel olmuştu.

"Susamış olmalı," dedi Dawson, herhangi birine elini sallayarak.

"Getiriyorum," dedi Deborah'ın hâlâ şaşkın çıkan sesi. Arkasına bakarak tereddütlü adımlarla su bulmaya gitti.

Ada, bir an bilincini kaybetmiş olmalıydı. Dudaklarına su değerken kaşlarını çattı ama gözlerini açmadı. Hilary'nin ağlamaklı ama sevinçli sesini duyduğunda dudaklarını aralayıp suyu kabul etmek üzereydi. Suyun kupkuru boğazından geçip midesine ulaştığını hissetti. Vücudunun buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde dudaklarını biraz daha aralayıp suyun hepsini içti. Yanaklarında gezinen parmakların dokunuşuna başını eğerken gözlerini araladı.

Tüm sevdiklerini ve onu sevenleri görebiliyordu ama şu anda istediği onlar değildi. "Çocuklar," dedi kendinin bile tanıyamadığı bir sesle. Asena, vaktinden önce uyanırsa güçsüz olacağını söylemekte abartmamıştı. Tek kelime bile onun daha fazla yorgun hissetmesine yetmişti.

"Onlar iyi, merak etme," dedi Hilary, Ada'nın elini tutarken. Gözlerinden akan yaşları silerken gülümsemeye devam ediyordu. "Artık daha iyi olacaklar."

Ada, gözlerini Dawson'dan ayıramıyordu. Onu bu kadar mutlu görmemişti hiç. Böyle hassas ve tamamen açık bir şekilde bakarken. Konuşamadı fakat Dawson, ne demek istediğini anlamıştı. Hep anlıyordu. "Hâlâ yorgunsun." Ada, gözlerini yavaşça kapayıp açarak kabul etti. "Uyu öyleyse," dedi Dawson avucunu öperken. Ada, yeniden gözlerini kapayacakken Dawson, onun parmaklarını sıktı. "Lütfen nefes al."

Onun bu isteği, Ada'nın kalbini ezmişti. Gözlerinden yaşlar akarken dudaklarını araladı ve derin bir nefes aldı. Aynı anda kalbi daha güçlü atmaya başladı. Dawson, şakaklarına düşen yaşları silerken başını salladığında Ada uykuya daldı.

Deborah, sevinçle yerinde zıplarken Gavin'in boynuna sarılmıştı. Onun hâlâ şaşkın halde olduğunu fark ettiğinde geri çekilerek yanaklarını tuttu. "Kendine gel. Zombi değil, sadece Ada," dedi.

"Evet, öyle," dedi Gavin. Başını iki yana sallayarak nefesini bırakırken güldü. Eğilip Deborah'ın dudaklarını sertçe öptü.

Ada, bir daha ertesi gün akşamüstü uyanmıştı. Tam yirmi dört saat boyunca uyumaya devam etmiş, bilinci açılsa da ne hareket edebilmiş ne de konuşabilmişti. O akşam gözlerini, oyma tavana

bakarak açtığında karnındaki hoş ağırlığı hissetti. Hamileliğinden beri ağırlık hissetmeye alışıktı ama böylesi değil. Bakışlarını aşağıya indirdiğinde Dawson'ı görerek gülümsedi. Yüzü ona dönük bir şekilde karnına yatmıştı. O kadar huzurlu görünüyordu ki Ada onu uyandırmak istememişti, yine de vakit kaybetmeye tahammülü yoktu.

Bacaklarını kendine doğru çekip Dawson'la yakınlaşmalarını sağladı. Eğilip dudaklarına, çenesine ve yanaklarına öpücükler bıraktı. Dawson, ne olduğunu anlamadan kendine geldi. Ada'nın ona baktığını ve yüzüne dokunduğunu fark ettiğinde hissettiği duygular gözlerinden yansımıştı. Başını tutup tutku, özlem ve aşk dolu bir öpücükle karısına merhaba dedi.

Ada, Dawson'ın saçlarına hafifçe asılarak onu kendinden uzaklaştırdı. "İnan bana seni öpmeyi çok istiyorum ama önce çocuklarımı görmem lazım. Nasıllar? Sana mı yoksa bana mı benziyorlar?"

Dawson, ne cevap vereceğini şaşırarak duraksadı. Ada'nın bilincini kazanmasını beklerken yaşadığı diğer şeylere odaklanmamıştı. "Bilmiyorum. Söyleyelim getirsinler."

"Getirsinler mi? Neredeler ki?"

"Onu da... bilmiyorum."

Ada, onu iterek altından çıktı ve yatağa otururken kemiklerinin etlerine battığını hissetti. Bu nasıl bir ağrıydı böyle? "Onlarla ilgilenmedin mi? Yüzlerine bile bakmadın, değil mi?" Hızlı hareket ederse daha iyi olacağını umarak ayaklarını yataktan sarkıttı. Doğrulacakken dengesini kaybederek yere düştü. "Kahretsin! Dönüşmem lazım."

Dawson, yardım etmenin işe yarayıp yaramayacağını anlayamasa da onu kollarından tutup yavaşça kaldırdı ve tekrar yatağa uzanmasını sağladı. Sırtına yastıkları koyarak geri çekildi. "Ben... burada bekle öyleyse," deyip arkasını döndü. Ada, nefes nefese bir halde saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken onun yüzüne bakmıyordu. Dawson, dışarı çıktığında Murat'la karşılaştı. Odada sadece o vardı ve Dawson, bundan daha fazla memnun olamazdı. Kalabalığı sevmiyordu. Arkadaşlarından oluşsa bile. "Çocukları getirir misin?"

"Her şey yolunda mı?" dedi Murat, elindeki bardağı büfenin üzerine bırakırken.

"Olacak," dedi Dawson ve yeniden yatak odasına girdi. Göz ucuyla Ada'ya bakarken ileri geri yürümeye başladı. Beş dakika sonra ağlayan bebeğin sesi dairede yankılandığında olduğu yerde durarak kapıya baktı. Murat'ın açtığı kapıdan içeri giren Hilary, kucağında maviler içindeki bebeği tutuyordu. "Diğeri nerede?" diye sordu Dawson. Ada, arkasından aldığı yastıklardan bir tanesini kafasına fırlattığında Dawson, gözlerini devirdi. "Kız yani. Dişi olan, o nerede?" deyip Ada'ya baktı.

"Kendisinden önce sesi geliyor. Duymuyor musunuz?" dedi Hilary gülerek. Oğlanı Ada'nın kucağına bırakırken, "Felicia getiriyor," dedi.

Ada, bebeği aldığında yavaş ve uyuşuk bir bulanıklıkta ağlamaya başladı. Burnunu çekip yanaklarını silse de gözyaşları durmadan akıyor sürekli yenileri geliyordu. "Ona nasıl sesleniyorsunuz? Beş gündür tek yaptığınız başımda durup beklemek miydi yoksa?"

"Aslında..." Dawson, cevap verecekken başka bir şeyi merak etmesiyle cümlesini tamamlayamadı. "Beş gündür uyuduğunu nereden biliyorsun?"

Ada bir şey söyleyemeden Felicia içeri girmişti. Yorgunluktan inleyerek ağlayan bebek kıpırdamaya devam ediyordu. Ada, oğlunu dizlerine yaslayarak kızını kucağına aldığında başını sallıyordu. "Çok güzeller. Sandığımdan ve hayal ettiğimden çok daha iyi görünüyorlar."

"Belki artık susar," dedi Dawson, Ada'nın yanında durup kızına bakarken. Onlara ilk defa gerçekten baktığını fark ettiğinde dişlerini sıktı. Tyson gibi bir baba olacağına söz vermişti ama başarabilecek miydi sahiden?

"Bu oydu," dedi Ada, Dawson'a. Başını kaldırarak omuzlarını silkti. "Hatırlıyor musun, karnımdayken sürekli kıpırdanıyordu. Ayırt edemeyeceğimi düşünmüştüm ama kızımızdı." Yüzüne doğru eğilerek gözlerini kapadı ve onu yavaşça kokladı. "Nasıl sakinleştiğini de hatırlıyorum. Nefes aldığımda."

"Senin nefes alman onu şimdi nasıl sakinleştirecek?" dedi Dawson anlamadan.

"Kokladığım şey hep sen oluyordun. Doğduktan sonra ağladığında onu kucağına alsaydın ne olduğunu anlardın." İşe yaracağından emin bir şekilde bebeği yukarı kaldırdı. "Al bakalım," dedi.

"Bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedi Dawson, eğilip kızını alırken. Ada, dudaklarını kıvırdığında Dawson, onun hâlâ kızgın olduğunu görebiliyordu. Başını öpüp gülümsedi. "Bana kızma. Seni seviyorum," dedi bir kez de alnını öperek.

Ayaklarını kundağından kurtararak sürekli kıpırdayan bebek, Dawson'ın kucağında rahat edemeden huysuzlanmıştı. "Düzgün tut," dedi Ada, Dawson'ın bacağına vurarak.

"Tutuyorum işte," dedi Dawson. Kolunu biraz daha kaydırdığında bebek mırıldandı. Başını Dawson'a doğru çevirip hafif bir nefes aldı. Ağlamaya başladığında Dawson irkildi. Yüzüne düşen şapkasını geri iterken bebek elini yakalamıştı. "Reflekslerine bakın. Sanırım bana rakip çıktı," dedi gülerek. Onu biraz daha kaldırıp burnunu yüzüne değdirdi. Bebek içini çekerek derin bir nefes aldığında daha dakikasını doldurmadan uykuya dalmıştı. Dawson, doğrularak Ada'ya baktı. "Uyudu," dedi fısıldayarak.

"Bunu görmeye bayılıyorum; ben söylemiştim," dedi Ada kaşlarını kaldırarak. Oğlunun yüzünü okşarken gülümsemesi çenesini ağrıtacak kadar büyüktü.

Ada, hareket edebileceğini anladığında uyandığından beri aradan iki saat geçmişti. Bu iki saati oğlu ve kızıyla birlikte yatakta geçirmişti. Hayatındaki en mutlu anlardı. Daha iyisini hayal bile edemezdi. Banyodan çıkmış, kıyafetlerini almak için dolabına yürüyen Dawson'ı gördüğünde ayağa kalkmak üzereydi. "Onlara hâlâ isim vermedik."

"Ayrıca kıyafete de ihtiyaçları var," dedi Dawson. Belindeki havluyu tutarken giyeceklerini alıp Ada'ya doğru döndü. "Düşündüğümüz isimlerden hangisi hoşuna gittiyse bana uyar."

"Bana uyar mı?" dedi Ada, yüzünü buruşturarak. "Bundan daha ilgisizce bir şey duymadım. Buraya gel ve bana yardımcı ol."

Dawson, havlusunu bırakarak pantolonunu giydi. Yatağın diğer yanına uzanıp başını avcuna yaslarken kızının elini tuttu. "Bir düşünelim. Gerçek isimlerini bulmak için daha zamanımız var ama onlara nasıl sesleneceğimizi bilmemiz gerekiyor." Başını eğip küçücük parmakları öptü. Gözlerini kaldırarak Ada'ya bakarken, "Lenora," dedi. Nereden duyduğunu tam olarak hatırlayamadığı isimlerden biriydi. Muhtemelen annesi hamileyken geçen konuşmalardan birindeydi. "İsmi Lenora olabilir. Parlak ışık demek ve bu onu tarif etmek için en güzeli."

Ada, ona gülümserken başını salladı. "Lenora güzel isim," diye kabul etti. Elini uzatarak Dawson'ın yüzünü okşadı. "Oğlumuz için de bir isim bulabilir misin?" Son düşüşünden sonra daha dikkatli olarak yavaşça ayağa kalktı. Dolabı açtığında kapak neredeyse üstüne devrilecekti. Ada bunun için sinirlenmeye fazla açıktı, diğer yandan odanın neden darmadağın olduğunu Deborah anlatmıştı. Bu yüzden tamir etmesini tavsiye etmekten başka bir seçeneği yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Dawson doğrularak otururken.

"Yorulana kadar ormanda koşacağım."

"Zaten yorgunsun."

"Kurdum yorgun değil. Avlanmam gerekiyor." Üzerindeki gömleği yavaşça çıkardı ve eski tişörtlerinden birini giydi. Yüzüğünü çıkarıp kutusuna koydu. "Asher güzel bir isim. Ne dersin?"

"Bir kurda Asher diyemezsin. Benim oğluma asla diyemezsin," derken etkilenmesinden çekinir gibi onu kucağına aldı. Koltuk altlarından tutarak yüzlerini karşı karşıya getirdi. "O da beğenmedi bak," dedi bebeği çevirerek Ada'ya gösterirken.

"İhtiyar..." Bebek kustuğunda Ada iç geçirdi. "Daha yeni emdi diyecektim. Eminim temizlemenin bir yolunu bulursun."

"Bu hiç de duyarlı bir annenin söyleyeceği şeylerden değil."

"Bu kocasına güvenen bir annenin söyleyeceği şeylerden," dedi Ada. Yanına gidip onun dudaklarını öperek gülümsedi. Dawson'ın boynuna dokunurken eğilip oğlunun başını, kızının da alnını öptü. "Babanıza iyi bakın. Ben hemen gelirim."

"Tüysüz!"

Ada, oradan ayrılacakken son anda durup geri döndü. Yatağa yaklaşıp kenarına tutunarak Dawson'a baktı. "Eğer sahiden ölseydim çocuklarımızın yüzüne bile bakmayacak mıydın?"

"Bunu sorman..."

"Sormak zorundayım, Dawson. Ölü gibi yattığım günler boyunca bir kez bile nerede olduklarını merak etmemişsin. Ölmüş olsaydım Lenora sırf senin kokunu alamadığı için ağlamaya devam ediyor olacaktı. Oğlumuzun ne durumda olacağını düşünmek istemiyorum. Nasıl..."

"Böyle hissetmeni anlayabiliyorum ama hiçbir şey çocuklarımı görmezden gelmeme sebep olmazdı. Ölmediğini bildiğim halde parçalanmış haldeydim. Sana yeterince karşı çıkamadığım için kendimi suçlayıp duruyordum. Bunun sadece güzel yanlarına odaklanmamın ne kadar aptalca olduğunu düşünüyordum. Ama asla, auran kaybolduğunda korkudan deliye döndüğümde bile bebeklerimizin doğmamış olmasını dilemedim. Onları seviyorum, Tüysüz. Senin burada olup olmaman bu gerçeği değiştirmezdi. Bizi mahvederdi ama asla onları yok saymazdım."

Ada, daha fazla memnun olacağı şeyler duyamayacağını biliyordu. Ne kadar dürüst olduğunu ise hem beyninde hem de kalbinde hissediyordu. "Mükemmel bir baba olacaksın," dedi.

Dawson, gözlerini kırpıştırarak boğazını temizledi. Oturduğu yerde kıpırdanırken bakışları kızını ve oğlunu buldu. "Sahiden mi?"

"Hiç şüphem yok, İhtiyar. Öyle ya da böyle kendini toparlayacağını biliyordum. Sadece ne kadar zaman alacağını öğrenmek istemiştim," dedi yanına giderken.

"Bana neler yapıyorsun?"

Dawson, onun burnunu dokunurken Ada, keyifle gözlerini kapamıştı. "Oğlana isim buldun mu?"

"Lyon," dedi Dawson, Ada'nın dudaklarını öpmeden önce. Onu da yatağa bırakıp kirlenen tişörtünü çıkardı. Kusmuğun çoğu kendi tişörtüne denk gelmişti. "Kardeşinin adıyla uyumlu olması gerektiğini düşündüm."

"İyi düşünmüşsün," diye mırıldandı Ada. Dawson'ın dudakları o kadar tatlı ve kibardı ki kötü bulması imkânsızdı. O an herhangi bir şeye itiraz edemezdi.

"Hadi gidip koş. Avlan, beslen ve bunun tadına vardığına emin ol."

"Sonra görüşürüz," dedi Ada neredeyse koşarak odadan çıkarken.

Ormanın sınırına ulaşana kadar durmamıştı. Heyecanla soluklanırken onu çağıran ormana bakıyordu. Koşması için yol açılmıştı sanki. Pantolonunu çıkarırken gözlerini ormandan ayırmıyordu. Kıyafetlerini orada bırakıp biraz daha ilerledi.

Ağaçların arasına girdikçe yenilendiğini ve daha derin nefesler aldığını hissediyordu. Gülümserken ayak parmaklarını kıvırdı ve soğuğun iliklerine kadar işlemesine izin verdi. Aylar olmuştu; dönüşmeyeli, ormanda koşmayalı ve avlanmayalı... Dönüşmekten korkmuyordu yine de. Ne olduğunu anlamadan kendini kurt halinde koşarken buldu. Durmadan ilerliyor, soluklanmadan rüzgârla yarışıyordu. Yemeği olacağını bildiği kurdun kokusunu aldığında birden durdu. Başını çevirirken kulaklarının da o yöne doğru dikilerek hareketlendiğini hissediyordu. Kokuyu takip ederek tekrar koşmaya başladı. Bir amacı varken daha hevesli konuşuyordu. Burnundaki av kokusu hiç eksik olmuyor, onu daha da heyecanlandırıyordu.

Tam yarım saat boyunca keyifli bir şekilde kurdun tadını çıkardı. Hiç bu kadar dolu dolu ve keyifle yemek yediğini hatırlamıyordu.

Aleut'a geri dönerken kurt halinin tadını çıkarmak isteyerek dönüşüm geçirmemişti. Kıyafetlerini dişlerinin arasına alıp koşarak merdivenlerden çıktı. Dairenin önüne yaklaştığında Dawson, onu hissederek kapıyı araladı. İçeri girdiğinde ağzındakileri yere bıraktı.

Dawson, dizinin üzerine eğilerek kurdun yüzüne dokundu. "Seni özlemişim," dedi elini sırtına doğru kaydırırken. Ada, kıvrılarak ona sokulduğunda Dawson, onun yüzünü öptü. "Beslenme alışkanlığın üzerine konuşacağız, Tüysüz. Şimdi uyu bakalım. Sonra temizlenirsin."

Ada, onunla konuşabileceğini biliyordu ama bir şey söylemek istemedi. Başını kaldırarak Dawson'ın boynunu kokladı. Kurt halindeyken aldığı koku ona daha farklı geliyordu. Dawson'la aralarındaki bağı daha yoğun hissediyor, aşkı onunkiyle birleşiyordu.

"Evet, ben de seni seviyorum," dedi Dawson, büyülü gözlerine bakarak. Ada, onun yüzünü ve boynunu yaladığında Dawson'ın gözleri renk değiştirdi. Ada, tamamen içgüdüsel bir şekilde yalamış olsa da Dawson için daha farklı bir etkisi olmuştu. "Seni dönüşmeye zorlayıp uykunu engelleyecek bir şeye başlamadan önce gidip dinlen."

Ada'nın içinden dönüşmek geldi ama gerçekten dinlenmeye ihtiyacı vardı. Hamileliğinden beri kurt halini alıp beslenmemişti ve vücudunun yeniden toparlanıp güçlenmesi gerekiyordu. Bu yüzden istemeyerek de olsa Dawson'ı orada bırakıp yatak odasına gitti. Kapıyı başıyla ittirerek açtı. Yatakta uyuyan bebeklerine baktıktan sonra yere kıvrılıp başını ayaklarının üzerine yasladı ve gözlerini yavaşça kapadı.

Felicia, Gavin'in yeni bir antrenman maratonuna daha başlamak için spor salonuna yürürken saçlarını düzene sokmaya çalışıyordu. Son zamanlarda toplanabilecek kadar arkası uzamıştı fakat önlerde kalan tutamlar gözüne girmekte inat ediyordu. Felicia, sürekli uğraşmak zorunda olduğu uzun saçlarına sinirlenip kestiği zaman önleri toplanabilir bırakmayı düşünememişti. Uzun olduğu zamankinden daha inatçıydılar.

Üzerindeki atleti aşağıya doğru çekiştirip spor salonunun kapısını itti. Ders yoktu fakat birkaç kurt yine de orayı işgal ediyordu. Felicia, Gavin'i göremeyince rahatladı çünkü ondan sonra geldiği zaman her şey daha kötü oluyor, yorgunluğun üzerine bir de nasihat ve azar dinliyordu.

"Gavin henüz gelmedi."

Felicia, kimin konuştuğunu görmek için döndüğünde gülümsedi. "Fark ettim," dedi yürürken.

Teo, o sırada kaldırdığı halteri yerine bırakıp doğruldu. "Söylemezsem kendimden nefret ederim. Harika görünüyorsun. Yine," dedi başını öne eğerek. Felicia gülmeye başladığında Teo kaşlarını çattı. "Kötü bir şey mi söyledim?"

"Birkaç dakika önce saçımı fazla kestiğimi düşünüyordum da. Birinin bana güzel olduğumu söylemesine hazırlıklı değildim." Ellerini şortunun cebine sokarak ileriye doğru sallandı. "Sen de fena görünmüyorsun," dese de gerçeği hafife aldığını biliyordu. Teo sahiden iyi görünüyordu. Özellikle Felicia'nın sadece itebileceği bir halteri kaldırdıktan sonra.

Teo, başını hafifçe eğerek teşekkür ederken duşların olduğu kısma yürüyordu. Beraberinde Felicia'nın da geleceğine emindi çünkü dolabından malzemelerini alması gerekiyordu. "Ada nasıl?" dedi Teo havlusunu alırken.

"Hâlâ dinleniyor," dedi Felicia sadece.

Ada'nın öldüğünü birkaç kişi hariç kimseyle paylaşmamışlardı. Dawson onu bırakmayı reddettiği için bu tuhaf karşılanacaktı. Dawson'a yönelecek başka kötü davranışlara ihtiyaçları olmadığından durumu saklamışlardı. Dolunay olduğunda her şey ortaya çıkacaktı ve Felicia, planların bozulmasına hiç bu kadar memnun kalmamıştı.

"Bebekleri görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Teo sessizce. Havlusunu duvardaki kancalardan birine astı.

Diğer şeyler haricinde bebeklerin de doğduğunu saklıyorlardı. Teo, Ada'nın onu ölü sandıklarını bilmiyordu fakat doğumdan haberi olan küçük grubun içindeydi. Tişörtünü çıkarıp dolabın içine atarken ayakkabılarını da sıyırdı.

"Bu akşam dolunay var. Yani..." deyip boğazını temizleyerek elini yukarı doğru salladı. "Duygular biraz aşırıya kaçabiliyor," derken Teo'nun kaslı göğsüne bakmamak için kendini zorluyordu.

"Ben bugünlük çalışmayı bitirdim. Duş alacağım. Sonra görüşürüz," dedi duş bölmelerinin olduğu kısma girerken.

Felicia, iki elini birden duvara koyup parmaklarını kıpırdatmaya başladı. Onu etkileyen sadece dolunay değil, aynı zamanda kötü ve acımasız düşünceleriydi de. Kalbi kırılmıştı. Hem de hiç

beklemediği bir şekilde. Bu yüzden bir hata yapmak üzereydi. Kalp kırıklığını başkasıyla örtecekti. Yanlış olduğunun farkındaydı, hem de nasıl. Yine de kendini duşlara doğru yürürken bulmuştu. Teo'yu görüp yanına gitti ve onu kendine doğru çevirdi. Elindekileri henüz yeni bırakmış olan Teo, duşu açmak üzereydi.

"Görüşürüz derken bu kadar erken olmasını beklememiştim," dedi Teo şaşkınlıkla.

Felicia, kollarını onun boynuna doladı ve ona iyi gelen tadı hissetti. Kalbi heyecanla atarken kendini gülümserken buldu. Teo'nun saçlarını tutup çekerken dudaklarının onun dudaklarıyla ezildiğini hissediyordu. Son zamanlarda yaşadığı en güzel duyguydu. Görünmez duvarlar ya da saçma kalp mühürleri yoktu.

Stone'a kalp mührünü kaldırmak istediğini söylediğinde ne cevap duyacağını bilmiyordu. Ama reddedeceğini tahmin etmemişti. Felicia, onun Tarafsız bir Azü olduğunun farkında olmasına rağmen olasılıklara kendini açarak kalp mührünü kaldırmayı teklif etmişti. Stone'sa bununla ilgili bir derdinin olmadığını ima etmişti sadece. Bariz bir şekilde onu geri çevirmişti ve bu Felicia'yı sandığından daha fazla kırmıştı.

Teo, onu duvara yaslayıp yüzünü tuttu ve gözlerine baktı. Başparmağını dudaklarında kaydırırken derin bir nefes aldı. "Seni yarın da öpebilirim. Dolunay geçtikten sonra. İnan bana, ben hâlâ bu kadar istekli olacağım."

"Biliyorum," dedi Felicia, onun saçlarında ellerini dolaştırırken.

Teo'nun ilgisini fark edeli haftalar olmuştu. Karşılık vermemesinin nedenini bilmiyordu ama dokunuşlarını hissederken kanının uğuldadığını duyuyordu. Kalbi daha hızlı kan pompalarken damarları atışlarına eşlik ederek teninin altında titriyordu.

"Hâlâ seni öpmemi istiyor musun?" dedi Teo, parlayan gözleri bakışlarında dolaşırken. Felicia başını salladığında Teo, onu kalçalarından tutarak kaldırdı ve bacaklarını beline dolamasını sağladı. Bir elini duvara yaslayıp daha fazla yaklaştı. "O zaman seni öpeceğim," dedi ve aralarındaki son konuşma bu oldu. En azından birkaç saniye için.

Teo, başı istemsizce geriye çekildiğinde hırladı ve arkaya doğru birkaç adım atmak zorunda kaldı. Felicia'nın bacakları belinden kayıp yere bastı. "Burası temizlik için! Daha fazla dağıtasınız diye değil!" dedi Gavin bağırarak. Teo'nun ensesine yapışmış tırnaklarını tenine gömmüştü. Boğazını temizleyerek sessiz bir şekilde hızlıca ekledi. "Ben de birkaç kez bu amaçla kullanmış olabilirim ama ben eğitmenim sonuçta."

"Tanrım," diye iç geçirdi Felicia gözlerini devirirken. Üzerinden hangi ara çıkardığını bilmediği atletini yerden aldı. "Sadece stres atıyorduk. Spordan önce iyi geliyor."

"Bunun için koca bir orman var," dedi Gavin, gözlerini ona çevirerek. Güne sandığından daha iyi başlamıştı oysa ki. "Madem bu kadar streslisin gidip koşmaya başla. İyi geldiğini duymuştum."

"Murat'a bir şey söylemezsin, değil mi?" Dudaklarını ısırırken göz ucuyla Teo'nun Gavin'in parmaklarından kurtulduğunu gördü. Sinirliydi ama Gavin daha fazla kızmadığı için rahatlamıştı da.

"Git hadi," dedi Gavin, elini arkaya sallayarak. Felicia şortunu düzeltti ve Teo'ya bakarak onu dudaklarından hızlıca öptü. Gavin, Felicia'nın şortunun kemer halkasına parmağını geçirip onu kendine çekti. "Sana ne söyledim ben?" dedi sabırsızlanarak.

"Tamam tamam," dedi Felicia ve gözden kaybolmadan önce gizlice gülümseyen Teo'ya el salladı.

Bahçeye çıktığı sırada, yere düştüğü için bazı yerleri ıslanmış atletini üzerine geçiriyordu. Dilini dudaklarında dolaştırdığında Teo'nun kendine has tadını aldı. Doğrusu Gavin'in baskınına uğramalarına değmişti. Ormana gireceği sırada yukarıdan önüne atlayan kurt, olduğu yerde sıçramasına neden oldu. Anlık korkusu geçtikten sonra onun Stone olduğunu fark etmişti.

"Hiç toprak üzerinde dolaştığın oluyor mu senin?"

"Kimin kokusu bu?" dedi Stone, tamamen farklı bir şekilde konuyu değiştirirken.

Üzerine giden bir adım attığında Felicia, kendini gerilerken buldu. Bundan nefret etmişti ama Stone'un da sürekli hatırlattığı gibi aralarında epey bir yaş ve güç farkı vardı. İstediği zaman

Stone, yaşını ve gücünü olduğu gibi ortaya koyarak karşısındakinin sinmesine sebep olabiliyordu.

"Cevap bekliyorum."

İleri doğru yürümeye devam ederken Felicia da geriliyordu. Göz ucuyla arkasına baktıktan sonra durmuş, çenesini öne çıkararak Stone'un gözlerine cesurca karşılık vermişti. Stone da durarak başını yana eğdi ve bir kez daha derin bir nefes alırken gözleri renk değiştirdi. Aldığı kokudan ya da bunun Felicia'nın üzerine sinmesinden hoşlanmış görünmüyordu.

"Cevap bekliyorsun, öyle mi?" dedi Felicia. Onu açıkça reddettikten sonra bunu söylemesi bencillikten başka bir şey değildi. Eski kafalı bir kurt gibi düşünüyordu -ki zaten öyleydi aslında. "Beni yanında istemediğini belirttin, şimdi kimlerin beni yanında istediğiyle mi ilgileniyorsun?"

Stone'un gözleri bu sefer öfkeyle renk değiştirmişti. Kapalı dudaklarının arasından kan gelirken olduğu yerde durmaya devam etti. Hareket ederse çok fazla ileri gitmekten korkuyordu. Kontrolünü kaybetmenin sınırlarında dolaşıyordu. "Bana ismini söyle, yoksa onu bulduğumda onun yüzünü öyle bir dağıtacağım ki şekle girmesi için bir araya getirmek zorunda kalacaksın."

"Sen..." Felicia, öfkeli bir şaşkınlıkla ne söyleyeceğini bilemiyordu. Buna herhangi bir anlam verebiliyor muydu sahiden? Kendisi bile ne yaptığının farkında mıydı? "Sen zorbanın tekisin!" dedi en sonunda parmağını ona doğru uzatarak. "Bana ilgi duyuyorsun. Bir şeyler hissettiğini biliyorum yoksa böyle kanamazdın. Kabullenmek için fazlasıyla kibirli ve kendini beğenmişsin."

"Abartıyorsun," diyebildi Stone sadece. Öfkeden kısılmış sesi daha fazlasına müsaade etmemişti.

"Beni istediğini kabullenmiyorsun çünkü ben daha yüz yaşında bile değilim ve bu *olmadığım şeyler* listesinin sadece ufak bir parçası. Aynı zamanda Azü, normal bir kurt, Tarafsız, senin her istediğini kabul eden biri de değilim. Sırf bunlar yüzünden ben, senin gözünde avda gördüğün bir tavşan kadar değersizim. Bana karşı bir şeyler hissetmeyi kendine yakıştıramıyorsun!" diye bağırırken gözlerinin dolduğunu hissetti ve bu, onu sınıra taşımış gibi daha

da öfkelenerek koşmaya başladı. Stone, onunla olan ilişkisinde bir kez olsun akıllı davranarak peşinden gitmemişti.

Ada, banyodan çıkıp havlusuna sarıldı. Kurutması da yıkaması da zahmetli olan saçlarını önüne alıp lavabonun üzerindeki tarağına uzandı. Avlanıp uyuduktan sonra üzerindeki rahatlık hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Saatler boyunca masaj yaptırmış gibi hissediyordu. Kıyafetlerini almak için banyodan çıktığı sırada kafasına yapışmış ıslak saçlarında parmaklarını dolaştırarak saçlarını dağıtıyordu.

Dawson'ın salonda olduğunu ve Gavin'le konuştuğunu duyuyordu. Doğumdan sonra bilinci yerine ilk geldiği sırada Gavin'in tepkisini hâlâ hatırlıyordu. Kendi tişörtünü üzerine geçirirken hafif bir iç geçirdi. Dawson'ın kıyafetlerini giymeye alışmıştı aslında. Onu her zaman yanında hissetmekten daha harika bir şey varsa onun her zaman yanında olmasıydı. Çabucak kendi tişörtünü Dawson'ınkilerden bir tanesiyle değiştirdi.

Hâlâ bir beşikleri olmadığından yatakta uyuyan çocuklarına bakmak için döndüğünde uyandıklarını gördü. Oğlunun elini tutarak minik parmaklarını öptüğü sırada kızının sürekli hareket ettirdiği ayakları yüzünden omzuna tekme yedi. "Artık tekme atmak yok. Biraz uslanmanın vakti geldi, küçük hanım."

En kısa zamanda alışverişe çıkmaları gerektiğini düşünüyordu. Murat'ın aceleyle aldıklarını tüketmek üzereydiler. Çok fazla beze ve minik kıyafetlere ihtiyaçları vardı. Ayrıca başka bir daireye taşınmaları gerekiyordu, hiçbir şekilde buraya sığamayacaklardı.

Uyanık oldukları halde uslu durdukları için onları yatakta bıraktı ve doğrularak ayağa kalktı. Kapıya doğru gerilerken gözlerini bebeklerinden ayıramıyordu. Kolunu kaşırken cama doğru yürüyüp kilidini kontrol etti ve balkon kapısının perdelerini çekerken gözleri ormanda dolaştı.

Dışarı çıktığında içi hâlâ şüphe ve tedirginlik doluydu, bu yüzden kapıyı ardına kadar açık bıraktı. Önüne dönüp kütüphanenin yanındaki oturma bölümüne geldiğinde Gavin, ayağa kalkarak

onu kollarına aldı. Ada'nın yerle teması kesilirken gülmeye başladı. "Artık zombi olduğumu düşünmüyorsun sanırım," dedi kollarını ona dolarken.

Gavin, Ada'yı ayaklarının üzerine bırakarak memnuniyetsizce dudaklarını kıvırdı. "Şoktan hatırlamazsın diye düşünüyordum."

"O kadar da şokta değildim."

Gavin'in yüzündeki alaycı gülümseme kaybolurken kaşlarını çatmıştı. "Döndüğüne sevindim, Mahfer. Yeniden çalışmalara başladığında beni korkutmanın acısını çıkaracağım."

"Eminim çıkarırsın. Ben yokken neler oldu?" diye sorup Dawson'ın yanına oturdu.

Dawson, kolunu ona sarıp şakağını öperken gözlerini kapamıştı. Hâlâ onun yanında olduğuna inanamıyor gibiydi. Aradan saatler geçmiş olmasına rağmen rüyadan uyanacağı anı bekliyormuş gibi korku doluydu. "Hiçbir şey," derken dudakları Ada'nın şakağında kıpırdıyordu.

"Ona göre hiçbir şey," dedi Gavin, başıyla Dawson'ı işaret ederek. "Ne senin yanından ayrıldı ne de konuşmamıza izin verdi."

"Seni gömmek istiyorlardı," diye kendini savundu Dawson. "Sonuçta ben haklı çıktım."

"Evet, beni gömmediğinize memnunum," dedi Ada, rahatlayarak nefesini bırakırken.

"Toprak altında uyanmak berbat olurdu," dedi Gavin dalgın bir şekilde. Bunu hayal ettiğinde irkilerek başını salladı.

"En kötü kısmı bu olmazdı." Dawson ve Gavin, ona baktıklarında telaşla nefesini tuttu ve dudaklarını ıslattı. "Bu şey... uyumam sadece bir testti. Aslında o kadar da kötü değildim. Tamam, çok yorgundum. Sanırım hâlâ biraz öyleyim ama kendimi ölecek gibi hissetmemiştim. Onca acıya rağmen mutluydum."

"Test de ne demek?" Dawson'ın gözleri anında başka bir şekle bürünmüştü. Yaşadığı ve hissettiği şeylere biri sebep olmuşsa kaçmaya başlasa iyi ederdi. "Senin ölü gibi uyuman nasıl bir test olabilir?"

Ada, onun elini iki eliyle tutup parmaklarını birbirine kenetledi. Yüzüne değil, birleşmiş ellerine bakıyordu. "İsim töreni

yapıldıktan sonra kurtların belli testlerden geçtiğini biliyorduk ama ben bunların hepsinin fiziksel olacağını düşünmüştüm. Çok da umursamamıştım."

"Nereden biliyordun?"

"Okuduğum kitaplardan." Kuruyan dudaklarını bir kez daha ıslatıp derin bir nefes aldı. O nefes alırken Dawson'ın kalp atışları hızlanınca Ada'nın gözleri doldu. Böyle bir testi hak etmemişlerdi. Dawson hak etmemişti. Kendini toparlayarak gözlerini sildi. "Benim aşkım birçok olay karşısında yok olmadı ya da azalmadı. Amona, Akira, sonra yeniden Amona. Kalp mührü en kötüsüydü. Ve bunların hepsi daha da inatçı olmamı sağladı o kadar. Beni senden haksız yere aldıkları için öfkelendim ama hiçbir zaman seni tamamen kaybettiğimi düşünmedim. Doğumdan sonra dinlemek için gözlerimi kapadığımdaysa senin aşkın testten geçti. Eğer bunu başarabileceğime dair söz verdiğim zaman bana güvenmeseydin ve toprak altında uyansaydım artık birbirine bağlı ruhlar olmayacaktık. Asena'nın söylediğine göre hâlâ bir arada olabilirdik ama bir daha isim töreni yapamazdık."

Ada susarak Dawson'ın, söylediklerini anlamasını bekledi. İlk konuşan Gavin olmuştu ve Ada, onun burada olduğunu bile unutmuştu.

"Ruh dünyası fazlasıyla acımasız."

"Ayrıca doğumdan sonra fark ettim ki..." diye devam etti Ada. Bunu söylemenin ne kadar doğru olduğuna emin değildi fakat yine de saklamak istemiyordu. "Bu olay beni o kadar da etkilemiyor." Dawson birçok duyguya boyanmış gözlerini ona çevirdi. Açıklama bekliyordu. "Doğum. Ben bir ala kurdum. Eğer herhangi bir kurdun nesli tükenirse yeniden oluşmalarını sağlayabilirim. Bunu kabul etmek biraz zor ama asil görevim çocuk doğurmak. O yüzden doğum ne kadar canımı yakarsa yaksın sona erdiğinde kendimi yorgun, aynı zamanda harika hissettim."

"Kurt dünyasının ilk ikizlerini doğurmanın sebebi bu olabilir," dedi Gavin, ciddi bir şekilde. "Bildiğimiz kadarıyla bunu şimdiye kadar kimse başaramadı. Aleutlarda böyle bir kayıt yok."

"Bu ne demek farkında mısın?" dedi Ada, gözlerini Dawson'a çevirerek fısıldarken.

"Seni incelemek isteyebilirler," dedi Dawson ciddi bir şekilde. Creon'un bahsettiği de buydu. Leone'un insan dışı deneyleri ve şeytani planları ala kurt gücünü bir kişiden bağımsız bir şekilde kullanmak istiyordu. İstediği zaman bu özelliği herhangi bir kurda aktarabilmeliydi.

"Daha fazla çocuğumuz olabilir. Söylemek istediğim bu sadece."

Dawson ve Ada, birbirlerine o kadar yoğun bakıyordu ki Gavin, boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bu planı şimdi uygulamayacaksınız, değil mi? Başka koşullarda izlemek zevkli olabilirdi ama..."

Ağlama seslerini duyduğunda Ada, irkilerek başını yatak odasına çevirdi. Açık kapıdan görebildiği kadarıyla sorun yoktu. Dawson'ın çenesini tutarak yanağına sağlam bir öpücük bıraktı. "Sanırım karınları acıktı," dedi. Yerinden kalkıp oradan ayrılmadan önce Gavin'in kıvırcık saçlarını karıştırdı.

Odaya girip kapıyı kapatan Ada, çocuklarının yanına çıkarak sırtını başlığa yasladı. "Bu kadar sık acıkmanız beni biraz yıpratıyor," dedi keyifli bir iç geçirişle. Önce Lenora'yı kucağına aldı. Erkek kardeşini alırsa çıldırabilirdi. Ada, koltuk altlarından tuttuğu kızını yüzüne doğru kaldırırken gülüyordu. "Baş belası bir kız olacaksın. Herkes sana tuhaf davranmaya başlamadan önce tadını çıkar. Hayat bir çocuk için bile acımasız olabilir."

Onu kucağına yatırıp tişörtünü üzerinden çıkardı. Lenora, minik bir kurt gibi göğsüne yapışıp emmeye başladığında Ada, kıpırdanıp duran oğlunun elini tuttu. Gözlerini yukarı kaldırarak annesine bakan Lyon, bir bebeğe göre fazlasıyla aklı yerinde ve bilinçli görünüyordu. Bu Ada'yı şaşırtmakla beraber biraz da ürkütmesine neden oldu. İkisi de tamamen tuhaf ve bir kurt için bile normal olmayabilirdi ama yine de çocuklarıydı. Sırf bu yüzden bile normal olmamayı hak ediyorlardı. Herkes ikizlerine yabani ve tereddütle bakabilirdi ama Ada ne olursa olsun onları korumaya kararlıydı. Herkese ve her şeye rağmen.

Dawson, yatak odasının kapısını açtığında Ada gözlerini kapamış, başını arkaya yaslamıştı. Kucağında bu sefer kızı değil, oğlu vardı. Onu beslemek Lenora'yı beslemekten daha kolaydı. Lyon, kız kardeşine göre daha uysaldı.

"Hâlâ yorgunsun," dedi Dawson, Ada'nın yanına oturarak kızını kucağına alırken. Onu dizine yaslayarak elleriyle oynamaya başladı. Lenora, babasının kıpırdayan parmaklarını izlerken emziğini emmeyi bırakıp gözlerini odaklamıştı.

"Bu yorgunluk değil. İlk defa yaptığım bir şeyden eminim, Dawson. Baştan sona üstelik," dedi Ada. Bir elini Lyon'un başının üzerine koyarken gözlerini Dawson'a çevirdi. "Beyazlar ormandan çıkmıştır. Neden avlanmaya gitmiyorsun?"

"Sonra gidebilirim."

"Dolunayda avlanmak istemiyor musun? Üstelik sonra gideceksin. Tüm orman, kurtların izini taşırken ve av hayvanları ürküp saklanmışken. Kendine doğru düzgün yemek bile bulamazsın. Dolunayda ilk önce Azülerin avlanmasının bir sebebi var."

"Birkaç gün bekleyebilirim, sorun olmaz."

Dawson, Lenora'yı kaldırarak yatağa sırtüstü uzandı ve kızını göğsüne yatırdı. Bir elini başının altına koyarken babasının göğsünde yüzüstü yatmış olan Lenora, gevşeyerek gözlerini kapadı. Hırıltılı sesler çıkarırken uykuya daldı. Dawson, bir elini Lenora'nın sırtında dolaştırırken gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu. Geleceğini düşünüyor gibiydi. Ada'nın da sık sık yaptığı ve içinden çıkamadığı bir durumdu.

"Sürekli yanımızda kalamazsın," dedi Ada yumuşak bir sesle. Parmaklarının dışıyla Dawson'ın sakallı yanaklarını okşadı. Gözlerinin kenarında gerginlik izleri vardı. Bu izlerin daha önce olup olmadığını Ada hatırlamıyordu.

"Sanırım testi geçemedim," diye mırıldandı Dawson bir süre sonra. Başını Ada'nın eline doğru hafifçe eğdi. "Ben senin aşkını hak etmiyorum."

"Neden bahsediyorsun?" Ada'nın sesi korku ve endişeden güçlükle çıkmıştı.

"Lyon doğduktan sonra gözlerini kapadığında ben..." Burnunu çekerek gözlerini kapadı. Kelimeleri kafasında toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Ben öldüğünü düşündüm. Buna inanamadım ama bir süreliğine de olsa... seni durdurmadığım için kendimden nefret etmeye başlamadan önce... seni sonsuza kadar kaybettiğimi sandım. Herkes ikiz doğurmanın tehlikelerinden o kadar bahsediyordu ki düşünceleri kafamdan atamıyordum."

Ada, şaşkınlıkla öylece dururken parmakları Dawson'ın yüzünde kıpırdamıyordu. Ne söylemesi gerektiğini, ne söylerse uygun olacağını bilemiyordu. "Bunu düşünmen normal bir şey," dedi sonra. "Attığım çığlıklar ve hıçkırıklar sonunda gözlerim birden kapanmıştı. Öylece. Herkes öldüğümü düşünürdü. Test ondan sonra başlıyordu, Dawson ve sen bunu geçtin. Hiçbir şok beş gün boyunca sürmez. Sen benim ölü olduğumu sandığında şoktaydın ama sonra düzeldin ve ölü olmadığımı anladın. Bunu biliyordun, değil mi?"

"Evet," dedi Dawson, birden başını ona doğru çevirerek. Ada'nın parmakları dudaklarına doğru kaydı ama bunu fark etmiyor gibiydi. "Evet, yemin ederim ki." Ada gülümsediğinde Dawson, onun elini tutup avucunu öptü. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve bir kez daha parmaklarını öptü. Bir süre sonra başını kaldırdığında Ada'nın uyukladığını gördü. Parmaklarını yüzünde kaydırınca Ada, irkilerek gözlerini araladı. "Çocuk emzirirken uyumak yok."

"Özür dilerim," dedi Ada birden doğrulurken.

"Ayrıca seni seviyorken de uyuma. Bu çok üzücü."

Ada, gülerken oğlunu sıkıca tutup eğildi ve Dawson'ın dudaklarını öptü. Lyon, başını çevirerek kucağından kaçmak istediğinde Ada, onu iki eliyle kavrayıp yatağa bıraktı. "Kucakta durmak istememeleri iyi bir şey mi yoksa kötü mü karar veremiyorum." Uzanıp tişörtünü alarak çabucak giydi. Saçlarını çıkarıp sırtına bırakırken minicik çıplak ayaklara dokundu.

"İnsan gibi görünebilirler ama onların büyük bir kısmı kurt. Kendi alanları konusunda çok hassastırlar."

"O hiç de öyle görünmüyor," dedi Ada, Lenora'yı işaret ederken. Dawson'ın bölgesinde oldukça huzurlu bir şekilde uyuyordu.

Dawson, hareket etmemeye çalışıyordu. "Kurt olsa bile o bir kız. Benim kızım."

"Peki ya benim oğlum?" dedi Ada, Lyon'a doğru eğilerek. Güçlü eliyle Ada'nın burnunu kavradığında Ada inledi. "Büyüdüğün zaman bunları hatırlatacağım."

Ada, eğilip burnunu Lyon'un hassas tenine sürtüp kokusunu onunla paylaştı. Bebek mırıldanarak annesine döndü. Derin nefesler alırken gözleri kısılarak kapandı ama uykuya dalmadı. Kendi kokuları oluşuyorken hâlâ bir parçaları Ada gibi kokuyorlardı.

"Lenora," dedi Ada birden doğrularak. Dawson'a, sonra da kızına baktı. Ağzını elleriyle kapatarak yataktan hızla kalktı. Dawson ne olduğunu soracakken Ada, aniden ona baktı. "Ona neden Lenora ismini verdin?"

"Söyledim ya. Anlamı yüzünden," dedi Dawson kaşlarını çatarak. Kızını yavaşça kaldırarak Lyon'un yanına bıraktı ve yatağın kenarına oturdu. "Ne oldu?" Ada, çekmeceleri karıştırmaya başladığında Dawson iç geçirdi. Ne yapacağını görmek için bekliyordu fakat Ada, durmadan odayı dağıtmaya devam etti. "Ne arıyorsun?"

Ada, aradığını bulunca doğrularak Dawson'a döndü. "İşte bu," dedi katlanmış kâğıdı açarak Dawson'a gösterirken. "Creon'un o acemi kurtla bana ulaştırdığı kehanette savaş çıkacağından bahsediyordu." Kâğıdı indirerek parmaklarıyla üzerinden geçti. "Savaşta rol oynayacak üç silahtan bahsediyordu. Ben, Creon ve Lenora," dedi nefesi kesilerek. Gözlerini kaldırarak Dawson'a baktı. "Lenora'nın kim olduğunu bilmiyorduk çünkü o bizim kızımız."

Dawson, kâğıdı onun elinden aldı. Felicia'nın tercüme ettiği kehanet bir kurt derisinde değil, normal bir kâğıtta bilgisayar yazısıylaydı. Tuhaf bir şekilde kehanetin yazılması için uygun değildi. Mürekkebi kan değil, sıradan bir yazıcıydı. Kâğıt A4'tü. Her şey bir kehanet için oldukça sıkıcıydı. En azından içerik kısmına geçene kadar. Her ne kadar Felicia, bu kehaneti tercüme etmiş olsa da yeterince anlaşılabilir değildi. Bir kâhin hiçbir zaman kesin ve

açık cümlelerle konuşmazdı. *Gösterişçiler*, diye düşündü Dawson tek kaşını kaldırırken.

"Kaiser'ı öldürdüğümüz Av Dönencesi'ne ait değil miydi bu kehanet?" dedi Dawson, kızının ismini gördüğü sırada.

"Ben de öyle sanıyorum! Ama rüyamda... hani doğumdan sonra uyuduğumda. Asena bana kehanetin henüz gerçekleşmediğini söyledi. Bu durumda Lenora da savaşın içinde olacak," deyip duraksadı ve gülümseyerek ekledi. "Bir savaşa katılacak kadar büyümüş olacak. Buna sevindiğime inanamıyorum."

Dawson, bir koluyla ona sarıldığında Ada, onun göğsüne yaslandı. Dudaklarını Ada'nın şakağında dolaştıran Dawson, diğer elindeki kâğıda bakmaya devam ediyordu. Kaiser'ı öldürmelerinin ardından bir daha bu kehaneti hiç düşünmemişti. Gerek olmadığını sanmıştı. Bu yüzden üçüncü silahın da kim olabileceği hakkında kafa yormamıştı. Kehanetler değişebilirdi. Bu kim bilir hangi yüzyılda yazılmıştı. Gelecek değişken ve bilinmeyen bir denklemdi. Buna rağmen kehanette bulunuluyorsa çıkacak savaş oldukça önemli olmalıydı. Sadece onları değil, tüm kurt dünyasını, aynı zamanda büyücüleri etkileyecek bir savaş olacaktı. Dawson, bunun farkına vardığında kâğıdı buruşturarak avucunun içine hapsetti.

Ada, geri çekilerek yatağa baktı. Dawson'a dönerken ellerini göğsüne koydu. "Kendimi toparlamam gerekiyor. Ne kadar gelişirsem o kadar iyi." Zaten aklında olan planı daha da hızlandırmalıydı. Zaman harcamayacak, her zamankinden daha fazla çalışacaktı. Artık kaybedeceği, savunacağı daha kıymetli şeyleri vardı. "Ava ne zaman çıkacaksın?" diye sorarken ayakkabılarını giydi. Çekmeceden bulduğu tokayla saçlarını atkuyruğu yaptı.

"Deborah'ın gelmesini bekleyeceğim." Ada'nın yanına giderek saçlarındaki tokayı aldı. Üzerindeki tişörtü atletle değiştiren Ada, saçlarını toplamayı neden denediğini bilmiyordu bile. Dawson, yatağın kenarına otururken, "Kendini fazla yorma. Yavaş başlaman gerekiyor," dedi.

Ada, onun yanına gidip eğildi. Dudaklarını öperken bir eliyle dizinden güç almıştı. "Sınırlarımı biliyorum ben." Dawson, onun

burnuna dokunduğu sırada Ada, nefesini tutarak gözlerini kapadı. Hemen sonra uzanıp tokasını aldı. "Saçlarımı çözmekten vazgeç, İhtiyar."

"Buradayken saçlarını toplayamazsın!" diye seslendi Dawson arkasından. Hemen sonra susup yatağa doğru baktı.

"Onları uyandırırsan kendin uyutursun. Nasıl besleyeceğini de sen düşün," dedi Ada, daireden çıkmadan önce.

"Özür dilerim," dedi Dawson fısıldayarak.

Sessizlik ve boş vakitten faydalanmak istediğinden defterlerde kaldığı yerden devam etti.

Kanada, 1761

"Anlamadım, ne?" dedi Lissa bir kez daha. Stone onları ormanın bu ıssız yerine çağırdığında ne konuşacaklarını kesinlikle bilmiyordu. Şimdi anlatmış olmasına rağmen hâlâ bilmediğini düşünüyordu.

"Dördüncü kez tekrarlamayacağım," dedi Stone iç geçirerek. Tyson'a bakıp yeniden Lissa'ya döndü. Lissa, kollarını göğsünün altında sımsıkı bağlamıştı. Tepelerine yağan yoğun kar onları üşütmüyordu fakat bu, soğuğu hissetmelerine engel değildi. "Hepimizin rahat etmesinin tek yolu bu."

"Hiçbir şey hissetmemen mi? Bu nasıl bir çözüm olabilir ki?" dedi Lissa. Ona doğru bir adım atıp soğuktan kuruyan dudaklarını ıslattı. "Kalbinin kilitlenmesi demek ruhunu da yok edecek. Eğer ruhun olmayacaksa bir insan olmanın anlamı nedir?"

"Bunu onaylamanı beklemiyorum. Ama en azından bu şekilde yaşayamayacağımı anla."

"Ne zaman döneceksin peki?"

"Çok süreceğini sanmıyorum."

"Bir beş yıl daha mı?" dedi Lissa kendini durduramadan. Stone konuşacakken Lissa hızlıca devam etti. "Biliyorum, önünde engel vardı ve bu yüzden gelemedin. Söylediğin tek şey bu zaten. Yıllar sonra Darren büyüdüğünde dönersen ona nasıl bir açıklama yapacaksın?"

"Eric ve babam beni tutuyordu," dedi Stone öfkelenerek. Onun üzerine yürüyüp başını eğerek gözlerine baktı. "Babam saçma fikirleri yüzünden, Eric'se sadece sana âşık olduğu için aptalca davranıyordu. Beni

bırakmalarının tek sebebi senin kendine yeni bir hayat kurmuş olabileceğini düşünmeleriydi. İşte tüm sebep bu!"

"Birine senden daha fazla âşık olabileceğimi düşünmüyordum. Bu kadar ileri gitmemizin sebebi buydu. Tamamen benim hatamdı."

"Çok gençtin, Lissa. Hâlâ öylesin," dedi Stone, sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes alırken. Kısaca Tyson'a bakıp yeniden Lissa'ya odaklandı. Onun yanında olmak istemişti. Tüm dünyayı karşısına almaya bile hazırdı. Lissa'nın aynı duyguları hissetmemesi haricinde arada oğlu varken Stone için başka hiçbir yol olamazdı. "İlişkimizi ilerletmek bir hata değildi. Ben öyle görmüyorum. Sen de böyle hissetme."

Lissa, gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silerken ona biraz daha yaklaştı. "Bu şekilde geliştiği için üzgünüm. Oğlundan uzaklaşmanı istemiyorum, biliyorsun, değil mi?"

"Hayatta kalması her şeyden daha önemli." Lissa ona sarıldığında Stone nefesini tutmuş, sadece geri çekileceği anı bekliyordu. Sevdiği kadını yeniden hissetmek harika bir duygu olabilirdi ama tamamen yasaktı. Sırtına hafifçe dokundu. "Oğlumu bırakmayacağım. O daha fazla yalnız kalmadan git."

Lissa, geri çekilip yüzünü bir kez daha sildi ve Aleut'a giden yolda gözden kayboldu. Tyson, onun uzaklaşmasını izledikten sonra Stone'a döndü. "Bunun en uygun yol olduğuna emin misin?"

"Evet," dedi Stone başını sallayarak. Sevdiği ya da memnun kaldığı bir yöntem değildi fakat en güvenli olanıydı. "Zamanı geldiğinde ona babası olduğumu söyleyeceğim."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Tyson. Hayatında daha tuhaf bir konuşma yaptığını sanmıyordu. "Bir gün melezler artık yasak olmadığında ona babası olduğunu söyle. Ama Darren'ın hayatını tehlikeye atacak bir şey yapma."

"Bu evliliği gerçekleştirerek hem kendinizin hem de onun hayatını tehlikeye atan sizsiniz. Darren büyüyor, yaşıtlarından daha güçlü. Bu fark zamanla daha da açılacak ve herkes ona, onun tuhaf olduğunu bilerek bakacak. O zaman geldiğinde Kaiser, ne sizi ne de oğlumu rahat bırakacak. Aleut'ta olmanız sizi dışarıdaki düşmanlardan koruyor ama asıl düşmanın içeride olduğunu bazen unutuyorsunuz."

"Darren'ı canım pahasına koruyacağımı biliyorsun."

"Biliyorum. Buradan bir süreliğine de olsa ayrılabilmemin sebebi bu zaten." Arkasını dönerek yürümeye başladığında durup Tyson'a baktı. "Ona gerçek adını verdiniz mi?"

"Evet, doğduğunda."

"Lissa'ya söylediğim ismi koydunuz öyleyse." Tyson mırıldanarak onayladığında Stone gülümsedi. "En azından bana ait bir şeyi var," dedi ve kalbi mühürlenmeden önce hissettiği son güzel duygu bu olmuştu.

15

Çektiğin acılarla birlikte ayağa kalkmak,
en güzel meydan okumadır.

Ada, spor salonundan içeri girdiğinde kimsenin ortalarda görünmemesi dikkatini çekmişti. Bir ya da iki kişi de olsa mutlaka çalışan öğrenci görmesi gerekiyordu. Kendi dolabının önüne gidip açtığında metal kapağın tiz sesi boş koridorda yankılandı. Doğru düzgün ışık bile yakmamışlardı. Ada, koridorun sonuna baktığında Gavin'in ofis kapısının altından sızan loş ışığı gördü.

Orada olup olmadığını kontrol etmesine fırsat kalmamıştı ki Gavin, sesini duyup içeriden çıktı. Ada'yı antrenman için hazırlanırken bulduğuna şaşırmıştı. Yanına gidip eldivenleri bağlamasına yardım ederken, "Bu kadar erken başlamak istediğine emin misin?" dedi.

"Ben iyiyim. Hazırım," dedi Ada, olduğundan daha emin görünmeye çalışarak. Başlayabileceğini, başlamak zorunda olduğunun farkındaydı. Hakkında bu kadar plan yapılırken daha fazla boş zaman geçiremezdi. Ne zaman saldırı altında olacakları belirsizdi. Şimdi bile birileri ona karşı hareketlenmiş olabilirdi. Fazla dikkat diye bir şeyin olmadığına inanan Ada, paranoyaklığa kaymadığını düşünmek istiyordu. Hâlâ biraz sersem ve yorgun hissetse

de günlerdir kıpırdamadan yatmasından dolayı olduğunu sanıyordu. "Nereden başlıyorum?"

"Önce nefesini ölçelim," dedi Gavin, elini koşu bandına doğru uzatarak. Ada, banda çıkıp düğmesine bastı. Kademesini arttırırken Gavin, bir kolunu bandın kenarına yaslayarak onu izliyordu. "Ne yedin?" diye sordu.

Ada, istemsizce dudaklarını ısırırken cevap vermek yerine önündeki ekrana odaklanmayı denedi. Değerlerini ölçen bir yığın sayıdan oluşuyordu. Zihni diğer başka şeylerle öylesine doluydu ki hangisinin neyi ölçtüğünü fark etmedi bile. Gavin'le konuşmak eğlenceliydi ama avlanma düzeni hakkında düşünmeyi dahi sevmiyordu.

"Daha ne kadar bu şekilde besleneceksin?" dedi Gavin. Konuşmayı sonlandırmaya hiç niyeti yoktu. "Yeni dönüştüğünde bunu umursamıyorlardı çünkü alışman için zaman tanımışlardı. Dönüşüm şokunu atlatman gerekiyor artık. Bu şekilde devam edemezsin."

"Biraz abartmıyor musunuz? Siz de hayvan yiyorsunuz, ben de. Türünün farklı olması neden bu kadar önemli? Biraz ikiyüzlü davranıyorsunuz."

Gavin, koşu bandının hızını arttırırken Ada'ya bakıyordu. "Diğer yarımızın kurt olduğunu unutuyor musun? Onları yemen ihanet gibi."

"Tamam, anlıyorum. Dönüşemeyen kurtlar uzaktan kuzenimiz sayılır. Ama çoğu zamanı insan gibi geçiriyoruz. Öyleyse insanları yemek de ihanet değil mi? Sakın bana insan yemediğinizi söyleme. Bazılarının bunu yaptığını biliyorum. Daha birkaç ay önce iki turisti Remusların yemek sofrasından kurtardım."

"Ama-"

"Ama onlar Remus. Onlar şeytani, doğuştan kötüler. İçlerinde hiç iyilik yok ve fırsatını bulduğu anda seni öldürürler." Gavin'e bakmak için başını yana doğru eğdi. "Tüm bu lafları duymak istemiyorum. Kötü olan Aleut ya da Remuslar değil. Kuzeyde ya da güneyde doğduğunda içindeki iyilik seviyesi değişmiyor. Kötü olmak isteyen kötü, iyi olmak isteyen iyi oluyor," deyip koşu bandını bir anda durdurdu. Sık nefesler alırken panele tutundu. "Bu

durumda Deborah ne oluyor? Zaman zaman iyi ama canı sıkılırsa kötü mü?"

"Remusları savunuyorsun. Biliyorum, Aleut meleklerden oluşmuyor ve Remusların tamamı şeytan değil ama onların kuralları daha eskiye dayanıyor. Daha vahşiler ve vicdani yasakları oldukça kısıtlı."

"Bu umurumda değil. Ben de bir Remus'um. Çocuklarımın ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama o da umurumda değil. Çünkü onları en iyi şekilde yetiştirmeye çalışacağımı biliyorum. En önemlisi de bu zaten."

"Biraz ağırlık çalış. Sonra yüzmeye geçeceğiz," deyip onu yalnız bıraktı.

Ada, derin bir nefes alıp yoğun antrenmanına başladı. Vücudu kendini toparlarken bir yandan da yoruluyordu. Ama bu yorgunluk diğerinden farklıydı ve Ada'ya kendini iyi hissettiriyordu. Buna alışkındı, bunu tanıyordu. Ölü gibi yatmaksa ona göre değildi. Üstelik günlerce.

Felicia, avın keyfini çıkararak ormanda yürüdüğü sırada ona doğru koşan kişiyi gördü. Gözlerini kısarak bir iki adım geriledi. Hilary, tam önünde durup ellerini dizlerine koyarak soluklanmaya başladı. İyi bir savaşçı olabilirdi ama koşmayı hiç sevmiyordu. Özellikle de insan bedenindeyken. Felicia, dudaklarını yalarken ona doğru yaklaştı. Konuşmasını bekliyordu.

"Kavga," dedi Hilary, dizlerinin üzerine eğilerek. "Neden olduğunu bilmiyorum ama Teo senin ismini söyledi."

Felicia, şekil değiştirerek iki ayağı üzerinde doğrulduğunda toprak renkli pelerini omuzlarından dökülerek etrafını sardı. "Nerede?" Çoktan Hilary'nin geldiği tarafa yürümeye başlamıştı bile.

"Dairesinde."

"Dairesi nerede?" dedi Felicia sabırsız ve sinirli bir şekilde. Teo'yla sadece tanışıyorlardı. Spor salonuna girip çıkmaya başladığından beri denk geldikçe sohbet ederlerdi hepsi bu. Birlikte sosyalleştikleri ya da eğitim harici vakit geçirdikleri yoktu.

"Senin dairenin karşısında," dedi Hilary, kendini geri bırakarak yere otururken. Daha fazla koşmak istemiyordu. Avlanmamıştı bile. Enerjisini buna harcamak canını sıkıyordu. Felicia, Ada'nın eski odasında kalıyordu ve muhtemelen bunu da bilmiyordu.

Felicia, kısa birkaç dakika sonrasında kapıyı açarak içeri girdi. Doğru daireye girdiğinden emin olamadığı için tereddütlü davranmıştı. Sonra yoğun kan kokusunu aldı. O kadar çok kan vardı ki Teo'nun kendi kokusunu ayırt edememişti. Arkasından ittiği kapı gürültüyle kapandı. Teo'nun yanına oturan Felicia, onun yüzüne dokundu. "Avlanmayı biraz yanlış anladın sanırım. Avcı olacaktın. Tam tersi değil."

Teo, kapalı gözleriyle dudağının kenarını kıvırarak gülümsediğinde canı acıdı. İnleyerek başını diğer yana çevirdi. Felicia, banyoda ıslattığı havluyu sıkarken Teo'nun yanına geri dönmüştü. "Bu nasıl oldu?" diye sordu havluyu yüzüne hafifçe dokundururken. Teo irkildiğinde Felicia geri çekildi. "Özür dilerim."

"Kırık ayağıma baskı yapıyorsun," diye güçlükle konuştu Teo.

Felicia, birden geri çekilirken havluyu da yere düşürmüştü. Teo'nun bacağı normal görünüyordu. Pantolonunu sıyırdığında mosmor olmuş ve şişmiş bileğini gördü. "Bunu düzeltmem gerekiyor. Avlandın mı?" derken onu konuşturacak herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu.

"Hayır, daha değil."

"Oda arkadaşın vardı sanırım. Thomas, değil mi?"

"Artık aynı odada kalmıyoruz. O biraz... tuhaf," dedi Teo, daha iyi nasıl açıklayacağını bilemediğinden. "Birkaç ay önce Dawson, onu benim bu halimden daha berbat bir duruma soktu. Omurgası sandığımızdan daha kötü durumdaymış. Gavin, onun bir daha eğitim göremeyeceğine karar verdi."

"Buna sinirlenmiş olmalı," dedi Felicia çok umursamasa da. Teo'nun bileği için ekstra müdahale gerekip gerekmeyeceğini düşünüyordu. Aleut'ta tıbbi doktora en yakın kişi Rachell'di ve onun

da uzman olduğu konu bebeklerdi. "Gavin'i çağırabilirim. Öğrenciler sayesinde böyle şeylerde daha tecrübeli."

"Beni bu halde görmesine izin veremem," dedi Teo birden doğrularak. Farkında olmadan yaptığı hareket yüzünden bağırıp kendini geri bıraktı. "Lütfen, bilmemesi gerekiyor. Eğer Thomas'a yaptığı gibi beni de eğitemeyeceğine karar verirse buna katlanamam."

Felicia, doğrusunu yaptığını umarak içe doğru dönmüş olan ayağı tek hamlede düzeltti. Teo, hırlayarak yataktan inmeye çalıştığında Felicia, onun omzunu tutarak yeniden yatmasını sağladı. "Seni kim bu hale getirdi? Bir Azü'nün yemeğine ortak mı oldun?"

"Daha iyi açıklayamazdım."

"Ne?"

"Benim için sorun değil. Kimseyi yargılamıyorum," derken sesi biraz daha kendi gibi geliyordu. Felicia, yeniden yüzünü temizlemeye başladığında Teo, dişlerini sıkarak nefesini bıraktı. "Neden bana söylemedin?"

"Neyi?" dedi Felicia.

"Zaten başka bir Azü'nün yemeği olduğunu!" dedi Teo sinirlenerek. Acemi ve genç olabilirdi ama hiç kimse aptal yerine konulmaktan hoşlanmazdı. "Böylece ortak da olmazdım ve dayak yemezdim. Ben kırk yaşında bile değilim ve ne kadar yaşadığını bile tahmin edemediğim bir Azü'den dayak yedim. İnan bana, hiç keyifli değildi."

Felicia, havluyu iki eliyle sıktığında pembeleşmiş kan damlaları pelerinini lekeledi. "Stone mu? O mu yaptı?"

"Aranızda ufak bir anlaşmazlık olduğunu ve senin, onu kızdırmak için beni öptüğünü söyledi. Bu, dayaktan bile daha kötüydü," deyip acıyla inledi. Hiç değilse hissedebiliyordu. "Neredeyse."

Felicia, tırmanan öfkesini gözlerini kapatarak güçlükle dizginledi. En azından bir süreliğine. Konuşmamak ya da bağırmamak için kendini sıkarken ayağa kalktı. Teo'ya bir şey söylemek istiyordu. Duşa girmesini falan tavsiye edecekti ama bir kere ağzını açarsa susmayacağını biliyordu. Bu nasıl şeydi böyle? Soruyu kendine sormayacaktı. Bu sefer kendine ait olmayan sorunlara kendi çözüm bulmaya çalışmayacaktı.

Oradan ayrılıp üç kat yukarı çıktı. Dairelerinin nerede bulunduğu bile statülere göre ayrılmıştı. Felicia, bundan nefret ediyordu. Tüm bu düzenden, sistemden ve Aleut'un içindeki tüm kurallardan. Anarşist falan değildi ama en azından daha adil bir sistem kuramazlar mıydı?

Kapıyı çalıp içeri gelmesini söyleyen sesi beklemeyecek kadar sabırsız olduğundan hızla içeri daldı. Yeni duş almış ve dinlenmiş olan Stone, tekli koltuğa oturmuştu. Üzerine sadece kot pantolonunu giymişti. Saçlarının uçlarından damlayan sular göğsüne süzülüyordu. Sol göğsünün üzerinde tüm beyaz vücuduna zıt olan bir dövme vardı. Dövme kurak topraklarını andıran bir şekilde çatlak çatlaktı. Daha fazla inceleme fırsatı bulamadan Stone'un boğazını temizlemesiyle gözlerini kırpıştırdı.

Bir elinde içi buz dolu büyük bir su bardağı tutan Stone, bakışlarını ona çevirmiş ama olduğu yerden doğrulmamıştı. *Kibirli kötü kurt,* diye düşünmeden edemedi Felicia gözlerini kısarken. Ayağına gelmesini bekliyordu. Normalde Felicia olduğu yerde kalırdı fakat bunun için fazla öfkeliydi. İçinde kaynayan ve tüm damarlarına yayılan bir ateş vardı sanki.

"Onu paramparça etmişsin!" dedi karşısına geçerken. "Gözlerini zorlukla açıyordu. Bunu nasıl..."

"Yapboz gibi miydi?"

"Ne? Hayır!"

"Devam etmem gerekecek öyleyse," dedi Stone, sakallı çenesini başparmağıyla kaşıyarak. Buzlu suyundan büyük bir yudum alırken gözlerini Felicia'dan ayırmamıştı.

"Ona anlaşmazlık yaşadığımızı ve seni kızdırmak için onu öptüğümü söylemişsin. Bir kurda vurabilirsin. Özellikle senden yüzyıllarca genç bir kurdu yenebilirsin ama kendi iradesiyle sahip olduğu bir şeyin aslında onun olmadığını söyleyemezsin. Bu yenilmekten daha kötü."

"Kendi iradesi mi?" dedi Stone ayağa kalkarken. Felicia, bardağı nereye koyduğunu görmemişti bile. Stone, karşısına dikildiğinde tüm görüş alanı onunla kaplanmıştı. "Sana sahip olması demek. Yaptığı bu muydu? Sana sahip mi oldu?"

"Konu bu değil ki? Neden yaptın?"

"Konu tam olarak bu. Yaptığımın nedeni de bu," dedi omuzlarını silkerek.

Felicia, burun kemerini sıkarak arkasını döndü. Ondan yeterince uzaklaştığında yeniden etrafı görebiliyordu. Gözlerine bakıp gökyüzüne dokunduğu hissi kayboluyordu böylece. Tekrar önüne döndüğünde elini salladı. "Anlamıyorsun. Ben de anlamıyorum!" dedi kendini göstererek. "Sana kalp mührünü kaldırmayı teklif ettim. Bunu kabul etmiyorsun ama benim başkalarıyla olmamı da kabul etmiyorsun. Senin iznini de istemiyorum ki. Madem beni istemiyorsun hiç değilse uzak durmayı başar!"

"Kalp mührümü nasıl kaldıracaktın?" dedi Stone. Felicia daireden ayrılacakken Stone önüne geçti. Avucunu kapıya yaslayarak sorusunun cevabını alana kadar çıkamayacağını anlamasını sağladı. "Anlat bana. Nasıl? Kan büyüsüyle, değil mi? Sır gibi sakladığın kitabından haberim var."

"Evet. Deneyecektim," dedi Felicia nefesini bırakırken.

"Peki bunun için kimin kanına ihtiyacın olacaktı?"

Felicia, dudaklarını ıslatırken omuz silkti. "Dawson'ın." Kan büyüleri öylesine ve sıradan şeyler değildi. Akrabalık bağına ihtiyaç duyardı. Güçlü bir aşk, isim töreni ya da asil soy değil, sadece kökenden beslenirdi.

"Sence ondan kanı kadar özel bir şeyi isteyecek kadar yakın mıyız? Baba oğul diyalogları kurduğumuzu ya da onun sırtına vurarak ona tavsiye verdiğimi falan gördün mü hiç? Benden nefret ediyor. Kanını vermeyecek. Ben de bunu istemeyeceğim. Daha iyi anlaman gerekir, kan büyüsü yapmak hem yapanı hem de buna neden olanı tehlikeye atar. Beni değil. Seni ve Dawson'ı. Daha yeni baba oldu ve zaten başında yeterince dert var."

Felicia, eli kapı kolunda dururken kaşlarını çatarak başını yavaşça çevirdi. Gözlerini kaparken sırtını kapıya yasladı. Ayağını yere vurup Stone'a baktı. "Sadece bu yüzden mi?"

Stone, başını yana doğru yatırarak gülümserken Felicia'ya biraz daha yaklaşmıştı. "Sadece bu. Cadıları sevdiğimi söylemeyeceğim. Büyü bana hâlâ hile gibi geliyor." Felicia burnunu kırıştırdığında

Stone başını salladı. "Bana hak ver. Yüzyıllardır aslında sevdiğim insanlardan büyü sayesinde uzak durabildim. Büyü bunu mümkün kıldı. Tamamen sahtekârlık," dedi ve ona biraz daha yaklaşarak çenesini başının üzerine yasladı. Derin bir nefes alıp onun kokusunu içine çektikten sonra doğrularak yeniden gözlerine baktı. "Onun haricinde Azü olmaman umurumda değil. Sen de farkına varmışsındır ki âşık olduğum tek kadın Buky'ydi."

"Tek kadın," dedi Felicia. Kalbinin olması gereken yerde bir çim biçme makinesi vardı ve tüm damarını içine çekiyordu sanki. "Sadece ona âşıksın. Hâlâ ona âşıksın." Gözleri neden net göremiyordu? Ağlamaması gerekiyordu.

"Sana âşık değilim. Ama olmak istiyorum. İstediğimi biliyorum en azından."

"Hissetmiyorsun ama."

"Bunu biliyorum. Yeterli değil mi?"

Stone, elini Felicia'nın yakasında dolaştırdı. Pelerini yumuşak, aynı zamanda sertti. Tıpkı sahip olduğu renk gibi. Toprak kadar kabullenici, doğal ve mucizelerle doluydu. Tıpkı karşısındaki kadın gibi.

"Pelerinime dokunma," dedi Felicia, ellerini uzatıp hemen sonra geri çekerek.

Stone, elini indirirken yeniden Felicia'ya baktı. "Şimdi git. Benimle ilgilenmediğini net bir şekilde belirttiğin halde neden bu kadar üzgün olduğunu anlamaya çalış," dedi arkaya doğru bir adım atarken. "Ve sakın bana dövecek yeni kurtlar verme. Biraz dinlenmek istiyorum," deyip kendini koltuğa bıraktı.

"Kibirli," dedi Felicia kapıyı açarken.

"Cadı."

Felicia, homurdanarak dışarı çıktı. Merdivenlerden indiği sırada yüzünü tokatlamak istiyordu çünkü gülmeye başlamıştı. "Kahretsin. Asıl üzerinde büyü olan benim," diye söylenirken odasına girdi.

Ada, Dawson'ı gördüğünde oturduğu yerden kalkarak elindekileri bıraktı. Son beş saattir kehanet üzerinde çalışıyordu. Felicia,

ona yardım edeceğine söz vermişti fakat henüz kendi araştırmasını tamamlayamamıştı. Elinde sağlam bir şeyler olmadan Ada'nın yanına gelmek istemiyordu. Ada ise yapabildiği kadar ilerlemişti. Kâhinler sahiden de anlamlı cümleler kurmuyorlardı. Bu onlar için kural gibi bir şey olmalıydı.

Dawson, üzerindeki tişörtü ve ayakkabılarını çıkarırken yatağın bir ucunda uyuyan ikizlere baktı. Onlar ve annelerinin hayatı için endişelenmekle o kadar meşgul olmuştu ki çocuk odası bile hazırlayamamışlardı. Dawson, en kısa zamanda buna bir çözüm bulacaktı. Hem çocuklarının bir odasının olmasını istediğinden hem de karısıyla sahiden yalnız kalmaya ihtiyacı olduğundan. Öncesinde ise biraz daha ayrı kalmalarını uygun bir dilde anlatması gerekiyordu. "Yarın bir toplantı olacak. Büyücü meclislerinin liderleri bir araya gelecek." Ada, Felicia'nın kısmen çevirerek anlamlı cümlelere dönüştürdüğü metinden başını kaldırmadan ıslık çaldı. "Aynen öyle," dedi Dawson, yatağa uzanarak gözlerini kapatırken. Lavina'ya ulaşmak için üç saat boyunca yürümüştü ve on dakikalık konuşmanın ardından tekrar bir üç saat yürümek zorunda kalmıştı. Araçların ulaşabildiği yerleri daha çok seviyordu artık.

Ada, bacaklarını oturduğu koltuğun tepesinden indirirken kâğıtları kenara bıraktı. "Neden toplanıyorlar? Silahlar hakkında karar vermek için mi?"

"Gündemlerinden biri de bu olacak," dedi Dawson. Gözlerini açarak yan döndü. Oğlunun elini tutup parmaklarının üzerini okşadı. "Toplantı boyunca Lavina'yı koruyacağım. Dışarıdan elbette."

"Neden korumaya ihtiyacı var?"

"Adil bir alışverişti. Bu sayede toplantıda verecekleri kararı öğreneceğim." Dawson, başını eğerek Lenora'nın yüzünü öptü. Onlara bakmaktan vazgeçmek çok zordu. Güçlükle doğrulup Ada'ya döndü. "Sadece meclis liderleri davetli. Diğer büyücülerin de kurtlardan tanıdıkları olduğunu sanmıyorum. Bir tek Lavina'nın kurt koruması olacak. O da benim."

"Kaç saat sürüyor?"

"Beş..."

"Acele karar vermeyeceklerine güvenebilir miyiz?"

"Gün," diye devam etti Dawson nefesini bırakarak.

"Beş gün mü?" dedi Ada sessizce.

Dawson, başını salladığında Ada, gözlerini kapatarak arkasını döndü. Beş gün boyunca Dawson uzakta mı olacaktı? Ondan ve çocuklarından uzakta. Dawson yanındayken bile tedirginken o gittiğinde ne yapacaktı? Derin bir nefes alırken yatağın yanına yürüdü. Her şeyden habersiz çocukları öylece uyuyorlardı. Birçok kişiden daha fazla tehlike altında olmalarına rağmen bu kadar huzurlu ve rahat görünmeleri kıskanılacak kadar güzeldi.

"Ne zaman gideceksin?" dedi Ada, yatağın kenarındaki kıyafetleri katlamaya başlarken.

Doğdukları zaman aldıkları kıyafetleri bir daha giyilmemek üzere dolaba kaldıracaktı. Kurt bebeklerin olgunlaşması bir insana göre daha hızlıydı. Dawson'ın da gitmek istemediğini biliyordu. Bunu beynine yansıyan duygulardan hissedebiliyordu. Ada ve çocukları için beş gün boyunca uzaklaşmayı göze alıyordu. Bu yüzden Ada, huzursuzluk yaratmayacaktı. Hiç değilse deneyecekti.

"Bu akşam yola çıkacağım." Dawson, katlayacağı kıyafetleri Ada'ya uzatırken gözlerini ondan ayırmıyordu. "Gidiş gelişle beraber altı gün sürecek."

Ada'nın gözleri onu buldu. İtiraz etmek üzereydi. *Bu nasıl bir toplantı böyle?* Kendini zorlayarak başını öne doğru salladı. "Anladım," dedi. Dawson, yanağını okşamak için elini kaldırdığında Ada gülümsedi. "Lavina'ya söyle, bundan hiç hoşlanmadım."

"İleteceğim. Üstelik kaşlarım da çatık bir halde," dedi Dawson, kızgın yüz ifadesi yaparak.

Ada'yı belinden tutarak bacaklarının arasına çekti. Ada, gözlerini kaldırmadan elindekilere bakmaya devam edince Dawson, kıyafetleri alıp arkasına attı. Ada'nın gözleri ardına kadar açılınca Dawson, kendi kendine küfredip arkasını döndü. Attığı kıyafet Lyon'un üstüne düşmüştü.

Karısı tarafından sırtına yumruk yerken Dawson, bebek tulumunu alarak oğlunun elini tuttu. "Özür dilerim," dedi sessizce.

Üzerine kıyafet atıldığının farkında bile olmayan Lyon, hafif nefesler alarak uyumaya devam etti.

"Biraz daha dikkatli olamaz mısın?" diye söylendi Ada.

"Unuttum."

Ada'nın duymayı beklediği özür dileme şekli kesinlikle bu değildi. "Çocuklarını mı unuttun? Bu nasıl bir bahane?"

Dawson, dudaklarını aralamışken Ada, onun bileğindeki kesiği fark etti. Bir kurdun kanını akıtmak kolay olmuyordu. En azından devamlı olarak. Gümüş ve kurtların bizzat dişleri ya da pençeleriyle verdiği hasarlar dışında çabuk toparlanıyorlardı. Bu yüzden bir kurdu uzun süre kanatmak istediğinde damarların güçlü olduğu yerlere müdahale edilirdi. Boyun ve bacaktaki atar damarlar, aynı zamanda bilek bunlardan bir kaçıydı. Bileğe saldırmak hareket kabiliyetini zayıflattığından ayrıca pratik bir yöntemdi. "Ne oldu?" dedi kolunu kavrayarak.

Dawson, yarayı unutmuş görünüyordu. Neden bahsettiğini anlamak için bileğine baktıktan sonra kolunu Ada'nın tutuşundan kurtardı. "Gavin'in hevesli öğrencilerinden biri, arkadaşına saldırmak isterken yoluna çıktım. Çocuğu nazikçe durdurmam gerekti."

"Öğrenciler gümüş bıçakla çalışmıyor."

"Gavin yeni bir yöntem deniyordu."

Dawson, ayağa kalkarak Ada'nın yüzünü tuttu. Başını eğip dudaklarını öptüğünde Ada'nın duyguları yatıştı. En azından aşkla ilgisi olmayan duyguları. Neden böyle olduğunu tahmin etmesi çok zor değildi. İki yılın ardından tekrar buluştuklarından beri hiç ayrılmamışlardı. Dawson bir süre Aleut'a gidip geldiği süre boyunca en fazla altı saat ayrı kaldıklarında bile bu zamanlardan nefret ediyordu. Kalp mührüyle savaşırken dahi Dawson, uzun süre uzak durmayı başaramamıştı.

Şimdi altı gün ayrı kalmak ikisine de bir insan ömrü kadar uzun gelecekti. Kollarını Dawson'ın boynuna dolayarak kendine doğru çekti. Dudakları ayrıldığında sarılarak çenesini omzuna yasladı. "Normalde olsa ben de gelirdim," derken gözleri yatağa doğru kaydı. Çocukları onu buraya bağlıyordu ama yine de o

kadar üzülemiyordu. İkizlerin güvenliği Dawson'la altı gün boyunca ayrı kalmaktan daha önemliydi.

"Biliyorum," dedi Dawson, elini Ada'nın sırtında kaydırırken. "Gitmeden önce," deyip ellerini öne doğru kaydırarak Ada'nın pantolonunun düğmesini açtı. "Birkaç saatim daha var."

"Çantanı hazırlamak ister misin? İçine kıyafet ya da silah koyacaksan..."

"Çanta hazırlamak istemiyorum," dedi Dawson ve pantolonundan sonra tişörtünü çekiştirmeye başladı.

"Ne yapmak istiyorsun peki?" dedi Ada. Kelimeleri olmasa bile kalp atışları onu ele vermiş olmalıydı. Renginin patlayan volkan gibi göründüğüne de emindi. Dawson'a yalan söylemek sırf bu yüzden bile zordu.

"Gücünü test etmek istiyordun, değil mi? Antrenmana hazır olduğunu öğrenmek zorundayız. Senin iyiliğin için." Ada, kahkasını durdurmak zorunda kaldı. Çocuklara göz atarken Dawson, bir elini Ada'nın ağzının üstüne kapamıştı. "Vücudunun sınırlarını görelim. İyileştiğine emin olmak istiyorum."

Ada, Dawson'ın elini öperek ağzının üzerinden çekti. "Beni her zaman düşündüğünü görmek kalbimi ısıtıyor, İhtiyar. İyi olduğumun sözünü versem yeterli olmaz mı?"

"Ben deneyim insanıyım, Tüysüz. Bu söylediğini hakaret olarak kabul ediyorum." Ada'nın elini tutarak çekiştirdi. "Çocukların yanında çıplak kalmayalım. Yemin ediyorum en kısa zamanda yatak odasını tekrar bizim bölgemiz haline getireceğim."

Salona geçtiklerinde Dawson, ana kapıyı kilitleyerek Ada'ya döndü. Yüzünü avuçlarının arasına alarak hissettiği tüm coşkun duyguların aksine sakin bir şekilde karısını öptü. Bunu ilk defa yapıyormuşçasına hassas, içten ve kibar davranıyordu. Parmaklarının dışı yanaklarını okşuyor, saçlarına nefes almasını sağlayan bir parçaymış gibi dokunuyordu. Dawson, bunu gereğinden fazla belli etmemeye çalışıyordu fakat bazen Ada'nın saçları için cinayet işleyebileceğini bile düşünüyordu. Tekrar sevmesini, kalbini ve ruhunu hissetmesini sağlayan şey bu parlak ve yumuşak tellerle iletişime geçmesi sayesinde olmuştu.

Birkaç saniyeliğine dudaklarından ayrılıp kendi tişörtünü çıkardı. Dudakları yeniden birbirini bulduğunda Ada, ellerini onun sırtına dolayarak dövmesine dokundu. Dövmesi çıkıntılı falan değildi ama nedense bakmadığı halde dövmeli olan yere dokunduğunda bunu hissedebiliyordu. Sanki dövmeyle temasa geçtiği zaman sadece bedenleri değil, ruhları da bir oluyordu. Ruhlarının öpüşmesini hissediyordu.

Dawson, saçlarını iki eliyle geri çekip yüzünü severken o kadar nazikti ki Ada, gözlerini kapatarak gülümsedi. Dawson'ın kime nasıl davrandığı ya da geçmişte neler yaptığı önemli değildi. Ada'ya dokunan parmakları pamuk kadar yumuşak, ona bakan gözleri aşktan daha yoğun bir şeyle doluydu. Çocuklarının da olmasıyla aralarındaki bu bağ tahmininden daha kuvvetli bir şeye dönüşmüştü.

Yatakları minik canavarlar tarafından işgal edildiğinden yere uzanmak zorunda kalmışlardı. Çocuklar doğduğundan beri ilk defa birbirilerine bu kadar zaman ayırmışlardı. Ada, bunu fark ettiğinde biraz üzüldü. Dawson'ı ihmal etmek istemiyordu ve Dawson tarafından ihmal edilmek de.

"Bana mı öyle geliyor yoksa dövmen sırtında daha fazla mı yer kaplıyor?" diye sordu Ada, Dawson'ın omzunu öperken.

Ada, biraz daha yaklaşarak çenesini Dawson'ın omzuna yasladı. Parmaklarıyla dövmenin izlerinden dolaştı. Ağaç canlıymış gibi daha fazla köklenmişti sanki. Gezinen parmakları yukarı doğru çıktı. Teninin altında Dawson'ın hızlanan kalp atışlarını hissedebiliyordu. İkisi birdi. Sadece isim töreni değil; yaşadıkları olaylar, yaptıkları tercihler ve girdikleri her yol onları geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlamıştı.

Akşamüzeri Dawson, çocuklarına ve Ada'ya veda ettikten sonra yola çıkmıştı. Ada, defalarca dikkatli olmasını ve sık sık haber vermesini söylemişti. Dawson, tehlikenin içinde doğmuştu. Buna alışkındı, dahası ne yapması gerektiğini herkesten daha iyi biliyordu. Yine de Ada, yanında olmayacağının farkındaydı. Tedirginliğinin asıl sebebi de buydu.

Çocuklarıyla zaman geçirmenin iyi olacağını bildiğinden tüm düşüncelerini onlara yönlendirmeye çalıştı. Uyandıklarında karınlarını doyurdu, Hilary'nin yardımını alarak banyo yaptırdı ve tekrar uyuma zamanları gelene kadar sadece onlarla ilgilendi. Gece yarısından sonra balkona çıktığında masanın solundaki sandalyeye geçti. Asla diğer tarafa oturmazdı. Orası her zaman Dawson'ı gördüğü yerdi. Aleut'a yeni geldiği zamanlarda Dawson'la çalışmak zorunda kalmıştı ve onu sık sık burada bulurdu. Bazen yanına gelir, bu sandalyeye oturur, birlikte susarlardı. Bir şey söylemesine ya da neden geldiğini açıklamasına gerek kalmazdı. Dawson, genellikle kahve içiyor olurdu ve Ada, karşısına oturduğunda bardağını ona doğru uzatırdı. Ada, şimdi kendi hazırlamak zorunda olduğu ve ellerinin arasında tuttuğu bardağa bakarken gülümsedi. O zamanlar fark etmemişti fakat ilk birkaç gelişinin ardından Dawson'ın uzattığı bardakların tamamının dolu olduğunu hatırladı. Sanki Ada'nın geleceğini bilerek hazırlıyordu.

Hafif hafif içeri süzülen kar tanelerinin üzerine yapışmasını istemediğinden omuzlarına sardığı battaniyeyi çekiştirirken ayaklarını oturduğu sandalyenin kenarına yasladı. Kendini yeni hayatına alıştırmaya çalışıyordu.

"Her şeyin yolunda olmasına sevindim," dedi Lavina, yola çıktıkları sırada. Dawson, göz ucuyla ona baktığında Lavina, gülümseyerek omuzlarını silkti. "Sormama gerek yok. Halinden de anlayabiliyorum. Daha fazla yanınızda kalmak isterdim fakat bu toplantı çok önceden ayarlandı. Benim de hazırlık yapmam gerekiyordu."

"Ada'nın doğum yaptığını şimdilik gizli tutuyoruz."

"Evet, biliyorum. Merak etme."

Kanada sokaklarında Dawson'ın kullandığı arabayla ilerliyorlardı. Dawson, toplantının daha gizli bir yerde olacağını düşünmüştü. Kız Kardeşler'in yaşadığı yer göz önüne alındığında bu gayet normaldi. Fakat diğer büyücü meclisleri Kız Kardeşler gibi mağaralarda yaşamıyordu. Onlar gibi insanlardan uzak bile değillerdi. Dawson, bunu Lavina ve kardeşlerinin hepsinden daha

yaşlı olduğuna bağlamıştı. İnsanlar arasında yaşamak onlar için birkaç bin yüzyıl önce sona ermişti.

"Toplantıdaki bilgileri bana verdiğin öğrenilirse ne olur?" diye sordu Dawson. Amerika sınırına doğru sürmeye devam ediyordu ve bunun her dakikasından nefret ediyordu. Ya fiziksel ya da ruhsal olarak bir şekilde Ada'dan ayrılıyordu.

"Kardeşlerime söylerler ve onlar da beni liderlikten reddedip meclisten atarlar."

"Birbirinizi meclisten çıkarabiliyor musunuz?"

"Evet. Tıpkı Amona'ya yaptığım gibi."

Dawson, risk alarak birkaç saniyeliğine gözlerini yoldan ayırdı. Neyse ki kar yağışını ve sis tehlikesini arkalarında bırakmışlardı. "Onu meclisten attın mı? O zaman artık Beş Kız Kardeş değilsiniz."

"Biz hep Beş Kız Kardeş'iz. Onun yerine Thamy geldi."

Dawson, bu bilgiye şaşırmadan edemedi. Daha önce böyle bir şey duymamıştı. Ne olursa olsun kardeşlerin birbirinin hatalarını telafi etmeye çalıştığını ya da sadece üzerini örttüklerini düşünürdü. "Thamy hanginiz?"

"*Kibir,*" dedi Lavina ve bir kez daha rahatsız olarak emniyet kemerini düzeltti.

"Kulağa iyi gelmiyor doğrusu."

"Herhangi birimiz gibi."

Düzleştirilmiş saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Üzerinde eski çağlardan kalma kıyafetlerle durmuyordu artık. Dawson, onu bugün gördüğünde ne kadar güzel olduğunu söylemişti. Lavina'ysa sadece homurdanmıştı. Kot pantolon ve tişört ona göre değildi. Dawson, onun bu kıyafetler içinde fiziksel olarak ne kadar genç göründüğünü fark etmişti. Çoğu zaman bunu anlamazdı. Bakışı, duruşu ve kıyafetleri engel oluyordu. İnsanların arasına karışmak üzereyken bakışlarındaki sarı parıltılar yerini bal rengine bırakmıştı. Ellerini önünde birleştirmekten de vazgeçince herhangi biri kadar normal görünüyordu.

"Toplantıda çıkabilecek olası sonuçlar neler?"

"Ölüm, hapsetme ya da büyüsel bir deney."

"Herkesi mutlu edecek bir karar alınabileceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi Lavina sadece en dürüst haliyle. Dawson'ı en az kardeşleri kadar severdi fakat asla avutmak amaçlı da olsa yalan söylemezdi.

Yolun karşısından güneşin ilk renklerini fark etmeye başladığında Dawson, saatine baktı. Parmaklarıyla direksiyonda ritim tutarken zamanın hiç olmadığı kadar yavaş aktığını düşünüyordu.

Aynı anda, farklı bir ülkede Ada da benzer düşünceler içerisindeydi. Ellerinin arasında bu gece kaçıncı olduğunu sayamadığı bardağı vardı. Madem uyuyamıyordu kafeinle kendini daha uyanık tutabilirdi. Gözlerini ovuşturup sesin geldiği tarafa doğru başını çevirdi. İkizler onları uyuttuğundan beri beş saat içerisinde yedi defa uyanmıştı. Bir kez daha aynı rutini yaşayacağını sanmıştı fakat sesler hiç de bir bebeğin çıkarabileceği türden değildi.

Ada, yatak odasının açık kapısından kimin geldiğini görebilmek için sandalyesini arka ayakları üzerinde hafifçe yatırarak içeri doğru meyletti. Gavin'e bakıp nerede olduğunu işaret etti. Gürültü yapmaması için parmaklarını dudaklarına götürerek sessiz olmasını istedi.

Gavin, balkona çıkıp ne yaptığının farkında olmadan Dawson'ın sandalyesine oturdu. Ada, ona bu konuda itiraz etmeyi bir süre önce bırakmıştı. Dawson'sız Aleut'ta yaşadığı iki yıl boyunca Gavin defalarca oraya oturmuştu.

"Yorgun görünüyorsun."

"Sabahın bu saatinde ayakta olduğuna göre sen de meşgulsün anlaşılan," dedi Ada, kollarını göğsünün altında birleştirirken.

"Yeniden eğitim almaya başladın ve ilgilenmen gereken iki bebeğin var. Fırsatını bulduğun zaman uyuman gerekiyor."

"Dawson olmadan uyumayı o bana geri döndüğünde bıraktım."

"Bu olaya pratik yaklaş. İhtiyaçlar ve sonuçlar dengesi. Çocukların sana ihtiyacı varsa kendine iyi bakmalısın. Her şey bu kadar basit."

Yorulduğunu inkâr edemezdi ve uyuyordu da ama asla yeterli gelmiyormuş gibi hissediyordu. Doğumdan sonra tekrar

uyandığından beri uykusu hiçbir zaman fazla derin olmuyordu. Bir daha uyanamamaktan korkuyordu. Büyücüler onun hakkında planlar yaparken böyle bir olasılığın var olduğunu aklından çıkaramazdı. Tüm bunlara rağmen uyuyabilirdi tabii ama bilinçsiz bir haldeyken çocuklarını koruyamazdı.

"Gidip dinlen hadi," dedi Gavin, ne düşündüğünü anlamış gibi. Zaten çoğu zaman yaptığı şey bu oluyordu. "Tekrar göreve hazır olana kadar beklerim."

"Bebek bakmaktan hoşlanıyor musun sahiden?"

"Hayır. Ama ağladıkları zaman kimi çağırmam gerektiğini biliyorum ve şimdilik sessiz görünüyorlar."

"Gitmek zorunda kalırsan beni uyandır, olur mu?"

"Tamam."

"Başka birini çağırma ama beni kaldır."

"Tamam dedim, Mahfer. Konu çocuk bakmak olsa dahi bana talimat verme. Git hadi."

Ada, yatağın kenarına kıvrıldı. Üzerine ince bir örtü almıştı. Telefonu hemen göz hizasında duruyordu. Dawson'dan gelebilecek hiçbir mesajı kaçırmak istemiyordu. Gözlerini ara sıra açarak öylece uzanırken yavaş yavaş uykuya çekildi.

Tekrar uyandığında yaptığı ilk şey elini boşluğa uzatmak oldu. Çocukları yanında değildi. İkisinin de battaniyeleri gelişigüzel kenara itilmişti. Tek başına uyanmak tuhaftı ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Yan dönerek yataktan inerken telefonuna uzandı. Dawson'dan gelen beş mesaj olduğunu gördüğünde ne kadar zamandır uyuduğuna baktı. Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Dawson sık mesaj atsa da acil bir durum belirtmiyor, sadece neler olduğunu aktarıyordu. Üzerindeki tişörtü çekiştirirken yatak odasından çıktı. Konuşmalar Gavin ve Deborah'a aitti. İkisi de çocuk sahibi olmak istemedikleri konusunda ısrarcıydı ama ikizlere bakmakta sıkıntı çekmiyorlardı.

"Uyanmışlar. Neden beni kaldırmadınız?"

Dizlerinde yatan Lenora minicik eliyle Deborah'ın parmağını kavramıştı. Ağlamıyor olmasına rağmen sürekli kıpırdıyor, her an feryat edecekmiş gibi görünüyordu.

"Dawson ne zaman dönecek?" dedi Deborah, bebeğin ayağını okşarken.

"Umuyorum ki ben sıkıntıdan ölmeden önce," dedi Ada. Diğer koltukta oturan Gavin'e baktı. Lyon göğsüne yaslanmış bir halde başını dik tutmaya çalışıyordu. Ada, onların bu kadar çabuk hareketlenmesine anlam veremese de yaptıkları her yeni şeyle gurur duyuyordu.

Dawson, otel odasına girdiğinde perdeleri aralayarak dışarı baktı. Büyücüler bir kat altında toplantıya başlamışlardı. Beş gün boyunca ne konuşacakları hakkında en ufak bir fikri yoktu. İlgilendiği asıl nokta ailesiyle ilgili ne konuşacaklarıydı. Balkona çıkıp kollarını korkuluklara yaslayarak başını eğdi. Lavina, bir üst katta kalmasının avantajlı olacağını, herhangi bir şey olursa rahatça duyabileceğini söylemişti. Büyücüler, kurtlar gibi avcı değildi. Hassas burunları ve yüksek derece işitme güçleri yoktu.

Gözlerini kapatarak konsantre oldu. Şehrin gürültüsü arkada kalırken büyücülerin sesleri yükseldi. Beş kadın, üç tane de erkek vardı. Lavina ona içeri girer girmez balkon kapısını açacağını söylemişti ve Dawson'ın anladığı kadarıyla bunu yapmıştı da. Dawson aşağıda olsaydı konuşulanları bu kadar rahat dinleyemezdi. Konuşmanın başını kaçırmıştı ama ne hakkında konuştuklarını anlayabilmek hiç de zor değildi.

"Sandığımızdan daha fazlasını barındırdığı konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum," dedi öfkeli ve biraz da korkmuş olan kadının sesi. "Bir Remus olarak Aleutların arasında kabul gördü, onlardan biriyle evlendi ve şimdi hamile. Büyücü olmadığına emin miyiz?"

"Abartıyorsun," dedi Lavina sıkılmış gibi iç geçirirken.

"Bu olaya fazla duygusal yaklaşıyorsun." Konuşan bir erkekti ve sesi hiç de memnun gelmiyordu. İlk konuşan kadın gibi öfkeliydi ama korkmuyordu. Aksine savaş ilanı vermek üzereydi sanki. "Dawson'la ne kadar yakın olduğunu biliyoruz. Bu, kıza olan bakış

açını da değiştiriyor. Çıkacak bir savaşta senin gösterdiğin anlayışı onlardan bekliyor musun sahiden?"

"Mantıklı düşünmeyen sizlersiniz." Lavina, odadakilerden daha yaşlı değildi ama sesi kesinlikle otoriter geliyordu. "Güçlerinin bir kısmına kavuşmuş olduğu halde şimdiye kadar herhangi bir saldırı olasılığı ya da başka bir şey gördünüz mü? Herkes savaş çıkarma meraklısı değil. İşler artık böyle çözülmüyor."

"İşler her zaman böyle çözüldü ve bu asla değişmeyecek," dedi adam.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz öyleyse?"

Dawson, nefesini tutup parmaklıkları daha sıkı kavradı. Daha Ada'nın güçleri açığa çıkmadan önce onu buradan alıp gitmiş olmalıydı. Tüm bu kışkırtmalardan ve oyunlardan uzakta ailesini kurabilirdi. İnsanların arasında yaşamaya katlanabilirdi. Ada'nın kurtlar arasında bile efsane olan bir türe dönüşebileceği aklına gelmemişti. Olasılıkları düşünmeyi severdi fakat bu fazla hayalperest kaçardı. Ne var ki gerçekleşmişti işte. Üstelik Aleut tarihinde bilinen ilk ikizleri doğurmayı başarmıştı. Kendi kendine gülümsedi. Karısına aşıktı. Bu kadar güçlü olduğu için onunla gurur duyuyordu.

"Olası sonuçları düşünmek yerine onu öldürelim." Bu tek cümle, Dawson'ın yeniden dikkat kesilmesine yetmişti.

"Peratha, yönetimi muhtemelen kardeşlerinden birine devredecek ama şimdilik gördüğümüz kadarıyla Ada'yı koruması altına almış durumda. Aleut'ta yaşamasına izin veriyor. Ona yönelik yapacağımız tek bir saldırı savaş başlatır. Ayrıca Ada aynı zamanda bir Remus. Tarih boyunca bu hiç değişmedi. Büyücüler ırkı ne olursa olsun herhangi bir kurda saldırdığı zaman tüm kurtlar birleşiyor. Tek düşman için birlik oluyorlar. Büyük bir savaş için hazır değiliz."

Dawson, konuşan bu kadını tanımıyordu ama onun söylediklerini kendisi de düşünmüştü. Kesinlikle mantıklı noktalara değinmişti.

"O zaman ihtiyacımız olan şey kızı öldürmek ve bunu kurtlar yapmış gibi göstermek."

Dawson, hırlamasını bastıramadı. Parmaklarının arasında ezilen demir aşağıya doğru kıvrıldı. "Kahretsin," dedi dişlerini sıkarak. Bu olasılık da aklına gelmiş, büyücülerin bir şekilde böyle bir şeyi yapmayacağını ummuştu. Bu durumu kendilerine çevirmek çok zor olurdu. Ellerinde sağlam kanıtlar olmadan asla büyücülerin yaptığını iddia edemezlerdi. Ada ve Dawson'a yönelik ön yargılar da düşünülecek olursa kurtlar asla açık fikirli yaklaşmazlardı.

"Bu mantıklı ama fiziksel yakınlığa ihtiyacımız olacak. Aleut'tan hiç çıkmadığı için plan zorlayacaktır."

"Kelle avcıları işe yaramadı. Belki de paralı askerlerden yararlanmalıyız. Kurtların tek düşmanı büyücüler değil. Eski kurtlardan dostlarımız var. Onlar yardımcı olabilir."

"Diğer konuya geçme vakti öyleyse."

Dawson, balkondan ayrılıp odaya döndü. Önündeki masayı devirip elini yüzünde dolaştırdı. Düşmanları hakkında plan kurarken kendisi de bu kadar rahat ve acımasız mıydı? Yoksa planların hedefi Ada olduğu için mi böylesine sinirlenmişti? Yatağın üstünde duran telefonu aldığında Ada'nın cevap yazmadığını gördü. Haber vermesi için bu kadar ısrar ettikten sonra neden geri dönüş yapmadığını merak ediyordu.

Başını kaldırdığında küfrederek oturduğu yerde geriledi. "Biliyor musun, sahiden iyi bir hayaletsin."

Tyson, sandalyeye yerleşirken diğer sandalyeyi iterek Dawson'a oturmasını işaret etti. Dawson, telefona bakıp hızlıca bir mesaj daha attıktan sonra babasının yanına geçti. Oğlunun koluna dokunarak gülümsedi. "Lyon sana benziyor," dedi Tyson birden. Dawson sakinleştiğini hissederken babasına baktı. "Şimdiden ikisi de etrafındakileri tanıyor gibi. Sen geri dönene kadar birkaç numara daha öğreneceklerine eminim."

"Ve bunların hepsini kaçıracağım," dedi Dawson iç geçirerek. Arkasına yaslanıp masaya koyduğu telefonun ekranını aydınlattı. Hayatında ilk defa telefonla bu kadar ilgiliydi. Çoğu zaman çekmecede bıraktığı, birini araması gerekmediği zaman eline almadığı bir araçtı sadece. "Büyücüleri anlamıyorum. Karşı oldukları

her şeyi neden öldürmek zorundalar? Ordu kurmadık ve tek başına yapabileceği ne var ki?"

"Karını küçümsüyor musun sen?" dedi Tyson tek kaşını kaldırarak.

Dawson, gülerken başını iki yana salladı. "Hayır. Demek istediğim büyücüleri ortadan kaldıracak nükleer silah sayılmaz. Özel bir düşmanlığı da yok. Amona haricinde," diye belirtmek zorunda kaldı. Ada, muhtemelen hiç kimseye duymadığı bir kinle Amona'dan nefret ediyordu. Tüm haklı sebepler de elindeydi.

"Ada'nın neler yapabileceğinin farkında mısın? Tüm genleri içinde barındırıyor, Dawson. Karşısındaki kişinin güçlerini toplayabiliyor. Bundan şimdilik rahatsız çünkü nasıl kontrol edeceğini bilmiyor. Kontrol edebildiğini öğrendiğinde bunu kullanacaktır."

"Eğer bize saldırmak gibi bir amaçları varsa neden kullanmasın ki?" dedi Dawson, babasına bakarken. Gerekirse daha fazlasını da yapmasını isterdi. Hayatta kalmak için tüm güçlerini kullanmalıydı.

"Ada yeni dönüşüm geçirmişken bu güçlerini keşfetti. Daha ileride neler olacağını bir düşün. Büyücüleri korkutan sadece bu da değil. Âşık bir kadına saldırmaktan daha kötü bir şey varsa o da bir anneye saldırmaktır. Ada, bir anne ve sana yaptıklarında verdiği tepkiden çok daha fazlasını gösterecektir. Aynı şekilde sen de öyle."

Dawson, buna hak vermek zorundaydı. Çocuklarına bir şey olmasına dayanamazdı. Onlar daha çok küçüktü. Varoluşlarında en ufak bir kötülük bile yoktu. Tertemiz ve kusursuzlardı. "Bu..." Telefonu titrediğinde dikkati dağılarak başını eğdi. Sonunda haber alacaktı. Ada, mesaj çekmek yerine arıyordu. Cevaplayıp kulağına götürdüğü sırada yeniden yalnız olduğunu fark etti. "Umarım telefonunu kaybetmişsindir çünkü bu saate kadar haber vermemenin başka bir açıklaması olduğunu düşünmek istemiyorum."

"Güzel bir gerekçesi vardı," dedi Gavin keyifli bir halde. Dawson'ın gereksiz yere sinirlenmiş olmasının keyfini çıkarmak üzereydi. Bir Vede olarak üstünlük kurmak, her zaman eline geçen bir fırsat değildi.

"Ne yapıyorsun orada?"

"Koltuğunda oturuyorum. Ne yaptığımı sanıyorsun? Karın tam bir baş belası."

"Benden başka birilerini daha sinirlendirmiş olmasına rahatladım."

"Uyuyabilmesi için nöbet tutmam gerekti. Hayatının tamamını ona adadığın için gözümde saygıdeğer birisin."

Dawson, gözlerini ovuşturarak başını sallarken gülümsüyordu. Ada'yla baş etmenin kolay olduğunu hiç düşünmemişti zaten. "Cadılar onu öldürmek için plan yapıyorlar. Hamileliğin devam ettiğini sanıyorlar." Eğer ikizlerin doğduğunu öğrenmiş olsalar ne yapacaklarını düşündü. Onları da öldürmek isterler miydi? Dawson, kendini hasta gibi hissediyordu. İlk defa deneyimlediği bu duygudan hiç hoşlanmamıştı. "Ben gelene kadar Aleut'tan ayrılmasını istemiyorum. Ne olursa olsun."

"Zaten ikizlerden uzaklaşmıyor. Onları alıp nereye gidebilir ki?"

"Aleut'a yeni birileri gelecek olursa Ada'ya yaklaşmasına izin vermeyin. Büyücülerin yaptığını gizlemek için Ada'yı bir kurda öldürtmeyi planlıyorlar. Söylediklerimi anladın mı?"

"Evet, zor şeyler değil. Biraz sakin ol. Bu halde kimsenin işine yaramazsın."

"Artık karımla konuşabilir miyim?" Birkaç dakika bekledikten sonra Ada'nın telefonu aldığını duydu. Öğrendiklerini nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Belki de en iyisi yanına gittikten sonra anlatmasıydı.

"Nasıl gidiyor?"

"Sıkıcı," dedi Dawson gülerek. Sadece sesini duymaktan bile bu kadar memnun olabildiğine inanmıyordu. "Beş dakika öncesine kadar babamla konuşuyordum. Bana Lyon'u anlatıyordu. Biraz daha büyüdüklerinden bahsetti."

Ada, boğazını temizleyerek düzgün bir şey söylemeye çalışsa da başarılı olamadı. "Baban bizi mi izliyordu? Bu biraz rahatsız edici."

"Görünmek istediğine eminim ama bu yasak. Muhtemelen o anda yanında birileri vardır."

"Deborah ve Gavin sürekli etrafımda," dedi Ada sessizce. "Baban görünmeyi sahiden istemiştir sanırım. Bu durumu Deborah'a söyleyecek misin? Tyson'la görüştüğünü ve bunu ondan sakladığını öğrenirse gerçekten çok sinirlenir."

"Biliyorum ama yapamam." Dawson, aralarındaki mesafenin gitgide arttığını hissediyordu. Burada kalmaya devam etmek istemiyordu fakat söz vermişti. Acil bir durum olmadıkça da sonuna kadar bekleyecekti. Daha birkaç gün öncesine kadar Ada'yı öldü zannediyordu. Şimdiyse aralarında kilometreler vardı. "Seni özledim."

Ada, derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Ben de seni özledim," dedi mırıldanarak. Ağlama sesi geldiğinde Ada, bir süreliğine telefonu bıraktı. Dawson, telefonun diğer ucundan sesleri dinlerken gülümsedi. "Tamam tamam. Gel bakalım." Dawson'ın tahmin ettiğine göre uyanan Lenora'ydı. Her defasında ilk uyanan kızı oluyordu. "Her şey kontrolüm altında," dedi Ada yeniden telefona.

"Kızım beni mi özlemiş?" dedi Dawson, yatağa oturup arkasına yaslanırken. Balkon kapısının açık olduğundan ve büyücülerin hâlâ onu ilgilendirmeyen şeylerden konuştuğundan emindi.

"Ufaklığı kandırmayı başardım."

"Nasıl?"

"Tişörtünü giydim. Senin gibi kokuyor."

"Lenora büyüdüğü zaman bu yaptığını anlatacağım, Tüysüz." Ada sessizce gülerken Dawson, onun yürüdüğünü duyuyordu. Kucağında Lenora'yla yatak odasından salona geçtiğini gözünün önünde canlandırabilmişti. "Sakinleşti mi?" dedi Dawson, ağlama sesi azaldığında.

"Evet, uyumak üzere. Sanırım yanımda olmana çok alıştım. Bir şey yapmayı unutmuş gibi hissediyorum, Dawson. Burada olmana ihtiyacım var."

"Söylediklerin bana yardımcı olmuyor."

Ada, dudaklarını ısırarak burnunu çekti. "Haklısın. Özür dilerim."

"Dileme, hayır," dedi Dawson, yüzüğüne dokunurken. Ada'nın hiçbir konuda yalan söylemesini ya da duyguları yüzünden bahane üretmesini istemiyordu.

Konuşmaları bitmiş olmasına rağmen dakikalar boyunca ikisi de telefonu kapatmadı. Dawson başını arkasına yaslamış, hem kızının hem de Ada'nın nefes seslerini dinliyordu. Lenora mırıldanırken hırıltılı nefesler alıyordu. Ada, onu omzuna yaslamış olmalıydı.

Ada, Lenora'yı uyandırmaktan çekinerek sessizce konuştu. "Bir şey öğrenebildin mi?"

Dawson, doğruyu söylemesi gerektiğini biliyordu ama o an değil. Ayrı olmalarına rağmen en huzurlu anlarını yaşıyor olabilirlerdi. "Hatırlattığın iyi oldu. Sanırım gidip dinlemeye devam etmem gerekiyor. Bazı şeyler öğrendim fakat geldiğimde anlatmak istiyorum."

"Git öyleyse." Telefonu kapatmadan önce Ada, hızlıca ekledi. "Dikkatli ol. Orada olduğunu öğrenirlerse..."

"Biliyorum, merak etme."

Aynı anda telefonu kapattılar ve Dawson, balkona çıkarak rahat koltuğa oturdu. Ada'nın ona gönderdiği fotoğrafa bakarken gülümsedi. Lyon ve Lenora'nın uyuyan yüzlerini dikkatle inceledi fakat hiçbir yanlarını kendine benzetemedi. Onlar mükemmeldiler. İyi ki Dawson gibi değildiler.

16

Gerçek cesaret korkusuz olmak değil,
korkunun üzerine koşabilmektir.

Ada, yerinde duramadan ileri geri yürürken defalarca aradığı Dawson'ın numarasını bir kez daha çevirdi. Cevap vermediği her saniye içinde büyüyüp onu çevreleyen bir korku sarmaşığı vardı. Yanağını kaşıyıp arkasını döndüğü sırada dairenin kapısı açıldı. "Ne oldu?" diye sordu Gavin.

"Dawson'a ulaşamıyorum. Dünden beri hiç haber vermedi. Telefonlarıma da bakmıyor," derken bir kez daha arayıp kulağına götürdü. Gözlerini kapayarak küfrederken telefonu parmaklarının arasında sıktı. "Sesli mesaj uyarısından nefret ediyorum. Bir şeyler yap."

"Altı gün sonra geleceğini söyledi işte. Adamı biraz rahat bırak." Ada, onun göğsüne yumruk atınca Gavin kaşlarını çattı. "Ne var?" dedi. Ada, bir kez daha vurunca Gavin, kollarını havaya kaldırdı. Sahiden ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Yedi gün oldu, Gavin! Dün konuştuğumuzda yola çıkacaklarını söylemişti."

Önce Lenora, ardından da Lyon ağlamaya başladığında Ada, iç geçirdi. Pencereye doğru yürüyüp camı açtı. Derin derin nefesler alırken pencerenin kenarlarına tutundu. İkizlerin her bağırışı

kafasında yankılanıyordu. Gavin, yanına gidip elini sırtına koydu. "Gidip onu arayacağım, tamam mı? Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır," dedi Ada sadece.

"Hangi kıtada olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Ada, dönüp ona baktığında Gavin, güvenli bir yere çekildi. "Tamam, geriye sadece dünya kalıyor. Dünya üzerinde olduğuna eminiz, değil mi?"

"Boş versene. Gidip kendim bulurum," derken yatak odasına doğru yürümeye başladı.

Gavin, bir an duraksadıktan sonra hızlı adımlarla onu takip etti. "Bunu yapmana izin veremem." Dawson'ın onun hakkında yapılan komplolardan bahsedip bahsetmediğine emin değildi. İkisinin arasına girmek istemiyordu. Bunu yapanların sonu pek iyi olmuyordu. "Çocuklar var. Onları bırakamazsın," dedi en sonunda.

Çocuklarla ilgilenen Hilary, ikisinin tartışmasını izlerken bir yandan da Lenora'yı susturmaya çalışıyordu. Kızı susturursa Lyon'un da kendi kendine sakinleşeceğine emindi. Sadece fırsat bulup Gavin ya da Ada'ya sessiz olmaları gerektiğini söyleyemiyordu.

Ada, dolabı açtı ve ilk yaptığı şey yüzüğünü çıkararak kutusuna yerleştirmek oldu. Her an dönüşüm geçireceği bir duruma hazırlıksız gidemezdi. Kritik bir anda yüzüğünü nereye saklayacağını düşünmek istemiyordu. "Teknolojiden anlayan birileri var mı? Belki telefon sinyalinden..." Çanta elinden düştüğünde dışarı saçılan bıçaklara baktı. Eğilip onlardan sadece ihtiyaçları olanları alarak diğerlerini çantaya geri koydu.

"Bunu ben de yapabilirim. Telefon sinyalinden bahsetmiyorum. Gidip Dawson'ın izini sürerim. Senden daha fazla tecrübeliyim."

"Onu benden daha fazla bulmak istemiyorsun ama."

"Yeterince teşvikim olduğunu düşünüyorum, Mahfer."

Ada, duraksayarak ona baktı. "Özür dilerim," dedi. İkizler daha fazla ağlarken Ada, onlara katılıp bağırmamak için kendini zor tuttu. "Bak, şu anda çok sinirli ve endişeliyim. Yapılması gereken şeylerden emin değilim, sadece yapmak istediğimi biliyorum. Tehlikede olduğunu hissediyorum, Gavin. Bunu anlayabiliyorum."

"En iyisi sen Hilary'yle birlikte ikizlerle ilgilen, ben de Dawson'ın telefonunu takip edebilecek birini bulayım." Ada, başını iki yana

sallıyordu ama Gavin, ona aldırmadan konuşmaya devam etti. "Sana tuzak kurmuş olabilirler. Dışarı çıkman tam olarak istedikleri şeyi onlara vermen demek."

"Bana tuzak kurmuşlarsa Dawson kesinlikle zor durumda demektir."

Gavin, Ada'yı durdurmak için konuşacağına onu daha da cesaretlendirdiğini fark ettiğinde kendine sinirlenerek dişlerini sıktı. "Saçmalama artık!" diye bağırdı elindeki bıçakları alırken. "Bilerek tuzağa düşeceksin. Üstelik bu halde."

Ada, dönüp çocuklarına baktı. Onları kime bırakabilirdi ki? Tek başına gidecek kadar aptal değildi ve güvenmediği kişileri ne kendi yanına alabilirdi ne de çocuklarıyla bırakabilirdi. Ne yapması gerekiyordu? Burada mı kalmalıydı yoksa Dawson'ın peşine mi düşmeliydi? Yatağın kenarına oturarak Gavin'e baktı. Eğer giderse Lenora ve Lyon, Aleut'un içinde kalacaklardı. Yüzlerce kurtla aynı yerde ama hepsine güvenebilir miydi? Büyücüler onların doğduğunu henüz bilmiyordu ve Ada dışarı çıkarsa bunu öğrenebilirlerdi.

"Bırak bunu ben halledeyim," dedi Gavin sakince. Ada, nefesini bırakırken başını salladı. Gavin, rahatlayarak gülümsedi. "Bana yardımcı olacak birkaç kişiyi daha yanıma alacağım. Deborah'a da haber veririm. Kardeşini bulmak için dünyanın diğer ucuna kadar gider."

"Stone," dedi Ada, Gavin çıkmadan önce. Dönüp ona baktığında Ada, "Stone'u da al," dedi.

"Tamam."

Gavin'in ardından Hilary, Lyon'u alarak salona geçti. Kız kardeşinin karnı doyana kadar daha uslu durmasının tek yolu buydu. Ada, gözlerinden akan yaşları hızlıca silip tişörtünü çıkardı. Lenora'yı kucağına alırken saçlarını geriye itti. İlk defa kendi isteğiyle Dawson'ı geride bıraktığını hissediyordu. Elinde olsa onun yanına giderdi ama tercih yapıp burada kalmıştı. Zorunlu bir tercihti, yine de içindeki berbat his gitmiyordu.

İkisinin de karnı doyduğunda hâlâ gürültücüydüler fakat bu seferki halleri daha neşeliydi. Ada, balkona çıkıp demirlere tutunarak

bahçeye baktı. En son dolunayda dışarı adım atmıştı. Hayatını böylesine yaşamaya başlamasına akıl erdiremiyordu. Sadece çocukları olmuştu, onlar için hayatını ortaya koyabilirdi ve zaten bunu yaptığını düşünüyordu. Dünden beri Dawson'dan haber alamıyordu ama o burada durup ormanı izliyordu.

O sırada hâlâ Stone'u arayan Gavin'in bakmadığı son birkaç yer kalmıştı. Bir kez daha dairesine geldiğinde içeriden yükselen sesler dikkatinin bir süreliğine dağılmasına sebep oldu. Stone ve Felicia'nın hangi sebeple tartıştığını merak ediyordu.

Kapıyı yumruklayıp açılmasını bekledi. Stone, bir anda karşısına dikildiğinde Gavin, elini duvara yaslayarak başını eğdi. Felicia'yla göz göze geldiğinde eliyle yaklaşmasını işaret etti.

"Ne arıyorsun burada?" dedi Felicia tedirgin bir halde.

"Aynaya baktığında aynı şeyi kendine soruyor musun?" derken bir kez daha, bu sefer daha sert bir yüz ifadesiyle yaklaşmasını işaret etti.

"Yanımdaki bir kurda emir mi veriyorsun sen?" dedi Stone eğlenmiş gibi gülerken.

"Himayem altında eğitim gördüğü sürece kocası olsan bile beni ilgilendirmez." Bir kez daha Felicia'ya bakıp koridoru gösterdi. "Aşağıya geç ve bunu hemen yap." Felicia, boğazını temizleyip başını eğdi. Masanın üzerinde duran kitabı ve küçük bir şişeyi alıp saniyeler içinde ortadan kayboldu. "Ada, Dawson'dan haber alamıyor. Başının dertte olduğunu düşünüyor. Yoksa mutlaka haber vereceğini söyledi ve bence haklı da."

"En son ne zaman iletişime geçmiş?" dedi Stone, ayakkabılarını ararken. Ayakkabılarını yatağının ucunda bulduğunda çabucak giydi. Çıkmaya hazır göründüğünde Gavin, boğazını temizleyerek üstünü işaret etti. Stone, gömleğinin olmadığını fark ettiğinde tekrar yatak odasına döndü.

Felicia, geldiğinde uyumak üzereydi. Onunla yeni bir tartışmaya girmeye niyeti yoktu ve Gavin, gelmeden önce tam olarak buna başlayacaklarına emindi. Kalp mührü konusunda son kararını vermesine rağmen Felicia'nın hâlâ üzerinde çalıştığını öğrenmek hiç hoşuna gitmemişti. Stone, bu sınırlamadan kurtulmak

istemesine rağmen isteği, oğlunu ve... muhtemelen sevdiği kadını tehlikeye atacak kadar da çok değildi. Değer verdiklerine zarar gelmediği sürece böyle yaşamaya devam edebilirdi.

Gavin, bilgilendirmek için Deborah'ın da onlara katılmasını bekledi. Binadan çıkıp araçların olduğu yere yürümeye başladılar. Deborah, telaşlı ve korkmuş bir halde olduğundan Gavin, her zamankinden daha sakin kalmaya çalışıyordu. "Ada, en son dün haber almış. Yola çıkacaklarını söylemiş. Büyücülerin verdiği kararlar tahminlerimizden daha kötü. Onun ve çocuklarının ölmesini istiyorlar. Ada'nın hâlâ hamile olduğunu sandıkları için sadece ona odaklanmış durumdalar." Gavin, arabanın anahtarlarını bulup direksiyona geçti. Aralarındaki en iyi sürücü Deborah olmasına rağmen şu an için en sakinleri Gavin'di.

Stone yolcu koltuğuna, Deborah da arkaya geçti. Koltukların arasına kayıp Gavin'in isteği üzerine Finn'e haber veriyordu. Merkezden geçerlerken onu da alacaklardı. "Savaş çıkarmayı umuyorlar öyleyse," dedi Deborah başını kaldırmadan. Yazdığı kelimelerin çoğu hatalı olmasına rağmen düzeltme gereği duymadan gönderdi.

"Hayır, tamamen korkakça davranıyorlar. Onların tarafında olan kurtlardan yararlanacaklar. Sayılarının çok fazla olduğunu düşünmüyorum ama yine de istediklerini elde etmeye yeter. Şüpheli görünecek ama bir savaş çıkarmaya yetecek kadar değil."

"Ada bir kurt tarafından öldürülürse büyücülerin yapmış olduğunu biz bileceğiz ve bir ihtimal bu yüzden Aleut savaşa girebilir," dedi Stone dışarıyı izlerken. "Diğer yandan Remus ve Tarafsızlar için yeterli olmaz. Büyücülerin yaptığını iddia etsek bile kanıt isteyeceklerdir."

"Aynen öyle," dedi Gavin başını sallayarak.

Stone, elini başının üzerinde dolaştırarak saçlarını çekiştirdi. Büyücüler açık bir şekilde saldırmadığı sürece ne Remuslar ne de Tarafsızlar Aleut'la birlik olmayı kabul ederdi. Bir ihtimal yüzünden kendi kurtlarını tehlikeye atmazlardı. Üstelik öldürülen Ada gibi tehlikeli bir noktada gidip gelen bir kurtsa. "Dawson'ı nerede arayacağız?" dedi Stone, işaret parmağını dudaklarında kaydırırken. Şimdilik oğlunu sağ salim bulmaya odaklanacaktı.

"Dijital iz sürme konusunda Finn'e güveniyorum. Yıllarca ailesinin katillerini aramış. Üstelik eski yöntemlerle değil," derken elini uzatarak Deborah'tan telefonunu geri aldı. Finn nerede olacağı konusunda mesaj atmıştı.

"Lavina'ya ulaşmayı denemeli miyiz?" Deborah, tüm olasılıklar içinde en hızlısını bulmaya çalışıyordu.

"Bildiğim kadarıyla telefon numarası yok," dedi Gavin, bir yola bir de ekrana bakarken.

Verdiği adresten Finn'i almak için bir süreliğine yavaşladıktan sonra hızla yola devam ettiler. Finn, küçük bir bilgisayarla arka koltuğa yerleştiğinde tek yaptığı parmaklarını hızla klavyede dolaştırmak oldu. Hiçbir soru sormamış ya da yorum yapmamıştı. Sabit bir ifadeyle sadece ekrana bakıyordu. Bu yüzden Deborah ne kadar ilerlediğini öğrenmek istese de bir şey söylemedi. Tanıştıkları kısa sürede Finn'i hiç bu kadar ciddi görmemişlerdi. Dawson'dan azar yerken bile bundan memnun görünüyordu -ki Dawson birine kızdığı zaman ortaya çirkin manzaralar çıkardı.

"Telefonun sürekli titriyor," dedi Deborah, saçlarını geride tutmak için elini başının üstüne koyarken.

"Kimin aradığını biliyorum ve şu anda verebileceğim tatmin edici bir yanıt yok," dedi Gavin, direksiyonu sıkıca kavrayarak. Parmaklarının arasındaki direksiyon gıcırdayarak ezildi.

"Ben konuşurum." Stone, elini uzatarak telefonu vermesini istedi. Gavin, kaçak dövüşmekten hoşlanmazdı fakat bundan ilk defa memnuniyet duyarak telefonunu cebinden çıkardı. Stone, tahmin ettiği gibi Ada'nın aradığını gördü. Birkaç saniyeliğine beklediğinde arama sonlandı, hemen ardından tekrar titremeye başladı. Stone, boğazını temizleyerek telefonu açtı. "Ne var?" dedi sahip olduğu en soğuk sesle.

"Gavin'le konuşmak istiyorum," dedi Ada.

Herkes gibi Finn de Ada'nın ses tonuna yüzünü buruşturdu. Kimse böyle bir merak ve endişe içinde olmayı hak etmezdi. Elleri titrediği için bir anlığına durmak zorunda kalan Finn, çabucak kendini topladı. Deborah, dudaklarını koluna bastırarak öylece beklerken Gavin'in neredeyse direksiyonu kırmak üzere

olduğunu görebiliyordu. Elini uzatarak omzuna dokunduğunda Gavin, bunun farkında değilmiş gibi görünse de daha rahat nefes almaya başlamıştı.

"Araba kullanırken dikkati dağılması iyi olmaz ve sen de bunun için uğraşıyor gibisin," dedi Stone tam önüne bakarken.

"Beni iyi dinle, burada kalmak hiç hoşuma gitmiyor fakat Dawson için bile olsa çocuklarımı böyle zamanda yalnız bırakamam. Onu bulması için sizden daha iyi bir seçenek aklıma gelmiyor. En azından benim dışımda."

"Sonsuz güvenin için teşekkürler."

"Bunun güvenle bir alakası yok."

Gavin, duyduğu şeye gözlerini devirirken telefonu alarak kulağına götürdü. Vites değiştirmek zorunda kaldığı için telefonu omzuyla yanağı arasına sıkıştırdıktan sonra tekrar eliyle tuttu. "Söylediğin şeyi üzgün olmana veriyorum. Saçmalamanın hiç sırası değil."

Ada, nefesini bırakıp neşesiz bir şekilde güldü. Gavin'in sesini duyduğu için rahatladığı belli oluyordu. "Seni kastetmediğimi biliyorsun. Gavin..."

"Kocanı bulup getireceğiz. Başka bir şey var mı?"

"Haber beklediğimi aklından çıkarma."

"Merak etme," dedi Gavin. Sonunda telefonu kapatıp tekrar cebine yerleştirdi. Tutamayacağı sözler vermemiş olmayı diliyordu. Dawson, başını belaya sokmakta hiç zorlanmazdı. Bunu denemesi bile gerekmiyordu. İşlerinin ne kadar zor olduğunun farkındaydı.

"Ada'nın hassas bir prenses olduğunu düşündüğümden değil fakat biraz daha anlayışlı davranabilirdiniz," dedi Deborah.

"Böylesi daha iyi," dedi Gavin, dikiz aynasından ona bakarken. "Tepkisinin abartılı olduğunu düşünmek onu rahatlatacaktır."

"Ama abartılı değil. Dawson'ın başı dertte. Öyle olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Dawson belayı çeken, ukala itin teki olabilir ama sorumsuz değildir. Bu yüzden hayır, tepkisini makul bulsam da şimdilik böylesi daha iyi."

"Buraya gideceğiz." Finn, öne doğru kayarak iki koltuk arasına girdi. Küçük bilgisayarı tek eliyle tutarak herkesin görebileceği bir şekilde uzatmıştı. Parmağıyla harita üzerindeki noktaları işaret etti. "Kırmızı biziz. Yeşil nokta telefon sinyalinin alındığı yer. Eğer düşürmemişse onu bulacağımız konumu tam olarak biliyoruz."

Uzunca bir zaman sessizce yolculuğa devam ettiler. Herkes kendi kafasının içinde korku senaryolarına hapsolmuştu. Amerika sınırına yaklaştıkça gerginleşiyorlardı. Dawson gibi onlar da daha sakin ve gözlerden uzak bir yere gideceklerini düşünmüşlerdi. Ama yollar hiçbir zaman sakinleşmiyordu. Gittikçe daha fazla insan görüyorlardı ve bu onlar için hiç de iyi bir şey değildi. Kalabalık daha fazla dikkat gerektiriyordu ve dişler uzayıp pençeler çıktığında dikkatli olmak kolay değildi. Fark edilmemekse imkânsızdı.

"Buradan sonra yürüyerek devam etmemiz gerekecek."

Gavin, arabayı kenara çektiğinde Stone, kapıyı açarak aşağıya indi. Ekrandaki haritayı kontrol edip etrafına baktı. Caddenin kenarındaydılar. Trafik gürültüsü, insanların kalabalığı ve daha birçok ses odaklanmasını güçleştiriyordu. Issız bir ormanda olsalardı beş kilometre öteden Dawson'ın kokusunu alabilirdi. Vahşi hayatta her şey daha kolaydı. Kurallar belliydi. Her şey güç üzerine kurulmuştu.

"Buradan," dedi Finn, arabalara aldırmadan karşıya geçerken. Öfkeli korna sesleri duyuldu ama Finn, başını bilgisayardan kaldırmıyordu. Kırmızı ve yeşil noktalar birbirine yaklaştığı sırada nerede olduğuna baktı. "İtfaiye binası mı?"

"Kullanımda olduğunu sanmıyorum. Çok eski," dedi Stone ve kapıyı zorlanmadan açıp içeri girdi. Geniş giriş kısmında durarak Finn'e döndü. "Nereye?" diye sordu.

Finn, onun yanına gittikten sonra başını kaldırarak yukarı baktı. "Altımızda başka bir yer yoksa tam üstümüzde," dedi tavanı işaret ederek. Gavin, başını eğdiğinde noktaların üst üste olduğunu gördü. Finn, bilgisayarı kapatarak omzunda asılı olan küçük çantaya yerleştirdi. "Bodrum katını kontrol edeceğim," deyip cevap beklemeden aşağıya inen merdivenleri aradı.

Gavin, Finn'le beraber bodruma inerken Stone ve Deborah üst kata çıktılar. Bina üç katlıydı. Bu yüzden çok vakit kaybetmeyeceklerdi. Tamamen boş olan ikinci katın ardından üçüncü kata çıktılar. İtfaiyecilerin kullandığı direğin yanından yürüdüler ve boş alanda öylece durdular. Üç tane kapı vardı. Üçü de kapalıydı ve artık daha yakın oldukları için seslere odaklanma konusunda sıkıntı yaşamıyorlardı. Bu yüzden duydukları iki farklı kalp atışı ve saat tik-takları aradıklarını buldukları anlamına geliyor olabilirdi.

Kapılardan biri açıldığında ikisi de saldırmaya hazırdı. Deborah, dönüşme ihtimalini düşünerek saçlarındaki tokayı çıkardı. İlk tercihi her zaman dört ayaklı saldırmaktı. Kapının ardından çıkan kişi ikisinin de farklı bir şekilde şoka girmesine neden oldu.

Aynı anda Gavin ve Finn, bodrum katını dolaşıyorlardı. "Burada bir şey olduğunu sanmıyorum. Herhangi bir ses duyuyor musun?" dedi Gavin, metal dolaplardan birini rastgele açarken.

"Fare ve böceklerden başka bir şey yok," dedi Finn. Önündeki dolabı açtığında fareler ciyaklayarak kaçıştı. Finn, omuz silkip Gavin'e döndü. "Dawson'ın başının belada olduğunu düşünüyor musun sahiden?"

"Büyücü meclis başkanlarının bir araya geldiği toplantıya katıldı ve bir gündür iletişime geçmiyor. İhmalkâr biri olduğunu söylemek isterdim ama değil. İşi bittiğinde ilk fırsatta Aleut'a geri dönerdi."

"İyi idare ediyorsun öyleyse."

"Panik yapanlar yeterince kalabalık. Ayrıca biri Dawson'a bulaşmışsa sadece o kişi için üzülürüm," dedi Gavin ve bunun üzerine Deborah'ın çığlığını duyduğunda olduğu yerde döndü. Aklına gelen ilk şey, Dawson'ın cansız bedeni olmuştu. "Hayır hayır," diye söylenirken birkaç saniye içinde merdivenleri çıkarak üst kata ulaştı. "Ne? Ne oldu?" dedi.

Cansız beden yoktu. Ortalık kana bulanmamıştı. Bunlar iyi işaretlerdi. Deborah'ın baktığı kadını gördüğünde bile hiçbir şey anlam kazanmamıştı. Hiç de korkutucu görünmüyordu. Sadece fazlasıyla tanıdıktı fakat kim olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Tek kaşını kaldırmış olan kadın da Deborah'ın neden çığlık attığını anlamamıştı. Kesinlikle kafası karışmıştı. Tıpkı Gavin gibi.

"İsmin Ada olabilir mi?" dedi kadın, Deborah'a bakarak. Beklediği tepkiyi alamayınca normal bir cevap duyabileceği kişiyi aradı ve Gavin'de durdu. "Arkadaşlarına şoktan çıkmalarını söyle. Burada rehin pazarlığı yapmak için bulunuyorum. Kabul ediyorum benden korkmanız gerekiyor çünkü sevgili arkadaşınızı öldürecek güçte bir bombayı derhal patlatabilirim," derken yan odanın kapısını açarak sandalyeye bağlanmış olan Dawson'ı gösterdi. Bilinci yerinde değildi ve elbiselerinin yerinde kan varmış gibi görünecek kadar hasar almıştı.

Kendine ilk gelen Stone oldu ve odaya girmek için hareketlendi. Kadın, elini kaldırarak "Ah, lütfen tatlım," dedi. Stone, irkilerek kadına baktı ve geri çekildi. Gavin, daha önce Stone'u hiç böylesine tereddütlü görmemişti. "Odaya adım attığın anda öyle bir patlar ki inşaat pisliğinin arasından kırıntılarını toplarsın. Tabii hâlâ nefes alıyor olursan." Hepsi bombayı tetikleyecek mekanizmayı aradı. Görünürde bariz olarak duran bir şey yoktu fakat kapı eşiğindeki zeminin diğerlerine göre daha yüksekte olduğunu fark edebilmişlerdi.

"Kimsin sen?" dedi Stone, boğazını temizleyerek.

"Ada," diye tekrarladı kadın. "Beklediğim oydu; siz değil."

"Cadılar için mi çalışıyorsun?" dedi Deborah. Gözlerini kırpıştırdığında yanaklarına doğru yaşlar aktı. Gavin, onun elini tuttu fakat Deborah, bunu fark etmemişti bile. Gözlerini kadından ayırmıyordu. "Adın ne?" diye bağırırken sesi kulaklarında çınlayacak kadar yüksekti.

Kadın için hiçbir aşama beklediği gibi gelişmiyordu. Karşısındakileri tehdit ettiğinde korktuklarını görmek isterdi, şaşkınlıkla boğuşmalarını değil. Biraz olsun zaman kazanmak ve neyin içinde olduğunu anlamak için soruyu yanıtlamayı seçti. "İsmim Harper. Kızı getirin. Yoksa..." deyip başıyla Dawson'ı işaret etti.

"İkizi," dedi Stone en sonunda. Deborah'a dönüp kolunu tuttu. "O annenin ikizi." Deborah, dudaklarını aralayarak derin bir nefes aldı ve daha fazla ağlamaya başladı. Bir an için Stone da tıpkı Deborah gibi karşılarında gördükleri kadının gerçekten Lissa olmasını

dilemişti. Ölmesinin bir hileden ibaret olduğunu ve büyük bir mucizenin onları bulduğuna inanmak üzereydiler.

"Ben kimsenin ikizi değilim," dedi Harper, yüzünü buruşturarak. Geçmişi ve kökeni hakkında birkaç satırlık bilgiden başka bir şeyi yoktu. Herhangi birinin bu konuda fikir yürütmesinden de hoşlanmazdı. Ayrıca hangi kurdun ikizi vardı ki?

"Lissa'ya bu kadar benzemenin başka bir açıklaması olamaz," dedi Stone ısrarla.

"Yeter!" dedi Harper ellerini kaldırarak. "Benim ikizim yok. Tekim."

"Cadıların işi olmalı," dedi Stone, kadına aldırmadan. "Orospu çocukları. Kafa karıştırmayı sahiden biliyorlar."

"Bu olay daha saçma bir hal almadan esas konuya dönebilir miyiz?" dedi Harper.

"Bombayı patlatamazsın," dedi Stone öne çıkarak. Kadın tek kaşını kaldırdığında Stone, cümlesini düzeltme gereği duydu. Elinde böylesine güç bulundururken Harper'ın tersine gidemezdi. "Patlatmak istemezsin diyecektim."

"Aslına bakarsan oldukça istiyorum. Bu çocuk beni çok uğraştırdı," dedi Dawson'ı gösterirken. "Yarı baygınken bile onu sandalyeye bağlamak ne kadar zor biliyor musun? Direncini kırmak için kanının yarısını boşaltmam gerekti."

"Tek başına mı yakaladın?"

"Birkaç arkadaştan yardım aldım ama konumuz bu değil."

"O senin yeğenin. Güven bana, doğruyu söylüyorum."

"Sana neden güveneyim ki?" dedi Harper bunu komik bulmuş gibi. "Kız kardeşim olabileceğini kabul ediyorum. Gerçek ailemin yanında büyümedim ama sen de fark etmişsindir ki bu çocuğun kızıl bir yönü yok. Diğer yandan onun yeğenim olması daha mantıklı," dedi Deborah'a bakarak.

"İkisi kardeşler zaten."

"Evet, halinden anlamıştım," dedi alayla.

"Dawson melez, tamam mı? Melezler böyle görünür."

"Bunları dinleyerek bana zaman kaybettirmenize izin vermeyeceğim. Kız geliyor mu, gelmiyor mu?" dedi ve arka cebinden çıkardığı tetiğin üzerine başparmağını yerleştirdi. Kimse tepki vermeyince kırmızı düğmeye biraz daha baskı uyguladı. Gözlerindeki bakış blöf yapmadığını gösteriyordu. Dawson'ı bu hale getirmesi bunun en büyük kanıtıydı zaten. Gerekirse kendisiyle birlikte herkesi enkaza hapsedecekti.

"Geliyor," dedi Gavin, bir anda öne çıkarak. Gözü tetikle kadın arasında gidip gelirken elini refleksle öne doğru uzatmıştı. "Ada gelecek. Onu öldürme."

"Zekisin," dedi Harper, parmağını tetikten çekerek elini aşağıya indirirken. "Sanırım oturup bekleyeceğiz. Bulunduğu yeri ve hamile oluşunu göz önüne alarak söylüyorum ki beş saat içinde burada olmazsa ciddi bir sorunumuz var demektir. Ciddi ve patlayıcı bir sorun," dedikten sonra çıktığı odaya girerek gözden kayboldu.

Dawson'ı orada bırakmak zorunda kalarak aşağıya indiler. Önlem amaçlı olarak Finn, binada beklemek istemişti. Diğerleri yolun karşısına geçip yürümeye devam ettiler. Plan yapmak için Harper'dan yeterince uzaklaşmalılardı. "Neden Ada'nın geleceğini söyledin? Haberi bile yok. Olmayacak da," dedi Stone kesin bir şekilde.

"Ben arayınca olacak," dedi Deborah. Telefonunu bulmak için ceplerini kontrol etmeye başladı. "O psikopatın Dawson'ı patlatmasına izin vermeyeceğim. Tanrım, neredeyse tüm kanını boşaltmış. Hâlâ yaşıyor mudur?"

"Elindeki tek koz o. Öldürme riskini almaz," dedi Gavin iç geçirerek. Deborah, ardına kadar açtığı gözlerini ona çevirince Gavin, şaşırarak durdu. "Ne var?" dedi.

"Daha fazla konuşma," dedi Stone ona. Deborah telefonunu bularak arama yapacağı sırada Stone elinden aldı. "Düşünmeden müdahalede bulunma. İkiniz de çocuk gibisiniz. Madem aklınızla hareket edemiyorsunuz emirlere uymayı deneyin."

"Düşünüyorum. Güven bana," dedi Deborah ve telefona uzanmaya çalıştı. Stone, elini havaya kaldırınca Deborah'ın ulaşamayacağı kadar yüksekte kalmıştı. "Lanet olsun!" dedi Deborah,

bağırarak onun göğsünü iterken. "Oradaki benim kardeşim. Senin oğlun! Bu kadar sakin kalmayı nasıl başarıyorsun?"

Gavin, başını iki yana sallayarak içinden çıktıkları binaya baktı. Dawson'ın Stone'un oğlu olması taşların yerine oturmasını sağlıyordu. Dikkatli düşününce ikisinin karakterleri fazlasıyla benziyordu. Dawson'ın Aleut bir Azü'ye bile karşı koyabilecek güçte olmasının sebeplerinden biri de bu olmalıydı.

"Ada'nın nasıl göründüğünü bilmiyor," dedi Stone, yeniden yürümeye başladığında. "Onu hiçbir şekilde tanımadığına göre birinin yerine geçmesi kolay olur."

"Herhangi birini alıp karşısına getiremeyiz," dedi Deborah kollarını bağlarken. Yol üstündeki kafelerden birine rastgele oturdular. Nedense böyle bir planı uygulamak için daha uygun bir yerde olmaları gerektiğini hissediyordu. Herkesin onları dinleyebileceği açık bir yerde değil. "Bir şekilde karşısındakinin karışık genlere değil de tek bir gene sahip olduğunu anlar herhalde."

"Bu yüzden ona benzetilmiş birini karşısına çıkaracağız."

"Büyü mü? Son zamanlarda böyle şeylere fazla ilgilisin, değil mi?" dedi Gavin. Stone, sabırsız ve öfkeli gözlerini ona çevirdiğinde Gavin, ellerini kaldırarak arkasına yaslandı. Yanlarına gelen garson kıza bakarak gülümsedi. "Soğuk bir şeyler alabilir miyiz lütfen?"

"Daha belirgin bir şey söyleyebilir misiniz lütfen?" dedi kız, başını onun gibi yana eğerek gülümserken.

Deborah, gözlerini kaldırarak garsona baktı. "Buzlu su getir. Yeterli." Kız, boğazını temizleyerek Deborah'a döndü ve elindeki deftere not alırken uzaklaştı. Deborah, sinyallerini aldığı baş ağrısını geçirmek için şakaklarını ovarken Gavin'in bacağını tekmeledi. "Önüne gelen her dişiyle flört etmen beni deli ediyor. Bunu şimdi konuşmayacağız ve inan bana, tekrar konusu açıldığında hiç de mutlu olmayacaksın," dedikten sonra Stone'a baktı. "Şu planı duyalım. Kimi Ada'nın görüntüsüne sokacağız? Sahte bir Ada yaratmak yerine neden gerçeğini çağırmıyoruz? Zaman tükeniyor."

"Harper, Ada'nın hamile olduğunu düşünerek beş saat verdi. Peratha'yı arayıp helikopter ayarlamasını sağlayacağım. Yol sadece

iki saat sürer. Bu da bize plan yapmamız için yeterli zamanı veriyor." Stone, dudaklarını ıslatarak elini çenesinde dolaştırdı. "Büyü için Felicia fazladan süre isteyebilir. O yüzden bir an önce kimin buraya geleceğini kararlaştıralım."

"Bana kalırsa Murat olsun," dedi Gavin omuzlarını silkerek. "Ayrıca eğlenceli de olur."

"Tanrı aşkına," dedi Deborah ellerini masaya vururken. "Söz konusu olan Dawson'ın hayatı. Eğlenceden bahsetme şimdi."

"Aslında mantıklı olabilir. Güvendiğimiz ve tehlikeye atmaktan çekinmeyeceğimiz biri gerekiyor. Diğer yandan Murat'ın idare edebileceğini sanmıyorum. Harper bir kadının nasıl davrandığını bilir," dedi Stone.

"Kim olacak öyleyse?"

"Hilary, Peratha ya da ben," dedi Deborah dirseklerini masaya yaslarken. İkisi de dönüp ona baktı ama garson geldiği için konuşmaya fırsatları olmadı. Gözlerini önünde tutan garson, bardakları bırakır bırakmaz ortadan kayboldu. Deborah, buz dolu bardaktan büyük bir yudum aldıktan sonra dilini dudaklarında dolaştırdı. "Felicia'yı ara," dedi Gavin'e bakarak.

"Felicia konusunda o daha yetkili," dedi Gavin, Stone'u işaret ederek. Gavin, Deborah tarafından morartılmış bileğine Stone tarafından da darbe gelince kırılmadığına şaşırarak bağırdı. "Bileğimi rahat bırakın!" derken ayaklarını ikisinden de uzaklaştırdı.

"Felicia ve sen mi?" dedi Deborah yüzünü ekşiterek. "Yıllardır kimseyle olduğunu görmedik ve sen müthiş seçimini acemi bir büyücü kâhinden yana mı kullanıyorsun? Tetikçi olduğuna değinmiyorum bile. Birkaç yüzyıl sonra Peratha kadar dengesiz olacak."

"Tetikçi olduğu için mi o kadar dengesiz sence?" dedi Gavin.

Deborah, omuzlarını silkti. "Ada dengesiz, Peratha dengesiz, Creon dengesiz. Bence ortak özellikleri konusunda kafa yormaya gerek yok. Eğer efsanevi bir şeysen dengesiz olursun. Bunu herkes bilir."

"Bu konuyu bir daha açmayın," dedi Stone, ikisinin düşünce yığınlarını bir anda keserek.

"Neden?" dedi Deborah. "Küçük kız kardeşiyle yattığın için Murat'ın seni öldürmesi ihtimali yüzünden mi? Dawson'ın vereceği tepkiyi söylemek dahi istemiyorum. Kesinlikle çıldıracak."

"Beni umursadığı yok. Çıldırmayacak," dedi Stone ve içten içe çıldırmasını umdu.

Kendi babası torununun torununun torunu yaşında biriyle birlikte olsaydı ne tepki verirdi bilmiyordu. Her ne olursa olsun oğluyla arasında böylesine derin bir uçurum açılmasının sebebi kendi ailesiydi. Bir melezi lider ailesine yakıştıramayan babası Lissa'yı henüz hamileyken öldürmek istemişti. Eric ve Stone, Lissa'yı kurtardığındaysa babası daha farklı bir yola dönmüştü. Stone'u yeterli süre tutsak ederse sorunun kendiliğinden çözüleceğini düşünmüş ve bir bakıma haklı da çıkmıştı. Dawson, Azülerden ve gerçek babasından nefret ederek büyümüştü. Asla bir Tarafsız olduğunu ve Stone'u kabul etmeyecekti. Stone'un, tüm hırsları ve çirkin planlarıyla ölen babası ise arkasında yıkık dökük bir Lucian soyu bırakmıştı.

Babaları öldükten sonra liderliği yaşlılara devreden Eric, suçluluk duygusuyla yaşıyordu. Ne kadar zaman geçerse geçsin Lissa'nın hamileliğini babasına haber vermiş olmasını telafi edemezdi. Stone, bu yüzden onu asla affetmeyecekti.

Sonuç olarak Tarafsızlar yaşlılarca yönetiliyordu. Babası bir hiç için Lissa'yı öldürmeye çalışmıştı. Liderliğe yakışmayan melez yüzünden tüm köyü yakmadan önce, bir gün yönetimin elinden gidebileceği gerçeğiyle yaşamış olsaydı şimdi Tarafsızlar yaşlıların değil, bir Lucian'ın kontrolünde olurdu. O ihtiyarlar fazlasıyla acımasızdı. Zaman ruhlarını ve kalplerini yok etmişti.

"Neyse ne işte," dedi Deborah elini sallayarak. "Biriniz şu aramayı yapsın ama Ada'nın hiçbir şeyden haberi olmaması gerekiyor. Eğer ona ya da çocuklara bir şey olursa Dawson beni öldürür."

"Hayır, öldürmez," dedi Gavin, onun çıplak omzunu öperken. "Ama merak etme, çocuklar yalnız kalmayacaklar ve Mahfer de Aleut'tan ayrılmayacak."

Stone, aramayı yaparken arkasına yaslanmıştı. Telefonun açılmasını beklemeye başladı. Sudan büyük bir yudum alıp iç geçirdi.

Bu işten hiç hoşlanmamıştı. Peratha, Hilary ve Deborah arasında en güçlü Peratha'ydı. Gücünü çok sık kullanmazdı fakat o hâlâ bir Azü'ydü. Deborah, ondan daha iyi bir savaşçıydı ama bazen sadece savaşçı olup saldırıyordu. Düşünmeyi sevmiyordu. Hilary, aralarında en küçükleriydi, diğer yandan Ada'ya en yakın olan oydu. Muhtemelen en iyisini yapacaktı. Karar vermek kolay olduğu kadar da zordu çünkü hiçbirini ateşin önüne atmak istemiyordu. Daha doğrusu bombanın. Hepsiyle çok farklı bir bağı vardı. Peratha kardeşiydi. Kan bağıyla değil belki ama bazen buna ihtiyaç yoktu. Deborah, Dawson'ın kardeşiydi. Sadece bu bile onu koruması için yeterliydi. Hilary'yse hâlâ Aleut'tan kaçıp yanına gelen heyecanlı genç kızdı. Hayatını mahvetmek istemiyordu.

"Açmıyor mu?" dedi Gavin. Stone, başını iki yana sallarken bir kez daha aradı. Deborah'a bakan Gavin, elini onun sırtında dolaştırdı. "Sakinleşmen gerekiyor. Savaşa gitmiyoruz. Ortada bir bomba var ve bu yüzden sakin olmalısın." Deborah, ona baktığında Gavin, gülümseyerek onu yanağından öptü. "İç," dedi bardağı önüne doğru iterken.

Deborah, gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken ellerini bardağın etrafına sararak suyun hepsini içti. "İyiyim." Dudaklarını ısırarak bekledikten sonra Gavin'in bardağını alarak onu da içmeye başladı.

"Sonunda," dedi Stone, parmaklarını gözlerine bastırıp.

Telefonun diğer ucundaki Felicia, ne olduğunu merak etse de sormaya korkuyordu. Ada'yı değil de kendisini aramalarından iyi şeyler çıkmayacağını düşünüyordu. "Her şey yolunda mı? İyi haber verecek misin?"

"Büyü pratiği yapmayı seviyorsan kesinlikle iyi bir haber," dedi ve tüm olanı anlatmaya başladı. Felicia, odanın ortasında ileri geri yürürken onun söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyordu. "Yapabilir misin?"

"Ne?" dedi Felicia birden durarak.

"Büyüyü. Yapabilir misin?"

"Şey, tabii," dedi Felicia, eliyle yüzünü kaparken. Böyle bir şeye hayır diyebilmesi mümkün müydü? Stone'a bahsetmek istediği

başka şeyler de vardı fakat şu anda öncelikleri olamazdı. "Başka bir büyü üzerinde çalışıyordum. O yüzden biraz dağınık haldeyim. Bana on beş dakika vermenizi isteyeceğim. Yapabildiğim kadar hızlı davranırım fakat daha fazlası olmaz, üzgünüm."

"Hayır hayır. On beş dakika gayet iyi."

"Büyüyü kime yapacağım?"

"Güzel soru," dedi Stone iç geçirerek. "Hilary, Peratha ve Deborah arasında bir seçim yapmalısın."

"Ben mi?" dedi Felicia bağırırken. Böyle bir kararın sorumluluğunu almak istememesi korkakça olabilirdi ama söz konusu olan bir bombaydı. Daha fazlasına bulaşamazdı. Üstelik Hilary, Peratha ya da Deborah'la yakın dahi sayılmazlardı. Böyle bir seçim yapamazdı. "Öncelikle Deborah sizin yanınızda ve benim büyülerim elektronik değil, tamam mı? Mail ya da mesaj atarak onları size ulaştıramam. Uzaktan büyü yapabilecek kadar yetenekli değilim," dedikten sonra duraksayarak ekledi. "Henüz."

"O zaman gidip Peratha ve Hilary'yle konuş. Onlardan başka kimseye güvenemeyiz. Ada'ya bir şey söyleme ve büyüyü yaptıktan sonra haber ver. Bekliyor olacağız."

Felicia, homurdanarak telefonu kapattı. Başını arkaya yaslayarak bağırdı. Koltuğa yumruğunu indirirken defalarca bağırdı ama bir faydası olmamıştı ve olmayacaktı da. Bu yüzden yeterince sakinleştiğinde ayağa kalktı.

Stone, Felicia'dan sonra Peratha'yı aradı. Olanların kısa bir özetini ona aktardıktan sonra helikoptere ihtiyaçları olduğunu söyledi. Peratha, yapacaklarıyla ilgilenmek üzere telefonu kapatmıştı. Stone, durumu hafif göstermek için çabalamıştı. Eğer Peratha, Dawson hakkında fazlasıyla endişelenirse buraya Aleut'un tamamını yönlendirebilirdi. Çoğu zaman bu işlerine yarardı fakat böyle bir durumda dikkat çekmeseler daha iyiydi.

"Pekâlâ," dedi Deborah, saçlarını geri iterken. "Hilary ya da Peratha buraya geliyor. Sonra ne olacak?"

"Harper, sahte Ada'yı alıp uzaklaşmak isteyecek. Dawson'ı kurtardıktan sonra Harper'ın peşine düşeriz. Şehir içinde araçla uzaklaşmak zorunda ve trafik ona yardımcı olmayacak," dedi

Stone başını sallayarak. "Daha iyi bir fikriniz yoksa elimizdeki tek plan bu."

"Harper, takip edileceğini hesaplamıştır," dedi Gavin araya girerek. "Ayrıca Dawson'ı nasıl kurtaracağız? Bomba imha etmek o kadar da kolay değil."

"Ben hallederim," dedi Deborah gözlerini ovuştururken. Stone ve Gavin dikkatlerini ona verince Deborah omuz silkti. "Birkaç aylık tecrübem olmuştu. Tetikle çalışan bir bomba düzeneği kurmuş, ayrıca duyduğumuz tik-taklara bakılacak olursa zaman ayarlı. Yani Harper, sahte Ada'yı alıp kaçtığı zaman tahminimce en fazla on dakikamız olacak. O süre içinde yapabileceğimi yaparım."

"Bu hiç de kolay olmayacak," dedi Gavin.

"Kolay olduğunu düşünmedim zaten."

"Plan fazla basit," dedi Gavin kendi kendine. Stone ona baktığında Gavin kaşlarını çattı. "Biraz daha detaylı olur diye düşünüyordum. Bilirsin işte. Kimin ne yapacağı daha ayrıntılı olarak belirlenir sanmıştım. Böyle önemli görevlerde gerekli olan bu değil midir?"

"Biz kurduz, ajan falan değil. Takip et ve saldır. Bizim olayımız bu."

"Sıkıcı."

"Hayır, değil."

"O zaman neden planı hazırlamamız için yeterli zamanımız olduğunu söyledin. Çünkü görüldüğü üzere planı anlatman bile sadece üç saniye sürdü."

"Üç saniyelik plana üç dakikadır itiraz ediyorsun. Daha ne kadar devam edecek?"

"Etmeyecek," dedi Deborah. Araya girmek zorunda kalmıştı. "Gavin susacak ve biz de burada oturup sahte Ada'nın gelmesini bekleyeceğiz."

İki saat sonra Stone'un telefonu çaldığında itfaiye binasının tam önündeydiler. Stone, Hilary'nin aradığını gördüğünde onun seçildiğini anladı. Birçok açıdan en mantıklısı buydu. Stone, telefonu yanıtladığında karşı taraftan Ada'nın sesi geldi. Olması gerektiği gibi. "Neredesiniz?" diyordu. Stone, ona sokağın adını ve itfaiye

binasını tarif etti. "Geliyorum. Dönüşemeyecek olmam çok kötü. Soyunmaya başlarsam eminim buradaki kalabalık fark eder," dedikten sonra telefonu kapattı.

Yarım saat sonra ellerini ceplerine sokmuş olan Ada, yanlarına doğru yürüyordu. Onları gördüğünde adımlarını hızlandırarak caddenin karşısına geçti ve itfaiye binasına bakarken yavaşladı. "Bu binaya bomba yerleştirmesinin nedeni neydi? Tekme atsam yıkılacak gibi duruyor."

"Saçlarını toplayamazsın. Rolüne uygun davran," dedi Gavin, tokayı çekerken. Neden Hilary'yi seçtiklerini anlıyor, yine de hiçbir zerresi bundan hoşlanmıyordu. Kurtların üremeyle ilgili sorunları yüzünden kalabalık ailelerdeki kuzenler, kardeş gibi büyürlerdi. Gavin ve Hilary'de de durum böyle gelişmişti.

Ada, eline vurup tokasını geri aldı. "Harper, Ada'nın saçlarını toplamadığını bilmiyor, değil mi? Gösteriyi gereksiz ama eğlenceli buldum. Nereden başlıyoruz? Plan ne?"

"Öğrenmek için acele etme. Sadece üç saniye sürüyor," dedi Gavin, onu binaya sokarken.

"Üç saniye mi? Yapma ama."

"Biliyorum biliyorum. Tam bir hayal kırıklığı."

Gürültüleri duyarak dışarı çıkan Harper, tuttuğu bıçağı diğer elinin işaret parmağına yaslamıştı. Bariz bir şekilde tehlikeyi görmezden gelmemelerini istiyordu. Ada'ya bakarak tek kaşını kaldırırken ilerleyip önlerinde durdu. "O kadar da zor değilmiş."

Ada, başını çevirip Stone ve Deborah'a baktı. İkisi de tuhaf görünüyordu. Özellikle Harper'a bakmamak için başka yere odaklanmaya çalışıyor gibiydiler. "Dawson nerede?" diye sordu, ellerini arka ceplerine sokarak yerinde sallanırken.

Harper, başıyla yan odayı işaret ederken Ada'nın önünden çekilmiyordu. "Sen ve ben buradan uzaklaşırken onu çözebilirler. Hiçbir sakıncası yok," dedi gülümseyerek.

"İyi olduğunu görmek istiyorum."

Stone, kısa süre içerisinde Hilary'nin Harper'a neleri söylemesi ve hangi adımları izlemesi gerektiğini tek tek anlatmıştı. Dawson için pazarlık yapacak ve Harper'ı doğrudan istediğini elde etme

konusunda alıkoyacaktı. Böylece kafasının karışması daha kolay olabilirdi ama Stone'un aklından ne geçiyordu bir fikri yoktu. Bu yüzden adımları izledi ve herkesin buradan kurtulması için dua etti. Belki Harper hariç.

"İyi olduğunu söylemedim."

"Yaşıyorsa iyidir," dedi Ada omuzlarını silkerek.

Harper, gülümseyip ona bakarken başını salladı ve kapıyı açarak içeri doğru itti. Yana doğru eğilen Ada, Dawson'ın önce kırmızı bir tişört giydiğini sandı. Sonra onun kan olduğunu fark etti. Çok fazlaydı. Üzerinde sadece pantolonu kalmıştı. Ayakkabılarını bile çıkarmışlardı. Bağlı olduğu sandalye demirdendi ve yere sabitlenmişti. El ve ayak bileklerinden kelepçelenmişti.

Gözlerini kısarak konsantre olmaya çalıştı fakat kalp atışlarını duyamıyordu. Bu kötü haber değildi. Hâlâ yaşıyor olabilirdi. O kadar kan kaybetmişti ki vücudunda dolaşacak kan kalmamıştı. Bu yüzden de kalp görevine kısa süreliğine ara vermişti.

"Sırada ne var?" dedi gözlerini güçlükle Dawson'dan ayırırken.

"Hamile olduğunu duymuştum. Hiç de öyle görünmüyorsun. Belki konuşmaya buradan devam edebiliriz," derken kapıyı kapatarak Dawson'ı yeniden görünmez yaptı. "Doğum mu yaptın yoksa sen gerçek Ada değil misin?"

Ada, dudaklarını ıslatırken başını çevirerek Stone'a baktı. Ondan onay aldıktan -ve doğru onayı aldığını düşündükten- sonra Harper'a bakarak, "Doğum yaptım," dedi. "Bunun ayrıntılarına girmemize gerek yok. Eğlenceli bir hikâye sayılmaz."

"Tahmin edebiliyorum. Gidelim öyleyse," deyip arka cebinden kelepçeleri çıkararak havaya kaldırdı. "Eğlenceli bir şeyler arıyorsan buldun bile," dedi göz kırparak.

Sessizce yutkunan Ada, dudaklarını ıslattıktan sonra ellerini öne doğru uzattı. Bir kurt olarak bunu yaptığına inanamıyordu ama evet, kelepçelenmek için ellerini uzatıyordu. "Yolda bana kendi onurunu yok sayarak nasıl büyücülere hizmet etmeye başladığını anlatırsın." Harper, elinin tersiyle Ada'nın yanağına sertçe vurdu. Boğazından hırıltılar yükselen Ada, kaynayan gözlerini Harper'a kenetledi. "Bir daha bana vurursan kolunu koparırım,"

dedi. Ağzına dolan kanı yere tükürüp bir kez daha ellerini uzattı. "Gitmiyor muyuz?"

Harper, kelepçeyi Ada'nın bileğine geçirdi. Sonra omzunu tutarak onu döndürdü ve diğer bileğini de alarak ikisini sırtında birleştirdi. "Size bol şanslar." Cebinden çıkardığı bomba tetiğine baktı. "Sanırım fazladan birkaç dakikanız var. İyi değerlendirin," dedikten sonra Ada'yı iterek yürümesini sağladı ve oradan ayrıldılar. Merdivenlerden inerken onlara seslendi. "Takip etmeye kalkarsanız bombayı zamansız patlatmaktan çekinmem."

"Bence ne söylemek istediğini anladılar," dedi Ada. Stone'a bakarak takip etmemesi için başını iki yana salladı. Kendisi bir süreliğine daha hayatta kalabilirdi fakat Dawson'ın hayatı dakikalara asılı kalmıştı. Harper, onu merdivenlerden indirip arka kapıdan çıkardı. Sokakta bekleyen bir araba vardı. "Nereye gidiyoruz?"

"Büyücülerle irtibata geçebileceğim bir yere," deyip Ada'yı yolcu koltuğuna oturttu. Bir kelepçe daha çıkardı. Bir ucunu Ada'nın kelepçesine diğer ucunu kapının koluna geçirdi. "Sana zarar vermek istemiyorum." Arabayı çalıştırdı ve arkaya bakarak geri geri sürmeye başladı. "Kişisel bir problemimiz yok. Bu yüzden sakin durursan her şey yolunda gider. En azından seni teslim edene kadar," deyip direksiyonu kırdı ve önüne dönerek gaza bastı.

"Nasıl oldu da kurtları bırakıp büyücüler için çalışmaya başladın?"

"Kurtları bırakmak mı? Kızım, benimle dalga mı geçiyorsun? Kurtları bırakmak için önce onların arasına girmem gerekiyordu. Beni kabul etmediler. Çocukluğumdan beri büyücülerin arasındayım. O yüzden çılgın arkadaşlarının beni Dawson'ın teyzesi sanmaları tamamen saçma-"

"Ne?" dedi Ada doğrulmaya çalışarak. Sırtı kapıya yaslı olduğu için güçlükle hareket edebiliyordu. Dawson'ı kurtardıklarında arka cebindeki telefon titreyecekti. O zamana kadar bir şey yapmaması gerekiyordu. Ani hareketler araba kullanırken Harper'ı tedirgin edebilirdi. "Seni neden teyzesi sandılar?"

"İkizi," diye düzeltti. "Büyücülerle olan probleminiz sizi ilgilendirir. Ben sadece işimi yapıyorum. Kendi sorunlarınızı kendiniz halledin."

Ada, başını cama vurarak düşünürken gözlerini yola çevirmişti. Telefon neden çalmıyordu? İhtimaller kafasında dönüp duruyordu. Dawson'ı kurtaramadıkları belliydi. Hâlâ kurtarmaya çalışıyor olabilirlerdi ya da bomba patlamıştı ve kimse ona çağrı yollayabilecek durumda değildi.

Deborah, Dawson'ın başını tutarak yukarı kaldırdı. Bembeyaz olmuş yüzünden tüm kan çekilmişti. Stone'a bakarak güçlükle konuştu. "Aurasını görebiliyor musun?"

"Evet, hâlâ yaşıyor," dedi Stone. Sandalyenin kenarına tutunarak dizinin üzerine eğildi ve bombayı inceledi. Her şeye rağmen Peratha'nın burada olmasının ne kadar işlerine yarayacaklarını düşündü. Peratha, bomba konusunda hepsinden daha bilgiliydi. Kızın patlayan şeylere ayrı bir ilgisi vardı. Çok yavaşça kabloları takip etti. Hangi kablonun nereye bağlı olduğunu görmek için başını biraz daha eğdi. "Kablolar tek renk," dedi homurdanarak. Bu bir bomba düzeneğindeki ilk kötü haberdi.

Deborah, saçlarını önünden çekip arkasına bırakırken sırtüstü yere uzanıp sandalyenin altına girdi. "İşini severek yaptığı belli."

Gavin, Dawson'ın önüne doğru yürüdü. Başını yana yatırarak yüzüne baktı. "Berbat görünüyor. Onu dönüşmesi için zorlamamız gerekecek. Aklıma birkaç fikir geliyor."

Stone, Dawson'ın yüzüne uyanmasına neden olacak kadar sertçe vurdu. Küfrederek ayılan Dawson, öksürüp kan tükürdü. "Hey!" dedi Stone, onun başını tutarak hareket etmesini engellerken. "Sakin ol, seni bulduk." Dawson, kollarını çekiştirdiğinde kelepçeler metalik sesler çıkararak yerinden oynadı. "Kıpırdama. Seni bulduk ama henüz kurtaramadık."

"Bomba," dedi Dawson, zar zor duyulan bir sesle fısıldayarak.

"Evet, pek iç açıcı görünmüyor," dedi Deborah.

Dawson, onun sesini duyduğunda kaşlarını çattı. Başını eğdiğinde Deborah'ın bacaklarından başka bir şey göremedi. "Orada ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordu hırıltıyla.

"Sonra da teşekkür edebilirsin."

"Çık oradan."

"Çıkacağım elbette. Bundan keyif aldığımı mı sanıyorsun?"

"Ada..."

"Haberi yok," dedi Gavin ve dizinin üstüne eğilerek Deborah'ın incelediği düzeneğe baktı. Beş dakikadan az zamanları kalmıştı. "Sakın bir şey yapma. Bomba öldürmese bile yıkıntının arasından çıkamayabiliriz."

"Böyle bırakacak değilim herhalde!"

"Dışarı çıkın," dedi Dawson, kendine gelmeye çalışarak gözlerini kapayıp açarken. Hiç kimse konuşmayınca Dawson, yorgunlukla iç geçirdi. "Dışarı çıkın. Zamanında dışarı atlayabilirim."

"Tek başına yapamazsın," dedi Stone. Yere eğilerek Deborah'ın bacağını tutup çekti ve ayağa kaldırarak Gavin'e doğru itti. "Dışarı çıkıyorsunuz." Zamanında imha edemeyecekleri kesindi. Durum buyken hepsinin aynı anda bombaya maruz kalmasının anlamı yoktu. "Arabayı alıp arkaya getirin ve yola çıkmaya hazır olun. Hilary harekete geçmek için bizden haber bekliyor. Onu Harper'la daha fazla yalnız bırakamayız."

"Hayır. Hayır, bekle," dedi Deborah, Gavin'in ellerinden kurtularak. "Bombayı etkisiz hale getirebilirim. Birkaç dakika daha lazım."

"Zaman yok," dedi Gavin. Deborah'ı tutup kendine doğru çekti. Stone'a bakarak başını salladı. "Söylediklerini yapacağız. Dikkatli olun. Yani ne kadar olabilirseniz işte."

"Saçmalık!" diye bağırdı Deborah. Gavin, onu sırtına atarak merdivenlerden indirirken kurtulmak için sırtına vurup duruyordu. "Beni dinlemek zorundasınız. Ne yaptığımı biliyorum. Risk almanız yersiz!"

"Ölmezsin, değil mi?" Finn'in söylediği sadece bir çocuktan duyulabilecek kadar basit iyi niyetle doluydu. Dawson, oğluna

bakıp başını kapıya doğru çevirdi. "Bunu güvence olarak kabul etmek zorundayım," dedi Finn.

Stone, herkesin dışarı çıkıp uzaklaştığını duyduktan sonra Dawson'a döndü. "Bombanın ağırlık sensörlü olarak çalıştığını düşünüyorum. Aynı düzenek kapı eşiğinde de var. Harper kendisinden habersiz olarak kimsenin seni kurtarmasını istememiş belli ki."

"Yap hadi." Stone, kelepçelerin her birini güçlükle sandalyeden ayırırken Dawson, kuruyan dudaklarını ıslatarak konuşmaya çalıştı. "Sen de çık," dedi Dawson, Stone son kelepçeyi de kırdığında.

"Tek başına zamanında atlayamazsın," dedi Stone. Penceredeki paslı demirleri söküp yere attığı sırada Gavin'in kullandığı arabanın sokağa girdiğini gördü. "Şimdi..."

"Annemin ikizi var," dedi Dawson, gözlerini kapayarak öylece dururken.

"Gördüm." Dawson'ın başını tutarak yukarı kaldırdı. "Uyuman pek de iyi olmaz," dedi.

"Neden Hilary'nin onunla beraber olduğunu söyledin? Yaralı durumda mı?" derken ne hissedeceğini şaşırmıştı. Harper, onu güçsüz bırakıp bomba bağlı bir sandalyeye kelepçelemişti ama yine de ölmesini istediğinden emin değildi. Karakteriyle alakası olmayan bir şekilde duygusal düşünüyordu. "Büyücüler arasında yetişmiş. Ona gerçeği anlatabilirsek belki... Annem olmadığını biliyorum ama hâlâ onun kardeşi. Aralarında hiç kurulmamış bir bağ var."

"Biliyorum," dedi Stone. Dawson'a bakarak gülümsedi. "Kurtulduğumuz zaman onu bombalı bir sandalyeye bağlar ve bizi dinlemesini sağlarız."

Dawson, öksürerek gülerken acıyla homurdandı. "Güzel plan."

"İşaret verdiğim anda ayağa kalkacaksın ve ben de sandalyeyi kapıdan dışarı atacağım. Bomba patlamadan önce bir saniyeden az zamanımız olacak. Koşabildiğin hızla pencereye gidip aşağıya atla. İnişi dert etme. Kırık kemikler iyileşir ama vücudun patlarsa yerine yenisini koyamazsın."

"Boynum kırılabilir."

"Balıklama atlama sen de."

"Söylemek istediğim bir şey var."

"*Ölmeden önce* konuşmalarını hiç sevmem. Fazla duygusal ve gereksiz."

"Sadece demek istediğim, seni affettim." Stone tek kaşını kaldırdığında Dawson nefesini bıraktı. "Tamam, affedilecek bir şeyinin olmadığını söyleyeceksin ama bana göre vardı. Hiçbir şey için bile olmasa da gerçekleri bu kadar yıl sakladığın için sana kızgınım."

"Âşık olmanı bekliyordum. Böylece beni daha iyi anlayabilirdin."

"Çok saçma."

"Risk almak istedim." Dawson'ın ensesini kavrayarak gözlerine baktı. "Aleut'a döndüğümde Ada'ya başarısız olduğumuzu anlatmak istemiyorum. Beni buna mecbur edersen..." İkisi de sessiz kalıp değerli birkaç saniyeyi harcadılar. "Hazır mısın?" diye sordu. Dawson, başını salladığında Stone, arkasına bakıp odanın kapısını ardına kadar açtı. "Şimdi," dediği anda Dawson, ayağa kalkıp üç metrelik yeri koştu ve kendini aşağıya attı.

Yukarıdan yere kadar olan saniyeler Dawson'a bir ömür gibi gelmemişti. Gözlerinin önünden hayatı falan da geçmemişti. Bir saniye önce yukarıdayken bir saniye sonra yerde uzanıyordu. Kemiklerinden bazıları kırılmıştı ve kesinlikle hoş bir duygu değildi. Daha yere çarpmadan patlayan bombanın parçaladığı tahtalar üzerine yağmıştı. Birilerinin ona seslendiğini duyuyordu. İçlerinde Stone'un da olduğunu umdu. Zamanında binadan çıkıp çıkamadığını merak ediyordu. Dawson gibi yere yapışmak yerine ayaklarının üzerinde kalacağı kesindi. Tüm kanı vücudunda olsaydı Dawson, güvenli bir iniş yapabilirdi. En azından daha az kemiğinin kırılacağı bir yolla kurtulurdu.

Göğsünün üzerinden kalkan ağırlıkla daha rahat nefes almaya başladı. Üzerine ne düşmüştü ki? Gözlerini açtığında kaşlarını çattı. "Yağmur mu yağıyor?" dedi kısık bir sesle.

"Ağlıyorum sanırım," dedi Deborah, burnunu çekerek. Elinin tersiyle yüzünü silip Dawson'ın omuzlarını tuttu. "İyi misin?"

"Dönüşmem gerekiyor. Geri çekil." Deborah, söylediğini yaparak uzaklaştığında Dawson, yerden destek alarak doğruldu. "Herkes iyi mi?"

Stone'un göğsüne saplanmış demir parçasını çeken Gavin, başını salladı. "Herkes iyi."

Öksürerek doğrulan Stone, elinin tersiyle ağzından süzülen kanı sildi. Patlama yüzünden sırtında oluşan yanık, göğsüne saplanmış demirden daha fazla acıtıyordu. Fakat atlatacağını biliyordu. Yaşadığı en büyük travma sayılmazdı. "Harper'ın peşinden gitmemiz gerekiyor," derken duvara tutunarak ayağa kalktı. Uzaktan bir yerlerden itfaiyenin siren seslerini duyuyorlardı.

Hepsi araca yerleşirken Gavin, Hilary'nin telefonuna çağrı attı. Dawson'ı kurtarmışlardı. Pek iyi durumda değildi ama en azından hâlâ yaşıyordu.

17

En inandırıcı yalanlar dürüstlük üzerine kuruludur.

Arka cebinde telefonunun titrediğini hisseden Ada, gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. Dawson'ın kurtulduğuna dair işareti aldığına göre artık daha rahat hareket edebilirdi. "Bu kelepçelerin beni tutabileceğine ne kadar eminsin?" dedi hafifçe çekiştirerek.

Harper, göz ucuyla Ada'ya bakıp gülümsedi. "Kurtulmayı deneyebilirsin. Sen bunu başarıp dönüşüm geçirene kadar ben birkaç defa boğazını yırtmış olurum."

Ada'nın öğrendiği en önemli şeylerden biri de yapabileceği şeyleri önceden belli etmemekti. Bunu elbette ki Gavin'den öğrenmişti. Dawson'a kalsa gücünü asla sakınmamasını, neyi varsa ortaya koymasını söylerdi. *Azü kibri,* diye düşünmeden edemedi. Ak kurt kanı taşımayan diğerleri içinse durum biraz daha içinden çıkılmaz bir hal alabiliyordu.

Her şeyi iki saniyeden daha kısa sürede halletmişti. Oturduğu yerde yan dönüp iki ayağıyla birden Harper'ın kafasına vurdu. Başı camı kırarak dışarı çıkan Harper, birkaç saniyeliğine bilincini kaybetmişti. O süre içinde arabanın hakimiyetini kaybedince yoldan çıktılar. Araba kenara savrulup ağaca çarptığında Ada, öne doğru kaydı fakat kelepçelerin direnciyle karşılaştı. Harper kendini toparlayana kadar çoktan kelepçelerden kurtulmuştu. Bileklerindeki

sıyrıklardan anladığı kadarıyla kelepçeler gümüştü ve keskin kenarlara sahipti. Bilekleri çoktan kanamaya başlamıştı.

"Seni aptal," dedi Harper, onu omzundan çekerek dışarı çıkarırken. "Canlı olmanı istiyorlar. Onlar ne yapacak bilmiyorum ama seni teslim edene kadar hâlâ nefes almalısın. Ama bu birkaç uzvunu koparamayacağım anlamına gelmiyor." Ada, başını öne savurup kafa attığında Harper, çenesini yumrukladı.

Dişlerini sıkarak hırlayan Ada, Harper'ı yere devirdi. "Bana bir daha vurmamanı söylemiştim. Sanırım kolundan başlayacağım," deyip boğazını sıkarak Harper'ı defalarca yere çarptı.

Ada'nın görüş alanı tek bir şeyle sınırlandırılmıştı; avı. Adı Harper olan, savaşmak için çırpınırken Ada'yı daha da heyecanlandıran ve Dawson'a zarar vermeye çalışan güçlü bir av. Bundan daha iyisi olamazdı. Harper'a söz verdiği gibi kolunu koparmak için ağzını gerdi ve hedefine doğru saldırdı.

Harper, eğitimli bir savaşçıydı ve Ada'dan yaklaşık üç asır daha büyüktü. Büyücüler, Dawson'ı tutsak etmesi ve Ada'yı getirmesi konusunda onu görevlendirmişti. Yani oldukça iyi bir kurt olmalıydı. Ada'ya doğru savurduğu bıçağın hızı ve gücü de bunu kanıtlamıştı. Boynundan omzuna doğru derin bir kesik alan Ada'nın kalbini ıskalayan Harper, onu yere devirdi. İkisi de dönüşmeye çok yakındı ama insan ve kurt arasındaki o zaman diliminde üç saniyelik bir boşluk oluyordu. O üç saniye içinde savunmasız kalıyordular ve ikisi de bu riski almıyor, dönüşmüyorlardı. İlk zayıf anlarında darbe sertçe hedefini bulacaktı.

"Senden bahsedişlerini duyduğumda daha zorlu biriyle karşılaşacağımı düşünmüştüm," diye güldü Harper, kanlı dişlerini göstererek.

Ada, Harper'ın karnına o kadar sert vurmuştu ki bomba aşığı düşmanı iç kanama geçiriyordu. Muhtemelen kan ağzına ulaştığı sırada kanama durmuştu ama Ada, vereceği hasarı vermişti. "Konuşmayı seviyorsun, değil mi?" dedi Ada. Aldığı bıçak darbesi, ses tellerine zarar vermişti. Sesi güçlükle ve hırıltılı çıkıyordu.

"Karşımdaki yeterince güçsüzse," dedi ve Ada'nın kaburgalarına yumruk indirdi.

Ada acıdan değil, öfkeden bağırıp onu üzerinden attı ve ikisi aynı anda ayağa fırladılar. Karşılıklı durup birbirlerinin etrafında döndüler. Üzerlerinden kanlar boşalırken vahşi iki yaratığa dönüşmüşlerdi. Harper, bıçaklarından birini eline almıştı. Ada'nın silahı yoktu. Arabaya binmeden önce Harper, hepsinden kurtulduğuna emin olmuştu.

"Zamanında yetişemedik," dedi devrilmiş arabayı fark eden Finn. Biraz daha yaklaştıklarında Ada ve Harper'ın ölümüne bir mücadelede olduklarını gördüler. Yardım etmeye gideceği sırada Stone, kolunu tuttu. Finn, ona bakarak iki kadını işaret etti. "Biri ölene kadar durmayacaklar."

"Aralarına girersen seni parçalarlar. Gözlerine bak."

Stone haklıydı. İkisinin de gözleri tekinsiz bir ışıkla parlıyordu. Fiziksel olarak insan kalsalar da artık tamamen kurt içgüdülerine bürünmüşlerdi. Karşılarında rakibini, düşmanını ve yemeğini görüyorlardı. Bir kurt, avıyla arasına girilmesinden asla hoşlanmazdı ve karşısındaki iyi niyetli olsa bile o anda mantıklı düşünemeden duyusal olarak saldırıya geçebilirlerdi.

"Seni öldürdüklerinde etinden hakkımı isteyeceğim," dedi Harper, kanlı dudaklarını yalarken.

Ada, tereddüt ederek kaşlarını çattı. "Sen bir Tarafsızsın. Remuslar insan eti yiyor ama..."

"Büyücülerin kendine özel yöntemleri var," dedi Harper silahını savururken. Ada, başını geri ittiğinde Harper, hırlayarak gülüp üzerine geldi ve yeniden dönmeye başladılar. "Ölen bir kurt, insan formunda olur ama büyücüler, onu yeniden kurt formuna dönüştürür. Diğer kurtların onunla ziyafet çekmelerini sağlarlar."

"İğrenç."

"Zavallı."

Ada, ellerini indirdi ve daha dik durdu. Savunma pozisyonunu bozduğunu biliyordu ama Harper'dan sıkılmıştı. Ayrıca yaklaşan arkadaşlarının sesini de duyuyordu. Hepsi bir dakika geçmeden yanlarında olacaktı. Ada, başını önüne eğdi ve gözlerini kapadı.

"Dövüşün ortasında uyumak da neyin nesi?"

Ada, gözlerini açıp ona baktığında Harper refleksle geri adım attı. Gözlerinde dolaşan renkler kadını korkutmuştu. Kızıl, beyaz, siyah ve kahverenginin her tonu, Ada'nın gözlerinden geçip gidiyordu. Yüzü beyazlamıştı. Sanki gözleri sadece doğadaki değil, vücudundaki tüm renkleri de toplamıştı.

İnsan formundayken kurt gibi öne doğru atılıp Harper'ı sırtüstü yere devirdi ve dönüşüp sivrilen dişlerini omzuna geçirdi. Harper hırladı, bağırdı, uludu ve direnci azalmaya başladı. Ada, o sırada arkasındaki sesleri duydu. Birilerinin konuştuğunu ve hareketlendiğini biliyordu ama dikkatini düşmanından ayırmıyordu.

Harper, bıçağını bir kez daha savurduğunda Ada, onun eline vurdu. Bıçak saplanmadan öteye doğru savrulurken Harper'ın elinden kırılma sesleri yükseldi. Ada, bir elini Harper'ın yüzüne koydu ve yüzünü yavaşça okşadı. Dişlerini omzundan ayırdı. İnsan olsaydı kolu kopmuş ya da bir daha kullanılamayacak hale gelmiş olurdu. Harper, bir kurt olmasına rağmen kolunu yeniden hareket ettirmeye başlaması aylarını alacaktı.

"Sana neden benim hakkımda konuştuklarını göstereyim," dedi Ada gülümseyerek.

İki elini birden yanaklarına koyduğunda Harper'ın savunması tamamen düştü. Gözlerini ardına kadar açıp şaşkın bir şekilde ona bakmaya başladı. Ada'nın dudakları aralandı. Harper da onu taklit etti ve kendi dudaklarını araladı. İkisinin arasında havadan daha yoğun bir akım oluştu ve Harper'ın kızıl enerjisi Ada'ya akmaya başladı.

Dur! Ada dur!

"Durmayacağım, tatlım," dedi Ada, omuzlarını silkerek kadına bakarken. "Bunu sen istedin. Zararsız bir şekilde kurtulabileceğini mi düşündün sahiden?"

Vücuduna dolan enerji ve güç muazzamdı. Harper'dan zorla kopardığı gücü hücrelerine yapışıyor, ruhu tarafından emiliyordu. Bu kolayca alışabileceği mucizevi bir uyuşturucuydu. Güç. Kesinlikle bir uyuşturucuydu.

Bırak. Hemen şimdi!

Yandan ona çarpan şey, Harper'ın üzerinden düşmesine ve güç akışının bozulmasına neden oldu. Ada, kaburgalarının kırıldığını duyarken iç geçirdi. Daha kaç defa kırılacaktı bu kemikler? Tepesindeki yeni düşmana bakmak için başını çevirirken hırladı ama hemen sonra sustu. Düşman... Dawson'dı. Üstelik kurt formuna bürünmüştü.

Yerdeki bıçağını kapan Harper, geri geri yürümeye başladı. Ada, peşinden gitmek için atıldı fakat Dawson, onu engelledi. Harper, arkasını dönüp koştuğu sırada Ada, bağırıp Dawson'dan kurtulmaya çalıştı. Dawson, dişlerini omzuna geçirdiğinde Ada, olduğu yerde kaldı. Derin derin soluklar alırken oturdu ve gözlerini kapatarak sakinleşmeye çalıştı. Eğer kendini biraz daha kaptırırsa etrafındaki kurtlara odaklanacak ve onların enerjisini almaya çalışacaktı. Dawson, onu neden durdurmuştu? Zihnine konuşan Harper değil de Dawson mıydı?

Gözlerini açarak ona baktı. Dawson, sakinleştiğine emin olduktan sonra dişlerini omzundan çekti. Burnunu kanayan yaralarına sürttü. "İyiyim," dedi Ada, onun ne sormak istediğini anlayarak. "Beni neden durdurdun? Onu öldürebilirdim."

O annemin ikizi.

"Biliyorum." Kurt, başını kaldırarak Ada'ya baktı. Ada, mümkün olduğunu bilse şaşırdığını söylerdi. Ama kurtlar şaşıramazdı. Değil mi? En azından fiziksel olarak. "Seni öldürecekti, Dawson. Annenin neyi olduğu umurumda değil."

"Bizi kandırdığın için teşekkürler," dedi Gavin, sinirle iç geçirirken. Ada, Harper'ın gücü hâlâ içinde dolaşırken başını kaldırarak Gavin'e hırladı. Kızıla boyanan gözleri, Gavin'in ellerini havaya kaldırmasına neden oldu. "Sorun değil. Kandırılmayı severim," dedi.

Burada olmamalıydın, dedi hâlâ Ada'nın önünde duran kurt. Bir kez daha yaralarına baktı ve arabaya binip gözden kayboldu. Ada, onun hâlâ yorgun olduğunu hissediyordu. Kan kaybetmek bir kurdu bile güçten düşürebiliyordu. Özellikle bu kadar çok yitirince.

Ada, ayağa kalktığında Stone ve Deborah'ın ona nasıl baktıklarını fark etti. "Ne var? Lissa'nın ikizi diye melek olduğunu

düşünüyorsunuz. Sırf sevdiğiniz kadın gibi görünüyor diye onu öldürmemeliyim, öyle mi? Dawson'ı patlatsa, beni cadılara teslim etse ve etimden hak talep etse bile mi?"

Dawson'ın bindiği arabaya doğru yürürken Gavin'in uzattığı tişörtü aldı. Başını sallayarak teşekkür ederken tişörtü yarasına bastırdı. Arabanın arkasına geçip elini kapıya koyarak durdu. "Yanında oturabilir miyim?" dedi. Dawson, arka koltuğa uzanmıştı. İstemediği durumda kimsenin yanına gelemeyeceğini açıkça belirtmişti. Başını kaldırıp Ada'ya baktıktan sonra biraz geri çekildi. "Teşekkür ederim," dedi Ada, yanına geçip kapıyı kapatırken.

Kurt, ona gözlerini kısarak baktıktan sonra başını bacaklarının üzerine yerleştirdi. Ada, rahatlayarak nefesini bırakırken bir elini onun sırtına yaslayarak tüylerini okşadı. Onun ne kadar soğuk olduğunu fark ettiğinde eğilip yüzünü öptü.

Gavin, sürücü koltuğuna geçerken Stone, yolcu tarafından bindi ve yola çıktılar. "Deborah ve Finn'in fiziksel durumu hepimizden daha iyi. İnsanların arasına karışıp öyle dönecekler," dedi Gavin.

Ada, tişörtü yarasına bastırmaya devam ediyordu. Sesi yerine gelmek üzereydi ama hâlâ ağrısı vardı ve kan o kadar yoğundu ki tişört sırılsıklam olmuş, kan eline bulaşmaya başlamıştı. "Kıyafetin için üzgünüm."

"Sorun değil. Üstsüz halimi sevdiğin için yaralandığını biliyorum." Ada, bitkin bir halde gülerken kanlı tişörtü ona attı. "İğrençsin, Mahfer," dedi Gavin, tişörtü kenarından tutup yere bırakırken. "Ve yaran hâlâ kanıyor. Pantolonumu çıkarmayacağım."

"Birazdan durur. Ben iyiyim."

Eğilip kurdun sırtına yattığında Dawson, ona daha da sokuldu ve kuyruğunu yüzüne yaklaştırdı. Ada, gülümseyerek gözlerini kapatırken kurdun yoğun ve sert kürkünü sevmeye devam ediyordu. Dawson, ona kızgındı. Ada, bunu duygularında hissedebiliyordu. Buna rağmen öfkesini aşkının önüne koyamıyordu. Hayal kırıklığı doluyken bile Ada'yı seviyordu. Ada, bunun ağır yükünü hissederek yutkundu. Boğazındaki acının bıçak yarasıyla bir ilgisi yoktu. Gözlerine toplanan yaşlar kurdun kalın kürküne düşüp kayboldu.

"Bize neden yardım ettiğini anlayabiliyorum," dedi Gavin, uzun bir sessizlikten sonra. Saatlerdir yoldaydılar ve biri konuşmazsa sıkıntıdan aracı binalardan birinin üstüne sürecekti.

"Evet, başka hangi sebep sizin gibi karmaşık bir grupla beraber olmamı açıklayabilir ki?" dedi Stone, yan camdan dışarıyı izlerken.

"Melez olduğu için çocuğunu zayıf gören babalardan değilsin sanırım."

Stone, buna sadece gülebilirdi. Gençlerin aklı çarpıtılmış bilgilerle doluydu. "Melezler iki türün birleşmesi olduğundan kurt özelliklerini yitirdikleri ve saflığını kaybettikleri düşünülür. Ama bu sadece bir yalan. Eğer kullanmayı başarabilirlerse melezler hepimizden daha güçlüdür, çünkü karşısındaki kurdu hangi ırktan olduğu konusunda yanıltabilecek tek türdür. Bu yüzden melezler yasaktı. Hiyerarşik düzenden değil. Yasaktan sonra melezlerin konusu kapanınca güçleri de unutulmaya başlandı."

"Unutulduğu için mi melezler uzun bir süre sonra yeniden yasal oldu?"

"Aynen öyle."

Aleut'a yaklaştıkları sırada araba daha da sarsılmaya başlayınca Ada, gözlerini araladı. Boynu ve göğsünün yarısı kan içinde kalmıştı. Eğer Harper'ın gücünü koparmamış olsaydı yarası hâlâ kanıyor ya da kendini daha berbat hissediyor olabilirdi. Dizlerine yatmış olan kurdun başını severken doğrularak oturdu. "Daha iyi misin?" diye sordu. Dawson'ın uyumadığını biliyordu ama bir cevap alamamıştı. İç geçiren Ada, yanağını kaşıyarak öne doğru baktı. "Dawson'ın avlanması gerekiyor. Patikadan geçerken duralım."

Ada'nın beslenmeye ihtiyacı olmasa da acı içerisindeydi. İşin aslı Harper'ın açtığı yaralardan çok Dawson'ın ısırdığı omzunu hissediyordu. İlk defa Dawson tarafından böyle bir tepkiyle karşılaşmıştı. Önceden de ısırmıştı evet ama hiç bu şekilde derin ve kanatan şekilde olmamıştı. Elini omzuna götürüp ovuştururken iç geçirdi. Bunun için Dawson'a kızabilirdi ama içinden gelmiyordu. Onu anlaması, ona kızmasına engel oluyordu. Annesine benzeyen biri tarafından işkence görmüş olmasına rağmen onun öldürülmesini istemiyordu. Lissa'nın ölümünden bizzat kendini

sorumlu tutarken Harper'ın da ölmesi, annesini fiziksel olarak yeniden kaybetmesi anlamına gelecekti. Sakince düşündükten sonra mantıklı davranmaya başlayacağını umuyordu ama şimdilik durum fazlasıyla karışıktı.

Araba durduğunda Dawson, başını kaldırdı. Ada, uzanıp kapıyı açtığında kucağından fırlayarak dışarı çıktı ve Ada'ya doğru döndü. "Ben Aleut'ta olacağım," dedi Ada, ona yaklaşarak. "Çocukları görmem gerekiyor." Kurt, başka bir işaret vermeden arkasını dönerek ormanın içine girdi ve gözden kayboldu. Ada, kapıyı kapatarak arkasına yaslandı. "Gidebiliriz."

Gavin, arabayı yeniden hızlandırdı ve birkaç dakika içinde Aleut'a ulaştılar. Daha araba durmadan aşağıya atlayan Ada, hızlı adımlarla binaya girip merdivenlerden çıktı. Dairesine ulaştığında tüm kötü düşünceleri de arkasında bırakmış gibiydi. Yerde oturan Murat, dizine yasladığı kitabı okuyordu. Koltukta duran ikizler ise uyanık olmalarına rağmen sakindiler.

"Herkesin keyfi yerinde," dedi Ada kapıyı arkasından kapatırken.

Tekli koltuğa oturmuş olan Hilary, okumaktan çok karaladığı dergiyi kapatarak ayağa kalktı. "Ne oldu sana böyle? Dawson iyi mi?"

"Avlanıyor," dedi Ada. Sesini duydukları için daha da hareketlenen ikizler, çok geçmeden huysuzlanmaya başlayacaklardı. Ada, duş almadan onlara dokunmak istemiyordu. Bu yüzden yatak odasına doğru yürürken Murat ve Hilary'den biraz daha burada kalmalarını rica etti.

Kavgaların ve savaşların ardından her duş aldığında cildini tahriş edercesine keseleniyordu. Başka türlü kanın, tenine yapışan pembe izlerini ve tırnaklarının altına dolan çirkin görüntüsünü yok edemiyordu. Bu sefer de aynısını yapmasına rağmen hızlıydı. Bir an önce çocuklarının yanına dönmek istiyordu.

Suyu kapatıp hızlıca kurulandıktan sonra eline geçen ilk şeyleri üzerine geçirdi. Salona döndüğünde ikisine de nasıl teşekkür edeceğini bilemeden baktı. "Sanırım gerçek bir bakıcı bulmak zorundayım," derken koltuğa otururak ikisini de kucağına aldı. "Nasılsınız bakalım?" dedi başını öne eğerek. Yüzünü yaklaştırıp ikisini

de koklayarak alınlarından öptü. Lenora, çenesini tuttuğunda Ada, gülümseyerek çocuklarını öpücüklere boğdu.

"Bunu planlamak için hâlâ vaktin var," dedi Hilary. İkizlerle sık sık vakit geçirmekten hoşlandığı için Ada'nın acele etmesini istemiyordu. Ayrıca bu sayede Gavin'in derslerinden kaçabiliyordu.

Acıktıkları her hallerinden belli olduğundan Ada daha fazla oyalanmadı. Yatak odasına geçip gün boyunca en sık yaptığı şeyi gerçekleştirmeye koyuldu. Anne sütünün ne kadar faydalı olduğunu bilmesine rağmen gerçek yemek yeme zamanlarının gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Lyon'un ardından Lenora'yı uyutup kızını dikkatle yatağa bıraktı. "Lütfen uyanma, lütfen uyanma," diye mırıldanıyordu.

Dairenin kapısının açıldığını duyduğunda saçlarını tarıyordu. Yatak odasından çıktığında kimin geldiğini görerek rahatladı. Tekrar insan halini almış olan Dawson, üzerindeki pelerini camdan dışarı attı. Ada'nın yanından yürüyüp geçerken onun orada olduğunun bile farkında değilmiş gibi görünüyordu. Gözleriyle onu takip eden Ada, yavaşça arkasına döndü. Dawson yatak odasına, ardından banyoya girerek suyu açtığında Ada, kendini koltuğa bırakıp aşağıya doğru kaydı. Dawson'ın yanına gitmek istiyor ama aynı zamanda onu sıkmak da istemiyordu. Uzaklaşma ihtimali beynini kemiriyordu.

O benim kocam, canını sıkmak en doğal hakkım, diye düşünürken birden oturduğu yerden kalktı. Banyoya girdiğinde nefesini tutmuş, aklından geçen kelimeleri sıralamaya çalışıyordu. Dawson'ı gördüğünde hepsini unutarak yanına gitti. Küvetin içine oturmuş, arkasına yaslanmış olan Dawson, bir kolunu dışarı sarkıtmıştı. Tepesinden su akıyordu ama kendini yıkama zahmetine girmemişti.

Ada, küvetin diğer tarafında yere oturup elini tuttu. Çenesini koluna yaslarken diğer elini uzatıp saçlarını okşadı. "Benimle konuşmayacak mısın?" diye sordu.

"Onu annem sandım." Sesi o kadar uzak geliyordu ki Ada, kendi kendine konuştuğunu düşündü. Başını eğerek onun kolunu öptü ve devam etmesini bekledi. "Hayalet olduğunu tahmin ettim ve bu yüzden ilk başta beni kesmesine tepki bile veremedim.

Sanırım büyücüler bu yüzden onu yolladı. Başka türlü beni şaşırtmaları mümkün değildi." Başını Ada'nın eline doğru eğip gözlerini yavaşça kapayıp açtı. Derin bir nefes aldığında birden irkilip Ada'ya baktı. "Sana haber vermemeleri gerekiyordu. Neden geldin?"

"Elbette gelecektim, Dawson," dedi Ada şaşkınlıkla. Diğer elini kolunda dolaştırırken, "Bana kızgın mısın?" diye sormadan edemedi.

"Kızgınım ama sana değil." Ada'nın tişörtünün yakasını omzuna doğru kaydırdı. "Seni ısırdım. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Çok ani davrandım. Aptalcaydı."

Ada, iki elini birden onun yüzüne koyup dudaklarını öptüğünde Dawson kaşlarını çattı. Beklediği tepkinin bu olmadığı açıktı. Ada, onu öpmeye devam ettiğinde Dawson, rahatlayarak ona doğru uzandı. Dudakları, nefesleri, elleri birleşirken yağmur gibi yağan soğuk suda ıslandılar.

"Sana zarar verdiği için onu öldürebilirim," dedi Dawson, dudakları ayrıldığında. "Kavganızın ortasına girmemeliydim. Bu hiç de..."

"Bir kurda yaraşır değil miydi?" dedi Ada gülerek. Dawson'ın iyi olacağına inanıyordu. Konuştuğunu, burada olduğunu gördüğü sürece her şey yoluna girerdi. Hissettiği sürece... "Sorun değil," deyip onu yeniden kendine çekti. Birkaç dakika önce giydiği kıyafetleri Dawson yeniden çıkarmıştı.

Birileri onları gerçek hayata dönmeye zorlayana kadar kendilerine vakit ayırdılar. Dawson'ın yapacağı şeyler aklında sıralanıyordu. Büyücülere karşı bir hamle yapmalıydı ve bunu çok geçmeden gerçekleştirmek zorundaydı.

Ada, giymek üzere olduğu tişörtünü düzeltmek için uğraşırken Dawson, yanına gidip ona yardım etti. Ada'yla her ne şekilde olursa olursun ilgilenmek hoşuna gidiyordu. "Kaiser'ı öldürdüğümüz gün oradaki tüm kurtların gücünü çalmıştın." Ada, başını sallarken Dawson, anlatmaya devam etti. "Sonrasında yanımızdan ayrıldığında bizi hissedebiliyordun, değil mi?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Harper'ı hissedebiliyor musun? Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Söyle."

"Dawson, üzgünüm ama o aile bağı kurmak için uygun biri değil."

Dawson, iç geçirirken gözlerini Ada'ya çevirdi. "Tuhaf davrandığımı biliyorum, Ada. Kan kaybı sadece vücudu değil, beyni de etkiler, tamam mı? Düzgün düşünemedim. Onun annem olmadığını biliyorum. Bunun açık bir şekilde farkındayım."

"Nerede olduğunu neden merak ediyorsun öyleyse?"

"Büyücülere karşı tek avantajımız seni hâlâ hamile ve zayıf sanmaları. Harper, doğum yaptığını öğrendi ve büyücülere söyledi mi merak ediyorum. Ayrıca onu Tarafsızlar ve Remuslara karşı delil olarak sunabiliriz. Büyücülerin senin hakkında yaptığı planın bir parçası."

"Değil. Beni büyücülere teslim edecekti. Böyle söyledi. Sonrasında ne olacağıyla ilgili en ufak bir fikri yoktu. Muhtemelen büyücüler beni öldürmesi için onu ikna edecekti. Bunun için çok çabalamayacakları da kesindi."

"Söyle bana. Nerede o?"

"İtfaiye binasında. En azından binadan geriye her ne kaldıysa. Gücünü toplamaya çalışıyor ve bence büyücülerle iletişime geçmeyecek. Kaçmayı planlıyor olmalı."

"Güzel."

"Toplantıda neler oldu da ele geçirildin? Lavina'nın sana yardım etmesi gerekiyordu."

"Benden daha fazlasını yapamazdı. Denediğine eminim." Dawson, ıslak saçlarını küçük havluyla olabildiğince kurulamaya çalışıyordu. "Toplantı bitip tekrar yola çıktığımızda aracımız patladı. Bir süreliğine bilincimi kaybettim. Yeniden uyandığımda Harper tarafından sandalyeye bağlanıyordum. Etrafında birileri daha vardı fakat yüzlerini seçemedim. Sonrası bildiğin gibi." Ada başka sorular daha yöneltecekken Dawson, parmaklarını onun dudaklarının üstüne kapadı. "Öleceğimi, ölümsüz olmadığımı bazen aklımdan çıkarabiliyorum. Ama bu her şekilde yanlış. Sana yalan söylemekten nefret ediyorum ve bir şeyi saklamak da yalan söylemektir. Bu

yüzden Felicia'ya Stone'un kalp mührünü kaldırması konusunda yardım ettiğimi bilmen gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi Ada omuzlarını silkerek. Böyle bir şeyi duyduğuna sadece memnun olurdu. Dawson ve Stone'un bağ kurmasını istiyordu. Belki normal bir baba oğul ilişkileri asla olamazdı ama hiç değilse biraz daha iyiye gidebilirlerdi. "Bunu benden neden gizledin ki?"

Dawson, üzerine tişört geçirirken homurdandı. "Kanımı verdim. Felicia, büyüsünde kullandı. Bunun bazı bedelleri olabileceği hakkında da beni uyardı." İşin doğrusu büyüyü yapıp yapmadığını henüz bilmiyordu fakat böyle söylemezse Ada'nın müdahale edeceğine emindi. Olup bittiğini sanması daha iyiydi.

"Ne gibi bedeller? İşin içine kan girmişse pek de iyi bir şey olamaz, değil mi?"

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir şey olmaz. Bu sadece bir olasılık."

"Olasılıkmış!" dedi bağırarak. Elini saçlarında dolaştırıp gülerken kendini durduramadan yürümeye başladı. Parmaklarını sıkıp elini yumruk yaptı. "Yüzünün ortasına vurmak istiyorum. Öyle sert vurmak istiyorum ki..."

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?" dedi Dawson, sahte bir şaşkınlıkla gülerken. "Biraz dinlenmeme izin ver, Tüysüz. Ne kadar da doyumsuzsun."

Ada, onun imalarını duymazdan gelebilecek kadar sinirliydi. Çok fazla sinirliydi hem de. "Olasılıklar ne zaman bizden yana oldu, Dawson? Aptallık ediyorsun."

"Yardım etmek zorundaydım." Dawson, ciddileşip dudaklarını ıslattı. Derin bir nefes alıp Ada'nın karşısına geçerek onu durdurdu. Kollarını tutarak yavaşça sıktı. Bu konuyu sadece bilmesini değil, aynı zamanda anlamasını da istiyordu. "Kalp mührünün ne kadar berbat bir şey olduğunu sen de biliyorsun. Ondan kurtulmak istedi. Görmezden gelemezdim."

"Onu sevmiyorsun bile," dedi Ada, göğsüne yumruğuyla vururken. Dawson, tepki vermeden sadece gözlerini kaçırınca Ada, duraksayarak başını eğdi. "Ne? Seviyor musun?" Dawson hırlayarak

arkasını dönünce Ada ellerini kaldırdı. "Onu sahiden seviyorsun. Bunu ona söyledin mi? Değer verdiğini biliyor mu?"

"Bilmesi gerekiyor mu? Onu affettiğimi söyledim. Bu yetmez mi?"

"Aynı şey değil ama."

"Benden duyabileceği en iyisi. Bak, ben onu anlıyorum," dedi yeniden Ada'ya dönerken. "Zaman zaman kendimi onun yerine koyuyorum. Özellikle de ikizler doğduğundan beri," dedi yatakta uyuyan çocuklarını göstererek. Bakışları ne zaman bebeklerine çevrilse en güzel şeyleri hissediyordu. Hissedilmesinin mümkün bile olmadığını sandığı eşsiz, saf ve temiz duyguları. "Sen başka biriyle evli olsaydın ve çocuklarımı uzaktan izlemek zorunda kalsaydım kafayı yerdim. Deliridim, kesin deliridim. Ama o bununla başa çıkmayı öğrendi ve her şeye rağmen gölgelerin arasından beni takip etti."

Ada, Dawson'ın yüzünü okşayıp dudaklarını öptü. "Hiçbir şey için geç değil. İzin ver, çocuklarımızın ve senin yanında olsun. Buna ihtiyacı var. Senin de öyle."

Dawson, başını sallarken Ada'yı sıkıca tutup şakağından öptü. "Şimdi gidip Harper'ı bulmam gerekiyor. Büyücülerden önce ona ulaşmalıyım." Dawson, Ada'nın alt dudağını dişlerinin arasına alıp hafifçe kendine doğru çekti. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

Bu, Ada için sevgi sözcüklerinin en büyüydü. Dawson'dan daha önce duyduğunu hatırlamadığı sözcükler hem de. Gözleri dolarken başını sallayarak gülümsedi. "Ben de seninle gurur duyuyorum. Olduğun ve olduğumuz şeyden de öyle."

"İyi. Çünkü bundan daha fazla değişemem."

Ada, kahkaha atarken Dawson'ın saçlarını düzeltti. "Biliyorum, İhtiyar. Sorun değil," deyip gitmeden önce onu son kez öptü.

"Küçük bir yarışma düzenleyeceğiz," dedi Gavin ve havuzun etrafından dolaşarak bahçe kapısını açtı. Soğuk rüzgârın esintisi

ve gürültüsü içeri dolduğunda salonda çalışan herkes durup onlara doğru döndü. "Bahçeye," dedi Gavin, ellerini beline koyarak.

Birbirine bakan kurtlar, Gavin'in bir daha söylemesine fırsat vermeden dışarı doğru yürümeye başladılar. Herkes çıktıktan sonra Gavin, Ada'ya döndü. "Sırayla dövüşebiliriz. Yorulursan haber ver."

"Beni bu yüzden mi çağırdın? Yarışmaya *senin tarafında* dahil olmak için mi?"

Gavin, gözlerini devirerek yüzünü buruşturdu. "Pembe at görmüş minik bir kız çocuğu gibisin şu anda. Midemi bulandırıyorsun." Ada, duyduklarına aldırmadan kahkaha attı. Neredeyse tüm hızıyla koşarak dolabından ihtiyaçlarını alırken Gavin, gülümseyip başını iki yana salladı. Ada tekrar yanına döndüğünde Gavin dışarıyı işaret etti. "Beni pişman etme."

"Asla etmem," dedi Ada kararlı bir şekilde. Bu, Gavin tarafından aldığı en büyük hediyeydi. Her zaman, belki de hayatının sonuna kadar Gavin tarafından eğitilecekti ama atmasına izin verdiği bu adım sayesinde artık sıradan bir öğrenci olmadığını anlamasını istiyordu. "Yere devrildiğinde sana su getirmemi istersen duymamış gibi yapacağım."

"Yaklaşık olarak elli kişiler. Yarı yarıya bölüşelim. İlk yenilen ya da pes eden kaybeder," dedi Gavin ellerini açarak.

"Bu antrenman onlar için mi yoksa benim için mi?"

"Ben meşgul bir adamım, iki işi aynı anda yapıyorum. Kimse benim pratik bir zekâm olmadığını iddia edemez."

Ada, Harper'la olan karşılaşmasını düşünerek yerinde sallandı. Yarıda kalmış bir kavgaları vardı ve hâlâ bunun enerjisi içindeydi. Bir şeylere vurma ihtiyacı o kadar belli oluyor muydu? "Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Sadece, onların öğrenci olduğunu unutma. Senden büyük olabilirler ama henüz acemiler," dedikten sonra Ada'nın omzunu tutarak bahçeye doğru yürüdüler. Kalabalığın oluşturduğu geniş halkanın tam ortasında durana kadar ilerlemeye devam ettiler. Kurt halkası sadece öğrencilerden değil, meraklı izleyicilerden de oluşuyordu. "Mahfer ve benimle sırayla dövüşeceksiniz. Önce

ben başlayacağım. Gönüllü var mı?" Öğrenciler gözlerini kaçırıp Gavin'i duymazdan gelmeye başladılar. "Ben seçeceğim öyleyse."

Daha kimi seçeceğine karar vermemişken biri hızla öne çıktı. Gavin omzunun üstünden Teo'ya ve arkasında durmuş, muhtemelen onu öne doğru itmiş olan Stone'a baktı. Stone, dudaklarını birbirine bastırırken omuzlarını silkerek bol şans diledi.

Arkasına bakan Teo, dişlerini sıkarak homurdandıktan sonra Gavin'e döndü. "Gönüllüyüm," deyip boğazını temizledi. "Sanırım," diye mırıldandı.

"Gönüllü olmanın anlamı buna razı gelmektir. Arkadan itilmek değil," dedi Ada, gözlerini Stone'a dikerek.

Stone, masum olduğunu iddia edercesine ellerini havaya kaldırdığında Ada, başını iki yana salladı. Teo'yu bir kez dövmüştü ve kasıtlı bir hareketi olmadıkça ona yaklaşması bile yasaktı. Ama anlaşılan bu Felicia'yla öpüştükleri gerçeğini onun hafızasından silmiyordu. Kurtların sahiplenici yönü çok fazlaydı. Bu öylesine baskındı ki bazen karakterin bile önüne geçebiliyordu. Ada, asla onlar kadar korumacı ve sahiplenici olamayacağını düşünürdü. Ta ki o Av Dönencesi'nde Akira çıkıp gelene kadar.

"Tam olarak iyileştiğine emin misin?" dedi Gavin, Teo'ya. "Güçlenmen için daha ağırdan alabiliriz."

"Hayır, ben iyiyim. Sadece yüzüme yumruk yedim ve izleri hızlıca silindi."

Stone gözlerini kıstığında Ada, onun yeni bir dövüşe hevesli ruhunu hissetti. *Sadece bir kez daha bak ve seni arkadaşın gibi aylarca yatalak bir kurda dönüştüreyim.* Ada, yerinde sıçrayarak beyninde yankılanan sesi kovmaya çalıştı. Stone'un düşüncelerini mi okumuştu? Duyguları ve düşünce yansımalarını hissedebiliyordu ama ilk defa düşünceler kelimelere dönüşerek zihninde birleşmişti. Sanki Stone kulağının dibinde konuşmuş gibi üstelik.

"Bunu neden sorduğumu bile bilmiyorum ama iyi misin?" dedi Gavin iç geçirerek. Anlaşılan o da Ada'nın değişen ruhsal yapısından bıkmıştı. İşin aslı Ada da bıkmıştı.

"İyiyim. Sen başla," deyip bir iki adım geri çekilerek halkanın ilk sırasında durup kollarını bağladı.

Gavin, Teo'ya yaklaşmasını işaret etti. Sadece bir kez geri çekilebileceğini söylemişti ve Teo bu hakkını reddetmişti. Bundan sonra Gavin, ona diğerlerinden daha farklı davranmayacaktı. Daha ilk saniyeden bunu kanıtlamak ister gibi Teo'yu yere sererek kolunun kırılmasına neden oldu. Yeni yeni iyileşmeye başlayan birine göre Teo, Gavin karşısında oldukça sağlam durmuş, hatta bir kez yumruk atmayı başarmıştı. Yumruklar Gavin için sinek ısırığından farksızdı ama bu onlar için gerçek bir adımdı.

Sıra Ada'ya geldiğinde her şey biraz daha karmaşık ve dağınık bir hal almıştı. Öncelikle öğrenciler Ada'ya saldırmakta Gavin'le olduğu kadar tereddüt etmiyorlardı. Bu da onları daha hevesli ve heyecanlı bir ruh haline sokmuştu. Diğer yandan ise Ada, öğrencileri Gavin kadar ustalıkla ve kolay bir şekilde savuşturamıyordu. Bunun için sahiden çabalaması gerekiyordu.

Ada, başına doğru gelen yumruktan kurtulmak için yere eğildi. Takla atarak kurdun arkasına geçti ve beline kemiğinin kırılmasına neden olan sert bir tekme attı. Ada, rahatlayarak ayağa kalktığı sırada Gavin, onaylamaz bir şekilde surat astı. "Bu çok kolay oldu. Bir tane daha," derken sabırsızlıkla bekleyen kurtlardan birine işaret etti.

Arkadaşları destek verircesine omzuna vururken kurt neredeyse gururlu bir ifadeyle öne çıktı ve Ada'nın karşısına geçti. Onlar için artık Ada'ya ya da Gavin'e yumruk atmak gurur meselesi haline gelmişti. Gavin'e oranla Ada'ya daha rahat vurabiliyorlardı. İlk birkaçı sadece kadın olduğu ve yeni doğum yaptığı için Ada'ya tereddütle yaklaşmıştı. Ada, onları yere sermeye başladığındaysa bir kadın tarafından yenilmek gururlarına dokunmuştu.

"Su içe-" Daha cümlesini tamamlamadan öne çıkan kurt, Ada'nın beline sarılarak onu doğal dövüş alanının diğer tarafına fırlattı. "Sanırım midem kalbimle yer değiştirdi," diye homurdandı Ada, dirseklerinin üzerinde doğrulurken. Kurt çoktan onun yanına gelmişti. Tekme atmaya hazırdı. Bacağını savurduğunda Ada, onun ayak bileğini tutup gözlerine baktı.

"Özel güç kullanmak yasak!" diye bağırdı Gavin.

Ada, neden böyle söylediğini anlamamıştı ama belli ki gözleri ala kurt gücüyle renk değiştirmişti. "O size göre özel. Benim kendi gücüm bu." Tuttuğu bacağı kendine doğru çekerek kurdun yere devrilmesine neden oldu. Göğsüne çıkıp yüzüne yumruk attı. "Bu kadar iriyken düşüş de canını acıtıyor olmalı," dedi.

"Acıtıyor," dedi homurtu içinde. Ada, onun adını bir türlü anımsayamıyordu. Üstelik öğrenciler o kadar da kalabalık değildi.

Kurt, Ada'nın ellerini tutup onu geriye savurdu. Ada, diğer tarafa doğru birkaç metre uçtuktan sonra ayaklarının üzerinde yere indi. Kaşlarından kurtularak gözüne doğru inen kan damlasını silerken kırılan kemiklerinin ağrısını daha fazla hissetti.

"Mola," dedi Gavin araya girerek. "Peş peşe ikinciyi seçtiğim için ara veriyoruz. On dakika sonra yeniden toplanın," dedi kalabalığa ve Ada'ya baktı. "İyi misin?"

Ada, başını salladığında boynundan kemik sesleri yükseldi. Dudaklarını araladığında ağzından kan süzüldü. "Değilmişim," diye mırıldandı.

"Yürüyebilecek misin?"

Ada, elini Gavin'in omzuna koydu. Öne doğru bir adım attığında bacağındaki kırık kemik, derisini yırtarak dışarı çıktı. "Kahretsin!" dedi Ada bağırarak yere düşerken.

"Güzel kemik," dedi Gavin gülerek. Ada'yı tutup omzuna attı. "Seni tedavi edelim. Sonra devam edeceğiz."

Ada, baş aşağıya sallanırken bahçede ona bakarak gülen kurtları gördü. "Tüm saygınlığımı yok ettin, Gavin." Pantolonunun kemerine tutunup kendini yukarı doğru kaldırdı. Hemen sonra boş verip kendini bıraktı. "Beni bir yere yatırıp üzerime su dök."

"Daha iyi bir fikrim var."

Ada, bir saniye sonra onun ne yapacağını anlamıştı. "Hayır. Dur... Ha-" Çok geç kalmıştı. Gavin, onu belinden tutup havuza attığında bir kova dolusu suyu çoktan yutmuştu bile. "Seni piç kurusu!" dedi öksürerek dışarı çıktığında.

"Bacağın için havlu getireceğim," dedi Gavin, ona aldırmadan duşların olduğu yere doğru yürürken. Pratik bir yöntem seçmediğinin farkındaydı. Sonuçta havuz, kan ve kir içinde kalmıştı.

Suyun derhal değişmesi gerekecekti fakat buna değdiği konusunda bir şüphesi yoktu. Ada'yı havuza atmak her zaman için bir zevk meselesiydi.

Bir saat geçmemişti ki Ada, üzerindeki kurda bakarken gülümsedi. "En son ne zaman duş aldın? Berbat korkuyorsun."

"Sen daha iyi kokuyorsun," dedi kurt, kolunu arkaya doğru gerip yüzüne vuracakken. Bir anda durarak dudaklarını araladı. "Son söylediğimi unut. Özür dilerim," dedi.

Ada, onun boşluğundan yararlanarak kendinden üç kat daha ağır kurdu diğer yana savurdu. Hemen yüzüstü dönüp ellerini yere koyarak havaya kalktı. "İyi misin, tatlım?" dedi neşeli bir kuş gibi.

"Mahfer!" dedi Gavin halkanın diğer ucundan. Yaptığı şeyin eğlenceli olması kurallara uyduğu anlamına gelmiyordu. "Dawson'dan korkmalarını onlara karşı kullanman hiç hoş değil."

"Özel güç yok, korku yok. Biraz hile kullanmadan şartları eşitleyemezdim," deyip ellerini birbirine çarparak etrafında döndü. "Sırada kim var? Yapmayın. Kimse yüzüme yumruk atmak istemiyor mu?" Hiçbiri ona bakmayınca Ada, Gavin'e dönerek omuzlarını silkti. "Sanırım benden bu kadar."

Kalabalıktan sesler yükselmeye başladığında Ada, arkasını döndü. Murat'ın ona doğru yürüdüğünü gördüğünde ellerini havaya kaldırdı. "Sadece öğrencilerle çalışıyorum. Kusura bakma," dedikten hemen sonra koşarak yanına yaklaştı. "Dawson nerede? Beraberdiniz, değil mi?"

"Şu anda tam olarak..."

Dawson, Ada'nın beline sarılarak onu havaya kaldırdı ve kendisine bakmasını sağladı. Çenesini tutup sağa sola çevirerek yaralarını inceledi. "Seni sadece bir gün yalnız bıraktım ve şu yüzünün haline bak. Bok gibi görünüyorsun."

"Ben de seni özledim," dedi Ada, ona sarılırken. Geri çekilip onu yanağından öptü. Kanlı bir öpücüktü. Parmaklarıyla silmeye çalıştığında daha da berbat etti. Elleri dudaklarından daha temiz değildi. "Nasıl geçti?" diye sorarken bir anda tüm kalabalığı unutmuştu.

"Gidelim," dedi Dawson, ona destek olmak için kolunu sararken. Bahçeden uzaklaşıp odalarına yaklaştıkları sırada Dawson, Ada'nın daha fazla merak içinde bakmasına dayanamadan anlatmaya başladı. "Harper'ı buraya getirdik. Lanston'dan izin almadım ama eminim anlayacaktır."

"Neden buraya getirdin?" Merdivenleri çıkarken Ada, nefesini tutmuştu. Belli etmemeye çalışsa da canı yanıyordu.

"Bir toplantı ayarlayacağım. Daha doğrusu Lanston'a ayarlamasını söyleyeceğim. Remusların yönetimindekiler ve yaşlılar gelecek. Onlara büyücülerin savaş başlatmak istediğini anlatıp kanıt olarak Harper'ı konuşturacağım."

"Bu kulağa tehlikeli geliyor. Neden bize yardım etmek istesinler ki?"

"Daha önce buna hiç şahit olmadığın için bilmiyorsun ama büyücüler savaş açtığında kurtlar birleşir. Peratha'nın annesi sonrasında kız kardeşi öldüğünde büyücülerle kurtlar arasında büyük bir savaş başladı. Ortak düşmana karşı birleşiriz. Büyücüler bizden daha az olmasına rağmen daha avantajlılar."

"Onlara güvenmemizin hangi yönü mantıklı? Tamam, ortak bir düşman için birleşiyor olabiliriz ama yaşananları unutacaklar mı sahiden?"

"Bunu eski bir dosta yardım etmek için yapmıyorlar, Tüysüz. Beraber savaşıyoruz çünkü büyücüler bir ırkı yok ettiği zaman sıra diğerine gelir. Bu yüzden Remuslar ve Tarafsızlar, kendilerini korumak için Aleutların yanında yer alacaklar."

"Yaşamadan inanmayacağım."

Lanston'ı elindeki kâğıtları kurcalayarak merdivenlerden indiğini gördüklerinde onu durdurmak zorunda kaldılar. Ada'nın halini gören Lanston, ne olduğunu sormadı bile. Artık böyle şeylere şaşırmıyordu.

"Büyücülerin savaş başlatmak istediğine dair elimde kanıt var," dedi Dawson, Ada'yı daha sıkı tutarken. Titrediğinin ve canının yandığının farkında değilmiş gibi davranıyordu. Ada'nın henüz yeni yeni oluşan kurt gururunu zedelemek istemezdi.

Lanston, tek kaşını kaldırırken dikkat kesilerek birkaç basamak daha inip Dawson'ın yanına yürüdü. "Kanıt sağlam mı?"

"Birkaç yumruk haricinde iyi."

"Kanıt bir canlı mı?" dedi Lanston, daha fazla şaşırarak. Yanılmıştı. Evinde böyle kurtlar olduğu sürece yaşanabilecek her şey riskten ibaretti. "Bu iyi. Nerede şimdi?"

"Zindanlara yerleştirdim. Akira'nın komşusu."

"Aklında tam olarak ne var?"

Dawson, planlarını anlatırken bir yandan da yürümeye devam ediyorlardı. Kimsenin bir köşeye çekilip konuşmalarını dinlemesini istemiyorlardı. Dawson'ın planı karmaşık değil fakat oldukça riskliydi. Bu yüzden kabul etmemesi gibi bir durum söz konusuydu. Ama Lanston, şüpheci yaklaşmak yerine daha da meraklanmıştı. Lider olur olmaz bir savaşa öncülük etmek onun için büyük bir güç gösterisi olacaktı. Her lider böyle bir şeye ihtiyaç duyardı. Özellikle de daha yeni ve o kadar da tanınmıyorsa. Peratha'dan yönetimi devralması ona şüpheyle yaklaşmalarına neden olacaktı. Kurtlara bulundukları yer bahşedilmezdi. Tüm çabasıyla alması beklenirdi. Kimse doğruluğunu kabul etmezdi ama iyi bir liderlik kavgası herkesin hoşuna gider, hırslarını beslerdi.

Belki okuduğu günlüklerden belki de Harper'la olan karşılaşmasından dolayı Dawson, o gece rüyasında hayatının en kötü anlarından birini tekrar yaşıyordu. Sadece kâbus olmasını dilediği ama tamamen geçmişinin parçası olan bir anıydı.

Aleut'un kapılarından geçen Darren, durup etrafına baktı. Dışarıda kimse görünmüyordu –ki bu çok ender rastlanan bir şeydi. Normalde bahçe rahatlamaya izin verilmeyecek kadar kalabalık olurdu. Ağır adımlarla yürümeye başladı. Eğitim merkezinde aldığı haberden sonra yola çıkmış, birkaç saat içinde Aleut'a varmıştı. Sadece bir dedikodu olduğunu düşündü ya da ona yapılmış aptalca -çok aptalca- bir şaka. Dönüşemeyen bir kurt olmak kolay değildi. Artık dönüşüyordu elbette ama bunu telafi etmek için birkaç dönüşümden fazlası gerekecekti.

Ona doğru önce yürüyerek, ardından da koşarak gelen Peratha, Darren'ın tam önünde durdu. "Burada ne arıyorsun?" dedi koluna dokunarak.

"Doğru mu?" dedi Darren, onun gözlerine bakarken. "Baban sahiden de ailemi öldürdü mü?"

"Hayır," diye bir anda tepki verdi Peratha. Yanağını kaşıyarak arkasına doğru kaçamak bir bakış attı. "Bunu sana söylemenin doğru bir yolu yok ama onlar... şey... ölmek üzereler. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Çok üzgünüm."

Darren, yolundan çekilmesi için onu itip yürümeye devam etti. Bahçede her ilerleyişinde içindeki duygular daha da artıyordu. Hepsi birden üst üste katlanıyor ve Darren'ın taşıyabileceğinden daha fazlasını oluşturuyorlardı. Gördüğü ilk şey bacakları oldu. Grileşmiş vücutları hareketsizdi. İçinde durduramadığı bir korku büyürken gözlerini yukarı doğru kaldırmaya başladı. Saçma sapan bir umutla onların başka birileri olmasını diledi. Kim olduğu önemli değildi. Sadece anne ve babası olmamalıydı. Ama onlardı, oradaydılar, asılmıştılar. Öldürülmemişlerdi. Bundan daha kötüsünü yapmışlardı.

"Sana kim haber verdi bilmiyorum ama onlara yaklaşamazsın," dedi arkasından bir ses.

Darren, gözlerine bakmaya çalıştı. Hâlâ orada olduklarına dair bir işaret bekledi. Lissa'nın gözleri artık ölüden farksızdı. Tyson'sa bakışlarını ağır ağır Darren'a doğru çevirmişti. Yapabildiği tek şey bu olmuştu. Yüzleri o kadar soluktu ki... Kasları erimiş, üzerlerindeki kıyafetler yıpranmıştı. İki ay boyunca asılı kaldıkları her gün üzerlerine kar ve yağmur yağmış, rüzgâr esmiş ve ihanet suçuyla asıldıkları için şiddete maruz kalmışlardı.

Darren'ın korkusu ve üzüntüsü yerini öfkeye bırakırken dişlerini sıktı. Elleri yumruk halini alırken yavaşça arkasını döndü. "Bunu sen yaptın," dedi hemen yanında duran adama bakarken.

"Görevim bu," dedi Cellat, omuzlarını silkerek. "Şimdi anlamıyorsun ama büyüdüğünde bunun ne demek olduğunu bileceksin."

"Belki," dedi Darren sessizce. "Ama sen bunu asla öğrenemeyeceksin."

"Beni öldürmek mi istiyorsun? Sıraya geç çocuk," deyip arkasını döndü.

Darren'ın bir celladı öldürmesinin tek yolu buydu. Kendisinden yüzyıllarca büyük başka bir kurdu sadece bu şekilde indirebilirdi. Üzerine doğru koşup onu yere serdi. Tepki vermesine fırsat tanımadan boğazını kestiğinde şaşkınlığı kaybolan Cellat ve bahçedeki birkaç kişi onu

durdurmak için çok geç kalmıştı. Dönüşüm geçiren çenesi ve pençeleriyle kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyen Darren, Cellat'la kavga etmedi. Onu infaz etti. Pençelerini göğsüne daldırıp kalbini ait olduğu yerden sökerken o kadar hızlı davranmıştı ki birkaç saniyeliğine kendi bile sersemlemişti.

Üzerindeki şaşkınlığı atması ne kadar sürdü bilmiyordu. Bilinci yeniden kendine geldiğinde yere yatırdığı anne ve babasına bakıyordu. Onları ağaçtan nasıl indirdiğini hatırlamıyordu ama buradaydılar işte. Boyunlarındaki ipi yaşamalarını sağlayacakmış gibi yavaşça çıkarırken derin derin nefesler alarak hırlamaya devam ediyordu.

"Kendinize gelin," dedi çaresizce.

Bunun olmayacağını biliyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Tyson'ın bedeni kasıldığında ve acıyla inlediğinde Darren, ne yapması gerektiğini anlamıştı. Hoşuna gitmemişti ama artık biliyordu. Babasının ona daha küçük bir çocukken verdiği, Cellat'ı öldürmek için kullandığı bıçağa baktı. Ucundan damlayan kan henüz soğumamışken iki kişinin daha nefesini kesmesi gerekiyordu. Tyson'ın bakışları devam etmesi için ısrar ediyordu. Son soluğunu bırakmak zorundaydı. Darren, onların bir saniye daha acı çekmesine izin veremedi. Önce Tyson'ın, ardından da Lissa'nın son hayat kırıntılarını da kopardı.

Cesetlerle çevrili bir halde yere oturdu. Etrafında telaşlı bir kalabalık vardı. Ayağa kalkabilecek gücü kendinde bulduğunda yüzleşmesi gereken çok şey onu bekliyor olacaktı.

Felicia, masanın üzerindeki açık kitaba bir kez daha bakıp yürümeye devam etti. İleri geri giderken ellerini birbirine sürtüp duruyordu. En sonunda kapı açıldığında olduğu yerde durarak nefesini bıraktı. "Sonunda geldin," deyip Stone'un yanına giderek onu içeri çekti ve koridoru kontrol ederek kapıyı kapattı.

"Cinayet mi planlıyorsun? Bu gizlilik neden?" dedi Stone, odaya doğru yürürken.

"Tamam," dedi Felicia ve masanın yanına giderek kitabın yanındaki küçük bir kabı alarak Stone'a gösterdi. "Büyü için her şeyimiz hazır. Senin haricinde."

Stone, yanağını kaşırken ilgi ve merakla Felicia'ya bakıyordu. "Bunun için..." Kutunun içinde ne olduğunu anladığında öfkeli bir homurtu çıkardı. Felicia, yutkunarak omuzlarını silkerken olduğu yerden kıpırdamadı. Stone, kutuyu alarak açtı. "Dawson'ın kanını aldığına inanamıyorum."

Felicia, kutuyu ondan hızlıca geri aldı. "Dökmene izin vermeyeceğim."

"Elbette dökeceğim. Ver şunu bana." Felicia, hızla geri çekilip elini öne doğru uzattığında Stone, olduğu yerden kıpırdayamadı. "Seni küçük cadı," dedi Stone dişlerini sıkarak.

"Senin kadar büyük olmayabilirim ama üzerime yürümeden önce düşünmen gereken birkaç şey vardı bence," dedi Felicia, parmaklarından gri dumanlar yayılan elini hafifçe kıpırdatarak. "Eğer bana müdahale etmeyeceğine söz verirsen sana her şeyi anlatacağım."

"Ve beni bırakacaksın."

"Evet, bir de onu yapacağım," dedi Felicia, Stone'u büyülü bir şekilde hareketsiz bıraktığını sonradan fark etmiş gibi. Stone başını salladığında Felicia, onun ciddi olduğunu umarak elini indirdi. Öne doğru sendeleyen Stone derin bir nefes alarak rahatladı. "Sen Dawson'ın kanını istemediğini söylediğin halde ben ona gittim. Yardım etmesini istiyordum. Kan bağının yeterli olduğunu öğrendiğinde bunu halledeceğini söyledi ve yaptı da," derken elinde tuttuğu kan dolu şişeyi kaldırdı. "Bu senin faydasız ve ölmesini dilediğin akrabalarından birine ait. Dawson'a değil."

"Dawson, benim için akrabalarını mı araştırdı?"

"Kendi kanını vermekten daha az tehlikeli göründü demek," dedi Felicia memnuniyetle. Dawson'ın bunu nasıl yaptığından habersizdi. Sadece durumu anlatmıştı ve birkaç saat sonra Dawson, kan dolu bir şişeyle yanına gelmişti. İstediğini vermesinin tek koşulu kanın nereden geldiğiyle ilgili soru sormamasıydı. Felicia'nın haberi olmasa bile o aslında Dawson'ın kendi kanıydı. Dawson, Stone daha fazla inatçılık etmesin diye gerçeği saklamak zorunda kalmıştı.

"Bunun sonuçları hakkında onu uyardın mı?"

"Evet."

"Yine de kanı getirdi?"

"Kimden aldığını bilmiyorum, sormadım. Sana yaptıklarından sonra bunu hak ettin, Stone. Şimdi," deyip başını kaldırarak gülümsedi. "Kalp mührünü kaldıralım mı?" Stone, gözlerinden geçen birçok duyguyla ona bakıyordu. Felicia, tepki alamayınca tereddütte kalarak boğazını temizledi. "İstemiyorsan..."

"İstiyorum." Felicia, gülümseyerek ona baktığında Stone, söyleyecekleri için pişman oldu ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu açıdan bakıldığında istediklerinin önemi yoktu. "Ama yapamam." Felicia'nın renginin solması Stone'a kendini tahmin etmediği kadar kötü hissettirmişti. "Hayatımda sadece bir kez her şeyi kendimden öne koydum. Onda da Lissa hamile kaldı. Bir daha böyle davranamam."

"Herkesi kendinden daha fazla düşünemezsin. Bunu yapmak zorundayım!" dedi Felicia bağırarak. Yumruk halindeki elini masaya indirirken gözlerini Stone'dan ayırmıyordu. "Büyünün bir bedeli olursa onu o zaman düşünürüz. Bunu kendin için yapmıyorsan... benim için yap. En azından izin ver." Stone kararsız kalınca Felicia, onu ikna etmek için doğru an olduğunu anlayarak gülümsedi. "Lütfen," dedi başını yana yatırarak.

Stone, Felicia'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Tüm iç organlarının içten içe yandığını hissettiği halde geri çekilemedi. "Bunu yapmana izin vereceğim ve eğer sana ya da Dawson'a bir şey olursa benden korksan iyi edersin. Anladın mı?"

"Yapıyoruz o zaman."

"Seni tehdit ettiğim kısmı kaçırdın mı?"

"Sonra," dedi Felicia ısrarla. "Bunu sonra düşüneceğim." Bilgileri ve aklındaki her şeyi toparlayabilmek için geri çekildi. Kitabın sayfalarında parmaklarını kaydırdı. "Üstünü çıkar," derken bir sayfa çevirip sonra yeniden geriye döndü.

Stone hâlâ tedirgin olsa da yapacağını söylemişti bir kere. Dawson'ın her ne şekilde olursa olsun duruma katılması hoşuna gitmemişti. Üstelik bu belki de en çok Felicia'nın başını belaya sokacaktı. Yine de kendini durduramıyordu. Felicia, iki sayfayı

kopartarak avucunda toparlarken Stone, gömleğini sandalyenin üstüne bırakıyordu. "Kara büyülerin olduğu antik bir kitabın sayfalarını mı kopardın sen?"

"Böyle büyüler sadece bir kez yapılır." Avucunda sıktığı kitap sayfalarını top haline getirdi. Parmaklarını açarak Dawson'ın kanını yavaşça üzerine döktü. Kâğıt kıvrımlarının arasında kaybolan kan dibe ulaşıp Felicia'nın avucunda toplanmaya başladı. "Acı verip vermeyeceğini bilmiyorum ama her şeye karşı hazırlıklı olmalısın."

"Başla bakalım."

Felicia, dudaklarının arasından büyüyü fısıldarken gözlerini avcundaki kâğıt ve kan karışımından ayırmıyordu. Aşağıda biriken kanlar yukarı doğru tırmanarak kâğıdın her tarafını sardı. Tamamen kana bulanan kâğıt kurumaya başladı. Felicia gözlerini açarak kâğıda üflediğinde kâğıt küle dönüştü ve tüm elini koyu kırmızı bir isle kapladı.

Stone, başıyla onayladığında Felicia, derin bir nefes alıp elini onun göğsüne bastırdı. Dövme parmaklarının altında kayboldu. Felicia, büyünün kalan diğer kısmını okurken Stone, homurdandı ama geri çekilmedi. Dişlerini sıkarak derin nefesler almaya başladı. Gözleri sarı bir ışıkla parlamış, dişleri uzamıştı. Alnından terler dökülürken Felicia'ya doğru eğilip kükredi. Felicia, onu fark etmemişti bile. Kendisi de çok iyi durumda değildi. Yıllardır avlanmıyormuş gibi zayıflamıştı. Kuruyan dudaklarını ıslatıp büyünün son cümlelerini de fısıldadı ve eli yavaşça Stone'un göğsünden düştü.

Felicia, gerileyerek masaya tutunurken dönüşüm geçiren Stone, koşarak odadan ayrıldı. Nefes nefese soluklanan Felicia, onun arkasından baktı. "Tahminimden iyi gitti," dedi ve bilinci kapanınca yere devrildi.

18

Dürüst olmak doğruları söylemek için midir?
Yoksa vicdanı rahatlatmak mı?

"Bu kadar dağınıklığı hak etmemiştim," dedi Ada çekmeleri boşaltırken. Dawson'ın tişörtlerinin olduğu kısım karmakarışık bir haldeydi. "Savaşmak ve öldürmek için eğitim aldım ama ev düzeni hakkında hiçbir fikrim yok."

"Zamanla öğrenemeyeceğin bir şey değil," dedi Dawson oturduğu yerden.

Sırf bu yüzden bile Ada'nın sinirlerini bozuyordu. Çocuklarla ilgilendiği için Ada minnet duymalıydı fakat işin en keyifli kısmını o yapıyordu. Uslu dururlarken iki bebekle vakit geçirmek sorumluluk değil, eğlenceydi. Lenora, emziğinin arkasını ağzına sokmaya çalışırken kocaman açtığı gözlerle babasına bakıyordu. Dawson, bambaşka ve müthiş bir şekilde büyülendiğini hissediyordu.

"Bunu sadece benim öğrenmem gerekmiyor, biliyorsun," dedi Ada, bir kısmını kirli yığına doğru atıp. "Hiç değilse kendi kıyafetlerinle başa çıkamaz mısın?"

Dawson, Lenora'nın başını öpüp sessizce uyuyan oğlunu rahatsız etmeden ayağa kalktı. "Haklısın, üzgünüm. Tek başına uğraşmak zorunda değilsin. Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Ada, ondan kendi kıyafetlerini düzenlemesini isteyerek diğer şifonyere geçti. Çocukların ihtiyaçları için ayırdıkları yerdi. Minik kıyafetler hepsinden daha zordu. Kaybettiği çorapların diğer eşlerini neredeyse hiçbir zaman bulamıyordu. Çoğunlukla Hilary ve Peratha'nın aldığı rengarenk tulumları katlayıp çekmeceye yerleştirirken bir yandan da Dawson'a bakıyordu. Yaptığı işi fazlasıyla ciddiye almış, tüm tişörtlerini özenle katlıyordu. Ada, gülümseyerek bir tulumu daha çekmeceye yerleştirdi. Ellerini çekerken parmağının üstüne sürtünen şeyle duraksadı. Ne olduğunu anlamak için parmaklarını çekmecenin içine sokup tavanına dokundu. Küçük, dikdörtgen şeklinde bir şey bantla tutturulmuştu. Ada, tırnaklarını geçirip bandı koparttı. Neden saklanması gerektiğini anlamadığı şey bir hafıza kartıydı.

Parmaklarının arasında çevirirken parmaklarına siyah, yapış yapış bir şey bulaştı. Bandı tamamen kopartırken salona yürüyordu. Kitaplığın önünde duran Dawson'ın bilgisayarını alıp kapağını kaldırdı.

"Bu çekmeceyi önceden de sen kullanıyordun, değil mi?" derken kartı yuvaya yerleştirdi.

"Evet, neden sordun?"

"Sakladığın bir sır varsa söylemenin tam zamanı," dedi Ada. Hafıza kartı bir güvenlik şirketine aitti. Logosunun ve video kayıtlarının bulunduğu dosya, Ada'yı sabırsızlandıracak kadar yavaş açılmıştı.

"Nereden buldun onu?" dedi Dawson, koltuğun arkasında durarak. Eğilip kollarını yasladı ve ne çıkacağını Ada'yla birlikte bekledi.

"Çekmecenin içine bantlanmıştı. Açmamı istemiyorsan son fırsatın," dedi Ada fakat durması için bilgisayarın kucağından alınması gerekiyordu. İçinde ne olduğunu sahiden merak etmişti.

"Ne olduğunu hatırlamıyorum. Aç gitsin," dedi Dawson, yanağını kaşırken. İçgüdüleri beyninden daha hızlı çalışıyordu. Daha ne olduğunun farkına varmadan bunu aslında Ada'dan sakladığını hissetmişti. Video açıldığında Dawson, durdurmak için çok geç kaldığını biliyordu.

Ada, ilk başta ne izlediğini anlayamamıştı. Dakikalar geçerken siyah beyaz güvenlik kamerası bir evin salonunu gösteriyordu. Ada, boynunu kaşıyarak arkasına yaslanırken Dawson'ın ne durumda olduğunun farkında değildi. Eğer şimdi müdahale ederse kendini daha suçlu göstereceğini bilen Dawson hareket edemiyordu.

"Umarım bir röntgenci değilsindir, İhtiyar."

"Keşke öyle olsaydı," diye mırıldandı Dawson.

Evin içi araba farıyla aydınlandı, hemen sonra ev sahibi içeri girdi. Ada, kim olduğunu anladığı an hızla doğrulup bilgisayarı tuttu. "Ali," dedi içini çekerek. Boğazı düğümlenirken bir elini ağzının üstüne kapadı. Ceketini ve ayakkabılarını çıkaran Ali, masaya oturarak bir defterden kâğıt koparıp kalemini açtı. Ada ne olduğunu, kameranın tam olarak hangi anı kaydettiğini biliyordu. Dawson'la ikisi onu bulduktan sonra çok geçmeden Aleut'a geri dönmüşlerdi. Ada bir bakıma kendini kaybetmiş, bir süreliğine uyumuştu. Tekrar uyandığında Dawson, oraya geri döndüğünü ve bazı şeyler getirdiğini söylemişti. O getirdiği şeyler arasında Ali'nin yarım bıraktığı bir mektup vardı. *Yarım bırakmak zorunda kaldığı.*

Kâğıdın üzerine Ada'nın ismini henüz yeni yazmıştı ki birden ayağa fırladı. Sandalyesi yere devrilirken Ali, beline uzanarak tabancasını kavradı. Ada, kalbi çılgınlar gibi atarken içinde gittikçe büyüyen çığlığı güçlükle tutuyordu. Ali'nin yerine bağırmak, mücadele etmek istiyordu. Yıllar geçmiş olmasına rağmen yanına gitmeyi arzuluyordu.

İki kadın, Ali'ye sakince yaklaşıyordu. Silahını onlara uzatmış olan Ali, durmaları için uyarıyordu. Ada, onun vücut dilinden hissettiklerini ve ne söylediğini anlayabiliyordu.

Kadınlardan bir tanesi başını arkaya doğru atıp gülerken diğeri ilerlemeye devam etti. Ali, tereddütte kalsa da silahını ateşledi. Siyah beyaz güvenlik kamerasında beyaz bir ateş anında yanıp söndü. Kadın, hafifçe sendelemesine rağmen yürümeye devam ettiğinde Ali'nin korkusu Ada'nın içine işlemişti.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Hayır, koş oradan. Ne olduklarını biliyorsun."

Ali, tüm şarjörü kadının üstüne boşaltırken koltuğa kadar gerilemişti. Diğer kadın saldırıp boğazını hedeflediğinde Ada'nın gözlerine dolan yaşlar nihayet yolunu bulmuştu. En kötüsünü izlediğini düşündüğü sırada kadınlardan önce katil, sonra da kurşun yiyen arkasını döndü. Sadece bir saniyeliğine kamera onların yüzünü net bir şekilde göstermişti.

"Tüysüz..."

"Kapa çeneni," dedi Ada, videoyu geri alırken. Tekrar aynı sahneyi izlerken bu sefer zamanında videoyu durdurmayı başardı. İlk tahmininde yanılmamıştı. Bozuk ve piksel piksel ayrılsa bile Deborah'ı tanıyabilirdi. Başı dahil tüm vücudu uyuşurken yeterli nefes alamadan dudaklarını araladı. Parmaklarının arasında duran bilgisayardan yükselen çatırtılar ne yaptığını fark etmesini sağlamıyordu. Kurşunlanan kurt Deborah'tı. Diğeri acımasızca Ali'nin boğazını yırtıp Ada'nın onu bulduğu yere devrilmesine sebep olurken izleyen de oydu.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Ada, bağırarak bilgisayarı duvara fırlattı. "Yeterince iyi saklayamadığın için de üzgün müsün?" dedi ayağa kalkarak ona doğru dönerken. "Böyle bir şeyin üstünü nasıl örtersin? Masum bir insan öylece öldü ve sırf kardeşin buna ortak oldu diye sesini dahi çıkarmadın."

"Umurumda değildi," dedi Dawson. Daha cümle ağzından çıkar çıkmaz yanlış başladığını anlamıştı. Ada'nın daha fazla hayal kırıklığıyla bakamayacağını düşünürken üstelik... "Ali'yi bulduktan sonra seni Aleut'a getirdim. Sonra oraya döndüm. Güvenlik kamerası olduğunu görmüştüm. Kayıtlara ulaştım, izledim ve o lanet olası yere bantladım. Düşündüğüm tek şey kardeşimin daha fazla suçlanmasını izlememekti."

"Benden bunu nasıl saklayabilirsin?" dedi Ada fısıltıyla. Kendini durduramadan ağlamaya devam ediyordu. "Sana Ali'nin ölümü hakkında neler hissettiğimi anlattım. Buraya benim peşimden geldiği için ne kadar berbat durumda olduğumu biliyordun."

"Neden olduğunu anlaman gerek. Seni daha yeni tanımıştım. Kardeşimi korumam gerekiyordu. Kim olursa olsun yeni tanıdığım birine karşı her zaman Deborah'ı seçerim."

Ada, titreyen dudaklarını birbirine bastırırken kollarını bağladı. "Kalp mührün vardı. Peki sonra? Evlenmemiz, hatta çocuklarımızın olması bile senin için yeterli değil miydi?"

Dawson, başını eğip gözlerini kaçırdı. Asıl kavganın bu söylediğinin ardından geleceğini biliyordu. Yine de hiçbir şekilde Ada'yı yalanlarla avutmayacaktı. "Unuttum," dedi.

Gözlerinin karardığını hisseden Ada, tutunacak bir yer aradı. Bir saniye sonra Dawson, onun kollarını kavradığında Ada, tüm gücüyle onu iterek kendinden uzaklaştırdı. "Unuttun! Gömleğini ters giymek gibi mi? Yatarken balkonun kapısını kilitlememek gibi mi?"

"Ada..."

Beynindeki hisler ona yabancı gelirken Ada, elini uzatarak geriledi. Dawson'ın yaklaşmasını istemiyordu. Hem hayal kırıklığı hem de şaşkınlık içerisindeydi. "Hâlâ umurunda değil," dedi şok içinde. "Tüm olanları izlememe rağmen. Ali'nin ölmüş olması senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Kimsenin boş yere ölmesini istemem elbette ama onunla konuştuğumu dahi hatırlamıyorum. Benim için suçluluk duyduğun, geçmişinden bir hayaletten ibaret. Duymak istediğin şeyler değil ama hissettiklerim bunlar."

Ada, ellerini yumruk yaptı. Tüm olanlara rağmen Dawson hâlâ özür dilemiyordu. Üzgün olduğunu da sanmıyordu gerçi. Ada, hararetli nefesler alırken onu kenara itti. Önce yatak odasına, ardından da banyoya geçti.

Ne yaptığını anlamadan onu takip eden Dawson, yavaş adımlar atıyordu. Elini başının üstünde dolaştırarak bunu telafi edebileceği bir yol arıyordu. Neden saklamıştı ki? Neden atmamıştı? O hafıza kartını geçici süreliğine çekmeceye bantladığı gibi unutmuş, şimdiye kadar da aklına getirmemişti.

Ada, çekmeceleri açıp içini karıştırırken parmaklarındaki tuhaf hisle duraksadı. Kartın üzerinden bulaşan siyah lekenin ne olduğunu

yeni anlamıştı. Lavaboya tutunurken, "Kan," dedi. Parmaklarını birbirine sürterek aynadan Dawson'a baktı. "Bu Ali'nin kanı."

"Yaşamadığına emin olmak isterken elime bulaştı. Hafıza kartını sökerken etrafa yayılmış olmalı," dedi Dawson kapıda durarak.

"Bana güvenlik kameralarının parçalandığını söylemiştin," dedi Ada, sinirli bir şekilde gülerek. Bir çekmece daha açarken başını iki yana salladı. "Yalan söylediğine neden şaşırdığımı bilmiyorum, Dawson. Her zaman ilk seçeneğin bu oluyor. Uzak dur," dedi onun yaklaştığını hissettiğinde. Dawson önce tereddüt etti, ardından Ada'nın ne yapacağını anladığında onu durdurmak istedi. *"Bana yaklaşma Lucian,"* dedi Ada, içindeki kurdun da uyanışıyla kalınlaşan sesiyle.

Dawson, yürümeye devam etti. Ada'nın onun ismini kullanması etkili olmuş gibi görünmüyordu. Ona bir metre kadar yaklaştığında görünmez duvarla karşılaştı. Yumrukladı, tekme attı ve etrafından dolaşmaya çalıştı ama işe yaramıyordu. "Ada... kaldır şunu!" dedi Dawson, görünmez duvara vururken. Eli yandığında geri çekilip avucuna baktı. Kızgın yağla buluşmuş gibi eriyen eti kendini hemen toparladı.

"Av Dönencesi'nde beni odaya kapattığında bana da aynısı olmuştu. Eşlerin birbiriyle empati kurması güzeldir." Dawson, yeniden konuşacakken Ada, birden ona baktı. "İsmimi kullanmayacaksın, değil mi? İlk kullanan bendim ve görünen o ki üstünlüğü ele geçirdim."

"Saçlarını keseceksin."

Arkasını dönerek lavaboya yaslanan Ada, gülmeye başladı. "Bundan nasıl da korkuyorsun."

"Ada," deyip daha sakince yaklaşmaya çalıştı. "Şu anda sağlıklı düşünemiyorsun. Buna sonra karar ver. Hâlâ istiyorsan... sana karışmam," dedi güçlükle. Pek doğru sayılmazdı aslında. Saçlarını kesmesine izin veremezdi. Yeniden uzayabilecek cansız tellerden ibaretti fakat Dawson için değil.

Ada, başka bir şey söylemeden saçlarını iki yandan önüne alarak aynaya doğru döndü. Dawson'ın itirazlarını duymadan ilk

makas darbesini atmıştı bile. Etinin erimesine aldırmadan bariyeri yumruklamaya devam eden Dawson, Ada'yı durduramamıştı.

"Neden yaptın bunu?" dedi Dawson, neredeyse kükreyerek bağırırken. Hemen arkalarındaki odada çocukların uyanıp ağlamaya başladıklarını duydular.

"Çünkü benim kadar kötü hissetmeni istiyorum. Yaptığın şeye rağmen hâlâ bunun doğru olduğuna inanıyorsun! Benimle evlendin ama umursamıyorsun," dedi Ada, bir tutamı daha alıp kulağının hizasında keserken. Giden saçlarının verdiği hafifliği ve ensesine çarpan serinliği hissedebiliyordu. "Paylaşmanın ne demek olduğunu bilmediğin halde neden benimle evlendin? Üstelik savaşın ortasında."

"Seni seviyorum da ondan," dedi Dawson ve iki elini birden bariyere bastırdı. "Kaldır şunu!"

Ada, yanık etin kokusunu aldığında kaşlarını çatarak göz ucuyla ona baktı. "Çek ellerini. Eridiğini görmüyor musun?"

"Makası bırak. Şu anda dengesiz bir durumdasın. Yardım etmeme izin ver."

"Dengesiz durumda değilim. Öfkeli, üzgün, hayal kırıklığına uğramış ve kayıp içerisindeyim." Bunları sayarken bile dengesiz durumda olabileceğini anlamıştı ama yine de inkâr etti. Böylesi daha kolayken neden kabul edecekti ki?

"Neler oluyor?" dedi kapıyı açan Gavin. Seslerin yükseldiği yeri takip ederken çocukların neden böylesine ağladığını anlamaya çalışıyordu. Banyodaki manzarayı görünce adımının ortasında durarak onlara baktı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Partiye hoş geldin," dedi Ada gülerek. Ağladığını fark ettiğinde burnunu çekip elinin tersiyle yüzünü sildi ama gözyaşları akmaya devam ediyordu. "Biz de tam Dawson'ın sorunlarından bahsediyorduk. Mesela birkaç saniye içinde ellerini kaybedecek," deyip duvarı tekmeledi.

"Umursuyorsan bariyeri kaldır," dedi Dawson boğuk bir sesle.

"Kaldıracağım elbette," dedi Ada ve kalan saçlarını kesti. Gavin, Dawson'ı bariyerden uzaklaştırıp duvara doğru ittiği sırada Ada, işini çoktan tamamlamıştı. Makası ileri attığında makas aynaya

saplandı ve aynanın örümcek ağı şeklinde kırılmasına sebep oldu. Yere düşen Ada, sırtını lavabonun altındaki dolaba yaslayıp kesilmiş saçlarının arasında oturdu. Artık akacak gözyaşı kalmamıştı.

Dawson, birden gözlerini açtı. Banyoda, Gavin'in onu fırlattığı köşede duruyordu. Ne kadar zamandır yerde oturduğunu bilmiyordu ama karanlık çökmüştü. Yerdeki saçlara bakıp yüzünü ovuşturdu. Hayatında ilk defa empati kuruyor olabilirdi. Ada'nın canı bu kadar yanmış mıydı? Ali'yle ilgili sakladığı bilgi ilk önceleri basit bir şeyken sonraları devasa bir boyut almıştı. Dawson, hiçbir zaman böyle bir şeyi açıklayabilecek kadar Ada'ya değer vereceğini düşünmemişti. Önündeki dolaba tekme atıp kırılmasına sebep olurken boğazından kurduna ait bir hırlama yükseldi.

Kalkıp yatak odasına yürüdüğünde adımları yavaşladı. Anlaşılan Ada, yatak odalarındaki tüm eşyaları yeniden almaları gerektiğine karar vermişti. Yataktaki çarşaflar dahil her şey parçalanmıştı. Gardıroptan balkon camlarına kadar ilgilenmediği bir parça kalmamıştı.

Tüm bunlar olurken neden hiçbirini duymamıştı? Güçlükle derin bir nefes alıp dışarı çıktı. Salonda sadece içkilerin olduğu büfe devrilmişti. Yere saçılan şişeler zemini mahvetmişti. Dairelerinin hemen yanındaki odadan gelen gürültüye yöneldi. Çocukların odası için hazırladıkları küçük daireyle yatak odalarının arasında yıkmakta zorlanacakları bir duvar vardı. Hiç değilse kapı açabilecek kadar küçük bir boşluk oluşturmayı umuyorlardı.

Dawson, büyücülerle ilgili sorunları arkalarında bıraktığında bununla ilgileneceğini söylemişti. En azından böyle karar vermişlerdi. Şimdi ise Ada'nın derhal ilgilendiğini görüyordu. Sıkıca kavradığı balyozu yatak odalarıyla çocuk odasını ayıran duvara indiriyordu. "İşe yarıyor mu?" dedi Dawson girişte durarak.

Ada'nın havaya kaldırdığı balyoz bir an için duraksadıktan sonra hızla duvara indi. "Senin üzerinde kullanmaktan daha iyi bir çözüm gibi geldi," dedi yükselen tozların arasından. Kolunu yüzüne doğru kaldırıp dirseğinin iç tarafına öksürdü. Gözleri yaşarmış olmasına rağmen tercih etmeyeceği kadar net görüyordu.

"Özür dilerim," dedi Dawson. Ayağının ucuna kadar gelen moloz parçalarından birini itti.

"Ali öldüğü için mi yoksa bunu öğrendiğim için mi?" Ada, birden balyozu indirip Dawson'a doğru döndü. "Kendin söyledin, Ali umurunda bile değil."

"Herkes ölür. Herkes ölüyor. Tanımadığım biri için yas tutamam, Tüysüz. Bu kadar hassas davranarak iki asır hayatta kalamazdım. Ali için üzgünüm. Çünkü o senin için bir şeyler ifade ediyordu. İlgilendiğim tek şey senin nasıl hissettiğin. Kimin yaşayıp kimin hayatta kaldığını önemsemiyorum."

"Bu çok yanlış, Dawson." Tüm gücünü kaybetmiş gibi yere çöktü. Sırtını duvara yaslayıp kollarını dizlerine bıraktı. "Ali'nin beni takip etmesinin tek sebebi Kerim'in ölümünü araştırmak değildi."

Dawson, ona yaklaşıp karşısına oturdu. Yakın olmalarına rağmen ona dokunmaktan geri durdu. "Seni merak ettiği için peşinden geldi. Güvende olmanı istiyordu, seni seviyordu." Ada, başını eğerek gözlerini kapadığında yaşlar tozla kaplı yanaklarında iz bırakarak aşağıya aktı. "Bunu utanman için söylemiyorum. Yapabileceğim bir şey olsaydı güven bana, yapardım. Seni önemsemeye başladığım andan şimdiye kadar sakin, huzurlu ve tehlikesiz geçen tek bir günümüz olmadı. Bunu duymanı istemezdim ama Ali'nin ölümünden daha önemli sorunlarımız vardı."

Ada, ona vurduğunda Dawson, elini dudaklarına götürerek parmaklarına bulaşan kana baktı. Çalışmaya başladıkları ilk günlerden beri Ada, gerçek anlamda Dawson'a vurmamıştı. Dawson, o zamandan şimdiye ne kadar güçlenmiş olduğunu fark ederek gülümsedi. Hemen sonra boğazını temizleyerek ifadesini toparladı. Karısını daha fazla kızdırmak istemiyordu.

"Arkadaşını kaybettiğin ve hayatın boyunca kaybedeceğin arkadaşların için üzgünüm. Keşke seni teselli edebilseydim. Ben ne hissettiğini biliyorum, sadece bunu nasıl telafi edeceğimden habersizim. Yara açıyorum ama onları kapatmak konusunda hiçbir fikrim yok."

"Deborah neden böyle bir şey yapsın ki?" dedi Ada, soyulan avuç içlerini ovuştururken.

"Kendisine verilen görevi yerine getiriyordu muhtemelen. Bunu araştırırız, tamam mı?"

"Tamam," dedi Ada sessizce.

"Peki beni affedebilecek misin?" dedi Dawson bir anda.

Ada'nın hareketleri yavaşladı ve başparmağını avucuna bastırmaya devam ederken gözlerini kaldırarak Dawson'a baktı. "Soruyor musun?" Dawson, şaşırsa da başını salladı. "Yani emretmiyor ya da beklemiyorsun. Rica ediyorsun."

"Evet, yaptığım bu."

"İkizimin arasında büyük farklılıklar var fakat bize en çok zarar veren hangisi biliyor musun?"

"Konuşmayı ve paylaşmayı benden daha çok seviyorsun."

"Temelde onun gibi bir şey. Murat ikimizin de doktoru. Ben onunla konuşuyorum ama sadece kendimle olan ve senin de bildiğin şeyleri. Aklından geçen her şeyi bana anlatmanı beklemiyorum. Bu fazlasıyla sapıkça ve rahatsız edici olurdu. Ama sen Murat'la benim gibi konuşmuyorsun. Bana anlatman gereken şeyleri onunla paylaşıyorsun. Benim yerime onunla evlenseydin daha mutlu olurdun."

"Ben mutluyum zaten."

"Ama ben değilim."

"Şu andan bahsetmiyorum," dedi Dawson öne doğru kayarak. "Bak, söz veriyorum beni durdurana ve fazla ileri gittiğimi söyleyene kadar sana her şeyi anlatacağım. Söylemek istediğini açıkça belirttin ve ben de anladım."

"Anladın mı sahiden?" dedi Ada, tereddüde düşerek kaşlarını çatarken.

"Ada, geri zekâlı sayılmam. Bunu bana gösterebilmek için saçlarını kestin," derken hiç istemese de gözleri tehlike ışıkları saçarak parıldadı. Amacı Ada'yı korkutmak ya da tehdit altında hissettirmek değildi. Sadece engel olamamıştı. Saçlarına ne kadar değer verdiğini Ada çok iyi biliyordu. "Benim için bir şeylerden vazgeçmek kolay değil. Seni hastalık derecesinde korumaya çalışmam bir görevden çok durduramadığım bir içgüdü karmaşası. Bir şeyleri, özellikle de Murat'la konuştuğum şeyleri, saklama sebebim bu.

Üzerinde çalışıyorum. Seni yıllardır tanıyorum ama yılların sadece bir tanesini birlikte geçirdik. Öğrenmemiz gereken çok şey var. Senin bana öğretmen gereken çok şey var. İlk kez gerçek bir ilişkinin içindeyim. Yıldırım çarpması gibiydi. Birden âşık oldum ve sonra kendimi seninle evli bir şekilde hayal etmeye başladım."

"Öğrenmeye açık değilsin. Sen eski bir... kurtsun ve sana yeni numaralar öğretemem."

"Ne?"

Ada, yüksek sesle hırıltılı bir nefes aldı. "Senden boşanmıyorum, ruhlarımızı birbirinden ayırmıyorum ama sırf bunları yapmıyorum diye seni hemen affetmemi bekleme." Dawson konuşacakken Ada başını salladı. "Dışarısı çok karmaşık. Bizi öldürmek isteyen düşmanlarla dolu. Ben sadece yatağa girdiğim zaman bir de ikimizin arasındaki sorunlarla uğraşmak istemiyorum. Seni seviyorum, sana âşığım ve yemin ederim ki yaşadığım süre boyunca kimseye sana hissettiklerimin bir parçasını bile hissedemem ama benden böyle şeyler saklayamazsın."

"Bu..." Dawson, gözlerini kapatarak başını salladı. Artık söyleyebileceği çok fazla şey yoktu. "Tamam," dedi sadece.

Ada, onun boynunda kurumuş lekeyi fark ettiğinde omzunu tutarak kendine doğru çekti. Kan izini takip ettiğinde kafasındaki yarayı parmak uçlarında hissetti. "Gavin seni duvara fırlattığında mı oldu?"

"Evet, böyle bir şey yapmak için fırsat beklediğine eminim."

"Beni incittiğini düşünmüştü."

"Haksız değil. Seni içten içe parçalıyorum ve görünmeyen izleri tamir etmek her şeyden daha zor."

Felicia, beşinci kez Stone'un dairesinin önüne gelip geri dönüyordu. Yine aynısı olmuştu işte. Kapının önüne gelmiş, eli havada öylece kalmıştı. Birçok duyguyu birden yaşıyordu. Korkuyor, heyecanlanıyor ve suçlu hissediyordu. Bu duygulardan hiçbiri kapıyı çalmasını sağlamıyordu. İlerlemesi gerekiyordu. Bu ana sıkışıp kalamazdı. Yapması gerekenleri biliyor ama cesaret edemiyordu.

Burnundan nefesini bırakıp arkasını döndü. Aşağıya inip bir süreliğine bahçede dolaştı. Tam anlamıyla her şeyini ortaya koyarak bir büyü yapmıştı. Üstelik Murat'tan çaldığı ve yasak büyülerin olduğu bir kitabı kullanarak. Gerçek kanla hem kendini hem Stone'u hem de tanımadığı akrabasını tehlikeye atlamıştı. Aldığı karşılık ise Stone'un ondan kaçmasıydı. Hiç değilse yanına gelip işe yaramadığını söyleseydi.

Buradan ayrılmak kesinlikle kolay olmayacaktı. Zor yoldan ilerlemekse tam olarak Felicia'nın yapacağı şeydi. Kalp mührünü ortadan kaldırdığından beri Stone'u görmemişti. Aradan saatler geçmişti ama ne Felicia onun yanına gidebilmişti ne de Stone odasından ayrılmıştı. Felicia, orada olduğunu biliyordu çünkü her gittiğinde onun nefes seslerini duyacak kadar bekliyordu. Dalga geçtiği insanlara dönüşmüştü ve bundan bir an önce kurtulmak zorundaydı.

Kafasını biraz olsun topladığında dairesine çıktı. Ellerini beline koyarken etrafına bakındı. Ayrılmak sandığından daha karmaşık olacaktı. Buraya fazlasıyla yerleşmişti. Her yerde kendinden bir parçası vardı ve hiçbir şeyini arkada bırakmamaya kararlıydı. Belki arabasını vermesi için Murat'tan rica etmeliydi ya da Boston'a kadar onunla gelmesini. Tek başına taşınamayacağı kesindi.

Yatak odasına girip dolabını açtı. Kıyafetlerinin bir kısmını alıp yatağa doğru döndüğünde korkarak yerinde sıçradı. "Ne yapıyorsun?" dedi elini göğsüne bastırarak.

"Ben de onu sormak için gelmiştim," dedi Stone. Felicia'nın elinde tuttuğu kıyafetlere kısaca baktıktan sonra banyonun girişinden ilerleyip yatağa doğru yürüdü. "Odamın önüne gelip orada durduğunu ve hiçbir şey yapmadan geri döndüğünü fark etmedim mi sanıyorsun?"

Felicia, elindekileri yatağa bırakıp dolaba döndü ve kalan kıyafetleri de çıkarmaya başladı. "Affedersin," dedi huysuzca. Başka bir şey söyleyeceğini düşünmüştü. En azından daha farklı bakabilirdi. Ama onu aniden gördüğünde bile hiçbir şeyin değişmediğini anlamıştı. Açıkça görülüyordu ki büyüyü yapamamıştı. "Bir daha

seni rahatsız etmeyeceğim ve kanı veren hangi akraban ise zarar gelmediğine emin olurum. Sen haklıydın. Riske atmamalıydık."

"Neyi?"

Felicia, aldığı valizi yatağın üzerine koyup fermuarını açarak kapağını kaldırdı. Stone, sinir bozan bir sakinlikle onu izlerken Felicia, kıyafetlerini hızlı hızlı katlayarak valizin içine koyuyordu. "Kalbine yapılan büyü çok eski. Avcı büyülerine bile benzemiyor. Direkt olarak hiçbir şey hissetmemen amacıyla işlenmiş gibi. İyi ya da kötü. Bu yüzden büyümün işe yaramayacağını biliyordum. Düşünmek istememiştim sadece."

Stone, onun yanına gidip bileğini tutarak durmasını sağladı. Sıkı sıkıya yapıştığı kıyafeti alarak yere attı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Felicia, elini yumruk yapıp kıvırdı. Diğer eliyle Stone'un parmaklarını gevşetmeye çalıştı ama başarılı olamamıştı. Pes ederek nefesini bırakırken gözlerini devirdi. "Bunun olmasını istemiyorsan söylemen yeterliydi ama sen kaçıp odana saklanmayı seçtin."

"Toparlanmam gerekiyordu."

"Ah, güzel!" dedi Felicia sinirlenerek. "Ne için toparlanman gerekiyordu?"

Stone, söylemek yerine göstermeyi tercih ederek onun dudaklarını öptü. Felicia, korkmaktan çok uzak bir şekilde yerinden sıçrarken gözlerini ardına kadar açmıştı. Düşünmekten ve rüyalarında görmekten kendini alamadığı o öpücük hiç beklemediği anda dudaklarındaydı şimdi. Ne yapması gerektiğini bile bilmiyordu. Aslında biliyordu tabii.

Ellerini Stone'un göğsüne bastırarak onu geriye itti. "İşe yaradı mı?"

"Evet."

"Emin misin?" dedi Felicia tek kaşını kaldırarak.

"Oldukça," dedi Stone gülerken. Felicia'nın belini kavrayarak onu kendine çekti ve yatağa doğru yürümesini sağladı. "İspat etmeme izin verecek misin?"

Felicia, dudaklarını Stone'un yanağına yaslayarak kıkırdadı. Hem de başka birinden duysa homurdanacağı şekilde. "İspat et. Ve sakın vazgeçme," derken işaret parmağıyla göğsünü dürttü.

Stone, hırlayarak onu tekrar öptüğünde öyle güçlü davranmıştı ki yatağa devrildiler. Felicia, sırtına batan askıları fark etmemişti bile.

Dawson, yönetimin ciddi veya değil tüm sorunlarının tartışıldığı odaya girerken nelerle karşılaşacağından emin değildi. Daha kata ulaştığında bağrışmaları duymuştu. "Ne oluyor?" Bir süreliğine beklese de kimse orada olduğunu fark etmemiş gibiydi. Hem Lanston hem de Creon öfkeli görünüyordu ve farklı nedenlerden ötürü ikisinin de sinirlenmesi çok zordu. Lanston kendine hâkim ve fazlasıyla mantıklı bir adamdı. Creon'unsa bir şeyi sinirlenecek kadar ciddiye alması çok zordu.

"Bu kendini beğenmiş herif, Felicia'yı uzak tutmaya çalışıyor," dedi Creon, elini Lanston'a doğru sallayarak. "Kardeşi ve sevgilisi onayladıktan sonra bu kim oluyor da onun gelip gelmeyeceğini söylüyor?"

Odadaki diğer kişiler Peratha ve Konrad, aynı anda Creon'a baktılar. Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle duran Peratha, "Lideri oluyor," dedi. "Bu hem Felicia'nın hem de sevgilisinin üzerinde olduğu anlamına gelir. Ayrıca sevgilisi olduğunu bilmiyordum. Kimmiş?"

Creon, yüzünde sırıtışla, "Stone," dedi. Sevgili olduklarına emin değilse bile o yolda ilerlediklerini biliyordu. Felicia'nın gece gündüz çalıştığı büyünün başka bir açıklaması olamazdı. Birçok kurda göre Felicia, oldukça iyi biriydi fakat kimseye öylesine iyilik yaptığını görmemişti. Böyle zorlu ve yasak bir büyüyü yapması içinse çok daha fazlası olduğuna emindi.

Dawson gözlerini ovuştururken Konrad, kapıya doğru bakarak, "Nerede?" dedi.

Creon, masaya yaslanıp bir ayağını diğerinin önüne koydu. "Sevgilisi. Felicia'nın sevgilisi Stone."

"Hadi oradan," dedi Lanston, ona inanmadığını açıkça belirterek.

Creon'un bir şey söylemesine fırsat kalmadan Dawson'ın arkasından içeri Stone ve Felicia geldi. İlerlerken ortamdaki gerginliği fark ettiler ama ikisi de bir şey söylemedi. Haliyle suskunluğun

onlar hakkında olduğunu tahmin edememişlerdi. Stone, Dawson'a bakarak başını salladı. Ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Bu konuya *kesinlikle* karışmak istemeyen Dawson omuz silkti.

"Her şey yolunda mı?" dedi Felicia, Creon'un elindeki içki bardağını alırken. "Çok fazla içiyorsun," diye azarladı onu ve viskinin kalanını kendi içti.

Creon, iç geçirerek başını çevirdi. Kendisi iki yüzyıl kadar büyük olmasına rağmen Felicia her fırsatta anaç duygulara bürünmekten geri kalmıyordu. Dionne'dan daha fazla anne gibi davranıyordu. Creon'un hayatında nihayet bir anne olmuştu. Keşke bu kişi, kendinden bu kadar küçük ve tekinsiz bir büyücü kâhin olmasaydı.

"Stone ve senin sevgili olduğunu saçmaladı," dedi Konrad tepkilerini bekleyerek. Felicia, nefes borusuna kaçan viskiyi öksürerek dışarı çıkarmaya çalışırken öne doğru eğildi. Konrad, gözlerini ardına kadar açıp gülmeye başladı. "Doğruymuş."

"Saçmalama kısmı da neyin nesi?" dedi Stone buz gibi bir sesle. "Konrad!" diye bağırdı Stone, ukala üvey kardeşi gülmeye devam ederken.

"Özür dilerim. Özür dilerim," dedi Konrad, elini sallayarak. Stone'un yanına gidip kolunu onun omzuna doladı. "Ben bile kendime bir eş bulabileceğimi düşünürdüm -ki Dawson biraz daha mühürlü kalsaydı bunu gerçekleştirirdim- ama sen? Hadi canım."

"Hangi boktan bahsediyorsun sen?" dedi Dawson, onun üzerine yürürken. Stone, Konrad'ı diğer tarafına çekip Dawson'ın omzunu tuttu. Heyecanı yüksek bir aile kavgasından daha güzel bir şey yoktu. "Eğer bu kadar üzgünsen neden bana meydan okumuyorsun?"

"Fazla klişe," diye fısıldadı Konrad, ona bakarak. Gözlerini uzağa çevirip gülümsedi. Dawson, onun renginden nefret etti. "Diğer yandan karına bayılıyorum. Umarım bir gün onu benimle birlikte olmasını sağlayacak kadar çıldırtırsın. Nedense imkânsız bir şeymiş gibi görünmüyor."

"Kahretsin," diye söylendi Felicia ve Dawson'ı yerinde tutan tek şey onun büyü yapması oldu.

Dawson, kıpırdayamayınca acı çekerek homurdandı. Öfkeli gözlerini Konrad'a kilitlemişti, adım atmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Creon, yüzünü buruşturarak iç geçirdi. "Bana da aynısını yapıyor. Ne kadar acıttığını biliyorum," dedi.

Stone, Konrad'ın boğazını sıkıp duvara fırlattığında herkes sessizleşerek olduğu yerde dondu. Felicia'nın büyüsünden kurtulmak için boş yere çabalayan Dawson, haricinde hepsi durgunlaşmıştı. "Dawson benim oğlum ve bir daha ona ya da karısına saygısızlık yaptığını görürsem kardeşim olduğunu unuturum."

Gözlerini kapatarak inleyen Peratha, kendini koltuğa bıraktı. Creon, ona doğru adım atıp göz ucuyla Stone'a baktı. Dikkatinin dağıldığını hissettiğinde Peratha'nın yanına gidip bileğine dokundu. "İyi misin?" dedi Creon. Peratha, cevap vermek yerine elini salladı.

"Siz sahiden sevgili misiniz?" dedi Lanston, hâlâ diğer konuya takılı kalarak. Felicia, ona bakıp çekingen bir şekilde başını salladığında Lanston, dişlerini sıktı. "Harika," diye mırıldanıp başını eğdi.

Stone, önce Lanston'a, sonra da Felicia'ya baktı. "Aleut'ta kaç kişiyle flört ettin?"

Felicia, itiraz edecekken durdu ve dürüst olmaya karar verdi. "Bilmiyorum," dedi.

"Her seferinde savaş planı için toplanıp aşk meselelerini konuşmaktan asıl konuya asla giremediğiniz bir görüşme daha," dedi Ada, kapının yanından. "Bu seferki gerginliğin sebebi Lanston'ın Felicia'ya ilgi duyması mı? Heyecanlı görünüyor. İki kardeş ve bir kız. Bak sen şu işe, Stone. Yine aynı duruma düştün. Lanston, Eric'ten daha baskın bir karakter ama bu sefer esas kız sana âşık gibi. Şanslısın." Ada, gözlerini kapatarak başını salladı. "Bu oda benim dengemi bozuyor."

"Olmayan şeyler bozulmaz, Ada," dedi Creon, destek vercesine omzuna dokunurken. "Gidip yeğenlerimi göreyim. Ne zamandır bunu düşünüyordum," deyip Ada'yı kendiyle beraber dışarı sürükledi. "Ne yapıyorsun sen öyle?"

Ada, yeterince uzaklaştıklarına emin olduktan sonra Creon'a bakarak sessizce konuştu. "Göz önünde olan ama asla dillendirilmeyen şeylerden bahsediyorum. Ne var bunda?"

"Tehlikeli bir işe girişiyorsun. Yapma."

Odaya girdiklerinde çocukların yanında duran Jasmine, sessiz ve neredeyse koşarcasına oradan ayrıldı. Jasmine'in hareketlerini fark eden Creon, peşinden bakıp kapıyı kapattı. "Bu kurda güveniyor musun? Tehlikeli birine benziyor."

Ada, Lyon'u kucağına alırken gülümsedi. "Jasmine melez soyundan dolayı işkence gördüğü için zihni hasar gördü ama Aleut'a geldiğim andan beri bana baştan sona iyi davranan tek kişi. O tavırlarına aldırma. Eğer değer verdiğin birine tehdit oluşturursan ne kadar vahşi olabileceğine şaşarsın."

Creon, şaşırsa da aklına başka bir şey daha takılmıştı. Lenora'nın yanına gidip kızın elini tutarken sormadan edemedi. "Aleut'a geldiğinde diğerleri sana iyi davranmıyor muydu?"

"Bir bakalım," dedi Ada, oğlunu omzuna yaslarken. "İlk başlarda eğitmenim Dawson'dı ve tam bir bela olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Gavin beni başından atmak istiyordu. Murat, olanlar hakkında konuşmam için beni sıkıştırıp duruyordu. Peratha, Dawson'ı elinden kapacağımı zannediyordu. Sanırım Hilary'yi dahil edemem. O her zaman iyi biri oldu."

"İyilik timsali gibi bir şeydin ve herkes sana kötü mü yaklaştı?"

Ada, kahkaha atarken Lyon'un sırtını okşuyordu. "Öyle olmadığını biliyorsun. Artık önemli de değil zaten."

"Kardeşimin bu yaşlardaki halini hatırlıyorum. Gürültücü ve sinir bozacak kadar neşeliydi," dedi Creon, Lenora'nın minicik parmaklarını severken. "Kızın sahiden özel bir çocuk. İnan bana öyle. Dikkatli olmak zorundasın."

Ada'nın neşesi kaybolurken iç geçirdi. "Onu öldürmek istiyorlar."

"Neden uğraştığımızı sanıyorsun? Annemin ya da diğer liderlerin yardım etmek istemesinin tek sebebi büyücülerin savaş açmaya hazırlanması değil. Bunun büyük bir etken olduğunu kabul ediyorum ama aynı zamanda Lenora ve Lyon da var."

"Nasıl?"

"Kalbinde biraz olsun merhamet taşıyan kimse bir bebeğin hedef alınmasına göz yummaz. Kasıtlı ve planlı bir şekilde masum bebekleri öldürmek istiyorlar. Bu... berbat bir şey."

Ada, alt dudağını ısırırken Lyon'a baktı. Yanağını Ada'nın omzuna yaslamış emziğini çekerek neredeyse uykuya dalmıştı. "Tek özel olanın Lenora olduğunu düşünmüyorum. Lyon fazlasıyla... duyarlı. Bir bebeğe göre daha fazlasını hissettiğini zannediyorum."

"Bir şüphe varsa da kaybolurdu. Bunlar Dawson'ın çocukları." Creon, Lenora'nın tüy kadar yumuşak saçlarına dokunurken ona bakmadan duramıyordu. Kurtlar çok sık bebek görmezdi. Doğduklarında ne kadar masum ve savunmasız olduklarını hatırlamak için pek fırsatları olmuyordu. "Siz gelmeden önce Lanston, bir planı anlatmak üzereydi. Anladığım kadarıyla Dawson'ın elinde büyücülerin seni öldürüp bunu kurtlar yapmış gibi göstereceği bir saldırının kanıtı var. Tahminimizce suçlanan kurtlar Remus olacaktı. Bu yüzden büyücülerle olan savaşınızda Remuslardan destek göreceksiniz. Tarafsızlar tam bir kuvvet sağlamayacak fakat gönüllülerin bizlere katılmasına da itiraz etmeyecek."

"Lanston'ın planı nedir?"

"Birkaç önemli büyücü liderinin yerleri tespit edildi. Tüm kurtlar birlikte çalıştığında ne kadar üretken olduğumuzun kanıtı. Eş zamanlı saldırılar düzenleyeceğiz. Aynı anda ondan fazla yerde baskınlar olacak. Bu da büyücülere net bir mesaj vermezse ne verir bilemiyorum."

"İşe yarar mı?"

"Yaracağına emin olabilirsin. Sadece ne kadar yaracağını bekleyip görmemiz lazım."

Creon, bir süreliğine daha çocuklarla vakit geçirdikten sonra Aleut'tan ayrılacağını söyleyerek gitti. Ada, Remus yönünden memnun olmasa da Creon'u benimsediğini düşünüyordu. Kendine has kuralları olan, tuhaf bir merhamet duygusuna sahipti. Asla Remusların sırlarından bahsedecek kadar ileri gitmemiş fakat kendini tanıtmadığı zamanlarda bile Ada ve arkadaşlarına yardım etmişti.

"Odanın duvarını sen mi o hale getirdin?" dedi Jasmine, elinde küçük bir biberonla içeri girerken.

"Stres atmam ve o duvarın da yıkılması gerekiyordu. Faydalı olmak istedim," dedi Ada omuz silkerek. Jasmine, Lenora'nın su içmesi için biberonu dudaklarının arasına yerleştirirken gülmesini sakladı. Ada, çocuklarına bakmakla meşgul olduğundan fark edememişti. "Sanırım bir saldırıya katılmamız gerekecek. Sana gittikçe daha fazla ihtiyaç duyacağım Jasmine."

"Yapacak daha iyi bir şeyim yok." Jasmine, biberonu kenara kaldırıp yatağın çaprazında duran tekli koltuğa oturdu. "Diğerleri memnun olmayacak. Hatta Dawson bile."

"Bunu dert etme."

"Dert etmiyorum, yaşanacakları söylüyorum. Beni faydasız ve zararlı görüyorlar. Belki şüphelerinde haklılar. Yıllar boyunca sırf melez olduğum için Karmen'in elinden işkence gördüğümde kimse bana yardım etmedi. Bu yüzden bir Remus onlara saldırmaya kalktığında muhtemelen arkamı dönerim ama sana ya da çocuklarına zarar gelmesine asla izin vermem."

"Ben de sana yardımcı olamadım," dedi Ada, özür dileyen bir ses tonuyla. Karmen'in nasıl bir bela olduğunu Dawson'ın rüyalarından biliyordu. Melezliğinden dolayı aynı işkence seanslarından o da geçmişti ve zaman zaman Ada bu rüyalara ortak oluyordu.

"Karmen'i öldürdün ve beni görmezden gelmedin," dedi Jasmine, simsiyah gözlerini ardına kadar açarken. Uzun saçları bakımsız bir şekilde beline kadar uzanıyordu. Vede ve Buky melezi olmasına rağmen daha çok kara kurt gibi görünüyordu. "Sana bu şekilde teşekkür etmeme izin ver."

Ada uzanıp onun elini tuttu. Jasmine'in düşüncelerinden uzak durmak çok kolaydı. Bu da Ada'nın nefes almasını sağlıyordu. "Kimin ne düşündüğü umurumda değil. Ben sana güveniyorum," dedi Ada ve bunda ciddiydi de. Dawson'ın onu yemek getirme konusunda görevlendirdiğinden beri Jasmine'in tavırlarında tekinsizlik sezmemişti. En azından kendisine karşı.

Dawson'ın odaya girdiğini duyan Jasmine, çabucak toparlanarak geri çekildi ve her zaman olduğu gibi oradan ayrıldı. Dawson, gözleriyle Jasmine'i takip edip memnuniyetsiz bir sakinlikle Ada'ya döndü. "Kabul ediyorum, Aleut normal bir yer değil fakat

burada dahi sıradan sayılabilecek kişiler var ve sen bir tanesiyle bile arkadaş olmayı beceremedin. Kocan dahil herkesi *tuhaf* kategorisinden seçmek zorundaydın, değil mi?"

"Sizleri topluma geri kazandırmaya çalışıyorum. Bir tür proje gibi."

"Eğlenceli bulduğuna sevindim," dedi Dawson, başını iki yana sallayarak. Ada, ona gözlerini devirdiğinde Dawson, onun yanına gidip çenesini tuttu. Başını geri yaslamasını sağlayıp yüzüne hafif öpücükler bıraktı. Başparmağı gözlerinin kenarını okşayıp bir eli saçlarına doğru kaydığında duraksadı. Dudakları artık öpücük bırakmıyor, sadece yüzüne dokunuyordu.

Ada, gözlerini aralarken dudaklarını ıslattı. "Bunu daha ne kadar yapacaksın?"

"Neyi?" dedi Dawson geri çekilirken. Ada'nın karşısına oturup yan dönmeye çalışan Lyon'un omzunu hafifçe destekleyerek istediğini başarmasını sağladı. Bu kadar çabuk hareketlenmeye başlamaları hoşuna gidiyordu.

"Saçlarımı kestiğimi fark etmemiş gibi davranmanı kastediyorum," dedi Ada konuyu kapatmasına izin vermeden.

"Bunu fark ettiğime emin olabilirsin."

"Söyle o zaman. Bana ne kadar kızdın?"

"Çok." Duygularının biraz yatışmasını umarak gülümsedi. Böyle zamanlarda duygusuz olduğu geçmişi özlüyordu. Sadece bir an için bunu düşündükten sonra pişman oldu. Hissetmemek hiçbir zaman iyi bir seçenek değildi. "Ama bu öfkenin biraz olsun yatışmasına sebep olmuşsa kestiğine memnunum. Sen her zaman benim olacaksın ve başka bir şey bunu telafi edemez. Ama saçların geri gelecek. Sen onları uzun bir süre kesmeyeceksin ve eski haline dönmüş olacaklar."

"Bir daha beni, bunu yapmak zorunda bırakma."

"Senden bir şeyler saklamamın hoşuma gittiğini mi sanıyorsun?"

"Zaman zaman." Eğilip dudaklarını öptü ve hafifçe göğsüne vurdu. "Neyse, ikimizin de buna mecbur kalmayacağını umarak konuşmayı sonlandırabiliriz."

"Bana hâlâ kırgınsın."

Ada, ayağa kalkıp dolabının önüne geçti. Her sinir krizi geçirdiklerinde yatak odaları baştan sona değişiyordu. Eşyaları bu kadar sağlam olmasa şimdiye kadar uyuyacakları bir yatak bile bulamayacaklardı. "Seni anlıyorum Dawson ama bu yaptığın şeyden memnun olduğum anlamına gelmiyor. Ali benim için önemliydi. Ölümünü araştırmayı ona borçluyum." Yüzüğünü çıkararak eşyalarının arasındaki küçük kutuya yerleştirdi. "Kalp mührüyle savaşırken bile yaptıklarını geride bırakmayı başardım. Gönüllü olduğun şeyler değildi ama bunu tercih ettin. Benden saklamayı seçtin."

"Kalp mührüm kalktıktan sonra aklıma gelseydi emin ol anlatırdım."

"Kendini mi savunuyorsun yoksa beni sinirlendirmemeye mi çalışıyorsun?" Dolabın kapağını düzgün bir şekilde yerine koyup neredeyse kırık değilmiş gibi görünmesini sağladı ve Dawson'ın konuşmasına izin vermeden başını salladı. "Benim biraz işim var. Büyücülere saldırmadan önce avlanmaya gideriz."

"Birlikte mi?"

"Rüyanda görürsün, İhtiyar. Seni *anladığımı* söylerken bu kadarını kastetmemiştim." Ada, başka bir şey duymak istemeden dışarı çıktı. Bilgisayarın yanına gidip ekrana bakmadan hafıza kartını yuvasından çekti.

Aradığı kişiyi bulmak fazla zamanını almamıştı. Gavin'i dairesinde çok sık görmezdi. Günün tamamını spor salonunda geçiren Gavin, birkaç saatlik uyku için yatak odasını ya da çalışma odasını kullanırdı. "Bir şeyleri bölmüyorum umarım," dedi Ada en tatlı sesiyle. Kapıyı arkasından kapatıp orada durdu. Avucunda tuttuğu hafıza kartı elini yakıyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi Gavin.

Ada, onun yerine Deborah'a bakıyordu. İkisinin hâlâ bir şeyleri çözme aşamasında olduğunu biliyordu. Tam anlamıyla sevgili sayılmazlardı fakat arkadaştan da çok ötedeydiler. "Deborah'la konuşmam gerekiyor."

"Konuş öyleyse," dedi Deborah keyfini bozmadan. Tekli koltukta arkasına yaslanmış oturuyordu. Bacağına yasladığı bardağı tek eliyle kavramış, diğer elini koltuğun kenarından aşağıya sarkıtmıştı.

"Özel olarak," diye belirtti Ada. Deborah'ı düşünmüyordu. Şu anda Dawson da umurunda değildi. Ama her şey ne kadar net olsa da işin içyüzünü öğrenmeden Gavin'in böyle bir çirkinliğe şahit olmasını istemezdi. Deborah'ın gözleri kısıldı fakat ne yerinden kıpırdadı ne de onaylayan bir şey söyledi. Bardağındaki her neyse küçük yudumlarla içerken bakışlarını Ada'dan ayırmıyordu. Ada, dudaklarını ıslatıp Gavin'e baktı. "Özür dilerim," dedikten sonra ikisine yaklaşıp hafıza kartını Deborah'ın hemen yanındaki masaya koyarak işaret parmağıyla ileri itti. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Deborah, başını hafifçe eğerek ne gösterdiğine baktı. "Veri depolamak için kullanılan minik şeylerden."

"Sorumu düzelteyim; içinde ne olduğu hakkında herhangi bir fikrin var mı?"

"Pekâlâ." Deborah, bardağını bırakarak ayağa kalktı. Aynı anda Ada da daha dik durup onunla göz göze geldi. Ateş kızılı saçlarını bir baş hareketiyle arkaya yollayan Deborah, tam anlamıyla sakin görünüyordu. "Yeğenlerimin annesi olduğun için sana saygı duyuyorum ama beni zorlama."

Ada, neredeyse neşe dolu ve tiz bir kahkaha attı. Gavin, bunun neyle ilgili olduğunu bilmediği halde irkildi. Birkaç kez Ada'nın böyle güldüğünü duymuştu. Hiçbiri iyi sonuçlanmamıştı. Aralarına girmek üzereydi ki Ada, hafıza kartını alarak Deborah'ın üstüne yürüdü. Onun bileğini tutup kartı avucuna bastırdı. Siyah bir leke beyaz tenine bulaştığında Deborah, burnunu kıvırdı. Ne olduğunu soramadan Ada konuşmaya başlamıştı bile.

"Ne o, öldürdüğün adamın kanından mı tiksiniyorsun?" Deborah'ın gözleri renk değiştirdiğinde Ada da aynı şekilde tepki verdi. Boğazından keskin ve derin bir hırlama duyuldu. "Bir insanı öldürdün. Bana yakın bir insanı. Bundan kurtulmana asla izin vermeyeceğim, Deborah."

"Sen hangi..." Birden sustuğunda gözlerindeki renk durgunlaşarak kendi rengine döndü. Dudaklarını aralasa da tekrar konuşamadı. Neredeyse Peratha kadar beyaz tenli olmasına rağmen daha da solgunlaşmış görünüyordu.

"Hatırladın mı onu? Korkuttuğun adam silahı üzerine boşalttı, arkadaşın boğazını parçalarken sen kahkaha atıyordun. Hâlâ çığlıklarını duyabiliyor musun, Deborah?" dedi fısıltıyla ona yaklaşırken. "Durması için yalvardı mı? Kalp atışlarının hızlanması, boğazı tıpkı kardeşi gibi parçalandığında ise nefesinin son bulması seni heyecanlandırdı mı?"

Deborah'ın bakışları aşağıya indi. Görüntülerin bulunduğu kartı parmaklarının arasında tuttu. "Onu ben öldürmedim," diyebildi sadece.

"Ölürken izledin, engel olmadın. Aynı şey."

"Bunu nasıl öğrendin?" dedi Gavin şaşkınlık dolu bir sesle. Ada, onun da aynı hayal kırıklığı içinde olduğunu görebiliyordu.

"Dawson saklamış. Komik olan ne biliyor musun, sakladığını bile unutmuş. Benimle birlikte izledi."

Gavin, yüzünü buruşturarak arkasını dönerken Deborah, gözlerini kapattı. "Verilen emri yerine getiriyordum. Ali, o..."

Ada, elini kaldırdı. "Yunan Adaları'ndayken ailemin fotoğraflarına bakmak istedin. Böylece aralarında bir kurt var mı tespit edebilecektiniz. Ama bu tamamen saçmalıktı, değil mi? O an anlamış ama itiraz edememiştim. Bilirsin, yeniydim ve kuralları öğrenmeye çalışıyordum. Ali'yi görmek istedin. Fotoğrafta onu gösterip kim olduğunu sordun. Midemi bulandırıyorsun."

"Seninle tanışana kadar alakanız olduğunu bilmiyordum. Sonrasında şüphelendim ve emin olmak istedim."

"Benim arkadaşım olup olmaması bir şeyi değiştirmez. Tamamen alakasız ve masum bir insanı öldürdünüz," dedi Ada anlaması için çırpınırken. Neden kimse bunun çirkin tarafını görmüyordu. "Neden?"

"Söyleyemem," dedi Deborah yutkunarak. Ada, hırlayıp onun boğazına sarıldığında masayı kenara devirdiler. Deborah, müdahale etmek üzere olan Gavin'i elini sallayarak durdurdu. Ada'nın parmaklarını tutarak teninden ayırmaya çalışan Deborah, gözlerini açıp kapıyordu. "Öğrenmek istemezsin, Ada. Bu kabul edebileceğin ya da sindirip yoluna devam edebileceğin bir şey değil. Ailenin katliamı gibi bile değil."

Ada, yüzüne karşı bağırırken boğazını daha sıkı kavradı. "Amacınız neydi? Ne istediniz ondan?"

"Ne istediklerini bilmiyorum. Sadece ortak olduğum şeyden memnun değilim. Bunu bilmen gerekli." Ada'nın bileğini kıvırarak kendinden uzaklaştırdı. "Güvenlik kameralarını fark etmedim mi sanıyorsun? Remusları tercih etmedim, onlara sürüklendim. Hayatımın neredeyse tamamı boyunca bir rolü oynamak zorundaydım ve kamera beni kaydederken hiçbir şey yapamazdım."

"Sen de öylece ölmesine izin verdin yani?"

"Ben... Bak, boş ver ve önündeki şeye odaklan. Sonrasında bunu konuşacak kadar çok zamanımız olacak."

Ada, onun hâlâ elinde tuttuğu hafıza kartını neredeyse koparırcasına aldı. "Kardeşin de sen de en az kâhinler kadar bilmece dolusunuz ve bunu iyi anlamda söylemiyorum."

Dışarı çıkacağı sırada duyduğu büyük bir gürültü hepsinin dikkatini dağıttı. Bomba sandıkları şeyle oldukları yerde titrediler. Balkona çıktıklarında gördükleri şey hepsinin farklı dillerde küfretmesine sebep oldu.

"Büyücüler," dedi Gavin, balkon demirlerini sıkıca kavrarken. "Fiziksel olarak saldırıyorlar. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Neden buradalar?" dedi Deborah.

Daha soruyu sorduğu anda hepsi cevabı biliyordu. Ada, büyücülerden önce çocuklarına ulaşmak için koşmaya başlamıştı bile. Yoluna çıkacak her kimse, onun için şimdiden üzülebilirdi.

19

Korkudan doğan hatalar,
en büyük yıkımları başlatır.

Ada, dairelerin bulunduğu koridora girdiğinde büyücülerden daha hızlı olduğunu fark ederek rahatladı. Hiç değilse henüz içeri girmemişlerdi. Dawson camdan dışarı bakarken önünden uçarak geçen bir ağaçla geri çekilip camı kapattı.

"Onları gördükleri an artık büyü yapabilecekler," dedi Ada, yatak odasına girerken.

Büyücüler konusunda emin oldukları tek şey buydu. Felicia'dan edindikleri bilgiler doğrultusunda en azından. Büyücüler uzaktan saldırabilirler ve nefes bile almalarına gerek olmadan dünyanın diğer ucundaki birini öldürebilirlerdi. Ama yaptıkları büyü tamamen zihinseldi ve büyü yapacakları kişinin bir yüzü ya da saç, tırnak, kan gibi bir parçaları olmalıydı. Onlara göre ne Lenora'nın ne de Lyon'un bir yüzü vardı. Ada, buna çok dikkat etmişti. Onları bahçeye asla çıkarmamasının bir sebebi de buydu.

Deborah ve Gavin de Ada'yı takip etmiş, ne yapacaklarını anlamaya çalışıyorlardı. Ada, Lyon'u kucaklarken Dawson da Lenora'yı almıştı. Birbirlerine baktılar ama bir şey söyleyemiyorlardı. Öylece kaçamazlardı. Belki şimdilik çocukları saklayacaklardı ama bunu çözmek zorundaydılar.

"Giremeyecekleri bir yer bulup onları saklamamız gerekiyor," dedi Deborah.

Kimse bir şey söyleyemeden Stone içeri girdi. Sarı saçları kanla kızıla boyanmıştı. Herkesten önce büyücülerle savaşa başlamış görünüyordu. "Bana ver," deyip kollarını uzattı. Dawson, bir elini kızının sırtına bastırarak geri çekildi. "Tereddüdün göz yaşartıcı evlat ama büyücülerin ilk bakacağı yer sizin yanınız olacak. Bana güven," derken kollarını uzatmaya devam ediyordu. Bir sarsıntı daha Aleut'u temelden sarsarken Dawson, memnuniyetsiz bir şekilde kızını uzattı. "Deborah, Lyon'u alıp beni takip et. Diğerleriniz dışarı çıkıp büyücülerin zindanlara girmemesini sağlayın."

"Zindanlar mı?" dedi Ada, Lyon'a daha sıkı sarılırken.

"Daha önce büyücülerle savaş mıydın?" Stone, cevabını bildiğinden Ada'nın konuşmasını beklemedi. "Söylediklerimi dinle. Büyücüler zindanlara öylece giremezler. Bunun için mistik bir kapı açmaları gerekiyor ve sahiden zaman harcayan bir süreç."

Deborah, Lyon'u alırken yavaş davranıyordu. "Endişelenme. Onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ada, başını sallarken Lyon'u, sonra da Lenora'yı öptü. Koridorda hızla kayboluşlarını izlemeyi bitirdiklerinde kendini toparlayıp yapacakları şeye odaklandı. Büyücülere karşı fiziksel olarak saldırmak sis bulutuyla savaşmaktan farksız olacaktı. Neden böylesine gereksiz bir şeye girişiyorlardı ki?

Dışarı çıktıklarında büyücülerin kurt gibi savaştığını gördüler. Eğitimli savaşçılar kurtlarla çarpışırken diğerleri onları koruyan büyüleri yapıyordu. Bazı kurtlar saldırma fırsatı bulmadan ölüyordu. Ada, onların en zayıf kurtlar olduğunu düşündü. Diğer türlü bir kurda direkt öldürecek bir büyü yapmanın imkânı yoktu.

"Numaranı deneyecek misin?" dedi Dawson, gözlerini kargaşadan ayırmadan.

"Evet," dedi Ada. Bakışlarını büyücüler üzerinde dolaştırdı. Hepsinin gücü fazlasıyla yoğundu. Odaklanması için daha fazla yaklaşması gerekiyordu. "Önce saldırmalıyım. Bu kadar uzaktan konsantre olmam imkânsız."

"Seni koruyacağız. Hadi," dedi Gavin, başını öne doğru sallayarak.

Ada, derin bir nefes alıp arkasına baktı. Zindanın girişini ve orayı koruyan kurtları görebiliyordu. Hemen önünden geçen bir kurt onlara yürüyen büyücülerden birini yere serdi. Ada, daha önceleri fark etmese de artık kurt formundayken de bazılarını tanıyabiliyordu. Kararlı adımlarla yürürken, "Teşekkürler, Murat," dedi. Kurt sadece hırladı ve büyücünün boğazını parçaladı.

Ada, Remus ve Tarafsızların gelip gelmeyeceğini düşünürken önündeki kurda yumruk attı. Bunu yaptı çünkü kurt büyücülerin tarafındaydı. Ada'ya dişlerini göstererek hırlarken burnundan süzülen kan dudaklarına yayıldı. Bu onu daha vahşi gösteriyordu ama Ada'nın şimdiye kadar gördüğü vahşetle kıyaslandırılamazdı. İkisi aynı anda harekete geçtiğinde çarpışarak yere düştüler. Ada, altta kalmamak için sürekli yuvarlanıyor ve ne zaman üstte olsa yumruk atıyordu. Kurt -bir kızıl Buky'ydi- aynı fırsatı Ada'nın boğazına saldırmak için değerlendirmeye çalışıyordu. Dönüşüm geçirme evresine çok yaklaşmışlardı. Ada, gözlerinin renk değiştirdiğine emindi. Daha net görüyor, daha ayrıştırıcı kokular alıyor ve daha duyarlı hissediyordu. Keskin dişlerden boynunu korumak kolay olmamıştı. Bu yüzden birkaç kez ısırılmanın kenarından döndü. Boğazını çizen dişler neyse ki şah damarına isabet etmemişti.

Kurt üzerinde paramparça olduğunda Ada, gözlerini kapatarak inledi. Et parçaları, kan ve adını koymak istemediği iç organlar üzerine yığıldı. Bir el onu kavrayıp yukarı çekti. "Üzgünüm, fazla kirli oldu," dedi erkek sesi.

Ada, gözlerini silip kirpiklerini kırpıştırarak görmeye çalıştı. "Franz," dedi şaşkınlıkla. "Bunu nasıl yaptın?"

"Yeteneklerimden biri işte. Çocuklar nerede?"

"Güvendeler. Umarım."

Sırtındaki yayı önüne doğru alan Franz, ucunda parlak gri bir madde taşıyan oku Maritza'yla dövüşen büyücüye yolladı. Büyücü, Ada'nın üzerindeki kurt gibi parçalara ayrıldı. Maritza, başparmağını kaldırdığında Franz, yeniden Ada'ya döndü. "Buradan gitmemiz gerekiyor. İkizleri alıp bizimle gel."

"Gelemem!" diye bağırdı Ada sesini duyurmak için.

"Aptal olma."

"Hayır."

"Buradaki kurtlara yardım etmek istemiyorum," derken onun kolunu tutup köşeye doğru çekti. Daha rahat konuşabilecekleri ama her an tetikte oldukları bir alandı. "Gavin istediği için Finn'le beraber geldik. O size yardım etmeye hevesli ama kardeşim ve ben değiliz. Bu yüzden eğer başın beladaysa bizimle gel. Sana yardım edebiliriz. Sadece sana."

"Aleut bu haldeyken bırakıp gidemem."

"Ada..."

"Sen Remus'sun. Ben de öyleyim ve burada yaşıyorum. Göremiyor musun? Bir değişim var ve biz bunun parçasıyız." Gözlerini Franz'dan ayırmadan ona doğru bir adım attı. Hemen arkasından geçen bir büyücünün cansız bedeni ağaca çarparak yere düştü. Ada, başını sallayarak iç geçirdi. "Burada olmam gerekiyor. Büyücüler benim yüzümden saldırıya geçti."

"Senin değil, babamızın yüzünden."

"Bu bir şeyi değiştirmiyor. Çocuklarımı da beni de öldürmek istiyorlar."

Ormanın içinden kurt biçiminde yüzlerce Remus koşarak çıktığında Ada, nefesini tuttu. Büyücüler bunu bekliyor olmalıydı çünkü hiçbiri şaşırmadı. Büyülerine ve savaşlarına kaldıkları yerden devam ettiler. Ada, omuz silkip kavganın ortasına daldı. Baştan sona düşmanının kanıyla boyanmışken kendini daha vahşi hissediyordu ve buna ihtiyacının olduğunu da biliyordu. Bir büyücünün ona odaklandığını hissettiğinde koşarak üzerine gitti. Yanına yaklaşmaya fırsat bulamadan ona saldıran kurt yere devrilmesine sebep oldu. Büyücüler bu kadar kurdu kendi taraflarına çekmeyi nasıl başarmıştı?

Bu sefer kavga ettiği kişi daha acemiydi ve karşılaşmaları beş dakikadan kısa sürdü. Üstelik kurt biçimindeyken Ada'ya saldırmıştı ve durum böyle olunca Ada, onun boğazına büyük bir zevkle yumruk attı. Nefesi kesilen kurt sersemleyerek dengesini kaybetti.

"Olduğun yerde durma! Hedef gibisin." Dawson, kolunu tutup çekti ve onu koşmaya zorladı.

"Tamam tamam!" dedi Ada başını sallarken.

"En sağdaki. Peşinden geleceğim. Onun güçlerine odaklan."

Ada, diğerlerine göre daha az korunan büyücüyü gördüğünde gözlerini kıstı ve ona doğru yürümeye başladı. Az korunmasının nedeni daha acemi olmasıydı ve bunun Ada için kolay hedef olacağından habersizlerdi. Acemiyse güçlerini ondan koparmak daha zahmetsiz olacaktı.

Hâlâ anlamadığı şeyler vardı. Büyücüler açıkça saldırmayacaklarını, bunu bir kurda yaptıracaklarını söyledikleri halde neden fikir değiştirmişlerdi? Harper'ın yakalanmasıyla planlarının açığa çıktığını fark etmişlerdi belki de. Şu anda zindanlarda duran Harper, tüm kurtlara bir kanıt olarak sunulmuştu ve savaş durulduğunda yargılanacaktı.

Ada, kulağına dolan ağlama seslerini duyduğunda karşısındaki kadına neredeyse dokunacak kadar yaklaşmıştı. Dawson, iki büyücüyle birden baş etmeye çalışırken Ada'yı koruyamıyordu ve bu da konsantrasyonunu korumasını güçleştiriyordu. Karşısındaki kadın neredeyse onunla aynı yaşta görünüyordu. Gerçek yaşını tahmin etmesi imkânsızdı ama normal görünüyordu. Gözlerindeki hüzün haricinde. Beş Kız Kardeş'in farklı hislerin sembolü olması gibi sanki bu büyücü de *Hüzün*'ün taşıyıcısıydı.

"Kes şunu!" dedi Ada, dişlerini sıkarak. Kulağında gittikçe artan ağlama sesleri onu öylesine korkutuyordu ki kalp atışları hızlanmaya başladı. Büyücü karşısında dikkatsizleşmesine neden oldu.

"Çocuklarının sana ihtiyacı var."

Sesi o kadar titreşimli geliyordu ki Ada, duyduğu şeyin bir hoparlörden çıktığına yemin edebilirdi. Gözlerini kapatıp Lenora ve Lyon'un çığlıklarını duymazdan gelmeye çalıştı. Doğdukları zamandan beri ikisinin de çığlık çığlığa ağladığını duymamıştı. Acıktıklarında aşırı huysuz olmaları haricinde ikisi de ağlamayı sevmiyordu. Lenora'nın Dawson'ın kokusunu almadığı için korktuğu dönem hariç.

"Bunu senin yaptığını biliyorum," dedi Ada, elini kulağının yanında sallayarak. "Hemen durdur şunu, seni beceriksiz."

"Ah," dedi büyücü gülümseyerek. Önündeki bir kayanın yanından dolaşarak Ada'ya biraz daha yaklaştı. "Benim yaptığıma emin misin? Yani..." deyip gözlerini gökyüzüne dikerek başını yavaşça iki yana yatırdı. "Ne kadar eminsin? Onları acımasız, kötü canavarların yakalama riskini göz ardı edecek kadar mı? Söylesene ala kurt..." dedi çenesini öne çıkararak. "Bununla yaşayabilir misin? Onları sakladığın yere gittiğinde küçük bebeklerinin parçalanmış vücutlarını görmek..." derken iç geçirdi. Bundan keyif aldığını saklamak bir yana, abartılı bir haz duyuyordu. "Bilemiyorum, ben olsam işimi şansa bırakmazdım."

Ada, ona doğru atıldığında büyücünün düşünce hızından daha hızlı davrandığını fark etti. Onun başka bir büyü yapmasına fırsat tanımadı. Isırdığı omzu yüzünden attığı çığlıklar kulağındaki sahte sesleri bastıracak kadar güçlüydü. Savaş etrafında devam ediyordu fakat Ada için zaman yavaşlamıştı. Diğer tüm sesler uğultu haline dönüşmüş, hareketler durulmuştu sanki. Isırıkla beraber büyücüyle arasındaki bağ daha hızlı ve kolay bir şekilde kuruldu ve onun gücüne dokundu.

Kulaklarını acıtacak kadar tiz bir çığlık atan büyücü, Ada'nın sarsılmasına neden oldu. Ada, odaklanması gerektiğini hissederek kıpırdamamaya çalışırken büyücünün öyle bir zorunluluğu yoktu. "Şekil değiştirenler şeytandan başka bir şey değildir," diye hırladı büyücü, Ada'yı geri püskürtürken.

Ada, görünmez bir güçle savrularak yere düştü. Toparlanması sadece birkaç saniye sürmüştü. Tekrar ayağa kalkıp ona yaklaşmaya başladı. "Şeytana en yakın şey sizsiniz," dedi ona.

Başını arkaya doğru yatıran büyücü kahkaha attı. "Hayatım, bana Bethany diyebilirsin. Ama şu andan itibaren konuşabilecek misin gerçekten görmek istiyorum." Daha cümlesini bitirdiği anda Ada'nın boğazından yükselen kanlar ağzından boşalmaya başladı. "Evet, böylesi daha iyi." Karşısına geçip yüzünü eldivenli elleriyle kavrayarak neredeyse şefkatle okşadı.

Ada, öksürerek doğrulmaya çalışırken ondan uzaklaştı. Ayakkabılarını çıkarırken neredeyse yere düşecekti. Dönüşüm geçirirse

bundan kurtulabileceğini umuyordu. Karşısındaki kurt, gerçek formuna büründüğünde büyücülerin yapacağı şeyler sınırlanıyordu.

"Hemen ayrılıyor musun?" Dizini kırarak karnına tekme attığında Ada, öne doğru sendeledi. "Bir ala kurt. Doğrusunu istersen daha iyi bir iş çıkarmanı beklerdim."

Saçlarını kavrayıp geriye çektiğinde Ada, yüzüne hırlayıp karnına yumruk attı. Omuzlarını kavrayıp Bethany'yi öne çekti ve başının üzerinden geri savurdu. Kavga halindeki üç kişiye çarpıp yere yuvarlandı. Konsantrasyonu dağılınca büyü kontrolünü kaybetti. Ada, elinin tersiyle ağzını sildi. Bethany'nin kendisine gelmesini beklemeden üzerindeki son kıyafetleri de çıkararak dönüşüm geçirdi. Bir saniye içinde vücudunun baştan sona yeniden şekillenmesi ona hem olağanüstü hem de oldukça normal geliyordu. Asıl olması gereken buymuş gibi kemiklerinin hafif ama güçlü olduğunu hissediyordu.

Büyücü ona doğru koşarken Ada olduğu yerde durdu. Sıçramaya hazır bir şekilde arka ayakları üzerine eğildi. Aralarındaki mesafe iki metreye düştüğünde Ada, boğazından kaçan hırlamayla ileri hamle yaptı. Sırtüstü düşen büyücünün üzerinde duran Ada, vakit kaybetmeden dişlerini boğazına geçirdi. Küçük yumruklarıyla Ada'yı uzaklaştırmaya çalışan büyücünün gücü teninin üzerine yayılacak kadar yüzeyde ve ulaşılabilirdi.

"Bunu yaparsan... öleceğimi biliyorsun," dedi Bethany güçlükle çıkan sesiyle. Ada, boğazını sandığından daha fazla parçalamıştı. "Tüm bunların sebebi sana ait olmayan şeylerin peşine düştüğün içindi. Büyü gücü bizde kalmalı."

Ada, dönüşüm geçirip yeniden insan formuna döndü. Pelerini omuzlarından dökülüp su kadar akışkan bir şekilde yayıldı ve tüm vücudunu sardı. "Ait olmayan şeylerin peşine düşen sadece ben değilim," dedi elleri boğazını sararken.

"Sen..."

"Hayır hayır," dedi Ada, ağzından kanlar damlarken. Yüzüne doğru eğilip gülmeyi andıran bir sesle hırıldadı. "Daha fazla konuşmak yok. Eminim şimdi çocuklarımın kanlı bedenlerini zevkle anlattığın için pişman olmuşsundur."

Dudaklarını aralayarak gücünü yakaladı. Büyücü, fiziksel olarak o kadar yıpranmıştı ki Ada'ya karşı koyamadı. Ada, arkasından geçen rüzgârı hissetti ama dönüp bakmadı. Yakınlarında bir yerde şiddetli bir kavganın başladığını fark edebiliyordu. Yoğun bir ışık, cadının dudaklarının arasından ayrılıp Ada'ya doğru süzüldü. Ada, eski sahibinden ayrılmak istemeyen gücü memnuniyetle karşılayıp kendi vücuduna hapsetti ve elini gevşeterek ayağa kalktı. Bethany, yana doğru kıvrılıp inlerken Ada, onu izliyordu. Gücünün taze olduğu konusunda yanılmamıştı fakat güçsüz olduğunu söylemek zordu. Bu kadın fazlasıyla güçlüydü. Sadece henüz onu geliştirmesine fırsat kalmamıştı.

"İyi misin?" dedi birden karşısına çıkan Dawson. Elleriyle yüzünü kavrayıp başını yukarı doğru kaldırdı. "Tüysüz, bir şey söyle."

"Kusmak istiyorum," dedi Ada yüzünü buruşturarak.

Dengesini kaybettiğinde Dawson, bir kolunu beline dolayıp ayakta durmasını sağladı. Etrafına baktıktan sonra derin bir nefes alıp eğildi ve Ada'yı kucağına alarak koşmaya başladı. Aleut'un daha sakin bir yerine geldiklerinde yere oturmasını sağladı. "Derin bir nefes al. Büyünün kendine ait olmadığını düşünme."

"Ben düşünmüyorum ama içimdeki şey düşünüyor," dedi Ada, Dawson'ın kollarını sıkıca tutup gözlerini kapadı.

"Her şey yolunda mı?" dedi elinde Ada'nın kıyafetleriyle yanlarına gelen Hilary. Ada uzandığında pantolonunu ve tişörtünü ona verdi.

"Gidip çocukları kontrol et," dedi Ada pelerinini çıkarırken.

Yanındaki ağaca tutunarak ayağa kalktı. Pantolonunu, ardından da tişörtünü giyerken kendini daha iyi hissetmeye başladı. Bunun uzun sürmeyeceğini içindeki büyüyü bir an önce kullanması gerektiğini biliyordu. Kurtların gücünü aldığında durum daha farklı oluyordu. Ada'nın kendisi de bir kurttu ve güç en azından kandırılabiliyordu. Büyüler ise tamamen cadıların bir parçasıydı. Onlarsız ölmelerinin ve Ada'nın vücudunu kabul etmemelerinin sebebi buydu.

"Ben onunla kalırım. Sen git," dedi Hilary, Ada'nın kolunu tutarken.

"Bir dakika sürecek. Buradan ayrılmayın," dedi Dawson.

"Bu kadar kanla kaplanmayı nasıl başardın?"

"Zor olmadı." Ada, bir kolunu karnına dolayarak başını yana doğru eğdi. Savaş devam ediyordu ve dengenin hangi tarafta olduğunu söylemek zordu. Ada, kurtların sayıca daha üstün olduğunu görebiliyordu fakat büyücüler öldürme konusunda daha hızlıydı. Üstelik ellerini sürmeleri bile gerekmezken.

"Kimi hedef alacaksın?" diye sordu Hilary, Ada'nın baktığı yöne gözlerini çevirerek.

"Tek seferlik şansım olduğuna eminim. En güçlüsünü bulmak zorundayız."

"Onun gibi mi?" Ada, Hilary'nin gösterdiği kişiye baktığında farkında olmadan öne doğru bir adım attı. "Hey, bekle," dedi Hilary, onun kolunu daha sıkı tutarken. "Amona şu anda hiçbir şey yapmıyor. Ölüm konusunda daha aktif olanları seçmeliyiz. Yoksa daha fazla dayanamayacağız."

"Ama öldürmek istediğim o."

"Bunu kişiselleştirme, tamam mı? Büyüyü ne kadar zor aldığın ortada. Onunla harcamak istiyor musun sahiden?"

Ada, Hilary'nin haklılığını istemeyerek de olsa kabul ederken başını salladı. Daha iyi pozisyon alabileceği bir konuma geçip atışını yapmak istiyordu. Böylece kurtlar tarafına büyük bir skor yazılabilirdi. Ama hâlâ kimi hedef alması gerektiği konusunda emin değildi.

Ayaklarının dibine uçarak gelen kurda bakmak için başını eğdiğinde kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

Karanlık pelerini etrafına dolanmış olan Gavin'in suratı kan içindeydi. Elini sallayarak selam verdi ve nefesini bıraktı. "Burada biraz dinlenebilir miyim?"

"Savaş stratejisi uzmanı bu haldeyse kavgayı çoktan kaybettik demektir," dedi Hilary iç geçirerek. Gavin ona hırladığında Hilary gözlerini devirdi. "Çok olgunca. Eğer tüm bunlar bittiğinde hâlâ bir düzenimiz olursa senin konumuna daha iyi birinin geçmesini talep edeceğim."

Ada, yanlarından yürüyüp geçerken başka biri daha karşısına çıktı. Herkes problemlerini çözmek için neden bu anı seçmişti ki? Normal bir şekilde savaşması bile mümkün değilken bunu kazanacaklarını nasıl düşünüyorlardı? "Şu anda ego problemleriyle uğraşamayacağım, Thomas."

Thomas, hasar içindeki elini boş ver dercesine salladı. Sürekli inip kalkan göğsü kavgadan yeni çıktığını gösteriyordu. "Büyücülerden biri..." derken öne eğilerek ellerini dizlerine yasladı. "Onlar... çocuklar hakkında..."

"Ne?" dedi Ada eğilerek yüzüne bakarken. "Ne söylediler?"

"Zindanda olduklarını konuşuyorlardı. Sanırım oraya kurtları yollayacaklar."

"O kadar kolay değil," dedi Hilary, elini Ada'nın omzuna koyarak. Thomas'a bakıp kaşlarını kaldırdı. "Çocuklar korunuyor. Sadece zindana koyup üzerlerine demir çekmediler," deyip Ada'ya baktı. "Oraya gidemezsin. İçindeki büyüyü atmadan hiçbir yere gidemezsin. Felicia bu konuda oldukça kesin bir şekilde konuştu. Patlamak istemiyorsun, değil mi?"

"Ama..."

"Dawson'ı gönderdin," diye belirtti Hilary, onu olduğu yerde tutarken. "En güvende olabilecekleri kişinin yanındalar. O yüzden herkes kendi görevini yapsın."

"Yüzlerini gördükleri anda büyü yapabileceklerini duydum ve..." Thomas henüz cümlesini bile bitirmemişken Ada koşarak uzaklaştı.

Hilary öfkeyle bağırarak Thomas'a vurdu. "Ne bok yediğini sanıyorsun! Onu sakinleştirmeye çalışıyorum ve sen büyücülerden bahsedip duruyorsun."

Önce Ada'nın kaybolduğu yere doğru, sonra da birbirlerine baktıktan sonra koşmaya başladılar. Zindanların önünde karşılaşmaları gereken korumalar yerlerinde olmayınca Hilary, küfredip hızla içeri daldı. Gördüğü ilk şey Stone'un kanlı bedeniydi. Yaşayıp yaşamadığından emin olamadığı için yanına gidip göğsüne dokundu. Kalp mührünü taşıdığı zamanlarda bile Stone'la arasında özel bir bağ olduğunu biliyordu. Belki kalbini aşka açamamıştı

fakat diğer şeyler için de kilitlememişti. Aleut'tan kaçtığı her seferinde Hilary'yi dizginleyip geri yollamadan önce insanların arasında eğlenmesine izin vermişti. Onun ölmesi, Hilary'yi en yakınını kaybetmiş kadar etkilerdi ve daha önce bunun olacağını düşünmemişti. O tanıdığı en güçlü kurtlardan biriydi ne de olsa.

"Vakit kaybetmememiz gerekiyor. İçeri girelim," dedi Thomas, Hilary'nin yanına eğilerek.

"Onu böyle bırakamam."

"Ölü görünüyor. Nasıl bıraktığın fark etmez."

"Kapa çeneni," dedi Hilary dişlerini sıkarken. Derin bir nefes alıp etrafına baktı. Büyücü ya da büyücü tarafındaki kurtların buraya girdiği kesindi. Başka türlü Stone'u bu hale getirmelerinin imkânı yoktu ve eğer böyle bir darbeyle saldırmışlarsa oldukça kalabalık ya da olağanüstü güçlülerdi. Bir yaratık için bile.

"Tamam, ayaklarından tut," dedi Thomas, baş tarafına geçerken.

Hilary, bir an duraksadıktan sonra Stone'un ayak bileklerini kavradı. Zindanlara ait olan sorgu odalarından birine girip Stone'u karanlık köşeye kadar taşıdılar. "Burada güvende olur mu?" dedi Hilary kapıyı çekerken.

"Şimdilik başka bir şey yapamayız." Hilary, arkasını dönüp derin bir nefes aldı. Çocukların bulunduğu zindana doğru yürümeye başladığında Thomas'ın, "Bu da ne?" dediğini duydu. Hilary, arkasını döndüğünde başının hemen yanına tekme yedi. Yüzüstü yere düşerken nefes alacak kadar bile tepki verememişti. Tekmenin Thomas'tan geldiğini ise çok sonradan fark etti. Muhtemelen beyninde bir sarsıntı vardı ve bu geçene kadar kıpırdaması imkânsızdı. Tek dizinin üzerine eğilen Thomas, ona baktı. "Bunu sana yapmak istemezdim. Sen benim arkadaşımsın."

"Aleut'ta hain varmış," dedi Hilary güçlükle. Kafasından yayılan sıcak kan gözlerine doğru akınca kirpiklerini kırpıştırdı. "Thomas..."

"*Neden* diye mi soracaksın? Neden bunu yaptım? Tek istediğim o kendini beğenmiş herifin ölmesi. Kaiser'ın tahtan indirilmesine başından beri karşıydım. Belki fark etmişsindir. Biliyorum,

yönetim şekli farklıydı ama bizi bir arada tutuyordu. Şımarık bir çocuk onu elinden alana kadar."

"Bu hepimizin fikriydi," dedi Hilary gözlerini açmaya çalışırken.

"Hayır," diye itiraz etti Thomas. Ayağa kalkıp Stone'u koydukları sorgu odasının kapısını açtı. Hilary'nin ayağını tutarak onu da içeri çekti. "Bu Dawson'ın fikriydi ve hepiniz ona uydunuz. Sırf annesi ve babası öldürüldü diye Kaiser'dan intikam almak istedi ve bu tüm Aleut'un sonu oldu." Geri çekilip bir elini kapının üzerine koydu. "Bu arada, evet. Stone muhtemelen öldü. Ama dert etme. Birkaç saat içinde seni buradan çıkaracağım." Pantolonunun bel kısmına sıkıştırdığı silahı çıkardı. Ucuna susturucu bile takma zahmetine girmemişti. Kurtların ve büyücülerin ölümcül bir savaşa girdiği anlarda kimse silah sesini umursamazdı. Bu yüzden Thomas, içinde gümüş mermiler olan silahı Hilary'nin göğsüne doğrultup ardı ardına tetiği çekti. Hilary, sadece iki kurşunu hissedebilmişti. İnleyerek gözlerini kapattıktan sonra Thomas, üç kurşun daha sıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Silahı pantolonundaki eski yerine koyarken yeniden yürümeye başlamıştı.

Onlardan birkaç koridor ötede olan Ada, o kadar hızlı koşmuştu ki ne korumaların eksikliğini ne de yerde yatan Stone'u fark etmişti. Zindanlara girip ilerledi ve çocuklarının tutulduğu yere geldiğinde kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?" dedi endişeyle.

"Evet," dedi Dawson, başını çevirerek ona bakarken. "Neden geldin? Burada olmaman gerekiyordu." Dizlerinin üzerinde duran Dawson, ellerini parmaklıklara koymuştu. Lenora ellerinden birini tutmuş, öylece Ada'ya bakıyordu. Lyon yere oturmuş, ayağından çıkardığı ayakkabısının bağcıklarıyla oynuyordu.

"Ben sandım ki..." Ada, öne doğru birkaç adım atıp durdu. Çocuklarını görmemeye çalışıyordu ama çok zordu. Özellikle de Lenora gözlerini dikmiş, ona bakarken. "Gitmem gerekiyor sanırım," dedi gözlerini kapatarak.

"İçindeki büyüyü yönlendirebileceğin doğru bir yer bul. Ciddiyim. Daha fazla içinde tutma."

"Tamam tamam," dedi Ada elini sallayarak.

Lenora, Ada'nın orada olduğunu yeni fark etmiş gibi coşkuyla bağırdı. Ağzından çıkan sesin hiçbir anlamı yoktu ama Ada için tüm kelimelerden daha güzeldi. Ada, onu boğmak üzere olan büyüyü yatıştırmaya çalışarak göğüs kafesini ovuştururken arkasını döndü. Dawson'ın yanına oturup parmaklıklardan birini tuttu. Lenora, diğer elini Ada'nın elinin üzerine koydu. Ada'nın nefesi kesildi, sonra üzerindeki güç birden hafifledi. Sanki büyü vücudunu terk etmişti. O kadar rahatlamıştı ki gözlerinden yaşlar boşaldı.

"Bunu sen mi yaptın?" dedi Ada cevap alamayacağını bilse de.

"Ne?" dedi Dawson.

"Sanırım büyü gücümü yok etti." Gözlerini kızından ayırmadan bakarken nefesini bıraktı. "Bunun için teşekkür etmem gerektiğini biliyorum bebeğim ama ona ihtiyacım vardı." Lenora, işinin bittiğini düşünmüş olacak ki kardeşinin ilgilendiği ayakkabıya ulaşmaya çalıştı. Ada, ayağa kalkarken omuzlarını silkti. "Yeni birini bulmam gerekiyor."

"O kadar çabuk değil."

Dawson ve Ada, aynı anda arkasını dönüp kimin geldiğini görmeye çalıştılar. Ses tanıdık ve sinir bozucuydu. En azından Dawson için. Lavina'yı şehir merkezindeki toplantıya götürdüğünde duyduğu seslerden biriydi. Adını bilmiyordu ama mor rengi saçları ve menekşe rengi gözleriyle dikkat çekmemesi imkânsız bir kadındı. Ayrıca Amona'ya rakip olabilecek kadar yüksek bir şehvet düzeyine sahipti.

"Buraya nasıl girdin?" dedi Ada öne çıkarak.

"Delik oluşturmanı sağlamak ne kadar da kolaydı fark etmedin mi?" dedi büyücü. Hepsinin bu kadar alaycı ve sürekli soru cümleleriyle konuşmaları Ada'nın sinirlerini bozuyordu. Zarif omuzlarını silkerek gülümserken başını salladı. "Sen içinde sahte bir büyü gücü taşıyan kurtsun ve buraya girebildin. Senin girmene izin verildiyse bize neden verilmesin?"

"Ama..." Ada, bir saniyeliğine Dawson'a baktı. Stone'un bahsettiği kapıyı Ada kendi başına açmıştı. Zahmetsizce büyücülere bir geçiş bileti vermişti. Nasıl olur da böyle bir hataya düşerdi? "Thomas,"

dedi gözlerini yeniden kadına çevirirken. "Beni kandırması için onu mu yolladınız?"

"Aşk acısına sahip bir kurttan daha kötüsü yoktur," dedi büyücü ve Dawson'ı işaret etti. "Babasına sorabilirsin. O kadar aşkla ve acıyla doluydu ki Tarafsızların yeni lideri olmaktansa bir hayalet gibi oğlunun peşinde dolaşmayı tercih etti. Thomas'ın kaybedecek bir şeyi yoktu. Sanırım seni elde etmeyi gurur meselesi haline getirdi. Tek ricası ufak bir ölümdü, o kadar."

"Kimin ölümü?" dedi Ada, cevabı açık bir şekilde ortada olsa bile. Büyücü gözlerini Dawson'a çevirdiğinde Ada, içinde yükselen ateşi ve... büyüyü hissetti. Yok olduğunu sandığı güç birden etrafına dolandı. Ada, şaşkınlıkla donakalırken Dawson, şekil değiştirerek kadına saldırdı. Üzerine kan sıçradığında irkilerek kendine gelen Ada, Lenora'ya baktı. "Gücümü yok etmedin, vücudumun büyüyü kabul etmesini sağladın." Lenora, başını kaldırarak ona baktı. Kızının ela rengi gözlerinde dolaşan parlak ışığı gördüğünde Ada derin bir nefes aldı.

"Bu kadar karmaşaya gerek var mıydı sahiden?"

Ada, Thomas'ın sesini duyduğunda yüzündeki şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı ve ona doğru döndü. "Bir kurt olarak büyücülerin tarafına geçmek nasıl bir şey, Thomas?" dedi ona yaklaşırken.

"Daha onur verici," dedi Thomas, açığa çıktığına şaşırmadan. Ada, gözlerini kıstığında Thomas, elini salladı. "Bana öyle bakma, Ada. Kendi arkadaşlarımı bile geride bıraktıysam benim için geri dönüş yok demektir."

"Sen ne..." Ada, onu Hilary'yle bıraktığını hatırladığında dişlerini sıktı. "Hilary'yi büyücülerin önüne atmadığını söyle."

"Hayır," dedi Thomas, başını iki yana sallayarak. Bunu duymak hislerini zedelemiş gibi görünüyordu. "O benim arkadaşım. Daha merhametli davrandım. Göründüğü kadar dayanıklıysa kurtulacaktır." Belindeki silahı çıkarıp Ada'nın önüne geçti. "Bunu düzeltebiliriz. İkimiz. Ondan korktuğun için gerçekten hissettiklerini itiraf etmediğini biliyorum," dedi Thomas, silah tutan elini Dawson'a doğru sallayarak.

"Sen kafayı yemişsin."

"Ada..."

"Yaklaşma bana!" diye bağırdı Ada, elini ona doğru kaldırarak. Thomas, olduğu yerde duracağını belirten bir şekilde ellerini sabitlediğinde Ada iç geçirdi. "Beynini yıkamalarına izin verdiğine inanamıyorum. Umarım Hilary'nin durumu iyidir. Yoksa Murat'ın seni parçalara ayırmasını keyifle izleyeceğim. Bahse varım, acı verici olacaktır."

"Bunu şimdi düşünmek anlamsız, değil mi?"

Kulak tırmalayan çığlığı duyduklarında Ada öne doğru eğildi. Elleriyle kulaklarını kapayıp diğer tarafa baktı. Dawson'ı üzerinden atmak için çığlığa başvuran büyücü istediğini başarmış gibiydi. Dawson, kulaklarından kan gelirken geriye doğru sendeledi. Kendine gelmeyi başaran büyücü elini havaya kaldırdığında, Ada daha hızlı davranıp onun üzerine koştu. Büyücülerde olmayan bir şeye, kurt gücüne ve hızına sahipti. Bu yüzden o daha büyüsünü gerçekleştiremeden onu duvara çarpacak kadar şiddetli bir şekilde ona vurdu. İçine yerleşmiş olan gücü nasıl kullanacağını bilemiyordu. Bu yüzden derin bir nefes alıp doğru şeyi yaptığını umdu.

Yaşaması gibi bir ihtimal yoktu. Çocuklarının yüzünü görmüş bir cadının daha fazla nefes almasına izin veremezdi. Büyü gücünü kullanmakla ilgili hiçbir tecrübesi yoktu. Felicia'dan anladığı kadar bu içten gelen ve duygularla yönlendirilen bir şeydi. Şu anda ise Ada duygu yığınından ibaretti.

Ada, Dawson'ın ona seslenmesiyle gözlerini araladığında nefesini tuttu. Karşısındaki cadıya bakarken burnunu kırıştırdı. Hayatında birçok iğrenç şey görmüştü ama bu en berbatıydı. Zombiden farksız görünen büyücü, hâlâ hareket etmeye çalışıyordu. "Bunu ben mi yaptım?" diye mırıldandı Ada.

"Sonra korkabilirsin. Şimdi gitmemiz gerekiyor," dedi Dawson, çocukların durduğu hücrenin kilidini açarken. Bir an tereddüt edip dudağını ısırdıktan sonra kilidi tekrar yerleştirdi. "Sanırım onları çıkarmasak daha iyi."

"Haklısın," dedi Ada, gözlerini hâlâ kadından ayıramadan başını sallayarak. "Haklısın. Orada kalsınlar." Ağzını açıp kapayan ama konuşamayan büyücüden hırıltılar yükseldi. En az Ada kadar

şaşkın görünen Thomas yerinden kıpırdayamıyordu. Dawson, çocuklar hakkında karara vardıkları için Thomas'a döndü ve bir an bile duraksamadan üzerine saldırdı. "Bunu ben yaptım," dedi Ada yeniden. Beslenirken de kurtları öldürüyordu. Onların nefeslerini tüketiyor ve karınlarına pençe atıp et ve kanlarını tadıyordu. Bu yaptığıysa fazlasıyla barbarcaydı. Büyücüyü öldürmemiş, onu çürütmüştü. Ruhu hâlâ yerli yerinde dururken vücudu öylesine eskimişti ki yerinden bile kıpırdayamıyordu. Ada, ona dokunduğu anda yere devrildi. Taş zemine çarptığında kafası patladı. Ada, çıplak ayaklarına bulaşan gri maddeye bakarken gözlerini kıstı. İçi de dışı gibi çürümüştü. Beyninin bazı yerleri kararmıştı.

Ada, gözlerini kapatarak büyücünün kıpırdayan parmaklarını görmezden gelmeye çalıştı. Arkasını döndüğünde Dawson'ın Thomas'ı alt ettiğini gördü. Thomas, Ada'nın onu en son gördüğünden daha hırslı ve güçlüydü. Yine de Dawson'ı yenecek kadar değildi. Tabii onun yandaşı olan büyücüler içeri girmeseydi daha iyi olabilirdi. Elinin tek bir hareketiyle Thomas ve Dawson'ı ayırmayı başaran büyücü, sıkıcı gözlerle Ada'ya baktı. Yüz ifadesi tam bir heykeli andıran büyücü deri bir pantolon, mor renkli büstiyer giymişti. Fazlasıyla feminen ve göz korkutucu görünüyordu. Ada, onun lider olduğunu bakmadan bile söyleyebilirdi. Eğer büyü gücünü karşısındakini zombiye dönüştürmek için harcamasaydı derhal bu kadının üzerine bırakırdı.

"Görevini yerine getirdin, gidebilirsin," dedi kadın. Gözleri hâlâ Ada'nın üzerinde duruyordu fakat Thomas'la konuştuğu açıktı. Hırlamak ve derin nefesler almak dışında hareket etmeyen Thomas, kadını duymamıştı bile. Gözlerini Dawson'dan ayırmıyordu. Büyücü, Thomas'ın onu dinlemediğini anladığında başını çevirdi. "Sana söyledim, köpek. Çıkabilirsin." Köpeği söyleyiş şekli aşağılamadan çok yer bildirme gibiydi. Ada, sadece bir kez kurtlara köpek demişti. O da çok sinirlendiğindendi. Elbette ki onu sinirlendiren Peratha'ydı. Dawson'a ilgi duyduğunu iddia etmişti. Sinirlenmesinden daha normal ne vardı ki?

Thomas, geri çekilip büyücünün yanına kadar yürüdü. Dışarı çıkmadan duraksadı. "Ölümünü görmek istiyorum," dedi.

Ada, nefesini bırakırken gözlerini kırpıştırdı. Thomas'a bakıp başını yana doğru eğdi. "Ne zaman bu kadar bozuldun?"

"Seni onun hakkında uyarmıştım," dedi Dawson dişlerini sıkarak. Yüzü Thomas'tan daha az dağılmış değildi. Bu savaşın ardından doyurucu bir ava çıkmaları gerekiyordu.

Ada, Thomas'ın karakterindeki boşluklarla ilgilenmek yerine büyücüye döndü. "Size karşı tehdit oluşturmuyorlar," dedi çocukları için.

"Şimdilik."

Tuhaf bir şekilde kadın mantıklı görünüyordu. Cinnet, öfke ya da savaş tutkusuyla gelmemişti buraya. Tamamen geçerli ve akılcı sebeplerden ötürü ikizleri öldürmek istiyordu. Bu Ada'yı hepsinden daha fazla korkuttu. Böyle bir mantığa sahip biriyle nasıl başa çıkabilirdi ki? Karşısındaki kadın dışarıdaki tüm büyücülerden daha tehlikeliydi.

"Hiçbir zaman," dedi Dawson karşılarındaki büyücü kadar güçlü ve kararlı bir sesle. "Size karşı hiçbir zaman tehdit oluşturmayacaklar. Savaş çıkarmak isteyen biz değildik. Kimse kimseye karışmazsa dünyayı paylaşabiliriz. Bunun için yeterince alan var."

Ellerini önünde bağlayarak dudaklarını ıslatan büyücü kısa bir nefes aldı. "Creon'un silah olduğunu öğrendiğimizde bir nevi..." deyip doğru kelimeyi aradı. "Görmezden geldik. O bir orman ruhu ve açıkçası bizim için siz şekil değiştirenlerden hiçbir farkı yok. O sadece kurt değil, diğer hayvanların da şekline bürünebiliyor. Hepsi bu. Ama sen ve çocukların," derken yeniden Ada'ya baktı. "Ala kurt ve tarifsiz güçle bürünmüş ikizler. Eminim rüyalarında Asena'yı bile görmüşsündür. Demek istediğim..." Elini sallayarak mırıldandı. "Kurt ırkını sonlandırmayı düşünüyoruz. Bize karşı her zaman tehditler. Ama sen varken bunu nasıl yapabileceğimiz hakkında herhangi bir fikrin var mı?" dedi omuzlarını kaldırarak. En ürkütücü olanı ise Ada'dan sahiden bir cevap bekliyor gibi görünmesiydi. "Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm."

Büyücü ileri doğru hareketlendiğinde Ada, Dawson'ı durdurmak zorunda kaldı. Eğer olay şiddete dönüşürse kontrolü tamamen kaybedecekti. O noktaya gelirlerse sonuna kadar dövüşebilirdi

ama onun öncesinde halledebilirse neden olmasındı? "Bunu yoluna koymanın başka bir şekli yok mu?"

"Söylediğime inanmayacaksın Ada fakat seni anlıyorum," dedi büyücü sakin sesiyle. "Ne kadar çaresiz hissettiğini, çocuklarını korumak için gerekirse ölümüne savaşacağını, tüm bunların ne kadar adaletsiz göründüğünü. Adaletsiz olabilir, evet ama bazen doğru şeylerin bu şekilde yapılması gerekiyor."

"Layla," dedi Thomas, kadının koluna dokunarak.

Büyücü Layla, Thomas'a baktı. Sonra onun gözlerinin nereye odaklandığını gördü. Parmaklıkların arkasında duran Lenora ve Lyon, tüm dikkatleriyle olayı izliyorlardı. Layla gülümseyerek başını eğdi. "Acısız ve hızlı bir ölüm olacak. Eğer şimdi gidersen kocanı beraberinde götürmene izin vereceğim."

"Adaletli olup olmamasının bir önemi yok," dedi Ada, onu ikna edemeyeceğini anladığında. "Seni uyarmadığımı söyleyemezsin sanırım." Parmaklarını gevşeterek Dawson'ı bıraktı. Layla'nın tepki vermesine fırsat kalmadan Dawson, kadını yere sermişti bile. Ona saldırışı öylesine vahşiydi ki duvarlara bile kan sıçramıştı. Layla, Dawson'ı tamamen etkisiz hale getirebilecek büyüleri yapacak kadar dikkatini toparlayamasa da hemen ölmemesini sağlayan tek şey elinden çıkan küçük büyülerin Dawson'ı yavaşlatmasıydı.

Thomas, Ada'nın karşısına geçtiğinde eğilerek yüzüne baktı. "Hâlâ hayatını kurtarma şansın var. Bunu mahvetme."

"Senin için üzülüyordum."

"Ne?"

"Bilirsin, karşılıksız aşk denilen şeyi ben de yaşadım. Senin gibi bir psikopata dönüşmek yerine kabullenip yoluma devam ettim. Başına bu geldiği için üzülmüştüm. Ama sen çocuklarımı öldürmek isteyen bir grubu Aleut'a alacak kadar delirmişsin."

Thomas bahanelerini sıralayacakken Ada, sıkılıp onun yüzüne yumruğunu indirdi. Ada'ya karşı nazik olmanın bittiğini düşünen Thomas ileri atıldı. Ada'yı yere çarpıp kaburgalarını yumruklad ığında nefesini kesmişti. Ada, kırılan ve akciğerine batan kaburgayı hissettiğinde gözlerini kapattı. Thomas, acımasızca en güçlü darbesini indirmişti. Ağlamakla arası olmayan ikizler bağırmaya

başladığında Ada, başını onlara çevirdi. Ne olduğunu anlamış gibi telaşlanan ikizler, korkudan çok kızgınlıktan ağlıyorlar gibiydi.

"Gitme vakti," dedi Thomas, Ada'yı çekerek ayağa kaldırırken. Ada, tekmesini indirecekken Thomas, kafa atarak sersemlemesine neden oldu. Pekâlâ, Ada bir ala kurt olsa da Thomas'ın daha fazla tecrübesi vardı. Bunu hemen kullanmasını da beklememişti. Ada, kendini serbest bırakıp Thomas'ın rahatlayacağı anı kolladı. Böylece onu savunmasız yakalayabilir ve kendisi de güçleriyle daha sıkı bir bağlantı kurabilirdi. Büyüyü içine çekmesi ala kurt yanını köreltmişti. Bunu bir daha asla yapmayacağını biliyordu.

"Ada!" diye bağırdı Dawson. Onlara yöneldiği sırada Ada, başını iki yana salladı. Dawson, gözlerine bakıp dikkatli olmasını işaret etti. O birkaç saniye Layla için daha değerliydi. Dawson'ı büyüsüyle karşı duvara fırlattı.

Koridordan çıktıklarında Thomas köşeyi dönmüştü. Ada, ellerini duvara yaslayıp kendini geri itti ve Thomas'ın başına dirseğiyle vurdu. Ayakları yere basan Ada, gerileyerek Thomas'ı görmeye çalıştı. Bir kolunu kaburgalarının üzerine koyup soluklandı. Thomas hırlayarak ona doğru yürüdüğünde Ada kendini hazırlamıştı. Elini yumruk yapmış, daha yakınına gelmesini bekliyordu.

"Seni geri zekâlı," dedi Ada'nın duyduğu en hırıltılı ses. Gavin'in sesi o kadar tuhaf çıkmıştı ki sanki konuşan kurduydu. Deborah'la aralarındaki hassas dengenin de sarsıntıya uğramasıyla sinirlerine hâkim olamayan Gavin, Thomas'ın boğazına sarılıp onu duvara sabitledi ve öyle tuttu. "Ne yaptı?" dedi Ada'ya.

"Felicia'yı bulmam gerekiyor," dedi Ada, geri geri yürürken. "Serbest kalmasına izin verme. Hilary'ye bir şey yaptı," dedikten sonra arkasını dönüp koşmaya başladı.

Gavin'in gözleri kısılırken debelenerek kurtulmaya çalışan Thomas'a yaklaştı. "Konuş."

"Sizi piyon olmaktan kurtarıyorum. Teşekkür yok mu?" dedi Thomas güçlükle. İki eliyle birden Gavin'in elini tırmalıyordu. Gavin, akan kanları fark etmemişti bile.

"Azülerden daha fazla nefret ettiğim bir şey varsa o da hainlerdir," dedi Gavin. Thomas'ı kendine doğru çekip yeniden duvara

çarptı. Taş duvardan parçalar dağıldı ve toz kalktı. Thomas'ın kırılan kemikleri koridorda yankılandı. "Hilary nerede? Ne yaptın ona?" dedi bağırarak.

"Onu alacağımı söylemiştim ama çok geç kaldım. Sanırım artık kurtarılamaz durumdadır."

Gavin'in yüzü neredeyse dönüşüme uğramak üzereydi. Dişleri o kadar uzamıştı ki alt dudağı delinmişti. Başını geri atarak ağzını daha fazla açtı. Thomas'ın boğazını parçalayacakken adının söylenmesiyle durdu. Gavin, başını çevirdiğinde Murat'ı gördü. Gözlerini Thomas'a sabitlemiş dururken kandan heykel gibi görünüyordu. Üzerinde parçalanmış kot pantolonundan başka hiçbir şey yoktu.

"Bırak," dedi Murat kısık bir sesle. Gavin, kurt kulaklarına sahip olmasa onu duyamazdı bile. Yine de söylediğini yapmadı. "Gavin. Bırak. Gidip Ada'ya yardım et. Felicia'yı bulmaya çalışıyor. Çocuklar tehlikede."

"Ne olduğunu..."

"Biliyorum. Bana bırak."

Gavin, gözlerini yeniden Thomas'a çevirdi. "Eminim şu anda bana söylemediğin için pişmansındır." Bir saniye içinde gözden kaybolup Ada'yı bulmaya gitti.

"Zindandaki sorgu odalarındalar," dedi Thomas, Murat'ın sormasını bile beklemeden. Kaçmaksa aklındaki düşüncelerin arasında bile değildi.

"Onlar?" dedi Murat kaşlarını çatarak ona yaklaşırken.

"Stone ve Hilary." Murat, anladığını belli ederek başını salladı. Thomas'ın kolunu tutup onu yürüttü ve yeniden zindanlara soktu. O kadar sakin hareket ediyordu ki bu Thomas'ı Gavin'den daha fazla korkutmuştu. İşin aslı öfkeli davranmasını tercih ederdi. "Bana ne yapacaksın?" dedi Thomas.

"Şu anda hiçbir şey," dedi Murat. Onu zindana atıp üzerine demiri kapattı ve duvara açılmış oyuntuyu gösterdi. "Bunların ne olduğunu biliyor musun? Yüzyıllar önce sistem henüz çok gelişmemişken kömür ocaklarından buraya sıcak hava gönderilirdi. Aklını kaçıracak kadar buhara maruz kalan bir kurdun daha sonrasında

eski gücüne kavuştuğunu hiç görmedim. Bunu bizzat ben yapacağım. Ateşin tadını çıkar."

Sorgu odalarının olduğu yere geldiğinde kan kokusu onu yönlendirdi. Kapıyı açıp içeri baktığında öfkesini bastıran tüm şaşkınlık kayboldu. Hilary'nin yanına diz çöküp onun başını kucağına alırken elini vücudunda dolaştırdı. Kurşun izlerine dokunduğunda kendi canının acıdığını hissetti. "Hilary?" dedi yeniden yüzüne dokunurken. Solgun ve nefessiz duran Hilary kıpırdamamıştı bile. Murat, onun ölüp ölmediğinden emin olamıyordu ve en kötüsü buydu.

"Bir... şifacı bul."

Murat, başını çevirdiğinde duvara yaslı duran Stone'u gördü. "Ne?" dedi.

"Aurası hâlâ yerinde ama çok dayanamaz. Bir şifacı bulmak zorundasın."

"Kurşunları çıkarabilirim."

"İşe yaramaz."

Murat, güçlükle soluklanırken dizlerinin üzerinde doğrulup Hilary'yi kucağına aldı ve yavaşça kalktı. Arkasını döndüğü sırada yeniden Stone'a baktı. "Yürüyebilir misin?" dedi. Stone, tepki vermeden donuk gözleriyle ona baktığında Murat, ısrar etmek zorunda kaldı. "Benimle gel."

Stone, kanlı dudaklarını birbirine bastırarak yutkundu. "Üzerimde büyü var. İç organlarım pek iyi durumda değil," dedi yorgun bir sesle. Gözleri birkaç saniyeliğine Hilary'ye kaydıktan sonra yeniden Murat'a baktı. "Hiçbir şifacı ikimizi birden kurtaramaz. Eğer birden fazla şifacıyı ikna edersen..." deyip güçlükle omuz silkti. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Murat, koşmaya başlamamak için kendini zor tutuyordu fakat bir yandan da Stone'u bırakamadı. "Üzerinde büyü varsa bunu halledebiliriz."

"Kadim bir büyücüye denk gelirsen lütfen haberim olsun," deyip elini kaldırdı ve dışarı doğru salladı. "Gidip Hilary'yi kurtar." Murat yeniden arkasını döndüğünde Stone öksürdü. "Bekle.

Kardeşin... çok güçlü ve özel. Onun buna her zaman inandığından emin ol."

Murat başını salladı ve birkaç saniye içinde uzaklaştı. Yeri geldiği zaman Dawson'a babasını kurtaramadığını nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama şu anda tek düşünebildiği Hilary'yle ilgilenmekti. Onu kendi odasına çıkarıp yatağına bıraktı. Küle dönmüş teni ve moraran dudakları uzaklaşmasını engelliyordu. Gitmek istemiyordu ama yanında durarak ona yardımcı olamayacağının da farkındaydı. Bu yüzden hissedeceğini umarak üzerini örttü ve yanından ayrıldı.

Felicia'yı Creon'la yan yana bulan Ada, rahatlayarak nefesini bıraktı. Gördüğü en büyük kurtlardan birine dönüşmüş olan Creon, onu korurken Felicia dövüşen kurtlara yönelen büyüleri engellemeye çalışıyordu. Bir kişiyi etkisiz hale getirmektense daha fazla çabayla yapılan tüm büyülerin yönünü değiştiriyordu. Kesin sonuç vermeyen ve sürekli uğraşması gereken bir şey olsa da işe yaradığı kesindi.

"Benimle gelmen gerekiyor," dedi Ada, Felicia'nın önüne geçerek.

Yanağında derin bir kesik olan Felicia, bir elini dağınık saçlarında dolaştırdı. "Yapamam," dedi.

"Layla diye bir kadın zindanlarda, çocuklarımın yüzünü gördü, onu Dawson'la yalnız bıraktım ve tek istediği birilerini öldürmek. Gelmek zorundasın!"

"Geri çekil. Bana bir dakika ver." Ada, hemen söylediğini yaparak ona alan tanıdı. Felicia, içindeki tüm büyüyü toparlamaya çalışırken acı çektiği belliydi. Gücünün en hızlı halini büyücülerin üzerine bırakacağı sırada Ada, Peratha'yı gördü. Daha önce belki de hiç yapmadığı bir şekilde kurtlara meydan okuyordu. Ada, onun sırtındaki yara izini fark ettiğinde endişeyle iç çekti. Felicia'ya baktıktan sonra koşarak Peratha'ya doğru gitti. Kurtlardan kurtulmasına yardımcı olurken içindeki adrenalinin ona güç verdiğini biliyordu. Vücudunda sayısız kırık kemik ve açılmış yaralar vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Peratha soluklanırken. Parlak saçları artık kızıla dönmüştü. Üzerinde sadece sütyeni ve bilek boy kotu kalmıştı. "Gidelim." Ada'nın kolunu kavradı ve onu zindanlara doğru çekti. Ada, omzunun üzerinden Felicia'ya baktıktan sonra önüne dönüp koştu.

Zindanlara girdiklerinde ne olduğunu anlamlandırmaya bile uğraşmadan Layla'nın üzerine koştu. Onu yakalayıp Dawson'la ayrılmalarına sebep olacak şekilde çekti. Dengesini kaybeden Layla, geriye doğru sendeledi. Aynı anda üç kurt ona saldırdığında yapabileceği en mantıklı şeyi yapıp kaçtı. "Geri gelecek," dedi Ada, ellerini dizlerine yaslarken. "Daha kalabalık bir şekilde geri gelecek."

"Yüzlerini görmesini engellediniz mi?" dedi Peratha duvara yaslanırken.

Ada ve Dawson, birbirlerine bakıp başlarını iki yana salladılar. Dawson'ın ne kadar kötü durumda olduğunu fark eden Ada, ona yaklaşarak yüzüne dokundu. "İyi misin?" Dawson sadece homurdandı. Ada, onun kanlı dudaklarını öpüp geri çekildi. Çocukların yanına gidip dizlerinin üzerine eğildiğinde gözleri ardına kadar açıldı. Soğuk demirleri kavrarken başını olabildiğince eğdi. "Dawson?" dedi fısıldayarak. Bir saniye sonra Dawson yanına gelmişti. "Farklı mı görünüyorlar?" dedi Ada, ona bakarken.

"Sanırım." Dawson, kilidi açıp çocukları dışarı çıkardı. Tutsak edildiklerinin farkındaymış gibi neşelenen ikizler gülüyordu. "Bu nasıl oldu? Kendi yüzlerini mi değiştirdiler?"

"Pek sayılmaz," dedi birden yanlarında belirip yere oturan Alper. "Selam," derken Ada'ya göz kırptı.

Ada, gülerek başını salladı. "Sen mi yaptın?" dedi.

"Tek başına değil," dedi Dawson'ın hemen yanında görünür olan Tyson.

Alper, ona bakarak gözlerini devirdi. "Gösterişçi," dedi iç geçirerek.

Lenora, bir elini ağzının üstüne kaparken başını Ada'nın omzuna yasladı. Ada, gülümseyerek kızına dokundu. İyi ya da kötü hiç kimse masum çocukların peşine düşmemeliydi. Bu nereden bakılırsa bakılsın yanlıştı. "Teşekkür ederim," dedi Ada, ikisine

birden bakarak. "Bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum ama yine de teşekkür ederim."

"Büyü yapmalarını engellemek için küçük bir hile işte," dedi Tyson, Lyon'a bakarken. Lyon ona uzandığında Tyson görünmez oldu. Çocuk şaşkınlıkla irkildiğinde Tyson, yeniden daha yakınında belirdi. Lyon, gülerken babasının tutuşundan kaçmak isteyerek ileri atıldı. Tyson, bu sefer görünmez olmak yerine onu kucağına alıp ayağa kalktı.

"Geç kaldım. Üzgünüm," dedi birden içeri giren Felicia. "Gerek kalmadı galiba. Çünkü büyücüler geri çekiliyor. Sanırım verilen kayıplar telafi edilmeli. Çok fazla uzaklaşmayacaklarını tahmin ediyorum. Yakın zamanda yeniden saldıracaklar. Bu kesinlikle..." Felicia, Alper'i gördüğünde cümlesini tamamlayamadı. "Sen ölmüştün."

"Sen de kurt olan bir cadıymışsın. Hiç bahsetmedin."

"Konusu açılmamıştır," dedi Felicia gülerek. Yanına gidip ona sarıldı. Geri çekilirken omzuna dokundu. "Boston'a geldiğin zamanları hatırlıyorum. Hayatla barışıktın. Ada gibi bir kardeşin olduğu için üzgünüm."

Ada, gözlerini devirirken ayağa kalktı. Alper, aldırmadan elini sallıyordu. "Sorun değil. Kurtlar tarafından öldürülmek darmadağınık ve acı verici ama anlatacak bir hikâyem var. Yanlış iğneden ya da üzerine ağaç devrilmesinden daha eğlenceli bir hikâye." Ada'ya dönüp başını kaşıdı. "Gitmem gerekiyor. Sonra yeniden görüşebiliriz. Sanırım." Yeğenlerine bakarak ikisine de veda etti. Alper ortadan kaybolurken Tyson da gideceğini söyleyerek Lyon'u babasına teslim etti. Hiç orada değilmişler gibi kayboldular.

"Deborah'ın burada olduğunu sanmıştım," dedi Ada, oradan çıkmak için harekete geçtiklerinde.

"Ben geldiğimde yardım için çıktı," dedi Dawson, Lyon'un yüzündeki is lekesini başparmağıyla silerken.

Daha zemin kata yeni ulaşmışlardı ki Murat'ın bağırdığını duydular. Hemen sonra kendisini de gördüler. "Şifacılardan nefret ediyorum," diye söyleniyordu. Yumruk yaptığı eli gümbürtüyle duvara indiğinde kopan birkaç parça ayaklarının dibine düştü.

"Ne oldu?" dedi Ada. Şifacıları öylesine yaralar için aramazlardı. Küçük hasarları kendi başlarına ya da ufak yardımlar alarak halledebiliyorlardı. Sadece ölümün kıyısında dolaşıyorlarsa şifacılara ihtiyaç duyarlardı.

"Hilary'yi iyileştirmesi için bir şifacıya ihtiyacım var ama görünen o ki..." Dudaklarını ıslatırken gözlerini kapadı. "Daha kurtarılabilir olanları halletmek istiyorlar. Hilary'yle ilgilenirlerse diğer kurtları iyileştiremezlermiş." Boğazından kaçan öfke dolu bağırtıyla duvarı bir kez daha yumrukladı.

"Başka birini bulabiliriz," dedi Dawson, onun omzunu tutarak.

"Bir kişiyi kurtarmaktansa o enerjiyle daha fazla kurdu iyileştirmeyi tercih ediyorlar," dedi Peratha sessizce. Herkes ona baktığında omuzlarını silkti. "Üzgünüm. Sistemleri böyle."

"Gidip onu göreceğim," dedi Ada, başını sallarken. Lenora'yı hâlâ kucağında tutarken Dawson'a doğru döndü. Onda da Lyon vardı. İkizlerin ikisi de sakince anne ve babalarını izliyorlardı. Olay çıkaracak zaman olmadığını onlar bile hissetmiş gibiydi.

"Ben de geliyorum," dedi Dawson.

Ada, başka bir şey söylemeden Hilary'nin odasına giderken Murat, Dawson'ın önüne çıktı. "Hilary'yi bulduğum yerde Stone da vardı," dedi sessizce. Ada'nın peşinden gitmek üzere olan Felicia, durup ona baktı. Onun ilgisini fark etmeyen Murat, Dawson'a bakmaya devam ediyordu. "Durumu iyi görünmüyordu."

"Nerede?" dedi Felicia ve Dawson aynı anda.

Murat, Felicia'ya bakarken, "Zindanlardaki sorgu odasında," dedi.

"Bana ver. Siz gidin," dedi Peratha kollarını uzatırken. Dawson, Lyon'u ona verip koşmaya başladı. Büyücüyle olan kavgasından sonra tüm vücudu yeniden oluşma sürecine girmiş gibiydi. Yine de kendini zorlayıp koşmaya çalıştı. Peratha, onların arkasından bakan Murat'ın yanında durdu. "O kadar şaşırmış görünme. Bunu tahmin etmiş olman gerekirdi."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Murat, onunla beraber yukarı çıkarken.

"Stone ve Felicia. Hiç değilse üzerlerindeki kokuyu alabilirdin. En azından savaştan önce. Neden görmezden geliyorsun?"

"Görmezden gelmezsem yapacaklarımdan ben bile hoşlanmıyorum çünkü."

"Mantıklı," dedi Peratha hak vererek. Murat, hepsinden daha sakin ve akılcı bir yapıya sahip olsa da sınırı geçildiği zaman verdiği tepkiler hiç de hafife alınacak türden değildi. Bununla belki de sadece Stone seviyesindeki bir kurt baş edebilirdi.

İçeri girdiklerinde Ada'yı Hilary'nin yanına yaklaşırken gördüler. Ada, bir türlü ona bakmadan duramıyordu. Hilary, bembeyaz olmuş suratı ve moraran dudaklarıyla ölüden farksız görünüyordu. Uzanıp elini tuttuğunda ne kadar soğuk olduğunu ve tırnaklarının da morardığını fark etti.

"Şifacılara onu iyileştirmesini emredemez misin?" dedi Murat, Peratha'ya. Hâlâ kucağında duran Lyon aşağıya inmek için ısrar ettiğinde onu yatağın kenarına bıraktı. Lenora da kardeşine katıldığında birlikte oturdular. "Peratha," dedi Murat, hâlâ cevap beklediğini belirterek. Dudaklarını ıslatıp önüne doğru yürüdü. "Sana borçlu olurum. Bunu söylemenin herhangi bir kurt için ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Benim için ne kadar zor olduğunu... Ama eğer onu kurtarırsan..."

"Yapamam," dedi Peratha, gözyaşlarıyla iyice belirginleşen gözlerini ona çevirirken. "Üzgünüm ama böyle bir şeyi emredemem."

"Neden?" diye bağırdı Murat, üzerindeki tüm şaşkınlık ve sakinliği bir anda yitirerek. "Şimdiye kadar senden başka bir şey istedim mi? Sadece..."

"İnan bana öylesine itiraz etmiyorum," dedi Peratha, sakinliğini korumaya çalışarak. Ada, onun ne kadar çaresiz bir çıkmaza girdiğini hissedebiliyordu. "Şifacıların belli yöntemleri vardır. Onlara kimi tedavi edeceklerini söyleyemem. Bunu istedikleri için yaparlar ve ben Hilary'yi iyileştirmelerini emredersem zorlandıkları için onu farkında olmadan öldürebilirler," dedi elini yatağa doğru sallayarak.

"Şimdikinden daha ölü mü?" dedi Ada oturduğu yerden kalkarken.

İkisi de onu duymadı.

"Neden Hilary'yi iyileştirmek istemesinler ki?"

"Sen de gördün. Sorduğunda ne söylediler? Hilary'yi iyileştirmek için harcayacakları enerjiyle bir düzine kurdu tekrar savaşa hazır hale getirebilirler ve şu anda buna ihtiyacımız var. Eğer adam kaybetmeye devam edersek hepimiz ölürüz ve bu Hilary'nin de kesinlikle ölmesi demek."

"Kaç tane şifacı var?" dedi Ada. Hâlâ üzerinde kurumuş kanlarla dolaşıyordu. Yüzü dahil olmak üzere her yerinde yapışkan ve düşünmek istemediği şeyler vardı. "Belki bir tanesi kurtları iyileştirmek için yeterli olur. Aslında Stone..."

Peratha, gözlerini kapadığında gözyaşları yanaklarına doğru aktı. "Onu kurtarmak için şifacıları tehdit etmem mi sanıyorsunuz? Eğer herhangi birini ikna edebilecek olsaydım çoktan Stone'u iyileştirmesini söylerdim ama yapamıyorum. Kendi kardeşimi bile kurtaramazken daha fazlasını nasıl bekliyorsunuz?"

Ada, kendisine Stone'u düşünme izni vermedi yoksa tamamen dağılacaktı ve şu anda buna ihtiyacı yoktu. Derin bir nefes alıp aşağıya baktı. Sanki mümkünmüş gibi Hilary daha kötü görünüyordu. Ellerini saçlarına götürerek odada yürümeye başlayan Murat bağırıp duruyordu. Öfkesini -neyse ki- duvarlardan çıkarıyordu. Attığı yumruk bir insanı ikiye bölecek kadar sertti fakat Aleut duvarlarında sadece ufak parçaların düşmesine sebep oluyordu.

"Ben deneyebilirim," dedi Ada başının arkasını kaşırken. Tırnaklarının arasına giren şeylerin ne olduğunu düşünmemeye çalıştı ama aklına zombiye dönen büyücü ve parçalanan kafası gelip duruyordu. "Ben deneyeceğim," dedi daha kararlı bir sesle.

"Bunu bir kere yaparsan hep yapmak zorunda kalırsın. Şifacı olmak hiç de kolay değildir," dedi Peratha. Bu işe girişmeden önce her şeyini tam olarak anlamasını istiyordu. Sürprizlerle karşılaşmak hoş değildi ve bazı şeylerin geri alınması imkânsızdı.

Murat, arkasını dönerek ona baktığında Ada'nın en ufak şüphesi bile uçup gitmişti. Hissettiği şeyi tanıyordu. Bu bakışları biliyordu. Ayrıca oradaki Hilary'ydi ve yardım etmeden duramazdı. Bir şifacı bulabilselerdi karışmazdı elbette. Sonuçta onlar Ada'dan

daha tecrübeliydiler ama şimdilik ellerinde olanla idare etmek zorundaydılar. Boğazını temizleyerek başını sallayan Ada, Murat'a gülümsedi.

"Gerçekten yapacak mısın?" dedi Murat, bir yandan bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilerek. Diğer yönü bunu hiç umursamıyordu ama Ada, onu anlayabiliyordu.

Tekrar yatağa doğru yürüyen Ada, ellerini beline yerleştirerek topukları üzerinde sallandı. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Bir defasında Felicia'nın acılarını hafifletmişti ve aynı yöntemle işleyip işlemediğinden emin değildi. Her şekilde daha fazla güç harcaması gerektiği kesindi.

Hilary'nin yaralarında parmaklarını tek tek dolaştırdı. Beş gümüş kurşun vardı ve hepsi de göğsüne denk gelmişti. Duygularına bağlanmaya çalışırken gözlerini kapadı. Düşünceleri sislerle kaplanmıştı. Karanlık ve acı doluydu. Ada'nın belki de sadece doğumda katlandığı bir acıydı. O kadar büyük bir acıydı ki Hilary uyanık bile kalamıyordu.

Ada, dudaklarını ıslatarak elini geri çekti. "Bunu beslenmeden yapabileceğimi sanmıyorum ama en azından kendine gelebileceği kadar iyileştirebilirim," dedi.

"Uyanması daha fazla acı çekmesine sebep olmaz mı?" dedi Murat, yatağın diğer tarafına yürürken. "En azından bu şekilde baygın ve... hissetmiyor," derken göz ucuyla Hilary'ye baktı.

"Daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum. Beyin hareketleri yok olmak üzere ve beyin hareketi yoksa hayat da yoktur." Ada, bir elini Hilary'nin karnına, diğerini de alnının üzerine yerleştirdi. Tüm kötü duygu ve hislerde olduğu gibi acı hissi de ait olduğu vücudu terk etmek istiyordu. Hem o terk etmek istiyor hem de vücut onu barındırmaktan hoşlanmıyordu. Durum böyle olunca Ada'nın açık kapı vermesi onlar için büyük bir fırsattı. Çıkış kapısı. Aslında sadece başka bir hapishaneye girmek üzere olduğundan haberleri yoktu. Ada'ya kalsa tüm acı ve hasarı doğaya bırakırdı ama böyle bir yol yoktu. Ya da henüz keşfedilmemişti.

20

Sevgilerin en güzel çığlıkları sessiz olanlardır.

Dawson, omzunda taşıdığı Stone'u yatağına bırakıp doğrulduğunda hemen yanında olan Felicia, onun yanına otura-rak elini göğsüne koydu. "Ne olduğunu anlayamıyorum. Ona ne yapmışlar?"

"Büyücü olan sensin. İyileştir hadi."

"Ciddi misin?" dedi Felicia. Başını kaldırarak Dawson'a baktı. Sahiden ciddi görünüyordu. Mucize olmasını bekliyordu. Sanki Stone'un ölümcül bir şekilde yaralanması mümkün değilmiş gibi. "Sence bunu yapabiliyor olsaydım soru sormak için zamanımı har-car mıydım?" Güçlü olmaya çalışarak gözlerine dolan yaşları ko-valadı. "Benden daha tecrübeli bir büyücüye ihtiyacımız var. Üze-rindeki büyüyü kaldırsam bile şifacı gerekecek. Bu durumda ben yeterli olmam."

"Şu anda herhangi bir büyücüye ulaşmam mümkün değil." Yü-zünü ovuşturarak derin nefesler aldı. Odanın içinde yürümeye baş-ladı. Yanlarında olan cadı sayısı bir elin parmaklarını geçmezken böyle bir karmaşanın içinde hangisinden yardım isteyebilirdi ki?

"Elimden geleni yapıp büyüyü kaldırmaya çalışacağım," dedi Felicia, ayağa kalkarken.

"Neye ihtiyacın var?" dedi Dawson, hemen ona doğru dönerek.

"Creon'un burada olmasının yardımı dokunur. Gücünü ona veren benim ama yanımda olduğu zaman daha güçlüyüz. Ayrıca..." deyip kollarını bağlayarak Stone'a baktı. Bunun gerekli olmamasını dilerdi ama henüz o kadar bilgili değildi ve risk almayacaktı. "Neştere ihtiyacım var. Temiz su ve havluya da."

"İçini mi açacaksın?"

"Hasarı görmem gerekiyor." Dawson'ın suratı tuhaf bir hal alınca Felicia iç geçirdi. "İnan bana, ben de memnun değilim. Ama ben kâhin ya da tetikçi olmak konusunda daha iyiyim. Büyücülük tek ilgi alanım değil. Röntgen çekemeyeceğimize göre neyi ne kadar iyileştireceğimi görmem gerekiyor."

Daha önce büyü gücünü geliştirmek için hayati bir nedeni olmamıştı. Sırf bu yüzden ailesinin öldüğünü biliyordu ve yeteneğini kullanmayı seçtiği için pişman olmamaya çalışmıştı. Yine de hâlâ kurttu ve büyüsü asla gerçek bir cadı gibi gelişemezdi.

"Gidip ihtiyaçlarını bulayım öyleyse," dedi Dawson odadan çıkarken. Merdivenlerden inerken duyduğu seslerle dikkati dağılıp yönünü değiştirdi. Murat'ın odasına girip yatak odasına ilerlediğinde olduğu yerde öylece durdu. Ada'nın ne yaptığını anladığında tüm mantıklı düşünceler ve öncelikleri zihnini terk etmişti. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" dedi kendini durduramadan bağırırken.

Ada, beyaz kısımları bile kana bulanmış olan gözlerini Dawson'a çevirdi. "Yaklaşma," dedi güçlükle.

Dawson, ondan birkaç adım ötede durdu. "Ada," dedi elini havaya kaldırarak. Ne yapacağını bilemeden bekledi. Anında kuruyan dudaklarını ıslatıp yutkundu. "Geri çekil. Hemen şimdi."

Ada, gözlerini kapatıp inledi ve dayanamadan çığlık attı. Hilary'nin vücudundaki kurşunlar yavaşça dışarı çıkarken Ada, öksürmeye başladı. Ağzından çıkan kanlar çenesine doğru süzülürken ellerini olduğu yerde tutmak için çabaladı.

Dawson, Ada'yı çekecekken Peratha, onu engelledi. "Şu anda müdahale edersen daha kötü olur. Bitirmesini bekle."

"Kendini öldürmesine izin mi vereyim?" dedi Dawson kolunu çekerken. "Buna neden engel olmadınız?" dedi fakat gerçek bir cevap beklemiyordu elbette. Konu Ada ya da çocukları olduğunda

Dawson da kimin tehlikeye bulaştığını umursamazdı. Yine de şu anda buna odaklanamıyordu.

Yatakta hiç sesleri çıkmadan uzanan Lyon ve Lenora, annelerinin durumundan korkmuş görünüyorlardı. Dawson, bir elini ağzına kapayıp çenesini kaşırken bir şey yapmamak için kendini zor tutuyordu. Hilary, çığlık atarak gözlerini araladığında Ada da memnuniyetle geri çekildi.

Dawson, onu çabucak tuttu ve koltuğa oturmasını sağladı. "Bana bak," dedi Ada'nın yüzüne yapışan kanlı saçları çekerken. "Ada, gözlerini aç. Hadi." Ada, elini kavrayarak söylediğini yaptı. "Dinlenmen gerekiyor. İyisin," dedi Dawson, onun yerine. Ada başını salladı. "Güzel. Rahatla. Ben buradayım." Ada, güçsüz bir şekilde yeniden öksürdü. Gözlerini kapattığında tüm vücudu gevşeyerek başı yana doğru düştü.

Hilary'nin korkularını ve acılarını yatıştırmaya çalışan Murat, başarılı olamıyordu. Ona sarılıyor, konuşmaya çalışıyordu fakat Hilary hâlâ gerçekliğe döndüğünün farkında değildi. Sanki tanımadığı insanların arasında uyanmıştı. Lyon, onun sürekli hareket eden siyah saçlarını yakalamaya çalışıyordu.

"Hilary?" dedi Murat, onun yüzünü avuçlarının arasına alırken. "Hilary, her şey yolunda. İyileşeceksin. Sakinleş."

Hilary, nefes almaya çalışıyor ama nefes borusu tıkanmış gibi boğuk sesler çıkarıyordu. Bir yandan da Murat'ın kollarından kurtulmak için kıvranıyordu. Murat, onun gerçekliği kavradığına emin olmadan bırakmak istemiyordu. Lyon nihayet saçlarını kavradığında rahatlamıştı. Hilary, nefes almaya çabalamaktan vazgeçip başını çevirdi. Lyon'u görünce kaşlarını çattı. Gözlerini kırpıştırıp yeniden Murat'a baktı. "Ölmüştüm," dedi bozuk bir sesle. "Öldüm, değil mi?"

"İyi görünüyorsun," dedi Peratha, yatağın kenarına otururken. "Tişörtünü çıkarır mısın?"

Hilary, başını sallayıp geri çekildi. Tişörtünün uçlarını kavrayarak çıkardı. Kasları itiraz ederek çatırdamıştı. Hilary, etrafına bakınırken tişörtü yere bıraktı. Gözleri Ada'yı buldu. "Beni iyileştirdi mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Peratha, onun geri yatmasını sağlayarak. Kurşun izlerinden geriye kanlı boşluklar kalmıştı fakat birkaç saat içinde kapanacak yaralardı. "Bunu ziyan etmesen iyi olur. Kurşunları çıkarırken çok zaman harcadığı için vücuduna daha fazla zarar verdi fakat esas zehirlenmeyi halletmiş görünüyor. Yanıklarla sen ilgilenebilirsin."

Hilary, başını çevirerek Lyon'a baktı. Hâlâ saçlarla uğraşan çocuk, olan biteni umursamıyordu. Hilary, parmaklarının dışıyla onun yanağını okşadı. "Teşekkür ederim," dedi. Lyon, ağzının yakınında duran parmağı ısıracakken Hilary, gülerek elini geri çekti. "Isırmasan da olur. Annen gibi kurtlarla beslenmeyeceksin, değil mi?"

Murat, Hilary'nin yüzünü okşarken gözlerini üzerinden ayırmıyordu. "Beslenmen gerekiyor ama biraz daha beklemelisin. Bölgenin güvenli olduğu henüz onaylanmadı."

"Bu halde savaşamam. Avlanmalıyım."

"Şimdi değil, Hilary."

"Herkes büyücülerle karşı karşıya gelirken burada yatacak değilim. Vede olabilirim ama o kadar da değil."

"Vede olmanı umursamadığımı biliyorsun."

Hilary, tek kaşını kaldırarak dirsekleri üzerinde doğruldu. "Affedersin. İyi bir şey mi söyledin yoksa kötü mü anlamış değilim."

"İyileşeceği kesin," dedi Peratha yataktan kalkarken. Arkasını dönüp Ada'ya doğru yürüdü. O sırada Dawson, Ada'yı kucağına almıştı. Lenora ve Lyon, oldukları yerden dönerek babalarını izlediler. Peratha, Hilary'yi yatıştırmaya çalışan Murat'a baktıktan sonra Dawson'ın yanına gitti. "Stone nasıl?"

"Creon'u bulup odasına git. Felicia'nın neştere ve suya ihtiyacı var. Acele et."

Dawson, yukarı çıkıp dairelerine girdi. Ada'yı bir süreliğine yalnız bırakıp çocukları da aldıktan sonra yatak odasına geri döndü. Sessiz durmalarına minnettar kalarak yatağın diğer ucuna yatmalarını sağladı. Ne zaman ilgi çekmeleri gerektiğini biliyor gibiydiler.

"Stone ne durumda?"

Dawson, arkasına baktığında Tyson'ı gördü. Yatağın kenarına otururken ellerini ovuşturuyordu. Düşünmesi gereken çok şey

vardı. Ada'nın atıldığı tehlike, Gavin'i birçok belayla yalnız bırakmaları, Deborah'ın ortalarda görünmemesi ve Stone'un her an ölüp gidebileceği... Hiç değilse Hilary tehlikeyi atlatmıştı. Geri kalan her şey kırık bir köprünün diğer tarafındaydı. "Şifacı bulmadan iyileşmesi zor. Üzerindeki büyü kalktığında kendisini toparlayabilir bekli de. Hasarın ne boyutta olduğunu bilmiyoruz ama birçok şeyi atlatacak kadar güçlü."

"Kesinlikle."

"Burada ne yapıyorsun?"

Tyson'ı görmek hâlâ tuhaf geliyordu. Hayaletlerin varlığını çok önceden kabullenmiş olmasına rağmen şimdiye kadar tanıdık bir hayalet görmemişti hiç. Ona dokunabilir, sarılabilir, hatta isterse yumruk atabilirdi ama zamanı geldiğinde yok olmak zorundaydı. Durum böyle olunca Dawson alışmamak için direniyordu. Tyson'ı bir kere kaybetmiş ve bunun acısını çekmişti. Onun varlığını kabullenecek ve buradaki görevi bitip Tyson kayıplara karıştığında bu acıyı yeniden yaşamak zorunda kalacaktı. Tyson'ı görmek çocukluğunu mu hatırlatıyordu bilmiyordu ama öldükleri gerçeğini kabullenmek çok zordu. Üzerinden iki asırdan fazla zaman akmış olsa da.

"Aleut'ta güvende değilsiniz," dedi Tyson, başını sallayarak. Kızıl saçları yüzünün iki yanında sallandı. "Cadılar bu kadar uğraştıktan ve kayıp verdikten sonra geri çekilmeyecektir. Bu savaşı göze aldılar ve amaçlarını gerçekleştirmeden ayrılmayacaklar."

"Bizden o kadar nefret ediyor olamazlar."

Tyson iç geçirirken, "Yapma ama," dedi. "Büyücülerden kaç kişiyi öldürdün? İntikam almak istiyorlar. Ada büyük bir tehdit. O olduğu sürece kurtların soyu asla tükenmeyecek. Çocuklarınız ise ikinizin eşsiz özelliklerinin muhteşem çarpışması gibi. Ada sıradan biriyle evlenmiş olsaydı çocuklar bu kadar dikkat çekmezdi. Silahların çocukları kıvılcım yaratmayacak kadar sıradan olurlar. Bu yüzden silahlar ve özel kurtlar nadiren ortaya çıkar. Büyücüler bilmediği şeylerden nefret eder. Önce onu çözmeye çalışırlar ve çözemediklerinde ortadan kaldırmak isterler. İkizleri çözmekle uğraşmayacaklar. Hepinizi öldürecekler."

"Bir hayalet için bile fazlasıyla karamsarsın."

"Darren!"

"Pekâlâ!" dedi Dawson kabullenmiş bir şekilde daha dik durarak. Nefesini bırakıp omzunun üzerinden Ada'ya baktı. Hâlâ uykudaydı ve en azından bir gün boyunca kendini toparlaması mümkün görünmüyordu. "Ne yapmam gerektiği konusunda emin değilim. Önerilere açığım doğrusu. Belki de liderlerini öldürmeliyim. Tam olarak kaç tane büyücü meclisi var?" Tyson'ın gözlerini kıstığını görünce kaşlarını kaldırdı. "Ne var?" dedi.

"Tıpkı onun gibi kibirlisin. Azü kanı taşıdığın su götürmez bir gerçek."

"Ailemizi seçemiyoruz, değil mi?"

"Gidip Asena'yla konuşacağım," dedi Tyson. Hiç değilse onun iyi bir fikri olmasını umuyordu.

"Bir işe yaramasını söyle."

"Kibirlisin."

"Gerçekçi," diye düzeltti Dawson ama Tyson çoktan ortadan kaybolmuştu bile.

Kan, kovalamaca, dişler, biraz daha kan... Rüzgâr, ölü bedenler, daha fazla kan.

Ağız dolusu bir nefes alarak uyanan Ada, hızla gözlerini araladı. Son yirmi dört saattir yaşadığı şeyler gözlerinin önünden hızla akıp gitmişti. Gözlerini etrafında dolaştırarak nerede olduğuna baktı. Yatak odasındaydı. Üzerinden yükselen berbat kokuyla bu temiz yere hiç yakışmıyordu ve yalnızdı. Hareket edebileceğinden emin olamadığından tereddütlüydü. Kemiklerinin hassaslığını yattığı yerden bile hissedebiliyordu. Kendini zorlayarak yana döndü. Doğrulurken kanlı elleriyle yatağın kenarlarına tutundu.

Neler olduğunu merak etmesine rağmen bu halde daha fazla durmaya tahammülü yoktu. Banyoya girip temizlenirken saçlarının kısalığına içten içe memnun kaldı. Dawson'a asla itiraf etmeyeceği bir memnuniyetti. Kısa saçtan kan ve et parçalarını temizlemek daha kolaydı.

Salona geçtiğinde çocukların kalınca bir örtünün üzerinde oynadığını gördü. Henüz sırtüstü yatmak ve yana yuvarlanmaktan fazlasını yapamasalar da eğleniyorlardı. Hemen yanlarında oturan Jasmine, onlara heyecan ve merakla bakıyordu. Şahit olduğu en değişik şeymiş gibi ikizleri seyrediyordu.

"Herkesin nerede olduğunu biliyor musun?" dedi Ada duvara tutunurken.

Jasmine, başını Ada'ya doğru çevirse de hâlâ çocukları izliyordu. "Stone'un yanındalar. Sanırım kendisi pek iyi değilmiş."

Ada, ihtiyacı olmayacağını umsa da masanın kenarında duran bıçağı kılıfıyla birlikte alıp belinin arkasına yerleştirdi.

Yavaş ama büyük adımlarla Stone'un odasına çıktı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde kimse geldiğini fark etmemişti bile. İşin doğrusu fark edilecek gibi değildi. Stone, Ada'dan bile daha kötü görünüyordu. Neredeyse maviye dönmüş teniyle kurtarılması imkânsızdı. En azından doğal yollarla. Felicia ve Creon, odanın uzak bir köşesinde sessizce konuşuyorlardı. Kollarını göğsünün altında birleştirmiş olan Felicia, Stone'a sırtını dönmüştü. Muhtemelen onu görürse konuşmaya odaklanamayacağını düşünüyordu. Karşısında duran Creon'a ne yapacaklarını anlatırken ayakları durmadan hareket ediyor, ileri geri sallanıyordu. Camın kenarına yaslanmış duran Peratha, olan biteni sakince izliyordu. Dawson, yatağın ucunda durup ayaklığını kavramıştı.

Dawson birden başını kaldırdı ve Ada'ya baktı. "Ayaktasın," dedi sessizce. Ada, ne olduğunu anlamadan yaklaşırken bilerek yavaştı. Dawson, ona kolunu dolayıp saçlarından öptü. "İyi olduğuna sevindim," dedi kulağına doğru.

"Stone'a ne oldu?"

"Büyücüler onu fena hırpalamış. Felicia, ne yapıldığını çözemediğinden nasıl iyileştireceğini de bilmiyor."

"İyileşeceğine eminim. Hepimizden daha güçlü o," dedi. Ada, Stone'un kurtulmasını istiyordu. Bunu gerçekten istiyordu ama daha çok Dawson'ın böyle olmasına dayanamıyordu. Her durumda ona koşacağını ve asla yıkılmayacağını biliyordu. Böyle

zamanlarda sanki karşısındaki farklı bir kişiydi ve Dawson uzaklaşıyordu. "Üzülme lütfen," dedi Ada, Dawson'ın yüzünü tutup yanağından öperken.

"Tamam," dedi aniden yanlarına doğru gelen Felicia. Sürekli titreyen ellerini sabit tutmak için yumruk yapmaya çalışıyordu. "Ne deneyeceğimi biliyorum."

"İşe yarayacak mı?" dedi Dawson.

"Yaramasını sağlayacağım," dedi Felicia ve Creon'a bakarak başını salladı. "Başlayalım."

Ne yapacaklarını merak ettiklerini bildiğinden Creon, izleyecekleri yöntemi olabildiğince açıklamaya çalıştı. "Felicia büyüyü kaldıracak, ben de onun güçsüz düşmemesini ve büyüyü sürdürmesini sağlayacağım. Gerisi Stone'a kalmış. Büyüyü kaldırsak da şu ana kadar oluşmuş zararı ve hasarı telafi etmek kendisinin direnciyle alakalı. Eğer dönüşecek kadar güçlü olursa beslenecektir."

"Eğer beslenemezse ne olacak?" dedi Peratha, elbisesinin kollarını çekiştirirken. Küçük bir çocuk gibi görünmesi Ada'nın kalbini kırmıştı. Gidip ona sarılmayı düşündü fakat ne kıpırdayabilecek kadar iyi hissediyor ne de omzuna dolanmış olan Dawson'ın sıkı tutuşunu bıraktırmak istiyordu.

Kimseye cevap hakkı vermeyen Felicia, "Büyüyü yapacağız," dedi. "Daha fazla soru sorarak zaman kaybetmemize neden olmayın. Her saniye vücudunun daha çok çökmesine sebep oluyor."

Gözlerini kapatarak öne doğru eğilen Felicia, ellerini Stone'un göğsüne yasladı. Tıpkı kalp mührünü kaldırdığı zamanki gibiydi. O zaman daha heyecanlıydı. Şimdi korkuyordu. Çok korkuyordu hem de. Dawson gibi Felicia da bazı şeyleri Stone'a söylememişti. Onun için göze alamayacağı hiçbir şey olmadığını bilmiyordu mesela. Şu anda gerçekleştireceği büyünün sonuçlarını umursamaması gibi. Creon, Felicia'yı vazgeçirmeye çalışmış ama başarılı olamamıştı. Bir kez kara büyü yaptığın zaman devamının da geldiğini söylerlerdi. Felicia, bunun saçma olduğunu düşünmüştü ama oluyordu işte. İkinci kez -yine- Stone'a kara büyü yapıyordu.

Creon, masanın üzerinde duran malzemelerden neşter ve temiz bir havlu alıp Stone'un diğer yanına geçti. Hepsi aktif birer

avcı olarak sık sık kan döküyor ve iç organlarla yüz yüze geliyordu. Ama o doğanın bir kanunuydu. Avlanmak zorundaydılar. Bu şekilde hayatta kalabiliyorlardı. Gördükleri genellikle hayvan organları oluyordu ve avlanmak için öldürüyorlardı. Bu yapacaklarıysa tamamen farklı bir şeydi.

"Bana bırak," dedi Ada, Creon'a yaklaşırken. Neşter ve havluyu elinden alıp Felicia'yı işaret etti. "Yanında durup gücünü kontrol etmesini sağla. İkisine de aynı anda odaklanmana gerek yok."

"Daha önce birini kestin mi?"

Ada, Peratha'yla göz göze geldi. Elindekilere bakarken iki yıl boyunca yaşadığı cellatlık dönemini hatırladı. Evet, birilerini kesmişti. Hatırlamak istediği ya da bununla övündüğü bir şey değildi ama yapmıştı sonuçta. Kaiser'ı olduğu yerden indirmek ve Dawson'ın yeniden yasal olması için göze aldığı ufak bir riskti.

"Git hadi," dedi Ada cevap vermek yerine.

"Sahiden babasının kızısın demek," diye mırıldandı Creon.

Ada, gözlerini devirse de cevap vermedi. Eğilip Stone'un göğsünü temizledi. Fazladan bir yerini kesmesi daha çok kan kaybetmesine neden olurdu ve bu durumda tedavi süreci yerine ölüm sürecini başlatırdı. Kanı temizledikten sonra havluyu yere bıraktı. "Nereyi kesmem gerekiyor?" dedi Ada, Felicia'ya bakarak.

"Göğüs kafesini görmeliyim. Kalbini iyileştirmemiz geri kalanı düzene sokacaktır." Sesi titrek ama kendinden emin geliyordu. Ada, onun bu durumunu anlıyordu. Dahası biliyordu da. Kendisi de defalarca benzer duruma düşmüştü.

Ada, neşteri düzgün bir şekilde tutup işaret parmağını üzerine yerleştirirken bir elini Stone'un omzuna koydu. "Bakabileceğine emin misin?" dedi parmaklarıyla kontrol ederek nereyi keseceğini karar vermeye çalışırken.

"Daha önce görmediğim bir şey değil. Yap hadi," dedi Felicia hızlıca.

Ada, aynı fikirde değildi. Değer verdiğin adamın kesilmesini izlemek diğer başka hiçbir iğrençlik ve acıyla kıyaslandırılamazdı. Yine de bunun açıklamasına şimdi girişmeyecekti. Neşteri bastırıp kaydırmaya başladığında deri hemen ikiye ayrıldı. Çok fazla kan

çıkmamıştı ve Ada, Y şeklinde kesik atarken tuhaf bir şekilde midesi de bulanmıyordu. Sadece yere doğru baktığı için başı dönüyordu. Hâlâ yorgunluğunun etkilerini taşıdığından bunu normal karşıladı. En azından ölmemiş ya da günlerce yatmak zorunda kalmamıştı. Bunun kenarından dönmüştü sadece.

Kesik atmayı bitirdiğinde Creon, ona kaburga ayırıcıyı verdi. Ada başını salladı. "Bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum," dedi.

Creon kendisi yapacakken Dawson, aleti ondan alıp Ada'nın yanına geçti. Kaşık gibi metalleri kaburgalarına yerleştirip vidasını döndürmeye başladı. Göğsü tamamen açığa çıktığında Dawson, geri çekilerek duvara yaslandı. Ada, Felicia'ya yardım etmek için orada dururken Creon'un uzattığı havluyu alıp ellerini silmeye başladı.

Felicia, gözlerini Stone'un yüzünden ayırıp göğsüne baktı. Atmayı bırakmış olan kalbini ve ciğerlerini izledi. Parmakları kalbinin etrafını sararken gözleri renk değiştirdi.

Kimse sesli bir şekilde nefes dahi almazken odaya boğucu bir sessizlik hâkimdi. Buna rağmen odanın kapısının açıldığını kimse duymadı. Yırtık tişörtünün ucundaki tozları silkelemekle uğraşan Gavin, "Deborah'tan haber geldi," dedi. "Lanston ve Konrad'ın planı için casusluk yapıyor. Buradan ayrılan bir cadıyı takip etmesini istemişler." En sonunda başını kaldırdığında herkesin yatağın başına toplanmış olduğunu gördü. Ne olduğunu soracakken Stone'un açık göğüs kafesini gördü. "Sanırım bir sorun var," dedi.

Ada, arkasında öksürük sesi duydu ama gözlerini önünden ayıramıyordu. Gördüğü şey inanılmazdı. Stone'un kalbi daha sağlıklı bir renge bürünürken hafifçe kıpırdandı ve kan kurumuş damarlarında tekrar yol aldı. Stone, acıyla homurdanarak gözlerini araladığında çarşafa sıkıca tutundu. Dudaklarından çıkan ilk şey küfür olmuştu. Ada, beynini tamamen koruma altına almış olmasına rağmen Stone'un acı yansımalarını hissedebiliyordu ve bu bile neredeyse düşmesine sebep olacaktı.

"Kahretsin," dedi Dawson bir kez daha öksürürken.

Ada, ona baktığında Dawson'ın öne doğru eğildiğini gördü. Kalp mührüne sahipken ona yaklaştığında olduğu gibi kan tükürüyordu.

Nefessiz kalarak birden doğrulduğunda sırtı duvara çarptı ve yere oturdu. "Dawson," dedi Ada, üzerindeki şaşkınlığı atarak onun yanına giderken. İki elini birden yüzüne koyup ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Sen..."

Dawson, elini göğsünün üzerine koyarken dudaklarını aralayarak güçlükle nefes aldı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bilmiyorum. Bana ne oluyor?"

"Bunu daha önce de görmüştüm. Sizin..." dedi Creon, işaret parmağıyla Stone ve Dawson'ı işaret ederek. "Hayatlarınız birbirine mi bağlı?"

"Değil. Hayır değil," dedi Ada, titreyen elleriyle Dawson'ın ağzından akan kanları silerken. Dawson hâlâ acı çekerken üzerindeki şaşkınlık dağılmıştı. Ada'nın elini tutarak onun da sakinleşmesini sağlamaya çalıştı. Ada, Dawson'ın gözlerine baktığında, "Hayır hayır hayır," dedi. Ne hissedeceğini bilemeden Felicia'ya döndü. "Düşüncesizce büyü yaparak kaldırdığın kalp mührünün sonuçları bunlar, değil mi? Kanını kullanmana izin verdiği için ödediği bedel bu mu olacak?"

"Onun kanını kullanmadım ben," dedi Felicia gözlerini kırpıştırarak gerilerken. "Hayatlarını bağladığımdan haberim yoktu."

"Güzel bahane! Bu her şeyi çözer şimdi," dedi Ada çaresizlik içinde bağırarak.

"Biri..." dedi Stone, elini hafifçe oynatırken. Başını yana eğmiş Dawson'a bakıyordu. "Biri göğsümü kapatabilir mi? Bu çok rahatsız edici."

Ada, Dawson'ı Gavin'e bırakıp ayağa kalktı. Stone'un yanına giderek hızlı hareketlerle kaburga ayırıcısını çıkardı ve göğsünü kapatarak Creon'un ona uzattığı kanca gibi iğneyi ve ipliği aldı. "Beslenmen gerekecek," dedi burnunu çekerken. "Hızlı olmalısın ve sakın kendinden geçme. Yemin ediyorum, seni döverek uyandırırım."

"Ne demek istediğini anladım," dedi Stone ama belli ki yeterince etkili olamamıştı çünkü acıya daha fazla dayanamadan bayıldı.

Ada, omzunun üzerinden baktığında Dawson'ın da kendinde olmadığını gördü. Ellerini Stone'un göğsüne bastırırken gözlerini

Felicia'ya çevirdi. "Umarım aklında iyi bir fikir vardır," dedi ve uzun bir Y şeklinde attığı kesiği dikmeye devam etti. Neredeyse yarısını bitirdiğinde yara daha iyi görünüyordu. Belki yara iyiydi ama aynı şey Stone için geçerli değildi çünkü hâlâ baygındı. Ada, onun ne kadar acı çektiğini ve uyanıkken bunu daha fazla hissettiğini bilse de şu anda kendinde olmasına ihtiyacı vardı. Hemen yanında duran Felicia, Ada'ya elinden geldiğince yardım ediyor ve Stone'un uyanmasını sağlamaya çalışıyordu. Ada bir kez bile ona bakamamıştı.

"Peratha." Ada, ipi kesmek için Creon'un uzattığı makası aldı. Bu işte böylesine tecrübe edinmeyi hiç istememişti. "Beni duyuyor musun?"

Cam kenarında duran Peratha irkilerek başını kaldırdı. Sakin görünüyordu fakat sersemleştiği belliydi. Titreyen ellerini saklamak için kollarını bağlamış, yavaş nefesler alıyordu. Gözlerinden durmadan akan yaşların farkında değil gibiydi. "Ne oldu?" diye sordu doğrulurken.

"Gidip Dawson'ı kontrol etmeni istiyorum. Yanında dur." Ada, arkasına bakacakken kendini zorlayarak durdu. Farklı sebeplerden dolayı şu anda Dawson'ı da görmek istemiyordu. Kendini bırakmasının hiç sırası değildi. "Gavin, bana yardım et," dedi Ada, temiz bir bezle yaranın üstünü silerken. Peratha, Dawson'ın yanına gittiğinde ikisi beraber onu koltuğa taşıdılar. Ardından Gavin, Ada'nın yanına gelirken ellerindeki kanı sildi. "Stone'u uyandıracağım," dedi Ada, tuttuğu araçları bırakırken. "Sen de onu uyuşturacaksın. Uyanık kalması gerekiyor fakat acıdan dolayı konsantre olamıyor."

"Bu iyi bir fikir mi? Bence biraz daha beklemeliyiz," dedi Felicia, ne düşündüğünden emin olamasa da. Neyin iyi ya da kötü olduğuna karar veremiyordu. Beynini istila eden böcekler vardı sanki.

Ada, onu duymazdan gelerek Gavin'e baktı. "Yapacak mısın?" dedi.

"Evet ama önce uyanmalı. Bu haldeyken onu ısırırsam bir daha bilincini kazanamaz." Felicia gözlerini kapatarak koltuğa

oturduğunda Gavin, Ada'ya baktı. "Herkes elindekini korumaya çalışıyor, Mahfer. Sen de olsan daha azını yapmazdın."

"Sırası değil, Gavin."

"Ne yapıyorsun?" diye sessizce sordu Creon. Peratha, elini Dawson'ın alnına koyarak gözlerini kapamıştı. Creon'u duymuyor ya da her neyle uğraşıyorsa oldukça meşguldü. "Peratha, sen şifacı değilsin."

"Dahi şey seni," dedi Peratha gözlerini açarak. "Sadece rüya görüyor mu bilmek istedim."

İtiraf etmesi gerekirse Creon, Dawson'dan çok Ada için üzülüyordu. Eğer sevdiği adamı kaybederse ne halde olacağını düşünmek istemiyordu. "Bu kötü auranın sebebi gördüğü rüya değil."

"Bunu ben de biliyorum," dedi Peratha, Creon'a dönerken. "Dillendirmekten hoşlandığın gerçeklerini biraz olsun kendine saklamaya ne dersin?"

"Korktuğunun farkındayım ama..."

"Yeter." Peratha, yüzünü ovuştururken Dawson'ın yanına oturdu. Etrafını çevirmiş olduğu aurayı birçok kurdun üzerinde ölmeden hemen önce görmüştü. Neden şimdi oluyordu bu? Stone'la hayatları ne zaman bağlanmıştı? Peratha, iç geçirirken tereddütle uzanıp Dawson'ın elini tuttu. "Bir şey yapmalısın," dedi Peratha başını kaldırarak Ada'ya bakarken. "Ada..."

"Biliyorum biliyorum!" dedi Ada, ıslak saçlarını geriye iterek. Alnını kaşıyıp derin bir nefes aldı. "Bana yardım etmen gerekecek. Buna hazır mısın?"

"Yanına gelmem gerekiyor mu?"

Ada, Peratha'ya kızmayı çok isterdi ama endişesini hissedebiliyorken bunu yapamadı. Bazen tetikçisinin başka biri olmasını diliyordu. Böylece kocasına âşık olan birinin duygularını hissedip aynı zamanda ona öfkelenmeme sorunu yaşamazdı. Eskiden olsaydı daha kolay bir şekilde Peratha'dan nefret edebilirdi. Ama şu anda büyük bir yıkım yaşıyordu. Hem Stone'un hem de Dawson'ın aynı anda bu hale gelmesi onun için bilinmedik bir durumdu ve Ada, ona kızamıyordu bile.

"Hayır, orada kalabilirsin," dedi Ada, gergin bir şekilde ellerini ovuştururken. Stone'a doğru eğilip ellerini onun göğsüne koydu. "Onu iyileştirmeye başladığımda bana destek ol. Acıyı hissettiğinde hemen geri çekil." Peratha, bir şey söyleyince Ada, emin olmak için bekledi. "Anladın mı? Geri çekilmen gerekiyor."

"Tamam, başla hadi," dedi Peratha, gözlerini kapatarak. İkisinin sahip olduğu o köprü hiç yıkılmadan duruyordu ve ne zaman ihtiyaçları olursa kullanılmak için hazırda bekliyordu. "Bu çok zor olacak," dedi Peratha, Ada'nın zaten kötü durumda olduğunu hissettiğinde.

İkisi de bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Bu yüzden başka bir şey söylemediler. Ada, Stone'un acılarına odaklanıp beynine ulaştığında neredeyse yere düşecekti. Gavin, onu belinden tutup yatağa oturmasını sağladı. Peratha geri çekildiğinde Ada tüm acıyla baş başa kaldı. Öksürdüğünde ağzına kanın acı tadı geldi. Dudaklarını ıslatıp yutkundu.

"Ada," diye seslendi Peratha. Ada, onu duymazdan gelip dikkatini yaptığı şeyden ayırmadı. Stone'un uyanmaya çok yakın olduğunu biliyordu. Hilary'de olduğu gibi Stone'u iyileştirmesi gerekmezdi, sadece bilincini kazanabileceği kadar acısını hafifletmeliydi. Gözlerini araladığını görmeden geri çekilmeyecekti. "Ada!" dedi Peratha bir kez daha. Sesindeki korkuyu fark eden Ada, ona bakmak zorunda kaldı. Peratha ağlamaya başlamıştı. Ada, ne olduğunu sormaya korkarken Peratha, "Aurasını göremiyorum. Aurası yok," dedi. Ağlamamak için kendini tutmaya çalışıyor fakat başarılı olamadan titriyordu.

Ada, yeniden Stone'a baktığında onun uyanmış olduğunu gördü. "Kalkıp beslenmen gerekiyor. Acele et," dedi omzundan tutup destek olurken.

"Ada, Peratha haklı," dedi Creon.

"Hayır!" Creon'a bakarken parmağını uzattı. "Hayır, ölmedi." Stone, yana doğru eğilerek doğrulmaya çalışırken Felicia, ona yardım etmeye çalıştı. Gavin'e tutunarak ayağa kalkan Ada, güçlükle nefes alıyordu. İçinde yer edinmeye çalışan acının haricinde hissettiği korku neredeyse beyninin patlamasına sebep olacaktı.

Ada titrediğinde Gavin, onun iki kolunu da yakaladı. Gözlerini kapatan Ada'nın yanaklarından süzülen yaşlar soğuk teninde alev gibiydi. "Üzerindeki şu şaşkınlığı atıp beslenir misin?" dedi Ada, gözlerini açarak Stone'a bakarken. "Sen beslenmediğin için uyanamıyor."

"Uyanabileceğine emin miyiz?" dedi Gavin kısık bir sesle.

"Hayatı tehlikede değil." Peratha'nın sesi donuk ve hissiz çıkıyordu. Kayıp vermenin hemen ardından gelen boşluğun içerisindeydi. "Tehlikede olan bir hayatı kalmadı."

Ayağa kalkan Stone, bir anda şekil değiştirerek dışarı koştu. Ada, sonunda avlanacağı için rahatlarken Dawson'a doğru yürümeye başladı. "Sana hâlâ yaşadığını söyledim, Peratha. Bu kadar kolay öleceğini mi sanıyorsun sahiden?" derken hem onu hem de kendini ikna etmeye çalıştığını fark ederek bir kez daha gözlerini kapadı.

Yüzünü elinin tersiyle kurulayan Ada, yeniden gözlerini açtığında Dawson'ın hareket ettiğini gördü. Rahatlayarak nefesini bırakırken yatağın kenarına oturdu. Gözlerini zar zor açık tutarken Dawson'ın yanına gidecek gücü bile kendinde bulamamıştı. Stone'un sadece dönüşmesi bile iyileşmesi için büyük bir adımdı. Dönüşmesi avlanabileceği anlamına geliyordu ve bu her kurt için iyi haberdi.

Dawson, uyanmaya çalışırken elini karnına götürdü. Kötü bir renge bürünmüş olsa da yeniden görünür olan aurası Peratha'nın neredeyse bayılmasına sebep olacaktı. Kendini kontrol etmesi gerektiğini bilmesine rağmen ne yaptığına aldırmadan ona sarıldı. Dawson, elini kaldırıp kimin sarıldığını görmeye çalıştı. "Peratha? Üzerimden kalkacak mısın? Öteki dünyadan yeni döndüm sayılır."

"Özür dilerim," dedi Peratha hemen doğrularak. Bir yandan ağlayıp bir yandan gülerken ayağa kalktı. "Çok özür dilerim. İyi misin?" derken kolunu tutarak onun da kalkmasına yardım etti.

"Evet, iyiyim. Bir sıkıntı yok," dedi Dawson, bu kadar iyi olmasına kendi de şaşırarak. Gözlerini odanın içinde dolaştırarak Ada'yı aradı. Onu Hilary'den sonra berbat bir halde bırakmıştı. Her yanı kan ve kesik içindeydi. Şimdi daha kötü durumdaydı.

Yüzündeki tüm kan çekilmiş ve mümkün mü bilmiyordu ama zayıflamış görünüyordu. "Ne yaptın sen?" dedi tekinsiz birkaç adım atarken. Karşısına geldiğinde onun kolunu tuttu. Ada, güçsüz olmasına rağmen Dawson'ı itmeyi başardı. "Ada?" dedi Dawson dizlerinin üzerine eğilirken. Ada, dişlerini sıkarken yaş dolan gözleriyle onun bakışlarını buluşturdu. "Ben iyiyim. Sen ne halde olduğunu görüyor musun?" dedi Dawson.

"Öldüğünü düşündüm!" dedi Ada, başına ağrı saplanmasına neden olacak kadar yüksek sesle. "Ne yapmamı bekliyordun? Öylece bekleyip ölmemeni mi umsaydım?"

"Buna alışırsan ne olacağının farkında mısın?"

"Git başımdan." Dawson ona sarıldığında Ada onun göğsünü itti. "Ne yaptığını gördün mü? Sana kanını vermenin aptallık olduğunu söylemiştim. Hayatlarınız birbirine bağlı ve Stone... Stone işte! Sen buna iyiyim mi diyorsun?"

"Yaralandığında onu tekrar iyileştirirsin çünkü buna bağımlı olacaksın. Sana yapmamanı söyledim. Neden beni dinlemiyorsun? Acıya bağımlı olduğun zaman ne hale döneceksin biliyor musun?"

"Bu senin teşekkür etme yöntemin mi?"

"Teşekkür etmiyorum. Ada beni korkutuyorsun," dedi Dawson onun yüzüne dokunarak. Başını kaldırarak gözlerine bakmasını sağladı. "Ben nefes alayım diye böyle bir hayat yaşamana izin veremem. Bunu anlaman gerekiyor." Dawson, bir daha kaçmasına izin vermeden Ada'yı sıkıca kendine çekti. Bir elini başına, diğerini sırtına koyarak ona sarıldı.

Ada, en sonunda kendine rahatlama izni vererek gözlerini kapadı. "Asıl korkutan sensin. Aklımı kaçıracaktım," dedi başını omzuna yaslarken.

"Herkesin iyi olduğuna sevindim. Artık asıl meselemize geri dönebiliriz," dedi Peratha. Birbirine sarılmış duran Dawson ve Ada'ya bakarak gülümsedikten sonra kapıyı açtı. "Beni takip et," dedi Creon'a. Uyup uymayacağını beklemeden koridora çıkmıştı bile ve haklı sebeplerle takip edileceğini biliyordu. Öyle de olmuştu.

"Ona ne zamandır âşıksın?"

Odasına girdikleri sırada Peratha, daha çok savaşın nasıl devam etmesi gerektiğini konuşurlar sanmıştı. "Neden umurunda?" diye sordu arkasından kapıyı kapatırken.

"Sırrının ne olduğunu merak ediyorum hepsi bu. Tahminime göre uzun yıllar geçmiş ve..."

"İki asırdan fazla aslında."

"Evet," dedi Creon şaşırarak. Birinin karşılıksız olduğunu bile bile iki asırdan fazla sevebileceğine inanmak onun için yeni bir şeydi. "İki asır olmuş, başka biriyle evlendi ve ailesi var ama sen hâlâ öleceği için deli gibi korkuyorsun."

"Dawson'ı sevmek benim için alışkanlık gibi," dedi Peratha, bunu kaçıncı defa söylediğini hatırlayamadan. Herkes aynı şeyi merak ediyordu. Büfeye doğru yürüyerek iki tane bardak aldı. "O benim ilk arkadaşım. Eğer kargaşanın hüküm sürdüğü bir dönemde prenses olarak doğarsan kimse seninle oynamak istemiyor. Çocuklar bile. Ama Dawson küçükken de aynıydı. Kuralları esnetmek hoşuna giderdi. Bu yüzden çok ceza yedi." Bardaklara içki doldurup odayı inceleyen Creon'un göğsüne bir bardağı bastırarak bardağını tutmasını sağladı. Creon, bardakla beraber elini kavradığında Peratha bunu yanlışlıkla yaptığını sanmıştı. Sıkı parmakları arasından elini kurtarıp anlatmaya devam etti. "Onu bu kadar uzun zamandır seviyorum ve hayatım boyunca sevmeye devam edeceğim çünkü başka türlü nasıl yaşanır bilmiyorum. Lanet ya da hediye. Adını sen koy." Kendini koltuğa bırakıp Creon'a baktı. "Sanırım sen hiç âşık olmadın."

"Merak etmiyor değilim," dedi Creon, gözlerini Peratha'ya dikerek soğuk içeceğinden büyük yudumlar aldı. "İyi bir önerin var mı?"

"Bağlanma," dedi Peratha işaret parmağını kaldırarak. "Sakın, sakın bağlanma," derken başını iki yana salladı.

"Hayatın boyunca başka kimseye âşık olmayacak mısın?"

"Belki olurum, belki o adamı Dawson'dan daha çok severim."

"Ama hiçbir zaman onu unutmayacaksın."

"Sana söyledim. Bunu yapamam."

Creon, derin bir nefes alıp bardağını dudaklarına doğru götürdü. Neden bilmiyordu ama Peratha'nın bunu söylemesi sinirlerini bozuyordu. Dawson'ın bu kadar derin bir bağlılığı hak ettiğini düşünmüyordu ya da böyle bir şeye sahip olmasını kıskanıyordu, emin değildi. Hayatı boyunca her istediğine sahipti ve bir şeyi kıskanmaya fırsatı bile olmamıştı. Hissettiği şeyin kıskançlık olabileceğini bilmek onu hem şaşırtıyor hem de yoruyordu.

"Bu kötü olmalı."

"Karşılıksız aşk mı?" dedi Peratha, saçlarını düzelterek daha dik otururken. "Sadece kötü değil. İlk başlarda Ada, Dawson'ı sevmemden daha fazla rahatsız olurdu. Sonra bunu değiştiremeyeceğini anladığında karışmaktan vazgeçti."

"Öyle görünmüyordu."

"Bağırması bana kızmasından değil. Onun duygularını hissedebiliyorum ama sen hissedemiyorsun. Ada'yla olan ilişkimiz kız kardeşlerinkinden farksız. Birbirimizi öldürme aşamasına gelebiliriz ama tehlikeye düştüğümüzde her şey unutulur."

"Ona kızmadın mı yani?"

"Hayır."

"Aptal mısın?"

Peratha, içkisinden büyük bir yudum alıp dilini alt dudağında dolaştırdı. Stone da Dawson da iyi durumdaydı. Arkadaşlarının hepsi yaşıyordu. Şu anda elindeki iyi şeylere odaklanacaktı. "Sen neden hâlâ buradasın? Telefon diye bir şey var, biliyorsun değil mi? Haber alırsak sana da bildiririz. Gidip bir solucana falan dönüş. Belki yanlışlıkla üzerinden geçerim."

Creon, dudaklarını birbirine bastırarak mırıldandı. "Hımm. Belki de bir file dönüşmeliyim. Eğlenceli olmaz mı?"

"Ordu aç kalırsa aklımda bulunsun."

21

Büyük sorumluluklar, büyük fedakarlıklar gerektirir.

"Beni deli ediyorsun," diyordu Ada çağırıldıkları odaya yürürlerken.

"Demek her konuda aynı hisler besleyebiliyoruz," dedi Dawson. Ada, ona vurduğunda kışkırtıcı bir şekilde hırlayıp boynundan öptü.

Ada'yla büyük, çok büyük kavgalar etmişlerdi. Onları yıkıma sürükleyecek şeylerdi. Ama her defasında bir şekilde daha sağlam bağlanmışlardı. Birbirlerine aslında aynı nedenlerden dolayı kızıyorlardı. Başkasının hayatını kendi hayatının önüne koydukları için. Dawson, babasını kalp mühründen kurtarmak istemişti. Ada'ysa ikisinin hayatta kalmasını. Belki Dawson'ın daha az geçerli bir sebebi olabilirdi tabii.

"Sonuçlarını düşünmeden bir şey yapan sadece ben değilim. Kendine bak. Yirmi kilo birden vermiş gibi görünüyorsun. Daha yeni yeni toparlandın. Ben savaşabilecek durumdayım. Peki sen?"

"Ben zayıfladım, sen ölüyordun. Arada fark var."

"Peratha olmasaydı sen de ölebilirdin. Şifacı değilsin Ada. Böyle davranmaktan vazgeç. Herkesi kurtaramazsın." Ada, başını iki yana sallarken Dawson, onun yüzünü tutarak gözlerine bakmasını sağladı. "Bir daha bunu yapmayacağına dair bana söz

ver. Hemen şimdi," dedi Dawson bağırmamak için kendini kontrol altında tutarken.

"Korktum. Peratha, auranın kaybolduğunu söyledi. Herkes öldüğünü düşünüyordu. Yapabileceğim her şeyi denedim. Bir daha olsa yine denerim ve sen beni durduramazsın."

"Lütfen, Ada. Anlamak zorundasın. Acıyı almaya devam edersen ona alışacaksın. Belki de alıştın bile. Bu uyuşturucu gibidir. Zamanla daha fazla acı isteyeceksin. Bunu ölmek üzere olan kurtları kurtarmak için yaptığını iddia edeceksin ama aslında tek istediğin acılarına sahip çıkmak olacak. Belki birkaç ay içinde değil ama yıllar geçtikçe yataktan kalkmak istemeyeceksin. Acıya açlık duyacaksın ve bu açlığın seni vahşileştirecek. Etrafındakilerin acı çekmesini isteyeceksin. Kim olursa olsun," derken kaşlarını kaldırarak anlamasını bekledi.

Ada, gözlerini kırpıştırarak kaşlarını çattı. "Onlara zarar vermem. Böyle mi düşünüyorsun?" dedi fısıldayarak. Çocuklarına zarar verebileceği duruma gelmeyi hayal bile edemiyordu.

"Sen düşüneceksin. Eğer her ölmek üzere olan kişiyi iyileştirmeye devam edersen bunu düşünmekten başka çaren kalmayacak."

"Hayır," dedi Ada başını sallayarak ve yürümeye devam ettiler. "Hayır, böyle bir şey olmaz."

"Eğer sırf etrafındaki insanlar ölmesin diye kendinden bir şeyler vermeye devam edersen daha kötüleri olacak. Bunu yaptığın şeyin ne kadar kötü olduğunu anla diye söylemiyorum, gerçeklerden bahsediyorum. İnan bana, birilerinin hayatını kurtarmak önceliğim değil." Ada, nefesini bırakarak yüzünü ovuştururken Dawson, onun başına dokundu.

"Çocuklarıma zarar vermem," dedi Ada ısrarla. Aklında aynı şey dönüp duruyordu. Bunu konuşmaları bile midesini bulandırıyordu. Kötü bir anne miydi sahiden? Onun için en önemli şey ailesiydi. Elinde olan tek şey. Hâlâ hayatta olmasının sebebi bile onlardı. "Böyle bir şey olmaz. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, Tüysüz," dedi gülümseyerek. Alnını öpüp kolunu omuzlarına sardı. "Büyücülerden kurtulduğumuzda buradan bir süreliğine gitmek ister misin?"

"Evet." Duyguların yoğunluğundan dolayı sesi boğuk çıkmıştı fakat her ne kadar kısık olsa da Dawson onun sesindeki hevesi duymuştu. "Evet, gidelim. Kan görmek, kavga etmek ya da bağırmak istemiyorum."

Odaya girdiklerinde henüz herkesin toparlanmadığını fark ettiler. Lanston, Konrad, Peratha, Gavin ve Felicia gelmişlerdi. Büyük masanın üzeri haritalar ve bir yığın bilgi notuyla kaplanmıştı. Büyücülerin saldırısının ardından geçen haftalarda bu plana hazırlanıyorlardı. Mükemmel olması için Gavin ve Lanston, beklemenin en iyisi olacağına karar vermişlerdi.

Korumalardan bir tanesi Ada'ya gülümseyerek başını salladıktan sonra kapıyı kapatmak için uzandı. Diğerlerinin aksine Ada, korumaları görünmez varsayamıyordu. Belki de Aleut'ta yetişmediği içindi. Bu sebeple korumalar da Ada'ya karşı duvarlarını inceltmişti.

Ada, taktığı yüzüğü gergince çevirirken Felicia'nın yaklaştığını fark etmemiş gibi davrandı. Yaşadıkları berbat olaydan beri Ada, onu görmezden geliyordu. Dawson'ın yalan söylediğini, kendi kanını değil de bir başkasınınkini sunduğunu sandığını biliyordu fakat yine de içindeki kini yok edemiyordu. Dawson yerine bir başkası da bu halde olabilirdi.

"Artık beni dinleyecek misin?" dedi Felicia. Ada'nın hemen arkasında duran Dawson, konuşmaması için Felicia'ya işaret veriyordu. Bunun nasıl sonuçlanacağını adeta kafasında görebiliyordu. Ada, itiraz etmeye hazır olduğundan Felicia, sorusuna cevap almak yerine hızla konuştu. "Bu kadar güçlü bir büyü oluşacağını bilmiyordum. Olası sonuçlarını araştırdım fakat..." Ada, tepki vermek bir yana onu dinlediğini bile göstermeyince Felicia, nefesini bırakarak saçlarını geriye itti. Dawson'a bakarak başıyla Ada'yı işaret etti. Karışmayacağını belli eden Dawson, sadece omuzlarını silkti. "Buna sebep olduğum için yeterince kötü hissediyorum zaten ve kabul edelim Dawson, Stone'dan daha tehlikeli bir hayat yaşıyor." Ada, gözlerini ona çevirdiğinde Felicia, dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemeye çalıştı. "Özür dilerim. Bunu düzeltmeye çalışacağım ve teşekkür ederim. Stone'a yardım ettiğin..."

"Dawson ölüyordu," diye sözünü kesti Ada. "Stone'u kurtarmak zorundaydım." Gavin'in yapmamasına dair başını iki yana salladığını gördüğünde Ada, onun tavsiyesine uymak isteyerek yanına yürüdü. Henüz bir iki adım atmıştı ki Felicia karşısına geçti. Ada, üst dudağını ısırıp bir kez daha yüzüğünü çevirdi. "Bak, bunu yapma. Ben ya da etrafımdakiler birçok sebeple ölümle yüz yüze geldi. Artık sayısını unuttuğum kadar ölüme yaklaştım. Ama bu en boktanıydı, Felicia. Farkındasın, değil mi?" deyip Dawson'a bakarak elini salladı. "Sen de farkında mısın?" Dawson cevap bile vermeden Ada, tekrar Felicia'ya baktı. "Evet, herkes bunun farkında. Senin haricinde," dedi işaret parmağını kaldırarak. "Çünkü kalp mührünü kaldırmak her şeyden önemliydi. Sabırsız ve aceleci davrandın. Dawson kalp mührüne sahipken yaşadıklarımı hâlâ hatırlıyorum. Hâlâ rüyalarıma giriyorlar. Ama sen küçük büyülü güçlerini kullanarak kolaya kaçmak istedin."

"Sadece onu kurtarmak istedim. Ben..."

"Kurtarsaydın o zaman! Bu nasıl bir savunma böyle?"

"Dawson'dan kanını vermesini istemedim bile. Buna gönüllü olan kendisiydi."

"Çünkü ona söyledin. Kalp mührünün zayıf yanı olduğunu bilerek yaptın. Sanki biraz çıkarcısın, Felicia. Öyle değil mi?" Felicia dudaklarını aralamışken Ada ellerini salladı. "Bana bir şey söyleme. Bu konuyu halledene kadar bir daha hakkında konuşmayalım bile."

"Aslında..."

"Keşke bunu yapmasaydın," diye mırıldandı Dawson, Felicia'nın konuştuğunu duyarak. Yanlarından uzaklaşmaya başlamıştı ki hemen arkasından Ada, Felicia'ya kafa atmıştı. Geriye doğru sendeleyen Felicia'yı tutan Dawson, Ada'ya bakıyordu. "Kafa attın, Tüysüz," dedi şaşkınlık içinde.

"Konuşmaması gerekiyordu." Burnunu tutan Felicia'ya bakarak içtenlikten oldukça uzak bir şekilde gülümsedi. "Seni uyarmadığımı söyleyebilir misin? Gördün mü, söyleyemedi," dedi Dawson'a dönerek.

"Konuşabileceğini sanmıyorum," dedi Dawson, burnundan akan kanları durdurması için Felicia'ya yardım ederken.

"Nihayet."

Ada, diğerlerine katılırken kimse yorum yapmaya cesaret edememişti. Konrad'ın kendisi bile ukala yorumlarını kendine saklamış fakat gülümsemeden duramamıştı. Ada, Konrad'ın sandığından daha fazla şey barındırıyordu. Bir Azü kadar duyarlı, Buky kadar ateşli, Vedeler kadar inatçıydı.

Kavga çıkmasından korkan Peratha, Dawson'ın bakmadığına emin olurken Konrad'ın kulağına doğru uzandı. "Rengini kontrol altına al. Hemen," dedi dişlerinin arasından fısıldayarak. Konrad, elinde tuttuğu bardağı ağzına doğru götürürken rengi saniyeler içerisinde tutkulu bir kırmızıdan sıradan sarıya dönüştü.

"Çok kötü görünmüyor," dedi Dawson, Felicia'nın oturmasını sağlarken. Felicia, inleyerek başını arkasına yasladığı sırada Dawson, Lanston'ın getirdiği küçük havluyu ona uzattı. "Fazla dikkatsizsin."

"Özür dilemeye çalışıyordum." Havluyu indirip burnuna dokunduğunda yumruk halindeki elini koltuğa indirdi. "Kırılmış," deyip başını çevirdi. Dawson, burnuna uzandığı sırada Felicia onun eline vurdu. "Ne yapıyorsun? Canım acıyor." Dawson düzeltilmesi gerektiğini belli ederek kaşlarını kaldırdığında Felicia gözlerini kapadı. "Tamam, çabuk olsun," dedi. Dawson söylediği gibi hızla burnunu yerine oturttuğunda Felicia dişlerini sıkarak hırladı. Nefeslerini düzenleyerek kendine gelmeye çalışırken oturduğu yerde doğrulup havluyu kenara bıraktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Senden de özür dilemeliyim sanırım."

"Özür dilemeyi bırak. Kanımı veren bendim."

"Böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum. Neden bana yalan söyledin ki? Eğer senin kanın olduğunu bilseydim daha dikkatli davranırdım. Yani birçok olasılık açıktı ama hayatlarınızın bağlanacağını hiç düşünmemiştim."

"Bununla boğuşmaktan vazgeç. Olan oldu. Stone'a da durumu açıkladım. Sana kızmadı, değil mi?"

"Hayır," dedi Felicia. Hiç değilse bu konuda içi rahattı. Oğlunun neler yapabileceğinin gayet farkında olan Stone, bundan şüphelenmediği için daha çok kendini suçluyordu aslında.

Temkinli bir şekilde masanın etrafına yürüdüklerinde Dawson, Ada'nın yanına geçti. Tuhaf bir şekilde sessiz ve uzak duran Konrad'a göz attıktan sonra diğerlerinin konuşmasını bölmemek için sessizce konuştu. "Sakinleştin mi?"

Ada, Gavin'in ona uzatmış olduğu bir planı anlamaya çalışıyor, haritayı çevirip duruyordu. Bu yerin neden önemli olduğunu henüz kavrayamamıştı. Kafa karışıklığı içinde plana bakmaya devam etse de Dawson'a cevap verdi. "Ben sakinim. Sadece benim gördüğüm şeyi kabullenmemenizi anlamıyorum. İlk tanıştığımızda bile gücünden şüphe duymadım Dawson ama seni korumaya çalışmaktan vazgeçmemi bekleme. Hayatın tehlikeye girdiğinde bunu normal bir şekilde karşılayamam. Belki normal ama ben yapamıyorum. Hâlâ insan gibi düşündüğümü sanıp kızabilirsin ama bunu kabullenmeye bak. Bana ismini verdin, isim töreni yaptık, hayatını defalarca tehlikeye attın, kalp mührünün ve Aleut haini dövmesinin üstesinden geldik. Ama sadece babana yardım etmeye çalıştığın için ölüyordun ve ben sana bu yüzden kızamıyorum bile."

"Benim yerime Felicia'ya kızıyorsun." Ada, gözlerini ovuştururken iç geçirerek başını salladı. "Yapma," dedi Dawson, onun ellerini tutarak yüzünden çekerken. "Felicia bana geldiğinde Stone'un başka bir akrabasına ulaşıp ulaşamayacağını sordu ve ben de ulaşabileceğimi söyledim. Kandıran ve hile yapan bendim. Adamın ailesi Tarafsızlardan oluşuyor ve bir hayli kalabalıklar. Herhangi birine ulaşıp fark etmeden birkaç damla kanını alabilirdim bile. Ama bunu benim yapmam gerekiyordu. Annemi sevdiği halde onu âşık olduğu adamla izlemek pahasına benimle kaldı. İki asırdan beri nereye gidersem peşimde. Ona teşekkür edemiyorum ya da başka türlü iletişim kuramıyorum ama en azından bunu yapabilirdim."

"Pekâlâ, sen elinden geleni yaptın öyleyse," dedi Ada boğazını temizleyerek. Dawson'ın kendini bu kadar sorumlu hissettiğini tahmin etmemişti doğrusu. Böyle söyleyince yaptıkları daha anlaşılır geliyordu. Hâlâ mantıklı değildi ve kabul edemiyordu

ama anlıyordu. "Felicia'nın büyüyü kaldırmak için yaptıklarını kabul edeceksin ama."

"Stone'un kalp mührünün geri gelmemesi koşuluyla kabul edeceğim," dedi Dawson gülümseyerek eğilirken. Ada'nın kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp gözünün kenarını okşadı.

Ada, herkesin içinde olduklarını Lanston'ın boğazını temizlemesiyle fark etti. Dawson buna aldırmamış görünse de Ada, kızardığını hissedebiliyordu. Olabilecek her şekilde birbirine açıldıkları ve evlendikleri halde Dawson hâlâ Ada'nın dünyasını altüst edebiliyordu. Yeniden konuya odaklanmak için parmaklarıyla önündeki haritayı dürttü. "Kimleri öldüreceğiz?" dedi.

"Bunu seveceksin," dedi Lanston ve haritaların altından fotoğraflar çıkardı. Fotoğrafları tek tek masaya koyarken açıklama yapıyordu. "Bu büyücüler bize saldıranları organize edenler. Eğer bu sekiz büyücüyü ortadan kaldırırsak aralarında anlaşmazlığa düşecekler. En azından böyle olmasını umuyoruz. Gavin'le beraber en kritik cadıları seçtiğimizi düşünüyoruz." Amona'nın resmini gördüğünde Ada, tek kaşını kaldırarak gülümsedi ve başını eğerek daha dikkatli baktı. Evet, kesinlikle oydu. "Hoşuna gideceğini söylemiştim," dedi Lanston ve devam etti. "En iyi kısmı ise Deborah'ın casusluk yeteneği sayesinde hepsini nerede bulacağımızı biliyoruz. Yine de öldürmek kolay olmayacak."

"Kolay bir şey beklememiştim zaten," dedi Ada doğrularak kollarını bağlarken.

"Remus, Aleut ve Tarafsızlardan oluşan üçer kişilik gruplar oluşturacağız," dedi Konrad devralarak. Eğer aklını savaşa odaklarsa rengini sabit tutması daha kolay olacaktı. "Son ana kadar planı açıklamayacağız."

"Grupları kim oluşturacak?" dedi Dawson. Sorusu dikkat dağıtmaktan başka amaçlı değildi. İki parmağıyla Amona'nın olduğu fotoğrafı yakınına çekip nerede olduğuna dair bir işaret aradı.

"Kura çekecek değiliz. O işi ben üsteleneceğim," dedi Lanston ve fotoğrafları toplamaya başladı. "Güç dengesine göre her biri farklı evden üç kişi seçeceğim." Ada itiraz edecekken Lanston izin vermedi ve bunu sadece bakışlarını yüzüne dikerek yaptı.

"Büyücülere karşı birlikte savaşacaksak grupları ırkçılık yaparak oluşturamam. Karışık olacak."

"Irkçı olmadığını Felicia'dan hoşlandığında anlamıştım," dedi Konrad, onun omzunu tutarak. Lanston bir zamanlar -belki hâlâ- Felicia'dan hoşlandığının hatırlatılmasından memnun değildi. O artık Stone'la birlikteydi ve aralarında kan bağı olmasa bile Lanston, Stone'u kardeş bilerek büyümüştü. Konrad'ın aradığı heyecanlarla işi olmazdı. O bağımsız kadınları severdi. "İltifat ediyordum," dedi Konrad elini çekerken.

"Yapma."

Planın çoğu hazır olmasına rağmen herkesin toplanması geceye kadar sürecekti. Aleut'tan kimlerin saldırıya katılacağı kararlaştırılmış, çoğunlukla görev dağılımı yapılmış fakat kişilere açıklama yapılmamıştı. Ada, Amona'nın kendisine verilmesini bekliyordu. Kana susamış olmak rahatsızlık duyduğu bir durumdu, yine de başka kimse Amona'yı Ada kadar keyifle öldüremezdi. Başını eğen Ada, parmaklarını gözlerinin üstüne bastırdı. Özellikle anne olduğu için düşüncelerinden utansa da bir türlü aksini hissedemiyordu.

Aleut ve Remusların bir kısmı geniş daireye toplanırken istemsizce gruplara ayrılmışlardı. Birçoğu sistemin getirdiklerinden hoşlanmasa da öğrendikleri bir yanlış alışkanlık haline dönüşebiliyordu.

"Burnun neden kırmızı?" dedi Stone, gözlerini kısarak Felicia'nın yüzüne yaklaşırken.

Felicia, açıklama yapmak istemediğinden elini salladı. "Grubunda kimler olacağını biliyor musun?"

Stone, duvara yaslanıp Felicia'nın saflığına gülümsedi. Cadının öğrenmesi gereken çok şey vardı. "Herhangi birinden emir alabileceğimi sanıyor musun sahiden?" Gözlerini kısaca dairede dolaştırdı. Burada bulunan kimse Stone'un üstü değildi, olamazdı da. Kurt dünyasında birçok kişi Stone'un saygı duyacağı kadar olgun ve tecrübeliydi fakat onlardan hiçbiri büyücülerle savaşmak kadar basit bir işe girişmezdi.

"Liderlik soyundan gelen kibir," dedi Felicia gözlerini devirerek.

"Uzun zamandır Tarafsızların lider ailesine bağlı değilim. Öyle bir aile kalmadı bile."

"Kimi kandırıyorsun?" dedi Felicia, ona bakarak gülerken. "Sen böyle doğdun. Gerçek hayatından ne kadar uzun süre ayrı kalırsan kal bunu değiştiremezsin." Stone'un saçlarını okşayarak alnından geri iterken derin bir nefes aldı. "Geri döndüğümde biraz vakit geçirmeye ne dersin? Belki sana ilk kez büyü yaptığım zamanları anlatırım."

"Daha eğlenceli bir fikrim var," dedi Stone. Felicia'nın asimetrik bir şekilde kesilmiş kıvırcık saçlarıyla oynadı. Bir çocuğa ait olabilecek kadar yumuşak ve parlaktı. "Benimle birlikte avlanmaya ne dersin?"

"İlişkimizin bu kadar ilerlediğini sanmıyorum," dedi Felicia, onu kırmadan bunu nasıl açıklayacağını bilemeden. İki kurdun birlikte avlanması normal bir şeydi aslında. Sürekli yaparlar ve bundan zevk alırlardı. Ama çoğu şeyde olduğu gibi bunda da bir düzen vardı. Dolunay zamanında ormana ilk önce Azülerin girmesi gibi. Azüler kendinden aşağıda bir kurtla koşmayı, avlanmayı ve yemeğini paylaşmayı kabullenmezdi. İki kurt birlikte koştukları zaman bu her zaman rekabet anlamına gelirdi ve bir Azü, sadece başka bir Azü'yle rekabet ederdi.

"Kuralları boş ver. Yemeğimi seninle paylaşabilirim."

Yanlış ve anlamsız olduğunu bilmesine rağmen Felicia, çocukluktan kalma o aşağılanma duygusunu hissetti. "Kendi yemeğimi kendim bulurum, teşekkürler," dedi biraz sitemkâr şekilde. Felicia, Buky soyundan geldiği için değil, büyülü güçleri olan kâhin bir ailede doğduğu için ezilirdi. Kurtlar arasında böyle güçlere sahip olmak ihanet olarak algılanıyordu. Belki yeteneğinden, belki de kurtların ona davranışlarını fazla normal bulduğundan Felicia ilk dönüşümünü çok zor geçirmişti. Üzerinde güçsüz ve ucube olduğuna dair öyle bir baskı kurulmuştu ki zamanla kendisini de öyle görmeye başlamıştı. Elbette bunlar çocuksu düşüncelerdi. Ergenliğe girdikten sonra zor da olsa kurdunu bulduğunda ailesine büyü güçlerini geliştirmeyi seçtiğini açıklamıştı. Ucube olmadığını

kanıtlamak istemişti. Gururu yüzünden aldığı bu karar ailesinin katledilmesiyle sonuçlanmıştı.

"Seni küçümsemek istemedim. İyi bir avcı olduğunu biliyorum. Bu yüzden seninle koşmak istiyorum."

"Kadere inanıyor musun?" dedi Felicia birden. Daire gitgide kalabalıklaşırken samimi bir sohbeti sürdürebilmek için yakınlaşmışlardı. Kimsenin onları dinlemesini ya da konuşmalarına dahil olmasını istemiyorlardı.

"Yaşadığım onca şeyden sonra evet, inanıyorum."

"Ben de öyle. Bir kâhin olarak daha fazla inanıyorum üstelik." Stone'a dönerek gözlerini kapadı ve kendini toparladığında yeniden ona baktı. "Seninle karşılaşmamız ve hislerimin yoğunlaşması kaçınılmazdı. Her şekilde bunları yaşayacaktım ve sen Lissa'ya âşık olmayıp tüm bu karmaşaların içine girmeseydin şu anda Tarafsızları yönetiyor olabilirdin. Ben yine de seni bulacaktım. Belki evli olurdun. Kaiser'ın ilk evliliği gibi isim töreni yapmadığın bir evlilik olurdu umarım," dedi gülümseyerek. "Orada kaldığın ve Tarafsızların lideri olduğun için şimdikinden daha farklı düşünecektin. Büyücü olduğum için yüzüme bile bakmayacaktın. Tıpkı tanıştığımız zamanlardaki gibi."

"Felicia..."

"Sözümü kesme," dedi Felicia, parmaklarını onun dudaklarına bastırarak. "Ben anlıyorum. Doğduğunuz andan itibaren aileleriniz size ne kadar özel, nadir ve güçlü olduğunuzu anlatıyor. Bu yüzden diğer kurtlar sıradan yaratıklardan ibaret. Ana konuya dönersek, ben umutsuz bir şekilde Tarafsızların liderine âşık bir büyücü olacaktım ama asla birlikte olmayı başaramazdık. Başına gelen şeyler sayesinde hiçbir bağlılığın yok. Bu yüzden birlikte olabiliriz. Senin düşüncelerin haricinde aramıza kimse sınır koyamaz."

"Seni asla küçük görmem," dedi Stone, Felicia'nın yanaklarını okşarken. "Bunu ilk ve son kez yaptığımda beni Dawson'ın babası olduğumu bildiğini söyleyerek tehdit etmiştin. Küçükken nasıl zorluklar çektiğini tahmin edebiliyorum. Muhtemelen bu sende bir savunma mekanizması oluşturmuş ama inan bana kurtların sahip olduğu sıralama da Azüler hakkında düşünülen seçilmiş ırk

saçmalıkları da umurumda değil. Lissa da senin gibi bir Buky'ydi. Ben onu sevmeyi başardım. Üstelik bir gün lider olacağımı bildiğim halde."

"Yine de seninle avlanmak istemiyorum. En azından şimdilik."

Stone, gülümseyerek başını sallarken kolunu ona dolayarak onu biraz daha yakınına çekti. "Şimdilik," dedi.

Saat gece yarısından sonra ikiye yaklaşırken Ada, çocuklarının yanından geri dönüyordu. Dawson'a bakarak her şeyin yolunda olduğunu işaret ettikten sonra Lanston'ın ayakta durduğu yere yürüdü. Peratha'yla konuşuyorlardı.

"Benim grubumda kimler var?" dedi Ada daha fazla gerilime dayanamadan. Bir şeylere başlamak istiyordu. Gidip birkaç büyücüyü etkisiz hale getirmelilerdi. Onlar harekete geçmeden bir şey yapmak zorundaydılar.

"Remuslardan belli değil, Tarafsız grup arkadaşın Eric olacak."

"Eric mi?"

Lanston başını salladı. "Özellikle seninle aynı grupta olmak istedi. Adam, benim iki katım yaşımda ve yönettiğim bir saldırıya katılmayı kabul etti. Ricasını yerine getirmeseydim biraz ayıp olurdu."

Aynı Eric'ten mi bahsettiklerine emin değildi fakat Dawson'ın amcasından başka hangi Eric, Ada'yla aynı grupta olmak isterdi ki? Ada, iç geçirip ellerini masaya yasladı. Neden bunu basit bir saldırı düzeyinde tutamıyorlardı ki? İlla ki bir aile karmaşasına dahil olmak zorunda mıydı? Gerginleştiği her zaman yaptığı gibi boynunu kaşıyıp Dawson'a baktı. Böyle bir planı çıkarlarla yıpratmak istemiyordu. Eric'in aklında her ne varsa bunu sonraya ertelemiş olmasını umdu.

"Düşündüğün ne?" dedi Konrad. Ada, ona şüpheyle baktı ama Konrad sorusunda samimi görünüyordu. Buna rağmen cevap vermekte gecikince Konrad güldü. "Arkadaşlarınla, belki Dawson'la aynı grupta olmak istediğini tahmin ediyorum ama her ırktan bir kişi olacak. Eğer Remus olduğunu kabul edersen ya da Dawson, Tarafsız olduğunu..." diyerek cümlenin devamını getirmeden omuz silkti.

Ada, Murat'ın dışarı çıkışını izlerken Konrad'a cevap vermeyi ihmal etmedi. "Kabul etme yok. Biz neysek oyuz," dedi. Lanston'a dönerek ekledi. "Savaşın bir süreliğine de olsa durulduğuna karar verdiğimizde Dawson'la uzaklaşmak istiyoruz. Çok sürmez, kısa bir molaya ihtiyacımız olacak."

"Benim için hiç kısa sürmeyecek, o kesin." Konrad, bir ayağını diğerinin önüne atarken pencerenin kenarına yaslandı. "Gideceğinize üzüldüm. Arada bir buraya uğrar mısınız? Aleut gerçekten sıkıcı olabilir."

Ada, ona bakarak iç geçirdi. "Böyle davranmaktan vazgeç artık. Yorucu olmaya başladı." Bir kez daha konunun kapanacağını umarak Lanston'a döndü. "Amona'yı nasıl öldüreceğim?"

"Sana onun verileceğinden oldukça eminsin, değil mi?" dedi Lanston memnuniyetle. Bir kurt için intikamdan daha iyi teşvik olamazdı ve işin içinde teşvik varsa sonuç her zaman daha garantiydi. Lanston bu yüzden her iki tarafın da istekliliğini düşünerek kişisel çatışmaları ağır basan kurtlar ve büyücüleri eşleştirmeye çalışmıştı. Riskli fakat pratikti. "Onu en zayıf noktasından vurun. Aşk," dedi Lanston, eğilerek ona yaklaşırken. "Amona aşka düşkün. Bu onun uyuşturucusu. Ama dikkatli olmak zorundasın. Amona'nın bazı büyüleri tamamen sahte değildir. Olanı gözler önüne serer. Perdeleri ve sınırlandırmaları ortadan kaldırır."

"Yani beni etkileyebilir mi?"

"Herkesi etkileyebilir. Bu yüzden dikkatli olmanı söylüyorum. Eric ona karşı koyacak kadar yaşlı. Bu yüzden seninle gelmesi gerçekten iyi bir şey. Ayrıca Stone'un bizimle olduğunu bilmiyor olsa da Dawson'la senin evli olduğunu biliyor. Bu yüzden seni korumak isteyecektir."

Ada, onun her şeyi bildiğini böylece anlamıştı. Lanston çok soru sormaz, çok konuşmazdı. Fazla uysal görünmesine rağmen bilgelikle dolu güç taşıyordu. Babasının soğuk duruşuna sahipti fakat onun gibi pervasız değildi.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Lanston, odadaki tüm kurtların sessizleşmesi sağlayarak. Elindeki kâğıtları rulo haline getirmeye başladı. "Giriş konuşmasına gerek yok sanırım.

Üçerli gruplara ayrılacağız. Aynı ırktan iki kişi tek bir grupta yer almayacak." Uğultu ve itiraz başladığında Lanston, boğazını temizleyerek yeniden sessizliği oluşturdu. "Eğer buradaysanız, saldırı konusunda liderliğimi kabul etmişsiniz demektir. Bu yüzden söylediklerimi yapın. Gruplarınızı ve içinizden bu saldırıyla ilgili bilgi sahibi olacak grup liderini açıklayacağım. Size verilen koordinatlara ilerleyeceksiniz. Zaman kaybetmek yok. Verilen görevi tamamlayıp oradan ayrılın. Daha fazla büyücü öldürmek isteyerek zaman kaybetmeyin. Sandalyeyi tamamen yok etmek yerine bacaklarından birkaçını keserek kullanılmaz hale getireceğiz. Ne demek istediğimi anladınız sanırım." Kimse konuşmayınca Lanston memnun bir halde başını salladı. "Bu gece büyücülerin kurtlara açtığı savaşı sona erdireceğiz. Birlikte. Orada, savaştayken kimse Remus, Aleut ya da Tarafsız değil. Irklar yok. Sadece büyücüler ve kurtlar olacak. Ve biz, onlara kim olduğumuzu yeniden hatırlatacağız."

Gavin, "İlham verici," diye mırıldanırken aynı anda Creon, "Gerçekten etkilendim," dedi. İkisi birbirine bakıp kaşlarını çattıktan sonra önlerine döndüler. Yan yana durduklarının bile farkında değillerdi.

Lanston, konuşmaya devam ediyordu. "Tecrübelerinizden, gücünüzden, silahlarımızdan faydalanın. Öyle ya da böyle bu gece her şey sonuca bağlanacak."

"Bu üçlü gruplar olayını beğenmedim," dedi Dawson. Kollarını bağlamış, yığınla kâğıdın olduğu masaya yaslanmıştı. Hemen yanında duran Ada, ellerini pantolonunun arka ceplerine sıkıştırmıştı. Odadaki kalabalığı izliyor, Lanston'ın durumu nasıl profesyonelce yürüttüğüne hayran kalıyordu. Sanki yıllardır bunun için hazırlanmıştı. Dawson, dudağının üstünü kaşırken Ada'ya baktı. "Yanında her kim olacaksa seni koruması için ona güvenemem," dedi.

"Grup lideri seçilmedim ama planı bilen benim. Korunması gereken kişi ben değilim." Dawson'a baktığında onun ne kadar endişeli göründüğünü hissetti. Bunu yüzünden anlamak imkânsızdı. İlk zamanlarında, hatta Ada, Dawson'ın duygularını hissedene kadar yaşadıkları problemlerin bir kısmı da bu yüzdendi zaten. Bilerek

yaptığını düşünmüyordu fakat Dawson'ın kendi hakkındaki şeyleri dillendirmesi çok zordu. Yıllardır alışkanlığı haline gelmiş ve hatta karakterine oturmuştu. Ada, bunu birkaç yılda aşamayacaklarını biliyordu ama pes etmiş de sayılmazdı.

"Lanston silahlarımızı kullanın derken seni ve Creon'u kastediyordu."

"Eric beni korumak istediğini söylemiş. Takımımda yer alacak. Ama benim asıl endişelendiğim senin takımında kimin yer alacağı. Kurtlar arasında iyi bir ünün yok. Ya o karışıklıkta seni de ortadan kaldırmak isterlerse?"

Ada, bunu hem Dawson hem de Aliz için düşünüyordu. Sadece aynı durumda farklı yerlerde olacaktı. Dawson için kurulmasından endişelendiği tuzağı Aliz için kurmayı planlıyordu. Elbette büyücülerle olan savaşı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı ve henüz Aliz'i burada görmüş değildi ama böyle bir savaşta yer alacağına neredeyse emindi. O yüzden gelmesini bekliyordu. Remus lideri planı yeterince onaylamıyor, buraya gelmiyordu. Fakat gereken desteği yollamıştı. Belki Creon haricinde gözden çıkarılabilir Remusları göndermişti. Böylece aslında kendisine ait olmayan bir savaşa kendi şartlarıyla hem dahil olmuş hem de yeterince içine girmemişti. Her koşulda Ada, Aliz'i öldüreceğini biliyordu. Şartları eşitlemek adına Aliz'e tuzak kurabilirdi. Tabii bir de ölümünü garantiye almak için. Eğer bugün buraya gelmezse Av Dönencesi'ne kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Saatler sonra Ada, yeni tanıdığı bir Remus ve Eric'le birlikte ona verilen koordinatlara doğru gidiyordu. Eric, ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Ada, her ne kadar düşünmek istemese de Stone'la ikisinin benzediğini fark edebiliyordu. Boyları, tavırları, hatta tepkileri birbirlerinin aynısıydı. Görünüş olarak Eric biraz daha dağınıktı. Sakalları ve saçları Stone'a göre daha uzundu.

Arabayı Remus olan kullanıyordu, yolcu koltuğunda Eric vardı ve Ada da arkada bilgisayarıyla uğraşıyordu. Lanston'dan aldığı koordinatlara neredeyse ulaşmak üzereydiler. Amona'nın Aleut'tan çok da uzak olmadığını öğrenmek Ada'yı sinirlendirmişti. *Şehvet*'i kibrinin getirdiği sonuçlarla tanıştırmak için sabırsızlanıyordu.

"Plan hakkında bilgilendirmeyi ne zaman alacağız?" diye sordu Remus. Lanston, onları tanıştırırken kurdun isminin Byron olduğunu söylemişti. Hava karanlık olduğundan çözmesi biraz zaman alsa da Ada, onun melez olduğuna emindi. Muhtemelen kızıl ve kara kurttan oluşan bir ailesi vardı.

"Ulaşmamız gereken yere gittiğimizde gereken bilgileri edineceksiniz," dedi Ada başını kaldırmadan.

"Bu gizlilik gereğinden fazla geliyor. Hem en tecrübesiz ve en genç olan senken neden plana hâkimsin? Lanston biraz taraflı mı davranıyor dersin?" dedi dikiz aynasından göz kırparak.

"Böyle olmasını ben talep ettim," dedi Eric bakışlarını yoldan ayırmadan. Cevap vermeye bile tenezzülü yokmuş gibi görünüyordu. "Bir itirazın yok, değil mi?"

"Yok."

"Gerçek bir soru değildi, Remus."

Byron, olduğu yerde daha aşağıya kayıp arabayı kullanmaya odaklandı. Kar yağışı yoğunlaşırken böylesi en iyisiydi.

Ada, bilgisayarı dizlerinin üstünde dengelerken Eric'e daha iyi bakabilmek için sürücü koltuğunun arkasına doğru kaydı. Stone'un yaşadığını ve onun aslında Aleut'ta olduğunu bilse yaptığı şeyden vazgeçer miydi? İki kardeş aynı kadına âşık olmuşlardı. Hem Eric hem de o zamanki adıyla Axell, Violet'e âşıktı. Axell, Violet'i elde ettiğini sanıyordu fakat gerçek aşk aslında ikisini de bulmamıştı. Sonuç olarak hem Eric hem de Stone sevdiği kadını kaybetmişti. Violet başka biriyle evlenmişti. Gerçek bir evlilik üstelik. Belki sadece bu yüzden iki kardeş iyi anlaşabilirdi.

"Neye bakıyorsun öyle?" dedi Eric başını çevirmeden.

Ada, yakalanmış olduğunun verdiği utancı hissederken boğazını temizleyerek öne yaklaştı. "İyi niyetinden şüphe etmiş gibi olabilirim ama şimdiye kadar arkadaşlarımız haricinde bize karşılıksız iyilik yapan olmadı. Sen neden farklısın?"

"Lanston'a açıklamıştım."

"Evet. İnandırıcı gelmedi."

"Bu senin sorunun," dedi Eric ve emniyet kemerini çekiştirerek Ada'ya doğru döndü. "Babama Violet'ten bahseden bendim.

Benim yüzümden kaçmak zorunda kaldı. Kardeşimi o karmaşa durulduğundan beri görmüyorum. Violet'inse öldüğünü düşündüm. İki asırdan fazla bir zamandır suçluluk duygusuyla yaşıyorum. Belki bu yaptığım bir telafi olabilir."

"Günah çıkarmak için savaş gibisi yok ha? Dawson'ın kim olduğunu ne zamandır biliyorsun?"

"Yeni öğrendim. Başka soru sorma."

Araba sarsıldığında Ada, ön koltuklara tutundu. Byron, telaşla aynaları kontrol etti. Belli ki gördüğü şeyden memnun kalmayarak arabayı durdurdu. "Ne oluyor?" dedi Ada bilgisayarı bırakırken.

"Emin değilim. Sanırım bir hayvana çarptım."

"Tuzak olabilir," dedi Eric emniyet kemerini çözerken.

Tuzak ya da gerçek fark etmez dışarı çıkmak zorundaydılar ve yaptılar da. Üçü birlikte arabanın farklı yerlerinden inip yolun farklı yerlerini kontrol ettiler. Ada, öne doğru yürürken Byron'ın elindeki bıçağı gördü. Yolda bir hayvana çarptıklarına dair hiçbir iz yoktu. Sanki görünmez bir bariyerle karşılaşmışlardı. Araba farı karanlık yolu kısım kısım aydınlatırken esintiyle yağan kar sıcak tenlerine yapışıyordu.

"Arabaya," dedi Eric, açık duran kapıları işaret ederek. İçeri geçmeye hazır bir şekilde arkalarını döndüklerinde sesleri duydular. Dört ayaklı ve sakar bir şeye ait seslerdi. Tekrar dikkat kesilirken Byron, elindeki bıçağı fırlatmaya hazır bir halde ucunu kavradı. Eric, birkaç adım ilerlerken başını eğmişti. "Kirpiye benziyor," dedi.

Ada, bunun için durduklarına inanamayarak, "Gidelim hadi," dedi. Dengesini kaybeden hayvan yuvarlanarak yola kadar sürüklendi ve birden ayaklarının üzerinde durarak hırlamaya başladı. "Bu kesinlikle bir kirpi değil," dedi Ada şaşkınlık içinde. Byron, bıçağı fırlatmak için kolunu geriye çektiğinde Ada, elini uzattı. "Yapma, o Lyon," dedi Ada hızlıca. Bir saniye geç fark etse bıçak yüzünden yaralanacak olan yavru kurda doğru yürüdü. "Bu nasıl mümkün olur?" diye mırıldandı oğlunu kucağına alırken. Yumuşacık tüylere ve parıldayan sarı gözlere sahip olan kurt, Ada'nın yüzünü yaladı. Ada sersemliğine rağmen güldü. Lyon'u kucağında

tutarak ayağa kalkarken Lenora'nın nerede olduğunu ve oğlunun neden burada olduğunu düşünüyordu. Telefon çaldığında hızlıca arabaya yürüdü. Lyon'u bırakmadan telefonu eline aldığında Dawson'ın aradığını gördü. Hemen cevaplayıp kulağına götürdü. "Ne olduğuna inanamayacaksın," dedi Ada.

"Lyon yanında ve dönüşüm geçirmiş," dedi Dawson aynı şaşkın sesle.

"Evet."

"Lenora da benim yanımda," diye iç geçirdi Dawson. Ada, kızının inlemelerini ve minik pençelerinin çıkardığı tırmalama seslerini duydu. "Onları da götürmemizi istiyorlar."

"Kendilerini koruyabileceklerinden emin değilim," dedi Ada. Lyon hırladığında Ada, onun sivri dişlerini gördü. "Dişlerin olabilir ama karşındakiler büyücü olacak," dedi telefonu bir saniyeliğine kulağından çekerken. "Annene hırlayamazsın. Bu ayıp bir şey Lyon."

"Tüysüz?"

"Buradayım."

"Lenora yüzümü yalıyor."

"Evet, biliyorum," dedi Ada, Lyon onun boynunu koklarken.

22

Kaybetmeye alışkın kalplerin zaferleri de gölgede kalır.

"Buna hâlâ inanamıyorum," dedi Ada kendi kendine. Araba yolculuklarına devam etmelerine rağmen hedefe ne kadar yaklaştıklarından habersizdi. Zor bir karar olmuştu fakat kurda dönüşen ikizleri de yanlarında götürüyorlardı. Ada, Lyon'u kavramış, yüzünün hizasında havaya kaldırmıştı. Dudaklarını yalayan ve minik ayaklarıyla tüylü yüzünü örtmeye çalışan Lyon, Ada'nın şaşkınlığını yok edecek kadar sevimli görünüyordu. Ada, gülümseyerek oğlunun başını öptü. Onu göğsüne yaslayıp yumuşacık tüylerinde elini dolaştırdı.

Arkasına yaslanıp daha ne kadar yollarının olduğunu görmek için dışarı baktı ama hâlâ ormanın içinden ilerliyorlardı. Gidecekleri yer hayvanlar bakımından bile ıssızdı.

"Oğlun olduğunu nasıl anladın?" dedi Byron. En az Ada kadar şaşkın görünüyordu. Daha önce böyle bir şeye tanık olmadığı açıktı.

"Daha önce onu bu halde görmedim. Sadece anladım işte." Lyon, annesinin dizlerine yatıp ileri uzattığı ön ayaklarının üzerine başını yerleştirdi. Kulaklarını havaya dikmiş, yakaladığı aralıktan yolu izliyordu. Yola düştüklerinden beri ilgisiz görünen Eric, küçük kurdu merak uyandırıcı bulmuştu. Başını çevirip ona baktığında Lyon hırladı. Eric, gülümseyerek hafifçe burnuna vurdu.

Ada, ipek gibi tüylerde elini dolaştırırken Eric'i izliyordu. "Daha tecrübeli olduğun kesin. Bunun nedenini bana açıklaman mümkün mü?"

"Bir nedene ihtiyacın yok," dedi Eric. Lyon'un kulağının arkasını kaşırken küçük kurt nihayet hırlamayı bırakmıştı. "Bu yaşlarda dönüşüm geçirmesi standart bir durum olmayabilir fakat kesinlikle sıra dışı değil. Sahip olduğu genler, özel yetenekler ya da büyülerle bir ilgisi yok. Görünen o ki zihni ve duyguları bedeninden daha hızlı gelişiyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ada anlayamadan.

"Oğlunun bir dahi olduğunu söylüyor."

"Oğlun ya da kızın," diye düzeltti Eric. "Anladığım kadarıyla kızın da dönüşüm geçirmiş. İkisinden biri -dahi olan- bunu yapmış, diğeri de kardeşini kopyalamış. Yine de bu kopyalayanın da gözden kaçmayacak kadar zeki olduğu anlamına gelir. Böyle bir şeyi gördüğü halde bile yapmak kolay değildir."

Bu durum Ada'ya fiziksel tehlikeden daha zor görünmüştü. Bıçaklarla ya da ölüm tehditleriyle nasıl baş edeceğini biliyordu fakat dahi çocuklarla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Çakıl taşlı yola girdiklerinde güneşin doğmasına iki saatten az kalmıştı. Verimli bir zamanlama olduğu söylenemezdi. Arabadan indiklerinde soğuk rüzgâr yüzlerine çarptı. Hepsinin alıştığının aksine daha yumuşak bir hava vardı burada. Lyon, kucağından atlayıp koşmaya başladığında Ada hızlı davrandı ama oğlu arayı açmıştı. Nereye gideceğini biliyormuş gibi davranıyordu.

"Bu tuhaf bir karşılaşma olacak," dedi Byron, kilitleme zahmetinde bulunmadığı arabadan uzaklaşırken.

Ada, kesinlikle aynı fikirdeydi. Hızlı adımlarla minik ayak izlerini takip etmeye başladılar. Cılız mum ışığıyla aydınlatılmış bir kulübeye yaklaştıkları sırada Lyon'u gördüler. Kumların üzerinde ayakları sürekli kayıyor, dengede durmak için ileri geri gidip geliyordu. Ada, gözlerini kulübeden ayırmadan yürümeye devam etti. Lyon'un yanında durduğunda yere eğilerek kurdun başına dokundu. Amona sahiden orada mıydı? Onu öldürebilecek miydi? Daha fazla yaklaşmadan önce Eric ve Byron'a planı anlatmalıydı.

Her an Amona onları hissedebilirdi. Kulübeye metrelerce uzaktaydılar ama yine de tedbirli olmak iyiydi.

"Tamam," dedi Ada arkasını dönerken. "Kurtlara saldıran büyücüleri yönlendirenler var. Geri plandaki komutanlar ve liderler. Komutanları öldürürsek askerler nereye saldıracağını bilmeyecek, gereksiz ve faydasız birkaç girişim olacaktır. Bunları da bastırırız ama toplu ve koordine bir saldırıya daha dayanamayabiliriz. En heyecanlısı ise bize düştü." Ada, ellerini beline koyarken Byron ve Eric'te tek tek gözlerini dolaştırdı. Erkekler büyüye bile ihtiyaç duymadan Amona'nın etkisi altına girebiliyordu. Belki de bu takımın tamamı kızlardan oluşmalıydı. Böylece Amona'nın dikkatini daha fazla kontrol altında tutabilirlerdi. "Amona," dedi sadece.

"Bu kişisel bir intikam alma girişimi mi?" dedi Eric. Byron'ın gözleri büyürken hiçbir şey söyleyememişti. Onun aksine Eric daha kolay adapte olabiliyordu.

"Kişisel olarak bir sorunumun olmadığını söyleyemem ama asıl amacım bu değil. Hiçbirimizin olmamalı," dedi Ada elini kaldırırken. "Benim takımımdasın çünkü bunu kendin istedin ve Lanston da isteğini geri çevirmedi. Asıl merak ettiğim senin neden burada olduğun," derken bu sefer Byron'a döndü. "Lanston'ın seni bu takıma vermesinin bir sebebi olmalı."

Ela gözleri hâlâ kulübenin üzerinde olan Byron bir süre Ada'ya cevap vermedi. Ellerini kot pantolonunun cebine sokmuş, öylece duruyordu. Ada, onun şaşkın olduğunu hissedebiliyordu. Omuzlarına kadar inen uzun saçlarından bazıları yüzüne düşmüş olan Remus, her an arabaya doğru yürüyecekmiş gibi görünüyordu. Burnunu çekerek Ada'ya baktığında gözleri sarı harelerle kaplanmıştı. "Amona bana şehvet büyüsü uygulayamıyor. Bu zamana kadar ondan etkilenmeyen ya da zorla etkilenmek mecburiyetinde bırakılmayan tek kurdum ve Amona bunu bile oyuna çevirmesini bildi. Senin bilmen gereken şeyse, onu öldürmek için her şeyi yaparım."

"Bu benim için yeterli," dedi Ada başını sallayarak. Amona, Byron'ın hayatını karartmıştı. Gücüyle etkilemediği için inatla üstüne gitmişti muhtemelen. Ada, onun hikâyesini merak etti. Entrikayla dolu olduğuna şüphe yoktu. "Ala kurt olduğum için

büyücülerin üzerimde çok fazla kontrolü yok. Ufak etkiler haricinde beni tamamen kontrol altına alamıyorlar fakat Amona konusunda aynısı geçerli değil. Bu yüzden ikinizden birini öpmeye falan kalkarsam..."

"Sen daha çocuksun," dedi Eric, bunu iğrenç bulmuş gibi kaşlarını çatarken.

"Evet, benden iki asır büyük bir kurttan çocuklarım var. Konu yaşım değil," dedi kendini göstererek. "Sonrasında hissedeceğim suçluluk hiç değil. Kontrolümün dışında gerçekleşen şeyler için suçluluk hissetmem. Ama eğer sizi öpersem ve siz buna engel olmazsanız sonrasında başınız biraz derde girebilir."

"Dawson," dedi Byron iç geçirerek. Ada, bu konuda bir şey yapamayacağını belirten bir şekilde omuz silkti. "Pekâlâ. Birden çıldırıp soyunmaya kalkarsan seni engelleyeceğime söz veriyorum."

"Teşekkürler."

"Eğer ikinizi birden büyülerse ne yapacağım?" dedi Byron, elini Ada ve Eric'e doğru sallayarak.

"Kaç," dedi Eric basit ve açık bir şekilde. Ada'nın yanından yürüyüp kulübeye yöneldi.

Ada, Byron'a doğru eğildi. "Kaçarsan seni bulur ve öldürürüm. Sakın bunu yapma." Ciddi olduğunu anlamasını isteyerek gözlerine bakarken Byron boğazını temizledi. Ada, onun koluna dokundu. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Hadi gidip Amona'yı öldürelim." Byron'ın keyfi yerine geldiğinde ikisi de gülümsedi. Eric'in arkasından kulübeye doğru yürürlerken Ada, Lyon'a baktı. "Burada kalabilirsin," dedi. Lyon onu duymuyor, dinlemiyor, belki de anlamıyordu. Her ne oluyorsa Ada'nın söylediklerinin hiçbir geçerliliği yoktu. Oğlu, kumların içinde bata çıka ilerlemeye devam ediyordu.

Kulübeyi daha net görmeye başladıkları sırada üçü aynı anda hareketliliği hissederek oldukları yerde durdular. Eric, ikisine bakarak elini kulübeye doğru salladı. "Gidin," dedi sessizce. Ada ve Byron, bakıştıktan sonra yanlarında Lyon'la ilerlemeye devam ettiler. Eric, arkada kalıp onların herhangi biri tarafından saldırıya uğramasını engelleyecekti.

Kapı hiç zorlanmadan açıldığında Ada, şüpheyle bir iki saniye bekledi. Byron daha sabırsızdı. Kapıyı iterek içeri girdi. Bacaklarının arasından geçen Lyon, hızlı adımlarıyla Byron'ı takip etmişti. Kulübenin içi oldukça genişti. Tatil için harika bir kaçamak yeri olurdu. İçeriyi dolduran tek ses şöminede yanan odunların çıtırtısıydı. Ada, kapıyı arkasından kapatırken gözlerini içeride dolaştırmaya devam etti. Aralık duran başka bir kapı fark ettiğinde oraya ilerlemeye başladı. Byron, geniş bir tahta masanın üzerinde duran eski defterleri inceliyordu.

Ada, kapıya yönelmişken Lyon, koşarak önüne geçti ve gözden kayboldu. "Kahretsin," dedi Ada sessizliği boş vererek. Lyon bu kuralı hiç saymıştı zaten.

"Ah, bu ne kadar da tatlı."

Ada, öyle ani bir şekilde durdu ki geriye doğru sendeledi. Kucağında Lyon'la dışarı çıkan Amona'nın yüzünde eşsiz bir gülümseme vardı. Şu anda onu gören herkes ona âşık olabilirdi. Tehlikeli olduğunu hisseder, yine de kendilerine engel olamazlardı. Amona'yla aralarında ayrı bir nefret olan kurtların bile onu öldürememesinin bir sebebi vardı.

"Oğlumu bırak," dedi Ada, kendine hâkim olmaya çalışarak yutkunurken.

"Memnun görünüyor," dedi Amona. Lyon'u tutarak yüzüne doğru kaldırdığında gülümsemesi donuklaştı. "Memnunsun, değil mi minik kurt?" Lyon, onun yüzünü yaladığında Amona, kıkırdayarak onu yeniden göğsüne yasladı. "Evet, memnunmuş. Ölmediğine sevindim. Annenin karnındayken ufak bir kavgaya dahil olman gerekmişti."

Byron, belindeki kılıfa geçirilmiş bıçağını çıkarırken bir adım öne çıkmıştı. "Bir yavrunun arkasına saklanacak kadar korkak mısın sahiden?" dedi.

Lyon'un sırtındaki tüyleri seven Amona, yana doğru yürümeye başladı. Gözlerini karşısındaki adama odaklamıştı. Byron da onun adımlarını izlerken göz temasını kaybetmeden yürüdü. Amona başını hafifçe eğerek gülümsedi. Ada, zihninde hoş duygular hissettiğinde şaşkınlıkla ikisine baktı. Amona büyü yapmıyordu. Sadece

hissettikleri Ada'nın zihnine yansıyordu ve görünen o ki Byron hakkında son derece iyi duygulara sahipti. Amona, elde etmekte zorlandığı erkeklere bağlanıyordu ve bunun iki açık örneği Dawson ve Byron'dı.

Kavga sesleri duyduklarında Amona, gözlerini perdelerle kapalı cama doğru çevirdi. "Benim oğlanlar kendine yemek bulmuş olmalı," deyip omuz silkti.

"Bence tam tersi oldu." Amona tek kaşını kaldırarak ona baktığında Ada da kendi bıçağını çekmişti. "Oğlumu bırak, Amona. Bu konuda ne kadar hassas olduğumu görmek istemezsin."

"Buraya beni öldürmeye geldiğinize göre hepsi aynı kapıya çıkıyor." Ona saldırmak üzere olan kimse yokmuş gibi rahat bir halde tekli koltuğa oturdu. Büyüsünü ve gücünü ortaya sermek için ikisinden birinin saldırıya geçmesini bekliyor gibiydi. Lyon'u kucağına oturtarak kuyruğuna dokundu. "Sadece ikiniz ve dışarıdaki korumanız mı var?" diye sordu ilgisiz bir merakla.

"Kurtlara yapılan saldırıda beyin takımının bir parçası olduğunu biliyoruz. Sanırım şu anda birkaç ortağın ölmüştür bile," dedi Ada. Gözlerini oğluna çevirirken nefesini yavaşça bıraktı. Lyon'a kaçmasını söyleyebilirdi fakat Amona'yı öfkelendirdiği ilk anda en zararsız kişiye darbeyi indireceğini biliyordu. Bu yüzden kan dökülmeye başladığında Lyon'un uzakta olmasına ihtiyacı vardı. Neden her şey böylesine kontrolsüzce gelişmişti ki? Buna asla izin vermemeliydi.

"Bu işi eğlenceli hale getireceğim. Gerçekten çok sıkıcı," derken Amona'nın gözlerinde kızıl parıltılar dolaştı. Dudaklarında gülümsemeyle birlikte odaya yayılan gül kokusu hepsini boğacak kadar yoğundu. Ada, onun büyüsünü işlemeye başladığını hissetmişti.

Byron, daha fazla vakit kaybetmeden Amona'ya saldırdı. İçinde büyüyen duygu, Ada'nın canını yakacak kadar yoğundu. Amona, büyüsüyle saldırmıştı ve şehvet büyüsü içlerinde en hilekâr olanıydı. Byron'ın boğazına yapışarak onu duvara fırlatan Amona, Ada'nın yanına yürüdü. "Şimdi işin keyifli kısmına geçelim." Ada gerilerken Amona onun üzerine yürümeye devam ediyordu. Her adımda Ada'yı daha fazla şehvete boğuyordu. "Çocuklarını,

aşkını, hayatını geride bıraktın. Senin için önemli olan tek şey şu anda ne hissettiğin."

Ada, başını iki yana sallıyordu fakat Amona'nın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. "Kendimi kontrol edemeyeceğimi mi sanıyorsun?" dedi zar zor çıkan sesiyle.

"Ben hiçbir şey sanmıyorum. Olacakları göreceğiz. Eğleneceğimi garanti ederim." Gözlerini Ada'dan ayırmadan elini kapıya doğru salladı. Kapı kırılarak içeri doğru açılırken savaştan yeni çıkmış ve kana bürünmüş olan Azü, içeri düştü. Birden ayağa kalkıp hırladı fakat nerede olduğunu anlayamamış gibiydi. "Selam tatlım," dedi Amona ona bakarak.

"Ah," diye homurdandı Ada, gözlerini kaparken. Nedense içeri düşen Azü'nün Eric olmasını ummuştu. Böylece oldukça Tarafsız ve yaşlı bir kurdun kendine daha fazla hâkim olacağını düşünmüştü. Byron, beyin sarsıntısından kurtulup kendine gelirken Amona'yla sağlam bir kavgaya tutuştu. Ada, koşarak Lyon'un yanına gitti. Onu yerden alıp kapıya doğru götürdü ve Konrad'a verdi. "Gidin. İkiniz de," dedi.

"Buraya nasıl geldim?" dedi Konrad, şaşkın bir halde Lyon'u tutarken.

"Amona yaptı. Hadi git," dedi Ada ve çok büyük bir hatada bulunarak Konrad'ı itti. Birbirlerine temas ettikleri an Ada, Amona'nın etkisine daha fazla girdi ve savaş, etkileri, neden burada oldukları anlamını yitirmeye başladı.

"Büyü altındasın," dedi Konrad.

"Git," dedi Ada, kendini zorlayarak arkasını dönerken.

Byron'a geçici süre bilinçsizlik hali yaşatan Amona, birden Konrad'ın karşısına geçti. Dudaklarını onun dudaklarına sürterek gülümsedi. "Burada kal," dedi fısıldayarak.

Konrad itiraz etmek ister gibi görünse de, "Tamam," demişti. Her ne kadar Konrad, büyüye karşı dirençli olsa da Amona'nın yaptığı tam olarak bir büyü sayılmazdı. Hipnozdan ibaretti ve biraz da dışavurumdan. Ada'nın aksine Konrad'ın hisleri tamamen sahte değildi. Sadece itilmeye ihtiyacı vardı ve Amona, o itici güç olmuştu.

"Senin ne işin var burada?" dedi Eric, elinin tersiyle dudaklarının üstünü silerken. Konrad cevap vermek bir yana, onu duymamıştı bile.

"Gidin artık!" diye bağırdı Ada. O kadar çok titriyordu ki ne dönüşmeyi başarabiliyor ne de Amona'ya saldırabiliyordu. Eric, elinde hazır tuttuğu bıçağı Amona'ya savurduğunda onlar arasında yeni bir kavga başlamıştı. Hemen yanında duran Lyon, Ada'nın pantolonunu dişleriyle çekiştiriyordu. Ada, sadece etkisinden kurtulmak için buradan koşarak uzaklaşmak istiyor ama ellerini yaslandığı duvardan ayıramıyordu. Gözlerini kapatarak nefeslerini düzenlemeye çalıştı. Mantıklı şeylere tutundu. Savaş vardı, kan kokusu alıyordu ve bunu sonlandırmak zorundaydı. Dolu dolu içine çektiği nefesini bırakırken gözlerini açtı ve düşündüğü her şey buhar olup hiçliğe karıştı. Tam karşısında duran Konrad, onu öptüğünde bile itiraz etmedi. Ada, kontrol edemediği duygularla rahatlarken Konrad'ın yüzüne dokundu.

Yumruk yaptığı ellerini duvara geçirerek bağıran Konrad, birkaç saniyeliğine Ada'dan ayrılmıştı. "Bunun için öleceğim," dedi gözlerini Ada'nın yüzünden ayıramadan. Bir an sonra yeniden duygularına boğuldu. "Bunun için ölebilirim," dedi daha sonra.

"Yardımınız için teşekkürler!" dedi Byron, bir kez daha yerden kalkarken.

Ne Konrad ne de Ada, onu duyabilmişti. İkisi de Amona'nın yüzeye çıkardığı duygularla, manipüle ettiği düşüncelerle ve hipnozuyla mantıklı yönlerini kaybetmişti.

"Ne olduğunu anlamıyorum," dedi Creon, karların üzerinde yatan büyücüye bakarken. Büyücüyü öldürmeleri sadece üç saniyelerini almıştı. Aşılmaz bariyerler oluşturacak kadar güçlü olan cadı, ölmeyi bekleyen bir suçlu gibi sesini çıkarmadan cezasına razı olmuştu.

Ellerindeki kanı karların yardımıyla temizleyen Dawson omuz silkti. "Ne olduğu önemli mi? Öldü işte." Karların arasında kaybolmasını sağlayacak kadar beyaz peleriniyle hâlâ öldürdüğü kadının başında dikilen Creon, yürüyüşe çıkmış kadar rahat görünüyordu.

Dawson, ıslak ellerini pantolonuna sildikten sonra Lenora'yı aldı. Hâlâ kurt formunda olan Lenora, masum ve sevimli görünüyordu. "Sen yaptın, değil mi?" dedi cevap alamayacağını bilse de.

"Ne yaptı?" dedi Creon, köşeye atılmış olan pantolonunu alarak. Aniden dönüşüm geçirdiği birkaç seferde öğrenmişti ki pantolonunun parçalanmasına asla izin vermemeliydi. Özellikle insanların da olduğu yerlere girecekse.

"Kadının güçlerini kullanmasını engelledi," dedi Dawson, başıyla ölü büyücüyü işaret ederken.

"Aleut'a geri mi döneceğiz?" dedi Tarafsızlardan bir kadın. Kullandığı bıçakları temizlemek için bir kayanın üzerine oturmuştu. Dawson, bir kurdun bıçak ustalığını çok nadir görürdü. Ölümcül derecede keskin pençe ve dişler varken bıçak üzerine çalışmak hiçbir kurdun önceliği olmuyordu. Kendisi bıçaklar dahil birçok insan silahında bilgi sahibi olmuştu. Ne zaman insan formunda kavgaya karışacağı belli olmuyordu.

"Herkes kendi cadı avıyla ilgilensin. Bizimkini hallettik." Dawson, geldikleri yoldan geri yürümeye başladığında işe yaramayacağını bildiği halde telefonunu çıkardı. Kanada'nın bu bölgesinde telefonun çekmesi imkânsızdı. Ada'nın nereye gittiğini bilmediği için onun da telefonunun çekmeme ihtimalini göz ardı edemiyordu. "Ada'nın nereye gittiğini biliyor musun?" dedi Dawson, Creon'a.

"Hayır. Bunlar gizli bilgiler. Aynı takımdan kişilere bile söylenmezken benim nasıl haberim olacaktı?"

"Gizliliğin sebebi bilgilerin büyüyle zorla koparılma ihtimali fakat sana pek fazla işlemiyor, değil mi?" Creon, bunu itiraf etmek istemese de giriştikleri kavga sebebiyle açıklamak zorunda kaldığı bir yeteneğiydi. Felicia tetikçisi olduğundan Creon'u basitçe kontrol edebilse de diğer büyücüler Creon'u öylece etki altına alamıyordu. "Onu defalarca uyarmama rağmen Ada sana güveniyor ve kendini garantiye almasını bilir. Bu yüzden her ihtimale karşılık gideceği yeri sana söylemiştir."

Creon, kuşkuyla bakan gözlerini Dawson'a çevirdi. "Bunları nereden bilebilirsin ki?"

"O benim karım. Ayrıca kurt yanı Gavin'in yanında büyüdü sayılır. Karakteri bir parça onu yansıtıyor."

"Geçmiş olsun."

"Teşekkürler," dedi Dawson ve hâlâ cevap beklediğini belirten bir şekilde yüzüne bakmaya devam etti.

"Sana söyleyemem," dedi Creon iç geçirerek.

"Bana söyleyemez misin?" Dawson, sinirlerine hâkim olmaya bile çalışmadan sesini yükseltmişti. Artık avcı dövmesinin etkisi altında olmayabilirdi ama yine de karşısında bir Remus vardı ve bunu sonuna kadar hissediyordu. Creon, ya durumun farkında değildi ya da ölmeyi umursamıyordu çünkü Dawson'ı fena halde kızdırmaya başlamıştı. "Karımdan ve oğlumdan bahsediyoruz. Hiçbir gerekçe onların yerini bilmememi mantıklı göstermez. Üstelik ne olup bittiğini gördükten sonra."

"Bu benim kararım değil. Lanston böyle istedi."

"Lanston, benim liderim değil. Bağlılığım hâlâ Peratha'ya," dedi Dawson ve Creon'un yakasını tutarak kendine doğru çekti. "Söyle."

"Bir şey yapmayacak mısın?" dedi Creon, müdahale etmesini beklediği Tarafsız takım arkadaşına. Önden yürüyen kadın omzunun üzerinden onlara baktıktan sonra yoluna devam etti. Creon, yeniden Dawson'a döndü. "Bak, bu saldırıya katılan Tarafsızların en yaşlısı bile Lanston'ın önderliğini kabul etti. Hiçbir şey bilmeden saldırmak hakkında tereddütleri olsa da uyum sağladılar. Bu ne kadar zor sen de farkındasın."

"Farkındayım. Aynısını ben de yaptım."

"İyi, o zaman bana soru sorup durma."

Dawson, başını öne eğerek Lenora'yı yere bıraktı. "Yürü hadi," dedi onu hafifçe iterken. Karların arasında yolunu bulmakta sıkıntı çekmeyen Lenora, kadının ayak izlerini takip etti. "Hangi büyücüyü öldürmeye gittiklerini biliyor musun?" Creon, Dawson'dan uzaklaşarak iki adım gerilerken başını salladı. "Kim?" dedi Dawson güçlü bir tahmini olsa da.

Derin bir nefes alan Creon, eliyle çenesini sıvazladı. Söyleyip söylememekte kararsız kaldığı açıkça görünüyordu. "Byron'ı tanıyor musun?"

"Hayır." Dawson, onun sadece Ada'yla aynı takımda yer aldığını biliyordu. Hakkında araştırma yapmaya bile fırsat bulamamıştı.

"Gavin'in zehirli dişlere sahip olması gibi Byron'ın da bir özelliği var. Ona iradesi dışında hiçbir şey yaptıramazsın. Buna büyüler de dâhil. Özellikle Amona'nın büyüsü."

Dawson tepki veremeden öylece baktı. Lanston, bunu bilerek yapmış olmalıydı. Belki de Ada'nın kendisi istemişti. Durum her neyse Ada ve oğlu, en oyunbaz büyücülerden birinin yanındaydılar. Dawson, Amona'nın ne kadar güçlü olduğunu defalarca görmüştü. Öldürülebilmesinin zor olması bir yana öldürülebileceğini bile sanmıyordu. "Bana nereye gittiklerini söyle," dedi Dawson. Vücudu dönüşüm geçirmek isterken Dawson bunu engelliyor, bu yüzden de kemik sesleri yükseliyordu. Gözleri ay ışığının ve karın parlak beyazlığının etkisiyle daha korkutucu görünüyordu.

"Koordinatları bilmiyorum ama Aleut'tan çok uzaklaşmadılar. Yanlış hatırlamıyorsam buradan koşarak gidebileceğin kadar yakın. Lanston özellikle böyle ayarladı. İşimiz kısa sürerse ve mecbur kalırsam Peratha sana bilgileri vermemi istemişti. Seni çok iyi tanıyor," dedi Creon memnuniyetsizce. Daha birkaç dakika önce büyücülerden birini kusursuzca öldürmüşlerdi. Keyiflenmesi gerekiyordu.

Dawson, istemsiz bir şekilde telefonu tekrar eline aldı. Gözlerini kapatıp başını salladıktan sonra parmağını Creon'a uzattı. "Lenora'yı Aleut'a götür, Peratha'ya teslim et. En ufak bir şey..."

"Merak etme, yanından ayrılmam."

"Tehdidimi bölme. Bunu her zaman sinir bozucu bulurum." Creon, ellerini önünde birleştirerek devam etmesini işaret etti. "Kızımın üzerinde en ufak bir sıyrık dahi görürsem hayatın boyunca bundan pişman olmanı sağlarım. Büyük bir zevk ve istekle."

"Sana inanıyorum," dedi Creon sakince.

"Neden böyle baktığını anlamıyorum."

Creon, yüzündeki ifadenin nasıl olduğunu biliyordu. Özlem ve merak dolu. "Kendi tarzında tuhaf birisin fakat ikizler senin gibi bir babaya sahip oldukları için çok şanslı. Git hadi, Lenora'nın birkaç saat içinde Aleut'ta ve güvende olmasını sağlayacağım."

Ada, kısa süreli baygınlık geçirmiş gibi hissediyordu ya da zamanda atlamış gibi. Kontrolü ve bilinci yerine geldiğinde kurt formundaydı. Üstelik yere serdiği Amona'yı ısırmak üzereydi. Amona ellerini kaldırarak Ada'nın yüzüne dokundu. Korku dolu ya da ölmek üzereymiş gibi görünmüyordu. Sanki saldırıda bulunan kendisiydi. "Üzerimden kalk," dedi etkileyici sesiyle. Sadece ses ve iradeden ibaretti. Ellerinden, teninden ve kelimelerinden hiçbir güç yayılmadı.

Ada, o kadar şaşırmıştı ki bir anda dönüşüm geçirdi. Pelerini etrafını sararken Amona'yı yakasından tutarak kaldırdı ve duvara yasladı. "Büyü yapamıyorsun," dedi ve ilk defa Amona'nın korktuğunu gördü. Amona, bir an gözlerini kapadı ve tekrar açtığında hâlâ kulübede olduğunu fark etti. Nefesleri sıklaşırken kısaca Ada'ya baktı ve koşmaya başladı. Ada hâlâ şaşkındı. Bu yüzden tek yapabildiği Amona'yı seyretmek oldu. Eric, Amona'yı yakalayıp kolunu beline doladı.

"Bırak beni," dedi Amona çırpınarak. O kadar öfkeli, aynı zamanda korkmuştu ki bağıramıyordu bile.

"Neden büyü yapamıyor?" dedi Byron. İçlerinde en hırpalanmış olanı oydu. Yorgun ve şüpheci görünüyordu. "Bizi kandırıyor olabilir."

"Kandırmıyor," dedi Ada kendinden emin bir şekilde. Tekli koltuğa oturmuş, olanları izleyen oğluna baktı. "Lyon büyü gücünü almış olmalı. Daha karnımdayken bile etrafımda tuhaf şeylere sebep oluyorlardı."

Amona, gözlerini kısarak kurda baktı ve ileri doğru atıldı. Eğer Lyon'a ulaşabilseydi tereddüt dahi etmeden onu öldürecekti. Böylece eşsiz güçlerini geri alabilirdi. Ada'nın görüş açısına giren Konrad, elindeki iple Amona'nın ellerini bağladı. Ada, onun da dönüşüm geçirdiğini görebiliyordu. Ak kurtluğunun gözden kaçmaz temsilcisi olan pelerini karlar kadar beyazdı.

"Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum," dedi Konrad sıkı bir düğüm atarken.

"Kolay mı?" dedi Amona, ona doğru eğilerek. "Beni öldürmeniz asla kolay olmayacak. Kimse buna izin vermez."

"İzin beklemiyoruz," dedi Ada öne çıkarken. "Buraya zaten seni öldürmeye geldik. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Güçsüz düşmüş haldeyken mi yapacaksınız? Sorgu için Aleut'a götürürsünüz sanmıştım," derken gülümsüyordu. Üzerindeki korkudan kurtulmuş, nasıl kaçacağını düşünmeye başlamıştı.

Ada, duvar dibinde duran kıyafetlerinin yanına gitti. Kalbi göğsünde deli gibi atarken kızardığına emindi. Konrad'la olan öpüşmeleri gözünü her kapadığında oradaydı. Pantolonunun arkasındaki kemere takılı olan bıçaklarından birini çekti ve Amona'ya döndü. "Rehin almıyoruz. Emirler açık," dedi.

"Beni sen mi öldüreceksin?" dedi Amona tek kaşını kaldırarak. Belinden aşağıya uzanan dalgalı saçlarından bazıları yüzünü kapatmıştı. Hâlâ güzel ve çekici görünüyordu. Kısa bir süreliğine büyüsünü kullanamasa bile herkes için tehlikeliydi. Sadece görünüşüyle bile. "Kavgada belki ama ellerim bağlıyken boğazımı keseceğine inanmak zor. Arkamdaki yapabilir," derken başını kaldırarak Eric'e döndü ve dudaklarını aralayarak gülümsedi. Eric, göz ucuyla Amona'ya bakıp boğazını temizledi.

Ada haklıydı, bu kadın büyüsü yokken bile şehvet doluydu. Bir an önce ölmesini istiyordu. Herkes için tehlikeli olmaya başlamadan önce durumu sonlandırmalılardı. Amona'ya yaklaşırken Konrad ve Byron geri çekildiler. "Daha önce yapmadığım şey değil. Ölmemek için yalvaran kurtları idam ettim. Eğer yalvarmak istiyorsan..."

"Daha iyisi," dedi Amona. Birden öne atıldığında Ada'yla yüzleri karşı karşıya geldi. Eric, yapabildiği kadar sağlam tutarken iki kadın, gözlerini birbirlerinden ayırmıyordu. "Güçlerimi alan enik onları serbest bırakacak ve büyülerim bana geri dönemediğinde ortadan kaybolacaklar. Başka biriyle evliyken hâlâ ilk günkü gibi eski nişanlına âşık olmak istiyor musun?"

"Uzun bir süre Kerim'i sevdim. Aşkını tekrar hissetmem bir şeyi değiştirmeyecek."

Remus ve Aleutların arasında savaş çıkmadan hemen önce Ada, kokusunu saklamak için Amona'dan yardım istemişti. Tabii daha az çılgın olduğu zamanlardı. Amona, büyü karşılığında

Kerim'e olan aşkını almıştı ve şimdi ölürse büyüsü de ortadan kalkacaktı. Ada, bunun için korkmuyordu çünkü Kerim'e âşık olmanın nasıl bir duygu olduğunu unutmuştu. Geri dönerse ne yapacağını o zaman düşünürdü. Böyle bir şey Amona'yı öldürmesine engel değildi.

"Yap öyleyse," dedi Amona, başını yukarı kaldırarak boynunu açığa çıkarırken. "Öldür ve gör bakalım, iki kişiye âşık olmak ne kadar eğlenceliymiş."

Ada, sadece Dawson'la olan ilişkilerini korumak için bile Amona'nın yaşamasına izin verebilirdi fakat Kerim'e olan duygularının, Dawson'a duyduğu aşktan daha yoğun olduğuna inanmıyordu. Üstelik Dawson'la aralarında Kerim'le asla sahip olmadıkları bir şey vardı. Çocukları. "Onu sıkı tut," dedi Ada, biraz daha Amona'ya yaklaşırken. Elini kaldırarak bıçağı boğazına yasladı.

"Bundan kurtulabileceğini asla düşünme," oldu Amona'nın son sözleri.

Eric, ellerini gevşettiğinde Amona, yere düştü. Boğazından yoğun bir şekilde akan kan, Ada'nın çıplak ayaklarına doğru yayılıyordu. "Gidelim artık," dedi Ada arkasını dönerken. Lyon'u gördüğünde bir an duraksadı. Bıçağını bırakıp oğluna doğru yürürken diğerlerinin Amona'yı taşıdıklarını duyuyordu. Söz konusu Amona olduğu için onu öldürdüklerine dair kanıt götürmek zorundaydılar. Sonrasında yakılacaktı. Ada eğilerek Lyon'u aldı. "Teşekkür ederim," dedi başparmağıyla tüylü yüzünü severken.

"Ada," dedi yanına gelen Eric. "Gidiyoruz. Üzerini giyin istersen."

"Beş dakika içinde size yetişirim," dedi Ada duvara doğru yürürken. Eric dışarı çıkarken Konrad da kıyafetlerine yaklaştı. İkisinin çıkardıkları tüm giysiler yan yana duruyordu. Konrad, eşyalarını alıp uzaklaşırken kapıyı arkasından kapatmıştı. Ada, öfke krizine tutulmamak için dişlerini sıkarken yere oturdu. "Ne yapacağım ben?" dedi fısıldayarak. Üzerinden yayılan Konrad'ın kokusu günlerce Dawson'dan uzak kalmasını gerektirecek kadar yoğundu.

Derin bir nefes alıp Lyon'u yere bıraktı. Kıyafetlerini hızlıca giyerken oğlu kapıya doğru koşmuştu. Ada, son olarak silahlarını

üzerine yerleştirdi. Amona'yı öldürdüğü kanlı bıçağı alıp temizledikten sonra kılıfına koydu ve dışarı çıktı. Elinde duran pelerinini toprağa bırakırken arabaya doğru yürüyordu. Gün tamamen aydınlanmış; gün ışığı kuş cıvıltıları eşliğinde yayılıyordu. Ada durup başını yukarı doğru kaldırdı. Bu hafif sıcaklığı özlemişti. Hissettiği rüzgârla gözlerini kapatırken boş bulunup geriye doğru sendeledi. Gözlerini açtığında Dawson karşısında duruyordu. Korkuyla sıçrayıp bir elini karnına bastırdı.

"Ne işin var burada?" dedi Ada yutkunurken. Hissettiği suçluluk ve tereddüt midesini bulandırıyor, başının dönmesine sebep oluyordu.

"Amona'yı öldürdünüz," dedi Dawson. Ada sadece başını sallayabildi. Dawson'ın ses tonundan hoşlanmıyordu. Muhtemelen kokuyu çoktan almıştı ve buna kendi kafasında mantıklı bir açıklama bulana kadar başka şeyler sormaya devam edecekti. "Lyon, onun güçlerini aldı, değil mi?" derken ayaklarının dibinde dolaşan oğluna baktı.

"Evet... şey, tuhaftı." Ada, bir türlü titremesini bastıramıyor ama açıklama da yapamıyordu. Söyleyeceği herhangi bir şeyin durumu daha kötü hale getirmesinden korkuyordu. Eric, gideceklerini söylediğinde Ada, geleceğini işaret etti. Onlar gözden kaybolana kadar Ada, Dawson'a bakmamıştı. Beklemek cesaretlenmesini sağlamayacaktı. "Lenora nerede?"

"Creon'la beraber Aleut'a dönüyor."

"Güzel," dedi Ada ve şansını deneyerek yürüdü.

Dawson, onun kolunu tutup onu karşısında durmaya zorladı. "Ne olduğunu anlat."

"Ne olduğunu biliyorsun. Yoksa sormazdın."

"Konrad'ın burada ne işi var?"

Ada, beynindeki uğultuyu hissederken sersemleyerek gözlerini kırpıştırdı. Dawson'ın kafasındaki düşünceler o kadar hızlı hareket ediyordu ki Ada'ya doğru düzgün yansımıyordu bile. Boynunu ovuştururken kulağındaki çınlamanın geçmesini bekledi. Gözlerini kapatıp inlerken parmaklarını kulağının arkasına bastırdı. "Bir

anda ortaya çıktı. Amona yaptı," dedi aceleyle. Dawson'ın sorularını bir an önce cevaplamak ve bu uğultudan kurtulmak istiyordu.

"Ne kadar ileri gittiniz?"

Ada, ellerini indirirken bakışlarını Dawson'a çevirdi. Tam olarak korktuğu buydu. Asla sormasını istemediği soru. Korktuğu başka bir şeyse Dawson'ın kendini kontrol altında tutmaya çalışmasıydı. Ada'dan cevapları alana kadar sakin kalacaktı. "Dawson..."

"Sadece soruya cevap ver." Gözü, Ada'nın arkasındaki iki farklı pelerine takıldı. Şüphesiz bir şekilde Konrad'a ait olan beyaz ve Ada'nın ala kurt genini sonuna kadar yansıtan karışık renkli pelerinler. "Dönüşüm geçirmişsiniz. Bunu zorla öğrenmek istemiyorum. O yüzden bana cevap ver. Ne kadar ileri gittiniz?"

Ada, dudaklarını ısırırken derin bir nefes aldı. Geçiştirmenin ya da yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Bilmiyorum," dedi fısıltıdan farksız sesiyle.

"Ne?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

"Bu beklediğim en kötü cevaptan bile daha berbat."

"Farkındayım."

"Öyle misin?" dedi Dawson bağırarak. Ada, gözlerini kapatarak geriye sıçradığında Dawson, yeniden kolunu tutup onu kendine çekti. "Ne hatırlıyorsun? Ada..." Gözlerini bir türlü açamayan Ada, ona bakmamak için diretiyordu. Yaşaması gereken bir karşılaşmayı geciktirdiğinin farkındaydı ama yine de kendine hâkim olamıyordu. "Ada," dedi Dawson, onun yüzünü iki eliyle kavrayarak başını yukarı kaldırırken. "Gözlerini aç." Bağırmıyordu fakat Ada neredeyse bağırmasını tercih edecekti. "Bana bak, Tüysüz. Ne hatırladığını söyle."

Ada yavaşça gözlerini açtı. "Amona beni büyülediğinde Konrad'ı buraya getirdi. Uzak durmaya çalıştım. Lyon'u kollarına verdim ve gitmesini söyledim. Sanırım gidecekti de, ama Amona kalmasını istedi."

"Ve o da kaldı."

"Kaldı," dedi Ada derin bir soluk alıp yutkunurken. "Beni öpmeye başladığında geri çekilmek istedim. Hatırladığım şeyler

vardı. Neden o kulübeye girdiğimi unutmamaya çalışıyordum. Sonra umurumda olmadı. Amona, sen, hatta Lyon bile. Hepinizi unuttum ve bu korkunçtu. Ben de onu öpmeye başladım." Konuşmaya ara verip elinin üstünü kaşırken Dawson'a daha fazla bakamadı. "Öpüştük, bana dokundu, ben de ona dokundum ve iyi hissettirdi. Tüm bunlar yetmezmiş gibi yeniden Kerim'in aşkını yaşamak üzereyim. Üstelik üzerinden hiç zaman geçmemiş gibi. Onsuz geçirdiğim anlar beni yokluğuna alıştırmamış gibi. Öğrenmek istediğin bunlar mıydı?" derken Dawson'ın bakışlarına karşılık verdi. "Artık daha huzurlu musun?"

Dawson, yavaşça eğilerek Lyon'u aldı. "Ne yapacağıma karar verene kadar karşıma çıkma."

Arkasını dönüp yürürken Ada, uzun bir süre tepki vermemişti. Aldığı nefeslerle göğsü inip kalkarken adım atamadı. "Lyon'u bırak!" dedi çınlayan sesiyle arkasından bağırırken.

"Umursamamaya çalış."

"Dawson!" Ada ileri atıldığında Dawson izini çoktan kaybettirmişti. Metrelerce ötede durduğunda ne ondan ne de oğlundan bir görüntü yakalayabilmişti. "Dawson!" dedi yeniden işe yaramayacağını bilse de. Vakit kaybetmeden Aleut'a ulaşmak zorundaydı. Bu yüzden koşarak arabaya gitti. Yolcu tarafında oturan Eric'in yanına yürüdüğünde cam aşağıya doğru açılıyordu. "Siz gidin ve Amona'yı Lanston'a teslim edin. Ben koşacağım."

"Emin misin? Kilometreler var."

Ada, başını sallarken arkasını dönmüştü bile. "Gidin," dedi tekrar ve koşmaya başladı.

Ada, Aleut'a girdiğinde yaptığı ilk şey odaya çıkmak oldu. Lyon'u bulmaya çalışırken Lenora'yı da göremeyince panikledi. Çocuk odasının ortasında durup nefeslerini düzenlemeye çalıştı. Kafası öylesine doluydu ki düzgün düşünemiyordu. Daireden çıkıp alt kata inerken ağlama sesini duyarak Hilary'nin odasına girdi.

"Her şey yolunda mı?" dedi Hilary, onun telaşını fark ederek.

Ada'nın kalp atışları sakinleşmeye başlamıştı. Ağlayan Lyon'du ve Lenora'nın suçlu bakışlarına göre söyleyebilirdi ki yine kardeşine vurmuştu. Ada, onların yanına gidip önlerinde eğildiğinde

çocuklarına uzanan ellerinin titrediğini gördü. "Dawson nerede?" dedi Lyon'u sakinleştirmeye çalışırken.

"Çocukları bırakıp bir şey söylemeden gitti."

Ada, koltuğa oturarak Lyon'a fazla sıkı olmadığını umarak sarıldı. Annesinin omzuna yaslanan Lyon, içini çekmesine rağmen ağlamayı bıraktı. "Amona'yı öldürdüm ve giderken bana verdiği sözü tuttu. Bundan sahiden hiç de kolay kurtulamayacağım."

"Ne yaptı?"

Ada, bir zamanlar sahip olduğu alışkanlıkla elini boynuna götürdü fakat orada kolyesi yoktu. Kerim'le ikisinin yüzüklerinin asıldığı zincirin boşluğunu hissediyordu. "Konrad'la öpüştüm, ne kadar ileri gittiğimizi bilmiyorum, Kerim'i özledim ve Dawson..." deyip bir anda sustu. Elini sallarken belirsizce omuzlarını silkti. "Dawson beni öylece bıraktı. Konrad'la yakınlaşmak benim suçum değildi. Ne olduğunu hatırlamıyorum bile. Bunun için beni suçlayamaz. Üstelik şu anda asıl derdim Konrad bile değil. Onun verdiği his sahteydi. Yani..." dedi gözlerini kapatarak. "Güzel bir histi ama yine de sahteydi ama Kerim'e hissettiklerim gerçek. Dawson kadar güçlü olmasa bile."

"Aradan yıllar geçti. Sanmıştım ki..."

"Yıllar geçmiş gibi hissettirmiyor." Hilary yanına oturduğunda Ada, ona yaslandı. Diğer yanında duran Lenora, Ada'nın ceketinin ucuyla oynuyordu. "Dawson'a henüz âşık olmamışken, daha kalp mührünü taşırken ona Kerim'i anlatırdım ve beni dinlerdi. Kıskanmazdı. Bunu bile hissedemiyordu. Sonrasındaysa gerek kalmadı çünkü ona zaten âşık olmuştum bile. Ama şimdi beni yalnız bıraktı."

"Konrad'ı öldürmek istiyordur."

"Buna eminim."

"Eğer Konrad'a yumruk bile atarsa ne olur farkında mısın?"

"Elbette farkındayım," dedi Ada başını kaldırarak. Olduğu yerde dönüp Hilary'ye bakarken Lenora da onunla birlikte hareket edip Ada'nın ceketine asılmaya devam etti. Dikkatli olması için Ada bir eliyle de onu destekliyordu. "Konrad liderimizin kardeşi ve sadece büyü altında kaldığı için yaptığı bir hareketten dolayı

Dawson ona karşı gelirse bundan kurtulamaz. Bu sefer sahiden boka batar."

"Dawson'ın bunu düşündüğünü sanmıyorum, Ada. Bence asıl mesele eğer Konrad'a karşı gelirse nedenini de açıklamak zorunda kalır. Normal koşullarda Konrad'a saldırmaması gerekir, büyü altındaydı. İkiniz de öyleydiniz. Ama saldırırsa Dawson, Konrad'ın bunu bilerek yaptığını kabul etmiş olur, tabii senin de."

"Ne?"

"Daha açık nasıl anlatabilirim? Dawson, Konrad'a saldırırsa senin ihanet ettiğini duyurmuş gibi olur. İsim töreniyle bağlı bir eşin bunu yapmasıysa ölüm cezası demektir. Cellat tarafından verilecek bir ceza. Ne demek istediğimi şimdi anladın mı?"

"Dawson kendini tutmak zorunda yoksa işin ucunda beni öldürmesi gerekir," dedi Ada, tam olarak söylediği şeyi anladığına emin olmak için.

"Aynen öyle." Hilary, Ada'nın buz kesen elini tutarak dizine dokundu. "Bence sakinleşmek için senden uzaklaştı. Üzerinden yayılan kokuyu alarak bunu yapamazdı, tatlım. Sana tavsiye, gidip duş jelleriyle dolu bir küvet hazırla ve iki saat boyunca içinden çıkma." Ada, başını geriye yasladı. Sıcak nefesi yüzünde hissettiğinde gözlerini araladı. Lyon'un tersten bakan suratını gördüğünde gülümsemeden duramadı. "Umarım sizi korumak için neler göze aldığımızı hiç unutmasınız." Lyon, Ada'nın yüzünü tuttu ve burnunu çekiştirdi.

"Halledeceğinize eminim," dedi Hilary ayağa kalkarken. "Kaiser ve Ametis'ten sonra en çok konuşulan çift oldunuz. Bunu da atlatacaksınız."

"Ondan uzak durmamı istedi, Hilary. Daha önce bunu hiç yapmamıştı. Ona yaklaştığımda acı çekerek ağzından kan geldiği zamanlarda bile."

"Bu bir sınır elbette."

"Lyon'u alıp gittiğinde aklımı kaçıracaktım. Çocuklarımı bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm."

Birlikte dışarı çıktıklarında hızlı adımlarla merdivenleri tırmandılar. Dairenin kapısı aralık duruyordu. Ada, buradan çıkarken

kapıyı kapatıp kapatmadığını hatırlamıyordu zaten. Çocuk odasının ardından yatak odasına girdiğinde dolabın kapaklarını da açık buldu. Bir an orada Dawson'a ait kıyafetlerin artık olmayacağını düşündü. Filmlerdeki gibi Ada yokken eşyalarını toplayıp gitmiş olamazdı. Buna rağmen ağzı kururken tereddütle yürüdü. Dolabın Dawson'a ait olan tarafı toplu görünüyordu. Dokunulmamıştı. Ada'ya ait olan kısmı karıştırılmış ve askılıklar kenara itilmişti.

"Burada bir şey mi aramış?" dedi Hilary, birden Ada'nın yanında belirerek.

Birkaç yıl önce olsa Ada korkudan yerinde sıçrayabilirdi ama her şey gibi bu da normal gelmeye başlamıştı. "Sanmıyorum. Burada değerli bir şeyim yok." Kıyafetleri avuçlayarak yere atmaya başladı. Gizli bir bölme falan da olmadığına emindi. "Ne yapmaya çalışıyor böyle? Kıyafetlerimin arasında ne bulmayı bekliyordu ki?"

"Banyoya girsen iyi olur. Böylece şu an üzerinde olan giysilerini yakabiliriz." Ada, iç geçirerek banyoya giderken tişörtünü çıkarmıştı bile. Boğazını temizleyen Hilary, onu takip etti. "Bunu sorduğum için bana kızma hakkını saklı tutuyorum." Ada, ona baktığında Hilary, omuzlarını kaldırdı. "Sahiden o kadar iyi miydi? Büyü altına alınması zor birisin. Vede olmama rağmen o parıltının üzerinden aktığını fark edebiliyorum. Müthiş bir ilişki yaşar gibi."

"Zaten müthiş bir ilişki yaşıyorum! Müthiş bir evliliğim var."

"Bağırmana gerek yok. Merak ettim."

"Hilary." Ada, ellerini saçlarında dolaştırırken lavaboya yaslandı. "Bu sadece yanılsamadan ibaretti. Tüm yargılarım kaybolmuştu. Aptalın tekine dönüşmüştüm ve tek düşündüğüm Konrad'dı." Ellerini kaldırarak parmaklarına baktı ve hafifçe kıpırdattı. "Saçının yumuşaklığını hâlâ hatırlıyorum. Kollarının sertliğini ve omuzlarının gerginliğini... O daha istekliydi tabii ama öfkeli olduğunu biliyordum. Ellerini yumruk yapıp duvara geçirdi fakat yine de benden ayrılamadı. Ayrılmaması için onu kendime çekmiş de olabilirim." Yanaklarına ateş bastığını hissetti. Avuçlarıyla yüzünü kapatıp ayağını yere vurdu. Keşke Amona'yı bir kez daha öldürebilseydi. Acı çektiğini hissederek, yalvarmasını sağlayarak ya da ölmek yerine süründüğünü izleyerek...

"Yanında Eric ve Byron vardı, değil mi?" dedi Hilary küvetin suyunu açarken. Ada, mırıldanarak onayladığı sırada Hilary, duş jellerini karıştırıyordu. "Dedikodu yapacaklarını sanmıyorum. Hem öyle olsa bile ikisinin de yeterince tecrübesi var. Durumun zorluğunu anlayacaklardır. Başka biri olsaydın Dawson da anlardı ama sen karısısın sonuçta. Öylece kabul etmek kolay olmasa gerek." Ada, itiraz edecekken Hilary, elini salladı. "Biliyorum, elinde değildi ama aşkın mantıklı olduğunu söyleyen oldu mu sana? Adam iki asır gördü ve ömrünün neredeyse tamamı boyunca cellatlık yaptı. Böyle kurtlar için kontrolü kaybetmek ve bir şeyleri yumruk atarak çözemeyeceğini bilmek zordur. Üstelik sen onun ilk sevgilisiydin. Bu ne kadar imkânsız farkında mısın? Senden daha büyük olabilir ama bu konuda senden daha tecrübeli değil. Sakinleştiğinde anlayacak ve geri dönecek. Sen de yeniden ona ait gibi kokacaksın. Sorun kalmayacak."

"Umarım öyle olur."

"Güven bana," dedi Hilary doğrularak. Islanan ellerini rastgele bir havluya silerek saçlarını kulağının arkasına itti. "Kıyafetlerini çıkar, hadi."

"Bu en sevdiğim pantolonum. Çok rahat. Yakmana izin veremem."

"Yosun tutana kadar suda tutsan bile üzerindeki ateşli koku çıkmayacak, Ada. O hâlâ en sevdiğin pantolonun mu?"

Ada, pantolonunu çıkardı ve tişörtle birlikte Hilary'ye attı. "İyi. Yak onları, küllerinin üzerinde zıpla ve külleri nehre savur."

"Sakinleştiğinde daha detaylı konuşacağız. Bundan kurtulduğunu sanma."

Ada, Hilary'nin yüzüne kapıyı kapatırken başını iki yana sallıyordu. Bazen Dawson'la olduğu zamanların değerini bilmediğini düşünüyordu. Kafasında başka şeyler dönüp dururken sahip olduklarını yeteri kadar yaşayamıyordu sanki. Dawson'la işleri yoluna koyduktan sonra buna sahiden inanıyordu, bahsettikleri o tatile çıkmak için her şeyi yapacaktı. Daha fazla büyücü görmek istemiyordu. Tüm uzun yaşamına yetecek kadar büyülerle iç içe geçmişti.

Başını arkaya yaslayarak gözlerini kapatan Ada'nın bir kulağı artık kendilerine ait odalarında olan çocuklarındaydı. Hilary'nin onlarla neşeyle konuşan tatlı sesini duyabiliyordu. Banyodan çıktıktan hemen sonra onları doyurması gerekiyordu. Son zamanlarda yaptığı en normal şey bu olacaktı.

Ayağını ileri hareket ettirerek dalgalanan suyun sesini dinlendi. Huzur verici bir dinginliği vardı. Yanı başında, dairesinde, hatta bulundukları katta tek bir yoğun zihnin bile bulunmaması Ada'nın ihtiyacı olandı. İyi şeyler dolaşmasa da beynindeki tüm düşünceler kendisine aitti. Gerçi şu anda kendi beyni yerine başka birinin karmaşık zihnini dinlemeye razıydı.

Parmakları buruştuktan ve teni beyazlamaya başladıktan çok sonra sudan çıkıp havluya sarıldı. Havlunun ucunu içe doğru itip sıkıştırırken aynada kendine bakıyordu. Saçları neredeyse omuzlarına değecek kadar uzamıştı. Normalden daha hızlı ve sağlıklı uzuyorlardı. İki günde bir kan banyosu yapmak saçları besliyordu belki de. Arkasını dönerken sahiden zihninden uzaklaşması gerektiğini düşündü. Dolabın karşısına geçip dağınıklık içinde kendine çamaşır seçmeye çalıştı. Boynuna süzülen soğuk damlalar onu şimdide tutuyordu.

Hissettiği ani rüzgârla doğrulurken refleksle havlusunu tuttu. "Gavin!" diye bağırdı dolap kapağının arkasına saklanırken. "Kapıyı çalamaz mıydın?"

"Deborah'ı gördün mü?" dedi Gavin, belli ki Ada'nın daha yeni banyodan çıktığını fark etmemişti.

Ada, başını uzatarak ona baktı. "Hayır. Neden?"

"Onun takımı haricinde herkes döndü."

"Tüm görevler tamamlandı mı? Kayıp var mı?"

"Görevler tamamlandı, cadılar öldü. Bizden yedi kişi kaybettik," derken çoktan arkasını dönmüştü. Salona geçerken, "Neden kimse bana bilgi vermiyor?" dedi.

Ada, kollarını karnında birleştirirken yatak odasının kapısına doğru yürüdü. "İyi olduğuna eminim, Gavin. Bundan kurtulabilecek biri varsa, o da Deborah'tır. Sadece konuşma gücüyle bile karşısındakini intihar moduna sokabilecek bir kabiliyete sahip ne

de olsa." Gavin, ellerini saçında dolaştırırken ileri geri yürümeye başladı. Ada, onun yanına gitmek istiyordu. Bu yüzden geri dönüp hızlıca giyindi. "Lanston'la konuşmamı ister misin?" Eline geçen ilk pantolonu giydi. Düğmesini ilikleyerek fermuarını çektikten sonra tişörtünü aldı.

"Bunu yapar mısın? Beni fazla meraklı olmakla suçluyor."

"Gavin, hadi ama! Burası yatak odası. Orada bir kapı var," dedi içeri girerken kapatmış olduğu ama şimdi açık duran kapıyı göstererek. Arkasını dönerek tişörtü düzeltti ve kırışık olmasına aldırmadan hızlıca üzerine geçirdi. "Gidip konuşacağım, tamam mı?" Yatağın kenarına oturarak çoraplarını, ardından da ayakkabılarını giydi. Bağcıklarını bağlarken gözlerini kaldırarak Gavin'e baktı. "Ben gelene kadar buradan ayrılma ve bir daha kapıları görmezden gelme."

"Ne yaptım ki? En az bir düzine kadar seni çıplak görmüşlüğüm vardır," dedi Ada'yı salona doğru takip ederken.

"Evet, dönüşüm geçirdiğim zamanlarda belki. Ama bu farklı."

"Hâlâ insan gibi düşünüyorsun."

"Konuşmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Ben burada bekliyorum," dedi Gavin koltuğa oturarak.

Lanston'ın odasının önünde duran korumalar Ada'nın geçmesi için kenara çekildiler. Bir tanesi kapıyı açtığında Ada başını sallayarak teşekkür etti. "Sana bir şey sormam lazım," dedi Ada salona girerken. Lanston, oturduğu yerde ona doğru dönerken Ada, masanın diğer ucunda oturan Dawson'ı gördü. Olduğu yerde durup anında kuruyan dudaklarını ıslattı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Kısa süreli gidişinizin şartlarınızı konuşuyorduk," dedi Lanston, Dawson yerine. "Otursana."

Ada, Dawson'la göz göze gelirken dizlerinin titremeye başladığını hissetti. Bir elini masaya koymuş, yan oturan Dawson, yüz ifadesinde olduğu gibi düşüncelerinde de sabitliği koruyarak Ada'ya bakıyordu. Lanston'ın hâlâ cevap beklediğini fark ettiğinde gözlerini Dawson'dan ayırmadan konuştu. "Başından itibaren dahil olmadığıma göre bensiz devam edebilirsiniz. Söz

hakkım olmadığı ortada." Lanston'a bakarak tuttuğu nefesini bıraktı. "Gavin, Deborah'ın görev yerini öğrenmek istiyor. Takımı hâlâ dönmemiş."

"Takımının nerede olduğunu biliyorum. Bir sorun yok. İletişim halindeyiz."

"Nereye gitti?" Ada da aynı soruyu sormak üzereydi ama bu soruyu yönelten Dawson olmuştu. Oturduğu yerden kalkıp masanın ucuna doğru yürüdü. "Desteğe ihtiyacı varsa..."

"Tehlikeli bir görev değil. Sadece zaman alıyor." Lanston, koltuğuna doğru yürüyerek oturdu ve yorgun bir şekilde arkasına yaslandı. "Şartların bu kadarsa kabul ediyorum ama unutma acil bir görev ya da infaz için burada olmak zorundasın. Çoğu zaman aklınızdan çıksa da lider olduğumu hatırlamaya çalışın. Zor kullanmaktan hoşlanmıyorum ama gerekirse yaparım."

"Gideceğimiz yerin bilinmesini istemiyorum," dedi Dawson.

"Telefon numarası yeterli."

Ada, geriye doğru bir adım atacağı sırada Lanston'ın ona baktığını gördü. Sanki Ada'nın dişinde bir şey kalmış ve onu utandırmadan nasıl söyleyeceğine karar veremiyormuş gibi görünüyordu. Dawson da aynı şekilde bakıyordu ve bu Ada'nın daha da meraklanmasına neden oldu. "Ne var?" dedi öğrenmek istediğine emin olamasa da.

"Hiç," dedi Lanston, kısaca Dawson'a göz attıktan sonra önüne dönerken. Masanın üzerindeki yıpranmış kâğıtları toplamaya başladığında Ada'nın şüpheleri doğrulandı. Lanston, toplamayı seven biri sayılmazdı pek. Plan yaparak geçirdikleri zaman boyunca masada yer açmak için fazlalıklardan yere atarak kurtulurdu.

"Benim gibi o da rengini görüyor," dedi Dawson. Lanston'dan farksız bir şekilde gözlerini kaçırmak yerine Ada'ya bakıyordu ve sakin olduğu söylenemezdi. Sürpriz.

"Ne varmış rengimde?"

"Gün batımı kadar kırmızı," dedi Dawson, kapıya doğru yürürken. Ada'nın yanından geçtiğini sırada, "Sana yakışmış," dedi.

Ada, Dawson'ın arkasından baktıktan sonra şaşkın bir halde önüne döndü. Kırmızı olduğuna inanamıyordu. Kendini kırmızı

gibi hissetmiyordu ki. Yoksa hissediyor muydu? Yutkunarak başını kaldırdığında Lanston'la karşılaştı. "Kırmızı," diye tekrar etti.

Lanston, başını sallayarak onayladı. "Konrad'la olanları biliyorum. Buraya geldiğinde üzerinden senin kokunu aldım. Bu kadar kırmızı olduğuna bakılırsa bir hayli ileri gitmiş olmalısınız. Ne olduğu bana düşmez elbette ama eğer Dawson, Konrad'a saldırırsa cezalandırılmak zorundasın."

"Ama bu..."

"Senin suçun değil. Konrad'ın suçu da değil. Aksini iddia ediyorsan o zaman değişir. Senin..." deyip boğazını temizledi. "Rızan olmadan bir şey yapmışsa Dawson'ın saldırmasına karışmam. Senin saldırmana da öyle."

Ada, rızasının olmadığını söyleyebilirdi ya da Konrad'ın bilinçli olduğu halde öpüşmeyi sürdürdüğünü ama ikisinin de bir şekilde yalan olduğunu biliyordu. Beyninde sadece kendine ait bir uğultu başlarken gözlerinin kararmaya başladığını hissetti. Hareketli noktalar her yerdeydi. Lanston'ın konuştuğunu duyuyor ama ne dediğini anlamıyordu. Kolundan tutulduğunu, ardından da bir yere oturtulduğunu hissetti. Ellerini dizlerine koyarak derin nefesler alırken konuşabilmek için bir süre beklemesi gerekti. "Dawson yapmaz," dedi başını iki yana sallayarak. "Sonunda öldürüleceğimi bile bile Konrad'a saldırmaz. Üstelik onun tarafından." Birden başını kaldırarak Lanston'a baktı. "Bu kurallar çok saçma." O kadar öfkeliydi ki bağıramıyordu bile.

Lanston, anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Büfeye doğru yürüyüp iki bardağa içki doldurdu. Tekrar Ada'nın yanına gidip karşısındaki koltuğa oturdu. "Kuralları ben koymadım." Ada, uzatılan bardağı alıp büyük bir yudum içti. Siyaha dönük içki insanların kaldıramayacağı kadar ağırdı. "Yavaş iç," dedi Lanston, bileğine dokunarak. "Konrad'a bir süre ortalıkta görünmemesini söyledim. Mantıklı davranmasını umup tavsiyemi dinleyeceğini düşünüyorum. Ama işin ucunda kardeşim de olsa kurallara ve yaptırımlarına uymak zorundayım. Bu kurallar doğa tarafından konuldu. Tıpkı sırtındaki dövme gibi. Tek bir isimle hayatını sonsuza kadar başka birine bağlamak gibi. Hem hayvanların hem de insanların

suretlerini ve ruhlarını taşımamız gibi. Bir kurda ismini verdin ve onun çocuklarını doğurdun. Bu bağlılık derindir. Başka biriyle birlikte olduğun zaman eşin, gururunu ve kurt içgüdülerini yenerek bunu kabullenirse doğa da kabullenir. Ne de olsa bu çift taraflı bir bağdır."

"Konrad'la birlikte olup olmadığımı hatırlamıyorum," dedi Ada hırıltıyla. Bardağı tutan ellerinin derisi gerilmiş, kemikleri hareketlenmeye başlamıştı. "Hiçbir şey bilmemekten daha kötü değil."

"Bazen bilmemek daha iyidir."

"Nasıl? Dawson'ın bana her baktığında acaba karım Aleut liderinin kardeşiyle yatmış mıdır diye düşünmesi gibi mi? Bilmemeyi kabul edemem," dedi başını iki yana sallarken. Kadehin içinde kalanları bir anda içtiğinde beynine yollanan sinyaller gözlerini kapamasına neden oldu. İki saniye sonra gözlerini açıp derin bir nefes aldı. "Eric ve Byron'la konuşacağım. Onlar da oradaydı. Ne olduğunu görmüşlerdir." Buna sevinse mi yoksa kendine bir çukur mu kazsa emin olamıyordu.

"Ve bu iyi bir şey mi?" Ada kaşlarını çatınca Lanston, ellerini havaya kaldırdı. "İkisini de bulabileceğini sanmıyorum. Remus'a girmen imkânsız ve Eric'in nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Kendine ait evi var." Ada, boğazını yakan nefesler alırken Lanston'ın da kadehini kaptı. Lanston itiraz edemeden Ada küçük bir yudum içmişti bile. "Tavsiye vermek gibi olmasın ama orada olan başka biri daha var." Ada gözlerini üzerine çevirdiğinde Lanston omuz silkti. "Konrad'ın hafıza kaybı olduğunu sanmıyorum. Gidip onunla konuş."

"Benim neden hafıza kaybım var peki?"

"Psikolog olan sensin," dedi Lanston.

"Travma mı geçiriyorum?" dedi Ada ve gülmeye başladı. "Bu gerçekten duruma çok uygun." Ağız dolusu içkiyi yuttuktan sonra ayağa kalktı. Tüm oda etrafında dönünce kalktığı gibi tekrar oturdu. "Biraz sonra gideceğim," dedi.

"Acele etme ve daha fazla içme," derken elindeki bardağı yavaşça aldı.

Ada, baş dönmesi geçene kadar bekledi. Olduğu yerde saatlerce durmayı ya da fazla ihtiyacı olmasa bile derin bir uykuya dalmayı kendisi de istiyordu fakat cevaplara ulaşmalıydı. Dawson'ın karşısına yeniden çıktığında bu sefer daha net konuşacaktı. Ona olanları anlatacak ve karar vermesini isteyecekti. Belirsizlik içini kemiren zehirli bir duygudan başka bir şey değildi. Kötü bir sonuçla karşılaşsa bile bununla mücadele edebilirdi.

Aldığı kararların sağlamlığıyla oturduğu yerden kalktı. Dikkatli adımlarla odadan çıkıp alt kata indi. Önce Gavin'le konuşması daha iyi olacaktı. Muhtemelen hâlâ dairede haber bekliyordu. Ada, koridorun sonuna doğru ilerlerken Gavin'in, bıraktığı yerde olmadığını anlamıştı. Onun yerine Dawson vardı. Karar değiştirerek geri dönmektense ilerlemeyi tercih etti. Eğer Konrad'la konuşacaksa alkolün etkisinden biraz daha kurtulmalıydı. Daireye girip çocuk odasının aralık duran kapısına doğru baktı. Dawson, tekli koltuğa oturmuş, yataklarında uyuyan ikizleri izliyordu. Ada, kapıda durup pervaza omzunu yasladı. "Gitmek konusunda düşünürsün sanmıştım," dedi.

Dawson, kaşlarını çatarken havada duran elini yavaşça aşağıya indirdi. Koltukta daha dik otururken bilerek Ada'ya bakmıyordu. "Ayrılmayacağız sonuçta. Plan değişmedi."

"Bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Mecbur kaldığın için benimle birlikte olmaya devam edecekmişsin gibi."

"Sadece son birkaç saati unutmaya çalışıyorum."

"Yüzüme bile bakamıyorken mi?"

Dawson, sıkıntıyla yüzünü ovuşturduktan sonra olduğu yerde Ada'ya doğru döndü. "Bana Kerim'i anlatırken bile auranın bu renkte olduğunu görmezdim. Daha siyaha dönük olurdun. Yas tutuyordun. Belki bu yüzden Kerim'i kıskanmamıştım. Şimdi ilk defa benim dışımda biri yüzünden kırmızısın ve bunu görmek istemiyorum. Sana baktığımda gördüğüm tek şey renkler oluyor. Öfkemi bastırmaya çalışıyorum, Ada ve sen karşımdayken bu hiç kolay değil."

"Böyle olmasını istemedim."

"Biliyorum. Senin suçun değil." Dawson, yeniden önüne dönüp arkasına yaslandı. "Belki Konrad değil de Kerim yüzünden bu haldesin. Artık onun yasını tutmuyorsun. Ölümünü kabullendin ve geriye sadece aşkı kaldı."

"Konrad'a hissettiklerimin hiçbiri gerçek değildi. Kerim için beslediğim hislerin sahtelikle alakası yok fakat sana duyduğum aşka yaklaşamaz." Dawson bir şey söyleyemeyince Ada, birkaç adım daha attı ama onun önüne geçmek yerine arkasına doğru yürüdü ve çocuk kıyafetlerinin olduğu şifonyere yaslanarak kenarlarına tutundu. "Konrad'ı öldürecek misin?"

"İstemediğimden değil ama hayır. Öldüremem. Tökezlemesine bile sebep olamam."

"Bunu atlatmak istiyorsak yüzleşmek zorundasın. Konrad'la kavga edemiyorsan benimle kavga et ya da üzerinde Konrad'ın resmi olan bir kum torbasını yumrukla... bilmiyorum. Sadece bunun arkamızda kalmasına ihtiyacım var. Sorunlarla devam etmek istemiyorum."

"Cadıların geri çekildiğini garantilediğimizde kutlama yapılacak. Tüm ırklardan kurtlar katılacaktır muhtemelen. Saldırıyı Lanston düzenlediği için buraya gelirler. Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz."

"Ne yapacağımıza karar mı veririz?" dedi Ada şaşkınlıkla. "Kararı zaten verdiğimizi sanıyordum. Benim haberim olmadan Lanston'la bile konuşuyorsun. Sorunlarını tek başına halletmeye alıştığını biliyorum ama birlikte yaşıyoruz. Kafana göre gidip gitmeyeceğimize karar veremezsin."

Dawson, refleksle ona döndü sonra gözlerini kapatarak arkasına yaslandı. Dişlerini sıkarak hırlarken ellerini yumruk yapmıştı. "Uğraşmıyor değilim, Ada."

"Farkında olmadan biriyle yatmış olabilirim ama bunu aşması gereken sensin, öyle mi? Ne kadar adil ama." Arkasını dönüp çocuk odasından çıktı. Yatak odasının açık duran kapısından dikkatini çeken dağınıklık iç geçirmesine sebep oldu. Dawson'a sebebini soracakken daha öncelikli sorunlarını hatırladı. Gidip hafızasındaki boşlukları doldurmalıydı. Bir kez daha. Dairenin kapısına

uzanacakken Dawson'ı tam önünde buldu. "Ne yapıyorsun?" dedi Ada, çarpışmamak için geri çekilirken.

Dawson, Ada'nın yüzünü avuçlarının arasına alarak ona doğru eğildi. "Olmayacak şeyleri düşünmeni istemiyorum." Temaslarıyla birlikte Ada'nın zihnine yansıyan düşünceler daha net bir hal aldı. Öfke, hayal kırıklığı, korku, çaresizlik... Dawson, tüm kötü duyguları barındıran Pandora'nın Kutusu'na dönüşmüştü. "Birlikte ya da ayrı bir sürü şey atlattık, bunu da arkamızda bırakabiliriz. Sadece biraz zamana ve uzaklaşmaya ihtiyacımız var."

"Ya beklediğin cevabı alamazsan? Lanston, rengimin bu yüzden hâlâ kırmızı olduğunu söyledi. Eğer Konrad'la sadece öpüşmüş olsaydım etkisi daha kısa sürermiş."

"Bir yolunu buluruz." Dawson, parmaklarını kıpırdatarak Ada'nın yanaklarını okşadıktan sonra yanından ayrılarak tekrar çocuk odasına döndü.

Ada, daireden çıkarken kendinde yürüyecek gücü bile bulamıyordu. Üst kata ulaştığında bir süre olduğu yerde bekledi. Hâlâ içkinin korku kırıcı etkisi üzerindeyken bu konuşmayı yapmak zorundaydı. Konrad'ın daire kapısını çaldı. İçeriden ses gelmeyince tekrar denedi. Eğer odada olduğunu hissetmeseydi geri dönecekti fakat buraya kadar gelmişti ve cevapları almadan dönmeye niyeti yoktu.

"Ne var?" dedi Konrad, kapıyı birden açarak.

Ada, onun ilk defa kaba davrandığına şahit olarak şaşırdı ama bu çok uzun sürmedi. Yanından geçip odanın içine girdi ve ona doğru döndü. "Konuşmamız gerek."

Avucunu gözüne bastırarak kapıyı çarpan Konrad, başını sallayıp Ada'ya oturmasını işaret etti. Ada oturmadan ona bakmaya devam edince, "Tamam, konuş öyleyse," dedi.

"Bana olanları anlat."

"Ne?" Konrad, kaşlarını havaya kaldırırken hem şaşkın hem de sabırsız görünüyordu. "Kafan mı karıştı?"

"Ne olduğunu hatırlamıyorum."

Konrad, tereddüde düşerken ona yaklaştı. Aralarında bir metre mesafeyle birbirlerine bakarken düelloya tutuşacak kovboylara

benziyorlardı. "Ben her detayı hatırlıyorum. Unutman senin için kötü olmuş." Ada dişlerini sıkarak hırlarken Konrad gülümsedi. "Evet, buna benzer sesler çıkarıyordun. Kışkırtıcı." Ada'nın hiddetle ağzını açtığını gördüğünde elini kaldırdı. Sonra da pantolonunun sol paçasını havaya kaldırdı ve bileğindeki diş izlerini gösterdi. "Lyon beni ısırdı. Böylece kendime geldim. Senin oğlan bir saniye daha geç kalsaydı..." deyip gerisini -ne yazık ki- Ada'nın hayal gücüne bıraktı.

"Sonra ne oldu?" dedi Ada, kendine rahatlama izni vermeden nefesini tutarken.

"Zaten üzerimizde çok fazla kıyafet yoktu. Ben kontrolümü kazanmak için dönüştüm. Sen de Amona'yla göz göze gelip onun üzerine saldırdın. O sırada dönüşüm geçirmiştin."

"Doğru söylüyorsun, değil mi? Başka bir şey olmadı."

"Maalesef doğru söylüyorum ama neden bu haldesin anlamadım." Ada'nın rengini kastederek eliyle işaret etti. "Aktif bir şekilde hafızanı yerine getirmek istersen anıyı tekrar canlandırabiliriz," dedi Konrad, ona göz kırparak. Ada, buradaki zamanının dolduğunu böylece anlamış olarak kapıya yürüdüğünde Konrad, onun önüne geçti. "Bana hatırladığın kısımlardan nefret ettiğini söyleyebilir misin?"

"Evet. Söyleyebilirim. Her bir saniyesinden nefret ettim," dedi Ada, gözlerini ona dikerek. Konrad şüpheyle yüzüne bakarken Ada boğazını temizledi. "O anda değil belki ama bu büyüyle ilgiliydi. Seninle bir alakası yok."

"Buna emin misin peki?" dedi Konrad, yüzünü eğerek Ada'ya yaklaştırırken. "Büyü yapıldı ve geçti. Amona öldü ama sen hâlâ kırmızısın. Neden peki?"

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi Ada fısıltıyla.

"Belki de bu kadar yaşamanın yettiğini düşünüyorumdur."

"Beni de öldürebileceğinin farkında mısın?" Konrad, cevap vermeden gözlerine bakarken Ada, yana doğru yürüdü. Konrad da onunla beraber yürüdüğü için göz temasını koparamamıştı. Her an üzerine saldıracak bir kaplandan farksız bakıyordu. Ada,

hangi ara bir ava dönüşmüştü farkında bile değildi. Eli kapı kolunu bulduğunda sessizce yutkundu.

"Beni lanetledin."

"Ne?"

Konrad, elini uzatarak kapıya yasladı. Geri çekilmek yerine Ada'nın alanını işgal etmeye devam ediyordu. "Bir keresinde bana şuna yakın bir şey söylemiştin; *umarım senden nefret eden birine âşık olursun, sana daha uygun bir ceza düşünemiyorum.* Evet, o sözlerinle beni kesinlikle lanetledin."

"Kendimi kastetmemiştim."

"Lanet iki ucu keskin bir bıçak, değil mi?"

Ada, kolunu aşağıya doğru indirip kapıyı araladığında Konrad, elini bastırarak gürültüyle kapanmasını sağladı ve biraz daha eğildi. Ada, kendini insan gibi hissediyordu. Yumruk atamıyor, hızını kullanamıyor ya da Konrad'ı itemiyordu. Belki de istediği buydu. Ada, düşüncelerinin yolundan sapmaya başladığını hissederek gözlerini sıkıca kapadı. Konrad'ın tanıdık ve ılık dudaklarını yanağında hissettiğinde nefesini tutmuştu. Daha kendi bile ne olduğunu anlamadan başını çevirdi ve dudaklarını buldu.

23

Parçalanmış kalplerin zehri hayal kırıklığıdır.
Yeniden iyileşmesi için ne gerekir?

Açtığı kapıyı hızla kapatan Ada, sırtını duvara yasladı. "Konuşmamız gerek," dedi.

Ayağını önündeki masaya yaslayarak sandalyesinin arka iki ayağı üzerinde dengede duran Gavin, ona bakmadan elindeki kâğıtları okumaya devam etti. "Eminim gerekiyordur," dedi kısa birkaç not düştüğü sırada. Ada, derin nefesler alarak ileri geri yürümeye başladığında Gavin, onun konuşmaya hazır olmasını bekliyordu. Ada'nın Murat yerine Gavin'le yaptığı ilk terapi değildi. Aynı şey Gavin için de geçerliydi tabii. Bu yüzden Gavin, o hazır olana kadar işini yapmaya devam etti.

"Konrad'ı öptüm. Hem de iki kez." Ada, gürültüyü duyduğunda omzunun üzerinden arkasına baktı.

Gavin, hassas bir dengede tuttuğu sandalyeyle birlikte yere devrilmişti. Dirseğini ovuşturarak doğrulurken sandalyeyi tutup düzeltti. Konuşmak için toparlanması gereken bu sefer oydu. "Ne yaptım dedin?"

"İlki ikimizin de suçu değildi. Amona'nın büyüsü altındaydık. Sonra ben, Amona'yı öldürdüm." Olduğu yerde duramadan yeniden yürümeye başlamıştı. Sanki bu daha az suçlu hissetmesini

sağlayacaktı. "Aradan çok geçmeden Kerim'in aşkını yeniden hissettim. İlk günkü gibi ama asıl sorun bu değil." Durup Gavin'e doğru yürüdü ve ellerini masaya koyarak öne eğildi. "Konrad'la öpüşmemizin nereye gittiğini hatırlamıyorum ve bu yüzden gidip ona sordum. Beni kışkırttı. Her zamanki gibiydi. Ama bu sefer daha farklı hissettirdi." Ellerinden güç alarak masaya oturdu. "Heyecanlıydım. Çıkıp gitmem gerekiyordu ama orada kaldım ve onu öptüm. Bu sefer her şeyi hatırlıyorum. En kötüsü ne biliyor musun?" dedi aniden Gavin'e dönerek. Ne kadar şoka girdiğinin farkına varmadan anlatmayı sürdürdü. "Devam etmek istedim. Bir an için her şeyi unutmak üzereydim. Savaşı, kurtları, bağlılığımı, evliliğimi... Bir şey söyle," dedi Ada inleyerek.

"İsim töreni için acele etmemeni söylemiştim. O zaman fikrime aldırsaydın şimdi bu sorunları yaşamazdın."

"Ne demek bu?"

"Ne olduğu açık değil mi sence? Ölümcül bir suç işledin ve beni de ortak ettin. Vede olabilirim ama ölmeye meraklı değilim." Yerden topladığı kâğıtları masanın üzerine bırakıp Ada'nın karşısına geçti. "Derdin ne senin? Herkesin kıskandığı bir evliliğin ve doğurmayı başardığın ikizlerin var. Konrad'ı öpmenin tek sebebi canına susamış olmandır. Bu açığı büyücüler kapatıyor sanıyordum. Peşinizde bir intikam ordusu var."

"Konrad'a aşık değilim ki."

"Bu daha kötü."

"Neresi kötü?!"

"Âşık olduğun için Dawson'ı aldatmandan daha kötüsü varsa o da aptal bir heves uğruna yapmandır. Gerçekten Mahfer, ne düşünüyordun?"

"Düşünemiyordum," dedi Ada, tırnaklarını masanın kenarına geçirirken.

"Açıkça öyle görünüyor." Gavin derin bir iç geçirerek pencereye doğru yürüdü. Elini duvara yaslayıp dışarıyı izlerken ikisi de bir süre konuşmadı. Aklının büyük bir köşesinde hâlâ Deborah'ı düşünürken bunların içine düşmek başını ağrıtıyordu. İyi olduğunu bilmek Gavin'i rahatlatmıyordu. Onu görmek zorundaydı.

"Gidip Dawson'la konuş," dedi Gavin en sonunda. "Saklaman her şeyi daha kötü yapar."

"Mahvolur," dedi Ada gözlerini kapatarak. Bunu nasıl yaptığını, neden yaptığını ve pişman olup olmadığını bilmiyordu. Zihni boşluklardan ibaretti ve düşünebildiği tek şey felakete doğru sürüklendiğiydi. Sağ ayağını dizinin üzerine alarak ayakkabısının bağcıklarını çözmeye başladı. Gözlerinin yandığını hissediyordu. Sanki direkt olarak güneşe bakıyormuş gibi acıyordu. Ayakkabılarını çıkarıp soğuk zemine bastığında biraz olsun rahatladı. "Bunun mantıklı bir açıklaması olmak zorunda."

"O zaman daha mı katlanır olacak?"

"Yardımcı olmuyorsun."

"Kusura bakma ama bu sefer sahiden boka battın ve seni kurtarabileceğimi sanmıyorum. Ne yapıyorsun?" dedi Gavin, Ada üzerini çıkarırken.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Ada dışarı yürüdüğü sırada.

Ada, dairesinin kapılarını açıp içeri girdiğinde koltukta oturan Stone'u gördü. Çocuklarla ilgileniyor, en azından gözlerini üzerlerinde dolaştırıyordu. "Çözülmesi gereken makinelermiş gibi bakıyorsun," dedi Ada yanına giderken.

"Umarım onları korkutmuyorumdur," dedi Stone. Başını Ada'ya doğru çevirse de bakışlarını bir türlü ikizlerden ayıramıyordu. Lenora uykuya dalmış, Lyon'un ise gözleri yarı kapalıydı. "Onları seveceğimi biliyordum fakat bu kadar mükemmel hissettireceklerini tahmin etmemiştim."

"Kimseye söyleme ama ben de öyle," dedi Ada koltuğun kenarına otururken.

Lyon, tamamen uyumak yerine gözlerini açtığında Stone, onun elini tuttu. "Birinin çıkıp da onlardan uzak durmamı söylemesini bekliyorum. Kucağıma alabilir miyim?"

"Kolunu falan kırmazsın, değil mi?" Stone tereddütle durakladığında Ada tüm yorgunluğuna rağmen gülümsedi. "Dalga geçiyorum, Stone. Tabii ki kucağına alabilirsin."

"Acımasız bir mizah anlayışın var."

Ada, etrafa dağılan birkaç parça eşyayı toplarken Stone, Lyon'u göğsüne yaslamış, tüy gibi saçlarına dokunuyordu.

Aniden bir sarsıntıyla uyanmış gibi ağlamaya başlayan ikizler, şimdiye kadarki en güçlü çığlıklarını atıyorlardı. Ada, çırpınan Lenora'yı kucağına alırken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gürültücü oldukları kesindi fakat bunun normal yanını göremiyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedi Stone, Lyon'un kıpkırmızı olmuş yüzüne dokunarak. Ateşinin olduğunu fark ettiğinde telaşlanmamaya çalıştı. Yetişkin bir kurt için bile ateş hiçbir zaman iyiye işaret değildi.

"Anlamıyorum," dedi Ada. Lyon yavaşça sakinleşmesine rağmen Lenora hâlâ çığlık çığlığa ağlıyordu. Elini yüzüne götürdüğünde tırnakları yanaklarında kırmızı izler bırakmıştı. Ada, kolunu tutarak yüzüne ulaşmasını engellemeye çalıştı.

Stone, Lyon'u koltuğa bırakıp Lenora'yı aldı. Yaptığı şeyden emin değildi fakat kızı odanın bir ucuna, Ada'dan uzağa götürdüğünde sessizleşmeye başladığını fark etti. "Bu şahit olduğum en tuhaf şeylerden biriydi," dedi.

"Annesinden hoşlanmayan bebekler mi?" dedi Ada ağlamamaya çalışarak. "Kendine zarar verdi. Yüzünün haline bir bak."

Stone, elini Lenora'nın sırtında dolaştırarak iç çekişlerinin son bulmasını bekledi. "Uyumadan önce de tuhaf davranıyorlardı. Aleut yoğun bir büyünün etkisi altına girdi. Onlara nasıl tesir ettiğini bilemeyiz."

Ada, dudaklarını birbirine bastırırken başını salladı. Gözlerini kaçırıp burnunu çekti. Bu yaşadığı en büyük hayal kırıklığıydı. Çocukları bile ona tahammül edemiyorlardı. Göğsünü ovuşturarak nefes almaya çalışan Ada bir kez daha tüm dünyayla bağlantısının koptuğunu hissetti.

"Gizlice zindanlara giren yeni doğanlardan hiçbir farkınız yok," dedi Lanston, ellerini beline koyarken. "En az onlar kadar sorumsuz, mantıksız ve pervasızsınız. Sürüde yaşayan bir kurt olarak uymanız gereken bir düzen var ve beş yaşındaki bir çocuk bile başka

bir kurdun avına izinsizce ortak olamayacağını bilir." İşaret parmağını kaldırarak önce Konrad'a, sonra da Dawson'a baktı. "Bunun üstüne haksız yere kavga başlatmaksa daha beter."

"Kavgayı ben başlatmadım," dedi Dawson sakin bir sesle. Burnundan akan kanı temizlemek için tişörtünü kullandı. "Avıma ortak olan kardeşindi."

"Öyle mi oldu?" dedi Lanston, Konrad'a dönerek.

Kanlanan gözleriyle Lanston'a bakan Konrad, başını salladı. Sarı saçları kan ve toprak yüzünden daha koyu görünüyordu. "Doğru söylüyor. Avına ortak oldum. İyi bir avdı. Kendimi durduramadım. Ama önemli bir noktaya değinmek gerekirse avı ondan kaçıyordu. Üstelik bana doğru."

"Avdan bahsediyoruz, Konrad. Ada'dan değil. Konuda kal."

"Tek bir imada daha bulunursa boğazını parçalayacağım," dedi Dawson hırlayarak. Gözlerini bilerek Lanston'dan ayırmıyor, eğer Konrad'a bakarsa kendini durduramayacağını biliyordu. Olay tam olarak anlattıkları gibi olmasa da Konrad'ın itiraz etme gibi bir hakkı yoktu. Dawson, Konrad'ı ormana girerken görmüş ve onu takip etmişti. Ardından da avını elinden almıştı. Kendini asil sanan üstün ırk için avını kaybetmesi tam bir onur meselesiydi. Dawson, Konrad'ı kendi öfkesine sadece bu şekilde yaklaştırabileceğinin farkındaydı. Başka bir ihtimal Lanston'ı ya da Peratha'yı öldürmek olurdu fakat ortada olan nedenlerden dolayı Dawson, ikisini de öldüremezdi. Bir cellat olarak ölümden daha beter şeylerin olduğunun da farkındaydı. Bu yüzden avını kaybettirmek hem daha az kanlı hem de daha eğlenceliydi. En azından Dawson eğlenmişti.

"İma falan yok," dedi Lanston ve uyarıcı bakışlarını Konrad'a dikti. "Bir süreliğine buradan gitmeni istiyorum."

"Aleut benim evim," diye itiraz etti Konrad.

"Kan bağından daha önemli şeyler vardır. Aleut'u korumak için senden daha fazla çabaladım," dedi Dawson çenesini kaşırken.

Konrad, Dawson'a cevap verecekken Lanston, elini kaldırdı. "Birbirinize hitaben konuşmanızı istemiyorum." Birkaç saniyeliğine

düşündükten sonra iç geçirerek başını kaldırdı. "Doyle!" dedi kapıya doğru.

Dış taraftaki koruma, kapıyı açtığında Lanston, elini sallayarak içeri girmesini işaret etti. Doyle, ilerleyip ellerini arkasında birleştirdi ve başını öne doğru eğerek selam verdi. "Ne yapabilirim?"

"Gidip Ada'yı bul ve onu buraya getir. Bahane yok, açıklama yok. Sadece gelmesi gerektiğini söyle."

Doyle, kısaca Dawson'a bakıp bir kez daha başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak uzaklaştı. Dawson, önüne dönüp huzursuz bir şekilde Lanston'a baktı. "Görünen o ki kişisel bir şeydi. Ada'yla bir ilgisi yok."

"Suçunu kabul etmemen ya da bunu kanıtlayamıyor olmam gerçeği görmediğim anlamına gelmiyor. Kaçak dövüşmek yok, Dawson. Konrad'a saldıracaksan bunu açıkça yapmalı ve sonuçlarını kabullenmelisin."

"Karımı öldürmeyeceğim."

"O zaman bu öpüşme olayını aş ya da daha fazlasını... bilmiyorum. Ne halt ettilerse artık." Konrad gülümsediğinde, Lanston öfkeyle burnundan soludu. "Bunu şimdi çözeceğiz. Böyle kritik bir zamanda başka sorun istemiyorum. Ada geldiğinde her şeyi açıkça konuşun. Kuralları belirleyin ve ne yapmak istediğinize karar verip buna uyun. Bilmem farkında mısınız ama Büyük Ayrılma'dan beri ilk defa tüm kurtlar ortak bir şey için çabaladı. Bunun öylece görmezden gelinmesine müsaade etmeyeceğim."

Dawson, büfeye doğru yürüyerek kendine içki doldurdu. İzin isteme zahmetine giremeyecek kadar berbat haldeydi. Bardağını dudaklarına götürürken cam kenarına yaslandı. Üzerindeki tek şey kot pantolonu ve diğer eliyle tuttuğu tişörtüydü. Toprak ve kan her yerine bulaştığı gibi açık renk kotu da lekelemişti. "Anlaşma yapmayacağım. Ada ve ben zaten bir süreliğine gitmeyi planlıyorduk. Kardeşinin nerede yaşadığı umurumda değil. Etrafımızda dolanmadığı sürece istediği yere işeyebilir."

"Sıkılacağınızı düşünmüyor musunuz? Yani belki sen değil ama..."

"Konrad!" dedi Lanston sesini yükselterek. "Seni bir daha uyarmayacağım."

"Adil olmayı sevdiğini biliyorum ama kardeşine karşı bu adamı mı savunacaksın sahiden?"

"O Stone'un oğlu. Ölmesini istemiyorsam kusura bakma."

"Beni öldüremez." Konrad ve Lanston aynı anda ona dönerken Dawson, içkisini yudumluyordu. Omuz silkip dilini dudaklarında dolaştırdı. "Nasıl dövüştüğünü gördüm. Bir orduyu yönetecek kadar geniş bir bakış açısına sahip olabilir ama pratiği o kadar da gelişmiş değil. Benim için adil olmayan bir dövüşte bile kardeşini öldürebilirim. Belirtmem gerekirse... zevkle," deyip bardağını kaldırdı ve geri kalanını da içti.

"Kimse kimseyi öldürmüyor," dedi Lanston. Konrad, dişlerini sıkarak hırlarken Lanston, elini saçlarında dolaştırarak koltuğa oturdu. "Cezalandırılmak mı istiyorsunuz? Bunu memnuniyetle yaparım."

Ağır kapılar iki yandan açıldığında Doyle göründü. İçeri girip kenara çekildiğinde Ada ilerledi. "Ne oluyor?" dedi boğuk bir sesle. Doyle, onu bulduğunda ağlama krizine girmek üzereydi. İçinden atamadığı çığlık ve gözyaşları hiç olmadığı kadar gerilmesine sebep oluyordu. Azü kanı taşıyan üç kurt, aynı anda ona bakıp gözlerini kıstığında Ada iç geçirdi. Anlaşılan hâlâ alev almış gibi kırmızı bir aura saçıyordu. Ada kendini ne aşk dolu ne heyecanlı ne de öfkeli hissediyordu. Sadece yorgun ve üzgündü. Kırmızı olması için hiçbir sebep yoktu. En azından Ada'nın bildiği kadarıyla.

"Bizimle konuşmak ister misin?" dedi Konrad arkasındaki masaya yaslanırken.

Ada, ona ya da Dawson'a bakmadan sadece Lanston'a odaklandı. "Neden buradayım?"

"Çözeceğinizi umarak bu işi size bıraktım ama sen son gördüğümden bile daha parlaksın. Uçurumda bir dala tutunmak yerine kayalara çarpmaya karar vermiş gibisin."

Ada, ne olduğunu anlamadığını söylemek istedi ama nasıl olsa kimse ona inanmayacaktı. Üstelik Konrad'ı öpmüşken neden doğruyu söylediğini düşünsünlerdi ki? Konrad ve Dawson'ın haline

bakılacak olursa kavga etmişlerdi ve Ada bunu nasıl anlatacağını bilmiyordu bile. İyi göstermenin bir yolu ya da bir bahane bulmanın anlamı yoktu. Bu yüzden derin bir nefes alıp gözlerini kapadı ve tek nefeste konuştu. "Bir saat kadar önce Konrad'ın yanına gittiğimde onu yeniden öptüm. Büyü altında değildim." Herkes konuşamayacak durumdayken devam etti. "Çocuklarımdan ayrılmadığım sürece her cezayı kabul ediyorum."

Lanston, kaşlarını kaldırarak Konrad ve Dawson'a bakarken söyleyecek bir şey bulamamıştı. Konrad, omuz silkip kollarını birbirine bağlarken Dawson, elindeki bardağı yanındaki büfeye bırakıp Ada'nın önüne doğru yürüdü. Ada, gözlerini yerden kaldırmadığından Dawson, onun görüş açısına girebilmek için başını eğdi. Gözleri birbirini bulduğunda doğrulurken Ada da başını kaldırmıştı. "Konrad'ı öptün." Bir soru olmasa da Ada başıyla onayladı. "Büyü altında değildin, zorlama yoktu, oraya sadece konuşmaya gitmiştin ama birden onu öpmeye karar verdin, öyle mi?"

"Evet. Olan buydu," dedi Ada, gözlerinin dolmasını engellemek için yutkunurken.

"Beni aldattığını mı söylüyorsun?" Ada, gözlerini kaçırmak istiyordu ama bir şekilde Dawson'a bakmadan duramıyordu. Dawson, cevabı sözcüklerle değil de gözlerinde bulacakmış gibi Ada'nın bakışlarını okumaya çalışıyordu. "Sadece cevap ver. Beni aldattın mı?"

"Görünen o ki..."

"Görünenin ne olduğu ortada, Tüysüz. Ben sana soruyorum."

"Yaptığım şeyin özrü yok." Ada, kalbinin çılgınlar gibi attığını hissederken elini bir kez daha göğsüne bastırdı. Kendini sakin, hatta yılgın hissediyordu ama buna rağmen kalbi acırcasına çırpınıyordu. Dawson'ın dudaklarının kıpırdadığını gördü fakat kulaklarındaki tek ses çınlamaydı. Dışarı çıkmak isteyerek arkasını döndüğünde Dawson, kolunu yakaladı. Yüzünü tutup başını yukarı doğru kaldırdı. Ada, kuruyan dudaklarını ıslattı. "Dawson..."

"Onu öperken ne hissettiğini söyle bana."

"Yapma lütfen," dedi Ada neredeyse yalvararak. Dawson, ısrarcı gözlerini üzerinde tutmaya devam ederken Ada, direndi ama

sonuç alamıyordu. Sırf cevap vermek için ne hissettiğini düşünmeye çalıştı. Kararsız bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi.

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır, öyle değil. Hatırlıyorum ama sadece bilmiyorum işte."

Dawson, başını çevirerek Konrad'a baktı. Ada, onun ne düşündüğünü anlayamıyordu. Bakışlarındaki boşluk zihnine de yansımış gibiydi. Ada, kafasının içinde de bir şey duymuyordu. Son iki gündür zihninde karanlıktan başka bir şey yoktu ve şimdi de durum değişmemişti. Farkında olmadan Ada'nın kolunu sıkan Dawson, gözlerini kapadı. Yeniden Ada'ya baktığında kararını vermişti. Eğilip alnını öperken bir elini başının arkasına götürdü. Ada, bir şeyler söylemek istiyor ama dudaklarını aralasa da sesi çıkmıyordu. "Burada kal," dedi Dawson, dudaklarını alnından ayırdığında.

Kapıya doğru yürüyüp koridora çıkarken Ada, bakışlarıyla onu takip etmişti. Ne demek istediğini anladığında koşmaya başladı. Merdivenlerin hemen yanında Dawson'ı yakalayıp önüne geçti. İki eliyle birden göğsüne bastırdı. "Bunu yapamazsın."

"Yapacağım ve sen burada kalacaksın."

Ada, onun kararlı olduğunu fark ettiğinde başka hiçbir duyguya yer bırakmayacak kadar korku doldu. "Gitmek istiyorsan... zamana ihtiyacın varsa seni durdurmayacağım, söz veriyorum. Ama yalvarırım çocukları götürme." Dawson, ona bakmadan yürüyecekken Ada, tekrar onun önüne geçti. "Dawson, lütfen. Bana bunu yapma. Daha fazla kavga etmek istemiyorum ama onları yanımda tutmak için seni karşıma alırım."

"Deneyebilirsin."

"Neden sinirlenmiyorsun? Neden bana bağırmıyorsun?"

Dawson birden Ada'yı tutup duvara yasladı. "Lyon ve Lenora'yı alıp gideceğim. Sen burada kalacak ve bizi aramayacaksın. Nerede olduğumuzu bile düşünmeyeceksin." Ada, dudaklarını aralamışken Dawson, izin vermeden devam etti. "Olması gereken bu, Asena. Yapmak istediklerine değil, benim söylediklerime uyacaksın. Hayatta kalmanın tek yolu bu, yoksa seni öldürmek zorunda kalacağım. Çocuklarımız yeterince büyüdüğünde... Eğer isterlerse seni görebilirler. O zamana kadar beklemek zorundasın."

Dawson merdivenlerden inerken Ada, itiraz etmeye çalışıyor ama nefes bile alamıyordu. Kendini duvardan ayıramadığı her saniye Dawson'ın uzaklaşan ayak seslerini dinliyordu. Ada, gözlerinin kardığını hissederken boğazına baskı yapan bir şeyden kurtulmuş gibi öksürmeye başladı. "Dawson," dedi fısıltıdan farksız bir sesle.

"Mahfer?"

Ada, gözlerini açtığında nefesini bıraktı. "Gavin, bir şey yap."

"Hangi konuda?" dedi Gavin kafası karışık bir halde.

Ada, Lyon'un ağlamasını duyduğunda bağırmaya başladı. Kendini hapsolduğu kapandan kurtarmak için başını duvara vurdu. Çığlık atıp hareket etmeye çalıştığında burnundan akan kanı hissetti. "Dawson!" diye bağırdı bu sefer fısıltı yerine kükremeyi andıran bir gürültüyle.

"Kahretsin," dedi Gavin, en sonunda ne olduğunu anladığında. "Sakin ol. Bana bak." Ada'nın yüzünü tutarak odaklanmasını sağlamaya çalıştı. Ada, onun farkında bile değildi. Bağırıp çığlık atarken gözlerinden yaşlar akıyordu. "Tamam. Tamam, Mahfer, nefes al," dedi başının arkasını tutarak. Ada, üzerindeki baskıya dayanamayıp kendinden geçtiğinde Gavin, onu kucağına aldı. Kendi daireleri yerine boş olduğunu bildiği için Deborah'ın odasına götürdü. Onu yatağa yatırıp doğrulduğunda elini saçlarında dolaştırarak arkasını döndü.

"Bu çok çabuk oldu," dedi yatağın başında duran Amona, başını yana yatırarak Ada'ya bakarken. Ada'nın dudaklarının rengi kaçmış, yüzü bembeyaz kesilmişti. Tenindeki tek renk baskı yüzünden burnundan akan kandı. Amona, "İsmin gücü," derken parmağını Ada'nın yanağında dolaştırdı. "Bana yaptıklarından kolayca kurtulamayacağını söylemiştim, Ada ve bu konuda oldukça ciddiydim." Doğrularak arkasına döndü, odadan çıkmak üzere olan Gavin'in yanından geçti ve odaklanmasına rağmen aynada kendi yansımasını göremedi. "Hayalet olmanın sıkıcılığı," dedi iç geçirerek başını iki yana sallarken.

O sırada Gavin, yardımcı olabilecek herkesi toplamaya çalışıyordu. Dışarıdan bir düşmanla karşılaştıklarında yapmaları

gereken her şeyi biliyordu fakat böyle konularda yardımcı olmak isterken daha beter hale getirebilirdi. Söz konusu arkadaşlarıysa bunun üzerine risk almayacaktı.

"Herkes burada mı?" dedi Gavin, yatak odasının kapısını kapatırken. Hâlâ Deborah'ın dairesinde duruyorlardı. Gavin, Ada'yı hareket ettirme riskine girmek istememişti. Hem de daha uygun bir yer yoktu. Murat, Hilary, Felicia ve Peratha beraberlerdi. "Stone gelmiyor mu?" dedi Gavin.

"Nerede olacağımızı söyledim," dedi Felicia sessizce. Murat ona baktığında Felicia, gözlerini kaldırarak bakışlarına karşılık verdi. Stone ve Felicia'nın birlikte olmasına hâlâ alışamamış olmasına rağmen bu konu hakkında yorum yapmamayı seçmişti. Felicia, can sıkıcı ve utanç dolu bir konuşma yapmaktan kurtulduğu için seviniyordu. En azından şimdilik.

"Neden burada toplandığımızı biri açıklayacak mı?" dedi Peratha.

"Olan şeyler toplanmamız için yeterli değil mi?" dedi Gavin, ona dönerek. Peratha, omuzlarını silktiğinde Gavin, iç geçirerek alnını ovuşturdu. "Bu durumdan hoşlanmadığını biliyorum. Her ne kadar Dawson'a âşık olsan bile."

"Konunun bununla alakası yok. Hem ben..." Peratha, susup dudaklarını birbirine bastırdı. "Her neyse," derken oturduğu yerden kalkıp yatak odasına girdi.

"Dawson'ın nereye gittiğini biliyor musun?" dedi Hilary, aralık kapıdan içeriyi gözlerken. Ada, olan biteni anlattığında bunun eğlenceli taraflarını görmüştü. Basit bir şey olduğuna neredeyse emindi fakat Dawson'ın terk edişi tüm Aleut'u ayağa kaldırmaya yetecek kadar ciddiydi. "Belki geri dönmesi için ikna edemeyiz ama en azından ikizlerle ilgili daha mantıklı davranması gerekiyor."

Peratha, diğerlerinin dikkatini çekmek için elini salladı. "Burada biraz yardıma ihtiyacım var," deyip yeniden Ada'nın üzerine eğildi. Ada yatağın içinde kıvrılmış, titriyordu. Sıcaklığı normalin çok üstündeydi. Peratha, gözlerini kırpıştırıp biraz geri çekildi. "Aurasında bir sorun var. Ona bakamıyorum bile."

"Nasıl bir sorun?" dedi Hilary. Ada'nın yanına oturup parmaklarının dışıyla yanağına dokundu. "Fazla sıcak. Bu hiç iyi görünmüyor."

"Bilmiyorum," dedi Peratha ileri geri yürürken. "Sanki Ada'nın yerinde kırmızı bir ışık topu varmış gibi görünüyor."

Ada, olduğu yerde sıçrayınca hepsi geri çekildi. Bir saniye sonra yatakta kimse yoktu.

Gavin ve Hilary, vakit kaybetmeden peşine düşerken Murat, diğerlerine döndü. Peratha hâlâ gözlerini ovuşturuyordu. "Peratha ve ben, Dawson'a ulaşmaya çalışacağız. Felicia, aurasındaki sorunu öğrenmeye çalış. Sandığımızdan daha fazlası oluyor." Felicia, başını salladığı sırada Murat, dışarı çıkıyordu. Bir an durup yeniden kardeşine baktı. "Bu konuda sana güvenebilirim, değil mi? Durumun ne kadar ciddi olduğunun farkında mısın?"

"Şüphe duymanı gerektirecek ne yaptım?" dedi Felicia, kafa karışıklığıyla gülerek.

"Bilmem. Fosilleşmiş bir Azü'yle birlikte olman seçenekler arasında mı?"

"Bu..."

"Tartışmanın sırası değil," dedi Peratha ikisinin arasına girerek. Murat'ı sırtından itip Deborah'ın odasından çıkarırken omzunun üzerinden Felicia'ya baktı. "Stone'dan yardım iste. Şu aura meselesini çözün."

Birkaç kat yukarıda Ada, neredeyse kapıyı kırarak dairesine girmişti. Oyalanmadan yatak odasına geçti. Her şey son bıraktığı zamanki gibi görünüyordu. Dolabın kendine ait tarafı karmakarışık, yatak dağınık ve banyo kapısı ardına kadar açıktı. Ada yine de bir şeyin değiştiğine emindi. Sadece ne olduğunu göremiyordu. Arkasından ona seslenen arkadaşlarını duyuyor, yine de incelemeden edemiyordu. Aralık duran çekmeceyi fark ettiğinde kalbi bir an için atmayı kesti. "Bunu yapmış olamazsın," dedi hararetle.

"Ada, lütfen sadece bir dakikalığına sakinleşmeyi dene," dedi hemen yanında duran Hilary.

"Zahmet etme, böyle zamanlarda aynı dilden konuşamıyoruz," dedi Gavin. Çocuk odasına geçip onlardan herhangi bir iz aradı.

Dawson sadece çocukları almış, ne kıyafetlerine ne de ihtiyaçları olacak herhangi bir şeye dokunmuştu.

Ada, yüzük kutusunu titreyen parmaklarıyla açtı. İçini boş bulacağından korkuyordu ve korkusu tam önündeydi. "Kahretsin, Dawson!" dedi bağırarak kutuyu duvara fırlatırken. Hemen sonra pişmanlık duyarak koştu ve kutuyu alıp dikkatle kapattı. "Bana bunu yaptığına inanamıyorum. Onları besleyen bendim. Etimle! Benim içimde ava çıktılar." Hamile olduğu zamanlarda geçirdiği dolunaylardan daha yoğun bir acı hissetti. Fiziksel olarak yaşadığı tüm acılar ona basit hislerden ibaret geliyordu. Kalbindeki bu acının nasıl düzeleceğini bilmiyordu. Ava çıktığında ya da uyuşturulduğunda sorunu çözülmeyecekti. "İkiz olduklarını öğrendiğinde Dawson birini öldürmek istemişti. Şimdi Lyon ya da Lenora hayatta olmayacaktı. Onları doğurmak için çektiğim acı, sonrasında günler boyunca ölü gibi uyumam hiç önemli değildi. Uyandığımda toprak altında olmaktan korkmuştum."

"Ada," dedi Hilary sessizce. Yanına oturup onun gibi sırtını duvara yasladı. "Herkes aceleyle karar verir. Hepimiz hata yaparız. Dawson da hatasını fark edecek," dedi elini tutarken.

Ada, tüm olanlara -en çok da kendine- öfkelenerek elini çekti. "Bana kendimi iyi hissettirmeye çalışma, Hilary. Bunu hak etmiyorum." Gözlerinden yaşlar akarken hıçkırarak ağlamaya başladı. Kendini durduramadan sürekli ağlıyordu. "Bir kez daha ailemin tamamını kaybettim ve bir kez daha bu benim suçum. Bana bağırmadı bile. Sanki onun için hiçbir önemim yokmuş gibi aptal sorularını sordu ve sakince çekip gitti. İsmimi kullanarak. Benimle kavga etmedi. Benim için savaşmadı." Kimse cevap vermeyince Ada ikisine de tek tek baktı. "Kurtlar böyle yapmaz mı?" Ada'nın söyledikleri doğru olduğundan ve bunu onaylamanın faydası olmayacağından Gavin de Hilary de sesini çıkarmadı. "Neden kalıp Konrad'a benim kime ait olduğumu ispatlamadı? Geçen Av Dönencesi'nde onu Akira'yla baş başa bıraktığım için delirmişti. Orada kalıp gücümü göstermemi istemişti. İkiyüzlü piç kurusu!" Yerde duran vazoyu alıp tüm gücüyle fırlattı. Gavin, sakince kenara çekilip vazonun kendi yerine duvara çarpmasını sağladı.

"Belki de bu yüzdendir," dedi Gavin, Ada'nın karşısında dizlerinin üzerine eğilirken. Elini uzatıp onun bacağına vurdu. "Bir düşün, Av Dönencesi'ne sayılı günler kaldı ve herkes bilir ki bu dönemde tüm kurtlar saçma kararlar alır. Dawson'ınki de böyle bir karar olabilir. Hatta senin Konrad'la öpüşmen bile bunun etkisindendir. Kimseyi suçlamanıza gerek yok. Dönenceyi atlattığımızda her şey yoluna girecek."

"Öpüşmeden Amona sorumlu sanıyordum," dedi kafası karışan Hilary.

"O ilk öpüşmeydi," dedi Gavin.

"Bir de ikincisi mi var?"

Ada'nın burnundan yeniden kan gelmeye başladığında Gavin, "Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi. Hilary, dudaklarını ısırarak Ada'ya bakarken yerden aldığı rastgele bir tişörtle yüzünü silmeye başladı. Gavin, uzanıp Ada'nın iki elini birden tuttu. "Onları düşünmemen gerekiyor, Mahfer. Kendini toparlamak için buna mecbursun. Anladın mı?"

"Nereye gittiklerini biliyorum ama ne zaman söylemeye kalksam boşluğa düşüyorum," dedi Ada uzaktan gelen sesiyle. Hiç kırpmadığı gözleri sabit bir noktaya kilitlenmişti. Dawson'ın gittiği yeri zihninin puslu bir köşesinde canlandırabiliyordu. Orayı tanıyordu ama dillendirmesi mümkün olmuyordu. "Uzay boşluğunda kaybolmak gibi. Tüm düşüncelerim karanlığa gömülüyor. Korkutucu," derken dudaklarının arasından da kan süzülmeye başladı.

Gavin, onun yüzünü tutup başını kaldırdı ve gözlerine bakmasını sağladı. "Beynin patlamadan önce kes şunu. İsimle verilmiş bir emre karşı gelemezsin. Sana zarar vermekten öteye geçmeyecek. Nerede olduklarını biliyor olabilirsin ama asla oraya gidemeyecek ya da bize söyleyemeyeceksin. Bu yüzden düşünmekten vazgeç."

"Yapamam," dedi Ada yeniden hıçkırırken. "Gavin, yapamam. Dawson'ı kaybettiğimi ya da çocuklarımı bir daha göremeyeceğimi kabullenemem. Cezayı hak ediyorum ve bu karanlık boşluk benim cezam."

"Saçma davranıyorsun."

"Yaptığım ilk saçmalık olmaz." Gavin'in ellerini yüzünden çekerek parmaklarıyla dudaklarının üstünü sildi. "Onu neden öptüğümü bilmiyorum. Konrad'dan biraz olsun hoşlanmıyorum bile. Düşünmeden hareket etmeyi bıraktığımı sanıyordum ama Dawson'ı aldattım. Hem de nefret ettiğim bir adamla."

"Peratha auranın kırmızı olduğunu söyledi," dedi Hilary, bir şeyleri düzene koymaya çalışarak sesli düşünürken. Ellerindeki parçalar birbirine uymayacak kadar alakasız görünüyordu. Dawson öylece gitmez, Ada ise bu haliyle kırmızı olamazdı.

"Evet, tüm Azüler aynısını söylüyor." Ada, yerden destek alarak ayağa kalktı. Başı önünde dururken ayakta kalmakta zorlanarak duvara tutundu. "Nedeni hakkında bir fikrim yok. En azından şu anda siyah olmam gerektiğini biliyorum. Tam olarak öyle hissediyorum. Beni biraz yalnız bırakın," dedikten sonra çocuk odasına girip kapıyı arkasından kapadı.

"Ben burada kalırım," dedi Hilary saçlarını geriye iterken. Kollarını bağlayıp Gavin'e baktı ve sessizce konuştu. "Sence sahiden Dawson ve Ada'nın davranışlarının sebebi Av Dönencesi'nin yaklaşması mı?"

"Öyle umuyorum. Gidip diğerlerinin ne yaptığına bakacağım." Daireden çıkıp alt kata inerken Murat'ın nerede olabileceğini düşünüyordu. Dawson'ın en azından Murat'a haber vereceğini ummuştu. Üçü yakın bir şekilde büyümüş olsa da Murat'ın psikolog olmasından dolayı ya da belki de Dawson kadar ciddi bir karakteri olduğundan ikisi daha yakındı. "Debby," diye mırıldandı Gavin, birden olduğu yerde dururken. Hemen sonra merdivenlerden koşup kendi odasının olduğu kata girdi. "Ne zaman geldin?"

"Şimdi," dedi Deborah keyifsiz bir şekilde. "Sana bakıyordum ben de. Konuşalım mı?"

"Olanlara inanamayacaksın."

"Aslında inanabilirim. Konuşmamız da bununla alakalı olacak." Kapıyı açıp geçmesi için işaret verdi. Gavin içeri girdiğinde Deborah, konuya girebilmek için uygun kelimeleri arıyordu. "Buna aşırı tepki verme. Gerçekten ama gerçekten gerekli olmasaydı kabul etmezdim."

"Neyi?"

Deborah, ona yaklaşarak ellerini göğsüne koydu. "Dawson'la gidiyorum." Gavin, dudaklarını hızla araladığında Deborah, parmaklarıyla onun dudaklarını örttü. "Buna mecburum, Gavin. Dışarıdayken benden başka kimsesi yok. Bu halde iki çocukla birden ilgilenemez. Gelişimlerinin en kritik zamanında ikizleri yalnız bırakamam. En azından ergenliğe girene kadar yanlarında olmak zorundayım. Sonrasında kendi başlarının çaresine bakabilirler."

"Gitmeni istemiyorum," dedi Gavin ona sarılarak. Aralarındaki ilişkiyi daha henüz yoluna koymuşken bunun olduğuna inanamıyordu. Deborah, yaptığı hatayı kabullenmekten çok Dawson için Aleut'a geri dönmüştü. Kardeşini daha fazla yalnız bırakmak istememişti. Özellikle Aleut'ta. Bu yüzden Gavin, aralarında bağlayıcı bir söz yokken Deborah'ın yine Dawson'ı tercih edeceğini biliyordu. Hoşlanmasa da ne yazık ki anlıyordu. "Nereye gittiğinizi söyle," dedi onu ikna edemeyeceğini anladığında.

"Bunu yapamam." Deborah, onun dudaklarını severken neşesiz bir şekilde gülümsedi.

"Mahfer'e söyleyebileceğim için mi?"

"Ona nerede olduğumuzu söylersen Dawson seni öldürür. Bildiğin halde söylemezsen de Ada seni öldürür. Bunu denerler hiç olmazsa," dedi omuz silkerek. "Ada'ya çocuklarına iyi bakacağımı söyle. Sık sık fotoğraf ve video çekmeye çalışacağım. Belli aralıklarla da onları buraya yollarım. Onun yanında olun ve durumu anlamasını sağlayın. Kendini tehlikeye atacak bir şey yapmasın. Bana söz ver."

"Merak etme. Dikkatli olurum."

Deborah, geri çekilecekken gözlerini kapatıp nefesini bıraktı. Gavin'in alnındaki saçları okşarken gülümsedi. "Belki Av Dönencesi'nde görüşürüz. Çok kalmadı." Gavin, bir şey söylemeden başını sallarken Deborah, onun saçlarını okşamaya devam ediyordu. "Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim. Ayrı kaldığımız yüzyıllar boyunca bile. Şimdi her şey yoluna girerken bunu görmezden gelmem." Burnunu çekip gözlerine bakabilmek için başını kaldırdı. "Tam bu noktada beni bekleyeceğini söylemen gerekiyor."

Gavin, onun dudaklarını öpüp hızlıca geri çekildi. "Beklemeye çalışırım," dedi gülümseyerek kapıyı açarken. "Hadi git." Deborah'ın arkasını döndüğünü gördüğünde Gavin kendini gençliğindeki kadar çaresiz hissetti. O zamanlarda da Deborah, Remuslara giderken Gavin'in tek umudu onu ikna edebileceğiydi. Bu yüzden doğru düzgün veda edememişti. Tekrar aynı hataya düşmeyecekti.

Kapıyı itip kapattıktan sonra Deborah'ı yakalayarak onu tüm hislerini açığa çıkaracak kadar güçlü öptü. Deborah'ın şaşkınlığı sadece iki saniye sürmüştü. Gavin'in dudaklarına içtenlikle karşılık verdiğinde tüm evrenin burada onlarla birlikte olduğunu hissediyorlardı. İkisinden daha önemli hiçbir şey yoktu. Yaşayamadıkları, söyleyemedikleri, tutamadıkları sözler aralarındaki çatışmayı ve aşkı güçlendirmişti.

"Normalde de bu kadar çok giyiniyor muydun?" dedi Gavin, Deborah'ın gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyorken. Deborah, zaman kaybetmemek için düğmeleri etrafa saçarak gömleğini açtı. "Pratiksin. En sevdiğim özellik," dedi Gavin, onu yeniden kendine çekerek. Farkında olmadan attıkları sert birkaç adım kapıyla çarpışmalarına neden oldu.

Deborah, Gavin'in saçlarına asılarak onu kendinden uzaklaştırdı. "Bana veda mı ediyorsun?"

"Bunu yapanın sen olduğunu sanıyordum."

"Seni terk etmiyorum," dedi Deborah, onun tişörtünü çıkarırken. "Sadece bir süreliğine uzaklaşıyorum."

"Pekâlâ, şu anda söylediklerinin derin anlamlarında kaybolacak durumda değilim."

"Anlaşıldı." Dudakları yeniden buluştuğunda bir daha konuşmadılar. Yatak odasına gidene kadar farkında olmadan masada, koltukta ve duvarda yeniden duraksadılar. Dışarıda ve içlerinde olup biten sorunlardan çok uzaktaydılar.

Gavin, Deborah'ın saçlarına dokunup yüzünü severken dakikalar sonra ondan ayrılacağını unutmuştu. Âşık olduğu kadın, parmaklarının uçlarındaydı. Hiç olmadığı kadar mükemmellerdi.

Ve o mükemmeliyet, umut etmelerine izin vermeyecek kadar kısa sürmüştü.

"Gavin," dedi Deborah, pantolonunu giydikten sonra. Gömleğinin kullanılmaz halde olduğunu gördüğünde Gavin'in tişörtünü alıp üzerine geçirdi. Ona daha fazla şey söylemek istiyor ama ne kadar uzun konuşurlarsa durumun o kadar kötüye gideceğinin farkındaydı. Dawson'ın planını hoş bulmasa da en etkili olanı seçtiğine inanıyordu. Gavin, kendine hâkim olmak için gülümserken Deborah, buradan bir an önce gitmesi gerektiğini düşündü. Kapıya kadar geldikten sonra başını kaldırıp yüzüne baktı. "Sakın bir daha seni terk ettiğimi düşünme. Yeniden görüşeceğiz," deyip parmaklarıyla Gavin'in gözlerini kapadı. Güçlükle yutkunarak bir kez daha ona baktıktan sonra koşarak uzaklaştı.

Gavin, gözlerini açtığında boşluğa bakıyordu. Geriye sadece Deborah'ın keskin kokusu kalmıştı. Ona neden geç geldiğini bile soramamıştı. Ya da son durumdan nasıl bu kadar çabuk haberinin olduğunu. Doğru düzgün veda edememişti. Bunu yapmak bile istemiyordu ki. Kapıyı çarparak kapatırken kurduna ait olan sesler boğazından yükseldi. İşin kötü yanı, kızabileceği kimse yoktu. Durumun zorunluluğunu kabullenmek zorundaydı. Deborah'sızlığı.

"Ne oluyor?" dedi Peratha tereddütle kapıyı açarken.

"Deborah, Dawson'la gitti ve ben ona kızamıyorum," dedi Gavin, birden Peratha'ya dönerek. "Kardeşinin yanına gitti diye ona kızabilir miyim? Süper yetenekleri olan iki çocukla Dawson'ı yalnız bırakmak vicdansızlığın tanımı gibi."

Peratha, yorgun bir halde gülümseyerek kolunu Gavin'e doladı. "İkizleri düşün, tamam mı? Hiç olmazsa Remuslara gitmedi. Bu da bir gelişme sayılır." Gavin, ona homurdanarak baktığında Peratha, onun yanağına hafifçe vurdu. "Şaka yapıyorum. Benimle gel. Yapmamız gereken şeyler var. Masan neden devrilmiş?" diye sordu Gavin'in üzerinden yayılan kokuyu almadan önce. Ellerini çekip yüzünü buruştururken, "Duş almak istiyorum," dedi. En üst kata giderken Peratha'nın odasına girdiklerinde kapıyı arkalarından kapattılar. "Tamam, nereden başlıyoruz?"

"Murat, Deborah'ı takip ediyor," dedi Creon, duvardaki bir resmi dikkatle incelerken. "Ve sanırım şimdilik bu kadar."

Gavin, gözlerini Creon'dan ayırmazken başını Peratha'ya doğru hafifçe eğdi. "Onun burada ne işi var?"

"Geçerken uğradım," dedi Creon, Peratha yerine.

Gavin'in şu anda ilgileneceği son şey Creon'du. Nasıl oluyor da böyle durumlarda birden en olmadık yerlerden çıkıyordu, anlamıyordu. "Takip işe yaramaz," dedi koltuklardan birine geçerken. "Deborah ergenliğinden beri casusluk yapıyor. Sizce peşinden gelen Dev'i fark etmez mi?"

"Denemekten zarar gelmez," dedi Peratha, onun yanına otururak. "Dawson neden birden gitmeye karar verdi? Konrad'la karşılaşacağını düşünmüştüm. Belki onu öldüremez ama..." Birden susup elbisesinin eteklerini düzeltti. Koltuğun kenarlarında tırnaklarını dolaştırırken bacak bacak üstüne attı. "Bu sadece Av Dönencesi'yle ilgili olamaz. Bilmediğimiz şeyler var."

"Düşünceliyken çok güzel görünüyorsun," dedi Creon bir anda. Peratha ve Gavin, ifadesiz bir yüzle ona baktığında Creon, ellerini kaldırdı. "Sadece söyledim. Sanırım biraz uygunsuz oldu," dedi boğazını temizleyerek başını çevirirken.

"Takip edildin mi?" dedi Dawson, Deborah'ın arkasından kapıyı kapatırken.

"Murat denedi. İzimi kaybettirdim. Bir daha deneyeceklerini sanmıyorum." Rüzgârda uçuşan saçlarını kontrol altında tutmaya çalışırken mutfağa doğru yürüyordu. Bir zamanlar Ada ve Dawson'ın kaldığı ahşap evdeydiler. Deborah, Murat'ı şaşırtmak için önce merkeze doğru gitmiş, ardından tekrar ormana girip buraya gelmişti. Doldurduğu suyla salona geri dönüp koltuğa oturdu.

"İyi görünmüyorsun. Ne oldu?"

"Sen aynaya baktın mı hiç?" Deborah, suyunu masanın üzerine bırakıp yerde uyuklayan Lenora'yı kucağına aldı. Lyon, yine kendinden büyük kitapları incelemekle meşguldü. Deborah, Lenora'nın kıvırcık saçlarına dokunup daha rahat yatması için

yastıkları düzeltti. "Gavin'le vedalaştım. Ona her şeyi anlatamamak beni deli ediyor."

"En azından onu terk edemediğini söyleyebiliyorsun. Ada ne durumda?"

"Görmedim ama iyi olduğunu sanmıyorum. Hepsi koşturuyordu. Ada'nın Konrad'ı öpmesinin sebebi sahiden Amona mı? Hayalete dönüşüp hâlâ büyü yapabilmesi ne kadar mümkün?"

"Enerjisini gördüm, Deborah. Oydu." Arkasına yaslanıp iç geçirirken oğlunu izliyordu. "Gittikçe güçleniyor olmasaydı hâlâ fark edemezdim. Üstelik Ada'nın büyü altında kalmadan böyle bir şey yapması mümkün değil. İki devasa ipucunu gözden kaçırmak biraz zordu."

"Onu terk ettiğini sanması ne kadar işe yarayacak?"

"Bunu yapmaktan ben de memnun değilim ama Amona sadece bu şekilde sakinleşecektir. Amacına ulaştığını zannederse Ada'yı biraz olsun rahat bırakır, şanslıysak tamamen kaybolur. Hem çocukları daha fazla orada tutamazdım. Kendilerine zarar vermeye başlamışlardı."

"İsmini kullanmak zorunda mıydın?"

"Deborah!" dedi Dawson, sinirlenerek ona dönerken. "Sence başka türlü Ada'yı orada nasıl tutabilirdim? İyi bir fikrin var mı?"

"Bana bağırma. Düzgün düşünemiyorum." Deborah, ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. Durumu açıkladıklarında planı takdir etmeyecekleri kesindi. Ada için Amona'yla baş etmek terk edildiğini düşünmekten daha kolay olmalıydı. Yine de bunu yapamıyorlardı. Çocuklar tehlikedeyken olmazdı. "Amona'yı nasıl öldüreceksin peki? Bunu uzaklaşarak yapman şart mıydı?"

"Ada'nın etrafındayken plan yapamazdım ve o zamanla daha kötüleşirken yanında olmadan duramazdım. Böylesi daha iyi." Dawson, Ada'nın hastalık derecesinde kötüleşeceğini biliyordu. Hem ismini kullandığı için hem de Amona'nın hayaleti ona musallat olduğundan... Tek umudu tüm bunları arkada bıraktıklarında kendini affettirebilmekti. Kendini kötü hissettiği her anda ya da başı derde her girdiğinde sürekli yanında olan karısını yalnız bıraktığı gerçeğini bir türlü kafasından atamıyordu. Ailesini

kaybettiğini düşündürtmüştü ve onun için en büyük cezanın bu olduğunu biliyordu.

"Bu kadar düşünme. Her şey sona erdiğinde neden yaptığını anlayacaktır."

"Onun için savaşmadığımı düşünüyor. Çekip gittiğimi..."

"Sadece şimdilik. Neden diğerleri Amona'nın enerjisini tanıyamadı?" dedi Deborah sessizce. Sorduğu sorunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmiş olmalıydı. Yine de konuşmaktan kendini alamadığı ortadaydı.

"Oradaki kimsenin Amona'yla benimki gibi bir geçmişi yok," dedi Dawson sıkıntıyla başını kaşırken.

"Sanırım bir zamanlar Amona'yla olan cinsel yaşatın için minnet duymalıyız."

"Sinirlerimi bozuyorsun."

"Şu tesadüfe bak," dedi Deborah dudaklarının arasından.

24

Hayat vaat ettiği tüm umutlarla güzel,
yeniden canlanan kalpler kadar canlı.

Dawson, duyduğu seslerin kime ait olduğunu bilse de elini beline doğru götürüp bıçağının kabzasını kavradı. Yatak odasının kapısını dikkatli bir şekilde çekip merdivenlerden inmeye başladı. Salona geçip Lavina'yı gördüğünde elini bıçağından uzaklaştırdı. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler," dedi koltuğun kenarına yaslanırken.

"Beni iğneleme, Dawson. Mümkün olduğunca hızlıydım."

"Fazla gürültü yapma yeter. Çocukları uyutana kadar saatlerimi harcadım."

Siyah kadar koyu kırmızı görünen bir gülü koklayan Lavina yavaşça gülümsedi. Çiçeğin burada olması Dawson'ın dikkatini çekmişe benzemiyordu. "Aleut Cellat'ından duymayı beklemediğim sözler." Doğrularak arkasını döndüğünde Dawson, onun kızarmış gözlerini ve her zaman özenle topladığı ama şimdi dağınık duran saçlarını gördü. Daha ne olduğunu soramadan Lavina elini salladı. "Amona'yı öldürdüğünüz için kardeşlerim intikam istiyor. Onlara katılmadığımı söyleyemem. Benden iyilik

isteyeceğini biliyorum, Dawson ama size yaptığım en büyük iyilik kardeşlerimi kontrol altında tutmak. Üstelik bunun geçici olduğunu bildikleri halde."

"Amona tam olarak ölmedi. Peşimizi bıraktığı söylenemez."

"Amona, öldükten sonra bu dünyaya tutunacak kadar güçlü bir ruha sahip. Üstelik ölüm şekli düşünülecek olursa intikam arayan bir ruh. Ben ya da kardeşlerimden birinin ölümü imkânsıza yakın. Onu kısa süreliğine dünyadan koparmış olabilirsiniz ama bu asla sonsuza kadar sürmeyecek."

"Sadece Ada'ya değil, çocuklara da zarar veriyordu. Belki hissedebildiklerinden, bilmiyorum ama fazla sinirli davranmaya başladılar. Senden son bir iyilik istememe izin ver. Amona'nın ruhunu uzaklaştırmalıyız. Ya da bir yere hapsedebilirsin. Kesin bir şekilde diğer dünyaya da yollayabilirsin."

"Amona, bu dünya kurulduğundan beri yeryüzünde," dedi Lavina birden ona dönerek. Duyduğu şeyin mümkün olduğunu bile sanmazken Dawson gerçekleştirmesini bekliyordu. "Evrim geçirdi, mutasyona uğradı ve..." deyip parmağını kaldırdı. "Birden fazla kez öldü. Ada bir ala kurdun iradesine ve azmine sahip olarak kardeşimin boğazını kesmiş olabilir ama gözden kaçırdığınız bir şey var. Hiç kendi isteğiyle öldürülmüş olabileceğini düşündünüz mü? Böylece siz farkında olmadan Ada'nın vücuduna ve ruhuna musallat olabildi. Gerçekten pratik bir yöntem."

Dawson, sıkıntıyla iç geçirirken ellerini başının üzerinde dolaştırdı. Mantıklı düşünebilmek için birkaç saniye harcadı. "Lanston onu ve birçok cadıyı yaktı," dedi kendi kendine mırıldanarak. Buna rağmen nasıl tekrar vücut bulacağını aklı almıyordu.

"*Şehvet* kadar güçlü bir büyücüyü sıradan bir avcı bıçağıyla öldürebileceğinizi sanmanız sizin hatanız."

"Ne olacak peki?"

"Bu kadar üzülme." Lavina, Dawson'ın karşısına geçip yüzüne dokundu. "İnanmayabilirsin ama böylesi birçok açıdan en iyisi. Eğer Amona kalıcı olarak ölseydi ben dahil kardeşlerimi kimse durduramazdı. Aramızda çok iyi anlaşamadığımız doğru ama bizden birine zarar verilmesine tahammülümüz yoktur. Sadece bu kadarı

bile Ada'nın idam edilmesi için yeterli ve Amona'nın geri geleceği gerçeği kardeşlerimi sakinleştirmeme yardım ediyor."

"Karımı kurtarmak zorundasın."

"Öyle miyim?" dedi Lavina tek kaşını kaldırarak.

"Sana borçlanırım."

"Bu büyük bir vaat." Lavina, arkasını dönüp parmaklarıyla uğraşmaya başladı. Dawson yeniden üsteleyeceği sırada Lavina, omzunun üzerinden ona baktı ve yavaşça döndü. "Bir daha hiçbir büyücüye böyle bir şey söyleme. Bu Amona'nın size musallat olmasından bile daha kötü."

"Yardım edecek misin?"

"Oğlum olmaya en yakın şeysin. Kaybolup gidemiyorum," dedi Lavina, onun yanından geçerken. Başına bir sürü bela gelmiş olan eski koltuğa kurulan Lavina, zarifçe bacak bacak üstüne attı. "Amona, Ada'ya bağlanmak için bir şey kullanmış olmalı. Olabildiğince şahsi ve Ada'nın duygusal olarak geçmişinin bulunduğu bir şey."

"Biraz biliyorum. Ada'nın dolabını karıştırdı ama bence aradığı bunlardı," dedi Dawson, cebinden yüzükleri çıkarırken. "Ada ikisine de bağlı. Amona'nın hangisini seçeceğini anlayamadım ve aklıma yüzüklerden başka bir seçenek gelmedi."

Lavina, dikkatli bir şekilde iki yüzüğü de aldı. Önce Roecus'un taşından yapılmış olan renkli elması inceledi. Dikkatli bir şekilde yoğunlaşmıştı. Yüzüğü avucunda hapsettikten sonra Dawson'ın yüzüğüne baktı. Siyah kalın halkanın üzerinde sırtlarındaki dövmeye benzeyen ağaç dallarının işlemesi vardı. Lavina, başını iki yana sallarken yüzükleri Dawson'a geri uzattı. "İkisi de değil. Üzgünüm."

Dawson, avucunda duran yüzüklere bakarken kollarını bacaklarına yasladı. Yüzükler değilse neydi? Ada'nın yüzüklerden başka bağlanacağı bir nesne aklına gelmiyordu. "Av Dönencesi'ne kadar bunu halletmem gerekiyor. Daha fazla uzak kalamam."

"Av Dönencesi'ne daha on gün var."

"Farkındayım."

"Neden o zamana kadar beklemek zorundasın?"

Dawson, arkasına yaslanırken kendi yüzüğünü parmağına geçirdi. Üzerinde büyü yoksa onu takmasında bir sakınca görmüyordu. Ada'nın yüzüğünü cebine koyarken omuz silkti. Lavina'nın sorusuna cevap vermek yerine, "Başka türlü yardım edebilecek misin?" dedi.

"Amona'nın neye bağlandığını bul. Daha fazlası elimden gelmez."

"Elbette," dedi Dawson iç geçirerek.

Elinde alışveriş torbalarıyla içeri giren Deborah, ayağıyla iterek kapıyı kapattı. Lavina'yı gördüğünde adımları sendelese de Dawson'ın ne durumda olduğunu fark ettiğinde elindekileri bırakarak yanına gitti. "Ne oluyor?" dedi merakla.

"Yüzükler değilmiş," dedi Dawson sadece.

"Birinin dairenize girip araştırma yapması gerekiyor. Farkında olmadan orada dolaşabilecek birkaç kişi var fakat bu ne yaptığımızı açıklamamız anlamına gelir."

"Kimin yapacağını biliyorum," dedi Dawson ve bir saniye içinde ortadan kayboldu.

"Gitme vakti öyleyse," dedi Lavina da ışınlanır gibi yok olurken.

"Tabii, gidin siz."

Deborah, alışveriş torbalarını tek elinde dengelerken başını iki yana sallıyordu. Gizli bir göreve çıktığı zaman bu çoğunlukla tehlikeli şeyler olurdu. Kurt dişleri, pençeler ya da kovalamaca içerirdi. Şimdiyse karşı karşıya olduğu en büyük tehlike çocukların gazı ve kusma ihtimalleriydi. Lenora ve Lyon için yemek hazırlamak Deborah'ın sandığından daha zevkliydi. Yapmayı bildiği şeyler hiçten ibaret olduğundan çocuklar için yemekler içeren bir kitap bile satın almıştı.

Yemekler bittikten sonra torbaları karıştırarak ikizlerin yeni bedenlerine uygun kıyafetleri çıkardı. Etiketlerini kopartarak yukarı çıktığı sırada Lyon'un ağladığını duyarak kısa bir süreliğine gözlerini kapadı. Hemen arkasından Lenora da uyanmıştı.

"Neden bu kadar az uyuduğunuzu açıklamak ister misiniz?" dedi Deborah odaya girdiğinde. Lenora ayağa kalkmış, yatak başlığına yaslanmıştı. Ellerini arkasında birleştirirken suçlu suçlu

bakan kırmızı gözleri odada dolaşıyordu. Lyon, yanaklarında yaşlar parlarken yastıkla boğuşuyordu. "Önce sizi giydirelim." Kıyafetleri yatağın üzerine bırakıp Lyon'un yastığını çekti ve ellerinden tutarak ayağa kalkmasını sağladı. "Anne yakında gelecek. O zamana kadar bana yardımcı olun, tamam mı?" Lyon, kıyafetlerini değiştirtmemek konusunda ısrar ederken Lenora da yüzüstü dönmüş, yataktan inmeye çalışıyordu. "Hey!" dedi ona ulaşmaya çalışırken. İkisi de başlarını kaldırıp baktıktan sonra tekrar ağlamaya başladılar. "Bağırmak istemedim. Özür dilerim. Lütfen ağlamayın," dedi ne yapacağını bilemeden iç geçirirken.

Ada, sayısız kitabın bulunduğu rafların önünde durup nereden başlaması gerektiğini düşündü. İçlerinden bir tanesi isim töreniyle ilgili bilgi içeriyor olmalıydı. İsmin ne kadar güçlü olduğunu öğrenmişti fakat bunu tersine çevirmeyi hiç düşünmemişti. Bu konuda bilmediği şeylerden bahsedenlerden birisi de Akira olmuştu. Onun söylediği daha çok isim törenini iptal etmekle alakalıydı. Ada, bunun gerçekçiliği üzerinde çok fazla durmamıştı. İhtiyacı olmayacağını düşünmüştü. Artık biliyordu ki eğer isim töreni iptal olursa üzerindeki gücü de kalkardı. Ada, iki elini birden raflara yasladı. Önce gerekli araştırmaları yapacak, son çare olarak iptali düşünecekti. Tüm olanlardan sonra bile Dawson'la ayrılmayı öylece kabul edemezdi.

Zihnini odaklamak için kendine hazırladığı kahvenin ikinci bardağını içerken sıradaki kitabı aldı. Bazıları Latince, Çince, İngilizce, Fransızca olan kitaplardan okuyamayacakları da vardı. Bunun için Felicia'dan yardım alması gerekiyordu. Artık kullanılmayan dilleri bile çevirebildiğine göre bunlarla baş edebilirdi.

Ada, içinde isim töreni geçen ya da geçtiğini sandığı kitapları masanın üzerine yığarken bir elinde bardağını tutmaya devam ediyordu. Kütüphanenin ortasına geldiğinde üçüncü bardağına geçmişti.

"Sonunda delireceğin konusunda birkaç kişi hemfikirdik."

Ada, elindeki kitabı sert bir şekilde yığının üzerine koyarken arkasına döndü. "İyi bir havada değilim. O yüzden defol git."

İstediği kadar sert konuşamamasının sebebini kitaplara odaklanmış olmasına bağlıyordu. Şu anda başka hiçbir şeye vakit ayıramazdı.

"İyi niyet göstergesi olarak geldim," dedi Konrad kapıyı arkasından kapatarak ilerlerken. "Kahveden daha etkili bir şey içebilirdin. Sisteminde pek etkisi olmayacaktır." Ada önce bardağa baktı, ardından da bir kurt olarak bile sahip olamayacağı bir hızla Konrad'a fırlattı. Göğsüne çarpan bardak Konrad'ın tişörtünü kirletmekten fazlasını yapamamıştı. "Olaya biraz faydacı yaklaşıyorsam bu benim hatam değil. Gelip beni öptüğün için Dawson seni terk etmişse ne olmuş? Eğer ona yeterince değer veriyor olsaydın öpüşmezdik ve bu sorunları yaşıyor da olmazdın. Ama bunun yerine diğerini tercih ettin ve şimdi artık o yok. Önümüzdeki açık yola bakmaya ne dersin?"

Ada, içinde kendine ait olmayan duygular hissediyor ve bir kez daha Konrad'ı öpmek istiyordu. Yine de öfkesi arzudan daha fazlaydı. Bu yüzden masanın üzerinde duran bıçağı alıp fırlatması sadece iki saniye sürmüştü. "Cevabını aldığına göre..." deyip koştu ve bıçağı tutarak daha derine itti. Konrad, öksürürken dudaklarından kanlar süzüldü. Bıçak gümüş olmasına rağmen kalbini ıskalamıştı. Bu yüzden geç olsa da iyileşecekti. "Seni sevmiyorum, Konrad. Yanında durmaya bile tahammül edemiyorum ve sen ikimizin sevgili olacağını kabul edeceğimi düşünerek buraya geldin, öyle mi?"

"Özeti bu sanırım."

Ada, tuttuğu bıçağı biraz daha çevirerek tek kaşını kaldırdı. "Şu anda gerçekten iyi bir ruh halinde değilim. Eğer karşılık vermeyeceksen gitmeni öneririm."

"Seni öldürecek değilim."

"Ama ben bunu zevkle yaparım."

"Pekâlâ, sanırım sen gerçeği kavradığında şansımı tekrar deneyeceğim."

Ada, boğazına yapışacağı sırada Konrad ortadan kayboldu. Nefes nefese bir halde arkasını dönen Ada, yığın haline gelen kitaplara vurdu. Kütüphaneye yumruk atıp tahtaların parçalanmasına sebep olurken eklemlerindeki deri yırtılıp kanamaya başladı.

"Burada..." Ada, ne zaman eline aldığını bilmediği bıçağı sesin sahibine doğru savurdu. Sıkılarak iç geçiren Stone, başını öne eğerek göğsüne saplanan bıçağa baktı. "Sinirlenmiş gibisin," dedi cümlesini tamamlamak yerine.

Ada bir şey söylemeden önüne döndü. Elinin tersini ovuştururken kitap arama işine devam etti. "Dawson çocuklarımı alıp giderken yardımcı olduğun için sağ ol. Neden geldin? Karşılıklı oturup empati mi yapacağız? Belki oğlunun uzaktan da olsa büyüyüşünü izleyebilmenle benim çocuklarımı asla göremeyeceğim ihtimallerini karşılaştırırız."

"Ben sonra uğrarım öyleyse."

"İyi edersin," dedi Ada, raftan bir kitap daha alırken.

"Bulabildiklerim bunlar," dedi Creon, büyük bir çantayı masanın üzerine bırakırken.

"Seni fark eden oldu mu?" dedi Dawson. Oturduğu yerden kalkıp çantayı açtı ve içindekileri çıkarmaya başladı. Creon'la iyi anlaştıkları söylenemezdi. En hafifletilmiş haliyle geçen Av Dönencesi'nden beri birbirlerine düşmanlardı. Dawson, daha önce Ada'nın elinde bile görmediği bir kitabı koltuğun üzerine attı. "İşe yaramaz."

"Beni görmüş olmaları muhtemel ama kimsenin anladığını sanmıyorum."

"Neye dönüştün? Örümcek falan mı?" dedi Deborah, kucağında Lenora'yla merdivenlerden inerken.

"Başlangıçta evet." Ellerini cebine sokarken arkasına doğru baktı. "Yapabileceğim başka bir şey yoksa gidebilirim sanırım."

Dawson, onun ne kadar sabırsız olduğunu fark ettiğinde doğrularak yüzüne baktı. "Ne oldu?" dedi. Creon, inandırıcı olduğunu düşündüğü bir yalan söylemek için dudaklarını aralamıştı ki Dawson'ın gözleri parlamaya başladı. "Renkleri görebildiğimi biliyorsun sanıyordum. Bana ne olduğunu söyle. Ada'yla mı ilgili?"

"Ada, ismin gücünden kurtulmak için bir yol arıyor," dedi Creon. Saklamak yerine açıklarsa belki Dawson'ın müdahalede

bulunup durumu kurtaracağını umuyordu. Ada, kütüphaneyi araştırırken Creon, okuduğu kitaplara bakmış ve sonrasında da Konrad ve Stone'la olan konuşmasını dinlemişti. "Anladığım kadarıyla bir açık kapı bulmak için uğraşıyor."

"Bunu yapacağını tahmin etmiştim. Besleniyor mu?"

Creon, başını iki yana salladı. "Son çare olarak iptali araştıracak," dedi ellerini ceplerine yerleştirerek kapıya biraz daha yaklaşırken.

"Ne?" dedi Dawson yanındaki koltuğu tutarak. Akira bundan bahsettiğinde hakkında konuşmuşlardı. Dawson, bir gün Ada'nın yorulacağından ya da sadece bıkacağından korkmuş ve isim törenini iptalini düşüneceğini sanmıştı. Ada, onun düşüncelerini anladığındaysa gülmüştü. Bunu asla yapmayacağını söylediğini hatırlıyordu. Böyle bir durum yaşayacakları aklına gelmemişti haliyle.

"Sanırım Konrad'ın daireye geldiğini söylemek için uygun bir an değil," diye mırıldandı Creon. Deborah, ona ardına kadar açtığı gözleriyle bakarken Creon omuz silkti.

Bir saniye sonra ikisi de gözlerini kapamak zorunda kalmıştı. Deborah, yüzüne düşen saçlarını geriye iterek gözlerini araladığında Dawson'ın kaybolduğunu fark etti. "İyi halt ettin!" dedi Creon'un omzunu yumruklarken.

"Dürüst olmamı isteyen kendisiydi. Biraz daha bekleseydi Ada'nın onu bıçakladığını da anlatırdım."

"Sadece sus, olur mu?" Deborah, çocuklarla ilgilenmeye başladığında Creon, ortadan kaybolmuştu.

Birkaç saatte bir olduğu gibi ikizleri besledi, oynattı ve uyuttu. Son kısım gerçekten çok yorucu oluyordu. Akşamüstü Dawson, Lavina'yla geri dönene kadar Deborah'ın aklından milyonlarca ihtimal geçti. Dawson'ın bir planla hareket edip Aleut'tan ayrıldığını biliyordu fakat öğrendiği yeni şeyleri hazmetmesi her açıdan zordu.

"Lavina'yı arıyordum," dedi Dawson, kardeşinin meraklı bakışlarından kurtulmak için.

"Aldığınız eşyalar bunlar mı?" dedi Lavina, masanın üzerine dizilmiş nesnelere bakarken. Dawson başını salladığında, Lavina hepsinin üzerinde elini dolaştırdı. Birçoğu gereksiz olan eşyalar duygu yüklüydü. "Bu günlük mü?" dedi Lavina defteri alarak.

"Evet. Ada'nın günlüklerinden bir tanesi. Son bir yıldır pek yazmıyor ama yine de ona bağlı olduğu kesin."

Lavina, parmak uçlarını dolaştırmaya devam etti. "İsim töreni mumu, değil mi?" dedi Lavina, küçük bir dikdörtgen kutuyu eline alırken.

Dawson, gülümserken yavaşça doğruldu. "Düğün gecesinde çocuklarımızın olması için yakmıştık. Hâlâ durduğunu bilmiyordum." Almak için uzandığında Lavina, kutuyu daha sıkı tutarak ondan uzaklaştırdı. Dawson, gözlerini Lavina'ya çevirdi. "Amona'nın bağlandığı şey bu mu?"

"Kullanım amacının dışında fazlasıyla negatif enerji barındırıyor. Sanırım aradığımızı bulduk."

"Peki Amona'yı ne zaman etkisiz hale getirebilirsin?" dedi Deborah, ellerini koltuğun kenarına koyarak öne doğru kayarken. Biraz bencil düşünüyordu ama bir an önce Gavin'i görmeliydi. Ona her şeyi açıklamak ve bir daha yanından ayrılmayacağını anlatmalıydı.

"Amona'yı etkisiz hale getirmem Ada için yeterli olmayacak. Parça parça sökmek zorundayım. Amona kadar güçlü bir büyücü için böylesi şart. İki haftadan daha kısa sürmesi için elimden geleni yapacağım."

"İki hafta mı?" dedi Dawson ellerini yumruk yaparken. Lavina'ya bakarken ona daha fazla itiraz edemedi çünkü bu hiç olmayabilirdi de. Dawson'a yardım etmek isteyecek bu kadar güçlü tek büyücü Lavina'ydı ve elindekinin önemini bilmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. "Teşekkür ederim."

"Daha kısa sürmediği için üzgünüm hayatım," dedi Lavina, Dawson'ın yanağına dokunarak. "Hemen başlasam iyi olacak. Bu işlemin Ada'yı daha da yıpratacağını bilmek zorundasınız. Şimdikinden daha kötü olacak. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Sonrasında onu eski haline getirmek için çabalamak zorundasın."

"Ne gerekiyorsa yaparım. Her şeyi yaparım."

"Biliyorum."

Gavin, günler sonra ilk defa Ada'nın yanına giderken tereddüt doluydu. Araştırmasını yaparken kimseyi yanında istemeyen Ada, biraz... vahşileşmişti. Kapıdan girene bıçak savurması pek sağlıklı olmuyordu haliyle. Daire kapısını açarken, "Bıçakların olduğu yerde kalsın, Mahfer," dedi. Salonda kimseyi göremeyince yatak odasına doğru yürüdü. Orada olduğunu hissettiğinde omzunu duvara yaslayarak kapıyı tıklattı. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi Ada zayıf bir sesle.

"Av Dönencesi başlamak üzere. Ormana gelmeye ne dersin? Biraz kurt öldürürsen eminim daha iyi hissedersin. Tabii onları yemek yok."

"Yapamıyorum."

"Ne?"

"Artık kendimde o gücü bulamıyorum," dedi Ada iç geçirerek.

Gavin, kapıyı yavaşça açtı. Bir iki santim aralanan kapıyı zorla ittiğinde arkasında duran dolap yüzünden açılmadığını fark etti. Gavin, onu Ada'nın bilerek koyduğunu düşündü, sonra odanın dağınık haline bakarak fikrini değiştirdi. Ada'yı gördüğünde bir an ne yapacağını bilememişti. "Sahiden kafayı yemek üzeresin," dedi yere otururken.

"Evet, ben de öyle düşündüm."

Ada'nın bileğini tutarak kolunu havaya kaldırdı. "Zayıfladın mı sen?" Ada eline vurduğunda Gavin, onu bırakarak ayağa kalktı ve beraberinde Ada'yı da çekti. "Gel bakalım," dedi onu balkona çıkarırken.

"Ne yapıyorsun?"

"Oksijen almanın işe yarayacağını düşündüm. Bak," derken ona bahçeyi gösterdi. "Buradaki öğrencilerin çoğu şu anda saklanacak bir yer arıyordur ama muhtemelen öleceklerini bildikleri halde ormana girecekler ve karşılarına kendilerinden daha zayıf birinin çıkmasını umacaklar. Daha yeni doğdukları için onları suçlamıyorum. Özellikle bu zamanda Aleut'u korumak için gereğinden fazla çabalamaları gerek."

"Neden herkes lafı dolandırıyor? Ne söylemek istiyorsan söyle."

"En zayıflarımız bile bu kadar uğraşıyorken senin burada durup kendine acımanı izlemeyeceğim. Saldırılar başlamadan önce ormana girip avlan ve bize katıl. Bu kadarını yapmak zorundasın."

"Değilim ve yapmayacağım," dedi Ada arkasını dönerken. "Daha fazla kurt öldürmek öncelik sıramda yok." Bu Av Dönencesi için birçok planı vardı ama şimdiye kadar kaybettiklerini geri alabileceğini ummuştu. Aradan on gün geçmiş; Ada, umudunun bir kısmını kaybetmiş ama uğraşmaktan vazgeçmemişti. Gittiğinden beri Dawson'dan tek bir haber alamamıştı ve hâlâ onları bir daha göremeyeceğini kabullenemiyordu. "Akira'yla konuşmam gerekiyor."

"Neden?"

"İsim töreninin iptalinden bahseden oydu. Eminim bir yolunu da biliyordur."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Av Dönencesi başlayacağı halde Dawson ortalıkta yok, Gavin. Aleut'ta yaşamadığı zamanlarda bile yılın bu dönemi mutlaka geldiğini biliyorum. Beni terk ettiğini anlamam için daha ne olması gerekiyor? Çocuklarımı da kaybetmeyi göze alamam. Yanlarında olmam gerekiyor ve bunun yolu evliliğimizi bitirmekse bu tercih değil zorunluluğumdur."

"Belki biraz daha beklemen gerekiyordur."

"Bugün burada olmalıydı. Sadece Av Dönencesi için değil, anlamıyorsun. Bugün bizim ilk evlilik yıl dönümümüz ve ben ondan istemediğim bir ayrılığın boşanması için uğraşıyorum. Bu ne kadar berbat bir şey farkında mısın? Bu seçimi yapmak zorunda kalmamalıydım. Evliliğim ve çocuklarım arasında bile denge kuramıyorum. Kendi kişiliğime ne olduğunu bilmiyorum. Her şey darmadağınık. Düşüncelerim birbirinin ardına sıralanmak yerine parçalar halinde. Dün gece adımı hatırlamak için iki saat boyunca düşünmem gerekti."

Gavin, onun yanına yürürken yüzünü ovuşturdu. "Seni zorladığım için kendimi pislik gibi hissediyorum. Barıştık mı?" Ada, duvardaki bir leke ilgisini çekmiş gibi öylece bakarken muhtemelen Gavin'in söylediği hiçbir şeyi duymamıştı. Gavin, duvara bakıp

tuhaf bir şey bulamayınca yeniden önüne döndü. Başını yana eğerek Ada'nın görüş alanına girdi. "Mahfer?" dedi.

"Evet," dedi Ada gözlerini kırpıştırarak ona bakarken.

"Beni dinlemiyor musun sen?"

"Bu kadar yakından konuşurken zor oluyor ama çabalıyorum işte."

"Murat'la konuşmayı denedin mi?"

"O denedi ama sanırım beşinci yaralanmadan sonra vazgeçti. Dünden beri uğramıyor. Bugün ne var demiştin?" dedi yatağın kenarına otururken.

"Av Dönencesi olabilir mi?"

"Evet evet, Av Dönencesi." Saçlarını geriye doğru itip elini yüzünde dolaştırdı. "Hâlâ neden buradasın?" Yatak odasının kapısı açılırken Ada'nın dikkati dağılmıştı. Peratha'yı gördüğünde gülmeye başladı. "En büyük destekçim de geldi. Yanımdan hiç ayrılmıyor. Beni düşündüğü ne kadar da belli. Boş zamanlarda ne yapıyorsun, Peratha? Manikür, pedikür, karısını terk etmiş bir adamın hayali?"

"Birkaç sefer denemedim değil. Dawson'ı hayal etmeyi yani. Ama eskisi kadar başarılı sonuç vermedi. Tuhaf ama sanırım artık ona âşık değilim." Ada'nın yanına gidip kolunu tutarak onu kaldırdı. "Lanston seni çağırıyor. Önemli bir şeymiş ve sesi gerçekten kızgın geliyordu."

"Ne oldu?" dedi Gavin onları takip ederken.

"Hiçbir fikrim yok. Ya ben gelecektim ya da ahmak muhafızlar."

"Lanston, emirlerini savursun. Bir yere gitmiyorum." Peratha, onun itirazlarına aldırmadan yürümeye devam ederken Ada, onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Aleut'un sorunlarıyla uğraşamam, Peratha. Lanston'a bol şans dilediğimi ilet, olur mu?"

"Sanırım birileri Av Dönencesi'ni erken başlatmış," dedi Peratha, Gavin'e. "Daha güneş batmasına birkaç saat var ama orman çoktan birbirine girdi. Lanston, ilk grubu yolladı bile. Yakında kendisi de ayrılması gerekiyor ama neden hâlâ burada anlamıyorum."

"Sahiden önemli bir şey olmalı," dedi Gavin iyice merak ederek. Av Dönencesi'nin sıkı kuralları vardı. Kimse öylece başlatıp bitiremezdi ve Lanston gibi biri sinirlenmişse sahiden önemli bir olay olmalıydı.

Toplantı için kullanılan odaya girdikleri sırada Peratha, Ada'yı bırakmıştı. Tişörtünü düzelterek Peratha'dan uzaklaşan Ada, odada ilerledi. Lanston, sahiden öfkeli görünüyordu. Ada'nın daha önce onu hiç görmediği kadar üstelik. Eğer zihni biraz olsun yerinde kalsaydı muhtemelen Lanston'ın duyguları yüzünden damarları çatlardı. Başka bir köşede Stone bekliyordu ve Lanston'a göre daha sakin olsa da aynı zamanda kafası karışıktı. "Neler oluyor?" dedi Ada en sonunda. Günlerdir ilk defa aklı başka bir şeye yoğunlaşmıştı.

Lanston, Ada'nın sesini duyduğunda yürümeyi kesip arkasını döndü. "Dawson nerede?" dedi dişlerinin arasından.

"Eğer haber alırsan benimle de paylaş."

Odanın diğer ucundan yıldırım gibi yaklaşan Lanston, Ada'nın bir santim ötesinde durdu. "Kelime oyunlarıyla harcayacak zamanım yok, Ada. Dawson nerede? Birlikte plan yaptığınızı biliyorum. Her şey bunun içindi, değil mi? Tüm bu sahte ayrılık numaraları."

"Sahte?" dedi Ada kendini tutamadan gülerken. İki yanında duran Gavin ve Peratha, gülmemesi için onu dürtüp dursa da Ada kendini durduramıyordu. Gözlerinden yaşlar gelene kadar güldükten sonra Lanston'ın sabırsız bakışlarıyla karşılaştı. Bu sinirlenmesinden başka bir şeye yaramamıştı. "Bunlar sana sahte mi görünüyor?" dedi kendini işaret ederek. "Her şey sahte olduğu için mi kendimi kitapların arasına gömdüm? Gerçekten iyi bir oyuncu olmalıymışım. Kendimi tamamen buna verdim hımm?"

Lanston, Ada'nın boynuna sarılarak onu duvara çarptı ve orada kalmasını sağladı. "Peki sana oyun oynuyormuşum gibi mi görünüyor? Biri bunun bedelini ödeyecek ve ben bu sefer hiçbirinize merhamet göstermeyeceğim."

"Lanston," dedi Peratha kolunu tutarak. "Bırak onu."

Ada'yı bırakmadan kardeşine dönen Lanston, onun yüzüne karşı bağırdı. "Bana düzgün bir cevap verene kadar bırakmayacağım!"

"Ne olduğunu söylersen belki..."

Gavin'in sözü Stone'un büyük bir koltuğu onlara doğru çevirmesiyle kesildi. Üzerinde yatan Konrad, pek iyi görünmüyordu. Başını yatırarak kanlar içinde kalmış Konrad'ı görmeye çalışan Ada, Lanston'dan kurtuldu. Koltuğa doğru yürürken herhangi bir şey hissedemeyecek kadar şaşkınlık doluydu. Konrad'ın yüzü neredeyse tanınmayacak haldeydi ve karnında sayısız yara vardı. Beyaz görünmesi gereken pelerini kırmızıdan ibaretti. "Ölmüş mü?" dedi biraz umut biraz da hüzünle. Eğer onu Dawson öldürmüşse sandığından daha fazlasını kaybetmiş demekti.

"Evet," dedi Lanston nefes nefese bir halde arkasını dönerken. "Ve emin ol bunun cezasız kalmamasını sağlayacağım."

"Buna inanmıyorsunuz, değil mi?" dedi Ada diğerlerine bakarken. Peratha, gözlerinde yaşlar parlarken konuşamayacak durumdaydı. Anlaşılan onun da şimdi haberi olmuştu ve her ne kadar iyi anlaşamasalar da kardeşlikleri inkâr edilemez bir bağdı. Gavin sadece başını iki yana salladı. Hâlâ öfkeyle hırlayan Lanston'a bakan Ada ona yaklaştı. "Konrad'ı Dawson öldürmedi. Sonucunun ne olacağını bile bile böyle bir şey yapmaz."

"Av Dönencesi'ndeyiz," dedi Stone. Ada, açıklama bekleyerek ona yöneldiğinde Stone omuzlarını silkti. "Neden yaptığını bilmiyorduk ama Dawson, cadılara saldırmamızdan hemen önce Lanston'a Tarafsız olduğunu ve diğer her şeyi açıkladı," dedi kendini de kastederek. "Şimdi mantıklı görünüyor. Böylece Av Dönencesi'nde Aleut'tan birini öldürmesi yasak değil. En azından doğa kanunlarına göre."

"Ceza alacak," dedi Lanston hemen. "Tarafsız olarak bir Aleut öldürmesi doğa kanunlarına karşı olmayabilir ama Dawson, Aleut'un Cellat'ı ve onlara birbirlerine yaklaşmamalarını emretmiştim. Direkt olarak emrimi çiğnediyse onunla beraber gelenleri de kabul etmeli."

Ada, nefes nefese bir halde ileri geri yürümeye başladı. Saçlarını başının arkasına iterken Konrad'a bakmamak için kendiyle mücadele ediyordu. Dawson bu yüzden mi şimdiye kadar sessizdi? Av Dönencesi'ni beklediği için mi? O zaman neden hâlâ

ortalarda yoktu? Ada, boynunu ovuştururken yeniden Lanston'a baktı. "Dawson evliliğimizi bitirmek uğruna böyle bir risk almazdı."

"Evliliğinizin çoktan bittiğini görmüyor musun?"

Ada, Lanston'a saldırmamak için ellerini yumruk yaparken boğazından kaçan hırıltıya engel olamadı. "Ne söylediğini sanıyorsun sen?"

"Kardeşim öldü ve Dawson'dan başka kimsenin bunun için bir bahanesi yok."

"Sen çıldırdın mı?" dedi Ada bağırarak. Yeniden gülme krizine tutulmasına çok az kalmıştı. "Herkesin Konrad'ı öldürmek için bir bahanesi var. Onu öldüren Dawson değildi. Bu kadar ileri gitmezdi."

Gavin, onun yanına giderek omzunu tuttu ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Umarım söylediğin gibidir," dedi Ada'yı olabildiğince hızla Lanston'dan uzaklaştırırken.

Gece yarısına dakikalar kala Dawson, Aleut'ta oluşan karmaşanın farkında olmaksızın hâlâ bir çıkış yolu arıyordu. "Biraz net konuş. Anlamıyorum," dedi Dawson gözlerini ovuştururken. Yorgunluk ve uykusuzluk onu ele geçirmek üzereydi. Bir an önce beslenmeye ihtiyacı vardı. "Bu Aleut'a dönebileceğim anlamına mı geliyor? Ada'nın yanında olabilir miyim?"

"Bu aşamada Ada'nın yanına yaklaşan herkes tehlike altında," dedi Lavina. Dawson'dan daha iyi durumda görünmüyordu. Günlerdir onu yiyip bitiren büyüyle uğraşıp duruyordu ve büyük bir yol kat etmiş olsa da henüz hepsini tamamlayamamıştı. "Eğer gitmek istiyorsan sen bilirsin ama tavsiyemi istersen çocuklar bir süre daha burada kalmalı."

"Onların yanından ayrılamam."

"Ben burada olacağım," dedi Deborah, elini Dawson'ın omzuna koyarken. "Creon da uğruyor ve çocuklarla onu yalnız bırakmaktan hoşlanıyorum. Birkaç saat uslu duruyorlar hiç değilse."

"Ben de bir yere gitmiyorum," dedi Lavina başını sallayarak. Elinde tuttuğu küçük mumu parmaklarının arasında çevirip duruyordu. "Karının yanında ol. Ona gerçeği anlatma ama her şeyin düzeleceğini söyle. Bunu elimden geldiğince hızlı yapacağımı bil."

Dawson, artık gidebileceğini öğrendiği için öylesine rahatlamıştı ki birkaç saniye yerinden kıpırdayamadı. Ayağa kalkıp Lenora ve Lyon'u öptü. Lenora, babasının uzun parmaklarıyla oynarken Dawson, Deborah'a baktı. "Onları gözünün önünden ayırma. Bir saniye için bile."

"Merak etme."

"Dawson..." Lavina, ayağa kalkarak onu kapıya kadar takip etti. "Bunun kolay bir şey olduğunu hiç söylemedim ve şimdi de durum değişmedi. Ada kafası karışık, korkmuş, öfkeli ve şehvet dolu olacak. Sabırlı olmak zorundasın. Amona'yı tamamen koparddıktan sonra bile etkileri bir süre üzerinde dolaşacaktır. Bu günler, belki haftalar alacak. Az bir yolumuz kaldığı için sana gidebileceğini söylüyorum ama eğer yanında olmayı başaramayacaksan Aleut'a yaklaşma bile. Tutarsız davranışlar Ada'nın aklının daha da karışmasına sebep olur ve bu geri döndürülemez hasarlar verir."

"Aklını kaybedeceğini mi söylüyorsun? Gerçek anlamda."

"Oldukça."

"Yanından ayrılmayacağım," dedi Dawson, kesin bir şekilde başını sallarken. "Buna hiçbir şey engel olamaz."

Başka nedenlerin engel olmasına müsaade etmeden koşmaya başladı. Aleut'a girmesi korumalara rağmen zor değildi. Çocukluğundan beri Aleut'un sırlarını ve gizli noktalarını öğrenmeye başlamıştı.

Daireye girerken hiç olmadığı kadar sessiz ve tereddütlüydü. Lavina'yı dinleyip dikkatli olmalı, Amona'nın hiçbir şeyden kuşkulanmamasını sağlamalıydı. Zaten yeterince zarar verirken bir de yaptığı şeyin başarısızlıkla sonuçlanacağını öğrenmesi gerekmiyordu.

Kollarında sıkıca tuttuğu kitapla koltukta uyuyakalan Ada'nın yüzüne okuma lambasının yumuşak sarı ışığı vuruyordu. Henüz ona yeteri kadar yaklaşmamışken bile ne kadar zayıf halde olduğunu görebiliyordu. Ada, kuruyan dudaklarını birbirine bastırarak iç geçirirken Dawson'a doğru döndü. "Buradayım," dedi Dawson, onun saçlarını okşarken. "Bir daha hiç ayrılmayacağız, Tüysüz. Söz

veriyorum." Ada hâlâ uykusunda olduğundan onu duyamasa bile Dawson, onun vücudunun gevşediğini fark edebiliyordu.

Dawson eğilip alnını öptüğünde Ada, rahatsız olarak başını geri çekti. Gözlerini aralayıp Dawson'ı gördüğünde hızla doğrulup oturdu. Kitap önce kucağına, ardından da yere düştü.

Ada, öylece dururken Dawson, uzanıp bacaklarını tuttu ve onu kendine doğru çevirdi. "Bana kızgın olduğunu biliyorum. Sana haksızlık ettim ama inan bana, başka çarem yoktu. Sana her şeyi anlatacağım. Ama lütfen..." Dawson, gözlerini kapatarak alnını Ada'nın alnına yasladı. Ada, titrerken geri çekilmek istiyor ama kendinde yeterince güç bulamıyordu. "Yıl dönümümüzde burada olamadığım için üzgünüm. Neredeyse gece yarısı olmak üzere, bence hâlâ ufak bir kutlama için şansımız var." Eğilerek dudaklarına doğru fısıldadı. "Üstelik zamanında gelemesem bile sana hediyemi gönderdim."

"Ne?" dedi Ada gözlerini açarak ona bakarken. "Ne hediyesi?" Dawson, kaşlarını havaya kaldırarak anlamasını beklerken aradan dakikalar geçmişti. Ada bir eliyle ağzını kapattı. "Sen yaptın. Onu sen..."

"Söyleme. Senden başka kimsenin haberi yok."

"Sahiden buradasın," dedi Ada, rüya görmediğine emin bir şekilde. Dawson'a has yıl dönümü hediyesini kendi kafasından uydurmuş olamazdı. Cellat olarak bir buket gül almasındansa harap olmuş bir ceset göndermesi daha mantıklıydı tabii. "Ne olacak şimdi? Bunun nelere mal olacağının farkında mısın?"

"Av Dönencesi'nde bir Tarafsız olarak avladığım basit bir avdı. Evliliğimizle bir alakası yok."

"Bunu söylemeye devam et sen!" Dawson omuzlarını havaya kaldırdığında Ada, kayıtsızlığına dayanamadan göğsüne yumruk attı. Bir süreliğine nefesi kesilen Dawson, daha fazlasını açıklayamadığı için üzgündü. "Düzenimiz baştan sona değişecek. Lanston... O seni..."

"Hiçbir şey yapamaz. Hiçbir şey ispatlayamaz."

"Beni terk ettin."

"Bunu asla yapmam," dedi Dawson sinirlerine hâkim olmaya çalışarak. Ada itiraz edecekken, Dawson başını iki yana salladı. Böyle düşünmesini anlayabiliyordu fakat buna devam etmesine katlanamazdı. "Sana her şeyi anlatacağım. Baştan sona. Onu nasıl öldürdüğüm de dahil. Ama önce ormana gireceğiz ve beraber avlanacağız."

Ada'nın uyuyakalmadan önce planladığı bu olduğundan omuz silkti. "Tamam," dedi.

"Beraber derken ortak olmayı kastediyorum," dedi Dawson ısrarla.

"Kendi yemeğimi bulurum. Teşekkürler. O kadar da zayıf durumda değilim."

"Evet, öylesin, Tüysüz. Ama sorun değil. Sana beslenmediğin için kızabilirim fakat ben de aynı durumdayım ve uzun bir ava ihtiyacım var. Bu yüzden sadece bu seferlik hazır yemek yiyeceksin." Ada, memnuniyetsiz bir şekilde inlediğinde Dawson, gülümseyip onun alnını öptü. "Ardından da yapmamız gereken daha uzun bir konuşma var. O yüzden acele edelim."

"Hâlâ kafam karışık ve kendimi iyi hissetmiyorum. Neden buradasın? Neden gittin? Bana kızgın değil misin?"

"Anlatacağım, söz veriyorum."

"Çocuklarım nerede?"

"Güvendeler," dedi Dawson, Ada'nın kıyafetlerini çıkarırken.

"Senden nefret etmek üzereydim," dedi Ada kollarını yukarı kaldırarak.

"Birbirimize yalan söylemeyi bırakalım, Tüysüz. Gel benimle," derken onu yatak odasına oradan da balkona götürdü. Dönüşüp ormana karışmaları sadece saniyelerini almıştı.

25

Yeni umutlar bazen
gözyaşı, kayıp ve hayal kırıklığında saklıdır.

Ada, gözlerini araladığında uçan bir kuş gördü. Parlak gökyüzü gözlerini kısıp elini havaya kaldırmasına sebep oldu. En son ne zaman dışarı çıktığını bile hatırlamıyordu ama şimdi besleyici bir yemek yemiş, ormanda koşmuş ve dönüşüm geçirerek yere uzanmıştı. Beslenmeyle yeniden insan formuna kavuşma arasındaki zaman her seferinden daha bulanıktı. Belki acele ettiğinden, belki de fazla heyecanlı olduğundan... Üzerini örten pelerini hassas tenini rahatlatıyordu. Yanağına dokunan ve en az pelerini kadar hassas olan parmakları hissettiğinde başını yana eğdi. Dawson'ı gördüğünde yüzüne istemsizce yayılan gülümsemesine engel olamadı. Hâlâ yapmaları gereken bir konuşma vardı, birbirlerini yeniden eskisi gibi kabul etmeleri biraz zaman alacaktı ve Aleut boyutunda aşmaları gereken sorunları vardı fakat hiçbiri Ada'nın gözünü korkutmuyordu.

"Lyon ve Lenora'yı benim yüzümden getirmedin, değil mi? Onları benden koruyorsun."

Yalan söylemenin Ada'yı daha fazla üzeceğini düşünen Dawson, derin bir nefes alarak, "Evet," dedi. Başını çevirerek Ada'nın

toprak içinde kalmış yanağını öptü. "Ama bu kısa süre içinde düzelecek. Sana söz veriyorum."

"Neden gittin Dawson?" Ada, başını Dawson'ın omzuna yaslayarak ona baktı. "Bana kızmadığını söylüyorsun fakat ben Konrad'ı öptüm. Sana bahane vermek istemiyorum ama bunu ben yaptım. Elimdeki her şeyi tek seferde aldın. Kendini ve çocuklarımızı benden uzaklaştırdın. Günler sonra geri dönüyorsun ve her şeyin oyun olduğunu söylüyorsun. Bana daha az acımasız bir ceza veremez miydin?"

"Bana güveniyor musun?" dedi Dawson, Ada'nın yüzünü tutarken. Kalbinde hissettiği ağrı ona mühürden daha fazla eziyet ediyordu. Kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı içinde ona bakan Ada'yı tam anlamıyla rahatlatamayacağını bilmek, Dawson'ı hiç olmadığı kadar kötü hissettiriyordu.

"Evet, neden güvenmeyeyim ki?"

Dawson, gülümseyerek Ada'yı alnından öptü. "Doğru," dedi. Geri çekilip gözlerine baktı. "Seni ne kadar üzdüğümü biliyorum, Tüysüz. İnan bana, başka bir çarem olsaydı asla bunu denemezdim. Vereceğin her cezayı itiraz etmeden kabul edeceğime söz veriyorum ama lütfen beni kendinden uzaklaştırma."

"Senden uzaklaşmak istemiyorum ki." Ada, yorgun bir halde iç geçirip Dawson'a doğru döndü. Kollarını boynuna dolarken kucağına çıkmıştı. Dawson, çaresizlik içinde ona sarıldığında Ada, hem kendini hem de onu yatıştırmak için onun saçlarında ellerini dolaştırdı. Ada, gözyaşlarını güçlükle tutarken Dawson, yüzünü onun boynuna bastırmış, kokusunu alıyordu.

"Beni affettin mi?" dedi Dawson, ellerini pelerinin altına götürerek Ada'nın beline sarılırken.

"Hayır, daha değil."

"Beni bir gün affedecek misin?"

"Mecburum. Çocuklarımın babasısın sonuçta," dedi Ada ve bir daha asla yapamayacağını sandığı bir şekilde güldü. Dawson ona sıkıca sarıldığında Ada nefesini tuttu. En az kendi kadar Dawson'ın da korktuğunu biliyordu. Sarılışındaki tedirginlikten bile belli oluyordu. Ada yine de söylemesi gerekenleri söylemek

zorundaydı. "Artık öfkeli değilim," dedi geri çekilirken. İki eliyle Dawson'ın yüzünü sevmeye başladı. Toprak ve kan izlerini elinden geldiğince temizledi. "Ama bu sana kırgın olmadığım anlamına gelmiyor. Beni üzmekten çok daha fazlasını yaptın. Bana anlatamasan da buna mecbur olduğunu görebiliyorum ama işin içine duygular girince mantık ilk sırada yer almıyor. Eski halimize döneceğiz ama bize biraz zaman lazım."

"Seni şu anda sevmeme izin vermeyecek misin?" dedi Dawson, Ada'nın pelerinini çözerken.

"Ormanın ortasında?" dedi Ada kaşlarını kaldırarak.

"Evlendiğimiz günkü gibi. Yıl dönümümüz için oldukça romantik. Sen ne dersin?"

"Beni ciddiye almıyorsun."

"Seni her şeyden daha fazla ciddiye alıyorum ama lütfen," derken alnını alnına yasladı. "Çok özledim. Sadece sana dokunmayı bile," dedi dudaklarını öpmeden önce. Ada'nın pelerinini tamamen çıkarıp yere bıraktı ve onun üzerine uzanmasını sağladı. "Bir daha senden hiçbir şey saklamayacağıma söz veriyorum. Çocuklarımızın hayatları söz konusu olduğu durumlar hariç."

"Sanırım bunu kabul edebilirim," dedi Ada sessizce. Gözlerini Dawson'ın dudaklarından ayıramıyordu. Kendisi için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyordu. Çocuklarının geleceği ikisinin arasındaki ilişkiden daha önemliydi. "Evliliğin kolay bir şey olmadığını biliyorum. Annem ve babam birbirine çok âşık olmalarına rağmen ne kadar sık kavga ettiklerini hatırlıyorum. Bir keresinde annem boşanacağını bile dillendirmişti. Babamın öfkeden buharlaşacağını düşünmüştüm," dedi gülerek. Ellerini Dawson'ın pelerininde dolaştırıp göğsüne doğru indirdi. İki yanından zarifçe dökülen pelerin üzerlerini örtecek kadar cömertti. "Seni sevmek hayatımda yaptığım en zor, aynı zamanda en kolay şey. Senden hiçbir zaman vazgeçmem ama bir daha asla sizi kaybettiğimi bana hissettirme," dedi iki eliyle Dawson'ın yüzünü kavrarken.

"Sana hiçbir zaman mükemmel biri olduğumu söylemedim. Ben iyi bir adam değilim, Tüysüz. Seni doğru düzgün sevemiyorum bile. En çok istediğim şey bu olmasına rağmen üstelik."

"Kendine özel tarzın var diyelim."

"Beni bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hiçbir zaman," dedi Ada, onun korkularını yatıştırmak için yanaklarını ve çenesini okşarken. "Tek yapman gereken benimle konuşmak. Seni dinlemeyi ne kadar sevdiğimi bilemezsin. Bana karşı dürüst ol, İhtiyar. İşlerin nasıl yoluna girdiğine sen bile inanamayacaksın."

"Yapacağım."

"Yapacak mısın?" Dawson, af dileyen gözleriyle ona bakarken başını salladı. Ada'nın kalbini hızla çarpıtan bakışları, gözlerinin dolmasına sebep olmuştu. Dawson, Ada'nın gözlerinin nemlendiğini gördüğünde kaşlarını çattı. "Bunun ne kadar zor olduğunu bilmen gerek," dedi Ada emin olmak adına. "Tüm sırlarını ve sorunlarını benimle paylaşacaksın. Ben bir zamanlar tanıdığın kolay incinen insan değilim. Uzun zamandır, seni zincirlenmiş bir halde mağarada bıraktığımdan beri her şey çok değişti. Farkında değildin, yanımda yoktun ve bilmiyordun. Ama şimdi buradasın ve artık beni bir kurt olarak görmeye başlaman gerek."

"Büyüdüğünü kabul etmeliyim," diye mırıldandı Dawson.

"Aynen öyle."

"Ama bu seni korumaya çalışmaktan vazgeçeceğim anlamına gelmiyor. Ali'nin durumundan sonra bir daha böyle bir şey yapmamam gerekiyordu ama yemin ederim ki, başka bir yol göremedim."

Ada, onu biraz daha kendine çekti ve dudaklarını öptü. Ne kadar zaman olmuştu hatırlamıyordu bile. Dawson'ı yıllardır öpmüyormuş gibi hissediyordu. Beslendiği için artık daha sağlıklı olan zihni, Dawson'ın düşüncelerini beynine yansıtıyordu. Ada, duyguların ağırlığı altında ezilmeden derin bir nefes aldı ve elini Dawson'ın göğsüne bastırdı. Kalbi öylesine güçlü atıyordu ki sadece bu bile Ada'yı heyecanlandırmaya yetiyordu. Ormanda evlenen bir çifte göre uygun bir yıl dönümü kutlaması olmuştu.

Dawson, parmaklarını Ada'nın boynunda dolaştırıp aşağıya doğru kaydırdı. Dövmelerinin üzerinden geçerken kendi dövmelerinin de ona karşılık verdiğini hissediyordu. Ada'da bulunan

Aleut Katili dövmesi birlikte yaşadıkları en kötü anlardan oluşan fotoğraf kareleri gibiydi.

Gün doğarken nihayet ormandan çıkıp odalarına yürümeye başlamışlardı. Av Dönencesi resmî olarak başlamış olmasına rağmen ikisinin de katılmaya niyeti yoktu. Ada, kendini saniyeler içinde farklı duygulara girip çıkarken buldu. Başını döndürecek kadar hızla neşeli, sevgi dolu, öfkeli ve kindar hissediyordu. Ala kurt güçleri yeni yeni gelişirken buna alışmıştı fakat o zaman sadece tek bir farklı duygu olur, onun da kısa bir zamanda üstesinden gelirdi. Şimdi ise hislerden oluşan bir geçidin içine hapsolmuş gibiydi.

"İyi misin?" dedi Dawson onun sırtına dokunurken.

Ada, irkilerek pelerinine tutundu. Dawson'ın burada yanında olduğunu unutmuştu. Yaşadığı son saatler gerçekti. Hayal dünyasının acımasız bir oyunu değildi. "Avlanmamız hafıza kaybına sebep olmadı. Cevaplar istiyorum, çocuklarımı istiyorum." Dawson, ona tedbirli bir şekilde bakarken Ada, nefeslerini, düşüncelerini ve duygularını kontrol altında tuttu. "Ben iyiyim."

Dawson, onun iyi olmadığını görebiliyordu. Üzerindeki uğursuz kırmızılık dağılmaya başlamıştı, yerini siyaha bırakıyordu ve böyle bir kırmızıdan daha kötü bir aura rengi varsa o da siyahtı. Ada, birden eğilip ellerini dizlerine yasladı. Dişlerini sıkarak inliyor, başından ayak ucuna kadar yayılan yakıcı acıyı atlatmaya çalışıyordu. Yaşadığı acının hiçbir sebebi olmamalıydı. Soğuk terler dökerken nefesini tutarak doğruldu. Bakışları Dawson'la buluştuğunda onu tutan eller daha da sıkı kavradı. Ada, Dawson'ın korktuğunu anlayabiliyordu.

"Ada?"

"Efendim," dedi Ada sessizce. Konuştuğunda dudağının kenarından kan sızdı.

Dawson, elini uzatıp onun çenesini silerken gülümsedi. Kendini kontrol altında tutmak için sahiden çabalıyordu fakat Ada'nın gözlerinde Amona'yı görmeyi beklememişti. Karısının kahverenginin en yumuşak tonlarındaki gözleri yerine Amona'nın menekşe rengi bakışları gelmişti. Ve neyse ki birkaç saniyeden uzun sürmemişti.

"Bana ne oluyor?"

"Biraz uyumak ister misin?"

Ada, birden uzanıp Dawson'ın yakasını kavradı. "Beni kandırıyorsun. Yalan söylemeyeceğine söz vermiştin." Sesinin iki farklı tondan çıkması ve diğer tonun Amona'ya ait olması Dawson'ın duraksamasına sebep oldu. "Yalan söylüyorsun," dedi Ada üzerine yürürken. Dawson'ı itip Aleut yerine ormana yöneldiğinde Dawson, onu durdurmak zorunda kaldı. Bu haldeyken Av Dönencesi'nin sürdüğü ormana tek başına girmesine müsaade edemezdi. Sırtını göğsüne bastırarak tuttu, kollarını kavrayarak karnının üzerine sardı. Normalde bunu yaparken güç kullanır fakat zorlanmazdı, şimdiyse kaçmaması için Ada'yı daha dikkatli tutması gerekiyordu. "Bırak beni!" dedi Ada başını havaya kaldırarak. "Beni terk ettin ve öylece geri döndün. Hiçbir açıklama yapmadan!"

"Konrad'ı öldürmek için gittim," dedi Dawson en sonunda. Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu ve aklına ilk gelen şeyi anlatmaya başladı. Planının bir parçası zaten buydu fakat tamamı değildi. Ada, vücudunu sadece kendi başına kullanana kadar böyle bilmeye devam edecekti. "Konrad, Av Dönencesi'nde ona saldıracağıma emindi. Bunu ona söylememiştim ama anlaması o kadar da zor olmamıştır."

Ada, sakinleşirken hâlâ büyüyle parlayan gözlerini Dawson'a çevirdi. "Evliliğimizi mahvedebilirdin," dedi.

"Evliliğimizi kurtarmaya çalışıyordum."

"Sen sadece gururunun derdindesin."

"Konrad'ın sana daha fazla yaklaşmasına izin veremezdim. İstersen buna gurur diyebilirsin, umurumda değil ama kadınları baştan çıkarmayı kendine görev edinmiş bir adam kafayı sana takmıştı. Onu hemen o anda öldürmediğim için beni tebrik etmen gerek."

"Aferin sana!" dedi Ada topuğunu ayağına geçirirken.

Dawson homurdansa da geri çekilmedi. Onu biraz daha sıkı sarıp ayaklarını yerden kesti ve biraz sonra dairelerindelerdi. Hiç değilse burada istediği kadar bağırabilirdi, kimsenin karışmasına izin vermezlerdi. "Sana nasıl olduğunu anlatacağım," dedi koltuğa

otururlarken. Masal biraz sıra dışıydı fakat bir zamanlar cellatlık yapmış olan Ada için uygundu.

Bir gün önce...

Dawson, ormanın sınırında durmuş, ona doğru yaklaşan Konrad'ı izliyordu. Hemen arkasında içinden çocuklarının sesi yükseldiği evi duruyordu. "Bunun olacağını biliyordun," dedi Dawson. Dönüşmeye ve Konrad'a saldırmaya fazlasıyla hazırdı.

Konrad, anlamazdan gelerek ona bakmaya devam ederken yürüyüp önüne geçti. Dawson, hemen o an saldırmamak için kendini tutuyordu. Daha zamanı vardı. "Ada'ya yakınlaşmanı kaldıramayacağımı ve sonunda bu noktaya geleceğimize emindin. Ama seni öldürmeyeceğimi düşündün ya da belki de bunu yapamayacağımı. Adil bir dövüşte beni yenebileceğini mi sanıyorsun?"

"Av Dönencesi'ndeyiz," dedi Konrad ellerini ceplerine sokarken. "Dövüş benimle. Birimiz hayatta kalacak. Ama için rahat olsun, Ada'yla gerçekten çok iyi ilgileneceğim. Üstelik buna istekli de. Zorluk çekeceğini düşünmüyorum."

"O sadece büyü altında."

"Hayır, sanmıyorum," dedi Konrad gülerek. Başını iki yana sallarken ellerini ceplerinden çıkarmıştı.

"Çünkü onu tanımıyorsun."

"Bunun için uzun yıllarımız olacak."

Dawson için sınır o an gelmişti. Ayın tepede yükseldiğini hissederken Av Dönencesi ruhu onu çoktan sarmalamıştı bile. Konrad'a yumruk atıp onun geriye sendelemesine sebep oldu. Aynı anda Konrad da yumruğunu savurmuştu. Dawson, kaçmayı başardı fakat karnına yediği darbeyi çok geç olana kadar fark edememişti. İki saniyelik kaybına mal olmuştu. Konrad o sırada boğazını yakalamış, tüm gücüyle sıkmaya başlamıştı. Dawson, Konrad'ın parmaklarını tutarak kırılacak bir güçle geri çekerken bacaklarını tekmeledi.

Kavgaları yorucu, kanlı ve adrenalin dolu geçmişti. Dawson, üzerindekileri çıkarmakla uğraşmadan dönüşürken Konrad'a saldırdı. Geçen süre içinde Konrad da şekil değiştirmişti. Havada çarpışıp yere düştükleri saniye yeniden ayağa kalktılar. Dawson, dişlerini Konrad'ın boğazına geçireceği sırada aldığı pençe darbesiyle

duraksadı. Gövdesinden yayılan sıcaklık onu daha fazla sinirlendirmekten başka bir şeye yaramamıştı.

Aralarında geçen kavga Dawson'ın Konrad'ı neredeyse parçalamasıyla sonuçlanmıştı. İnsan haline dönüşüp yüzüne yumruklarını geçirirken onun öldüğünü ama hâlâ onu yumrukladığını fark etmek biraz zaman aldı. Ölü bedenini ormanın Aleut tarafına attığında kendisi de dönüşüm geçirdi, yaraları kapanana kadar orada kaldı. Sessizlik ve yalnızlık Dawson'ı hiç bu kadar rahatsız etmemişti.

"Bu biraz sinir bozucu," dedi Ada, Dawson'ın kulağına doğru. Yaklaşık yarım saattir Lanston'ın odasında bekliyorlardı. Lanston tarafından Peratha aracılığıyla çağırılmışlardı. Ada, kendini ruhen dengesiz hissediyordu. Bazen hiçbir şey yokken gözlerinden yaşlar akıyor, bunu kendi bile sonradan fark ediyordu. Gerçekten komik olmayan şeylere güldüğünü ise Dawson onu uyarınca anlayabiliyordu. Hâlâ kişiliğine ne olduğunu bilmiyordu fakat artık çok da umursamıyordu. İşin aslı, endişelenmesine fırsat olacak kadar bir konuya odaklanamıyordu da.

Peratha, ellerini önünde birleştirmiş, camın önünde duruyordu. Yorgunluktan kırmızıya dönmüş olan gözlerini Dawson ve Ada'dan ayırmıyordu. Bu durum Dawson'ın dikkatini dahi çekmiyordu. Uzun zaman önce Peratha yokmuş gibi davranmayı veya ona saldırgan gözlerle bakmasına aldırmamayı öğrenmişti. Bir süre için Ada da denedi fakat sanki oda gittikçe biraz daha küçülüyordu.

Dawson, bir elini koltuğun üstüne doğru koyarken Ada'ya döndü. "Lanston'la ben konuşayım. Gerekli olmadıkça cevap vermemeye çalış."

"Beş yaşında değilim."

"Ama bazen öyle davranıyorsun," dedi Dawson emin olamadan. Ada, elinin tersiyle göğsüne vurduğunda Dawson, gülümseyerek bileğini tuttu. Parmaklarını okşayıp avucunu öptü. "Ne demek istediğimi anladığını biliyorum. O yüzden bırak ikimiz adına konuşayım."

Ada, iç geçirerek önüne dönerken gömleğini düzeltti. "İyi. Sorunlarını karşısındakini korkutarak çözen Cellat, bizi liderin elinden kurtarsın bakalım." Dawson itiraz edecekken Ada elini salladı. "İkimiz de biliyoruz ki politika konusunda senden daha iyiyim ama şu andaki ruh halim göz önüne alınırsa mutfağa bile girmemem en iyisi. O yüzden istediğini yapabilirsin. Karışmamaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Dawson, bir kez daha Ada'nın avucunu öperken. Dawson, Ada'nın yüzüne dokunup parmağını burun çizgisinde kaydırdığında Ada, yukarı doğru kıvrılan dudaklarına engel olamadı. Bazen Dawson'a olan aşkı o kadar yükseklere çıkıyordu ki bunu nasıl göstereceğini bilemediğinden donup kalıyordu. Dawson, bu anlar için iki ufak çözüm bulmuştu. Ya Ada'nın avcunu öpüyordu ya da parmağını burnunda kaydırıyordu. İkisi de Ada'nın içini eriten ve anında mutluluğa boğulmasına sebep olacak ifadelerdi.

Ağır kapılar korumalar tarafından iki yana açıldığında Dawson ve Ada o tarafa döndüler. Liderleri içeri girerken zoraki bir nezaketle ayağa kalktılar. Lanston hâlâ iyi görünmüyordu fakat sinirlerini kontrol altına aldığı belliydi. "İkinizin de burada olması güzel." Konuşmasına devam edecekken adımlarını yavaşlatarak Ada'ya baktı. "Neden bu haldesin?"

"Nasıl?" dedi Ada anlamadan kaşlarını çatarken. Kendini nasıl hissettiğini biliyordu. Gerçekten berbattı ama bunun dış görünüş olarak yansıdığını sanmıyordu.

Lanston, kısaca Dawson'a bakıp karşılarındaki koltuğa oturdu. Hemen ortalarındaki masanın üzerinde kullanılmış iki tane içki bardağı vardı. "Anladığım kadarıyla cezanı kabul etmeyeceksin," dedi Lanston, Ada'nın sorusuna cevap vermek yerine. Dawson, bir şey söylemeden tek kaşını kaldırınca Lanston, başını salladı. "Konrad'ı öldürdüğünü itiraf edersen her şey herkes için daha kolay ilerleyecek."

"Benim haricimde," dedi Ada öne eğilerek fısıldarken. "Öldürülecek olan benim."

Dawson, boğazını temizleyince Ada, sessizlik anlaşmasını hatırlayarak arkasına yaslandı. "Konrad'ı ben öldürdüm ve tamamen Av Dönencesi'yle ilgiliydi."

"Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun."

Dawson, oturduğu yerde ileri doğru kayıp kollarını dizlerine yasladı. Öldürülen Konrad olsa bile o, Lanston'ın kardeşiydi ve Dawson bunun ne demek olduğunu bilirdi. Zaman zaman Deborah'ı da herkes öldürmek istemişti. Remus takımında oynarken saldırırlar ve Av Dönencesi sırasında hep karşılaşırlardı. Buna rağmen Dawson, kimsenin ona zarar vermemesini sağlamıştı. Her ne yapmış olursa olsun Deborah kardeşiydi ve bunu değiştirebilecek hiçbir şey yoktu. "Konrad'ın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Sana onu anlatacak değilim. Ama öğrenmen gereken şeyler var."

"Gururunu ya da evliliğini kurtaracaktın. Sen birincisini seçtin."

"Ben hâlâ evliyim ve bunu engelleyebilecek herkesi ortadan kaldırırım," dedi Dawson, sesi daha hırıltılı çıkarken. Lanston'ın gözleri renk değiştirirken Dawson gülümsedi. Ada, bacağını dürttüğünde Dawson, derin bir nefes aldı ve karşılıklı güç savaşına son verdi. "Ben Tarafsız olduğumu kabul ettim ve Ada'yla aramızdaki sorunları halletmek için bir süre uzaklaşmam gerektiğini düşünerek ormanın dışına çıktım. Av Dönencesi başladığında kardeşin yanıma geldi. İkimiz arasında bir düello olduğunu kabul etti. Ben de üstüme düşeni yaptım."

"Öldürmen gerekmiyordu," dedi Peratha, konuşmaya dahil olmak istemese de yanlarına yürürken. "Sadece yaralayabilirdin ve bu da yeterli olurdu."

"Olmazdı." Dawson, gözlerini kaldırarak Peratha'ya baktı. "Konrad durmayacaktı, Peratha. Bunu ikiniz de çok iyi biliyorsunuz. Kardeşinizi benden daha iyi tanıyor olmanız lazım. Hayatta kalmayı planlıyordu. Kaybedeceğini düşünmemişti."

"Elbette düşünmedi. Aptal." Peratha, yüzünü ovuştururken arkasını döndü. "Aptal herif. Bunu nasıl yapar?"

"Söylediklerini kanıtlayabilecek herhangi bir şey var mı?" dedi Lanston, kulağının üstünü kaşıyarak arkasına yaslanırken. Anlaşılan kardeşinin bir tuzağın içine çekilip katledildiği düşüncesi yerine

bir kurda yakışan şekilde düelloda çarpışarak öldüğünü bilmesi onu rahatlatmıştı. Dawson da böyle tahmin etmişti.

"Yok."

"Doğruyu anlattığına güvenmem mi gerekecek?"

"Konrad'ın ruhunu çağırabilirsiniz ama bunu tavsiye etmem. Düelloda ölen kurtların ruhları vahşi olur ve musallat olmayı asla bırakmazlar. Bu onun canını daha fazla yakacaktır. Her neredeyse orada kalsın." Lanston hâlâ şüpheci görünürken Dawson, başka ne söyleyeceğini bilemeden iç geçirdi. "Cellat olduğum için her problemimi ölümle çözdüğümü sanıyorsunuz fakat bu doğru değil." Üçü birden ona baktığında Dawson tedirgin hissetti. "Doğru değil," dedi yeniden. "İletişim kurmayı öğreniyorum."

"Sayılır," diye mırıldandı Ada, başını başka tarafa çevirirken.

"Hizmet bedeli ödeyeceksin. Kabul mü?"

Ada, birden Lanston'a baktı. "Bu Aleut'ta kalmaya devam edeceğimiz anlamına mı geliyor?" dedi. Ne hissedeceğinden emin değildi. Kurtların arasında yaşamayı seviyordu. Burası harikaydı ama uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. İkizler biraz daha büyüyene kadar en azından. Sonrasında daha fazla sıkıntıları olacaktı. Güçleri açığa çıkmaya başladığında insan içinde kalmaları sorun çıkarabilirdi. Diğer yandan ikizler şimdiden dönüşüm geçirmeye başlamışlardı yani... ne olacağını kim bilebilirdi ki?

"Bağlılık yemini etmem," dedi Dawson. "Ama Aleut'un Cellat'ı olmaya devam edebilirim."

"Belki bunu Ada'dan isterim. Babamın notlarından anladığım kadarıyla iyi bir cellatmış. Wentry'yle karşılaştıracak kadar üstelik."

"İyi bir cellattım," dedi Ada, bacak bacak üstüne atarken. Dawson, koltuğun arkasına tutunarak ona baktığında yanaklarının kızardığını hissedip bakışlarını kaçırdı. "Sadece bilgilendirme yapıyorum. Övündüğümden değil."

"Wentry caninin tekiydi," dedi Dawson homurdanarak.

"Ne olmuş? Cellatlıktan bahsediyoruz, değil mi? Kesinlikle kıskanıyorsun."

Peratha güldüğünde Dawson öfkeli gözlerini ona çevirdi. İncecik beyaz parmaklarını birbirine geçirerek önünde tutan Peratha,

zarifçe omuzlarını silkti. "Haklı olduğunu biliyorsun. Ayrıca sahiden iyi bir cellattı."

"Her neyse," dedi Lanston yeniden konuya dönmeleri için. "Kurtları yeniden birleştirmek istiyorum. Bu yüzden kendi içimizde bir çatışmaya girmek önceliğim değil. Konrad'ın karakterini ve Ada'ya olan ilgisini bildiğimden doğruyu söylediğinize inanmayı seçiyorum. Yine de bu araştırmayacağım anlamına gelmiyor. Ayrıca süresiz olarak gözetim altında olacaksınız."

"Kabul edebileceğimiz bedeller," dedi Dawson ayağa kalkarken. Ada'ya elini uzatıp yanına çekti. Karısının ne durumda olduğunu anlamalarını istemiyordu. Amona'yı kuşkulandıracak bir konuşmaya girmeden buradan gitmelilerdi.

"Güzel," dedi Lanston, onlarla beraber ayağa kalkarken. Uzanıp Ada'nın koluna dokundu. "Telafisi değil fakat Konrad'ın yaptıkları için özür dilerim."

"Tek suç onun değil," dedi Ada bileğini ovuştururken. Biraz rahatlamayı umarak derin bir nefes aldı. Konrad'dan nefret ediyor olmasına rağmen bunu kardeşine söylemek zordu. Lanston, bunu zaten hissediyorken sözlü onaylara ihtiyaç duymuyor olsa gerekti. "Ben de onu öptüm. Sanırım bu onun kafasını karıştırdı."

"Gidelim artık," dedi Dawson, elini Ada'nın beline koyarak. Peratha'ya bakarak başını salladıktan sonra dışarıya çıktılar. "Bunu söylemekten ne zaman vazgeçeceksin?" dedi Dawson, kolunu Ada'ya dolarken.

"Neden kendimi iyi hissetmiyorum?" dedi Ada tamamen başka bir konuya odaklanarak. Şu anda mutlu olması gerektiğini biliyordu. Konrad yoktu, Lanston kardeşi için Dawson'ı öldürmeye kalkmamıştı ve daha önemlisi yürüyüp gitmelerine izin veriyordu.

Dawson, birden elini çekerek Ada'nın önüne geçti. Başını eğerek gözlerine baktı. Kırmızı ışıkla dolan gözleri uğursuz bir alevle yanıyordu. Dawson, uzanıp onun yüzüne dokunduğunda ne kadar sıcak olduğunu fark ederek teması kesti. Ada, öylesine sıcaktı ki Dawson'ın elini bile yakmıştı. "Daireye gidelim. Acele et," dedi Dawson merdivenlere doğru yürürken.

Ada, onu takip ederken bir eliyle duvardan destek alıyordu. Merdivenlerden inerken denge kurmakta zorlanıyordu. "Bana herhangi bir açıklama yapacak mısın? Canım yanıyor." Eli kaydı ve sırtını duvara yasladı. Dawson, yürümesi için yardım edecekken Ada, dişlerini sıkarak koluna vurdu. "Beni rahat bırak."

"İyi olmadığının farkındasın ve ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Tüysüz, bana güveniyorsan söylediklerimi de yapmalısın. Az kaldı, söz veriyorum."

"Neden kendime ait olmayan şeyler hissediyorum? İçimdeki bu öfkenin sebebi ne? Bunu görmek istemiyorum." Ada bağırırken gözlerinden yaşlar akıyordu. Öylece ileri bakıyor fakat Dawson'ı görmüyordu. Başka bir zamanda başka bir anın içindeydi. Hâlâ ateş içinde yandığı, kızaran teninden anlaşılıyordu. "Amona'yla yaşadığınız her şey zihnimde. Sahiden onunla benim hakkımda mı konuştun?"

"Tanıştığımız ilk zamanlardı ve kafamı biraz karıştırmıştın," dedi Dawson. Kelimelerini özenli bir şekilde seçmeye çalışıyordu fakat ne yaparsa yapsın Ada'nın zihnindeki görüntüleri silemezdi. Amona'yla uzun bir geçmişi vardı. Dawson, âşık olana kadar kimsenin bu ilişkiyle bir sorunu yoktu. Amona normal bile görünüyordu. Dawson'la vakit geçiriyordu ve bunu yapabilen sınırlı sayıdaki kişilerden biriydi.

"Beni aldattın mı?"

Dawson, nefesini tutarken sıktığı yumruklarını saklamak için ellerini arkasına götürdü. Şu anda Ada'nın normal olmadığını ve sabırlı davranması gerektiğini biliyordu. Ne kadar zorlansa da bunun üstesinden gelmek zorundaydı. Lavina bile sınırlarının test edileceğini ve başaramayacaksa hiç denememesi gerektiğini söylemişti. "Seni hiç aldatmadım, Tüysüz. Kalp mührüm senin yanında tepki verdiğinden beri sana sadığım."

"Lavina, bana âşık olacağını söylemişti. Buna rağmen beni gördükten sonra Amona'ya gitmeye devam ettin, değil mi?"

"Lavina'ya inanmamıştım," dedi Dawson başını iki yana sallarken. Şaşkın bir halde çenesini sıvazladı. Hemen sonra yüzünü daha kontrollü bir hale sokmaya çalıştı. "Kerim'i ne kadar sevdiğini

hatırlıyorsun, değil mi? Buna rağmen üzerinden çok da fazla zaman geçmeden büyücünün teki sana bir kurda âşık olacağını söyleseydi inanır mıydın?"

"Sana âşık olduğuma emin değilim." Ada, arkasını dönerek ellerini duvara yasladı.

Dawson, boğazından yükselen hırıltıları güçlükle bastırdı. Gözlerini kapatarak normal kalmaları için kendini zorladı. "Sadece aklın karışık."

"Benim aklım yerinde! Delirdiğimi mi sanıyorsun?" Ada, Dawson'ın gerçek psikopatlarda gördüğü bakışlarla önüne döndü. Dawson'ın üzerine yürüyerek işaret parmağıyla göğsünü dürttü. "Senden hoşlanmıyorum bile Dawson. Kurtların arasında ne işim var bilmiyorum! Hayatımı mahvettiniz. Mükemmel bir ailem, harika bir işim ve evlenmek üzere olduğum bir nişanlım vardı. Hepsini öylece yok ettiniz," dedi parmağını şıklatarak. "Hiçmiş gibi."

"Bunu biz yapmadık."

"Biz mi? Bir önemi olduğunu mu düşünüyorsun sahiden? Hepiniz aynısınız. Hepimiz aynıyız. Belki bir gün ben de insanları katleden o grubun içinde olacağım. Bu ormanda kaçırılıp Aleut'a getirildiğimde ne olduğunu anlamam gerekiyordu. Belli ki Stockholm Sendromu geçiriyorum. Sırf bu yüzden sana âşık olduğumu sandım ve çocuk... çocuk," dedi Ada yavaşça duraksarken. Bu kelime sandığından daha fazla anlam ifade ediyordu. Ne olduğunu hatırlamaya çalışarak acı içinde inledi. "Çocuklarım var ve ben onları iki haftadır görmedim."

"Çok yakında göreceksin. Söz veriyorum."

"Onları göremiyorum," dedi Ada, yaşlarla parlayan gözlerini Dawson'a çevirirken. "Ben tehlikeliyim. Çocuklarım için tehlikeliyim. Nasıl bu hale geldim?"

"Yardım etmeme izin ver."

"Tüm bunlar benim suçum." Ada, hıçkırarak ağlarken titreyen parmaklarıyla dudaklarının üstünü sildi. "Onu öptüğümde aklımda bir sorun olduğunu anlamalıydım. Neden anlamadım? Sen neden anlamadın?!" dedi yeniden Dawson'a bakarken.

"Yalvarırım dur artık." Dawson, çaresizlik içinde Ada'ya sarıldığında onun beş dakika öncesinden daha sıcak olduğunu fark etti. Ateşi Dawson'ı yakacak kadar etkiliyordu fakat yine de ayrılamadı. "Hiçbiri senin suçun değildi."

"Ama onu durdurmadım. Odama geldiğinde de durmasını istemedim. Seni sevdiğime inanıyor musun? Seni seviyorum."

"İnanıyorum. Yemin ederim inanıyorum." Ada'nın yüzünü tutup gözlerine bakmasını sağladı. "Sen benim karımsın. Ruh eşimsin. Burada." Ada'nın parmaklarını tutup beline götürdü ve kendi elini de üzerine bastırdı. "Sırtındaki dövme bana olan aşkının kanıtı ve aynısı bende de var. Her zamankinden daha güçlü çünkü biz güçlüyüz. Çocuklarımızın sana ihtiyacı var. Benim de öyle."

"Her şeyi mahvettim."

Dawson, Ada'yı tutmaya devam ederken çıkışa doğru yürüdüler. Aklına gelen tek yöntem için onu nehre götürdü. Kurtların genelde eğlence için geldikleri bir yerdi. Birlikte nehre girdiklerinde Ada, bir avuç dolusu su yutmuştu. Öksürerek başını yukarı kaldırırken Dawson, akıntıya karşı Ada'yı bırakmıyordu. Saçlarını yüzünden çekerken tereddütle konuştu. "İyi misin?"

"Çok soğuk." Ada, o kadar çok titriyordu ki kelimeler ağzından güçlükle çıktı.

"Biraz daha kalacağız. Soğuğun zararı olmaz."

"Öyle görünmüyor."

Dawson, bir kayanın üzerine oturarak Ada'yı kucağına çekti. Bellerine kadar ulaşan berrak su tenlerine her çarptığında milyonlarca iğne batmış kadar acıtıyordu. Ada'nın ateşi düşerken gözleri normal rengine geri döndü. Tenindeki kırmızılık, yerini soğuğun rahatlığına bırakıyordu. "Gözlerini kapa ve derin nefes al," dedi Dawson, dudaklarını Ada'nın şakağına yaslarken.

Ada, iki eliyle birden Dawson'ın koluna tutunmuştu. "Bana hâlâ anlatmıyorsun, değil mi?"

"Söylediklerimi yap."

"Seni kırdım," dedi Ada gözlerini kapatarak. Derin bir nefes alıp titreyerek bıraktı.

"Nefes almaya devam et."

Ada, kendini daha normal hissetmeye başladığı an gözlerini açmıştı. Etrafındaki suyun pembeleştiğini o zaman fark etti. "Kan," dedi yorgun bir halde. Dawson, başını eğip baktığında suyun kızıllığını gördü. Çok fazla değildi fakat ikisinden biri kanıyor olmalıydı. "Delirmek istemiyorum," dedi Ada gözlerini yeniden kaparken.

Dawson, Ada'yı suyun dışına taşıdı. Yere oturmasını sağladıktan sonra gözlerini, ardından da vücudunu kontrol etti. Kan, karnından yayılmıştı. Dawson, parmaklarını dolaştırarak kanın tamamını temizledi. Su, fazla leke bırakmamıştı ama bir türlü yara izini göremiyordu. "Bir yerin acıyor mu?"

"Başım ağrıyor sadece," dedi Ada kendini geriye bırakarak. Yere uzanıp iki elini birden gözlerinin üzerine bastırdı. "Amona, değil mi?"

"Ne?"

"Başka türlü nasıl ikinizin ortak anılarını görebilirim, hem senden nefret edip hem de sana âşık olabilirim ve Konrad'ı öpebilirim?" Dirseklerinin üzerinde doğrularak etrafına bakındı. Buraya geldiklerini zar zor hatırlıyordu. "Kerim'i gördükten sonra hayaletler hakkında bir şeyler okumuştum. Özellikle sen onların kötü olduğunu söylediğin için. Bazıları bağımsız dolaşıyor fakat gerçekten güçlü olanlar intikam almak istediği kişiye musallat oluyor."

Dawson, elini Ada'nın karnına yaslamış, başparmağıyla severken omuz silkti. "Söylemek istedim ama henüz senden tamamen ayrılabilmiş değil."

"Amona'yı öldürdüm ve başıma yeniden bela olduğunu kabullenmem biraz uzun sürdü sanırım. Bu yüzden mi gittin?" Dawson, başını salladığında Ada, nefesini bırakarak yeniden uzandı. "Çocukları benden uzaklaştırdın."

"Mecburdum."

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Dawson'ın, karnında duran elini tutup sıktı. "Şimdi ne olacak peki?"

"Lavina, onu senden koparıyor ama bu zorlu bir süreç. Amona çok güçlü, bu yüzden Lavina tüm enerjisini kullanmak zorunda." Ada'ya doğru eğilip bir elini yanağına koydu. Gözlerine bakarken

yavaşça gülümsedi. Onunla yeniden rahatça konuşabilmek harikaydı. "İyi gidiyorsun, Tüysüz. Çok az kaldı."

"Az mı kaldı?"

"Evet."

"Amona yüzünden bu haldeyim, değil mi? Bende bir sorun yok."

Ada, tüm bunları kavramış olsa da hâlâ ikna edilmeye ihtiyacı vardı. Dawson, onun isteğini yerine getirip sözlerini onayladı. "Sen normalsin. Hâlâ benim tanıdığım mucizelerle dolu, inanılmaz kadınsın. Beni seviyorsun ve bu hiçbir zaman değişmeyecek." Ada, rahatlarken gülmeye başladı. Gözlerinden yaşlar gelirken duyguları birbirine girmişti fakat bu sefer o kadar da sorun değildi. Bir yandan ağlar, diğer yandan gülerken Dawson'ın kollarında güvendeydi. "Son parçalar da temizlendiğinde yeniden bütün olacaksın," dedi Dawson saçlarını okşarken. "O zaman dördümüz birlikte devam edeceğiz."

Ada, kıvrılarak diğer tarafa yuvarlanırken Dawson'dan uzaklaştı. İçinde büyüyen bir şey nefes almasına engel oluyordu. Dawson, ona uzandığında Ada, başını iki yana sallayarak durmasını işaret etti. Bunun sonunda iyi bir şeyin olacağını düşünmüyordu. Korku ve öfke içine yayılırken yerden destek alarak dizlerinin üzerinde doğruldu.

"Korkma," dedi Dawson ellerini havaya kaldırarak. Ada'ya yaklaşmıyor fakat uzaklaşmasına da izin veriyordu. "Lavina, büyüsünü bitiriyor. Kurtulmana çok az kaldı. Devam etmesi için kendini rahat bırak."

Ada'nın etrafı kırmızı bir ışıkla sarılırken Dawson gözlerini kıstı. Elini kaldırarak gözlerinin hizasında tutarken sıcağı ve gül kokusunu hissetti. Bir insanın boğulmasına neden olacak kadar yoğun bir koku tüm ormanı sarmıştı. Ada çığlık attığında Dawson elini indirdi. Işık, koku ve sıcak, Ada'yla birlikte kaybolmuştu. "Ada!" diye bağırdı Dawson ayağa kalkarken. Biraz önce acıdan kıvrandığı noktada duruyor, herhangi bir yerden ortaya çıkmasını bekliyordu. "Ada!" diye defalarca tekrarlarken ormandaki hayvanlar karşılık verircesine çığlık attılar. En kötüsü de Dawson'ın elinde Ada'yı takip edebileceği bir koku bile yoktu.

Dawson, nereye gideceğini bilemeden arkasını döndüğünde neredeyse Lavina'yla çarpışacaktı. "Karım nerede?" dedi Dawson, tırnaklarını avucuna batırırken. Yardım ettiğinin farkında olmasına rağmen neredeyse Lavina'ya saldıracaktı. Korku Dawson'ın asla iyi anlaşamadığı bir duyguydu. Uzun zamandır barındırmadığı yabancı bir histi.

"Güvenli bir yerde," dedi Lavina, elini karnına yaslayarak. Olduğu yerde sendeleyip omzuyla ağaçtan destek aldı. "Amona çıldırmış gibiydi. Planını çözdüğümüzü anladığında Ada'yı öldürmek istedi. Aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Ada şu anda hayaletlerin ulaşamayacağı bir yerde. Mantıklı düşünemeyecek bir haldesin, o yüzden söylediklerimi dinle. Çocukları yeniden Aleut'a getir. Ada'nın onlara ihtiyacı olacak."

"Lavina..."

"Bitkin ve mahvolmuş haldeyim, Dawson. İtirazlar için ayıracak vaktim yok. Amona bedensel olarak geri döndüğünde Ada'yı geri yollayacağım. Bir iki saatten uzun sürmez."

Dawson, hiç değilse yapabileceği bir şey çıktığı için rahatlamıştı. Ada'nın güvende olduğunu bilmek şimdilik ona yetmek zorundaydı. Deborah'ı arayıp Aleut'a dönmelerini söylemek için dairesine çıktı. Telefonla uğraşırken Stone'un içeri girdiğini göz ucuyla fark etti. "Biraz meşgulüm," dedi elinin tersiyle çenesini kaşırken.

"Beklerim," dedi Stone izin beklemeden koltuğa otururken.

Dawson, gözden kaçmayacak kadar uzun bir süre Stone yokmuş gibi davranmıştı. Şimdiye kadar işe de yarıyordu. Hiç değilse anı kurtarıyordu. Eninde sonunda bu konuşmayı yapacaklarını biliyordu. Deborah'a açıklama yapmadan sadece dönmelerini söylemişti. Zaten geri gelmek için fırsat kollayan Deborah'ın başka bir açıklamaya ihtiyacı yoktu.

"Benim için kanını verdin," dedi Stone, Dawson'a oturmasını işaret ederek.

Telefonu avucuna vurarak olduğu yerde durmaya devam eden Dawson, bir cadı saldırısının daha olmasını diliyordu. Evlendikten, özellikle de baba olduktan sonra daha iyi bir insana dönüşmek

için çabalamıştı fakat kimse iyi biri olmanın kendini açıklamak zorunda kalacağından bahsetmemişti. Dawson bundan nefret ederdi.

"Senin yerinde başkası da olsa yardım etmek isterdim. Kalp mührünün ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum."

"Aptallık ederdin. Kimse için öylece kanını veremezsin."

Dawson, tekli koltuğa oturarak arkasına yaslandı. "Haklısın. Yapmazdım," dedi bahanelerden kurtulmak için. "Sonuçta sen benim... benim için kendi hayatını baştan sona değiştirdin. Borçlu kalmayı sevmem, karşılığını ödemek istedim."

Stone, alaycı bir şekilde gülerken işaret parmağını dudağında kaydırarak düşündü. "Şimdi sen bana büyüdüklerinde çocuklarından bez paralarını ödemelerini isteyeceğini mi söylüyorsun? Sonuçta onlar da sana borçlu sayılırlar."

"Altlarını değiştirmem borç sayılmaz."

"Oğlum için hayatımı yeniden düzenlemek de borç sayılmaz. Farklı kelimelerle aynı şeylerden bahsediyoruz. Bana boktan sebepler üretmeyi bırak." Dawson, kollarını bağlayarak başını kitaplığına doğru çevirdi. Stone, hafifçe öne eğilip onun dizine vurup yeniden kendisine bakmasını sağladı. "Seni ben yetiştirmemiş olabilirim ama hayatta kalmanı istedim. Felicia'ya kanını verdiğin için teşekkür ederim. Bir daha böyle bir hata yapma."

"Farklı bir teşekkür şeklin var."

"Evet, bunu birkaç kez duymuştum."

"Tuhaf ama ben de," dedi Dawson kaşlarını çatarak. Aynı şeyi arkadaşları da ona söylemiş olabilirdi. Stone ve Dawson, aynı anda omuz silkip düşüncelerinden sıyrıldılar.

26

Güzel olan her şeyin kıymetini bil,
hiçbiri yeterince uzun süre elinde kalmayacak.

"Tarihe tanık olmak nasıl bir şey?"

Felicia, Stone'un arkasına doğru yürüyüp parmak uçlarında yükseldi ve kollarını onun beline doladı. Bir elini Felicia'nın parmaklarının üzerine koyan Stone, balkonda durmuş, ormanı izliyordu. Aklının bir köşesinden Dawson'la olan konuşmasına devam ediyordu. Bir şeyleri sahiden yoluna koyduklarına hâlâ inanamıyordu.

Çenesini Stone'un omzuna yaslayan Felicia, onun gergin yüzünü seyretti. Tüm gün sıkılmadan yapabileceği tek şeydi. Belki yıllar, hatta yüzyıllar boyunca. Felicia büyüden, kara büyüden; doğadan ya da yarı kurt olduğu için onu katletmek isteyen büyücülerden daha fazla korkuyordu artık. Elinde kaybedeceği ve kendinden fazla değer verdiği bir şey vardı. İçinde hissedebileceğini asla düşünmediği duygular hızla yığılıyor, her yanını kaplıyordu. Keşke bunları sesli bir şekilde de söyleyebilseydi. Stone, her defasında onu ne kadar önemsediğini dillendiriyordu fakat Felicia için durum biraz daha karmaşıktı. Bunun için yıkım ve kayıpla dolu çocukluğunu suçlayabilirdi.

"İşin yorucu kısmı tarihe tanık olmak değil, onu unutamamak," dedi Stone, Felicia'nın elini okşarken. "Hiçbir şeyi unutamıyorum.

Bazıları katipliğin iyi bir özellik olduğunu düşünüyor ama bu depresyona girme sebebinden başka bir şey değil."

"Hatırladığın şeyler çok mu net oluyor? Yoksa sadece hatırlıyor musun?"

"Bir saat önce yaşamışım kadar net oluyorlar. Çocukluk anılarım bile öyle." Birkaç öğrenciyle konuşan Lanston'ı gördüğünde merakla başını eğdi. "Sandığımdan daha iyi bir lider olacak. Neredeyse yeni doğmuş kurtlarla konuşup bundan rahatsız değilmiş gibi davranabiliyor."

"Belki sahiden rahatsız değildir." Stone, söylediğinin ne kadar komik olduğunu düşünerek ona baktığında Felicia, ısrarla düşüncesini savundu. Bir beyazdan, özellikle Kaiser'ın oğlu olan bir beyazdan öylesine hoşlanmazdı. "Lanston, boş bir kibre sahip sıradan biri değil. Aleut'un gördüğü en iyi lider olabilir. Sanırım artık söylediklerimi komik bulmuyorsun," dedi Felicia, onun neden sinirlendiğini anlamadan.

"Eğer beyaz olmasaydı Lanston'la ilgilenir miydin? İlk başta yani."

"Onunla ilgilenmeme nedenim beyaz olması değildi. Unuttun galiba, sen de beyazsın," dedi gülerek. "Hayır, onunla ilgilenmedim çünkü kendisi Kaiser'ın oğlu. Büyü güçlerim var diye ailemi ortadan kaldıran bir adamın oğluyla yakınlaşamazdım. Lanston'ın Kaiser'a benzemediğini ve iyi biri olduğunu biliyorum ama yine de mantıklı bir sebep sunmam gerekmez."

"Ben biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Onunla ilgilenmedin çünkü ben buradaydım." Felicia, keyifli bir şekilde iç geçirip devam etmesini bekledi. "Dayanılmaz gücümle Aleut'a sıkışıp kalmışken özel güçleri olan bir cadı olarak beni keşfetmen biraz zaman aldı ama bunu genç olmana bağlıyorum."

Felicia, kahkaha atarken yumruk yaptığı eliyle onun kaburgalarına vurdu. "Sana Dawson'ın babası olduğunu söylemeseydim buradan gidiyordun. Boğazıma sarılıp beni duvara yapıştırdığını ve ayaklarımı yerden kestiğini anlatmama gerek yok, değil mi?"

"Ayaklarını yerden kestiğim kesin. Biraz korkmayı başarsaydın benden uzak dururdun." Stone, kendi etrafında dönüp Felicia'yla yüz yüze geldi. Başını eğerek onun boynunu öperken Felicia, gıdıklanarak gülmeye başladı. Stone, kaçmaması için onu tutarken bir elini sırtına bastırmıştı. "Bu kadar uzun yaşamamın bir sebebi olduğunu biliyordum ve o sebep senmişsin."

Felicia, birden geri çekilerek elini yanağına koydu. "Ne demek bu?"

"Hafızası benim kadar güçlü olanlar çok uzun süre dayanamaz. Bu kadar bilgiyi aynı anda taşımak beyni fazlasıyla zorlar. Sonunda katipler ya delirir ya da tehlikeli birer şizofrene dönüşür. Sanırım Azü olmam akıl sağlığımı korumamı kolaylaştırıyor." Felicia'nın gözlerinde korku dolaşırken Stone, gülümseyerek dudaklarını öptü. "Artık her şey daha iyi."

"Ama bu tehlike hâlâ var, değil mi?"

"İkimiz için işleri daha da zorlaştırdım sanırım. Kimse bir gün delirmesi beklenen biriyle birlikte olmak istemez."

"Endişelenmemin nedeni gelecekte bu sorunla nasıl baş edeceğimden korktuğum için mi sanıyorsun? Aklını kaybedebilirsin ve düşündüğün şey ikimizin durumu mu?"

"Evet," dedi Stone, bunu düşünmesinin neden yanlış olduğunu bilemediği için kafası karışırken.

"Sevgimi açıkça gösterebilen biri değilim. Sanırım terapi görmem gerekiyordu ve tek seçenek kardeşim olunca bu daha da korkutucu oldu ama senin hakkında hissettiğim şeylerden eminim. Artık bunun için kaygılanmana gerek yok. Gerekirse sana diğerlerini unutacağın kadar güçlü anılar verebilirim," derken kollarını yeniden beline doladı ve dudaklarını dudaklarına yasladı. "Birlikte harika zamanlar geçirebiliriz. Dünyada bir sürü yer dolaştım. Sen Dawson'ın koruyucu melekliğini yaparken buna fırsat bulamadığını biliyorum, bu yüzden birlikte yeniden dünyayı keşfedebiliriz."

"Mükemmelsin," diyebildi Stone sadece.

"Bir Buky kadar."

"Bence kanında biraz Azü'lük var. Yoksa bu kadar muhteşem olamazdın." Felicia, gözlerini devirirken Stone, gülerek onu

yanağından öptü. "Yanılmadığım için hiç bu kadar memnun olmamıştım. Hata oranım oldukça düşüktür ama yine de..."

Felicia, geri çekilerek yüzüne baktı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sana âşık olduğumu düşünmemin tek sebebi etrafındayken fiziksel olarak kötü hissetmemdi."

"Sevgilinle nasıl konuşman gerektiğini sahiden biliyorsun."

Stone, onu yakalayarak masanın üstüne oturttu. Bacaklarının arasına yerleşip ellerini kalçalarının iki yanına yaslayarak yüzüne eğildi. "Âşık olduğumu düşünüyor ama bunu hissedemiyordum. Kalp mührüm başka bir sebeple harekete geçiyor olsaydı ve sen büyüyü kaldırdıktan sonra bunu fark etseydim..."

"Utanç verici olurdu."

"Aslında ben gereksiz diyecektim ama tamam, senin söylediğin gibi olsun."

"Yanılmadığını söylüyorsun," dedi Felicia, burunlarını birbirine sürterken. Kirpiklerinin arasından ona bakarken parmak uçları çenesinde dolaşıyordu. "Bu bana çılgınca, geri dönülemez ve muhteşem bir şekilde âşık olduğun anlamına mı geliyor?"

"Tam olarak o kelimelerle değil." Felicia, onun çenesine tırnağını batırdığında Stone, gamzelerini ortaya çıkaracak kadar içten ve sevimli bir şekilde gülümsedi. "Seni çılgınca değil, tüm sakinliğimle ve en ufak parçamla dahi seviyorum. Geri dönmeyi cümle içinde bile kullanmak istemiyorum. Ayrıca muhteşem olan ben ya da sana olan aşkım değil, yan yana durduğumuzda ortaya çıkan tüm bu renkler," dedi parmaklarının dışıyla Felicia'nın yanağını okşarken. "Sabırlı bir âşık mısın, cadı?"

"Senin için kara büyü yaptım. Sabırlı olmayı da öğrenirim. Ne kadar zor olabilir ki?"

Stone, sevgilisinin kıvırcık tutamlarını parmaklarının arasına alırken hâlâ etrafındaki renklere bakıyordu. Lissa'yla birlikteyken onda gördüğü auranın en parlak renklerden oluştuğunu düşünürdü. Herhangi birinin kendisi için daha fazlasını hissedebileceğine ihtimal vermezdi. Fakat Felicia'nın renkleri volkan patlamasını andırıyordu. Sadece üzerinde değil, aynı zamanda bulunduğu

yerde dolaşan hayat dolu renklere sahipti. Stone'a daha fazlasını yaşayacağını vaat eden de buydu.

"Herkes neler olduğunu soruyor," dedi Deborah, çocukları uyandırmamak için sessizce.

"Sahiden bu problemlerin arasında mı olmalı?" dedi Dawson. Lavina hâlâ Ada'yı geri göndermemişti ve kadına ulaşabilecekleri bir telefon numarası da yoktu. Onu öylece çağıramıyordu da. Tek yapması gereken beklemekti. Hayatındaki en zor görevlerden biriydi.

Kitaplığın arkasından gelen çarpma sesini duyduklarında ikisi de ayağa kalktı. Farklı noktalardan dikkatli bir şekilde yaklaşmaya başlamışlardı ki Ada'yı gördüler. Üzerinde peleriniyle dururken düştüğü yerden kalkmaya çalışıyordu. Lavina, onu evine yollarken önceliği konfor değildi.

"İşe yaradı mı?" dedi Dawson neredeyse fısıltıyla.

"Evet, tamamen benim." Ada, uzun bir süre geçmeyecek baş ağrısıyla şimdiden mücadele etmeye başlamıştı. Parmaklarını gözlerinin üstüne bastırıp Dawson'ın uzattığı koluna tutunarak yürümeye başladı. "Üzerimde ne kadar baskı olduğunu fark etmemişim. Toprak altından çıkmış gibi hissediyorum. Daha rahat nefes alıyorum ve istediğim gibi hareket edip düşüncelerimi kontrol altında tutabiliyorum." Aralık kapıdan yatak odasına bakıp adımlarını hızlandırarak oraya yürüdü. Çocuklarının hafif nefesleri kulağına melodi gibi çarpıyordu. Onları gördüğünde bir elini ağzının üstüne kapayıp duvara yasladı. Uyumalarının ne kadar zor olduğunu bildiğinden kendini tutuyordu. İkisini de kollarına alıp bir daha asla bırakmamak istiyordu.

"Lavina seni nereye götürdü?" dedi Dawson.

"Çocuklarımı izliyorum. Beni rahat bırak."

"Tehlikede olan sensin. Onların bir şeyi yok," dedi Dawson elini sallayarak. Ada'nın gözyaşlarını dindirmek için daha kötüsünü söyleyemezdi. Diğer yandan haklıydı da. Büyücüler ikizlerin

peşinde olmasına rağmen belki de Aleut'taki en güvende olan kurtlar onlardı.

"Amona'yla ilgili sana söylediklerim için kendimi kötü hissediyorum," dedi Ada, toprak içindeki çıplak ayaklarına bakarken.

"Aklın başında değildi, Tüysüz, kızmıyorum."

"Ben sana biraz kızgınım. Hep en acımasız planları yapıyorsun." Ada, birkaç saniyeliğine öksürük krizine tutulduktan sonra derin bir soluk aldı. "Ama akıllıca davranıyorsun. Seninle evlendiğim için pişman olmayacağımı biliyordum. Tıpkı seni sevdiğime emin olduğumu bildiğim gibi."

"Ben de biliyordum. Cesaretlisin sonuçta. Benimle evlenmeyi hak ettin."

"İnkâr etsen de bir yanının Azü olduğunu kabullen artık. Kibirli Cellat."

"Belki birkaç yüzyıl sonra. Avlanmak ister misin?"

"Soğuk bir duş almak ve sonrasında çocuklarımla birlikte uyumak istiyorum."

"Ben de uzaktan seyrederim öyleyse."

Ada, kollarını açtığında Dawson, surat assa da ona sarıldı. İhtiyaçla birbirlerine tutunan elleri titrek ve sevecendi. Başkasına tuhaf gelebilecek kadar uzun bir süre öylece durdular. Ada, başını Dawson'ın omzuna yaslamış, çocuklarını seyrederken kocasına sımsıkı sarılmıştı. Sadece birkaç dakikalığına her şeyin yolunda olduğunu düşünmek, öyle davranmak istiyordu.

"Amona'yla benden daha fazla zaman geçirdin ve ben hepsini seyrettim. O güçlü bir büyücü olabilir ama aynı zamanda bir kadın. Elinde bu kadar güç bulunan bir kadının âşık olması sahiden tehlikeliymiş. Vücudumu tamamen kontrol altına alıp ruhumu kovmayı planlıyordu. Böylece senin âşık olduğun kişinin bedenine yerleşebilecekti."

"Tam anlamıyla kafayı yemiş. Bunu yapsa bile onunla olacağımı mı sanıyordu?"

"Risk almaya hazırdı."

Lenora, gürültülü bir şekilde uyanırken beraberinde Lyon'u da uyandırdı. Beşiklerinde dizlerinin üzerine kalkıp kenarlıklara tutunduklarında kocaman açılmış gözleri Ada'nın üzerindeydi.

"Beni gördüklerine sevindiler," dedi Ada hangisine gideceğini bilemeden.

"Söylediğin bazı şeyleri anlamakta çok zorlanıyorum," dedi Dawson ve üçünü yalnız bırakmak için dışarı çıktı.

Dawson, birkaç sene önce olsa kendini asla bu halde göremezdi. En uçuk hayallerinde bile böylesi mümkün olmazdı fakat susturmayı başaramadığı çocukları yüzünden uykusunun en güzel yerinde yataktan çıkmak zorunda kalmıştı. Üstelik tek dertleri susamaktı. Canları tehlikede bile sayılmazdı. Dawson, iki yudum su için yataktan çıkmayı aklının hiçbir köşesine yerleştiremiyordu. Çocuklar abartmayı seviyordu.

Çocuk odasından çıkıp boş biberonu rastgele bir yere koyarken yatakta tek başına uyandığını fark etti. Başını salona doğru çevirdiğinde okuma lambasının ışığını gördü. Uzun çalışma masasının en ucuna oturmuş olan Ada'nın önünde birkaç kitap ve büyük bir defter açıktı. Dirseğini masaya yaslamış, havaya kaldırdığı elinin parmakları arasında kalem çeviriyordu.

"Seni bıraktığım yerde duruyorsun," dedi Dawson arkasına geçerken. Kollarını karısının iki yanından uzatıp avuçlarını masaya yasladı. "Seslerini duymana rağmen ben uyanana kadar bekledin mi?"

"Biraz sorumluluk alman gerektiğini düşündüm." Ada, başını çevirip onu yanağından hızlıca öptükten sonra işine geri döndü. "Bana biraz zaman yarat, Dawson. Bunu çözmek zorundayım."

"Ağladıkları zaman yatakların otomatik olarak sallanacağı bir sistem üzerinde çalışmıyorsan pek ilgimi çekmiyor."

Ada, gülerken neredeyse her tarafı dolu olan sayfanın kenarına not düştü. "Aile babası mı oldun sen? Çok tatlısın."

"Böyle söyleme. Bunu söylemenden nefret ediyorum." Dawson, gözlerini ovuşturup dikkatini Ada'nın yaptığı şeye verdi.

Neyle uğraştığını çözmesi bir dakikadan uzun sürmemişti. Kendisi neredeyse tüm hayatını böyle şeylere ayırmıştı. "Aliz'in günlük planı bu. Bilgileri kimden edindin?"

"Güvendiğim birinden."

"Remus'ta güvendiğin biri yok senin."

"Evet, var," dedi Ada, Dawson'ın sıkıca tuttuğu kâğıdı parmaklarının arasından çekerken. "Ve hayır, Creon değil. Dawson, bunu yapacağım ama kolay yolu seçemem. Aliz'i öldürmek istemiyorum. En azından ilk başta."

"Anlat bana."

"Tamam." Ada, arkasına yaslanıp defteri kaldırdı ve birkaç sayfa geri gitti. Çizdiği şey bir soyağacına benziyordu. "Öğrendiğim kadarıyla bu, Aliz ve biyolojik, sapık babamın ilk katliam serüveni değil. Benden önce de nadir birkaç türü bulmak için insanlar ve kurtlar arasından özel olduğunu sandıkları kişileri kaçırıp deneyler yapıyorlarmış. Önce bunların birbirinden bağımsız ilerlediğini düşündüm. Bazı katliamların arasında on yıldan fazla var. Ama sonra tüm kurbanların bağlantılı olduğunu keşfettim ve sadece kan bağından bahsetmiyorum." Defteri bırakarak Dawson'a döndü. "Asıl önemli olan ise Aliz ve Leone'un buna hâlâ devam etmeleri. Katliamları sürdürüyorlar, Dawson. Ne olduğunu çözmeden Aliz'i öldürmeyeceğim. Bu sadece kinimi kısmen tatmin etmek olacak. Ben tüm düzeni, katliamı ve deneyleri durdurmak istiyorum."

Dawson, bir kez daha Ada'yla gurur duyduğunu hissederken ne kadar tehlikeli bir şeye giriştiğini düşünerek gerildi. İsim, yer ve ilişkilerden oluşan şemanın alt sıralarına doğru dikkatini çeken yazıyla öne doğru eğildi. "Burada..."

"Evet," dedi Ada dudaklarını ısırırken. "Ali de bu deneylerden biri. Ölmesinde Leone ya da Aliz'in bir alakası var. Öylesine katledilmedi. Buradaki hiç kimsenin ölümü rastgele değil."

Sandalye çekip oturan Dawson, Ada'yı da kendine doğru çevirip bacaklarının arasına gelecek şekilde yerleştirdi. "Büyücülerle sağlam bir savaştan yeni çıktık sayılır. Hatta bana kalırsa bu, yangının üzerine battaniye atıp ateşin sönüp sönmediğinden emin

olamamak gibi. Hasarın ne durumda olduğunu zamanla göreceğiz. Büyücülerle işimiz bitmedi. Böyle kolayca kurtulamayız zaten. Diğer yandan cadılar sayesinde kurtlar yeniden birlik olmanın ne anlama geldiğini öğreniyor. Lanston ve Remus lideri, bir anlaşmaya varmak üzereler. Bizden bir grup Remus'a, onlardan bir grup ise buraya gelecek. Bir tür birleşme testi gibi olacak. Senin böyle bir adım atman..." dedi elini kâğıt ve defterlerin üzerine koyarak. "Zayıf bir şekilde kurulan tüm bağların kopması demek."

"Söylediklerini anlıyorum. İnan bana..."

"Devam ediyorum. Dinle beni." Dawson, Ada'nın ellerini avuçlarının arasına alarak parmaklarını öptü. "Bunu neden yapmak istediğini ve neden yapmak zorunda hissettiğini görebiliyorum. Sana yardım da ederim. Sadece yakalanmamamız gerekiyor."

Ada, gülümseyerek öne eğildi. Alınlarını birbirine yaslarken ne kadar doğru bir adamla evlendiğini düşünüyordu. "Bu çok heyecanlı olacak."

"İhanetten idam edilebiliriz."

"Heyecanlı işte."

"Sahiden karımsın," dedi Dawson kahkaha atarak onu kucağına çekerken.

Birlikte olduklarından beri ilk defa baştan sona kendi kontrollerinde tutmayı planladıkları bir kavganın içine girmek üzereydiler. Kimse neyin saldırdığını anlamayacaktı bile.

Devam edecek...